Baird T. Spalding
Viaţa şi Învăţăturile Maeştrilor din Extremul Orient
volumul 1
Traducerea Adrian Mândruţă

Baird T. Spalding dezvăluie, prin relatarea unei experienţe trăite în compania Maeştrilor din Orient, originile omului, ale religiilor şi mentalităţilor actuale, ca şi sensul firesc al evoluţiei, Legea Spirituală şi Legile Universale, astfel încât cei care sunt pregătiţi să vadă, vor vedea, şi cei care doresc să audă, vor auzi. Prin publicarea acestei cărţi la noi în ţară, îşi continua desfăşurarea Planul Divin de trezire a omului la Conştiinţa lui Christ, la adevărata să realitate, la calitatea şi responsabilitatea sa de creator al vieţii, şi Planul Cosmic de readucere a Geei în armonie cu Universul.

Nota editurii americane

Baird T. Spalding, al cărui nume a devenit legendar în cercurile metafizice şi de căutare a adevărului din prima jumătate a secolului XX, a jucat un rol important în aducerea, în lumea occidentala, a informaţiei că există Maeştri, sau Fraţi Mai Mari, care supraveghează şi dirijează destinul omenirii. Nenumăratele scrisori sosite la editură americană, de-a lungul anilor, din toată lumea, aduc mărturie despre extraordinarul ajutor primit prin mesajul acestei cărţi.

CUPRINSUL PARŢIAL AL CELOR 5 VOLUME

VOLUMUL I

Facem cunoştinţă cu Maestrul Emil – Vizita la Templul Tăcerii – Proiecţia astrală – Mersul pe apă – Vizita la Templul Vindecării – Emil vorbeşte despre America – Oamenii Zăpezilor din Himalaya – Nouă Lumină în învăţătura lui Isus.

VOLUMUL II

Vizita la Templul Crucii în T – Vizita cu Maestrul Isus – Isus discută despre natura infernului ; natura lui Dumnezeu – Secretul vibraţiilor gândului – Isus hrăneşte mulţimea – Relatarea unei vindecări – Isus şi Buddha vizitează grupul.

VOLUMUL III

Unul dintre Maeştri vorbeşte despre Conştiinţa Christică – Natură energiei cosmice – Crearea planetelor şi a lumilor – Călătoria spre Lhasa – Vizita la Templul Pora-tat-sanga – Explicarea secretului levitaţiei – Un sceptic devine convins de existenţa lui Isus.

VOLUMUL IV

Acest material a fost prezentat iniţial ca "Lecţiile călătoriei prin India". Fiecare capitol are text pentru studiu, ca şi indicaţii pentru profesori, pentru dezvoltarea şi interpretarea materialului. Printre subiectele prezentate: Frăţia Albă – Mintea Unică – Bazele viitoarei reorganizări sociale – Prana.

VOLUMUL V

Material luat din prelegerile Domnului Spalding în California, în ultimii 2 ani ai vieţii lui. Există şi o scurtă schiţă biografică. Cuprins parţial: Vizionarea evenimentelor trecute – Există un Dumnezeu? – Modelul divin – Realitatea – Învingerea morţii – Legea Necesităţii.

Volumul 1: NOTA TRADUCĂTORULUI În LIMBA ROMÂNĂ

Adevărul este simplu, şi acum este timpul ca oamenii să-l recunoască şi să-şi reamintească de originea lor unică şi divină. Această carte arată că acest adevăr a fost păstrat mereu viu în inimile celor care nu s-au lăsat păcăliţi de jocul vieţii materiale, şi au fost mereu conştienţi de puterile cu care au fost înzestraţi dintotdeauna. Autorul ei este un Om care a trăit în Planul Fizic şi trăieşte etern în Planul

Universal, şi l-am simţit mereu foarte aproape pe durata lucrării de traducere a acestei cărţi pe înţelesul celor încarnaţi în zona României.

Prin publicarea acestei cărţi la noi în ţară, îşi continua desfăşurarea Planul Divin de trezire a omului la Conştiinţa lui Christ, la adevărata sa realitate, la calitatea şi responsabilitatea sa de creator al vieţii, şi Planul Cosmic de readucere a Geei în armonie cu Universul. Autorul, americanul Baird T. Spalding, dezvăluie, prin relatarea unei experienţe trăite în compania Maeştrilor din Orient, originile omului, ale religiilor şi mentalităţilor actuale, ca şi sensul firesc al evoluţiei, Legea Spirituală şi Legile Universale, astfel încât cei care sunt pregătiţi să vadă, vor vedea, şi cei care doresc să audă, vor auzi. Acest mesaj se adresează tuturor celor care trăiesc viaţa în sensul devenirii spirituale şi a permanentei renaşteri, indiferent de calea pe care au ales-o, de religia sau de credinţele lor, de concepţiile sau de trecutul lor, căci toate acestea nu sunt altceva decât lecţii pe calea către eliberarea de limitările corpului şi simţurilor, adoptate de fiecare după necesităţile evoluţiei sale. În schimb, fiecare este capabil să perceapă acest mesaj şi să-l folosească pentru a intra într-o etapă nouă, astfel încât a doua naştere să poată avea loc în fiecare individ, după Voia Tatălui.

Traducerea a fost făcută după ediţia originală, în limba engleză, dar ne-au fost de mult ajutor traducerile dactilografiate, după ediţii franceze şi engleze, aflate în circulaţie în cercurile spirituale din România şi cunoscute deja sub incitantul titlu "Viaţa Maeştrilor". Limbajul cărţii este foarte simplu, accesibil oricui, şi eventualele nelămuriri legate de folosirea unităţilor de măsură specifice zonei din care provenea autorul sunt singurele elemente care pot da impresia de ambiguitate pentru cititorul român. Intenţionat nu le mai traducem în unităţile de măsură familiare nouă, ca un îndemn pentru cititor să facă pasul de a căuta singur, sugestie conţinută, de altfel, în toată lucrarea, în ceea ce priveşte adevărurile mult mai importante ale vieţii interioare şi spirituale. Personajele, aşa cum au dorit şi cum le-a urmat dorinţa autorul cărţii, au primit pseudonime sau denumiri comune, totuşi sugestive, şi care pot fi citite chiar ca nume, de exemplu Frumoasa Doamnă poate fi un nume mult mai bogat decât multe nume conservate de tradiţie.

Prin această lucrare, ELTA-UNIVERSITATE şi Editura SOLTERIS îşi continuă datoria de a aduce la lumină, pentru cei care caută lumina, adevărurile simple ale Vieţii. Dacă moartea apare atunci când dispare viaţa, atunci este limpede că moartea dispare atunci când omul ştie să trăiască Viaţa. Este ceea ce el învaţă continuu, şi Învăţăturile Maeştrilor şi-au primit concretizarea în Viaţa lor, aşa cum este ea descrisă de autor, iar pentru toţi, o asemenea Viaţă, care depăşeşte moartea şi orice limitări, sfidând descoperirile de până acum ale ştiinţelor şi filosofiilor materialiste, a fost deja demonstrată de Isus, Marele Maestru, Frate al tuturor oamenilor şi Învăţător al tuturor celor care vor să înveţe prin ei înşişi, pentru a ajunge acolo unde este El, Fiu al lui Dumnezeu, şi unde oricine poate ajunge prin moştenirea divină.

Aducem mulţumiri tuturor celor care, direct sau indirect, vizibil sau invizibil, moral sau material, ne-au ajutat în această lucrare, în numele tuturor celor care şi-au făcut o datorie din a contribui la realizarea ei, şi în numele tuturor celor care au aşteptat-o şi vor şti să valorifice bogăţia ei pentru binele tuturor.

Celor care caută, speră, încearcă şi încă n-au îndrăznit destul, CURAJ!

Celor care încă nu înţeleg, încă nu acceptă, încă nu pot, RĂBDARE!

Celor care vor să vadă, să audă, să cunoască şi să trăiască, SUCCES!

PACE şi IUBIRE!

Cuvânt înainte

Prezentând cartea "Viaţa şi învăţătura Maeştrilor din Extremul Orient", vreau să precizez că am făcut parte dintr-un grup de cercetare, de 11 persoane, care a vizitat Orientul Îndepărtat în 1894. În timpul şederii noastre acolo – timp de 3 ani şi jumătate – am contactat Marii Maeştri din Himalaya, care ne-au ajutat în traducerea unor documente, ceea ce a însemnat un mare sprijin în munca noastră de cercetare. Ei ne-au permis să pătrundem îndeaproape în vieţile lor, şi astfel am putut vedea acţiunea efectivă a marii Legi, aşa cum ne-au demonstrat-o ei. Îi numim Maeştri, acesta fiind pur şi simplu numele pe care li l-am dat noi. Oricine care trăieşte viaţa descrisă aici este îndreptăţit la veneraţia şi consideraţia acordate unui Maestru.Documentele şi manuscrisele – experienţa noastră directă cu Maeştrii – au fost conservate. Personal, în acea vreme gândeam că lumea nu era pregătită pentru acest mesaj. Eram un membru independent al grupului de cercetare,

şi acum îmi public notele sub titlul "Viaţa şi învăţătura Maeştrilor din Extremul Orient", cu gândul că cititorul le poate accepta sau respinge, după cum doreşte. Această carte, care va fi urmată de altele, prezintă experienţa primului an al expediţiei alături de Maeştri. Include învăţătura lor, care a fost înregistrată de noi stenografic atunci, cu permisiunea şi revizuirile lor.

Maeştrii acceptă că Buddha reprezintă Calea Iluminării, dar explică, în mod clar, că Christ ESTE Iluminarea, sau o stare de conştiinţă pe care o căutăm toţi – Lumina Christică a fiecărui individ; deci, lumina oricărui copil născut în lume.

(Semnat) Baird T. Spalding

CAPITOLUL I

În timpurile noastre se tipăresc atât de multe lucrări în problemele spirituale şi există o atât de mare trezire şi căutare a adevărului despre marii învăţători ai lumii, încât sunt îndemnat să vă expun experienţa mea cu Maeştrii din Extremul Orient.

În această carte nu încerc să propovăduiesc un nou cult sau religie; doar dau rezumatul experienţei noastre cu Maeştrii, încercând să arăt marile adevăruri fundamentale ale învăţăturii lor.

Aceşti Maeştri sunt răspândiţi pe un teritoriu întins şi, din perioada când cercetarea noastră în metafizică a acoperit acea mare porţiune din India, Tibet, China şi Persia, nu s-a făcut nici o tentativă de autentificare a acestor experienţe.

În echipa noastră eram 11 oameni practici, cu pregătire ştiinţifică. Cea mai mare parte a vieţii noastre o petrecusem în munca de cercetare. Eram obişnuiţi să nu acceptăm nimic decât dacă era complet verificat, şi nu luam niciodată nimic drept valabil fără dovezi.

Pornisem foarte sceptici şi ne-am întors profund convinşi şi convertiţi, încât trei dintre noi s-au dus înapoi, hotărâţi să rămână până când vor fi capabili să împlinească lucrările şi să trăiască viaţa exact aşa cum trăiesc astăzi aceşti Maeştri.

Cei care ne-au sprijinit atât de mult în cercetarea noastră au cerut ca numele lor să fie trecute sub tăcere în eventualitatea publicării memoriilor expediţiei. Nu voi relata altceva decât faptele aşa cum s-au petrecut, folosind, cât mai exact posibil, cuvintele şi expresiile celor pe care i-am întâlnit şi cu care am fost împreună în fiecare zi, în timpul expediţiei.

Una dintre condiţiile înţelegerii noastre dinaintea începerii cercetării era de a accepta mai întâi ca pe un fapt orice lucru la care aveam să fim martori şi de a nu cere explicaţii înainte de a fi intrat în profunzimea cercetării, primind lecţiile lor, trăind şi observând viaţa lor zilnică. Trebuia să însoţim aceşti Maeştri, să trăim alături de ei şi să tragem propriile noastre concluzii. Eram liberi să stăm cu ei cât de mult timp doream, să punem orice întrebare, să folosim puterile noastre de deducţie în obţinerea concluziilor şi, în final, să acceptăm ceea ce văzusem ca pe un fapt real sau ca pe un fals. Nu s-a făcut nici un efort de a ne influenţa, cumva, judecata. Ei doreau ca noi să devenim profund convinşi, şi nu doar să dăm crezare oricărui lucru pe care îl vedeam sau auzeam. De aceea, voi aduce aceste întâmplări înaintea cititorilor şi le voi cere să accepte sau să respingă, după cum găsesc ei de cuviinţă.

Ne aflam în India de circa 2 ani, făcând cercetări de rutină, când l-am întâlnit pe Maestrul cunoscut în această carte ca Emil. Mergând pe o stradă din oraşul unde stăteam, atenţia mi-a fost atrasă de o mulţime de oameni. Am văzut că centrul de interes era unul dintre magicienii străzii, sau fakiri, atât de obişnuiţi în această ţară. Stând acolo, am observat un bărbat mai vârstnic, care nu era din aceeaşi castă cu cei din jurul său. M-a privit şi m-a întrebat dacă eram de mult în India.

— De circa doi ani, i-am răspuns.

— Sunteţi englez? a întrebat.

— American.

Eram surprins şi foarte bucuros să găsesc pe cineva vorbind engleza. L-am întrebat ce credea despre spectacolul care se desfăşura. Mi-a răspuns :

— O, este un fapt obişnuit în India. Aceşti indivizi se numesc fakiri, magicieni sau hipnotizatori. Ei sunt tot ceea ce implică aceste denumiri; dar sub toate acestea se află un profund înţeles spiritual, pe care puţini îl discern, şi din asta va veni, într-o zi, mult bine. Aici e doar umbra lucrului din care au izvorât toate. Au stârnit o mulţime de comentarii, dar se pare că încă nu s-a găsit adevăratul înţeles, căci sub toate acestea, în mod cert, există un adevăr.

Aici ne-am despărţit şi, în timpul următoarelor patru luni, l-am întâlnit ocazional. La un moment dat, expediţia noastră se confrunta cu o problemă care ne dădea multă bătaie de cap. În

mijlocul grijilor noastre, m-am întâlnit iar cu Emil. Imediat m-a întrebat ce mă frământă şi a început să-mi vorbească despre problema noastră.

Am rămas uimit, căci ştiam că nimeni din echipa noastră nu vorbise despre asta în afara micului nostru cerc. Era atât de familiarizat cu întreaga problemă, că am simţit că ştia toată chestiunea. Mi-a explicat că avea o oarecare intuiţie a afacerii, şi că se va strădui să ne ajute.

După o zi-două, chestiunea era limpezită, scăpându-ne de griji. Ne-am minunat de asta, dar ocupându-ne cu altele, am uitat curând.

Survenind alte probleme, am căpătat obiceiul să le discut cu Emil. Se părea că, de cum discutam cu el necazurile noastre, ele încetau să mai existe.

Tovarăşii mei se întâlniseră şi vorbiseră cu Emil, dar le spusesem puţine despre el. În acea vreme citisem mai multe cărţi despre tradiţiile hinduse, alese de Emil, şi eram pe deplin convins că el era unul dintre adepţi. Curiozitatea mea era puternic alimentată, şi interesul meu sporea cu fiecare zi.

Într-o duminică după-amiaza, Emil şi cu mine ne plimbam pe un câmp, când el mi-a atras atenţia asupra unui porumbel care se rotea deasupra noastră, şi a afirmat cu simplitate că pasărea îl căuta pe el. A rămas complet nemişcat, şi după câteva clipe pasărea s-a lăsat pe braţul său întins. Mi-a spus că pasărea avea un mesaj de la fratele lui din Nord. Acesta s-a dovedit a fi un discipol care nu atinsese abilitatea de a comunica direct, astfel că alesese acest mijloc. Mai târziu am aflat că Maeştrii sunt capabili să comunice instantaneu unul cu altul prin transmiterea gândurilor sau, cum spun ei, printr-o forţă mult mai subtilă decât electricitatea sau undele radio. Atunci am început să-i pun întrebări, şi Emil îmi arătă că putea să cheme păsările la el şi să le dirijeze zborul când erau în aer, că florile şi copacii îl salutau înclinându-se, că animalele sălbatice veneau la el fără teamă. A despărţit doi şacali care se luptau pentru corpul unui mic animal pe care îl uciseseră şi îl mâncau. Când el s-a apropiat, s-au oprit din luptă şi şi-au pus capetele în mâinile sale întinse cu o încredere deplină, după care şi-au continuat masa în linişte. Chiar mi-a dat să ţin în mână una dintre aceste tinere creaturi sălbatice. Apoi mi-a spus:

— Nu eul muritor, eul pe care îl vezi, este cel capabil să facă aceste lucruri. Este un eu mai adevărat, mai profund. Ceea ce tu cunoşti că Dumnezeu, Dumnezeu înlăuntrul meu, Dumnezeul Atotputernic lucrând prin mine, este cel care face aceste lucruri. De la mine, eul muritor, nu pot face nimic. Numai atunci când mă eliberez în întregime de exterior şi îl las pe cel adevărat, pe Eu Sunt, să vorbească şi să lucreze, permiţând Iubirii lui Dumnezeu să se manifeste, numai atunci pot face aceste lucruri pe care le-ai văzut. Când laşi Iubirea lui Dumnezeu să curgă prin tine spre toate lucrurile, nimic nu se teme de tine şi nu ţi se poate întâmpla nici un rău.

În acea perioadă am luat zilnic lecţii cu Emil. Apărea deodată în camera mea, chiar dacă avusesem grijă să încui uşa când mă retrăgeam. La început apariţia lui când vroia m-a tulburat, însă în curând am văzut că el considera că înţelesesem. M-am acomodat cu procedeele lui şi am lăsat uşa deschisă, ca să poată veni şi pleca după dorinţă. Aceasta încredere părea să-l bucure. Nu puteam să înţeleg toate învăţăturile lui şi nu le puteam accepta pe deplin, nici nu eram gata, cu toate cele văzute în Orient, să accept totul deodată. Erau necesari ani de meditaţie care să-mi aducă realizarea profundului sens spiritual al vieţii acestor oameni.

Munca lor este îndeplinită fără ostentaţie şi cu o simplitate perfect copilărească. Ei ştiu că puterea Iubirii îi protejează şi o cultivă într-atât că toată natura îi iubeşte şi le este prietenă. Mii de oameni obişnuiţi sunt ucişi anual de şerpi şi animale sălbatice, dar aceşti Maeştri au trezit în sine atât de intens puterea Iubirii, că şerpii şi fiarele nu îi atacă. Ei trăiesc uneori în cele mai sălbatice jungle, şi câteodată îşi lasă corpul întins în faţa câte unui sat ca să îl apere de ravagiile fiarelor, şi nu li se întâmplă nici un rău, nici satului, nici lor. Când este necesar, ei umblă pe apă, merg prin foc, călătoresc în invizibil şi fac multe alte lucruri pe care noi ne-am obişnuit să le privim ca miracole, realizabile numai de către cineva care s-ar presupune că are puteri supranaturale.

Există o asemănare izbitoare între viaţa şi învăţătura lui Isus din Nazaret, şi cele ale acestor Maeştri, după cum am văzut în viaţa lor cotidiană. S-a crezut că este imposibil pentru om să-şi preia energia zilnică direct din cea Universală, să învingă moartea şi să realizeze aşa-zisele miracole pe care Isus le-a împlinit cât a fost pe Pământ. Maeştrii au dovedit că toate acestea constituie viaţa lor de fiecare zi. Ei extrag tot ce au nevoie pentru necesităţile lor zilnice direct din Univers, inclusiv hrana, haine şi bani. Au biruit moartea, astfel încât mulţi, dintre cei aflaţi în viaţă acum, au peste 500 de ani, după cum au demonstrat clar prin documentele lor. Există relativ puţini astfel de Maeştri în India, celelalte şcoli părând

să fie vlăstare ale învăţăturii lor. Ei înţeleg că numărul lor este limitat şi că doar puţini discipoli pot să vină la ei. Oricum, în invizibil ei pot fi în număr aproape nelimitat, şi lucrarea cea mai însemnată a vieţii lor pare să fie de a trece în invizibil şi a-i ajuta pe toţi cei ce sunt receptivi la învăţătura lor.

Învăţătura lui Emil a creat baza cercetării pe care aveam să o întreprindem după câţiva ani, în a treia expediţie a noastră în aceste ţări, în timpul căreia am trăit continuu alături de Maeştri timp de 3 ani şi jumătate, am călătorit cu ei prin Extremul Orient şi am observat viaţa şi lucrările lor zilnice.

CAPITOLUL II

Pentru plecarea în a treia noastră expediţie de cercetare metafizică, mica noastră echipă s-a reunit la Potala, un sătuc în zona de graniţă a Indiei. Îi scrisesem lui Emil că veneam, dar nu-l anunţasem despre obiectivul călătoriei şi nici nu menţionasem numărul nostru. Spre marea noastră surpriză, am descoperit că fuseseră făcute pregătiri complete pentru toată echipa, şi că Emil şi tovarăşii săi ne cunoşteau planurile în întregime. Emil ne adusese un ajutor remarcabil pe când eram în India de Sud, dar serviciile aduse de el de acum înainte aveau să depăşească orice aşteptări. Lui şi minunatelor suflete pe care aveam să le întâlnim le atribui succesul întregii acţiuni.

Am ajuns la Potala, de unde avea să plece expediţia, târziu în după-amiaza zilei de 22 decembrie 1894, şi am aflat că în dimineaţa zilei de Crăciun urma să pornim în ceea ce avea să fie cea mai memorabilă expediţie a vieţii noastre. Niciodată nu voi uita cuvintele rostite de Emil în acea dimineaţă. Aceste cuvinte erau spuse într-o engleză fluentă, deşi vorbitorul nu primise o educaţie englezească, şi nu plecase niciodată din Extremul Orient.

El a început spunând:

— Este dimineaţa Crăciunului; pentru voi ştiu că este ziua când s-a născut Isus din Nazaret, Christ; la voi există ideea că El a fost trimis să ierte păcatele; El ar reprezenta Marele Mediator între voi şi Dumnezeul vostru. Se pare că apelaţi la Isus ca la un mijlocitor între voi şi Dumnezeul vostru, care pare a fi un Dumnezeu aspru şi, uneori, mânios, aflat undeva în locul numit cer, care nu ştiu unde ar putea fi localizat altundeva decât în conştiinţa omului. Se pare că voi puteţi ajunge la Dumnezeu numai prin Fiul Său cel mai puţin auster şi cel mai iubitor, marea şi nobila Fiinţă pe care noi toţi o numim Binecuvântata şi a cărei venire în lume este comemorată astăzi. Pentru noi, această zi înseamnă mult mai mult; pentru noi ziua aceasta nu semnifică numai venirea în lume a lui Isus, Christul, ci această naştere simbolizează naşterea lui Christ în orice conştiinţă omenească. Această Zi de Crăciun înseamnă naşterea Marelui Maestru şi Învăţător, Marele Eliberator al omenirii din dependenţa şi limitările materiale. Pentru noi, acest mare suflet a venit pe Pământ pentru a arăta mai complet calea spre adevăratul Dumnezeu, Cel Atotputernic, Atotprezent, Atotştiutor; pentru a arăta că Dumnezeu este numai Bunătate, numai Înţelepciune, numai Adevăr, Totul în Tot. Acest Mare Maestru, care a venit pe lume astăzi, a fost trimis să arate mai clar că Dumnezeu nu locuieşte numai în afară noastră, ci şi înlăuntrul nostru, că El nu este şi nici nu poate fi vreodată despărţit de noi sau de oricare din creaţiile Sale; că El este întotdeauna un Dumnezeu drept şi iubitor; că El este toate lucrurile, ştie toate lucrurile, cunoaşte totul şi este întregul Adevăr. Chiar dacă aş avea înţelepciunea tuturor oamenilor laolaltă, ar fi peste puterile mele să exprim faţă de voi, fie şi într-o umilă măsură, ce reprezintă pentru noi această Zi Sfântă.

Suntem pe deplin convinşi, şi sperăm că şi voi veţi înţelege, că acest Mare Maestru şi Învăţător a venit la noi ca să putem avea o înţelegere mai completă a vieţii aici, pe Pământ; ca să înţelegem că toate limitările obişnuite sunt produse numai de om, şi nu ar trebui interpretate nicicum altfel. Ştim că acest învăţător, cel mai mare dintre toţi, a venit să arate mai pe deplin cum Christul din El, prin care El a făcut măreţele Sale lucrări, este acelaşi Christ care trăieşte în voi, în mine şi în toată omenirea; că putem, aplicând învăţăturile Lui, să facem toate lucrurile pe care le-a făcut El, şi lucruri şi mai mari. Noi credem că Isus a venit să arate mai deplin că Dumnezeu este marea Cauza unică a tuturor lucrurilor, că Dumnezeu este Totul.

Poate că aţi auzit spunându-se că noi credem că Isus a primit primele sale învăţături printre noi. Poate că unii dintre noi chiar cred asta. Să lăsăm deoparte acest lucru. Are vreo importanţă dacă învăţăturile Lui I-au venit printre noi sau că o revelaţie directă de la Dumnezeu, unica sursă unde există cu adevărat toate lucrurile? Căci, atunci când o idee din Mintea Divină a fost contactată de un om şi exteriorizată prin cuvântul rostit, nu ar putea unul, sau toţi, să contacteze din nou acel gând în Univers? Doar pentru că cineva a contactat ideea şi a exteriorizat-o, nu înseamnă că ea este proprietatea sa particulară. Dacă el şi-ar însuşi-o şi ar păstra-o, i-ar mai rămâne loc să mai primească? Ca să primim mai

mult, trebuie să dăm mai departe ceea ce am primit. Dacă reţinem ceea ce primim, urmează stagnarea, şi vom fi ca o roată care generează putere din mişcarea apei şi care deodată, din propria ei voinţă, începe să reţină apă pe care o foloseşte. Curând, ea va fi oprită în loc de către apa acumulată. Numai atunci când apei i se permite să curgă liber prin roată, ea va servi roţii ca să producă putere. Exact la fel este cu omul. Când el contactează ideile lui Dumnezeu, trebuie să le dea mai departe pentru a primi beneficiul adus de ele. El trebuie să permită tuturor să facă la fel, pentru ca toţi să poată creşte şi progresa aşa cum creşte el.

Sunt de părere că ceea ce ne-a învăţat Isus a venit la El ca o revelaţie directă de la Dumnezeu, şi marii noştri învăţători nu se îndoiesc de asta. Oare nu suntem toţi creaţiile lui Dumnezeu, şi ceea ce poate face o fiinţă umană, oare nu pot face toate? Credem că vă veţi convinge că Dumnezeu este întotdeauna dispus şi pregătit să Se reveleze El însuşi tuturor oamenilor, şi El S-a revelat pe Sine lui Isus şi altora. Singura condiţie necesară, indispensabilă, este ca fiecare să fie dispus să-L lase pe Dumnezeu să Se exprime. Credem, cu toată sinceritatea, că suntem creaţi egali; că toţi oamenii sunt unul singur; că măreţele lucrări făcute de Isus pot fi făcute de toţi. Veţi vedea că nu este nimic misterios în aceste fapte. Misterul apare numai din concepţia limitată a omului despre ele.

Realizăm pe deplin că aţi venit la noi cu minţi mai mult sau mai puţin sceptice. Avem încredere în faptul că veţi trăi alături de noi şi ne veţi cunoaşte aşa cum suntem. Munca noastră şi rezultatele dobândite, vă lăsăm să le acceptaţi sau să le respingeţi, după cum doriţi.

CAPITOLUL III

Am plecat din acest sat spre Asmah, un sat mai mic, la circa 90 de mile depărtare. Emil ne-a dat doi bărbaţi mai tineri să ne însoţească. Aceşti oameni – specimene minunate, nobile ale tipului hindus – aveau în grija lor întreaga expediţie. Perfecta naturaleţe şi seninătate cu care s-au achitat de sarcina lor au depăşit toate experienţele noastre anterioare. Pentru a-i identifica, îi voi numi Jast şi Neprow. Emil era cel care ne întâmpinase şi se îngrijise de confortul nostru în satul din care am pornit. El avea o experienţă de mult mai mulţi ani decât ceilalţi. Jast era capul expediţiei, în timp ce Neprow era ajutorul lui şi veghea ca toate ordinele să fie îndeplinite.

Emil s-a despărţit de noi cu puţine cuvinte, în care ne-a spus:

— Sunteţi gata să porniţi în expediţia voastră cu aceşti doi bărbaţi, Jast şi Neprow, care vă însoţesc. Aşa cum călătoriţi voi, veţi avea nevoie de vreo cinci zile ca să ajungeţi în următorul punct mai important de oprire, la circa 90 de mile distanţă. Eu voi mai zăbovi aici, căci nu va fi necesar pentru mine atâta timp ca să parcurg această distanţă, dar voi fi acolo să vă întâmpin. Vreau să vă cer să lăsaţi pe unul din echipa voastră aici, ca să observe şi să confirme ceea ce se poate întâmpla. Astfel vom economisi timp, şi el va putea să ajungă din urmă expediţia în cel mult zece zile de acum. Îi cerem doar să privească şi să relateze ceea ce vede.

Am pornit, cu Jast şi Neprow având în grijă expediţia, şi trebuie să spun că o organizare mai precisă nu se poate imagina. Fiecare detaliu era îndeplinit cu ritmul şi precizia unei muzici. Această armonie a fost menţinută pentru toată durata expediţiei, timp de 3 ani şi jumătate.

Vreau să adaug aici impresiile mele despre Jast şi Neprow. Jast era tipul de hindus pur şi deschis, eficient, fără urmă de falsitate sau lăudăroşenie. Orice ordin pe care îl dădea era aproape pe acelaşi ton, şi era executat cu o precizie şi cu o promptitudine care ne făceau să ne minunăm. Chiar de la început am putut vedea la el o puritate a caracterului care a provocat multe comentarii. Neprow, un caracter minunat, era pretutindeni, mereu lucid, calm şi miraculos de eficient. Era întotdeauna la fel de echilibrat, cu o precizie liniştită în mişcare, cu o minunată putere de gândire şi acţiune. Acest lucru era atât de evident, că fiecare membru al expediţiei îl comenta. Şeful nostru a remarcat :

— Aceşti oameni sunt minunaţi. Ne este de mare ajutor că am găsit oameni care pot gândi şi executa.

Am sosit în satul de destinaţie pe la ora 4 în cea de-a cincea zi, şi acolo se găsea Emil, care ne-a întâmpinat aşa cum ne promisese. Vă puteţi imagina uimirea noastră! Eram absolut siguri că venisem pe singurul drum circulat şi cu cel mai rapid mijloc de locomoţie din acea ţară, exceptând felul în care se deplasează curierii. Aceştia călătoresc în ştafetă şi merg zi şi noapte. Aici era vorba, însă, de un om bine înaintat în vârstă, după cum credeam, şi pe care nu-l bănuisem în stare să întreprindă o călătorie de 90 de mile într-un timp mai scurt decât ne fusese necesar nouă – şi totuşi, era aici.

Desigur că am încercat să-i punem imediat întrebări, şi eram dornici să-l auzim. Iată cuvintele lui :

— V-am spus, când aţi plecat, că voi fi aici să vă întâmpin – şi sunt aici. Vreau să vă atrag şi mai mult atenţia asupra faptului că omul, în starea lui adevărată, nu cunoaşte limitări de timp şi spaţiu. Omul, când se cunoaşte pe sine, nu este obligat să se târască anevoie timp de cinci zile ca să parcurgă 90 de mile. Omul, în starea sa justă, poate parcurge orice distanţă, oricât de mare, instantaneu. Cu câteva clipe în urmă eram în satul din care aţi pornit acum cinci zile. Ceea ce aţi văzut ca fiind corpul meu, încă se odihneşte acolo. Tovarăşul vostru pe care l-aţi lăsat în sat vă va povesti cum, cu câteva clipe înainte de ora 4, vorbeam cu el, declarând că vreau să merg să vă întâmpin, căci pe la ora aceea soseaţi aici. Ceea ce aţi văzut ca fiind corpul meu se află încă acolo, şi colegul vostru încă îl vede, deşi în prezent este nemişcat. Acest lucru a fost făcut doar ca să vă arăt că suntem capabili să ne părăsim trupurile şi să vă întâmpinăm în orice loc stabilit, la orice moment specificat. Cei doi care v-au însoţit puteau să facă acest drum ca şi mine. Astfel voi veţi putea realiza mai rapid că suntem numai oameni obişnuiţi, de aceeaşi natură cu voi; că nu există nici un mister, decât că noi ne-am dezvoltat, mai complet decât voi, puterile dăruite, toate, de Tatăl, Marele Atotputernic. Corpul meu va rămâne acolo până se face noapte, apoi îl voi aduce aici şi colegul vostru va porni pe drumul pe care aţi venit, sosind la timpul convenit. După o zi de odihnă vom călători până într-un sătuc, la depărtare de o zi, unde vom rămâne o noapte, apoi ne vom întoarce aici şi ne vom întâlni cu tovarăşul vostru ca să auzim relatarea lui. Astă-seară ne întâlnim în cabană. până atunci, la revedere.

Seara, după ce ne-am adunat, Emil, fără să se fi deschis uşa, apăru deodată în mijlocul nostru şi spuse :

— M-aţi văzut apărând în această cameră ca prin magie. Daţi-mi voie să vă spun că nu este deloc vorba de magie. Iată un experiment simplu, pe care îl puteţi vedea. Puteţi vedea asta, şi ca urmare o veţi crede. Strângeţi-vă în jurul meu ca să puteţi vedea. Avem un păhărel cu apă, pe care cineva dintre voi tocmai a adus-o de la izvor. Vedeţi că o minusculă particulă de gheaţă se formează în centrul apei. O vedeţi adunând lângă ea, particulă cu particulă, mai multă gheaţă, până când toată apa din pahar a îngheţat. Ce s-a întâmplat? Am menţinut atomii centrali ai apei în Universal până când au devenit solizi sau, cu alte cuvinte, le-am coborât vibraţiile până când au devenit gheaţă, şi toate celelalte particule s-au solidificat în jurul lor până când toată apa a devenit gheaţă. Puteţi face asta cu păhărelul, cu butoiul, cu iazul, cu lacul, cu marea, cu toată masa de apă de pe Pământ. Ce s-ar întâmpla? Totul ar îngheţa, nu-i aşa? În ce scop? Nici unul. Veţi întreba cu ce putere. Voi spune: folosind o lege perfectă. Dar în acest caz, cu ce finalitate? Nici una, căci nici un bine nu s-a făcut şi nu s-ar putea face. Dacă aş fi făcut asta, ce s-ar fi întâmplat? Reacţiunea. Asupra cui? Asupra mea. Eu cunosc legea şi ceea ce exprim se întoarce la mine la fel de real după cum am exprimat. De aceea exprim numai binele, şi binele se întoarce la mine ca bine. Puteţi înţelege uşor că, dacă aş fi perseverat cu îngheţul, frigul ar fi reacţionat asupra mea cu mult înainte să fi încheiat, şi aş fi fost congelat, culegând roadele dorinţei mele. Pe când dacă exprim binele, culeg etern roadele binelui meu.

Apariţia mea în această cameră, astă-seară, poate fi explicată astfel: în cămăruţa unde m-aţi lăsat, mi-am menţinut corpul în Universal ridicându-i vibraţiile, şi el s-a întors în Universal sau, cum spunem noi, s-a întors acolo unde există orice substanţă. Apoi, prin al meu Eu Sunt, prin Conştiinţa mea de Christ, mi-am menţinut corpul în minte până când vibraţiile i-au coborât şi el a luat formă chiar aici, în această cameră, şi l-aţi putut vedea. Unde este misterul? Oare nu folosesc puterea, sau legea, date mie de Tatăl prin Fiul său Iubit? Oare nu este acest Fiu ,voi şi eu şi toată omenirea? Unde se află misterul? Nu este nici un mister.

Să luăm credinţa simbolizată de bobul de muştar. Ea vine la noi din Universal, prin Christul lăuntric, care s-a născut deja în noi toţi. Ca o picătură infimă, ea penetrează prin Christ, sau mintea supraconştientă, locul receptivităţii dinlăuntrul nostru. Apoi ea trebuie dusă spre munte sau cel mai înalt punct dinlăuntrul nostru, vârful capului. Este menţinută acolo. Apoi trebuie să lăsăm Spiritul Sfânt să coboare. Acum vine porunca: Îl vei iubi pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea şi cu toată mintea ta. Gândiţi-vă! Vedeţi înţelesul? Inimă, Suflet, Putere, Minte. Oare este altceva de făcut în acest punct decât de a îndrepta totul spre Dumnezeu, Spiritul Sfânt, Spiritul – Eu – Totul în acţiune? Acest Spirit Sfânt vine în multe feluri, poate că minuscule entităţi bătând la uşă şi cerând să fie primite. Trebuie să primim şi să lăsăm acest Spirit Sfânt să între şi să se unească cu minusculul punct de lumină, sau sămânţa de cunoaştere, să se rotească în jurul ei şi să adere la ea, exact aşa cum aţi văzut

particulele de gheaţă aderând la particula centrală, şi ea va creşte în exprimare, particulă cu particulă, cerc cu cerc, ca şi gheaţa, înmulţind şi exprimând acea sămânţă de cunoaştere până când vei fi capabil să-i spui muntelui de dificultăţi: Pleacă de aici şi aruncă-te în mare, şi aşa va face. Numiţi asta a patra dimensiune sau cum doriţi, noi o numim Dumnezeu în exprimare prin Christul din noi.

În felul acesta s-a născut Christul. Maria, Marea Mamă, a perceput idealul; idealul a fost menţinut în minte, apoi conceput în ogorul sufletului ei, ţinut pentru o vreme acolo, apoi adus la lumină sau născut ca Perfectul Copil Christ, Primul Născut, Unicul Zămislit, Fiul lui Dumnezeu. El a fost hrănit şi protejat; a primit ceea ce avea mama lui mai bun; a fost supravegheat şi îngrijit până când El a crescut de la copilărie la maturitate. Astfel vine Christul la noi toţi; mai întâi ca un ideal plantat în solul sufletului nostru – partea centrală, unde este Dumnezeu -, ţinut în minte ca idealul perfect, apoi adus la lumină sau născut precum Copilul Perfect, Conştiinţa lui Christ.

Voi, care aţi văzut ce s-a întâmplat aici, vă îndoiţi de proprii voştri ochi. Nu vă blamez. Simt gândul de hipnotism în minţile unora. Fraţii mei, există vreunul aici care să simtă că nu are puterea să exercite orice facultate dăruită de Dumnezeu, pe care a văzut-o demonstrată astă-seară? Credeţi vreo clipă că eu controlez în vreun fel gândirea sau vederea voastră? Gândiţi că aş putea, dacă aş dori, să arunc o vrajă hipnotică asupra unuia sau asupra tuturor, ca să nu vedeţi totul? Nu este scris în marea voastră Carte că Isus a intrat într-o cameră cu uşile închise? A intrat exact aşa cum am făcut şi eu. Credeţi vreun pic că Isus, Marele Maestru şi Învăţător, a avut cumva nevoie să hipnotizeze? El şi-a folosit puterea Sa, dăruită de Dumnezeu, ca şi mine astă-seară. Daţi-mi voie să vă spun că nu am făcut nimic altceva decât poate să facă fiecare dintre voi. Nu numai voi, dar orice copil care este sau a fost născut în această lume, sau univers, are aceeaşi putere de a face exact ceea ce aţi văzut împlinit astă-seară. Vreau să vă fie limpede acest lucru. Daţi-mi voie să vă mai spun că sunteţi individualităţi şi nu personalităţi, că sunteţi voinţe libere şi nu automate. Isus nu a avut nevoie să hipnotizeze, şi nici noi. Îndoiţi-vă de noi cât vreţi, până când veţi fi complet mulţumiţi de onestitatea noastră. Puneţi deoparte pentru un timp ideea hipnotismului, sau cel puţin lăsaţi-o să rămână pasivă până când veţi fi aprofundat cercetarea. Tot ce vă cerem este să vă păstraţi mintea deschisă.

CAPITOLUL IV

Pentru că următoarea etapă a călătoriei noastre era o excursie dus-întors, am lăsat pe loc cea mai mare parte a echipamentului nostru şi, în dimineaţa următoare, am pornit la drum spre un sătuc aflat la circa 20 de mile, numai cu Jast ca însoţitor. Poteca nu era dintre cele mai bune, şi uneori era foarte greu să-i urmăm şerpuirile prin pădurile dese, specifice acelui ţinut. Am sosit la destinaţie chiar înainte de apusul soarelui din acea seară, obosiţi şi flămânzi, căci mersesem repede toată ziua, doar cu o oprire scurtă la amiază, pentru masa de prânz. Ţinutul, în general, era pietros şi accidentat, şi cărarea părea practic nefolosită. Trebuia să ne tăiem calea prin desişul de liane atârnânde. La fiecare întârziere, Jast părea nerăbdător. Ne-am mirat de asta, căci înainte fusese foarte echilibrat. Era pentru prima şi singura dată, în aceşti 3 ani şi jumătate în care a fost cu noi, când nu a mai fost acelaşi lucid, calm Jast care pornise cu noi. Mai târziu agitaţia lui nu ne-a mai mirat, după ce am văzut ce avea să se întâmple.

Am intrat în micul sat de circa 200 de locuitori, cu o jumătate de oră înainte de apusul soarelui şi, când s-a aflat că Jast era cu noi, cred că fiecare sătean, tânăr sau bătrân, şi fiecare animal domestic au venit să ne întâmpine. Pe când eram obiectul unei curiozităţi mai mari sau mai mici, s-a observat imediat că Jast era în centrul atenţiei, salutat de toţi cu cea mai adâncă veneraţie. După câteva momente, el le-a spus ceva sătenilor şi toţi, în afară de vreo câţiva, s-au întors la treburile lor curente. Jast s-a întors spre noi şi ne-a întrebat dacă doream să mergem cu el până când se pregătea tabăra pentru noapte. Cinci din echipa noastră au spus că erau obosiţi după călătorie şi voiau să se odihnească. Restul l-am urmat pe Jast şi mâna de săteni spre marginea unei poieni care înconjura satul. După ce am traversat poiana, am mai mers doar puţin prin junglă şi am dat peste corpul unui bărbat, întins pe pământ ca şi cum ar fi fost mort – aceasta era impresia la prima privire. Privind mai atent, totuşi, se vedea că poziţia lui sugera mai degrabă un somn liniştit, şi nu moartea.

Ne-am oprit încremeniţi căci am văzut figura celui întins pe pământ: era Jast. De îndată ce Jast se apropie de ea, fiinţa a început să se mişte şi s-a ridicat în picioare. Deoarece ea şi Jast au rămas faţă în faţă pentru un moment, nu putea fi nici o eroare de identificare – era Jast. Toţi au văzut că el era. Apoi, instantaneu, Jast cel ştiut de noi a dispărut şi în faţa noastră nu mai stătea decât o singură persoană.

Desigur, toate acestea s-au petrecut în mult mai puţin timp decât s-ar putea povesti, şi uimirea era atât de mare, că nici unul dintre noi nu a pus nici o întrebare. Cei cinci care rămăseseră în tabăra au venit în fugă, fără să-i fi chemat cineva. Mai târziu i-am întrebat de ce au venit. Răspunsurile au fost :

— Nu ştim. Primul lucru pe care ni-l amintim este că eram toţi în picioare, alergând spre voi. Pur şi simplu nu ştim de ce am făcut-o. Nici unul dintre noi nu a auzit vreo chemare. Ne-am trezit alergând în direcţia voastră înainte ca vreunul dintre noi să realizeze ce făceam.

Unul dintre noi a spus :

— Ochii mei sunt atât de larg deschişi, că văd departe, dincolo de lumea pământească a morţii, şi minunile care au fost revelate sunt dincolo de orice închipuire.

Un altul spuse :

— Văd întreaga lume depăşind moartea. Cât de vii îmi revin în minte cuvintele : Ultimul inamic, moartea, va fi învinsă. Oare nu este această împlinirea acestor cuvinte? Ce mărunte sunt bietele noastre minţi în comparaţie cu această uriaşă dar simplă înţelepciune, şi totuşi am îndrăznit să ne considerăm giganţi ai intelectului. Când, de fapt, suntem simpli diletanţi. Abia acum încep să văd sensul cuvintelor: “trebuie să vă naşteţi din nou". Cât de adevărate cuvinte!

Las cititorul să-şi imagineze surpriza şi tulburarea noastră. Era vorba de un om cu care fusesem zilnic împreună, şi de care fusesem slujiţi în fiecare zi, şi care fusese capabil să-şi lase corpul întins pe pământ ca să-i protejeze pe alţii, continuând să ne servească extrem de eficient. Nu puteam decât să ne amintim: Cel care este cel mai mare printre voi, va fi slujitor sau va servi! Cred că nu mai era printre noi nici unul care, din acel moment, să nu-şi fi pierdut orice teamă faţă de moarte.

Aceşti oameni sunt obişnuiţi să-şi întindă corpul pe pământ în faţa câte unui sat din junglă, în vreun ţinut bântuit de tâlhari şi animale de pradă, şi acel sat este la fel de ferit de ravagiile oamenilor şi animalelor, aşa cum ar fi într-o ţară civilizată.

Era foarte evident că trupul lui Jast stătuse acolo unde l-am găsit un timp considerabil. Părul îi crescuse lung şi încâlcit, şi în el erau cuiburile unor păsărele specifice acelui ţinut. Aceste păsărele îşi construiseră cuiburile, îşi crescuseră puii, şi puii zburaseră, dându-ne astfel o dovadă certă a timpului cât trupul stătuse nemişcat în acea poziţie. Aceste păsărele sunt foarte fricoase, şi şi-ar părăsi cuiburile la cea mai uşoară sperietură. Asta arată marea dragoste şi încredere a micilor păsări.

Emoţia era atât de mare, încât nimeni din tabăra noastră, cu excepţia lui Jast, nu a dormit în noaptea aceea. El dormea ca un prunc. Din când în când, unul sau altul din echipa noastră se ridica în capul oaselor şi privea spre locul unde dormea Jast, apoi se întindea la loc spunând :

— Ciupiţi-mă să văd dacă sunt treaz cu adevărat.

Uneori se folosea şi o expresie mai dură.

CAPITOLUL V

Eram treji în dimineaţa următoare la răsăritul soarelui, şi în ziua aceea ne-am întors în satul unde ne lăsasem echipamentul. Am sosit în sat chiar înainte să se întunece şi ne-am instalat tabăra sub un banyan mare. A doua zi dimineaţă, Emil ne saluta şi cu toţii am început să-i punem întrebări. El a spus:

— Nu mă miră întrebările voastre şi voi răspunde bucuros la toate, cât se poate acum, lăsând restul întrebărilor să aştepte până când veţi fi avansat mai mult în cercetarea voastră. Vorbindu-vă ca acum, înţelegeţi pe deplin că folosesc limbajul vostru ca să vă transmit marele principiu fundamental al credinţei noastre.

Când toţi cunosc Adevărul, şi acesta este corect interpretat, oare unul şi toţi nu sunt cu adevărat din aceeaşi sursă? Nu suntem toţi una cu Substanţa Minţii Universale, Dumnezeu? Nu suntem cu toţii o mare familie? Nu este oare orice copil, oricare născut, indiferent de castă sau crez, un membru al acestei mari familii?

Mă întrebaţi dacă noi credem că moartea este evitabilă. Daţi-mi voie să vă răspund cu cuvintele unui Siddha: Corpul uman este constituit din celule individuale, ca şi corpurile plantelor şi animalelor, pe care ne place să le numim fraţii noştri mai puţin evoluaţi. Celula individuală este o infimă unitate microscopică a corpului. Printr-un proces de creştere şi diviziune, repetat de multe ori, acest minuscul nucleu al celulei-unitate ajunge în final să dea o formă umană completă, constituită din milioane de celule. Aceste celule ale corpului se specializează pentru diferite funcţii, dar ele păstrează, în general, caracteristicile celulei individuale din care s-au născut. Această celulă individuală poate fi văzută ca

purtătoarea făcliei vieţii însufleţite. Ea poartă, din generaţie în generaţie, focul latent al lui Dumnezeu – vitalitatea tuturor fiinţelor vii, ca o moştenire intactă provenită din vremea când viaţa a apărut la început pe această planetă. Această celulă individuală are darul unei tinereţi nelimitate. Dar ce se poate spune despre grupul de celule numit trup? Grupul de celule a crescut din celula individuală, repetată de multe ori, păstrând caracteristicile ei individuale, dintre care una este focul latent al vieţii, sau Tinereţea Eternă. Grupul de celule, sau corpul, funcţionează ca un protector al celulei individuale pe durata scurtă a vieţii aşa cum o ştiţi acum".

Cei mai vechi dintre învăţătorii noştri, prin mijloace inspirate, au perceput unitatea fundamentală a reacţiilor vieţii în plante şi animale. Ni-i putem imagina sub banyan, adresându-se astfel elevilor lor : Priviţi acest copac gigantic. Procesul vital ce se desfăşoară în fratele nostru, acest copac, şi în noi înşine, este, la bază, acelaşi. Priviţi frunzele şi mugurii de la vârfurile crengilor celui mai bătrân banyan – cât de tinere sunt, tinere ca sământa din care uriaşul a răsărit. Reacţiile vitale ale plantei şi omului fiind la fel, omul poate profita, desigur, de experienţa plantei. Aşa cum frunzele şi mugurii de la capătul crengilor celui mai vârstnic banyan sunt la fel de tinere ca sământa din care el a răsărit, la fel nici grupul de celule ce formează corpul omului nu trebuie să-şi piardă treptat vitalitatea şi să moară, ci trebuie să crească tânăr şi etern, ca şi ovulul sau celula individuală. Într-adevăr, nu există nici un motiv pentru care corpul nostru să nu se dezvolte la fel de tânăr şi plin de viaţă ca şi germenul vieţii din care el s-a născut. Expansivul banyan, permanent un simbol al vieţii eterne, nu moare decât prin accident. Nici o lege naturală a degenerării, nici un proces de îmbătrânire nu pare să existe în arborele-banyan ca să afecteze în mod vătămător energia vitală a celulelor sale. Acelaşi lucru este adevărat şi despre divina formă umană.

Nu există nici o lege naturală a morţii sau degenerării pentru om, decât prin accident. Nu există nici un proces inevitabil de îmbătrânire în corpul sau grupul de celule – nimic care să poată paraliza treptat individul. Moartea este, deci, un accident evitabil. Boala este, dincolo de orice, o stare de ne-linişte (dis-ease în engleză, disease=boală – (nota traducătorului), absenţa liniştii sau a lui Santi, dulcea, fericita pace a spiritului reflectată prin minte în corp. Degenerarea senilă, care este o experienţă obişnuită a omului, este doar expresia ignoranţei lui faţă de cauze, anumite condiţii bolnave ale minţii şi corpului. Spune un Siddha (Învăţător – nota traducătorului): Tonusul corpului poate fi menţinut astfel încât să poată rezista natural la infecţii şi alte boli, ca gripa şi ciuma. Un Siddha poate înghiţi germenii patogeni fără ca aceştia să-l îmbolnăvească.

Amintiţi-vă că tinereţea este sământa Iubirii lui Dumnezeu plantată în divina formă umană. Într-adevăr, tinereţea este divinitatea dinlăuntrul omului; tinereţea este spiritualitatea vieţii, frumuseţea vieţii. Numai viaţa trăieşte şi iubeşte, viaţa unică, eternă. Bătrâneţea este lipsită de spiritualitate, asociată cu moartea, urâtă, ireală. Gândurile de teamă, gândurile de suferinţă şi cele de mânie creează urâţenia numită bătrâneţe. Gândurile de fericire, de iubire şi de perfecţiune creează frumuseţea numită tinereţe. Bătrâneţea este doar o scoică în care zace giuvaerul realităţii – perla tinereţii.

Trăieşte astfel încât să dobândeşti conştiinţa copilăriei. Vizualizează Copilul Divin dinlăuntrul tău. Înainte să adormi, sugerează conştiinţei tale : Acum realizez că există în mine un fericit corp spiritual, veşnic tânăr, veşnic frumos. Am o minte, ochi, nas, gură, piele, frumoase, spirituale – corpul Copilului Divin care acum, în această noapte, este perfect. Repetă această afirmaţie şi meditează la ea în linişte, până când adormi. Dimineaţa la trezire sugerează-ţi cu voce tare : Ei, dragă... (adresează-te ţie însuţi pe nume), există în tine un alchimist divin! Prin puterea spirituală a acestor afirmaţii, în timpul nopţii are loc o transmutaţie, şi revelaţia lăuntrica, Spiritul a saturat acest corp spiritual şi templu. Alchimistul lăuntric a înlăturat celulele moarte şi uzate şi a făcut să iasă la iveală strălucirea unui trup nou, plin de sănătate şi farmec perpetuu. Adevărata Iubire Divină în manifestare este Tinereţea Eternă. Alchimistul divin este înlăuntrul templului meu, făurind continuu noi şi minunate celule tinere. Spiritul tinereţii este înlăuntrul templului meu – acest divin corp uman – şi totul este bine. Om Santi! Santi! Santi! (Pace! Pace! Pace!)

Învaţă să zâmbeşti dulce, ca un copil. Un zâmbet din suflet este o relaxare spirituală. Un zâmbet adevărat este un lucru de o reală frumuseţe, operă artistică a Zeului Cârmuitor Lăuntric. Este bine să afirmi: Gândesc de bine pentru întreaga lume. Sa fie toată lumea fericită şi binecuvântată! Afirmă, înainte de a începe activitatea zilnică : Înăuntrul meu este o formă perfectă – forma divină. Sunt, acum, tot ceea ce doresc să fiu! Vizualizez zilnic frumoasa mea fiinţă, până când o aduc în manifestare! Sunt Copilul Divin, toate nevoile mele sunt satisfăcute, acum şi totdeauna.

Învaţă să intri în vibraţie. Afirmă : Iubirea infinită îmi umple mintea şi îmi pune corpul în vibraţie, în rezonanţă cu viaţa perfectă. Fă totul, în jurul tău şi în tine, strălucitor şi frumos. Cultivă spiritul umorului. Bucură-te de răsăritul soarelui.

Aţi înţeles că citez din învăţătura Siddha-şilor. Ei sunt cei mai vechi învăţători cunoscuţi, şi învăţăturile lor premerg cu mii de ani istoria ştiută. Ei instruiau oamenii şi le arătau o mai bună cale a vieţii, încă dinainte ca omul să fi cunoscut artele simple ale civilizaţiei. Din învăţătura lor s-a născut sistemul de cârmuitori. Dar aceşti cârmuitori s-au depărtat curând de realizarea faptului că Dumnezeu se exprimă prin ei. Crezând că erau ei, personal, cei care lucrau, au pierdut viziunea spiritului şi au pus pe primul plan ceea ce era personal sau material, uitând că totul vine dintr-o sursă unică, Dumnezeu. Aceste concepţii personale ale cârmuitorilor au deschis drum marilor deosebiri în credinţe şi largii diversităţi a gândirii. Aceasta este imaginea noastră despre Turnul Babel. Siddha-şii şi-au păstrat, prin vremuri, adevăratele metode inspirate ale lui Dumnezeu exprimat prin omenire şi prin toate creaţiile Sale, realizând că Dumnezeu este Totul şi că Dumnezeu se manifestă prin toate. Ei nu au deviat niciodată de la aceste învăţături. Astfel, ei au păstrat marele adevăr fundamental.

CAPITOLUL VI

Pentru că aveam foarte mult de lucru înainte de a traversa Munţii Himalaya, am ales acest sat ca fiind locul cel mai potrivit pentru cartierul general al expediţiei. Colegul pe care îl lăsasem în sat ca să-l observe pe Emil ne-a ajuns aici şi ne-a relatat că a stat de vorbă cu Emil până aproape de ora 4 a zilei în care el trebuia să vină la întâlnirea cu noi. Apoi Emil i-a spus că urma să plece la întâlnire. Imediat, corpul lui a rămas nemişcat, întins pe pat ca şi cum ar fi dormit. S-a aflat în această poziţie până pe la ora 7 seara când, treptat, a devenit tot mai nedesluşit şi a dispărut. Era în seara când Emil venise la noi în cabana din sat.

Sezonul nu era suficient de înaintat, pentru noi, ca să încercăm trecerea munţilor. Reţineţi că spun: pentru noi. Prin asta mă refer la membrii micii noastre echipe, căci în acel timp începusem să ne simţim ca nişte simple poveri. Realizasem că cei trei mari prieteni ai noştri – observaţi că îi numesc mari pe toţi, căci erau, într-adevăr – ar fi putut să parcurgă distanţa străbătută de noi în mult mai puţin timp decât ne luase nouă, dar nu se plângeau.

Făcusem mai multe excursii scurte de la cartierul nostru general, însoţiţi de Jast şi Neprow, şi în orice moment ei îşi arătaseră excelentele calităţi şi merite. Într-una din aceste excursii, Emil, Jast şi Neprow ne-au condus într-un sat unde se găseşte un templu numit Templul Tăcerii, Templul Nefăcut De Mâini. Acest sat cuprinde templul şi casele slujitorilor lui, şi este situat pe vatra mai veche a unui sat care fusese aproape distrus de ravagiile fiarelor sălbatice şi ale epidemiilor. Ni s-a spus că Maeştrii vizitaseră acest loc şi mai găsiseră puţini locuitori, dintr-o populaţie de 3000 de oameni. Îi luaseră sub protecţia lor, şi ravagiile animalelor şi bolilor încetaseră. Cei câţiva săteni au făcut legământ că, dacă aveau să fie salvaţi, din acel moment aveau să-şi dedice vieţile lui Dumnezeu, slujindu-l în orice mod ar alege El. Maeştrii au plecat şi, când s-au întors mai târziu, au găsit templul înălţat şi pe slujitori făcându-şi datoria.

Templul este foarte frumos, fiind situat pe o înălţime care oferă o vedere largă asupra ţinutului. Are circa 6 mii de ani vechime, este construit din marmură albă şi nu a avut niciodată nevoie de reparaţii, căci o bucăţică spartă din zidul lui se reface singură, după cum a fost verificat de membrii echipei noastre.

Emil ne-a spus :

— Acest loc este numit Templul Tăcerii, Lăcaşul Puterii. Tăcerea este putere, căci atunci când atingem locul tăcerii în minte, am atins locul puterii – locul unde totul este unul, unica putere – Dumnezeu. Fii liniştit şi cunoaşte că Eu Sunt Dumnezeu. Puterea disipată este zgomot. Puterea concentrată este tăcere. Când, prin concentrare (ţintind spre un centru), am adus toate forţele noastre într-un singur punct, atunci l-am contactat pe Dumnezeu în tăcere, suntem una cu El, şi deci una cu toată puterea. Aceasta este moştenirea omului : Eu şi Tatăl suntem Unul. Există o singură cale de a fi una cu puterea lui Dumnezeu, şi aceea este de a-l contacta conştient pe Dumnezeu. Acest lucru nu se poate face în afară, căci Dumnezeu se manifestă dinlăuntru. Domnul este în templul Său sfânt ; fie ca tot pământul să păstreze tăcerea în faţa Lui. Numai întorcându-ne de la exterior spre tăcerea dinlăuntru, putem spera să facem uniunea conştientă cu Dumnezeu. Vom înţelege că puterea Sa este pentru ca noi să o folosim, şi o vom folosi tot timpul. Atunci vom şti că suntem una cu puterea Sa.

Atunci umanitatea va înţelege. Omul va renunţa la autoamăgiri şi vanităţi. El îşi va înţelege ignoranţa şi minciuna. Atunci el va fi pregătit să înveţe. Va înţelege că omul mândru nu poate fi învăţat ceva. Va şti că numai cel lipsit de orgoliu poate percepe Adevărul. Tălpile sale vor simţi stânca dură, nu se va mai poticni, va fi sigur pe decizia sa.

La început poate fi neclară înţelegerea faptului că Dumnezeu este unica putere, substanţa şi inteligenţa. Dar când omul realizează adevărata natură a lui Dumnezeu şi îl aduce în exprimare activă, el va folosi această putere tot timpul. Va şti că, în mod conştient, este în contact cu puterea Sa în orice clipă – când mănâncă, când aleargă, când respiră sau când îndeplineşte marea operă pe care o are de făcut. Omul nu a învăţat să împlinească marile lucrări ale lui Dumnezeu pentru că nu a realizat măreţia puterii lui Dumnezeu şi nu a ştiut că puterea lui Dumnezeu este pentru folosinţa omului.

Dumnezeu nu ne aude dacă cerem repetat, tare şi în van, nici dacă vorbim mult. Trebuie să-l căutăm pe Dumnezeu prin Christul lăuntric, legătura invizibilă pe care o avem în noi înşine. Când Tatăl dinlăuntru este venerat în Spirit şi Adevăr, El aude apelurile acelui suflet care se deschide sincer spre El. Cel care face legătura cu Tatăl în taină, va simţi puterea curgând prin el, ca împlinire a oricărei dorinţe. Pentru că el îl vede pe Tatăl în locul tainic al propriului său suflet, locuind acolo, Tatăl îl va răsplăti în mod deschis. Cât de des îşi dezvăluia Isus contactul individual cu Tatăl! Vedeţi cum el se menţinea constant în legătură cu Dumnezeul lăuntric. Vedeţi cum vorbea cu El ca şi cum El era prezent personal. Vedeţi cât de puternic l-a făcut această relaţie integrală. El a recunoscut că Dumnezeu nu vorbeşte în incendii, cutremure sau furtuni, ci cu o voce liniştită, discretă – glasul liniştit, discret din adâncul sufletelor noastre.

Când omul va învăţa asta, el va deveni echilibrat. Va învăţa să vadă lucrurile în ansamblul lor. Idei vechi vor fi abandonate, idei noi vor fi asimilate. Curând va găsi naturaleţea şi eficienţa sistemului. Va învăţa, în sfârşit, să ia în considerare toate întrebările care îl puneau în dilemă, în momentele de tăcere. Poate că nu le va soluţiona, dar se va familiariza cu ele. Atunci nu va mai avea nevoie să se grăbească şi să se lupte ziua întreagă cu sentimentul că ţelul său nu poate fi atins.

Dacă omul ar ajunge să-l cunoască pe cel mai mare străin – el însuşi, intrând în cămăruţa lui şi închizând uşa! Acolo el îşi va găsi cel mai periculos inamic şi va învăţa să-l stăpânească. Va găsi adevărata sa identitate. Îşi va găsi acolo cel mai adevărat prieten, cel mai înţelept învăţător, cel mai de încredere sfătuitor – el însuşi. Acolo el va descoperi altarul pe care Dumnezeu este focul nemuritor, sursa a toată bunătatea, toată tăria, toată puterea – el însuşi. El va şti că Dumnezeu se află în partea cea mai adâncă a tăcerii. Va descoperi că în el sălăşluieşte Sfântul Sfinţilor. Va simţi şi va şti că orice dorinţă a sa este în mintea lui Dumnezeu şi este, de aceea, dorinţa lui Dumnezeu. Va simţi şi va şti cât de strânsă este relaţia dintre Dumnezeu şi om, Tatăl şi Fiul. El va realiza că numai în conştiinţă a existat orice separare a acestora, care au părut doi – exact aşa cum spiritul şi corpul lui au părut a fi doi – dar care, în realitate, sunt unul.

Dumnezeu umple cerul şi pământul. Această mare revelaţie a fost cea care i-a venit lui Iacov în tăcere. El dormise pe piatra materialismului. Într-o mare explozie de iluminare divină, el a văzut că exteriorul nu este decât proiecţia sau exprimarea imaginii păstrate în interior. A fost atât de impresionat de asta, încât a strigat : Cu siguranţă că Domnul (sau Legea) este în acest loc (pământul sau corpul) şi eu nu ştiam. Acesta nu este altceva decât casa lui Dumnezeu, şi aceasta este poarta spre cer". Omul va realiza, ca şi Iacov, că adevărata poartă spre cer este prin propria sa conştiinţă.

Această scară a conştiinţei, revelată lui Iacov într-o viziune, este cea pe care fiecare dintre noi trebuie să urce înainte de a putea intra în acel secret loc tăcut al Celui Preaînalt şi de a descoperi că suntem chiar în centrul oricărui lucru creat, una cu toate lucrurile vizibile şi invizibile, în şi din Atotprezentă. În viziunea sa, lui Iacov i s-a arătat scara urcând de la pământ spre cer. El a văzut îngerii lui Dumnezeu coborând şi urcând pe ea – ideile lui Dumnezeu coborând din Spirit în formă şi urcând înapoi. Era aceeaşi revelaţie care Îi venise lui Isus când cerurile s-au deschis în faţa Lui şi El a văzut minunata lege a exprimării, prin care ideile concepute în Mintea Divină vin să se exprime şi să se manifeste în formă. Atât de perfectă era această lege a exprimării revelată Maestrului, încât imediat El a înţeles că orice formă poate fi transformată, schimbată în manifestare, printr-o schimbare faţă de ea în conştiinţă. Prima sa ispitire a fost de a schimba forma pietrelor în cea a pâinii ca să-şi satisfacă foamea proprie, dar odată cu revelaţia acestei legi a exprimării, Îi venise şi înţelegerea reală a faptului că pietrele, ca orice alte forme vizibile, proveneau din Substanţa Minţii Universale, Dumnezeu, şi erau, în esenţă, adevăratele expresii ale Minţii Divine; şi toate lucrurile dorite (neformate) se găsesc încă în această Substanţa a Minţii Universale, gata să

fie create sau manifestate pentru a împlini orice dorinţă. Astfel, nevoia de pâine nu făcea decât să demonstreze că substanţa cu care se poate crea pâinea sau orice lucru necesar, este la îndemână fără limitări, şi pâinea poate fi creată din această substanţă la fel de bine ca şi pietrele. Orice dorinţă bună pe care o are omul este dorinţa lui Dumnezeu. De aceea există o sursă nelimitată în substanţa universală a lui Dumnezeu, care ne împlineşte toate dorinţele. Tot ce avem nevoie este să învăţăm să folosim tot ceea ce Dumnezeu a creat pentru noi, şi asta voieşte El să facem ca să ne putem elibera de orice limitare şi să fim liberi cu prisosinţă.

Când Isus a spus : Eu sunt Calea, el voia să spună că Eu Sunt din fiecare suflet este calea prin care viaţa, puterea şi substanţa marelui Eu Sunt, care este Dumnezeu, vine să se exprime prin individ. Acest Eu Sunt are un singur mod de exprimare şi acesta este prin idee, gând, cuvânt şi faptă. Acestui Eu Sunt Dumnezeu care este putere, substanţă, inteligenţă, i se dă formă prin conştiinţă ; şi din acest motiv a spus Maestrul : Facă-se ţie după credinţa ta şi Toate lucrurile sunt cu putinţă pentru cei care au credinţă.

Acum înţelegem că Dumnezeu este înlăuntrul sufletului ca putere, substanţă şi inteligenţă sau, în termeni spirituali, ca înţelepciune, iubire şi adevăr, şi este adus în formă sau în manifestare prin conştiinţă. Conştiinţa aflată în Mintea Infinită a lui Dumnezeu şi în om este determinată de concepţia sau credinţa care este păstrată în minte. Credinţa în separarea faţă de Spirit este cea care a cauzat manifestările noastre de bătrâneţe şi moarte. Când vom înţelege că Spiritul este totul şi că forma este exprimată constant din Spirit, atunci vom înţelege că acela care este provenit sau născut din Spirit, este Spirit.

Următorul mare adevăr care va fi revelat prin această conştiinţă este că fiecare individ, fiind o concepţie a minţii divine, este păstrat în acea minte ca o idee perfectă. Nici unul dintre noi nu trebuie să se conceapă el însuşi. Am fost concepuţi perfect şi suntem permanent păstraţi în Mintea Perfectă a lui Dumnezeu ca fiinţe perfecte. Aducând această înţelegere în conştiinţa noastră, putem contacta Mintea Divină şi astfel să concepem iar ceea ce Dumnezeu a conceput deja pentru noi. Aceasta este ceea ce Isus numea să fii născut a doua oara. Este marele dar pe care trebuie să ni-l ofere tăcerea; deoarece, contactând mintea lui Dumnezeu, putem gândi cu mintea lui Dumnezeu şi ne putem cunoaşte pe noi înşine aşa cum suntem în realitate, şi nu cum gândeam noi că suntem. Contactăm mintea lui Dumnezeu prin gândul adevărat, şi astfel provocăm o exprimare adevărată; în timp ce, în trecut, poate prin gândul neadevărat, am realizat o exprimare falsă. Dar, fie că forma este perfectă sau este imperfectă, Esenţa formei este perfectă putere, substanţa şi inteligenţa a lui Dumnezeu. Nu Esenţa formei vrem noi s-o schimbăm, ci forma pe care acea esenţă a îmbrăcat-o. Acest lucru se va face prin reînnoirea minţii sau prin schimbarea concepţiei imperfecte cu cea perfectă, a gândului omului în gândul lui Dumnezeu. cât de important este, deci, să-L găsim pe Dumnezeu, să-L contactăm, să fim unul cu El şi să Îl aducem în manifestare! La fel de importantă este tăcerea sau liniştirea minţii proprii, pentru că mintea lui Dumnezeu, în toată splendoarea ei, să poată ilumina conştiinţa. Când se va întâmpla asta, atunci vom înţelege cum soarele dreptăţii (al justei utilizări) se va înălţa aducând vindecarea pe razele sale. Mintea lui Dumnezeu inundă conştiinţa aşa cum razele soarelui inundă o cameră întunecată. Infuzia Minţii Universale în mintea personală este ca pătrunderea şi expansiunea aerului de afară în masa impură de aer ţinută multă vreme într-o incintă închisă. El iese în evidenţă, superior, şi înţelegem că nu trebuie să construim decât un singur templu. Templul lui Dumnezeu cel Viu este amestecul a ceea ce este mare cu ceea ce este mic, prin care cel mic devine una cu cel mare. Impuritatea fusese cauzată de separarea celui mic de cel mare. Puritatea este cauzată de unirea lor, astfel încât nu mai există mare şi mic, ci un singur aer sănătos, întreg, pur. Chiar şi aşa putem să cunoaştem că Dumnezeu este Unul şi că toate lucrurile vizibile şi invizibile sunt una cu El. Separarea de El este cea care a cauzat păcatul, boala, sărăcia şi moartea. Unirea cu El este cea care te face să devii o Fiinţă întreagă sau să devii conştient că eşti întreg.

Separarea de unitate este coborârea îngerilor pe scara conştiinţei. Întoarcerea la unitate este urcarea îngerilor pe scară. Coborârea este bună, căci atunci unitatea este exprimată în diversitate, dar în diversitate nu este necesar nici un concept de separare. Ceea ce este diversitate a fost greşit interpretat din punctul de vedere personal sau exterior, ca fiind separare. Marea lucrare a fiecărui suflet este de a-şi ridica punctul de vedere personal la acele înălţimi ale conştiinţei de la care devine una cu întregul. Când totul poate să se adune cu acelaşi sens, în acelaşi loc, acel loc din conştiinţă unde este înţeles faptul că toate lucrurile vizibile şi invizibile îşi au originea în Unicul Dumnezeu, atunci ne găsim în faţa Muntelui Transfigurării (Schimbării la Faţă). La început Îl vedem pe Isus, şi cu El pe Moise şi Ilie ; sau Legea şi Profeţia, şi Christ (puterea dinlăuntrul omului, de a-L cunoaşte pe Dumnezeu); şi ne gândim să clădim trei temple, dar vine şi

înţelesul mai profund. Ne este dat să realizăm nemurirea omului şi să ştim că divinitatea nu se pierde niciodată din noi, că omul Divin este nemuritor, etern. Atunci Moise – Legea şi Ilie – Profeţia, dispar ; şi Christ rămâne biruitor, şi realizăm că nu avem de clădit decât un templu – Templul lui Dumnezeu cel Viu înlăuntrul nostru. Atunci Spiritul Sfânt umple conştiinţa şi dispar iluziile păcatului, bolii, sărăciei şi morţii. Acesta este marele ţel al tăcerii.

Acest templu, din care puteţi rupe o bucăţică şi spărtura va fi reparată instantaneu, nu reprezintă altceva decât templul corpului nostru de care vorbea Isus, templul nefăcut de mâini, etern în ceruri, pe care trebuie să-l exprimăm aici pe pământ.

CAPITOLUL VII

Ne-am întors din excursie şi am găsit mulţi străini adunaţi în sat. Ei veneau din ţinuturile din jur, şi o parte din Maeştri organizau un pelerinaj spre un sat situat la circa 225 de mile depărtare. Ne-am mirat de asta, căci mersesem în direcţia aceea şi văzusem că drumul traversa un deşert de nisip. De fapt era un platou înalt, acoperit cu dune de nisip pe care vântul le deplasa înainte şi înapoi, şi unde creştea foarte puţină vegetaţie. Dincolo de acest deşert, poteca mergea printr-un mic masiv muntos care era o ramură a munţilor Himalaya. În seara aceea am fost invitaţi să însoţim expediţia şi ni s-a spus că nu aveam nevoie să luăm partea cea mai grea a echipamentului nostru, căci aveam să ne întoarcem înainte de a traversa lanţul principal din Himalaya. Expediţia trebuia să pornească în următoarea zi de luni.

Bineînţeles că Jast şi Neprow au fost plini de zel cu toate, şi luni în zori am pornit la drum alături de alţi 300 de oameni. Cea mai mare parte dintre aceştia aveau infirmităţi pentru care căutau vindecarea. Totul a mers bine până sâmbătă, când s-a stârnit cea mai puternică furtună pe care am întâlnit-o vreodată. A plouat torenţial încontinuu timp de trei zile şi trei nopţi, şi ni s-a spus că ploaia era un vestitor al verii. Aşezasem tabăra într-un loc foarte convenabil şi nu am avut de suferit de pe urma furtunii. Marea noastră îngrijorare era în privinţa proviziilor, căci eram siguri că această întârziere prelungită avea să ne cauzeze tuturor serioase neajunsuri, deoarece se luaseră provizii pentru durata exactă a călătoriei, fără a se fi luat în calcul întârzierile. Această întârziere părea de două ori mai gravă pentru noi, căci ştiam că nu există nici un loc unde să ne completăm proviziile, decât dacă ne întorceam la punctul de plecare, la vreo 120 de mile distanţă, care cuprindeau şi o mare porţiune prin deşertul de nisip.

Joi dimineaţa, soarele a răsărit pe un cer senin şi frumos, dar, în loc să mergem mai departe, aşa cum ne aşteptam, ni s-a spus că aveam să stăm pe loc până când se uscau potecile şi râurile se retrăgeau în albii, ca să putem continua drumul mai uşor. Toţi ne temeam să nu se epuizeze proviziile, şi cineva din echipa noastră şi-a exprimat această temere. Emil, care avea în grijă întregul echipament, a venit la noi şi ne-a spus :

— Nu trebuie să vă faceţi griji. Oare nu are grijă Dumnezeu de toate creaturile Sale, mari şi mici, şi nu suntem noi creaturile Lui? Vedeţi că am aici câteva grăunţe sau seminţe de porumb. Le voi planta. Prin această acţiune am declarat, în mod explicit, că doresc porumb. Am format porumbul în mintea mea. Am împlinit legea şi, în anotimpul cuvenit, el va răsări. Este oare necesar să aşteptăm să se desfăşoare acest lung, dificil proces pe care îl urmează natura, prin creştere şi dezvoltare lentă, ca să se coacă porumbul? Dacă ar fi aşa, am fi obligaţi să aşteptăm mult timp ca să-l obţinem. De ce să nu folosim o lege mai înaltă sau mai perfectă, dată nouă de Tatăl, ca să-l producem? Tot ce se cere este să devenim liniştiţi şi să vizualizăm sau să mentalizăm porumbul, şi avem porumb curăţat, gata de utilizare. Dacă vă îndoiţi, îl puteţi aduna, îl puteţi măcina şi face făină, apoi îl puteţi face pâine.

În faţa noastră apăruse porumb copt şi curăţat, aşa că l-am adunat, l-am măcinat şi apoi am făcut pâine din el. Apoi Emil a continuat spunând:

— Aţi văzut asta şi aţi crezut, dar de ce să nu folosim o lege mai perfectă şi să nu facem un lucru mai perfect, adică exact ceea ce vreţi – pâine? Veţi vedea cum, folosind această lege mai perfectă şi, cum aţi spune voi, mai subtilă, sunt capabil să fac să apară exact ceea ce am nevoie – pâine.

Şi cum stăteam acolo vrăjiţi, o franzelă mare s-a ivit în mâinile noastre, şi acest proces nu s-a oprit până când pe o masă din faţa noastră nu s-au găsit 40 de pâini, plasate acolo aparent de Emil însuşi. El a remarcat :

— Vedeţi că este destul pentru toţi. Dacă nu e suficient, poate fi adus mai mult, până când este destul şi de prisos.

Cu toţii am mâncat pâinea şi am găsit-o foarte bună. Emil a continuat :

— Când Isus, în Galileea, l-a întrebat pe Filip : De unde cumpărăm pâine? El făcea asta ca să-l încerce, căci în sinea Lui, El ştia foarte bine că nu era nevoie să cumpere pâinea necesară pentru a hrăni mulţimea adunată, nici să-i asigure cele necesare prin piaţa materială care exista atunci. El văzuse ocazia de a dovedi discipolilor Săi puterea pâinii plămădite sau crescute din Spirit. Cât de des gândesc oamenii în concepte limitate, ca Filip! El calcula aşa cum calculează astăzi mintea umană, pornind de la proviziile pe care le vedea în mână – gândind că avea atâta pâine sau atâta hrană, sau atâţia bani cu care să cumpere. Isus a recunoscut că acela aflat în Conştiinţa lui Christ nu cunoaşte limitare. Atunci El, în Conştiinţa lui Christ, L-a privit pe Dumnezeu ca Sursa şi Creatorul a toate, şi a adus mulţumiri pentru puterea şi substanţa aflate la îndemână spre a satisface orice dorinţă. Atunci El a frânt pâinea şi a împărţit-o, prin discipolii Săi, celor care aveau nevoie, până când nevoia a fost satisfăcută, şi au mai rămas în plus 12 coşuri cu firimituri. Isus nu a depins niciodată de surplusul rămas de la alţii ca să-şi satisfacă nevoile Sale sau nevoile altora; dar El a gândit că hrana noastră este la îndemână în Substanţa Universală, unde există orice resursă, şi tot ce avem noi de făcut este să o creăm sau să o manifestăm. Exact la fel a fost când Elisei a înmulţit uleiul văduvei. El nu a mers la cineva care avea un surplus de ulei, căci, făcând asta, resursa ar fi fost limitată. El a contactat Universalul, şi singura limitare a resursei a fost ca toate vasele să fie umplute. Uleiul ar fi putut să curgă până astăzi dacă ar fi existat vase să-l primească.

Acesta nu este hipnotism. Nici unul dintre noi nu simte că ar fi, cumva, sub influenţa hipnotică. Daţi-mi voie să vă spun că singurul hipnotism este autohipnotismul credinţei că nu oricine poate să facă operele perfecte ale lui Dumnezeu, şi să creeze condiţiile şi lucrurile dorite. Căci nevoia nu este, oare, dorinţa de a crea? În loc să ne dezvoltăm şi să creăm aşa cum Dumnezeu voieşte să creăm, vă strângeţi în cochiliile voastre şi spuneţi: Nu pot şi vă hipnotizaţi singuri cu concepţia actuală că sunteţi entităţi distincte, separate de Dumnezeu. Pur şi simplu vă limitaţi perfecta creaţie şi expresie. Nu-L lăsaţi pe Dumnezeu să se exprime perfect prin voi, aşa cum este voia Sa. Oare nu a spus Marele Maestru Isus: Lucrurile pe care le fac Eu, le veţi face şi voi, şi lucruri mai mari decât acestea veţi face? Nu era oare misiunea adevărată a lui Isus aici, pe pământ, aceea de a ne arăta că noi, ca Fii ai lui Dumnezeu, sau omul în starea sa adevărată, putem crea la fel de perfect şi de armonios ca Dumnezeu? Când Isus a poruncit orbului să-şi scalde ochii în bazinul din Siloam, nu simboliza această intenţia de a deschide ochii tuturor? Toţi puteau să vadă că Isus fusese trimis de Tatăl ca să ne arate că Tatăl doreşte ca noi să creăm exact aşa cum El creează; toţi trebuie să împlinească lucrarea perfectă, aşa cum a făcut Isus, recunoscând Christul din sine însuşi şi din toţi.

Pot să fac un pas mai departe. Această pâine, pe care am primit-o şi ţinut-o în mână, a fost consumată ca şi cum s-ar fi mistuit în foc. Ce s-a întâmplat? Am utilizat greşit legea perfectă care a adus în formă concepţia mea, şi am consumat ceea ce am adus în formă, datorită faptului că am abuzat sau nu am folosit corect legea perfectă care este la fel de exactă ca muzica sau matematica, sau ca orice altă aşa-numită lege naturală. Dacă aş continua cu greşita utilizare a legii perfecte, s-ar consuma nu numai ceea ce eu creez, dar aş fi consumat şi eu, creatorul.

Este oare pâinea, într-adevăr, distrusă? Vom admite că forma ei s-a schimbat căci, în loc de franzelă, am rămas cu o grămăjoară de firimituri. În realitate, nu s-a întors ea la Substanţa Universală din care s-a ivit? Nu este ea acum în forma nemanifestată, aşteptând să fie adusă iarăşi în manifestare? Nu este asta ceea ce se întâmplă cu toate formele care dispar din ochii noştri, prin foc sau prin degenerare, sau pe orice altă cale? Nu se întorc ele la Substanţa Universală – Dumnezeu – din care au răsărit? Nu asta se înţelege prin Ce coboară din cer trebuie să urce la cer?

Cu puţin timp în urmă aţi văzut formată gheaţa, fără vreo cauză aparentă, cum v-aţi fi aşteptat să fie. Daţi-mi voie să vă spun că este la fel ca şi crearea pâinii. Pot folosi legea ca să obţin gheaţă, ca şi pâine, atâta timp cât le folosesc în beneficiul omenirii, sau atâta timp cât lucrez într-o strânsă concordanţă cu legea, şi exprim tot ceea ce Dumnezeu vrea să exprime prin tot. Este bine pentru toţi să facă pâine şi gheaţă sau orice şi oricât se doreşte; şi toţi trebuie să tindă spre nivelul la care pot face aceste lucruri. Nu înţelegeţi oare că, folosind legea cea mai înaltă, legea absolută a lui Dumnezeu, puteţi aduce în formă ceea ce aveţi nevoie sau concepeţi în minte ca ideea voastră cea mai înaltă, şi astfel îi faceţi mai deplin pe plac lui Dumnezeu, manifestându-vă mai complet, cunoscând, ca şi Isus, că suntem Fiii perfecţi ai lui Dumnezeu?

Nu sugerează asta eliberarea din limitările comerţului, ca şi de orice alte limitări? După câte văd, limitarea comercială va deveni, în câţiva ani, cea mai mare îngrădire din toate. Dacă se continuă în ritmul

actual, ea va domina omul, trup şi suflet, şi nu poate face altceva decât să se consume pe sine, şi pe cei interesaţi în ea. Nu e nici o îndoială că intenţia iniţială a comerţului a fost pe un înalt plan spiritual, dar materialismului i s-a permis să se strecoare în el până când chiar puterea folosită pentru a crea este puterea care îl mistuie; exact aşa cum însăşi puterea folosită pentru a crea consumă, întotdeauna, dacă nu e folosită corect. Oare nu presiunea comerţului şi a limitărilor aduse nouă, ne forţează să înţelegem că trebuie să depăşim, să ne ridicăm peste aceste condiţii? Nu se face acest lucru, oare, doar prin simpla realizare a faptului că avem de împlinit lucrările perfecte ale lui Dumnezeu, înălţându-ne conştiinţa la Conştiinţa lui Christ? Oare nu asta ne-a învăţat Isus aici, pe pământ? Nu asta o demonstrează întreaga Lui viaţă?

Dragii mei fraţi, nu vedeţi că la început a fost Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu? În acel moment, tot ceea ce avea să capete formă mai târziu era în forma nemanifestată în Substanţa Minţii Universale – sau, aşa cum o exprima unii, în haos. Acest cuvânt, haos, este greşit interpretat ca însemnând o stare turbulentă sau agitată, în locul stării profunde, spirituale, a adevărului, aşteptând continuu cuvântul creativ, rostit clar, prin care să se poată naşte în forma manifestată.

Când Principiul – Dumnezeu a dorit să scoată lumea la iveală din Substanţa Minţii Universale, Dumnezeu era liniştit şi contemplativ. Cu alte cuvinte, Dumnezeu vedea o lume ideală; El a menţinut în minte acea substanţă din care lumea avea să fie formată, un timp suficient ca să-i coboare vibraţile; apoi El a rostit Cuvântul şi lumea s-a format – sau, am mai putea spune, Dumnezeu a vizualizat un model sau un tipar mental în care a putut să curgă substanţa necesară pentru a face lumea, şi a apărut o formă perfectă, construită după modelul pe care îl păstrase în conştiinţă.

Toate aceste lucruri trebuie să fi fost gândite de Dumnezeu, Puterea Infinită. El trebuie să-şi fi dorit, pentru un timp nedefinit, ca ele să capete formă şi să devină vizibile. Dacă nu ar fi fost trimis, în eterul fără formă, cuvântul rostit răspicat, nimic nu ar fi fost creat sau adus în forma vizibilă. Pentru a rodi, în rezultate vizibile, gândirea şi dorinţele, chiar ale unui Creator Infinit Atotputernic, şi pentru a extrage formele ordonate din existenţă, a fost necesar categoricul, pozitivul Să fie! Deci trebuie să facem acest pas cu hotărâre .

Dumnezeu menţine lumea ideală, perfectă, în minte, cu fiecare detaliu, şi aceasta e silită să apară ca un cer sau o casă perfectă unde toţi copiii Lui, toate creaturile Sale, şi toate creaţiile Sale pot locui în pace şi armonie. Aceasta este lumea perfectă pe care Dumnezeu a văzut-o la început şi cea pe care El o gândeşte în existenţă chiar acum, iar timpul manifestării ei stă în acceptarea ei de către noi. Când putem veni spre locul unic şi putem cunoaşte că toţi suntem unul, un om, şi putem recunoaşte că toţi suntem părţi ale corpului lui Dumnezeu, în aceeaşi măsură în care un membru al corpului nostru este parte a întregului corp, atunci suntem în şi din Împărăţia lui Dumnezeu, cerul aici pe pământ, acum.

Pentru a se manifesta asta, realizaţi că nu există nimic material în cer. Totul este spiritual. Realizaţi că cerul este o stare perfectă de conştiinţă, o lume perfectă aici pe pământ, acum, şi tot ce avem nevoie este s-o acceptăm. Aici lângă noi este totul, aşteptând ca noi să deschidem ochiul interior. Prin acel ochi, corpurile noastre vor fi făcute din lumină, lumină care nu este nici a soarelui, nici a lunii, ci a Tatălui; şi Tatăl este chiar aici, în partea cea mai lăuntrică a fiinţei noastre. Trebuie numai să realizăm că nimic nu este material, că totul este spiritual. Apoi trebuie să ne gândim la acea minunată lume spirituală dar uită de Dumnezeu, care este chiar aici şi acum, dacă o putem realiza.

Nu înţelegeţi că în acest mod a creat Dumnezeu totul? Nu a devenit Dumnezeu, la început, liniştit şi contemplativ, şi a văzut lumina? Apoi El a spus: Să fie lumină! şi aşa a fost. În acelaşi fel El a spus: Să fie o boltă cerească! şi aşa a fost; Şi, ca şi cu alte creaţii, El a menţinut ferm orice formă sau ideal în conştiinţă, apoi a rostit cuvântul şi idealul s-a împlinit. La fel şi cu omul. Dumnezeu a spus: Să facem om în chipul Nostru, după asemănarea Noastră, şi să-i dăm stăpânire peste toate. Dumnezeu, bun în întregime, a creat toate lucrurile bune; şi omul, cel mai mare şi ultimul, cu stăpânire deplină peste toate lucrurile. Atunci omul vedea numai binele şi totul a fost bine până când omul s-a separat de Dumnezeu şi a văzut dualitatea, sau pe cei doi. Atunci el, prin gândirea sa, a creat doi, unul bun şi celălalt în opoziţie; căci dacă erau doi, trebuiau să fie opuşi – binele şi răul. Astfel răul a apărut prin puterea perfectă a omului de a exprima sau manifesta ceea ce îi reţinea atenţia. Dacă omul nu ar fi văzut răul, răului nu i-ar fi fost dată nici o putere de exprimare. Numai binele ar fi fost exprimat şi am fi fost la fel de perfecţi cum ne vede Dumnezeu astăzi. Nu ar fi fost oare cerurile pe pământ, aşa cum vede Dumnezeu asta, şi aşa cum trebuie să o vedem toţi ca s-o facem să se manifeste? Isus a avut perfectă dreptate să spună că El venea din cer; căci nu au venit toate din cer, marea Substanţă a Minţii Universale?

Din moment ce omul a fost creat în imaginea şi asemănarea lui Dumnezeu, oare nu i-a dat Dumnezeu omului puterea de a crea exact cum creează El? şi nu aşteaptă Dumnezeu ca omul să folosească acea putere la fel de liber cum o face El şi exact în acelaşi mod? Mai întîi percepând necesitatea; apoi concepând binele, idealul cu care să umple tiparul din Substanţa Minţii Universale; apoi emiţând cuvântul cu acest conţinut; aşa se face, şi este bine.

Isus, când a fost crucificat, a dat carnea Sa, exteriorul, ceea ce vedem din trup, ca să demonstreze că există în realitate un corp mai profund sau spiritual; şi acest trup spiritual este cel pe care El l-a manifestat când a ieşit din mormânt. Este trupul de care vorbea când a spus: Distrugeţi acest templu şi în trei zile Eu îl voi înălţa din nou. El a făcut asta ca să ne arate că avem acelaşi trup spiritual şi că putem face toate lucrările pe care le-a făcut El. Nu există nici o îndoială că, dacă Isus ar fi vrut, El S-ar fi putut salva. Nu este nici un dubiu că El a văzut că o mare schimbare avea loc în corpul Său. El a înţeles şi că cei din jurul Său nu puteau să înţeleagă că şi ei puteau să-şi manifeste corpul spiritual, aşa cum Se aştepta El să-i vadă înţelegând. Ei încă priveau persoana, şi El a înţeles că, dacă ar fi manifestat corpul spiritual fără o schimbare categorică, oamenii nu ar fi fost capabili să discearnă între material şi spiritual; aşa că a adoptat calea crucificării ca să realizeze schimbarea.

Nu este oare acesta adevăratul Christ din om, cel pe care Marele Maestru Isus, pe care toţi Îl iubim şi venerăm, a venit să ni-l arate? Nu şi-a petrecut El viaţa aici, pe pământ, ca să ne arate calea perfectă spre Dumnezeu? Putem face altfel decât să iubim această ideală cale perfectă odată ce o înţelegem, fie că plantăm seminţe, facem pâine, sau împlinim un milion şi unul de lucruri necesare existenţei umane? Nu sunt, aceste fapte, lecţiile simple care ne poartă spre evoluţia noastră? Într-o zi avem să realizăm că suntem cu adevărat Fii ai lui Dumnezeu, nu servitori; ca, în calitate de Fii, putem avea şi avem tot ce are Tatăl, şi putem folosi totul exact la fel de liber ca şi Tatăl nostru.

Admit că asta cere, în primul rând, o credinţă puternică; care de obicei trebuie asimilată pas cu pas şi practicată constant, ca muzica sau matematica, până când ajungem la nivelul cunoaşterii. Atunci suntem măreţi, minunat de liberi. Ar putea fi un exemplu mai bun, mai adevărat al acestei vieţi, decât cea a lui Isus? Puteţi să nu recunoaşteţi puterea care este în numele Său, Isus, Christ manifestat, sau Dumnezeu manifestându-Se prin omul carnal? Isus ajunsese în starea în care Se baza în întregime pe profunda Sa cunoaştere sau înţelegere a lui Dumnezeu, şi aşa a făcut El toate marile Sale lucrări. El nu S-a bazat pe propria Sa voinţă sau pe gânduri puternice, concentrate. Nici noi nu trebuie să ne bazăm pe voinţa noastră sau pe concentrarea unor gânduri puternice, ci pe voinţa lui Dumnezeu : Facă-Se voia Ta, şi nu a mea, Doamne! Voiţi să faceţi voia lui Dumnezeu! Nu credeţi că Isus a vrut, în toate, să facă voia lui Dumnezeu, sau să facă ceea ce voia Dumnezeu ca El să facă?

Veţi observa că foarte adesea se face referire la Isus urcând pe un munte înalt. Nu ştim dacăEl a urcat fizic, sau nu, un munte înalt. Ştim că toţi trebuie să urcăm sus, pe cele mai înalte culmi ale conştiinţei, ca să primim iluminarea noastră. Aceste înălţimi semnifică cel mai înalt nivel al înţelepciunii, şi acolo, dacă această facultate nu e dezvoltată, trebuie s-o dezvoltăm prin gânduri spirituale. Apoi, din inimă, centrul iubirii, trebuie să lăsăm iubirea să curgă pentru a echilibra totul, şi când acest lucru este făcut, Christ e revelat. Fiul omului percepe că este Fiul lui Dumnezeu, unicul fiu zămislit, în care Tatăl îşi găseşte mulţumirea. Apoi, cu iubire statornică, trebuie să realizăm asta pentru toţi.

Staţi şi reflectaţi adânc, pentru un moment, şi realizaţi numărul infinit de fire de nisip de pe ţărmul mării; numărul imens al picăturilor de apă care constituie apele pământului; numărul nesfârşit de forme de viaţă din apele pământului. Apoi realizaţi infinitul număr al particulelor din rocile conţinute de întregul pământ; numărul enorm de copaci, plante, flori şi arbuşti de pe pământ; numărul imens al formelor de viaţă animală de pe faţa pământului. Realizaţi că toate acestea ilustrează idealul menţinut în marea Minte Universală a lui Dumnezeu; că toate conţin viaţa unică, viaţa lui Dumnezeu. Apoi reflectaţi la nenumăratele suflete născute pe acest pământ. Apoi realizaţi că fiecare suflet este o imagine ideală, perfect ilustrată, a lui Dumnezeu, aşa cum Se vede Dumnezeu pe Sine; că fiecărui suflet i s-a dat aceeaşi putere, expresie şi stăpânire peste tot ceea ce Dumnezeu însuşi are. Nu credeţi oare că Dumnezeu doreşte sau voieşte ca omul să dezvolte aceste calităţi Dumnezeieşti sau dăruite de Dumnezeu, şi să facă lucrările pe care le face El, prin moştenirea dată lui, omului, de Tatăl, unica, marea Minte Universală care este în tot, prin tot şi mai presus de toate? Apoi realizaţi că fiecare este o exprimare sau o exteriorizare (din nevăzut, din Spirit) în forma vizibilă, o formă prin care lui Dumnezeu îi place să se exprime. Când putem realiza şi accepta asta, putem spune, într-adevăr, ca şi Isus: Iată, aici este Christ . În acest mod El a atins cunoaşterea

Sa desăvârşită asupra lumii şi eului carnal. El a recunoscut, proclamat şi acceptat divinitatea Sa, apoi a trăit viaţa exact aşa cum trebuie s-o trăim şi noi.

CAPITOLUL VIII

După o întârziere de opt zile, am ridicat tabăra luni dimineaţa şi ne-am continuat drumul. În după-amiaza celei de-a treia zile am ajuns la malul unui râu mare. Lăţimea lui era de circa 1000 de picioare, albia fiind plină, şi curentul avea o viteză de cel puţin 10 mile pe oră. Ni s-a spus ca, de obicei, acest torent putea fi traversat prin locul acela fără nici o dificultate.

Am hotărât să aşezăm tabăra până dimineaţa şi să observăm creşterea sau scăderea apei. Am fost informaţi că am putea să trecem râul pe un pod aflat în susul apei, dar ca să ajungem la pod ar fi fost necesară o ocolire de cel puţin patru zile de drum greu. Ni se demonstrase că nu trebuia să ne facem vreo grijă, cum ne făcusem cu proviziile, căci din acea zi, deja amintită, când proviziile se epuizaseră, întreaga expediţie, formată din peste 300 de persoane, fusese hrănită cu o abundenţă de provizii din invizibil, cum îi spuneam noi. Această hrănire a fost menţinută timp de 64 de zile, până când ne-am întors în satul de unde plecasem. Totuşi, niciunul dintre noi nu avea nici o idee despre adevărata semnificaţie sau importanţă a lucrurilor pe care le experimentam. Nici nu eram capabili să înţelegem că aceste lucruri erau îndeplinite printr-o lege precisă, o lege pe care toţi o pot folosi.

Când ne-am adunat la micul dejun în dimineaţa următoare, am găsit în tabără cinci străini. Ne-au fost prezentaţi şi ni s-a spus că făceau parte dintr-un grup care îşi avea tabăra pe celălalt mal al râului, şi care se întorcea din satul spre care mergeam noi. Nu le dădurăm prea multă atenţie, căci presupuneam, în mod firesc, că găsiseră o barcă şi trecuseră apa cu ea. Cineva din echipa noastră a spus:

— Dacă aceşti oameni au o barcă, de ce n-am putea s-o folosim ca să trecem râul?

Cred că toţi văzuseră în asta o cale de ieşire din dificultatea noastră; dar ni s-a spus că nu există nici o barcă şi că traversarea prin locul acela nu era considerată atât de importantă încât să existe o barcă acolo.

După ce am terminat micul dejun din dimineaţa aceea, cu toţii ne-am adunat pe malurile şuvoiului. Am observat că Emil, Jast şi Neprow, împreună cu alţi patru din grupul nostru, discutau cu cei cinci străini. Jast a venit la noi şi ne-a spus că ei ar vrea să traverseze cu ceilalţi până la tabăra lor de pe celălalt mal al râului, căci hotărâseră să aşteptăm până în dimineaţa următoare, ca să vedem dacă apa dădea semne de scădere. Desigur, curiozitatea ne-a fost stârnită şi ne gândeam că era destul de nesăbuită încercarea de a înota într-un torent atât de rapid cum era cel din faţa noastră, doar pentru a saluta prieteneşte un vecin. Credeam că înotul era singurul mod prin care se putea efectua traversarea.

Când Jast s-a alăturat grupului, cei 12, complet îmbrăcaţi, s-au îndreptat spre malul apei şi, cu cel mai desăvârşit calm, au păşit pe apă, şi nu în ea. Niciodată nu voi uita ce am simţit când i-am văzut, pe fiecare din cei 12 oameni, păşind de pe ţărmul solid pe apa curgătoare. Mi-am ţinut respiraţia, aşteptându-mă, desigur, să-i văd plonjând în adânc şi dispărând. Mai târziu am aflat că acelaşi fusese gândul tuturor celor din echipa noastră. În acel moment cred că fiecare dintre noi şi-a ţinut răsuflarea până când toţi au trecut de mijlocul apei, atât de uluiţi eram văzându-i pe toţi doisprezece mergând calm de-a latul suprafeţei unui torent, fără cea mai mică dificultate şi fără să se scufunde mai mult decât cu tălpile sandalelor. Când au păşit de pe apă pe celălalt mal, am simţit că o greutate de câteva tone mi-a alunecat de pe umeri, şi cred că acelaşi a fost sentimentul fiecăruia din echipa noastră, judecând după oftaturile de uşurare din momentul când ultimul a ajuns la mal. A fost, cu siguranţă, o experienţă pe care cuvintele nu o pot descrie. Cei 7 din grupul nostru s-au întors apoi pentru masa de prânz. Deşi emoţia nu a mai fost la fel de puternică la a doua traversare, fiecare dintre noi a respirat uşurat când cei 7 au fost iarăşi în siguranţă pe mal. Nimeni din echipa noastră nu părăsise malul râului înaintea acelei amiezi. Au fost foarte puţine discuţii despre lucrul la care fusesem martori, atât de copleşiţi eram de propriile noastre gânduri.

În după-amiaza aceea s-a hotărât că eram nevoiţi să facem ocolirea până la pod ca să traversăm râul. Ne-am sculat devreme în dimineaţa următoare, gata să pornim în lunga ocolire. Înainte să plecăm, 52 de inşi din expediţie au mers calm spre râu şi peste el, la fel ca şi cei 12 din ziua precedentă. Ni se spusese că am putea să traversăm cu ei, dar niciunul dintre noi nu avea credinţa necesară pentru a face încercarea. Jast şi Neprow au insistat să ne însoţească. Am încercat să-i facem să renunţe, spunându-le că puteam merge de-a lungul râului cu ceilalţi, scăpându-i astfel de neplăcerea ocolirii. Au fost neclintiţi şi au rămas cu noi, spunând că nu era absolut nici o neplăcere pentru ei.

Subiectul conversaţiilor şi gândurilor în timpul celor 4 zile, cât ne-a luat ca să ne alăturăm celor care traversaseră, a fost despre lucrurile remarcabile pe care le văzusem realizate în timpul scurtei perioade în care fusesem cu aceşti oameni minunaţi. În ziua a doua, expediţia înainta cu greu pe lângă peretele abrupt al unui munte, cu soarele fierbinte revărsându-se asupra noastră, când şeful nostru, care vorbise foarte puţin în ultimele două zile, a spus deodată:

— Băieţi, de ce este omul obligat să se târască şi să se chinuie pe faţa pământului?

I-am răspuns în cor că dăduse glas chiar gândurilor noastre. A continuat:

— Cum se face, dacă vreo câţiva sunt capabili să facă lucrurile pe care le-am văzut împlinite, că nu toţi oamenii pot face aceleaşi lucruri? Cum se face că omul se mulţumeşte să se târască, şi nu numai că e mulţumit să se târască, ci se obligă să facă astfel? Dacă omului i-a fost dată stăpânirea asupra tuturor lucrurilor, i s-a dat cu siguranţă puterea de a zbura mai sus decât păsările. Dacă aceasta este stăpânirea lui, de ce nu şi-a afirmat această stăpânire cu mult timp în urmă? Greşeala trebuie să fie, în mod cert, chiar în mintea omului. Toate acestea trebuie să fi apărut din cauza concepţiei limitate a omului despre sine însuşi. El a fost capabil, în propria sa minte, doar să se vadă târându-se; astfel, el nu a putut decât să se târască.

Apoi Jast a continuat ideea şi a spus:

— Ai perfectă dreptate, totul este în conştiinţa omului. El este limitat sau nelimitat, îngrădit sau liber, exact aşa cum gândeşte. Credeţi că oamenii pe care i-aţi văzut mergând ieri de-a latul râului, ca să scape de neplăcerile acestui drum, sunt în vreun fel creaţii mai speciale decât voi? Nu. Nu sunt deloc creaţi în vreun fel diferit de voi. Nu au nici un fir de putere mai mult decât cea cu care şi voi aţi fost creaţi. Ei, prin folosirea justă a puterilor gândului, şi-au dezvoltat puterea dăruită de Dumnezeu. Lucrurile pe care le-aţi văzut împlinite cât timp aţi fost cu noi, le puteţi împlini voi inşivă, la fel de complet şi liber. Lucrurile pe care le-aţi văzut sunt împlinite în acord cu legea precisă, şi orice fiinţă umană poate folosi legea dacă voieşte.

Discuţia s-a sfârşit aici şi am mers mai departe, ne-am alăturat celor 52 care traversaseră şi am continuat drumul spre sat.

CAPITOLUL IX

În acest sat se găsea Templul Vindecării. Se spune că numai cuvintele de Viaţă, Iubire şi Pace au fost exprimate în acest templu de la ridicarea lui, şi vibraţiile sunt atât de puternice încât aproape toţi cei care trec prin templu sunt vindecaţi instantaneu. Se mai spune că aceste cuvinte, de Viaţă, Iubire şi Pace, au fost folosite şi emise de atâta timp în acest templu, şi vibraţiile emanând din ele sunt atât de înalte, încât oricine ar folosi, oricând, cuvinte de dizarmonie şi imperfecţiune, ele nu ar avea nici o putere. Ni s-a spus că aceasta este o ilustrare a ceea ce se petrece în om. Dacă el ar trăi emiţând cuvinte de Viaţă, Iubire, Armonie, Pace şi Perfecţiune, în scurt timp ar fi incapabil să mai rostească vreun cuvânt nearmonios. Am încercat să folosim cuvinte nearmonioase şi am constatat, de fiecare dată, că nu puteam nici măcar să le pronunţăm.

Acest templu era ţintaacelora din expediţie care căutau vindecarea. Pentru Maeştrii din vecinătate, există obiceiul de a se aduna în acest sat la anumite intervale de timp, pentru o perioadă de devoţiune şi învăţare a celor care doresc să se folosească de această ocazie. Templul este dedicat în întregime vindecării şi este deschis pentru oameni tot timpul. Cum nu întotdeauna oamenii pot să ajungă la Maeştri, Maeştrii încurajează populaţia să meargă la templu pentru a se vindeca. De aceea ei nu îi vindecă pe cei care se adună pentru pelerinaj. Ei însoţesc pelerinii ca să demonstreze oamenilor că nu sunt cu nimic diferiţi, că toţi au înlăuntrul lor aceeaşi putere dăruită de Dumnezeu. Bănuiesc că, atunci când au trecut râul în acea dimineaţă, au făcut-o ca să arate că se puteau ridica mai presus de orice pericol, şi ca şi noi ar trebui să ne plasăm mai presus de orice pericol.

În locurile din care nu se poate ajunge la acest templu, toţi cei ce vin la Maeştri pentru ajutor au foarte mult de câştigat. Desigur, există curioşii şi cei care nu cred, şi care nu păr să primească vreun ajutor. Am fost martori la reuniuni de 200 până la 2000 de persoane, şi toţi cei care ceruseră vindecarea erau vindecaţi. Foarte mulţi ne-au spus că se vindecaseră declarând, în tăcere, că doreau să devină întregi. Am avut ocazia să observăm pe foarte mulţi dintre cei vindecaţi în diferite momente, şi am constatat că vreo 90 % din aceste vindecări erau definitive, în timp ce toate vindecările din templu păreau a fi definitive. Ni s-a explicat că templul este un lucru concret, localizat într-un loc simbolizând inima lui Dumnezeu, Christul în individ – după cum orice biserică ar trebui să semnifice pe acest Dumnezeu, sau inima lui Christ în individ

– şi că acesta este permanent accesibil celor ce doresc să meargă acolo. Ei pot merge la templu oricât de des, şi pot să rămână acolo oricât de mult timp doresc. Idealul este, astfel, format în minţile celor care vin la el, şi se fixează în minte.

Emil a spus:

— Chiar aici apare sugestia care a condus la idolatrie în trecut. Oamenii au căutat să imprime în lemn sau piatră, aur, argint sau bronz, imaginea pe care o idealizau, dar orice idol nu poate fi decât o imagine imperfectă a idealului. Trebuie să mentalizăm idealul exprimat şi nu să idealizăm personalitatea care îl exprimă. Acest lucru e adevărat şi pentru o personalitate atât de mare ca Isus. Astfel, Isus a preferat să plece când a văzut că oamenii idealizau personalitatea Sa, în locul idealului pe care El îl reprezenta. Ei căutau să-l facă Regele lor, înţelegând doar că El putea să îi hrănească cu tot ce aveau nevoie din exterior, nerecunoscând că ei înşişi aveau înlăuntrul lor puterea de a-şi satisface orice nevoie, şi că asta trebuiau ei să facă, aşa cum făcuse El însuşi. El a spus: Trebuie să plec, căci dacă Eu nu plec, Mângâietorul nu va veni, asta însemnând că, atâta vreme cât vedeau personalitatea Sa, ei nu puteau recunoaşte propriile lor puteri. Căci ei trebuiau să privească în ei înşişi, în adâncul sufletului lor. Altcineva vă poate învăţa, dar trebuie să lucraţi voi înşivă, căci dacă vă uitaţi la altul, construiţi un idol în loc să daţi viaţa idealului.

Am fost martori la vindecări miraculoase. Unii bolnavi doar intrau în templu şi erau vindecaţi. Alţii stăteau acolo un timp considerabil. Nu am văzut niciodată pe cineva oficiind, căci vibraţiile cuvântului rostit erau atât de intense, încât toţi cei ce intrau sub influenţa lor beneficiau din plin. Am văzut un om care suferea de osificarea articulaţiilor, dus în templu şi complet vindecat. Într-o oră el mergea, complet restabilit. După aceea el a lucrat pentru echipa noastră timp de patru luni. Unui alt om, care îşi pierduse degetele mâinii, i-au fost complet refăcute. Un copilaş cu membrele atrofiate şi cu corp diform a fost vindecat instantaneu şi a ieşit din templu. Cazuri de lepră, orbire, surzenie şi multe alte boli au fost vindecate pe loc. De fapt, toţi cei ce mergeau în templu erau vindecaţi. Am avut ocazia să observăm, din când în când, doi sau trei ani mai târziu, pe o parte dintre cei ce fuseseră vindecaţi în acest moment, şi vindecarea era permanentă. Ni s-a spus că dacăvindecarea nu era definitivă, şi infirmitatea revenea, asta era din cauza lipsei de adevărata realizare spirituală a individului.

CAPITOLUL X

Când ne-am întors la cartierul general, am găsit totul pregătit pentru traversarea munţilor. După o zi de odihnă şi o înlocuire a cărăuşilor şi a animalelor, am pornit în a doua etapă a călătoriei noastre, de această dată pentru a traversa Himalaya. Întâmplările din următoarele 20 de zile nu au prezentat decât un interes neânsemnat.

Emil ne-a vorbit despre realizarea Conştiinţei Christice. El a spus:

— Prin puterea propriei voastre minţi sau prin acţiunea gândului vostru, acesta este modul în care puteţi să atingeţi sau să realizaţi Conştiinţa Christică. Prin puterea procesului gândirii, suntem capabili să prefacem şi să dezvoltăm corpurile noastre sau condiţiile şi împrejurările noastre exterioare, prin recunoaşterea acestei Conştiinţe Christice înlăuntrul nostru, astfel încât niciodată nu vom trăi experienţa morţii, sau a oricărei alte schimbări numite moarte. Acest lucru este făcut în întregime prin puterea omului de a vizualiza, idealiza, concepe şi da naştere la lucrul asupra căruia îşi fixează atenţia. Acest lucru se face cunoscând sau percepând, sau având credinţa că el, Christ, este înlăuntrul nostru; înţelegând adevărata semnificaţie a învăţăturii lui Isus; menţinându-ne corpul ca fiind una cu Dumnezeu, făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, şi contopind acel corp în corpul perfect al lui Dumnezeu, exact aşa cum ne vede Dumnezeu. Am idealizat, conceput şi adus în manifestare corpul perfect al lui Dumnezeu. Suntem născuţi a doua oară cu adevărat din şi în Împărăţia Spiritului lui Dumnezeu.

În felul acesta putem noi să întoarcem toate lucrurile în Substanţa Minţii Universale, din care au răsărit, şi să le aducem înapoi sau să le returnăm perfect în forma exterioară sau manifestată. Apoi, păstrându-le în starea lor pură, spirituală, perfectă, vibraţiile sunt coborâte, şi lucrurile pe care dorim să le creăm iau naştere în forma perfectă. Astfel putem lua orice credinţă falsă, orice condiţie veche, orice păcat, totul din viaţa noastră trecută – indiferent ce a fost, cât de bun sau aparent rău, indiferent ce munte de falsă credinţă sau îndoială, şi necredinţă sau teamă, noi sau oricare altul a înălţat despre noi sau despre ce a pornit de la noi – şi le putem spune tuturor acestora: Acum te trimit înapoi în marele ocean al Substanţei Minţii Universale, din care iau naştere toate lucrurile, şi unde totul este perfecţiune, şi din care aţi ieşit, ca să fiţi descompuse în elementele din care aţi fost create. Acum vă aduc înapoi din acea substanţă pură, la

fel de perfecte şi pure cum vă vede Dumnezeu şi cum vă păstrează El mereu în acea perfecţiune absolută. Putem să ne spunem: Acum realizez, în vechea ordine a lucrurilor, că v-am scos la iveală imperfect şi vă manifestaţi imperfect. Realizând Adevărul, vă dau naştere acum perfecte, aşa cum vă vede Dumnezeu. Aţi renăscut perfecte şi 'aşa a fost' . Trebuie să realizăm că alchimistul interior, Dumnezeul lăuntric, s-a ocupat de asta şi a transformat, rafinat şi perfecţionat ceea ce părea imperfect, ceea ce creasem şi acum returnăm. Ar trebui să realizăm că este ceva rafinat, perfecţionat şi transformat exact aşa cum propriile noastre trupuri sunt rafinate, perfecţionate şi trimise înapoi nouă ca trupul lui Dumnezeu, minunat de perfect, încântător de liber. În fine, ar trebui să realizăm că aceasta este perfecta Conştiinţă Christică, în totul şi pentru totul. Aceasta este a trăi cu Christ în Dumnezeu.

Dimineaţa zilei de 4 iulie ne-a găsit în punctul cel mai înalt al trecătorii. Emil ne spusese, în seara precedentă, că simţea că ni s-ar cuveni o pauză, şi că nu vedea un moment mai potrivit decât aniversarea din 4 iulie. La micul dejun, Emil incepu spunând:

— Azi este 4 iulie, ziua când sărbătoriţi naşterea independenţei voastre. cât de reprezentativă este această zi!

Simt că toţi aveţi mai multă sau mai puţină încredere în noi; de aceea o să vorbesc deschis. În câteva zile vom putea să vă dovedim în mod concludent că afirmaţiile pe care le fac sunt adevărate.

Obişnuim să numim ţara voastră America, şi pe toţi locuitorii ei, americani. Nu veţi şti niciodată ce bucurie îmi aduc aceste rare clipe, în această zi de o asemenea importanţă, prin faptul că pot să vorbesc cu voi şi să privesc în ochi un mic grup de americani care, cu o singură excepţie, s-au născut în acea ţară întinsă. Trebuie să vă spun că unii dintre noi au avut privilegiul să vadă ţara voastră cu mult înaintea plecării lui Columb în memorabila sa expediţie. Au fost şi alte încercări de a o descoperi, dar nu au dus la nimic. De ce? Din simplul motiv al lipsei acelei unice calităţi divine – credinţa. Cel care a avut curajul şi credinţa de a vedea şi a-şi exprima viziunea, nu se trezise încă. În clipa când acel suflet s-a trezit la realizarea faptului că pământul este rotund şi că pe cealaltă parte a lui trebuie să existe uscat, egal ca întindere cu cel deja cunoscut, am putut vedea cum a început să se desfăşoare acea nouă etapă istorică. Cine altul decât Marele Atotputernic, care vede toate lucrurile, ar fi putut trezi acel grăunte de credinţă în sufletul lui Columb? Care au fost primele sale cuvinte când se afla în ziua aceea în faţa reginei, nerecunoscând puterea superioară? Dragă regină, sunt ferm convins că pământul este rotund şi vreau să navighez şi să dovedesc acest lucru. Nu ştiu cât de mult veţi recunoaşte asta, dar acele cuvinte erau inspirate de Dumnezeu, şi Columb a fost recunoscut ca unul care a avut hotărâre a de a îndeplini ceea ce şi-a asumat.

Apoi a început să se deruleze lunga înşiruire de evenimente care ni se arătaseră cu ani înainte, nu în întregime, dar destul ca să le putem urmări. Bineînţeles că visam să se îndeplinească şi să se inregistreze aproape cele mai incredibile minuni, în aparent scurta perioadă de ani care au trecut, dar aceia dintre noi care au fost privilegiaţi să o trăiască, acum realizează pe deplin că mari minuni sunt rezervate, în continuare, marii voastre naţiuni. Simţim că pentru naţiunea voastră a venit timpul să se trezească la adevăratul ei sens spiritual, şi vrem să facem tot ce putem ca să va ajutăm în această realizare.

Se părea că interesul Maeştrilor pentru noi era determinat de marea lor dorinţă ca America să accepte Conştiinţa Christică şi să-şi realizeze posibilităţile. Ei ştiau că întemeierea ei era, de fapt, spirituală, şi prin aceasta ea este destinată să fie un ghid în dezvoltarea spirituală a lumii.

Emil a continuat:

— Gândiţi-vă la ceea ce a fost posibil prin bobul de credinţă semănat în conştiinţa unui om căruia i s-a îngăduit să se desfăşoare. Ce s-a întâmplat? Puteţi înţelege? Columb, în vremea sa, era văzut ca un visător nepractic. Oare nu ajungem toţi la punctul în care credem şi ştim că visele de ieri nu sunt altceva decât realităţile de mâine? Căci cine a împlinit ceva fără să fi fost un aşa-numit visător? În realitate, au fost viziunile sale doar vise? Nu erau ele, oare, idealuri din Marea Minte Universală, Dumnezeu, concepute în sufletul cuiva care le-a scos la iveală ca pe un mare Adevăr? Nu a pornit el la drum pe o mare necunoscută, imaginând limpede în conştiinţa sa un uscat dincolo de mare? Nu ştiu dacă el a văzut viitorul şi importanţa la care avea să ajungă acel pământ, sau măcar numele de America, ce avea să i se dea. După toate probabilităţile, asta a fost lăsată pentru cei care i-au urmat. Important este dacăla început a fost un vis sau o viziune. Deja vedem câteva dintre miracolele petrecute, dar putem doar să vizualizăm minunile care mai urmează ca rezultat al acelei unice viziuni. Aşa am putea reaminti numeroasele viziuni care au ajutat lumea să devină un loc mai bun pentru a trăi. Nu este aceasta calea prin care Dumnezeu se manifestă sau se

exprimă prin tot? Cel care deja a dus la îndeplinire ceva, este cel care are cea mai mare credinţă în Dumnezeu, fie conştient, fie inconştient. Exact ca acel suflet, avântându-se peste o mare necunoscută, cu greutăţile, probele şi descurajările sale, totuşi cu un singur gând mai presus de orice – ţel.

După aceea, evenimentele au continuat şi au progresat mereu – până în ziua când acea mână de oameni s-a îmbarcat pe Mayflower, cautând libertatea de a-l sluji pe Dumnezeu în felul lor propriu. Gândiţi-vă la asta: în felul lor propriu! Privind în lumina Spiritului şi a întâmplărilor care au urmat, nu apare marele adevăr? Nu au construit ei mai mult decât au gândit? Nu vedeţi oare mâna Marelui Atotputernic deasupra a tot? După aceea au venit zilele întunecate când se părea că primele colonii vor fi nimicite, dar Dumnezeu a întins mâna Sa deasupra lor ca să triumfe. Mai târziu a venit ziua cea mare a semnării Declaraţiei de Independenţă şi a alegerii între Dumnezeu şi asupritor. Cine a triumfat? Cine trebuie să învingă mereu? Fie că înţelegeţi sau nu, luptele acelui mic grup de oameni din zilele acelea memorabile şi înscrierea numelor lor pe acel document reprezintă una dintre cele mai mari epopei de la venirea lui Isus în lume.

Au venit apoi bătăile Clopotului Independenţei. Credeţi sau nu, primele bătăi ale acelui clopot ne-au fost cunoscute, la fel de adevărat ca şi cum am fi stat dedesubtul lui. Acel clopot a amplificat şi a răspândit vibraţiile emanate din acel mic centru, până când, într-o zi, ele vor pătrunde până în cel mai adânc şi obscur colţ al întregului Pământ, şi astfel vor ilumina cele mai întunecate conştiinţe.

Priviţi la încercările şi vicisitudinile care au condus la acel eveniment. Nu s-a născut în ziua aceea Marele Copil? Vedeţi marile suflete care au îndrăznit să vină pentru a năşi copilul. Ar fi putut să-şi piardă cumpătul dacă ar fi ştiut ce avea să se întîmple! Dar nu s-au clătinat şi nu şi-au pierdut cumpătul. Ce s-a întâmplat? Această naţiune, cea mai mare dintre toate de pe pământ, s-a născut. Încercările şi durerile ei de atunci încoace, despre ce vorbesc oare? Nu sunt ele strâns legate cu evoluţia marelui suflet Isus din Nazaret? Nu pot fi asemănaţi, oare, cei care au semnat Declaraţia de Independenţă în ziua aceea, cu Înţelepţii Magi de la Răsărit care au văzut Steaua simbolizând naşterea Pruncului în Iesle, Conştiinţa Christică în om? Nu au perceput ei Steaua la fel de adevărat ca şi acei bătrâni?

Amintindu-ne cuvintele acelei declaraţii, vă puteţi indoi că fiecare cuvânt a fost inspirat de Dumnezeu? Staţi o clipă şi reflectaţi! Există ceva similar în toată istoria? Există sau a existat vreodată un document ca acesta, după care să fi putut fi copiat? Există vreo îndoială asupra faptului că a venit direct din Substanţa Minţii Universale? Există vreun dubiu asupra faptului că este o parte a marelui plan creator care este adus în manifestare? Există vreo îndoială asupra faptului că este o etapă a indeplinirii acelui mare plan?

Se poate nega, oare, că deviza e pluribus unum (unul prin mulţi, sau unitate în diversitate ori multiplicitate) a fost adoptată de-a lungul etapelor succesive ale evoluţiei Spiritului Adevărului? Cu siguranţă, ea nu a izvorât în mod mecanic din mintea limitată a omului. Iar fraza simbolică – În God We Trust (În Dumnezeu ne încredem – n.tr.) – nu arată cea mai fidelă credinţă sau încredere în Dumnezeu, creatorul a toate? Apoi, alegerea vulturului, pasărea care reprezintă cea mai înaltă aspiraţie, ca stemă. Asta arată că aceşti oameni erau profund spirituali, sau au construit mai mult decât ştiau. Vă puteţi indoi vreun moment de faptul că toţi au fost îndrumaţi de întregul Spirit al lui Dumnezeu în acţiunea creatoare? Nu spune asta că America este destinată să fie ghidul întregii lumi?

Observaţi istoria naţiunii voastre. Nu există nici o paralelă în istoria naţiunilor de pe tot pământul. Nu puteţi vedea cum fiecare pas conduce spre o îndeplinire? Puteţi crede că există altceva decât o minte conducătoare lucrând pentru progresul său? Vă puteţi indoi de faptul că Marele Dumnezeu Atotputernic îi dirijează destinul?

Exact aşa cum bobul de muştar, chiar dacăeste una dintre cele mai mici seminţe, are credinţa de a şti că înlăuntrul său are puterea să dea naştere tulpinii de muştar, cea mai mare dintre toate ierburile, căci când creşte devine copac şi păsările pot veni să-şi facă un cuib între ramurile lui; aşa cum o sămânţă ştie că are înlăuntrul ei puterea de a exprima ceva mai mare, la fel şi noi trebuie să ştim că avem înlăuntrul nostru puterea de a exprima cel mai mare lucru. Dând această parabolă, la calitate se referea Isus, în locul cantităţii: Dacă ai credinţă cât un bob de muştar (şi credinţa devine cunoaştere), vei spune muntelui: Mută-te îndată pe locul acela! şi se va muta, şi nimic nu va fi imposibil pentru tine. Tot aşa, cea mai plăpândă sămânţă de mac şi cel mai puternic arbore-banyan, bulbul, planta, sămânţa copacului, toate ştiu că ele pot exprima ceva mai mare. Fiecare are o imagine sau reprezentare exactă a ceea ce trebuie să exprime. La fel şi noi trebuie să avem înlăuntrul nostru o imagine exactă a ceea ce dorim să exprimăm. Atunci trebuie să

existe o perfecţiune interioară elaborată prin lucru sistematic, şi această perfecţiune se va manifesta. Nici o floare nu se deschide pe deplin fără această necesară perfecţiune interioară. Cu o clipă mai devreme, mugurele era limitat la conştiinţa sepalei, dar când această perfecţiune lăuntrică este completă, floarea înfloreşte în toată splendoarea ei.

Aşa cum sămânţa care cade pe pământ trebuie mai întîi să renunţe la sine pentru a creşte, a se dezvolta şi a se inmulţi, tot aşa trebuie să renunţăm mai întîi la noi înşine pentru a evolua. Aşa cum sămânţa mai întîi trebuie să-şi spargă coaja pentru a germina, la fel trebuie să spargem şi noi coaja noastră ca să creştem, aşa trebuie să spargem coaja limitării noastre ca să ne începem creşterea. Când această perfecţiune interioară este împlinită, ne exprimăm pe deplin, ca şi florile. Cum e cu individul, aşa e şi cu o naţiune. Nu puteţi, oare, înţelege că, cu Conştiinţa Christică pe deplin dezvoltată în sânul unei naţiuni, tot ceea ce este intreprins de ea sau de oamenii din ea trebuie să lucreze pentru binele tuturor? Căci adevărata rădăcină sau tărie a oricărei guvernări stă în conştiinţa celor guvernaţi.

Mari greşeli au fost făcute de naţiunea voastră în timp, deoarece nu aţi realizat însemnătatea voastră spirituală, şi marea majoritate sunt încă adânciţi în ceea ce este material. Realizez pe deplin că mari suflete au ghidat destinul naţiunii voastre. La fel, realizez cât de puţin au fost apreciate acele mari suflete până când au plecat. Drumul a fost întortocheat şi spinos, un drum greu, pentru că omul, în concepţia sa atât de limitată, a lăsat doar concepţii limitate să-i croiască drumul. Vedeţi ce minunăţii a realizat! Dar vedeţi ce minuni ar fi putut împlini dacă ar fi înţeles şi aplicat deplinul, profundul înţeles spiritual. Cu alte cuvinte, dacăChrist ar fi fost pus la cârma corabiei Statului vostru, şi dacă toţi ar fi putut cunoaşte, ca Isus, adevărul că în orice om este Christ şi că toţi sunt unul – ce minuni ar fi revelate astăzi! Întrezăresc aceeaşi strălucire, gata să vină de îndată ce profundul sens spiritual pentru e pluribus unum este înţeles. Nu înţelegeţi oare că asta este una din primele mari legi ale lui Dumnezeu, unicul exprimându-se prin cei mulţi, unul în tot şi pentru tot?

Luaţi orice naţiune care a fost fondată. Cele fondate pe o adevărată percepţie spirituală au rezistat cel mai mult şi ar fi durat etern, dacă materialismului nu i s-ar fi permis să se strecoare în ea şi să-i submineze întreaga structură, până când s-a prăbuşit prin propria sa greutate anormală sau a degenerat prin greşita folosire a legii care îi dăduse naştere. Prin prăbuşirea fiecărei naţiuni, ce s-a întâmplat? Rolul Principiului, sau al lui Dumnezeu, a fost conservat astfel că, în fiecare eşec succesiv, putem urmări o creştere gradată sau o continuare a progresului spre etapa următoare, pentru ca în final totul să trebuiască să se incheie în Dumnezeu, Unul în Mulţi. Fraţii mei, nu este nevoie de un profet ca să vă facă să înţelegeţi asta.

Vedeţi ce fel de naţiune era Spania în vremea când Columb pornea în călătoria descoperirii sale, şi pentru o scurtă vreme după aceea, şi vedeţi ce se întâmplă acum. În scurt timp va fi în război cu propriul ei copil. Atunci veţi înţelege ce naţiune neajutorată, neputincioasă este, cu greu reuşind să reziste într-o luptă serioasă sau să iasă din una jalnică. Cui puteţi atribui neputinţa ei? Să fie pronunţată devitalizare? Nu este acelaşi lucru cu o naţiune, ca şi cu un individ? Când forma sau structura corpului a fost îmbuibată, fie prin lăcomie, fie prin pasiune, rezultatele sunt aceleaşi. Poate exista o vreme de aparenţă prosperitate şi succes, dar aceasta durează puţin, apoi ea slăbeşte, se atrofiază, şi forma uzată iese în evidenţă, ca şi pasul întrerupt, şovăitor al unui bătrân. În timp ce, dacă şi-ar fi păstrat şi dezvoltat puterea lor spirituală, ei ar fi la fel de viguroşi şi optimişti la 500, 1500 sau 10 mii de ani, sau etern, aşa cum au fost în perioada de glorie a strămoşilor lor.

Privind înainte spre era care se iveşte, Era de Cristal, spre lumina pură, albă a zorilor apărând treptat, într-un timp scurt cu toţii vom vedea deplina strălucire şi glorie a acestei zile care se apropie. Atunci nu va mai exista nici intuneric, nici limitare. Nu sugereaza asta că trebuie să existe un etern progres? Altfel, totul ar trebui să se întoarcă de unde a răsărit, în Substanţa Universală. Totul trebuie să evolueze sau să se întoarcă; nu există punct de mijloc, nici loc de oprire. Când naţiunea voastră va ajunge să recunoască adevărata ei condiţie sau misiune, şi îşi dă mâna cu Spiritul, şi Îl exprimă pe Dumnezeu aşa cum doreşte El să fie exprimat, sau lasă Spiritul să se dezvolte dinlăuntru, atunci vom vedea, pentru ea, un miracol care depăşeşte cu mult posibilităţile oricărei limbi omeneşti de a-l descrie.

Fără îndoială că au fost necesare ciocul mare şi ghearele puternice ale vulturului ca să menţină unită naţiunea voastră în timpul dezvoltării ei; dar când va veni adevărata lumină spirituală, se va vedea că porumbelul este mai puternic decât vulturul, şi porumbelul va proteja ceea ce păzeşte acum vulturul. Priviţi la cuvintele de pe orice monedă pe care o trimiteţi în orice canal al comerţului lumii – În God We Trust şi e

pluribus unum, unul compus din mulţi, adevărata lozinca a Spiritului, unde porumbelul înlocuieşte vulturul în modul de viaţă al unei astfel de naţiuni.

Discursul s-a sfârşit aici, şi Emil a continuat spunând că avea să ne părăsească pentru scurt timp, căci dorea să meargă să-i întâlnească pe alţi câţiva care se adunau într-un loc la 200 de mile depărtare. Ne-a spus că ne va regăsi într-un sătuc aflat la 60 de mile, unde noi aveam să ajungem în circa patru zile. Apoi, el a dispărut şi, împreună cu alţi patru, ni s-a alăturat patru zile mai târziu, într-un sătuc de pe frontieră.

CAPITOLUL XI

Ziua sosirii în acel sătuc a fost foarte ploioasă şi toţi eram uzi până la piele. Ni s-a asigurat o locuinţă foarte confortabilă, cu o cameră mare, mobilată, pe care o puteam folosi ca sufragerie şi cameră de zi. Această încăpere era extrem de caldă şi plină de viaţă, şi ne-am întrebat de unde venea căldura. Cu toţii ne uitasem în jur, dar nu găsisem vreo sobă sau vreun loc de unde să fi venit căldura, deşi era o senzaţie caldă, foarte evidentă. Ne miram de asta, dar n-am prea comentat, căci începeam să ne obişnuim cu surprizele şi eram foarte siguri că totul avea să fie lămurit mai târziu.

Tocmai ne aşezasem la masă pentru cină, când intrară Emil şi cei patru. Nu ştiam de unde au venit. Toţi au apărut deodată la un capăt al camerei, acel capăt unde nu era nici o intrare. Au apărut acolo fără zgomot sau spectacol, şi au mers în linişte spre masă, unde Emil i-a prezentat pe ceilalţi. Apoi s-au aşezat ca la ei acasă. Înainte să băgăm de seamă, masa s-a umplut cu feluri de mâncare, dar fără carne. Aceşti oameni nu consumă carne sau altceva care a conţinut viaţă conştientă.

După ce cina s-a încheiat şi stăteam în jurul mesei, cineva din echipa noastră a întrebat cum era încălzită camera. Emil spuse:

— Căldura pe care o simţiţi în această cameră vine de la o forţă pe care toţi suntem capabili să o contactăm şi s-o folosim. Această forţă sau energie este mai înaltă decât oricare din forţele sau energiile voastre mecanice, dar poate fi contactată de om şi utilizată ca lumină, căldură şi putere, chiar pentru comanda tuturor aplicaţiilor mecanice. Este ceea ce numim o forţă universală. Dacă aţi ajunge să contactaţi şi să folosiţi această forţă, aţi numi-o mişcare perpetuă. Noi o numim Putere Universală, Putere Divină, revărsată de Tatăl ca să lucreze pentru toţi copiii Săi. Ea va roti şi mişca orice dispozitiv mecanic, va permite transportul fără a consuma vreun combustibil şi va furniza şi lumina, şi căldura. Este prezentă peste tot, fără bani sau preţ, şi poate fi captată şi folosită de toţi.

Cineva din echipa noastră a întrebat dacăhrana fusese preparată prin această forţă. Ni s-a spus că mâncarea venise preparată exact aşa cum o mâncasem, direct din Substanţa Universală, exact ca şi pâinea şi celelalte provizii care fuseseră consumate până aici.

Apoi am fost invitaţi de Emil ca să însoţim grupul la ei acasă, la circa 200 de mile distanţă, unde aveam s-o cunoaştem pe mama lui Emil. El a continuat spunând:

— Mama mea şi-a perfecţionat corpul într-atât, încât a fost capabilă să şi-l ia cu ea şi să plece spre a primi cele mai înalte învăţături. De aceea, ea trăieşte în invizibil tot timpul. Ea face asta de bunăvoie, căci doreşte să primească ceea ce e mai înalt; şi primind cea mai înaltă învăţătură, este capabilă să ne ajute enorm. Ca să vă lămuresc asta, pot spune că ea a progresat până când a atins Împărăţia Cerurilor, cum aţi numi-o voi, locul unde este Isus. Acest loc este numit, uneori, Al şaptelea Cer. Pentru voi, presupun că acesta e misterul misterelor. Trebuie să vă spun că nu este nici un mister în asta. Este un loc din conştiinţă, unde orice mister este revelat. Cei care au atins acea stare a conştiinţei se află în afara vederii obişnuite, dar pot reveni şi conversa, şi să-i înveţe pe cei receptivi. Ei pot veni în propriile lor corpuri, căci au corpuri atât de perfecte încât pot merge cu ele oriunde doresc. Ei pot să revină pe pământ fără reâncarnare. Cei care au trecut prin moarte sunt obligaţi să se reâncarneze ca să se întoarcă pe pământ cu un trup. Acest trup ne-a fost dat ca un corp spiritual, perfect, şi noi trebuie să-l îngrijim şi să-l întreţinem pentru a-l păstra. Aceia care şi-au părăsit corpul şi au plecat în spirit, acum realizează că trebuie să-şi ia iar un corp şi să continue să-l perfecţioneze.

S-a convenit, înainte de a pleca de la masa din acea seară, ca echipa să se împartă în cinci grupe, fiecare grupă fiind în grija unuia din cei cinci care apăruseră în cameră şi luaseră cina cu noi. Asta ne permitea să cuprindem un câmp mai larg de cercetări şi ne facilita mult munca; totodată, ne îngăduia să verificăm lucruri precum călătoria în invizibil şi transmiterea gândurilor. Acest plan plasa cel puţin doi dintre oamenii noştri în fiecare grup, şi pe unul din cei cinci ca lider. Aveam să fim foarte departe unii de

alţii, totuşi aveam să ţinem legătura prin cei care ne ajutau atât de mult şi ne ofereau toate ocaziile să le verificăm opera.

CAPITOLUL XII

A doua zi au fost puse la punct toate detaliile, şi trei din echipa noastră, inclusiv eu, trebuia să-i însoţim pe Emil şi Jast. Următoarea dimineaţă a găsit toate grupele, fiecare cu ghidul şi însoţitorii ei, gata de plecare în direcţii diferite, cu înţelegerea de a observa şi înregistra cu grijă tot ce se va întâmpla, şi trebuia să ne întâlnim după 60 de zile, acasă la Emil, în satul de care tocmai am vorbit, la 200 de mile distanţă. Aveam să păstrăm legătura unii cu alţii prin prietenii noştri. Acest lucru a fost realizat în fiecare seară de aceşti prieteni, care conversau între ei sau călătoreau încolo şi încoace, de la o echipă la alta. Dacă doream să comunicăm cu şeful nostru sau cu oricare alt membru al echipei noastre, tot ce aveam de făcut era să dăm mesajul prietenilor noştri, şi într-un timp incredibil de scurt aveam răspunsul. Dând aceste mesaje, fiecare trebuia să le scrie complet şi să-şi noteze ora şi minutul fiecărui mesaj; apoi, când venea răspunsul, trebuia să facem la fel. Când ne-am reântâlnit cu toţii, am comparat notele şi am văzut că toate corespundeau. În afară de asta, prietenii noştri aveau să călătorească de la o tabără la alta şi să stea de vorbă cu noi. Am ţinut evidenţa exactă a acestor apariţii şi dispariţii; am notat şi ora, locul şi discuţiile, şi am verificat complet totul când am comparat, mai târziu, notele.

Au fost momente când eram foarte departe unii de alţii; o grupă avea să fie în Persia, una în China, una în Tibet, una în Mongolia şi una în India, mereu însoţite de prietenii noştri. Uneori ei călătoreau în invizibil, cum spuneam noi, la distanţe de 1000 de mile, şi ne ţineau la curent cu întâmplările şi mersul fiecărei tabere.

Destinaţia grupei la care eram ataşat s-a dovedit a fi un mic sat spre sud-vest, plasat pe un platou înalt, cocoţat pe înălţimile mai mici ale Himalayei, şi la vreo 80 de mile de punctul nostru de plecare. N-am luat deloc provizii pentru drum, dar am fost bine aprovizionaţi tot timpul şi am avut paturi foarte comode. Am ajuns la destinaţie devreme în după-amiaza celei de-a cincea zile, am fost salutaţi de o delegaţie de săteni şi am fost conduşi în locuinţe confortabile.

Am observat că sătenii îl tratau pe Emil şi pe Jast cu cea mai mare veneraţie. Ni s-a spus că Emil nu vizitase niciodată satul, dar că Jast mai fusese acolo înainte. Ocazia primei sale vizite fusese ca răspuns la o cerere de a elibera trei săteni de la fioroşii oameni-ai-zăpezilor, care vieţuiesc în unele dintre cele mai sălbatice zone ale Himalayei. Actuala vizită era ca răspuns la un apel similar, şi totodată pentru a îngriji bolnavii care nu puteau părăsi satul. Aceşti aşa-numiţi oameni-ai-zăpezilor sunt proscrişi şi renegaţi care trăiseră în regiunile cu zăpezi şi gheţuri din munţi până când deveniseră un trib capabil să vieţuiască în fortăreţele munţilor, fără contact cu vreo formă de civilizaţie. Deşi nu sunt numeroşi, ei sunt foarte fioroşi şi agresivi şi, uneori, îi capturează şi îi vatămă pe cei care sunt destul de nenorocoşi ca să le cadă în mâini. Se constatase că patru dintre săteni fuseseră capturaţi de aceşti sălbatici oameni-ai-zăpezilor. Sătenii, nemaiştiind ce să facă, trimiseseră un mesager ca să ia legătura cu Jast, şi el venise în ajutor, aducându-ne cu el pe noi şi pe Emil.

Bineînţeles că toţi eram încordaţi, gândindu-ne că vom da ochii cu acest popor sălbatic, despre care auzisem, dar nu credeam că ar exista. La început crezusem că se va organiza o echipă de salvare şi că vom fi lăsaţi s-o însoţim, dar aceste speranţe s-au spulberat când Emil a anunţat că el şi Jast aveau să meargă singuri şi că urmau să plece imediat.

În câteva momente au dispărut şi s-au întors abia în seara următoare, cu cei patru captivi care ne-au relatat povestiri neobişnuite ale aventurilor lor şi despre straniul popor care îi capturase. Se pare că aceşti ciudaţi oameni-ai-zăpezilor trăiesc complet goi, că trupurile lor au ajuns să fie acoperite cu păr ca la animalele sălbatice, şi că pot rezista la frigul intens al altitudinilor montane. Se spune că sunt capabili să se deplaseze foarte rapid. De fapt, este cert că ei pot să urmărească şi să prinda animalele sălbatice din regiunea în care locuiesc. Aceşti oameni sălbatici îi numesc pe Maeştri Oamenii din Soare, şi când Maeştrii se duc printre ei după prizonieri, ei nu opun rezistenţă. Ni s-a mai spus că Maeştrii făcuseră încercări de a se apropia de ei, dar toate eşuaseră din cauza fricii pe care aceste fiinţe o aveau faţă de ei. Se spunea că, dacă Maeştrii merg printre ei, oamenii-zăpezilor nu mai mănâncă şi nu mai dorm, rămânând în ger zi şi noapte, atât de mare este frica lor. Aceste fiinţe au pierdut orice contact cu civilizaţia, uitând până şi faptul că au fost în contact cândva cu alte rase, sau că ar fi descendenţii lor, atât de mult s-au depărtat de celelalte fiinţe.

N-am reuşit să-i facem pe Emil şi Jast să ne spună decât foarte puţine despre acest ciudat trib sălbatic, şi n-am putut nici să-i determinăm să ne ia cu ei. Când i-am întrebat, singurul comentariu a fost:

— Sunt copiii lui Dumnezeu, ca şi voi, dar au trăit atât de mult în vrajbă şi teamă de semenii lor, şi şi-au dezvoltat într-atât facultăţile de ură şi teamă, încât s-au izolat de semenii lor în aşa măsură că au uitat complet faptul că sunt descendenţi ai familiei omeneşti, şi se consideră creaturile sălbatice care par a fi. Au mers pe această cale până când au pierdut chiar şi instinctul animalelor sălbatice, căci o fiară sălbatică ştie din instinct când o fiinţă umană o iubeşte, şi îi va răspunde la acea iubire. Tot ce putem spune este că fiecare aduce la îndeplinire ceea ce îi fixează atenţia, şi dacăîl desparte pe Dumnezeu de om, el poate coborâ mai jos decât animalele. Nu ar fi de nici un folos să vă luăm printre ei. În schimb, le-ar putea face rău. Sperăm că într-o zi să găsim printre ei pe cineva receptiv la învăţătura noastră, şi astfel să ne apropiem de ei toţi.

Ni s-a spus că, dacă doream să facem o tentativă de a vedea aceste fiinţe ciudate, din propria noastră iniţiativă, eram liberi să o facem; că Maeştrii puteau, fără nici o îndoială, să ne apere de orice rău şi, dacă am fi fost luaţi prizonieri, ei puteau, după toate probabilităţile, să ne asigure eliberarea.

În seara aceea am aflat că era programat să plecăm a doua zi spre un templu foarte vechi, la circa 35 de mile de satul unde poposisem. Cei doi tovarăşi ai mei au decis ca, în loc de a veni să vadă templul, să încerce să arunce o privire mai indeaproape asupra oamenilor sălbatici. Ei au încercat să-i determine pe doi dintre săteni să meargă cu ei, dar au primit un refuz net, căci nici unul dintre săteni nu dorea să părăsească satul ştiind că oamenii sălbatici erau în zonă. Prietenii mei s-au hotărât să încerce singuri, aşa că, după ce au primit de la Emil şi Jast instrucţiuni despre drum şi direcţia de mers, şi-au pus la brâu armele şi s-au pregătit să plece. Înainte de plecare, Emil şi Jast au obţinut de la ei promisiunea că nu vor lovi mortal decât în ultima instanţă. Ei puteau să tragă ca să-i sperie, cât doreau, dar au trebuit să-şi dea cuvântul că, dacă ar fi ucis, asta ar fi fost doar ca o soluţie extremă.

Am fost surprins că aveam cu noi şi un Colt 45, căci nu adusesem cu noi arme de foc. Renunţasem la ale mele cu mult timp în urmă şi nu mai ştiam unde erau. Se întâmplase că unul dintre hamalii care ne ajutaseră la împachetat să pună două pistoale în bagaje, şi nu fuseseră scoase.

CAPITOLUL XIII

Emil, Jast şi cu mine am plecat ziua, mai târziu, ca să ajungem la templu, şi am sosit acolo a doua zi, la 5 şi jumătate seara. Am găsit doi îngrijitori mai în vârstă şi am fost cazaţi comod pentru noapte. Templul este aşezat pe vârful unui munte înalt, fiind săpat în stâncă dură, şi se spune că ar avea peste 12 mii de ani vechime. Se păstrează şi este întreţinut într-o stare perfectă. Este unul din primele temple înălţate de învăţătorii Siddha, şi a fost ridicat ca un loc unde ei puteau merge şi găsi o linişte perfectă. Locul n-ar fi putut fi mai bine ales. Se afla pe cel mai înalt vârf din acea parte a munţilor; altitudinea deasupra nivelului mării este de 10900 de picioare, şi este la peste 5000 de picioare de fundul văii. Pe ultimele 7 mile, poteca mi se păruse verticală. Uneori, ea trecea peste buşteni susţinuţi de frânghii care, legate de bolovani, fuseseră aruncate peste prăpastie; şi ele susţineau buştenii care serveau drept punte. Trecând pe aceste poduri, mi-am dat seama că eram la cel puţin 600 de picioare în aer. Alteori am fost nevoiţi să ne căţărăm pe scări de lemn atârnate de frânghii. Ultimul urcuş a fost o verticală de circa 300 de picioare şi s-a făcut numai pe scări de lemn. Când am ajuns, m-am simţit ca şi cum aş fi fost pe acoperişul lumii.

Ne-am trezit înainte să răsară soarele în dimineaţa următoare, şi când am ieşit pe acoperişul templului, am uitat cu totul urcuşul din seara precedentă. Templul era situat deasupra unui perete atât de abrupt, încât, dacăpriveai în jos, nu puteai vedea nimic până la 3000 de picioare dedesubt, ca şi cum totul ar fi fost suspendat în aer. Mi-a fost destul de dificil să mă hotărăsc să cred altceva. În depărtare se vedeau trei munţi pe care ni s-a spus că se găseau temple asemănătoare cu acesta, dar erau atât de departe încât nu le-am putut distinge cu binoclul meu de câmp. Emil a spus că una din celelalte grupe trebuia să fi ajuns la templul de pe cel mai îndepărtat munte, cam în acelaşi moment când noi sosisem aici în seara precedentă, şi că şeful nostru era cu ei. A spus că, dacă doream să comunic cu el, puteam s-o fac, căci şi ei se aflau pe acoperişul templului de o bună bucată de timp, ca şi noi. Mi-am luat carnetul şi am scris că stăteam pe acoperişul unui templu la 10900 de picioare deasupra nivelului mării, şi că mi se părea că templul ar fi suspendat în aer; că era exact ora 4.55 anti meridian după ceasul meu, şi ziua era sâmbătă 2 august. Emil a citit acest mesaj şi a rămas o clipă tăcut, apoi a venit răspunsul: Ora 5.01 anti meridian după ceasul meu;

locul, suspendat în aer, 8400 de picioare deasupra nivelului mării; data, sâmbătă 2 august. Vedere minunată, situaţie mai mult decât remarcabilă.

Apoi Emil spuse:

— Dacă doreşti, voi lua această notă şi aduc răspunsul când mă întorc. Aş vrea să merg să discut cu cei de la acel templu, dacănu te superi.

I-am dat bucuros nota, şi el dispăru. Într-o oră şi 45 de minute s-a întors cu o notă de la şeful meu, spunând că Emil sosise acolo la 5.16 anti meridian, şi că petrecuseră minunat făcând speculaţii despre ce avea să urmeze.Am rămas la templu trei zile. În acest timp, Emil a vizitat celelalte echipe, ducând note de la mine şi întorcându-se cu răspunsurile lor.

În dimineaţa celei de-a patra zile, ne-am pregătit să ne întoarcem în satul unde îi lăsasem pe camarazii mei. Am aflat că Emil şi Jast doreau să meargă în alt sătuc, aflat în vale la circa 30 de mile de locul unde poteca noastră părăsea firul văii. Le-am propus să meargă, şi eu să-i însoţesc. Am poposit în noaptea aceea în coliba unui păstor, apoi ne-am trezit şi am plecat devreme în dimineaţa următoare, ca să sosim la destinaţie înainte să se intunece a doua zi, căci mergeam pe jos. Nu putusem folosi caii în excursia până la templu, aşa că îi lăsasem în sat.

Pe la ora 10 în dimineaţa aceea a avut loc o puternică furtună cu descărcări electrice, un adevărat şuvoi de apă, şi nu doar o ploaie. Ţinutul prin care treceam era foarte sărac în păduri, şi pământul era acoperit cu o iarbă săracă, firavă, uscată. Zona părea să fie excepţional de secetoasă. Fulgerele au aprins iarba în mai multe locuri şi, înainte de a ne da seama, am fost efectiv înconjuraţi de o pădure de flăcări. În câteva clipe, focul se declanşase cu furie şi se apropia strângându-se în jurul nostru din trei părţi, cu viteza unui tren expres. Fumul cobora în nori groşi, şi începusem să mă tulbur şi să intru în panică. Emil şi Jast păreau lucizi şi calmi, şi asta mi-a dat o oarecare siguranţă. Ei au spus:

— Sunt două căi de scăpare. Una este să încercăm să ajungem la cel mai apropiat pârâu, unde curge apă pe fundul unui canion adânc. Dacă putem ajunge la acest canion, care e la vreo 5 mile, avem toate şansele să ne punem la adăpost înainte ca focul să ardă totul. Cealaltă cale este să mergi cu noi prin foc, dacă poţi avea încredere că te putem lua astfel.

Instantaneu, teama m-a părăsit, căci am realizat că aceşti oameni arătaseră că aveau dreptate în toate ocaziile. Aşa că, punându-mă, cum şi eram, sub protecţia lor, m-am aşezat între ei şi ne-am continuat drumul, care părea să fie în direcţia unde focul era mai violent. Apoi, imediat, păru că un larg culoar s-a deschis înaintea noastră, şi am mers înainte direct prin foc, fără cea mai mică dificultate din partea fumului sau a văpăii, sau din partea crengilor aprinse care acopereau cărarea sub tălpile noastre. Am parcurs cel puţin şase mile prin această zonă devastată de foc. Mi s-a părut că mergeam atât de calm pe cărare, de parcă n-ar fi fost nici un incendiu în jur. Asta a durat până când am trecut peste un mic curs de apă şi am ieşit din foc.

În timp ce mergeam prin foc, Emil îmi spusese:

- Nu înţelegi cât este de uşor să foloseşti o lege superioară a lui Dumnezeu, ca să înlocuieşti una inferioară, când ai nevoie, într-adevăr, de cea superioară? Ne-am ridicat vibraţiile corpurilor la o vibraţie mai înaltă decât cea a focului, şi focul nu ne răneşte. Dacă unii, judecând obişnuit ne-ar putea vedea acum, ar putea gândi că am dispărut, când de fapt identitatea noastră este aceeaşi dintotdeauna. De fapt, noi nu vedem nici o diferenţă reală. Concepţia judecăţii limitate este cea care pierde contactul cu noi. Dacă ne-ar putea vedea aşa cum suntem, fără îndoială ar crede că ne-am înălţat la cer. În realitate, iată ce se întâmplă. Ne-am ridicat la un plan al conştiinţei la care muritorul pierde contactul cu noi. Toţi pot face aşa cum facem noi. Folosim legea dată nouă de Tatăl s-o folosim. Putem folosi această lege ca să ne transportăm corpurile prin orice spaţiu. Este legea pe care o folosim atunci când ne vezi apărând şi dispărând sau, cum spuneţi voi, anihilând spaţiul. Depăşim simplu dificultăţile, înălţându-ne conştiinţa deasupra lor, şi astfel putem depăşi sau trece mai presus de orice limitări, pe care omul cu conştiinţa limitată le-a plasat asupra sa.Mi se păruse că mergeam pe deasupra pământului, abia atingându-l cu picioarele. Când am fost în siguranţă dincolo de râu, afară din foc, prima mea impresie a fost că mă trezisem dintr-un somn adânc, şi că visasem asta, dar treptat m-am trezit la înţelegerea întregii situaţii, şi adevărata ei semnificaţie a început să răsară în conştiinţa mea. Am găsit

un loc umbrit pe malul râului, am prânzit şi ne-am odihnit o oră, apoi am mers mai departe spre sat.

CAPITOLUL XIV

Acest sat s-a dovedit a fi foarte interesant, căci aici se găseau anumite documente, bine păstrate, care, traduse, au apărut a fi probe concludente ale faptului că Ioan Botezătorul trăise în sat timp de 5 ani. Ulterior am putut să vedem şi să traducem documente care dovedeau limpede că el locuise în această regiune timp de circa 12 ani. Mai târziu ni s-au arătat documente ce probau faptul că Ioan Botezătorul călătorise cu aceşti oameni prin Tibet, China, Persia şi India, timp de vreo 20 de ani. De fapt, am simţit că eram pe cale să urmăm acelaşi traseu pe care-l urmase el, după documentele lăsate şi păstrate. Acestea erau de o asemenea însemnătate, că ne-am întors în diferite sate, am făcut o cercetare extinsă şi am descoperit, comparând datele obţinute, că puteam chiar să întocmim o hartă a călătoriilor sale cu aceşti oameni. Uneori, aceste întâmplări erau evocate atât de viu în faţa noastră, încât ne puteam imagina că noi înşine călătoream prin acelaşi ţinut şi luăm acelaşi drum ca şi Ioan, cu mult timp în urmă.

Am rămas în satul acesta trei zile. În acest timp, o largă viziune a trecutului s-a desfăşurat în faţa mea. Am putut vedea aceste învăţături mergând înapoi în trecutul confuz, până la începutul când totul a ieşit din unica Sursă sau Substanţă, Dumnezeu. Am putut vedea că diferitele deviaţii ale acestor învăţături erau impuse de indivizi, fiecare adăugând concepţia sa, fiecare crezând că ea îi era revelată lui de Dumnezeu, sau era o revelaţie directă de la Dumnezeu, doar pentru el; fiecare simţind că el avea singurul mesaj adevărat şi că el era singurul desemnat să dea acest mesaj lumii. Astfel, concepţiile limitate s-au amestecat cu cea a adevăratei revelaţii dorite şi au rezultat diferenţierea şi dizarmonia. Apoi i-am putut vedea pe aceşti oameni, Maeştrii, stând ferm în picioare pe stânca adevăratei spiritualităţi; percepând că omul este cu adevărat divin, lipsit de păcat, fără moarte, neschimbător, etern, chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Înţelegeam că cercetarea ulterioară trebuia să dovedească faptul că aceşti mari oameni au păstrat şi folosit acest adevăr de-a lungul multor epoci, în stare nealterată. Ei nu se declară proprietari peste tot ce au de dat, nici nu cer nimănui să accepte ceva, decât dacăîşi pot dovedi ei înşişi spusele, şi fac lucrarea pe care o fac Maeştrii. Ei nu cer nici unei autorităţi să apere munca pe care o fac.

După trei zile am aflat că Emil şi Jast erau gata să se întoarcă în satul unde îi lăsasem pe tovarăşii mei. Misiunea lor faţă de sat fusese doar de vindecare, şi nu era nici o îndoială că ei ar fi putut face călătoria la templu şi în acest sat în mult mai puţin timp decât ne luase împreună. Eu nu putusem călători ca ei; aşa că făcuseră din drumul meu, drumul lor.

Am ajuns în sat şi mi-am găsit camarazii aşteptându-ne. Expediţia lor în căutarea oamenilor-zăpezilor nu dusese la nimic. Căutaseră timp de cinci zile, se plictisiseră şi se întorceau spre sat, când atenţia le fusese atrasă de o formă umană profilată pe cer, pe o culme la circa o milă distanţă. Înainte ca să-şi fixeze binoclurile asupra ei, dispăruse atât de repede încât abia îi putuseră arunca o privire. Această privire le dăduse impresia unei siluete ca de maimuţă, acoperită cu păr. S-au grăbit spre acel loc, dar n-au găsit nici o urmă. Deşi şi-au petrecut tot restul zilei cercetând împrejurimile, n-au găsit nici o altă dovadă şi au renunţat să mai caute.După ce au ascultat relatarea mea, camarazii au vrut să ne întoarcem la templu, dar Emil ne-a spus că aveam să vizităm unul asemănător într-una din următoarele câteva zile, şi au decis să accepte această variantă.

Un număr însemnat de localnici din împrejurimi se adunaseră în sat pentru vindecare, căci curierii duseseră vestea despre salvarea celor patru care fuseseră capturaţi de oamenii-zăpezilor. Am rămas pe loc a doua zi şi am fost prezenţi la adunare, văzând câteva vindecări remarcabile. O tânără de circa 20 de ani, ale cărei picioare degeraseră în iarna precedentă, a fost vindecată. Am putut vedea carnea crescând efectiv, până când picioarele i-au devenit normale şi a mers cu cea mai mare uşurinţă. Doi orbi îşi recăpătară vederea. Unul dintre ei se spunea că fusese orb din naştere. Au fost vindecate şi multe cazuri minore.

Toţi eram profund impresionaţi de aceste lucruri. După reuniune, l-am întrebat pe Emil dacăerau multe convertiri. El ne spuse că foarte mulţi erau, într-adevăr, ajutaţi, şi astfel interesul lor creştea. Pentru un timp ei deveneau activi, dar cea mai mare parte din ei reveneau curând la vechiul lor mod de viaţă, căci găseau că e un efort prea mare să-şi asume această muncă spirituală cu toată seriozitatea. Aproape toţi oamenii trăiesc o viaţă uşoară, lipsită de griji, şi se pare că doar 1 % din cei care profesează o credinţă, sunt cu adevărat convinşi. Restul depind în întregime de alţii, care îi ajută când ajung la necaz. Tocmai aici se

află cea mai mare cauză a problemei lor. Maeştrii spun că ei pot ajuta pe oricine doreşte ajutorul, dar nu pot lucra ei înşişi în locul nimănui. Ei le pot spune altora despre bogăţia care le este rezervată dar, pentru a fi cu adevărat bogat, fiecare individ trebuie să accepte şi să demonstreze asta el însuşi, cunoscând şi împlinind lucrările spirituale.

CAPITOLUL XV

Am părăsit satul a doua zi dimineaţa, şi doi dintre săteni, care se angajaseră în munca spirituală, ne-au însoţit. În seara celei de-a treia zile am sosit într-un sat aflat la circa 12 mile de cel în care fusesem să văd documentele despre Ioan Botezătorul. Eram foarte dornic să vadă şi camarazii mei aceste documente, aşa că am decis să poposim, şi Jast ne-a însoţit în sat. După ce au parcurs documentele, tovarăşii mei au fost profund impresionaţi şi am plănuit să schiţăm pe hartă şi să urmăm traseele descrise în documente.

În seara aceea, Maestrul care fusese cu a patra echipa a petrecut noaptea cu noi. Ne aducea şi mesaje de la prima şi a treia echipă. El se născuse şi crescuse în sat; strămoşii lui scriseseră documentele şi ele fuseseră păstrate în familie. Ni s-a spus că el era din a cincea generaţie de la cel ce scrisese, şi că nimeni din familia lor nu trăise experienţa morţii. Toţi îşi luaseră cu ei corpurile şi puteau reveni oricând. Am întrebat dacă ar fi prea greu pentru autorul documentelor să vină şi să discute cu noi. El ne-a spus că nu, şi am stabilit întâlnirea pentru seara aceea.

Ne aşezasem doar de câteva clipe, când un bărbat, căruia îi dădeam circa 35 de ani, apăru deodată în încăpere. Ne-a fost prezentat şi toţi am dat mâinile cu el. Rămăsesem ca vrăjiţi la apariţia lui, căci ne imaginasem că ar fi trebuit să fie foarte bătrân. Era înalt peste medie, cu trăsături neşlefuite, dar cu faţa cea mai blândă pe care am văzut-o vreodată. În spatele fiecărui gest se citea tăria de caracter. Toată fiinţa lui emana o lumină mai presus de puterea noastră de înţelegere.

Înainte să ne aşezăm, Emil, Jast şi cei doi străini şi-au strâns mâinile la piept în centrul camerei şi au rămas într-o linişte perfectă pentru câteva clipe. Apoi am luat loc toţi, şi cel care apăruse atât de brusc în cameră a început spunând:

— Aţi cerut această discuţie ca să înţelegeţi mai bine documentele care v-au fost citite şi interpretate. Vă voi spune că aceste documente au fost făcute şi păstrate de mine; iar cele referitoare la marele suflet, Ioan Botezătorul, care par să vă surprindă într-atât, sunt relatări curente ale vremurilor când a fost aici cu noi. Aceste documente arată că era un om cu o vastă înţelepciune şi un înţelect minunat. El a perceput că învăţătura noastră este adevărată, dar se pare că nu a ajuns niciodată s-o realizeze pe deplin, căci dacă ar fi făcut asta, niciodată nu şi-ar fi văzut moartea. şedeam în această cameră şi îi auzeam pe Ioan şi pe tatăl meu discutând, şi aici a primit el o mare parte din învăţătura sa. Tot aici, tatăl meu a trecut dincolo şi şi-a luat corpul cu el, iar Ioan a fost martor la asta.

Nu este nimeni în familia mea, dinspre mama sau dinspre tata, care să nu-şi fi luat corpul cu el dincolo. Această trecere înseamnă perfecţionarea spirituală a corpului, până când omul devine atât de conştient de profundul sens spiritual al vieţii sau al lui Dumnezeu, încât vede viaţa aşa cum o vede Dumnezeu; atunci el e privilegiat să primească cele mai înalte învăţături, şi din această stare el este capabil să îi ajute pe toţi. (Niciodată nu coboram din acest cer, căci aceia care au atins această stare nu mai vor să coboare). Ei ştiu că viaţa este numai evoluţie, un mers înainte; nu există intoarcere şi nimeni nu vrea asta.

Toţi caută să-i ajute pe cei care tind spre mai multă lumină, şi mesajele pe care le trimitem continuu în Univers sunt interpretate astăzi în toate colţurile pământului de copiii lui Dumnezeu care sunt receptivi. Acesta este primul obiectiv al atingerii acestui cer, sau stări a conştiinţei, căci îi putem ajuta pe toţi în vreun fel. Putem, şi chiar le vorbim, şi îi instruim pe cei care sunt receptivi şi îşi înalţă conştiinţa, fie prin eforturile lor proprii, fie cu ajutorul altuia. Altul nu poate lucra în locul tău, nici nu te poate duce cu el la infinit. Trebuie să te decizi să lucrezi tu însuţi, deci lucrează. Atunci eşti liber şi independent. Când toţi vom ajunge, ca şi Isus, la conştiinţa faptului că trupul este un corp spiritual şi indestructibil, şi ne vom menţine în această conştiinţă, atunci vom fi capabili să comunicăm cu totul şi să dăm mai departe, unui mare număr de oameni, învăţătura primită. Avem privilegiul de a şti că toţi pot îndeplini ceea ce am îndeplinit noi, şi astfel, să rezolve orice probleme de viaţă; şi că tot ceea ce era văzut ca dificil şi misterios, va fi găsit ca fiind simplu.

Nu-ţi par cu nimic diferit faţă de oricare alt om cu care te întâlneşti zi de zi, şi nici eu nu văd nici o diferenţă la tine.

I-am spus că noi vedeam ceva mult mai deosebit în el. A răspuns:

— Aceasta este numai partea muritoare, comparată cu partea nemuritoare a omului. Dacă aţi căuta numai calitatea Divină şi nu aţi face nici o comparaţie, aţi vedea orice fiinţă umană aşa cum mă vedeţi pe mine; văzând Christul în orice chip, aţi aduce în manifestare acel Christ, sau calitate Divină, în toate. Noi nu facem comparaţii; vedem numai Christul, sau calitatea de Dumnezeu, în toate, şi oricând, astfel încât ieşim din viziunea voastră. Vedem perfecţiunea sau avem o viziune perfectă, în timp ce voi vedeţi imperfecţiunea sau aveţi o viziune imperfectă. până când intraţi în contact cu cineva capabil să vă îndrume, până când vă puteţi înălţa conştiinţa în punctul din care ne puteţi vedea şi vorbi cu noi, cum faceţi acum, învăţătura noastră pare doar de o natură inspirată. Nu mai este inspiraţie când discutăm sau încercăm să discutăm cu cineva. Aceasta se găseşte doar în natura îndrumării care conduce spre punctul în care se poate recepţiona adevărata inspiraţie. Este inspiraţie numai când vine direct de la Dumnezeu, şi când îl laşi pe Dumnezeu să se exprime prin tine; atunci eşti cu noi.

Imaginea ideală a florii, în cel mai mic detaliu, se află înlăuntrul seminţei, şi ea trebuie să crească, să se înmulţească, să se dezvolte şi să fie desăvârşită în floarea perfectă prin pregătiri continue. Când această imagine lăuntrică este realizată în cel mai mărunt detaliu, floarea îşi manifestă deplina frumuseţe. Exact aşa, Dumnezeu păstrează în minte imaginea ideală a fiecărui copil, imaginea perfectă prin care El voieşte să se exprime. Putem obţine mai mult decât poate floarea din acest mod ideal de exprimare, dacă vrem, dar să Îl lăsăm pe Dumnezeu să se exprime prin noi în modul ideal pe care l-a conceput pentru noi. Problemele şi dificultăţile incep numai atunci când luăm lucrurile în mâinile noastre. Asta nu e numai pentru unul sau câţiva, ci pentru toţi. Nouă ni s-a demonstrat că nu suntem diferiţi de voi; diferenţa este doar în înţelegere, atâta tot.

Toate diferitele -isme, culte şi religii, toate punctele de vedere diferite ale tuturor credinţelor, toate sunt bune, căci îi vor conduce, eventual, pe adepţii lor la realizarea faptului că dedesubtul tuturor există un profund factor de adevăr, care a fost omis, ceva profund care nu a fost atins, sau că ei au eşuat în a contacta ceea ce le aparţine de drept, ceea ce ei pot şi ar trebui să stăpânească cu drepturi depline. Înţelegem că e acel ceva adevărat care îl poate conduce pe om la stăpânirea a tot. Faptul real că omul ştie că există ceva de stăpânit, care poate fi stăpânit şi pe care nu-l stăpâneşte, îl va stimula până când îl va obţine. Aşa se face orice pas înainte în toate lucrurile. Ideea este mai întîi împinsă afară din conştiinţa lui Dumnezeu în cea a omului, şi el înţelege că este ceva în faţa lui doar dacămerge înainte. De obicei, aici omul gafează şi nu reuşeşte să recunoască sursa din care a venit ideea; crede că ea a venit în întregime de la el; se depărtează de Dumnezeu şi, în loc să-L lase pe Dumnezeu să exprime prin el perfecţiunea pe care Dumnezeu o vede pentru el, continuă să exprime în felul său şi să manifeste imperfect ceea ce ar trebui împlinit sau manifestat perfect.

Dacă el ar realiza, doar, că orice idee este o directă, perfectă expresie de la Dumnezeu şi, de cum îi vine această idee, ar face imediat din ea idealul său care să fie exprimat de la Dumnezeu, apoi şi-ar abandona metodele limitate şi l-ar lăsa pe Dumnezeu să exprime prin el calea perfectă, atunci acest ideal s-ar manifesta perfect. Aici trebuie să realizăm că Dumnezeu este mai presus de ceea ce este limitat, şi ceea ce e limitat nu poate ajuta nicicum. Astfel, omul ar putea învăţa în scurt timp să exprime perfecţiunea. Singurul lucru important pe care omul trebuie să-l înveţe, este să se desprindă şi să evadeze din forţele psihice sau mentale, şi să se exprime direct de la Dumnezeu, căci toate forţele psihice sunt create numai de om, şi ele îl pot conduce greşit.

CAPITOLUL XVI

Aici convorbirea s-a încheiat cu înţelegerea de a ne întîlni cu toţii la micul dejun. Ne-am trezit devreme a doua zi dimineaţa şi eram gata pentru micul dejun la ora 6 şi jumătate. De cum am plecat din camera noastră, i-am găsit pe prietenii noştri mergând în aceeaşi direcţie, plimbându-se şi discutând ca nişte muritori obişnuiţi. Ne-au salutat şi ne-am exprimat surpriza că îi întâlnisem aşa. Replica a fost:

— Suntem doar oameni ca şi voi. De ce continuaţi să ne vedeţi ca pe ceva deosebit? Nu suntem nicicum diferiţi de voi, doar că noi ne-am dezvoltat puterile divine într-o măsură mai mare decât voi.

Am întrebat apoi:

— De ce noi nu putem face lucrurile pe care v-am văzut că le faceţi?

Au răspuns:

— De ce nu toţi cei pe care îi contactăm ne urmează şi împlinesc lucrările noastre? Nu putem şi nu dorim să impunem nimănui calea noastră; toţi sunt liberi să trăiască şi să-şi urmeze calea aşa cum doresc.

Noi încercăm doar să arătăm calea cea uşoară şi simplă, calea pe care am probat-o şi am găsit-o foarte mulţumitoare.

Am mers la micul dejun, şi conversaţia a deviat spre obişnuitele întâmplări curente. Eram copleşit de uimire. Erau aici patru oameni, şezând la masă în faţa noastră. Unul trăise pe acest pământ circa o mie de ani. Îşi perfecţionase într-atât corpul, încât era capabil să-l ia cu el oricând dorea; corpul lui păstra încă vioiciunea şi tinereţea unui om de 35 de ani, şi această perfecţiune fusese desăvârşită acum circa două mii de ani. Lângă el şedea un om care era al cincilea descendent, în linie directă, al familiei primului amintit. Al doilea trăise pe acest pământ peste şapte sute de ani, şi corpul lui nu părea să aibă nici o zi peste 40 de ani. Erau în stare să discute cu noi ca oricare alţii. Era şi Emil, care trăise circa cinci sute de ani, şi părea de vreo 40; şi Jast, care avea cam 40 de ani şi părea să aibă cam această vârstă. Toţi stăteau de vorbă împreună ca fraţii, fără nici o urmă de superioritate, foarte gentil, simplu, şi totuşi bine întemeiaţi şi logici în orice cuvânt rostit, fără nici o urmă a ceea ce era mistic sau misterios la ei – doar ca nişte simple fiinţe umane într-o întâlnire cotidiană. Totuşi, cu greu puteam realiza că totul nu era un vis.

După micul dejun, când ne-am ridicat de la masă, unul dintre camarazii mei a vrut să achite consumaţia. Emil spuse:

— Aici sunteţi oaspeţii noştri, şi intinse, spre femeia care aştepta plata, ceea ce presupusesem a fi o mână goală; dar când am privit din nou, conţinea exact suma de bani necesară ca să achite nota. Am aflat că prietenii noştri nu purtau bani cu ei, nici nu depindeau de alţii pentru aprovizionarea lor. Când aveau nevoie de bani, erau la îndemână, creaţi din Substanţa Universală.

Am ieşit din casă, şi bărbatul care era din echipa numărul cinci ne strânse mâinile, spunând că trebuie să se întoarcă la echipa sa, şi dispăru. Am notat ora dispariţiei sale şi, mai târziu, am aflat că apăruse la echipa lui la 10 minute după ce ne părăsise.

Am petrecut ziua cu Emil, Jast şi prietenul nostru de la documente, cum îl numisem noi, cutreierând satul şi ţinutul, prietenul nostru repovestind în detaliu multe lucruri petrecute în vremea şederii, timp de 12 ani, a lui Ioan în sat. De fapt, aceste evenimente erau atât de viu evocate în mintea noastră, încât ni se părea că ne întorsesem înapoi în trecutul confuz, mergând şi vorbind cu acest mare suflet care, pentru noi, mai înainte păruse doar un personaj mistic invocat de minţile acelora ce doreau să înşele. Din ziua aceea, Ioan Botezătorul era un personaj realmente viu; atât de real ni se părea, ca şi cum l-aş fi putut vedea acum, efectiv, mergând pe uliţele satului şi pe câmp şi primind învăţăturile acelor mari suflete din jurul lui, aşa cum şi noi umblasem în ziua aceea, totuşi încă incapabili să prindem adevărul fundamental din toate acestea.

După ce hoinărisem toată ziua aflând cele mai interesante evenimente istorice şi ascultând textele citite şi traduse chiar pe locul unde avuseseră loc întâmplările cu mii de ani înainte, ne-am întors în sat chiar înaintea înserării, complet obosiţi. Cei trei prieteni care fuseseră cu noi şi merseseră tot atât de mult ca şi noi, nu arătau nici cel mai mic semn de oboseală. În timp ce noi eram murdari, prăfuiţi şi transpiraţi, ei erau proaspeţi şi uşori, hainele lor fiind tot atât de albe, curate şi neşifonate ca şi atunci când plecasem, de dimineaţă.

Observasem, în toate excursiile noastre, la aceşti oameni, că nici unul din veşmintele lor nu se murdărea. Remarcasem asta de mai multe ori, dar nu primisem nici un răspuns până în această seară, când, ca răspuns la o remarcă făcută, prietenul nostru de la documente spuse:

— Acest lucru poate părea remarcabil pentru voi, dar pentru noi pare şi mai extraordinar ca o particulă din substanţa creată a lui Dumnezeu să adere la o altă creaţie a lui Dumnezeu, unde nu e dorită şi de care nu aparţine. Cu o concepţie justă, asta n-ar putea să se întîmple, căci nici o parte din substanţa lui Dumnezeu nu poate fi rătăcită sau plasată acolo unde nu e dorită.

Atunci, într-o clipă, am realizat că hainele şi trupurile noastre erau la fel de curate ca şi ale lor. Transformarea, căci pentru noi fusese o transformare, avusese loc instantaneu, pentru toţi trei deodată, aşa cum stăteam acolo. Orice oboseala ne părăsise, şi eram la fel de proaspeţi ca atunci când ne sculasem din pat şi ne spălasem dimineaţa.

Acesta a fost răspunsul la toate întrebările noastre. Cred că ne-am culcat în noaptea aceea cu cel mai profund sentiment de pace pe care îl încercasem vreodată de la începutul şederii noastre cu aceşti oameni; şi sentimentul nostru de veneraţie făcea loc repede celei mai profunde iubiri pentru aceste inimi simple, blânde, care făceau atât de mult pentru binele omenirii, sau al fraţilor lor, cum îi numeau ei.

Începeam să-i vedem ca pe nişte fraţi. Ei nu luau nimic asupra lor, spunând că Dumnezeu se exprimă prin ei, De la mine nu pot face nimic, Tatăl care sălăşluieşte înlăuntrul meu, El face lucrările.

CAPITOLUL XVII

Ne-am trezit devreme în dimineaţa următoare, cu fiecare simţ stimulat de interes şi uimire pentru ceea ce putea să ne dezvăluie acea zi. Începusem să vedem fiecare zi ca pe o revelaţie a evoluţiei lăuntrice, şi simţeam că abia începeam să înţelegem semnificaţia profundă a lucrurilor pe care le trăiam.

La micul dejun din dimineaţa aceea ni s-a spus că aveam să mergem într-un sat, sus în munţi, şi că din acel loc aveam să vizităm templul situat pe unul dintre munţii pe care îi văzusem pe când stătusem pe acoperişul templului deja descris. Ni s-a spus că nu vom putea folosi caii decât pentru 15 mile de drum; şi că doi dintre săteni aveau să meargă cu noi până acolo şi apoi aveau să ia caii până într-un alt sat, ca să aibă grijă de ei până soseam. În punctul stabilit am lăsat sătenilor caii şi am început să urcăm spre satul aflat sus, pe poteca îngustă de munte, care pe alocuri s-a dovedit a fi o scară cioplită în stâncă. În seara aceea am poposit într-o căsuţă aflată pe creasta unui munte, situată cam la jumătatea distanţei dintre locul unde lăsasem caii şi satul de destinaţie.

Îngrijitorul căsuţei era gras, bătrân şi comic; de fapt, era atât de durduliu şi rotund, că părea mai mult să se rostogolească decât să meargă, şi abia îi puteam vedea ochii. De cum l-a recunoscut pe Emil, el a început să ceară vindecarea, spunând, după cum ni s-a povestit mai târziu, că dacănu primea ajutor, în mod sigur ar fi murit. Ni s-a spus că el şi strămoşii lui administraseră această căsuţă şi slujiseră publicul timp de sute de ani, şi că el îndeplinea acea muncă de circa 70 de ani. Cam pe vremea când luase în primire căsuţa, el fusese vindecat de o boală ereditară şi presupusă a fi incurabilă. Devenise un foarte activ lucrător spiritual, pentru vreo doi ani, apoi, treptat, îşi pierduse interesul şi începuse să depindă de alţii, ca să-l ajute să iasă din necazuri. Asta ţinuse cam vreo 20 de ani, şi părea să prospere, aparent bucurându-se de cea mai bună sănătate, când, deodată, căzuse iar în vechile obiceiuri, şi nu mai făcea efortul necesar ca să se trezească din letargia sa. Am aflat că acest caz era doar un exemplu clar pentru mii de cazuri. Aceşti oameni trăiesc simplu şi uşuratic, şi orice lucru care cere un efort devine, foarte repede, o povară pentru ei. Ei îşi pierd repede interesul, şi cererea lor de ajutor devine un sunet mecanic, în loc de ceva rostit cu semnificaţie sau dorinţă adâncă.

Ne-am sculat şi am pornit la drum devreme a doua zi dimineaţa, şi la ora 4 după-amiaza ne găseam în sat, templul de destinaţie zărindu-se pe un vârf ascuţit de stâncă, aproape deasupra capului nostru. De fapt, pereţii erau atât de abrupţi, încât singurul mijloc de a ajunge acolo era un coş legat de o frânghie şi coborât cu un scripete susţinut de o grindă de lemn bine fixată în stâncă. Un capăt al frânghiei era legat de un troliu, iar celălalt era trecut peste scripete şi legat de coş, coşul fiind astfel coborât şi tras în sus. Troliul era plasat într-o mică încăpere săpată în stânca dură a unui prag proeminent, care atârna deasupra pereţilor de dedesubt. Bara de lemn de care era fixat scripetele culisa astfel încât funia şi coşul abia atingeau pragul, permiţând să se tragă încărcătura până ajungea sus, apoi coşul şi încărcătura lui erau trase înăuntru şi aşezate în siguranţă pe vârful stâncii, în mica încăpere săpată în piatră în acel scop. Această proeminenţă stâncoasă ieşea în afară deasupra pereţilor de piatră, atât de mult încât coşul se balansa în aer pe vreo 50 – 60 de picioare, călătorind în sus şi-n jos. La un anumit semnal, coşul a fost coborât; am urcat în el şi am fost traşi sus, unul câte unul, până la pragul aflat la vreo 400 de picioare deasupra.

Când am ajuns pe ieşitura aceea, am început să ne uităm după vreo potecă ducând în sus spre templu, ale cărui ziduri le vedeam înălţându-se în continuarea pereţilor de piatră care încă ne intreceau cu 500 de picioare. Ni s-a spus că vom face o ascensiune similară cu cea deja descrisă. Pe când priveam în sus, un braţ de lemn, similar cu cel de pe pragul unde ajunsesem, a alunecat în afară, o funie a fost coborâtă şi legată de acelaşi coş, şi am fost traşi sus, unul câte unul, şi lăsaţi pe acoperişul templului, la 500 de picioare mai sus. M-am simţit iarăşi ca pe acoperişul lumii. Templul era situat pe un pisc ascuţit ca un ac, care se ridica la 900 de picioare deasupra tuturor munţilor din jur. Satul pe care îl lăsasem la 900 de picioare mai jos era situat pe coama unei trecători folosite pentru traversarea Himalayei. Am aflat că acest templu era cu 1000 de picioare mai jos decât cel pe care îl vizitasem cu Emil şi Jast, dar oferea o perspectivă mult mai largă. De unde stăteam, ni se părea că puteam privi în spaţiul infinit.

Ne-am instalat comod pentru noapte, şi cei trei prieteni ai noştri ne-au spus că aveau să meargă să-i viziteze pe câţiva dintre colegii noştri, şi că le puteau duce mesaje dacădoream să trimitem. Am scris mesajele, datându-le cu grijă, dând poziţia noastră şi adăugând ora şi ziua. După ce le-am înmânat

prietenilor noştri aceste mesaje, ei ne-au strâns mâinile spunând că aveam să ne vedem dimineaţa, şi au dispărut unul câte unul. Notasem atent timpul şi ceea ce scrisesem, şi mai târziu am aflat că mesajele ajunseseră la destinaţie la 20 de minute după ce le dădusem din mână.

După o cină îmbelşugată servită de îngrijitorii templului, ne-am retras pentru noapte, dar nu ca să dormim, căci experienţele începuseră să facă o impresie profundă asupra noastră. Ne aflam la aproape 9 mii de picioare în aer, cu nici o fiinţă omenească lângă noi, exceptându-i pe îngrijitori, neauzind nici un sunet în afara vocilor noastre. Părea să nu se audă nici o suflare. Unul din colegii mei spuse:

— Vă miraţi că au ales poziţiile acestor temple ca locuri de meditaţie? Liniştea e atât de intensă, de parcă ai putea să o pipăi. Cu siguranţă, este un loc minunat pentru meditaţie.

Apoi ne spuse că merge afară să arunce o privire în jur. A ieşit, dar a revenit după câteva clipe, spunând că era o ceaţă groasă şi că nu se vedea nimic.

Cei doi colegi ai mei au adormit curând, dar eu nu puteam dormi; aşa că m-am sculat, m-am îmbrăcat şi am ieşit pe acoperişul templului, aşezându-mă cu picioarele atârnate peste marginea zidului. Lumina de lună, filtrată prin ceaţă, era doar atâta cât să biruie intunericul de cerneala care ar fi domnit dacăluna n-ar fi strălucit. Era doar atâta lumină cât să se desluşească valurile mări, informe, de ceaţă, rostogolindu-se în jur, suficient ca să-mi aducă aminte că eram suspendat în aer, că undeva, mai jos, pământul era ca totdeauna, şi că locul unde mă aflam era legat cumva cu el. Apoi, deodată, mi s-a părut că vedeam o mare coloană de lumină, razele sale desfăcându-se ca un evantai, cu partea mai largă întinzându-se spre mine; locul unde şedeam părea să fie cam în centrul coloanei care se lărgea, şi raza centrală era cea mai strălucitoare din toate. Fiecare rază părea proiectată mai departe, până când ilumina o parte a pământului. Fiecare ilumina propria ei parte de pământ, până când totul se amesteca într-o singură, mare rază albă. Privind mai departe în sus, am văzut cum toate convergeau, treptat, până când se terminau într-un punct central de lumină albă intensă, atât de albă încât părea transparent şi cristalin. Apoi, deodată, mi s-a părut că pluteam în spaţiu, privind la toate acestea. Privind departe, în jos, raza albă, am văzut ceea ce păreau a fi năluci din trecutul îndepărtat, mergând unele după altele, într-un număr mereu crescând, dar în rânduri compacte, până ajungeau într-un anumit loc; apoi ele se despărţeau tot mai mult, până când umpleau toată raza de lumină şi acopereau tot pământul. Toate porneau, la început, din acest punct central alb de lumină. Ele luau naştere în acest punct, la început una, apoi imediat erau două, şi chiar după acestea erau patru; şi aşa mai departe, până când ajungeau, în punctul de largă împrăştiere, la aproape o suta, aliniate în fascicolul de lumină. Când ajungeau în punctul de maximă divergenţă, se răspândeau deodată larg şi ocupau toate fasciculele de lumină, şi fiecare continua, mai mult sau mai puţin singură, până când păreau să ocupe tot pământul. Când ajungeau să ocupe întreg pământul, razele atingeau expansiunea lor maximă. Apoi ele urcau, tot mai inguste şi mai subţiri, până când convergeau iar în punctul din care porniseră iniţial; ciclul era încheiat şi ele intrau înapoi, una câte una. Înainte de a reintra, formau, în rânduri compacte, alinieri de câte o sută, treptat strângându-se până când deveneau una, şi acea una intra singură în lumină. M-am trezit brusc şi, gândindu-mă că era un loc destul de nesigur pentru a visa, am intrat şi m-am culcat.

CAPITOLUL XVIII

Îl rugasem pe unul dintre îngrijitorii templului să ne cheme la primul semn al zorilor; şi tocmai mă trezeam singur, când s-a auzit o bătaie în uşă. Am sărit toţi din paturi, atât de nerăbdători eram să vedem primul revărsat al zorilor de la înălţimea aceea. Ne-am îmbrăcat într-o clipită şi ne-am precipitat pe acoperiş, ca trei şcolari nerăbdători. De fapt, gălăgia pe care o făceam i-a speriat pe îngrijitori, care s-au grăbit şi ei pe acoperiş, să vadă dacă, într-adevăr, eram în toate minţile. Bănuiesc că zgomotul făcut de noi trei fusese mai mult decât tot ce perturbase vreodată paşnica linişte a anticului templu, din zilele când fusese construit, şi aflasem că avea peste 10 mii de ani. De fapt era atât de vechi, încât părea o parte din stânca pe care stătea.

Când am ajuns pe acoperiş, n-a fost nevoie să ni se ceară să facem linişte. O privire a fost de-ajuns, şi ochii şi gurile colegilor mei au rămas larg căscate. Bănuiesc că, dacă cineva m-ar fi privit, ar fi văzut acelaşi lucru. Am aşteptat ca ei să vorbească. Aproape dintr-o suflare a venit exclamaţia:

— Vai, suntem, desigur, suspendaţi în aer!

Au spus că senzaţia era exact ca aceea trăită în celălalt templu. Uitaseră pentru un moment că ar fi existat ceva sub picioarele noastre, şi aveau senzaţia că pluteau în aer. Unul a remarcat:

— Nu mă mir că aceşti oameni pot zbura, dacă trăiesc astfel.

Ne-a trezit din reveriile noastre un hohot de râs, şi ne-am întors toţi ca să-i vedem pe Emil, Jast şi prietenul de la documente, stând aproape în spatele nostru. Unul dintre tovarăşii mei se apropie imediat de ei, încercând să le strângă mâinile la toţi deodată, şi spuse:

— Este minunat! Nu ne mirăm că puteţi zbura după ce aţi stat aici o vreme.

Ei zâmbiră şi unul spuse:

— Sunteţi la fel de liberi să zburaţi ca şi noi. Trebuie doar să ştiţi că aveţi puterea lăuntrică s-o faceţi, ca să o folosiţi.

Apoi ne-am întors spre privelişte. Ceaţa coborâse, şi plutea în valuri mari, destul de sus ca să nu se poată zări nicăieri vreun petic de pământ, şi mişcarea norilor de ceaţă de jur imprejur dădea senzaţia că eram purtaţi pe aripi tăcute, odată cu ceaţa. Stând acolo, privind în zare, îţi pierdeai senzaţia că ai ceva sub picioare, şi ne era foarte greu să credem că nu pluteam în spaţiu. Pe când priveam în depărtare, corpul meu părea să-şi fi pierdut orice simţ al greutăţii şi parcă pluteam efectiv deasupra acoperişului. Uitasem atât de mult de mine, încât atunci când cineva din grup a vorbit, picioarele mele loviră acoperişul cu atâta forţă, încât am resimţit efectele şocului mai multe zile după aceea.

La micul dejun din acea dimineaţă, ne-am decis să rămânem pe loc trei zile, căci mai aveam de vizitat un singur loc interesant înainte de a merge la locul de întâlnire stabilit. Citind mesajele pe care le adusese Emil, am aflat că grupa şefului nostru vizitase acest templu cu numai trei zile înainte. După micul dejun am ieşit şi am văzut că se risipea, treptat, ceaţa. Am privit până când s-a risipit complet şi a apărut soarele. Am putut vedea sătucul cuibărit sub malul stâncos, şi valea, jos, departe.

Prietenii noştri hotărâseră să viziteze satul şi i-am întrebat dacă puteam merge cu ei. Au râs şi au spus că puteam, dar că ei credeau că era mai bine să folosim coşul, ca să ajungem într-o stare mai bună decât dacă am fi încercat modul lor de a călători. Aşa că am coborât, unul câte unul, până la pragul stâncos, apoi în jos pe micul platou, chiar deasupra satului. Nu mai devreme ca ultimul să fi coborât din coş, prietenii noştri au fost acolo. Am coborât în sat şi am petrecut acolo cea mai mare parte a zilei. Era un loc vechi şi pitoresc, tipic pentru aceste zone montane, cu casele sale construite prin săpare în peretele stâncii, apoi prin închiderea deschizăturii cu ziduri de piatră. Erau, cu totul, vreo 20 de case. Ni s-a spus că erau construite în acest fel ca să nu fie acoperite de zăpezile grele din iarnă. Curând, sătenii au început să se strângă, şi Emil le-a vorbit câteva momente. S-a aranjat să se ţină o adunare în după-amiaza următoare şi au fost trimişi curieri ca să-i anunţe pe cei din vecinătate care ar fi vrut să vină.

Ni s-a spus că Ioan Botezătorul trăise în acest sat şi primise învăţătura în templu, şi că templul rămăsese la fel ca pe vremea când Ioan studiase acolo. Ni s-a arătat unde fusese casa lui. În după-amiaza aceea, când ne-am întors la templu, atmosfera se limpezise, aşa că am putut vedea o mare întindere a ţinutului, şi ni s-a arătat drumul pe care-l folosise Ioan pentru a merge la şi de la templu, şi spre diferitele sate unde trăise. Se bănuia că templul fusese construit cu mai mult de 6 mii de ani înainte ca Ioan să-l viziteze. Ni s-a arătat calea pe care aveam s-o urmăm la plecare, şi ni s-a spus că era folosită de la construirea templului. Pe la ora 5 în acea după-amiază, prietenul de la documente ne-a spus că avea să ne părăsească pentru o vreme. Apoi ne-a strâns mâinile, spunând că avea să ne vadă în curând, şi a dispărut.

În seara aceea am văzut, de pe acoperişul templului, cel mai remarcabil apus de soare la care am asistat vreodată, şi am avut şansa să văd apusuri de soare în aproape toate regiunile. Pe măsură ce se apropia seara, o ceaţă luminoasă se strângea deasupra unui şir de munţi care mărgineau o mare întindere a platourilor pe care le puteam vedea. Când soarele a atins această margine, ni se părea că eram atât de departe deasupra ei, încât parcă priveam drept în jos, spre o mare de aur topit. Apoi a venit amurgul, şi fiecare pisc muntos ne părea în flăcări. Vârfurile din depărtare, care erau acoperite cu zăpadă, păreau a fi învăluite în foc şi, acolo unde gheţarii umpleau râpele, erau aruncate mari limbi de foc, aceste flăcări părând că se ântâlnesc şi se amestecă în variatele nuanţe ale cerului. Lacurile care punctau platoul de dedesubt fuseseră transformate deodată în vulcani care zvârleau flăcări ce urcau şi se combinau cu culorile de pe cer. Pentru o clipă ni s-a părut că stăteam pe marginea unui infern tăcut. Apoi totul s-a amestecat într-o armonie de culori, şi liniştea blândă, paşnică, a fost mai presus de orice descriere.

Am stat pe acoperiş până după ora 12 în noaptea aceea, punând întrebări lui Emil şi Jast. Aceste întrebări aveau de-a face, în principal, cu poporul şi istoria ţării, în general. Emil a citat liber din documentele lor. Aceste documente dovedeau că ţinutul fusese locuit cu mii de ani înainte de începutul istoriei noastre. Emil a continuat spunând:

— Deşi nu doresc deloc să discreditez sau să corectez istoria voastră, sau pe cei ce au scris-o, voi spune că la începutul acesteia istoricii voştri nu au mers destul de departe în urma, ci au luat de bun faptul că Egipt însemna ceea ce implică numele, întunericul exterior sau deşertul. În realitate, semnifică un deşert al gândirii. În acea vreme, ca şi acum, o mare parte a lumii se află în deşertul gândirii, şi istoricii nu au căutat înainte de asta pentru a afla sensul mai adânc. Au acceptat ceea ce au văzut sau auzit, sau ceea ce apărea la suprafaţă, au înregistrat asta, şi aşa a început istoria voastră. E foarte dificil de corelat cele două istorii, şi nu voi încerca să spun că trebuie s-o luaţi pe a noastră ca autentică. V-aş sugera să alegeţi voi înşivă.

Atunci apăru luna deasupra munţilor din depărtare. Am stat şi am privit-o, rotundă şi plină, până s-a ridicat aproape deasupra capului. Era o privelişte frumoasă, cu un nor luminos care trecea, întâmplător, chiar pe deasupra noastră. Pe când aceşti nori lunecau peste ea, luna şi norii păreau că stau pe loc şi parcă noi lunecam prin faţa lor. Asta a durat vreo oră, când, deodată, s-a auzit un zgomot de obiect căzut pe acoperiş, în spatele nostru. Am sărit în picioare şi ne-am uitat în jur. Era acolo o doamnă de vârstă medie, zâmbind şi întrebând dacă ne-a speriat. Prima noastră impresie fusese că sărise de pe parapetul acoperişului, dar ea doar bătuse din picior ca să ne atragă atenţia. Liniştea fusese atât de adâncă, încât noi auzisem sunetul mult amplificat.

Emil a înaintat repede, a salutat-o şi ne-a prezentat-o ca sora lui. Ea a zâmbit şi ne-a întrebat dacăne-a tulburat visarea. Apoi ne-am aşezat şi, în scurt timp, conversaţia a deviat spre amintiri ale experienţiei ei. Avea trei fii şi o fiică, ce fuseseră crescuţi în spiritul lucrării lor. Ne-a spus că cei doi mai tineri erau totdeauna cu ea. Am întrebat dacăii puteam cunoaşte. A răspuns că puteau veni acolo în acea seară; şi imediat apărură două figuri, un bărbat şi o femeie. şi-au salutat unchiul şi mama, apoi s-au apropiat şi au fost făcute prezentările. Fiul era un tip înalt, chipeş, viril, căruia îi dădeam cam 30 de ani. Fiica era nu prea înaltă, mai mult zveltă, cu trăsături foarte fine: era o fată drăguţă, bine clădită, căreia îi atribuia
m cam vârsta de 20 de ani. După aceea am aflat că fiul avea 150, iar fiica 128 de ani. Amândoi aveau să fie prezenţi la întâlnirea de a doua zi, şi în curând au plecat. După ce plecaseră, am făcut mamei complimente pentru fiu şi fiică. Mama s-a întors spre noi şi ne-a spus:

— Orice copil născut este bun şi perfect. Nu există copii răi. Nu are importanţă dacă ei sunt concepuţi perfect, imaculat, sau pe calea simţurilor, a materiei. Cel conceput pe cale perfectă va recunoaşte curând Filiaţia sa cu Tatăl, faptul că el este Christul, sau Fiul lui Dumnezeu; apoi el se va dezvolta şi va evolua repede, şi va vedea numai perfecţiunea. Cel conceput pe calea senzorială poate, la fel, să-şi recunoască imediat filiaţia, să perceapă că el este Christul, şi îşi poate realiza perfecţiunea idealizând Christul. El se concentrează asupra acestui ideal, îl iubeşte şi îl cultivă până când manifestă sau exprimă ceea ce păstrează în atenţie, Christul. El este născut din nou, şi perfect. El a adus la lumină perfecţiunea dinlăuntrul său, acea perfecţiune care a fost mereu acolo. Primul a păstrat idealul şi a fost perfect; celălalt a perceput idealul şi l-a dezvoltat, şi a redobândit perfecţiunea. Aşa că nici un copil nu este rău. Toţi sunt buni şi de la Dumnezeu.

Aici, cineva din grup a amintit că era ora să ne culcăm, căci trecuse de 12 noaptea.

CAPITOLUL XIX

Ora 5, în dimineaţa următoare, ne-a găsit pe toţi adunaţi pe acoperişul templului. După obişnuitele saluturi de dimineaţă, ne-am strâns în cerc şi, ca de obicei, s-a citit o selecţie de texte. Textele din această dimineaţă erau din documentele templului. Jast ni le-a tradus, şi am fost surprinşi să constatăm că traducerea corespundea îndeaproape cu primul capitol din Evanghelia Sfântului Ioan, din Biblia noastră, iar al doilea text corespundea cu primul capitol din Evanghelia după Luca. După lectură am întrebat dacă puteam aduce Biblia noastră, ca să comparăm versiunile. Au consimţit imediat şi, cu ajutorul lui Jast, am făcut comparaţia şi am fost surprinşi de asemănare. Abia terminasem, când a răsunat chemarea la micul dejun, şi am intrat cu toţii. După micul dejun ne-am pregătit să coborâm în sat şi, pentru moment, comparaţia ne-a ieşit din minte.

Când am ajuns, am găsit un număr destul de mare de oameni veniţi din ţinutul din jur, şi Jast ne-a spus că aproape toţi erau păstori care îşi păşteau turmele vara în munţii înalţi, şi că se apropia repede timpul ca ei să părăsească regiunile joase. Ni s-a spus că o astfel de întâlnire, că aceea ce avea să aibă loc în după-amiaza aceea, era anunţată totdeauna chiar înainte să plece păstorii.

Mergând prin sat, l-am întâlnit pe nepotul lui Emil, şi el ne propuse o scurtă plimbare înainte de masa de prânz. Am acceptat imediat invitaţia, căci vroiam să vedem zona din jur. În timpul acestei plimbări, câteva locuri din vale ne-au fost indicate ca prezentând un interes deosebit. Numele lor, când au fost traduse, semănau cu cele din denumirile de la începutul Bibliei, dar adevărata semnificaţie a tuturor acestora nu ni s-a arătat până când nu ne-am întors, am servit prânzul şi ne-am aşezat printre cei ce se adunaseră.

Erau vreo 200 de oameni în această adunare, când apărură restul prietenilor noştri de la templu. Atunci, nepotul lui Emil se ridică şi se apropie de doi bărbaţi care ţineau ceea ce ni se părea a fi o carte mare. Când a fost deschisă, s-a dovedit a fi o cutie în formă de carte. El a ales un teanc conţinând foi netede, precum cele de manuscris; apoi cutia a fost pusă pe pământ. Teancul a fost înmânat unuia dintre bărbaţi. El a deschis şi a înmânat prima filă nepotului lui Emil. Când se încheia citirea fiecărei file, ea era înmânată celuilalt bărbat, care o punea în cutie. Lectura se desfăşura cu Jast ca interpret. Nu ajunsese prea departe, când am văzut că există o izbitoare asemănare cu Evanghelia Sfântului Ioan, dusă mult mai în detaliu. Apoi a urmat una similară cu cea a lui Luca, apoi una asemănătoare cu cea a lui Marcu, şi ultima era ca şi cea a lui Matei.

După lectură, oamenii s-au strâns în mici grupuri, iar noi, cu Jast, l-am căutat pe Emil, căci eram curioşi să aflăm înţelesul tuturor acestora. Ni s-a spus că aceste documente erau citite în fiecare an la întâlnire, şi că acest loc era centrul regiunii în care se petrecuseră aceste scene, cu mulţi ani în urmă. Am remarcat asemănarea acelor întâmplări cu cele istorisite în Biblia noastră, şi ni s-a spus că nu există nici o îndoială asupra faptului că unele din primele scene povestite în Biblia noastră fuseseră luate din aceste documente; dar că întâmplările mai târzii, precum Crucificarea, avuseseră loc altundeva, totul ajungând la apogeul său în Naşterea şi viaţa lui Christ. Prima idee a tuturor acestora era căutarea Christului în om, şi să arate,acelora care rătăceau departe de ideal, că Christ trăia în ei aşa cum trăieşte întotdeauna. Emil a continuat spunând că nu conta unde avuseseră loc scenele, ci semnificaţia spirituală subînţeleasă, pe care doream s-o perpetuăm.

Am petrecut restul după-amiezii şi ziua următoare făcând comparaţii şi luând note. Spaţiul nu va permite includerea, aici, a acestor note şi comparaţii, dar sensul spiritual va fi înţeles din citirea capitolelor menţionate mai sus. Am aflat că tatăl nepotului lui Emil, care ne citise documentele, era născut în sat şi era un descendent direct al lui Ioan, şi că există obiceiul, pentru unii din membrii familiei, să vină aici în această perioadă şi să le citească. Templul de deasupra noastră era cel în care se închinaseră atât Zaharia, cât şi Ioan.

Am aflat că prietenii noştri aveau să meargă pe drumul lor, aşa că s-a aranjat ca Jast să rămână cu noi, şi ceilalţi să plece. A doua zi am terminat cu documentele, şi apoi am părăsit templul devreme în dimineaţa următoare. Deşi ora era matinală, aproape toţi localnicii din sat erau treziţi ca să ne ureze Mergeţi cu Dumnezeu!

CAPITOLUL XX

În următoarele 5 zile, drumul nostru ne-a condus prin ţinutul prin care călătorise Ioan. În a cincea zi am ajuns în satul unde ne aşteptau caii. Aici Emil a venit cu noi şi, din acest moment, călătoria a fost relativ uşoară până în satul unde trăia el.

Apropiindu-ne de acest sat, puteam vedea că ţinutul era mult mai populat, şi că drumurile şi cărările erau mult mai bune decât altele pe care mersesem. Drumul nostru ne conducea în lungul unei vai fertile, şi am urmat această cale printr-un platou întins. Am observat că valea se ingusta treptat pe măsură ce înaintam, şi că în final marginile ei se apropiau atât de mult de fiecare parte a râului, încât formau un canion. Pe la ora 4 a zilei în care aveam să ajungem în sat, am dat deodată peste un mal abrupt, de pe care râul cădea într-o cascadă de vreo 300 de picioare. Drumul ne dusese într-un loc neted la baza malului, lângă cascadă. Am văzut că există o trecere tăiată în gresie, sub un unghi de 45 de grade, spre platoul de deasupra, şi fuseseră săpate trepte în piatra potecii, astfel că urcuşul era uşor. Uşi mari de piatră fuseseră astfel aranjate încât să poată fi închise peste deschiderea de la baza malului, constituind astfel o formidabilă barieră pentru un inamic nepoftit. Când am ajuns pe platoul de deasupra, am văzut că scara prin stâncă era singura cale de urcare şi coborâre permisă de râu. Cândva existaseră trei cai de acces, dar pereţii care înconjurau satul fuseseră acum reconstruiţi astfel încât să bareze orice acces posibil. Multe case din sat fuseseră astfel clădite încât unul din pereţi forma o parte a zidului care înconjura satul. Am observat

că acele case care erau una cu zidul erau înalte cât 3 etaje şi nu existau deschizături pentru ferestre, în perete, decât la înălţimea celui de-al treilea etaj. Fiecare deschizătură avea construit un balcon suficient de larg pentru ca două-trei persoane să poată sta în el comod. Acestea, am judecat noi, erau astfel făcute încât permanent să poată fi aruncată o privire în afară. Ni s-a spus că regiunea fusese locuită cândva de un trib de baştină şi care se izolaseră de ceilalţi, până când dispăruseră ca trib, câţiva fiind asimilaţi de alte triburi.

Aici era casa părintească a lui Emil şi locul unde aveam să ne întâlnim cu membrii expediţiei noastre care se împărţise în mici grupuri pentru a acoperi mai mult teritoriu. Întrebând, am aflat că eram primii sosiţi şi că ceilalţi aveau să vină a doua zi. Ni s-a dat una din casele construite în zidul satului. Ferestrele etajului trei dădeau spre asprul ţinut muntos din sud. Ne-am făcut comozi şi ni s-a spus că cina avea să fie servită la primul nivel, adică la parter. Am coborât şi i-am găsit aşezaţi la masă pe Emil, sora lui, soţul ei şi pe fiul şi fiica pe care îi cunoscusem la templu cu câteva zile înainte.

Încă nu terminasem cina, când am auzit un freamăt venind din mica piaţă din faţa casei. Unul dintre săteni a venit şi a anunţat că au sosit şeful nostru şi grupul lui. S-au instalat confortabil; apoi am mers cu toţii pe acoperiş.

Soarele apusese, dar amurgul încă persista. Priveliştea la care ne uitam semăna cu un mare bazin la confluenţa unui număr de râuri coborând prin chei adânci din munţii mai inalţi. Aceste râuri se vărsau toate într-un râu mai mare înainte să cadă peste abruptul perete de stânci, în valea de dedesubt, formând astfel cascada. Acest râu mai mare venea printr-un canion adânc şi curgea peste platoul întins doar pe câteva sute de picioare înainte de a plonja în prăpastie. Mai multe râuleţe curgeau pe pereţii verticali ai canionului săpat de râul cel mare, formând căderi de apă şi, în câteva cazuri, torenţi zgomotoşi. Unele cădeau în cascade perpendiculare de la 100-200 de picioare, în timp ce altele îşi tăiaseră drumul prin peretele canionului şi coborau formând un şir de cataracte. Departe în munţi, văile erau pline de gheţari, şi aceşti gheţari erau proiectaţi ca nişte degete uriaşe din marele acoperiş de zăpadă care se afla pe vârfurile întregului masiv. Zidul protector al satului fusese unit cu cel al marelui canion, acolo unde acesta ieşea în afară deasupra platoului drept, apoi mergea spre faleză unde apa cădea în valea de dedesubt. În locul unde zidul se unea cu peretele canionului, muntele se ridica vertical pe 200 de picioare, creând astfel o barieră naturală, lungă cât se vedea cu ochii. Ni s-a spus că platoul se întindea pe 60 de mile de la est la vest, şi în unele locuri avea 30 de mile de la nord spre sud; şi singura altă cale de acces era în partea cea mai largă a platoului, acolo unde o cărare ducea peste o trecătoare; iar această trecătoare era păzită de un perete similar cu cel de unde ne găseam noi.

Pe când vorbeam despre avantajele defensive ale locului, sora lui Emil şi fiica ei ni s-au alăturat şi, ceva mai târziu, au venit Emil, cumnatul lui şi fiul. Am observat la ei o undă de emoţie, şi în curând sora lui Emil ne-a spus că în seara aceea aşteptau o vizită a mamei lor. Ea spuse:

— Suntem atât de fericiţi, că abia ne mai incapem în piele, căci o iubim atât de mult pe mama! Ii iubim pe toţi cei care au mers înainte spre cunoştinţe mai înalte, căci sunt atât de buni şi nobili, şi de ajutor, dar mama noastră e atât de dulce şi adorabilă, atât de săritoare şi iubitoare, că nu ne putem opri să n-o iubim de o mie de ori mai mult. În plus, suntem din carnea şi sângele ei. Ştim că o veţi iubi ca şi noi.

Am întrebat dacăvenea deseori. Răspunsul a fost:

— Oh, da, vine mereu când avem nevoie de ea, dar este atât de ocupată cu munca ei, că vine doar de două ori pe an de bunăvoie, şi aceasta este una din aceste vizite. Va rămâne o săptămână, şi suntem cu toţii atât de fericiţi, încât nu mai ştim ce să facem.

Aici conversaţia a deviat spre experienţa colegilor noştri pe durata cât fusesem despărţiţi, şi ne adâncisem în această discuţie când, brusc, s-a făcut linişte peste tot şi, aproape înainte de a ne da seama, şedeam într-o tăcere perfectă fără s-o fi sugerat cineva. Umbrele serii se strânseseră până când cununa de zăpadă a muntelui din zare arăta ca un mare monstru alb, gata să-şi piardă degetele de gheaţă şi să se întindă peste valea de dedesubt. Din linişte a venit un foşnet blând, ca al unei păsări aşezându-se din zbor, şi păru că o ceaţă subţire se condensa pe parapetul estic. Deodată ceaţa prinse contur, şi acolo stătea o femeie de o răpitoare frumuseţe la trup şi chip, cu o lumină puternică radiind în jurul ei, încât abia o puteam privi. Cei din familia ei au sărit în picioare şi au înaintat repede spre ea cu braţele întinse, exclamând, aproape toţi, într-un glas:

— Mama!

Ea a păşit uşor, coborând de pe parapet pe acoperiş, şi i-a îmbrăţişat pe fiecare, ca orice mamă, apoi ne-a fost prezentată. Spuse:

— O, voi sunteţi fraţii dragi din depărtata Americă, veniţi în vizită la noi. Bineînţeles că sunt foarte bucuroasă să vă urez bun venit în ţara noastră. Inimile noastre se ândreaptă spre toţi, şi simţim că dacă ei ne-ar lăsa, doar ne-am întinde mâinile şi i-am îmbrăţişa pe toţi aşa cum, chiar acum, i-am îmbrăţişat pe cei pe care îi numesc ai mei. Căci în realitate suntem o singură familie, fiii aceluiaşi Dumnezeu Tată-Mamă. De ce nu ne putem cunoaşte toţi ca fraţi?

Remarcasem, chiar înainte de asta, că serile deveneau tot mai reci, dar când apăruse această doamnă, căldura emisă de prezenţa ei făcuse ca seara să pară a fi una de la mijlocul verii. Aerul părea încărcat de parfumul florilor, o lumină ca a lunii pline părea să străbată totul, şi în toate era o căldură şi o strălucire pe care nu le pot descrie. Totuşi, nu era nici urmă de spectacol. Doar acea manifestare profundă, simplă, blândă, copilărească.

S-a propus să coborâm, şi mama, cu celelalte doamne, porniră înainte pe scări, echipa noastră urmându-le, iar gazdele încheind cortegiul. Atunci am observat că, deşi păream să mergem firesc, paşii noştri nu făceau nici un zgomot pe acoperiş sau pe scări. Nu încercam să mergem în linişte; de fapt, cineva din echipa noastră a spus că intenţionat încercase să facă un zgomot şi nu reuşise. Picioarele noastre parcă nici n-ar fi atins acoperişul sau scările. Am mers într-o cameră frumos mobilată. De cum am intrat şi ne-am aşezat, am remarcat o căldură şi o strălucire, şi camera s-a umplut cu o lumină blândă, pe care nici unul dintre noi nu o putea explica.

Toţi am păstrat, pentru un timp, o linişte adâncă. Mama ne întreba dacă eram instalaţi confortabil şi îngrijiţi, şi dacă ne plăcea călătoria noastră. Convorbirea s-a îndreptat spre subiecte generale, cotidiene, şi ea părea familiarizată cu toate. Apoi discuţia s-a îndreptat spre viaţa noastră de familie, iar mama ne-a spus numele taţilor, mamelor, surorilor şi fraţilor noştri, şi am fost surprinşi de descrierea detaliată a vieţii fiecăruia dintre noi, pe care o făcea fără să ne fi pus vreo întrebare. Ne-a spus ţările pe care le vizitasem, munca pe care o îndeplinisem şi unde eşuasem. Acestea nu erau spuse într-o manieră vagă, ca să fim obligaţi să facem noi legăturile între fapte, ci fiecare detaliu era pus în evidenţă atât de clar, de parcă am fi trăit din nou acele scene. După ce prietenii noştri ne-au urat noapte bună, n-am putut decât să ne minunăm când am realizat că nici unul dintre ei nu avea sub 100 de ani, că mama avea peste 700 de ani, iar 600 de ani din aceştia îi trăise pe pământ cu corpul ei fizic. Totuşi, toţi erau plini de viaţă şi fără griji, ca şi cum ar fi avut 20 de ani, şi nu s-ar fi putut bănui altceva. Era ca şi cum am fi fost cu nişte tineri. Înainte ca ei să plece în seara aceea, ni s-a spus că în seara următoare avea să aibă loc o adunare în cabană, şi că eram invitaţi cu toţii.

CAPITOLUL XXI

Până a doua zi la amiază, toate grupurile sosiseră. Ne-am petrecut după-amiaza comparând notele, şi acestea se verificau literă cu literă. În seara aceea, după ce terminasem cu notele, am fost invitaţi să mergem direct la cabană pentru cină. Când am ajuns, am găsit vreo 300 de oameni – bărbaţi, femei şi copii – adunaţi şi aşezaţi la mese lungi, pe banchete. Ni se rezervaseră locuri la unul din capetele meselor, aşa încât puteam privi pe toată lungimea sălii. Mesele erau acoperite cu frumoase pânze albe de in, şi erau pline cu veselă chinezească şi argintărie, ca pentru un adevărat banchet; totuşi, o singură lumină difuză scălda sala.

După ce ne aşezasem de vreo 20 de minute, se făcu o linişte adâncă şi, într-o clipă, o lumină palidă inundă încăperea. Lumina spori în intensitate până când toată sala fu luminată şi fiecare lucru din sală scânteia ca şi cum ar fi existat mii de lămpi incandescente, discret ascunse şi aprinse treptat, până când totul fu complet luminat. Aveam să aflăm mai târziu că în sat nu existau lămpi electrice. După ce a venit lumina, liniştea s-a păstrat încă vreo 15 minute, apoi deodată o pâclă păru să se strângă şi se auzi acelaşi foşnet blând, ca fâlfâitul de aripi pe care-l auzisem în seara precedentă, când mama lui Emil apăruse în faţa noastră. Ceaţa se limpezi, şi în sală, stând în picioare în diferite puncte, erau mama lui Emil şi alţi unsprezece: 9 bărbaţi şi 3 femei.

Cuvintele nu pot descrie frumuseţea radiată de această scenă. Dacă spun că, deşi nu aveau aripi, apăruseră ca o ceaţă de îngeri, nu exagerez. Au rămas pentru o clipă ca împietriţi. Toţi îşi înclinaseră capetele şi aşteptau. Într-o clipă s-a auzit un cor de voci nevăzute. Auzisem despre vocile cereşti, dar nu le auzisem niciodată până în acea noapte. Eram uşor ridicaţi de pe locurile noastre. Spre final, cei care apăruseră au mers la locurile lor, şi iar am remarcat că, deşi nu făceau nici un efort să meargă în linişte, paşii lor nu făceau nici cel mai mic zgomot.

Când cei 12 se aşezaseră pe locurile lor, aceeaşi ceaţă apăru iarăşi, şi, când s-a risipit, erau încă 12. De data asta erau 11 bărbaţi şi o femeie, şi printre ei era şi prietenul nostru cu documentele. Cum stăteau acolo nemişcaţi, un alt cântec începu. Când cântecul era aproape încheiat, cei 12 merseră la locurile lor fără cel mai mic zgomot.

Abia se aşezaseră, că aburul umplu iar sala. Când s-a limpezit, erau 13 stând în picioare, de data asta în cel mai îndepărtat capăt al sălii, 6 bărbaţi şi 7 femei; câte 3 bărbaţi şi 3 femei de fiecare parte a femeii din mijloc. Cea din centru părea să fie o frumoasă fată în anii adolescenţei. Văzusem că fiecare femeie care apăruse era foarte frumoasă, dar aceasta le depăşea pe toate. Stătură cu capetele plecate pentru o clipă, şi muzica izbucni din nou. Muzica răsună un moment, apoi începu corul de voci. Ne ridicarăm în picioare. În timp ce sunetele se revărsau, ni se părea că vedeam mii de forme mistice mişcându-se în jur şi cântând la unison; nu s-a auzit nici un refren trist, nici o cheie minoră. Totul era o izbucnire veselă, liberă, a muzicii care venea din suflet şi ajungea până în suflet, înălţându-l mai sus şi mai sus, până când am simţit că pierdeam orice legătură cu pământul.

Când cântecul a încetat, cei 13 au mers spre locurile lor şi s-au aşezat. Privirile noastre erau aţintite asupra figurii centrale a frumoasei doamne, înaintând spre masa noastră cu câte o doamnă de fiecare parte. Se aşeză în capul mesei noastre. De cum s-a aşezat, farfuriile au fost stivuite în linişte la stânga ei. Luminile au sporit vag pentru o clipă, şi în jurul fiecăruia dintre cei 37 era aceeaşi lumină care ne tulburase atât, iar cel mai frumos cerc de lumină era chiar deasupra capului distinşilor noştri oaspeţi. Eram singurii din acea adunare care eram foarte impresionaţi. Ceilalţi păreau să ia totul ca pe ceva firesc.

După ce toţi s-au aşezat, liniştea a fost păstrată un timp; apoi fiecare voce din sală a izbucnit într-un cântec voios, liber, condus de cei 37 care apăruseră. Când acesta s-a terminat, doamna din capul mesei noastre s-a ridicat şi şi-a întins mâinile. În ele apăru o mică franzelă de pâine, de vreo 2 ţoli în diametru, şi lungă de vreo 14 ţoli. Atunci, fiecare din ceilalţi 36 s-a ridicat, a venit în faţă şi a primit câte o astfel de franzelă din mâinile ei. Ei au trecut pe la toate mesele şi au dat fiecăruia câte o bucată de pâine. Doamna noastră a înconjurat masa şi a dat fiecăruia o bucată din franzela ei. După ce ne dăduse fiecăruia bucata lui, ea spuse:

— Nu ştiţi că înlăuntrul vostru locuieşte Christ, şi în noi toţi? Nu ştiţi că trupul vostru e pur, perfect tânăr, veşnic frumos, divin? Nu ştiţi că Dumnezeu v-a creat exact după chipul şi asemănarea Lui însuşi, şi v-a dat stăpânire peste toate lucrurile? Voi, prin voi înşivă, sunteţi totdeauna Christ, perfectul fiu al lui Dumnezeu, singurul fiu născut al lui Dumnezeu, în care Tatăl-Mama îşi găseşte bucuria. Sunteţi puri, perfecţi, sfinţi, divini, una cu Dumnezeu, în întregime Dumnezeu, şi fiecare copil are dreptul să-şi afirme această filiaţie, această divinitate.

Când tuturor li se dăduse porţia lor, ea s-a întors la locul ei, şi franzela era de aceeaşi lungime şi mărime ca atunci când rupsese din ea prima bucată.

După ce s-a încheiat această ceremonie, au început să sosească alimentele. Veneau în mari vase acoperite. Aceste vase apăreau pe masă în faţa doamnei, ca aduse de mâini nevăzute. Ea lua capacele, le punea deoparte şi începea să servească. Umplute, farfuriile erau trecute mai întîi una doamnei din dreapta, apoi una doamnei din stânga, şi ele le dădeau mai departe, până când toţi au fost serviţi cu generozitate.

Masa nu ajunsese prea departe, când şeful nostru o întrebă pe doamna, care considera ea că ar fi cel mai important atribut al lui Dumnezeu. Fără nici un moment de ezitare, ea răspunse:

— Iubirea.

Apoi continua spunând:

— Arborele vieţii este aşezat în centrul Raiului lui Dumnezeu, în adâncul sufletului vostru, iar fructul bogat, abundent, care creşte şi se desăvârşeşte până la deplina perfecţiune, cel mai perfect şi mai dătător de viaţă, este Iubirea. Iubirea a fost definită de cei care percep adevărata ei natură, ca lucrul cel mai măreţ din lume. Aş putea adăuga că este cea mai mare forţă vindecătoare din lume. Iubirea nu eşuează niciodată în a împlini orice cerere a inimii omului. Principiul divin al Iubirii poate fi folosit pentru a elimina orice necaz, orice infirmitate, orice condiţie supărătoare, şi orice lipsă care chinuie omenirea. Cu corecta înţelegere şi utilizare a subtilei şi nelimitatei influenţe a Iubirii, lumea poate fi vindecată de rănile ei, şi dulcea mantie a compasiunii divine poate acoperi orice dizarmonie, orice ignoranţă şi orice greşeală a omenirii.

Cu aripile întinse, Iubirea căuta punctele aride ale inimii omeneşti, locurile irosite ale vieţii şi, cu o atingere ce pare magică, izbăveşte omenirea şi transformă lumea. Iubirea este Dumnezeu, etern, nelimitat,

neschimbat, mergând în infinit, mai presus de orice viziune. Capătul îl putem doar întrezări. Iubirea împlineşte legea prin ea însăşi, îşi desăvârşeşte lucrarea perfectă şi revelează Christul din lăuntrul sufletului omului. Iubirea caută mereu o intrare prin care să se poată revărsa în sufletul omului şi să curgă în afară, ca tot ce este bun pentru el. Dacă nu este perturbată de perversitatea şi gândirea discordantă a omului, curentul etern, neschimbător, de Iubire Divină, curge veşnic mai departe ducând cu el în marele ocean universal al uitării orice aparenţă de dizarmonie sau urâţenie care tulbură pacea omului. Iubirea e fructul perfect al Spiritului; ea se răspândeşte închizând rănile omenirii, conducând naţiunile la o mai strânsă înţelegere şi aducând pace şi prosperitate lumii. Ea este adevăratul puls al lumii, bătaia de inimă a Universului. Umanitatea trebuie să se încarce cu acest curent de Iubire de la marea viaţă atotprezentă, dacă va vrea să facă lucrările lui Isus.

Vă apasă viaţa din greu? Aveţi nevoie de curaj şi tărie pentru a face faţă problemelor cu care vă confruntaţi? Sunteţi bolnav sau temător? Dacă da, ridicaţi-vă inima şi rugaţi-vă celui care arată drumul. Iubirea indestructibilă a lui Dumnezeu vă îmbrăţişează. Nu trebuie să vă temeţi. Nu a spus El: Înainte să mă cheme, Eu voi răspunde, şi când vor vorbi, Eu îi voi auzi? Apropiaţi-vă cu curaj de acest tron de graţie, dar nu aşa cum gândeaţi, cu o atitudine de implorare şi umilinţă, ci cu o rugăciune din credinţa plină de înţelegere, ştiind că ajutorul de care aveţi nevoie este deja primit. Nu vă îndoiţi niciodată; faceţi mai mult – cereţi. Reclamaţi dreptul vostru de naştere, de copii ai Dumnezeului viu, cum a făcut Isus. Cunoaşteţi că în Invizibil, Substanţa Universală în care noi toţi trăim, ne mişcăm şi avem fiinţa noastră, se află orice lucru bun şi perfect pe care-l poate dori omul, aşteptând să fie adus, prin credinţă, în forma vizibilă sau manifestată. Citiţi în marea voastră Carte ceea ce spune Pavel despre Iubire, în 1-Corinteni, capitolul 13, folosind cuvântul Iubire în loc de milă, cum s-a încercat.

Uitaţi-vă la Solomon, când, în noaptea experienţei sale, a permis naturii sale iubitoare să se extindă până la acel plan universal al conştiinţei, unde a cerut să servească şi nu să trăiască pentru sine. Asta i-a adus o bogăţie nemaipomenită, şi pe lângă asta au fost o viaţă şi o glorie mai presus de puterea lui de a cere. El a recunoscut înţelepciunea Iubirii, şi Iubirea i-a adus o bogăţie nelimitată. Argintul nu valora nimic în zilele lui Solomon. Chiar vasele de băut ale acestui puternic rege al Iubirii erau din aur curat.

A iubi înseamnă a deschide depozitul nelimitat de comori aurite ale lui Dumnezeu. Dacă iubim, nu ne putem opri să dăm, şi a da înseamnă a dobândi, iar Legea Iubirii e împlinită. Atunci, dăruind, facem să opereze legea infailibilă a măsurii pentru măsură. Fără nici un gând de a primi, este imposibil a se evita primirea, căci abundenţa pe care ai dăruit-o se întoarce la tine ca împlinire a legii: Dă şi ţi se va da, cu o măsură bună, din belşug, din toate şi chiar în plus, şi oamenii vă vor da pentru sufletul vostru. Căci cu aceeaşi măsură cu care veţi măsura, vi se va măsura şi vouă.

Dacă lucrăm în spiritul Iubirii, trebuie să-l avem pe Dumnezeu prezent în conştiinţă. A fi una cu Viaţa, Iubirea şi înţelepciunea, înseamnă să fii în legătură conştientă cu ele. Să-l contactezi conştient pe Dumnezeu înseamnă să dispui de abundenţă, aşa cum astă-noapte am primit hrana din abundenţă. Vedeţi că există abundenţă pentru toţi; şi că nimeni nu duce lipsă în prezenţa abundenţei lui Dumnezeu. Acest gând de abundenţă trebuie să ridice mintea dincolo de barierele limitărilor. Ca să concepem abundenţa, trebuie să abandonăm toate gândurile la lucruri particulare. Acest concept este atât de larg, încât nu vă permite gândul la detaliu. Pentru a-l menţine în minte, conştiinţa trebuie să se avânte departe în Univers şi să trezească în sine bucuria libertăţii perfecte. Această libertate trebuie, totuşi, să nu fie luată ca un libertinaj, căci suntem responsabili pentru orice gând şi orice faptă. Conştiinţa noastră nu poate ajunge la această libertate într-o clipită. Distrugerea ultimei urme de limitare poate fi împlinită într-o clipită, dar pregătirile pentru gloriosul eveniment vor fi fost făcute înainte; pregătirile, în cel mai mărunt detaliu, au fost împlinite dinlăuntru, aşa cum fiecare petală a unei flori este desăvârşită în detaliu înlăuntrul bobocului. Când desăvârşirea este completă, bobocul îşi deschide învelişul de sepale, şi floarea iese splendidă la lumină. Tot aşa şi omul trebuie să spargă coaja ego-ului său înainte de a ieşi la lumină.

Legile lui Dumnezeu sunt neschimbătoare, aceleaşi cum au fost totdeauna. Fiind imuabile, ele sunt binefăcătoare, căci sunt bune. Când trăim în conformitate cu ele, devin adevărate pietre de fundaţie pe care ne construim sănătatea, fericirea, pacea şi echilibrul, succesul şi realizarea. Dacă umblăm complet în Legea lui Dumnezeu, nici un rău nu ne poate atinge. Nu avem nevoie să fim vindecaţi. Suntem, în fiecare părticică, întregi.

Cât de bine înţelegem că în marea inimă a omenirii este un profund dor de casă, care nu poate fi potolit cu altceva decât cu o conştiinţă clară sau o înţelegere a lui Dumnezeu, Tatăl nostru! Recunoaştem

această foame după felul în care inimile plâng după Dumnezeu. Sufletul omenesc nu tânjeşte după nimic ca după a-L cunoaşte pe Dumnezeu. Acela care are cunoaşterea justă – a lui este viaţa eternă. Vedem oamenii trecând continuu de la un lucru la altul, sperând că vor găsi mulţumire sau odihnă în vreo realizare sau posesiune a ceva limitat, dorit în mod obişnuit. Îi vedem urmărind şi dobândind aceste lucruri numai ca să vadă că sunt tot nemulţumiţi. După toane, unii vor case şi pământuri; alţii, mari averi; iar alţii, mari studii. Suntem privilegiaţi să ştim că omul are toate aceste lucruri înlăuntrul său. Isus, Marele Maestru, a încercat să-i facă pe toţi să vadă asta. Cum Îl iubim! El străluceşte atât de frumos, triumfător, datorită realizărilor sale! Îi iubim pe toţi cei care au atins culmile sau nivelele înalte în conştiinţă, pe care le-a atins Isus. Nu îi iubim doar pentru operele lor, ci pentru ceea ce sunt ei cu adevărat.

Isus nu şi-a permis niciodată să trăiască în exterior după iluminarea Sa. El şi-a menţinut permanent gândurile în partea centrală a fiinţei Sale, care este Christ. În Isus, Christul sau Scânteia Centrală, care este Dumnezeu în noi toţi, trăind astăzi în fiecare, a fost manifestat ca să se arate guvernând perfect corpul material sau omul carnal. În felul acesta a împlinit El toate marile Sale opere, şi nu pentru că El ar fi fost cumva diferit de voi. El nu avea o putere mai mare decât au astăzi toţi. El nu era nicicum Fiu al lui Dumnezeu, ca noi să fim doar servitorii lui Dumnezeu. El a făcut aceste lucruri deoarece aceeaşi Scânteie Divină, pe care Tatăl a sădit-o în orice copil născut, a fost aprinsă într-o flacără mai strălucitoare prin propriul Său efort de a Se menţine în comuniune conştientă cu Dumnezeu însuşi, sursă a toată Viaţa, Iubirea şi Puterea.

Isus a fost un om ca toţi oamenii de azi. El a suferit, a fost ispitit şi pus la încercare, aşa cum şi voi suferiţi din cauza tentaţiilor şi încercărilor. Ştim că, în timpul şederii Sale pe pământ în corp vizibil, Isus petrecea zilnic ore întregi, singur cu Dumnezeu, şi ştim că, în tinereţea Lui, El a trecut prin tot ce am trecut şi noi, şi prin ceea ce treceţi şi voi astăzi. Ştim că orice om trebuie să depăşească dorinţele materialiste, carnale, îndoielile şi temerile, până când ajunge la conştiinţa perfectă sau recunoaşterea Prezenţei care locuieşte înlăuntru, acest Tatăl din mine pe seama căruia punea Isus toate marile Sale opere. El a trebuit să înveţe, aşa cum şi noi am avut de învăţat, şi aşa cum şi voi învăţaţi astăzi. A fost nevoit să încerce iar şi iar, cum faceţi şi voi. A fost obligat să-şi menţină poziţia, aşa cum şi voi sunteţi siliţi să vă menţineţi poziţia, chiar cu pumnii incleştaţi şi strângând din dinţi, spunând Voi reuşi, ştiu că Christ trăieşte în mine. Recunoaştem că Christul lăuntric a fost cel care a făcut din Isus ceea ce a fost El şi este şi astăzi, şi că aceleaşi realizări sunt posibile pentru toţi. Prin toate acestea n-am vrea deloc să-L diminuăm pe Isus, căci Îl iubim cu o iubire de nespus. Ştim că El a trecut prin perfecta crucificare a ego-ului, pentru a-şi putea conduce poporul spre Dumnezeu; ca să le poată arăta calea spre ieşirea din păcat, boală şi necazuri, pentru ca ei să poată să Îl manifeste pe Tatăl din ei; ca să-i poată învăţa pe toţi că acelaşi Tată trăieşte în toţi şi îi iubeşte pe toţi. Cel care urmează strâns viaţa şi învăţătura lui Isus, nu ar putea decât să-L iubească. El este fratele nostru mai mare, cel perfect.

Dar dacă vindem dreptul nostru de întîi născut, dacă încălcăm sau dispreţuim binefăcătoarele legi ale lui Dumnezeu, şi bărbaţi astfel, întoarcem spatele casei Tatălui, şi rătăcim printr-o ţară îndepărtată, cum a făcut fiul rătăcitor, de cât folos ne este pacea şi belşugul, abundenţa de căldură şi bucurie care se găsesc înlăuntrul casei? Când eşti obosit de deşertăciunile vieţii, când eşti istovit şi ţi-e dor de casă, cu paşi şovăitori te poţi întoarce acasă, în casa Tatălui. Acest lucru poate fi făcut parcurgând drumul experienţei dureroase, sau renunţând bucuros la toate lucrurile materiale. Nu contează cum este dobândită înţelegerea şi cunoaşterea, pe oricare cale vei înainta spre semnul chemării tale înalte. Cu fiecare pas vei creşte mai puternic şi mai îndrăzneţ, până când nu vei mai şovăi şi nu te vei mai împiedica. Vei privi înlăuntrul tău pentru iluminarea ta, apoi, în conştiinţa ta trezită, vei realiza că acolo este casa ta. Este Divina Atotprezenţă în care toţi trăim, ne mişcăm şi avem fiinţă. O respirăm cu fiecare suflare. O trăim cu fiecare bătaie a inimii.

Nu vă gândiţi că trebuie să veniţi la noi. Mergeţi la voi acasă, în biserica voastră, casa voastră de rugăciune, singuri, oriunde alegeţi. Isus, Marele Maestru al Iubirii, vă poate ajuta; toţi cei care au primit şi primesc cele mai înalte învăţături vă pot ajuta acolo unde sunteţi acum şi în orice clipă. cât de limpede Îl vedem pe Isus, şi pe toţi ceilalţi; totdeauna gata să-i ajute pe cei care îi cheamă. Trebuie doar să faceţi chemarea, şi ei răspund înainte ca ea să fi fost încheiată. Ei se află şi merg alături de voi în orice moment. Ceea ce trebuie să faceţi, este să vă înălţaţi conştiinţa astfel încât să puteţi înţelege şi cunoaşte că păşiţi alături de ei; atunci nu veţi şovăi. Ei îşi întind mâinile şi spun: Veniţi la mine şi Eu vă voi da pace. Asta nu înseamnă Veniţi după ce muriţi, ci înseamnă Veniţi acum, exact aşa cum sunteţi. Ridicaţi-vă conştiinţa până

la conştiinţa noastră şi acolo păstraţi-o, şi veţi fi acolo unde suntem astă-noapte, deasupra tuturor limitărilor obişnuite, liberi pe deplin.

Pacea, sănătatea, iubirea, bucuria şi prosperitatea sunt aici. Acestea sunt fructele spiritului, darurile lui Dumnezeu. Dacă privim spre Dumnezeu, nici un necaz nu ne poate atinge, nici un rău nu se poate apropia. Dacă privim numai la El, suntem vindecaţi de infirmităţile noastre în numele sublim al Legii, sau al lui Isus.

Dumnezeu este în sânul tău, copil al Infinitului, Spirit nemuritor. Nu există nimic care să te facă să tremuri sau să disperi, nimic care să-ţi provoace teamă. Din sânul Tatălui ai venit; suflarea Dumnezeului Atotputernic te-a creat ca suflet viu. Înainte de Avraam, tu ai fost. Suntem acum Fii ai lui Dumnezeu, moştenitori uniţi cu Christ. În voi este aceeaşi putere care este în Isus. Este numită veşmântul Spiritului. Cu concepţia justă a acestor lucruri, se constată că nu există degenerare, boală, accident, moarte, nimic care să-ţi poată lua viaţa în vreun fel. Poţi strânge acest veşmânt atât de mult în jurul tău, încât nimic să nu-l poată străbate, nimic să nu te poată atinge. Toate influenţele sau forţele distructive create vreodată de om pot fi îndreptate asupra ta; totuşi, vei ieşi biruitor şi nevătămat. Dacă, totuşi, forma exterioară ar fi distrusă, ea ar redeveni imediat spirituală, în aceeaşi formă. Aceasta este o armură mai bună decât orice blindaj făurit vreodată de om, şi îl puteţi folosi oricând, fără bani şi gratuit. Vă puteţi prezenta aşa cum sunteţi, copiii lui Dumnezeu cel viu.

Isus a recunoscut asta, şi El s-ar fi putut salva din experienţa Calvarului. Dacă ar fi dorit să-şi folosească puterea, inamicii Săi nu L-ar fi putut atinge. El a văzut că în corpul Său avea loc o mare schimbare spirituală, şi a înţeles că, dacă ar fi împlinit-o printre cei pe care îi cunoştea şi îi iubea, fără nici o schimbare exterioară, foarte mulţi nu ar fi recunoscut sensul spiritual, ci ar fi rămas credincioşi tot persoanei Sale. El ştia că avea puterea de a învinge moartea şi dorea să arate celor pe care îi iubea că aveau aceeaşi putere, aşa că a ales calea Calvarului, calea prin care ei o puteau vedea; şi văzând, puteau crede. El a dorit să arate şi că îşi perfecţionase într-atât corpul, încât chiar dacă inamicii Săi I-ar fi luat viaţa (aşa cum vedeau ei viaţa), I-ar fi pus corpul într-un mormânt şi ar fi rostogolit o piatră mare deasupra (ultima limitare pe care o putea imagina omul), totuşi El, adevăratul Eu, putea să dea piatra la o parte şi să-şi înalţe corpul său real sau spiritual deasupra tuturor limitărilor obişnuite. Isus ar fi putut să-şi ia corpul şi să dispară, dar El alesese să arate că, atunci când corpul spiritual este dezvoltat, nici un accident sau condiţie materială nu-l poate distruge, nici măcar dacă altcineva îi lua viaţa.

După Crucificare şi înălţare, corpul său era atât de înalt dezvoltat spiritual, încât Isus a fost nevoit să înalţe conştiinţa celor din jurul Lui la un nivel la care erau capabili să-L vadă, aşa cum noi suntem obligaţi să înălţăm conştiinţa la aproape toţi din jurul nostru astă-seară. Când femeile au venit la mormânt în dimineaţa aceea şi au găsit piatra dată la o parte şi giulgiul gol, tot nu L-au recunoscut până când El nu le-a înălţat conştiinţa la nivelul la care ele să-L poată vedea. Apoi, mai târziu, când doi ucenici erau pe drumul spre Emaus, Isus li s-a alăturat şi a vorbit cu ei, totuşi ei nu L-au cunoscut până când El nu a împărţit pâinea cu ei. În acel moment, conştiinţa lor fusese înălţată la nivelul la care Îl puteau vedea. La fel, când El le-a apărut celorlalţi, chiar dacă mergea şi vorbea cu ei, totuşi nu L-au recunoscut deoarece conştiinţa lor nu funcţiona la nivelul la care ei L-ar fi putut vedea. În momentul în care conştiinţa lor s-a înălţat sau a funcţionat la acelaşi nivel cu a Sa, ei L-au văzut. Atunci unii au perceput sensul spiritual al faptului. Ei au văzut profundul înţeles ascuns sub toate acestea. Au ştiut. Cu toate acestea, foarte mulţi nu au crezut în El pentru că nu atinseseră încă un nivel în conştiinţă unde ar fi putut înţelege sau percepe semnificaţia spirituală subînţeleasă.

Atunci valul misterului, aruncat de percepţia limitată a omului, a fost înlăturat. şi perdeaua din templu s-a sfâşiat în două, de sus până jos. Fusese atinsă conştiinţa faptului că moartea fusese depăşită; şi nu numai moartea, ci toate limitările obişnuite făcute de oameni puteau şi aveau să fie depăşite, trecând mai presus de ele, sau ridicându-se conştiinţa la nivelul la care nu mai pot fi văzute şi, de aceea, nu există. Dacă această conştiinţă este iubită şi preţuită, ea va birui.

Aceasta a fost revelaţia care i-a venit lui Iacob pe când dormea pe piatra grea a materialismului. I s-a revelat că ceea ce este menţinut în atenţie, este adus în manifestare, şi realizarea acestui lucru l-a eliberat din lanţurile sale materiale. Asta l-a determinat să pună beţe vopsite în apa de băut a vacilor, făcându-le astfel să nască viţei bălţaţi.

Putem să ne exprimăm atât de precis idealul în ceea ce este fără formă, că el ia forma direct din ceea ce este neformat, şi care apare invizibil pentru conştiinţa limitată. Apa de băut a vacilor reprezintă

doar oglinda prin care imaginea păstrată în minte este reflectată spre suflet, partea cea mai intimă a omului, şi apoi este concepută şi manifestată. La fel este şi cu prietenii reuniţi aici astă-noapte; numai câţiva dintre cei mai merituoşi percep şi continuă, dezvoltă şi îndeplinesc adevărata lucrare a lui Dumnezeu. Alţii încep bine, dar curând asta le cere prea multă străduinţă ca să escaladeze primul zid al materialităţii. Ei găsesc că e mult mai uşor să se lase în voia valurilor şi renunţă. Toţi am trăit în planul vizibil, limitat, pe acest Pământ. De fapt, niciodată nu am părăsit Pământul. Acum suntem invizibili doar pentru cei aflaţi în conştiinţa limitată. Pentru cei aflaţi pe un plan mai înalt al conştiinţei, suntem totdeauna vizibili.

Orice idee-germen sădită în suflet devine o concepţie şi i se dă formă-gând în minte, urmând să fie experimentată în forma fizică. Ideile de perfecţiune produc perfecţiunea. Inversul este la fel de adevărat. Aşa cum soarele şi pământul produc, cu aceeaşi bunăvoinţă, puternicul copac sau fragila floare când sunt plantate seminţele corespunzătoare, la fel Spiritul şi Sufletul răspund omului, şi ceea ce el doreşte, sau ceea ce a cerut, crezând, el primeşte.

Cei care au trecut din vizibil prin moarte se manifestă pe acelaşi plan psihic ca atunci când şi-au părăsit corpul, deci mintea muritoare funcţionează la nivelul psihic. Aceasta este cauza marelui regat psihic care se află între cel material, vizibil, şi cel cu adevărat spiritual, şi prin care trebuie să-şi croiască drum toţi cei ce aspiră la nivelul cu adevărat spiritual, înainte de a percepe spiritualul. Pentru ca să percepem spiritualul, trebuie să străbatem prin psihic direct la Dumnezeu. Moartea eliberează sufletul doar până la planul psihic, şi el se manifestă pe acelaşi plan spiritual în care era atunci când sufletul a fost eliberat din corp. Cel care trece dincolo astfel, nu a perceput faptul că există un singur Spirit, o singură Minte, un singur Corp, şi că totul s-a născut din acest Unic, şi trebuie să se întoarcă la el. Spiritul expulzat din acest Unul şi dăruit cu un corp perfect este o parte a Spiritului Unic, aşa cum braţul nostru este o parte a întregului nostru corp; şi niciodată nu este separat de el mai mult decât este orice membru al corpului nostru o parte separată, ci este una cu întreg corpul, şi trebuie unit în mod armonios cu el, ca să constituie întregul. Astfel, orice spirit sau exprimare trebuie să fie unite armonios ca să fie complete şi perfecte.

Toţi vor fi adunaţi într-un singur loc înseamnă că vom fi conştienţi că suntem o unică expresie a divinităţii, şi toţi din aceeaşi sursă, Dumnezeu. Aceasta este ispăşirea, ştiind că toţi suntem creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, exact ca El, o imagine prin care El îşi permite şi poate să exprime idealul pe care l-a conceput pentru noi.

Să acceptăm ca Dumnezeu să-şi exprime perfect, prin noi, cel mai înalt ideal pe care l-a conceput, este semnificaţia pentru Facă-Se Voia Ta, şi nu a mea. Nimeni nu se poate ridica deasupra gândurilor muritoare fără să facă voia lui Dumnezeu, indiferent dacă o face conştient sau inconştient.

Aici discuţia s-a întrerupt pentru o clipă şi cineva din echipa noastră a întrebat despre Relativitatea Materiei. Doamna a continuat spunând:

— Cuvântul exact este Substanţa, Relativitatea Substanţei. Să luăm, deocamdată, cele 5 regnuri: mineral, vegetal, animal, uman şi regnurile divine. Vom începe cu cel mineral, cel mai de jos. Orice particulă din regnul mineral exprimă viaţa unică, viaţa lui Dumnezeu. Dezintegrarea sau diviziunea particulelor din mineral, combinate cu elemente de aer sau apă, a format solul, fiecare particulă păstrând încă viaţa originară, viaţa lui Dumnezeu. Aceasta face loc pentru regnul vegetal, următoarea expresie, mai înaltă, prin care se manifestă Dumnezeu. Apoi vegetalul, din care fiecare parte poate conţine această unică viaţă, a preluat o parte din această viaţă de la mineral, a sporit-o şi multiplicat-o, şi o exprimă cu un pas mai sus mergând spre regnul divin. Aceasta face loc regnului animal, următoarea expresie, mai înaltă, a lui Dumnezeu. Apoi, regnul animal, din care fiecare parte conţine viaţa unică, a preluat o parte din această viaţă de la regnul vegetal, a sporit-o şi multiplicat-o, şi o exprimă cu un pas mai sus, mergând spre regnul divin. Aceasta face loc regnului uman, următoarea expresie, mai înaltă, a lui Dumnezeu. Apoi, regnul uman, din care fiecare parte conţine viaţa unică, a preluat o parte din această viaţă de la regnul animal şi, exprimând-o cu un pas mai sus, dă loc regnului divin, cea mai înaltă exprimare umană. Când omul a atins acest regn, el recunoaşte că toate s-au născut din Unica Sursă, că toate conţin viaţă unică, viaţa lui Dumnezeu, şi el dobândeşte stăpânire asupra tuturor lucrurilor. Dar nu va trebui să ne oprim aici, căci totul se află în evoluţie. Când el ajunge aici, va descoperi că există încă noi lumi de cucerit. Acum ajungem în punctul unde noi recunoaştem că orice spaţiu sau dimensiune conţine viaţa unică, viaţa lui Dumnezeu, că totul este din aceeaşi Unică Sursă şi Substanţă. Atunci toate substanţele devin relative sau legate, nu-i aşa?

Aici discuţia s-a încheiat, cina s-a sfârşit şi sala a fost golită de mese şi scaune. A urmat o repriză de jocuri şi veselie, inclusiv dans şi cântec, pe muzica oferită de corul invizibil, şi toţi s-au bucurat de timpul

petrecut împreună. Seara s-a încheiat cu muzică şi cântec; corul invizibil a devenit vizibil, a păşit printre cei adunaţi, şi uneori plutea chiar deasupra capetelor lor. Finalul a fost o izbucnire de muzică, cântec şi râsete, la care au participat toţi. Luate toate la un loc, a fost seara cea mai impresionantă la care am asistat vreodată.

Ni se spusese că dacă am fi devenit liniştiţi, am fi putut auzi muzica oricând, dar că numai în astfel de ocazii corul acompaniază muzica. Am încercat asta de multe ori după aceea şi am văzut că puteam auzi muzica. Întotdeauna era discretă şi încântător de dulce, dar niciodată nu avea tonul de veselă libertate al acelei seri, decât dacă erau adunaţi mai mulţi Maeştri. Ni s-a spus că această muzică este ceea ce fusese numit corul îngerilor. Ei o numesc simfonia sufletelor în armonie.

Am rămas în acest sat trei zile, şi în acest timp i-am cunoscut pe mulţi dintre prietenii noştri. În seara celei de-a treia zile ne-au spus la revedere şi, declarând că ne vom întîlni la reşedinţa noastră de iarnă, dispărură.

CAPITOLUL XXII

În dimineaţa următoare am părăsit satul numai cu Emil şi Jast, destinaţia fiind satul pe care-l alesesem ca reşedinţă de iarnă. Iarna, în această regiune, este destul de aspră, şi am fi vrut să ne asigurăm un adăpost confortabil înainte să dea frigul. Ca şi cu alte ocazii, temerile noastre nu s-au dovedit întemeiate, căci am găsit locuinţe confortabile, deja pregătite.

Drumul ne-a dus, din sat, peste platou, apoi în susul unui lung şi întortocheat canion, până la cumpana apelor, unde se afla al doilea sat fortificat care păzea platoul traversat. Pereţii canionului erau verticali, de la 200 până la 500 de picioare, şi uniţi cu munţii care se înălţau până la 2000 de picioare deasupra coamei pe care poteca traversa cumpana de ape. Pe vârful trecătorii, două colţuri mari de stâncă străjuiau un spaţiu de vreo 5 acri. Aceste două stânci aveau, fiecare, câte 600 de picioare înălţime. Un zid înalt de 40 de picioare fusese construit de-a latul spaţiului deschis, legând astfel cele două stânci şi formând o barieră eficace. Acest zid era lat de 60 de picioare la bază, şi de 30 de picioare pe muchie, şi era astfel construit, încât muchia forma un culoar pe care puteau fi rostogolite stânci uriaşe, apoi aruncate jos în exteriorul zidului, acolo unde solul cobora drept într-o prăpastie pe fundul căreia trecea drumul spre cealaltă parte a cumpenei de ape.

De-a lungul zidului, la intervale de câte 100 de picioare, erau amenajate jgheaburi, astfel încât pietrele să aibă suficient loc ca să ajungă la baza zidului înainte de a lovi pământul. Când ar fi izbit pământul, s-ar fi rostogolit în jos pe pantă, apoi în prăpastie şi ar fi căzut în canionul lung de vreo 4 mile înainte să se oprească, dacă nu s-ar fi sfărâmat în bucăţi din cauza izbiturilor. Toate acestea formau o apărare eficientă, căci canionul nu era mai larg de 50 de picioare, pe oricare porţiune a celor 4 mile, şi era destul de abrupt ca să imprime o mare viteză stâncilor ce se rostogoleau. Mai erau şi două locuri, de fiecare parte a canionului, unde stâncile puteau fi desprinse şi rostogolite jos. Aceste locuri erau legate, prin cărări tăiate în lungul muntelui, cu fiecare capăt al zidului. Multe stânci, fiecare de câte 12 picioare în diametru, erau plasate pe muchia zidului, gata pentru orice eventualitate. Ni s-a spus că nu fusese necesar să fie folosite, căci doar un singur trib încercase odată să pătrundă nepoftit în sat, şi fusese complet anihilat de stânci aruncate din cele patru puncte de pe zidurile canionului. Primele stânci trimise în jos dizlocaseră altele, până când o avalanşă măturase valea, ducând cu ea tot ce întâlnea. Ni s-a spus că stâncile de pe muchia zidului stăteau acolo de peste două mii de ani, căci nu fusese nici un scurtă în regiune de atunci încoace.Am constatat că cele şase case care formau satul erau construite în zid, pe înălţimea a 3 nivele, cu acoperişurile la nivelul muchiei zidului. Accesul pe zid se făcea astfel pe scări care conduceau, de la un etaj la altul, pe acoperişul fiecărei case. În zid, la al treilea nivel, fuseseră lăsate deschizături pentru ferestre. Acestea străjuiau canionul de dedesubt. Cărarea putea fi văzută de la aceste ferestre şi de pe muchia zidului, cum şerpuia în jurul peretelui muntos pe mile intregi.

Ne-am instalat comod pentru noapte la al treilea nivel al uneia din aceste case şi, după o cină luată devreme, ne-am dus pe acoperiş ca să vedem apusul de soare. Eram acolo doar de câteva momente, când un bărbat, părând de vreo 50 de ani, veni pe acoperiş urcând scările. După ce ne-a fost prezentat de către Jast, el a luat parte la discuţia noastră. Am aflat curând că locuia în satul pe care-l alesesem ca reşedinţă de iarnă, şi se îndrepta într-acolo. Am presupus că se deplasa la fel ca noi şi l-am invitat să se alăture expediţiei noastre. Ne-a mulţumit şi ne-a spus că putea parcurge acea distanţă mult mai rapid ca noi, că se

oprise în sat să vadă o rudă şi că avea să ajungă acasă în seara aceea. Apoi, conversaţia s-a referit la templul pe care îl vizitasem cu Emil şi Jast. Acest bărbat vorbi liniştit, spunând:

— V-am văzut şezând pe parapet în noaptea aceea.

Apoi a continuat povestind visul său viziunea mea, exact aşa cum se întâmplase şi cum am prezentat-o în această carte. A fost o surpriză pentru mine şi tovarăşii mei, căci nu le povestisem întâmplarea. Acest om era complet străin pentru noi, totuşi relatase visul la fel de viu cum îmi apăruse mie. Continua spunând:

— Vi s-a arătat ceea ce ni se arată şi nouă, că omul se manifestă complet întreg doar atâta timp cât realizează conştient acest lucru şi îşi foloseşte în mod corect puterea şi stăpânirea; dar în clipa în care, în sinele său muritor, a conceput puteri duale, el a început să vadă dual, şi-a folosit greşit această putere, şi a manifestat dualitatea; căci omul dispune de voinţă liberă şi aduce în manifestare ceea ce îi reţine atenţia. Atunci rezultă diversitatea şi marea separare, şi asta s-a întâmplat pe tot Pământul. Dar se apropie o schimbare. Diversitatea aproape că şi-a atins limita, şi omenirea recunoaşte că totul vine dintr-o unică Sursă. Recunoscând asta, oamenii se apropie tot mai mult între ei. Omul începe să realizeze că orice alt om este fratele său, şi nu inamicul său. Când omul va înţelege asta pe deplin, el va vedea că, aşa cum toţi au venit dintr-o unică Sursă, toţi trebuie să se întoarcă la acea sursă, sau să devină cu adevărat fraţi. Atunci el va fi în cer, şi va recunoaşte că cerul înseamnă pace lăuntrică şi armonie create de om chiar aici pe pământ. El va înţelege atunci că îşi făureşte raiul sau iadul, după cum alege. Acest rai a fost conceput corect, dar a fost rău plasat ca fiind în spaţiu. Omul va recunoaşte că Dumnezeu locuieşte înlăuntrul său, şi nu numai înlăuntrul său, ci în orice lucru din jurul lui, în orice piatră, copac, plantă, floare, şi în orice lucru creat; că Dumnezeu este chiar şi în aerul pe care îl respira, în apa pe care o bea, în banii pe care îi cheltuieşte; că Dumnezeu este substanţa tuturor lucrurilor. Când el respiră, îl respiră pe Dumnezeu şi aerul, în aceeaşi măsură; când îşi împarte hrana cu alţii, îl împarte în aceeaşi măsură pe Dumnezeu.

Dorinţa noastră nu este de a forma noi culte sau secte. Credem că bisericile existente astăzi sunt suficiente, şi sunt centrele raţionale din care oamenii pot fi ajutaţi în a-L realiza pe Dumnezeu, prin Christul din toţi. Cei ataşaţi bisericilor trebuie să realizeze că biserica nu reprezintă decât un lucru: Conştiinţa Christică din toată omenirea. Dacă ei înţeleg asta, unde mai poate exista diversitate, decât în concepţia minţii limitate a omului, şi nu în biserică? Prin ce mai diferă atunci o biserică sau o societate, de o alta? Gândul diversităţii, care există astăzi, se găseşte doar în mintea limitată a omului. Vedeţi la ce a condus această diversitate, la mari războaie, ură adâncă născută între naţiuni, familii şi chiar indivizi, şi toate din cauză că o organizaţie bisericească sau alta a considerat că doctrina sau crezul ei este mai bun decât al alteia. Dar în realitate toate sunt acelaşi lucru, căci toate conduc în acelaşi loc. Nu este posibil ca fiecare să aibă raiul ei; căci dacă ar fi aşa, atunci un individ care şi-a încheiat misiunea particulară legată de o organizaţie bisericească, şi este gata să-şi primească recompensa, ar fi obligat să-şi petreacă restul existenţei căutând, prin labirintul de raiuri, pe acela destinat lui. Organizaţiile bisericeşti şi cei asociaţi cu ele se apropie cu fiecare zi, şi va veni timpul când vor fi uniţi ca unul. Când toţi sunt ca unul, nu va mai fi nevoie de o organizaţie.

Dar eroarea nu ţine doar de organizaţiile bisericeşti. Puţini oameni s-au trezit la înţelegerea a ceea ce le rezervă viaţa cu adevărat. Vedem că marea majoritate a oamenilor se lasă duşi de valurile vieţii, nemulţumiţi, derutaţi, copleşiţi sau nesiguri. Fiecare trebuie să înveţe să preţuiască viaţa şi să înceapă să exprime, din centrul propriei sale vieţi, prin acţiune consecventă şi hotărâtă, darurile pe care Dumnezeu i le-a dăruit. Fiecare trebuie să-şi dezvolte propria viaţă. Nu este posibil ca unul să trăiască în locul altuia. Nimeni nu poate da expresie vieţii tale în locul tău, şi nimeni nu-ţi poate spune cum trebuie să-ţi construieşti viaţa. Aşa cum Tatăl are viaţa în Sine, tot aşa El a dat Fiului să aibă viaţa în El. Sufletul nu poate realiza asta când se lasă să plutească în voia vieţii, căci întregul scop al vieţii i se revelează în privilegiul şi oportunitatea de a exprima divinul Eu lăuntric. Scopul lui Dumnezeu pentru om este că omul este şi va fi după chipul şi asemănarea Sa Divină. A exprima ceea ce Dumnezeu a conceput pentru el, ar trebui să fie cel mai mare ţel al omului în viaţă. Când Isus era pe vârful muntelui şi ucenicii Săi au venit la El, vedeţi ce cuvinte înţelepte le-a spus. Conştiinţa Lui se trezise la această înţelegere şi El devenise neclintit în înalta concepţie că omul poate progresa până la deplina putere numai atunci când are un ideal adevărat, un scop adevărat în viaţă. O sământă poate începe să încolţească numai atunci când este ferm fixată în pământ. Puterea lăuntrică Divină poate aduce în manifestare o dorinţă adevărată numai când

aceasta este fixată ferm în sufletul omului. Trebuie să ştim toţi, ca şi Isus, că primul impuls spiritual spre exprimare este dorinţa hotărâtă de a exprima.

Isus a spus: Fericiţi cei săraci cu duhul, realizând că orice limitare din viaţă care poate crea în individ o dorinţă de a se înălţa deasupra limitării şi de a se elibera de ea, este bună. El a înţeles că necesitatea este profeţia îndeplinirii. El vedea orice nevoie ca pe un ogor pregătit de semănat. Dacă sămânţa este plantată, apoi ajutată să crească şi să răsară, ea va satisface nevoia. Nevoia sau dorinţa, sunt neînţelese în derularea vieţii. Unii mari învăţători au spus că ar trebui smulse din inimă. Isus a spus: Vai celor ce sunt mulţumiţi! Dacă eşti mulţumit, eşti într-un impas. Pentru a găsi viaţa deplină, trebuie să cauţi, în fiecare moment, să exprimi viaţa pe deplin. Dorinţa pentru asta este impulsul spre ea. Epuizat de a se târi prin pulberea pământului, omul tânjeşte să zboare, şi acest dor îl îndeamnă să găsească manifestarea legii care îi va permite să se ridice mai presus de această limitare a lui. Găsind-o, va fi capabil să meargă unde doreşte, fără ideea de timp sau de distanţă. S-a mai spus că omul propune şi Dumnezeu dispune. Adevărul este invers: căci Dumnezeu propune şi omul dispune; dacă omul este atât de puternic, el poate face tot ce face Dumnezeu. Nu poate face Fiul ceea ce a făcut Tatăl?

Faptul că lucrurile exterioare nu reuşesc să ne satisfacă conduce sufletul spre căutarea puterii lăuntrice. Atunci individul poate descoperi acel Eu Sunt, poate cunoaşte că înlăuntrul său se află toată puterea care satisface sufletul, îi împlineşte orice nevoie şi dorinţă. Această cunoaştere nu poate veni până când individul nu este împins de loviturile vieţii să caute acest plan interior al păcii şi liniştii. Când el ştie că Eu Sunt este împlinirea dorinţei sale, dorinţa este împlinită. A căuta în afara Eului Divin pentru îndeplinirea propriei dorinţe, este o nebunie. Ca să evolueze, Eul trebuie să realizeze progresul.

Şi atunci, ce mare realizare, ce trezire este cunoaşterea lui Eu Sunt! Să ştii că inlăuntru este puterea, substanţa şi inteligenţa din care toate lucrurile îşi iau forma! şi a şti că, în momentul în care s-a format o idee clară şi adevărată a dorinţei, puterea, inteligenţa şi substanţa spiritului trebuie să curgă spre ea şi s-o aducă în manifestare! Nu sunt acestea comorile din ceruri, pe care nu le zăream? Aici, în neformat, comori nelimitate se află ascunse în noi înşine. cât de limpede e acest lucru pentru cel ce a găsit perla! Reflectaţi la Caută, înainte de toate, Împărăţia lui Dumnezeu şi dreptatea Lui (dreapta folosinţă), şi toate aceste lucruri îţi vor fi adăugate. Motivul pentru care ele nu sunt adăugate este faptul că ele sunt făcute din însăşi esenţa spiritului. Conştiinţa trebuie să descopere mai întîi spiritul, înainte de a crea lucrul dorit.Cel trezit percepe principiul creator înlăuntrul său; apoi îl înţelege, şi înţelegerea sa este şansa vieţii sale. El are viziunea, sau devine conştient de posibilităţile sale, de cele aflate înaintea lui. Cu cunoaşterea faptului că puterea creatoare este înlăuntrul lui, el îşi aminteşte dorinţa inimii sale; aceasta devine un ideal sau un model care îi dă puterea şi substanţa pentru a-l împlini. Eu VăD este concepţia sufletului, este pământul Făgăduinţei, visul devenit realitate, spre care sufletul poate privi plin de credinţă. Deşi poate să nu fie stăpânit în mod conştient, el trebuie să ia o formă vizibilă, în măsura în care este împlinită legea. O sumedenie de experienţe trebuie înfruntate şi depăşite. Doar asta face sufletul să merite recompensa. Înţelegând viziunea ca Pământ al Făgăduinţei, ideal care trebuie realizat sau să devină real, sufletul vede acum numai binele, obiectul dorinţei sale. Aici nu trebuie să existe îndoială, oscilaţii sau limitare, căci ar fi fatal. Trebuie să credem în viziune şi să insistăm asupra ei. Această viziune este ideală şi la fel de necesară ca şi planurile şi schiţele unei clădiri. Trebuie să credem în viziune, aşa cum constructorul are încredere în planurile şi schiţele furnizate de arhitect. Orice altceva în afară de adevăr trebuie înlăturat.

Toate marile suflete cred în viziunea lor. Orice lucru împlinit a fost mai întîi o viziune, o idee-germen plantată în suflet, apoi lăsată să se dezvolte şi să răsară. Aceste suflete nu se lasă influenţate niciodată de neâncrederea altora. Ei sunt gata să se sacrifice pentru viziunea lor, cred ferm în ea, îi sunt fideli, şi le este lor după credinţa lor. Isus a rămas credincios şi ferm stabilit în viziunea Sa. El şi-a urmat fidel planul Său, chiar şi atunci când cei mai dragi şi mai apropiaţi Lui au fost neâncrezători şi neloiali. şi a fost pentru El după credinţa Sa. şi aşa este pentru toţi.

Când individul porneşte spre ţara Făgăduinţei, ţara întunericului trebuie abandonată, uitată. El trebuie să părăsească întunericul şi să pornească spre lumină. Este imposibil să mergi şi să stai pe loc în acelaşi timp. Vechiul trebuie abandonat pentru a se adera la nou. El trebuie să uite lucrurile pe care nu doreşte să şi le amintească, şi să-şi amintească numai lucrurile pe care doreşte să le păstreze. Una e la fel de esenţială ca şi cealaltă. Numai viziunea trebuie să şi-o amintească, dacă o doreşte împlinită. El trebuie să-şi amintească, păstrând în minte, viziunea pe care doreşte s-o reproducă. Trebuie să uite, să refuze să-şi amintească, ceea ce nu doreşte să reproducă. Orice idee, gând, cuvânt sau faptă trebuie să fie conformă cu

viziunea pentru a o aduce la îndeplinire. Aceasta este adevărata concentrare, concentrarea devoţiunii, centrarea forţelor asupra esenţialului. Asta înseamnă să iubeşti idealul. Numai prin Iubire poate fi exprimat un ideal. Iubirea face ca idealul să devină real.

Dacă la început el eşuează, trebuie să fie hotărât şi să insiste. şi aceasta este exercitarea voinţei, chemarea încrederii în sine, exprimarea credinţei, dirijând puterea spre ideal. Idealul n-ar putea fi atins niciodată fără această direcţionare conştientă a puterii, această exercitare a voinţei; şi totuşi ar fi fatal pentru ideal dacă voinţa nu ar fi tot ideală. Voinţa trebuie să aibă aceeaşi calitate ca şi idealul pe care îl slujeşte. Dacă voinţa nu conţine dorinţa de a sluji, puterea pe care voinţa doreşte s-o direcţioneze nu poate fi eliberată din suflet. Voinţa de a fi slujit întoarce curentul vieţii împotriva sufletului. Voinţa de a sluji menţine curentul vieţii curgând prin suflet, şi menţine sufletul în emisie radială. Slujirea dă un ţel viziunii. Ea eliberează Iubirea în viaţă. Cum poate fi exprimată Iubirea, decât curgând prin cel care exprimă viaţa? Dacă ea curge prin conştiinţă, întregul organism răspunde; ea face să vibreze fiecare celulă cu Iubirea pe care o exprimă. Atunci trupul devine armonizat; sufletul devine iradiant; mintea devine iluminată; gândirea devine profundă, strălucitoare, vie, clară; vorbirea devine pozitivă, adevărată, constructivă; carnea este reânnoită, purificată şi vitalizată; problemele sunt rezolvate şi toate lucrurile îşi dobândesc adevărata lor poziţie. Eu Sunt este exprimat prin Eu, şi Eu-lui nu-i mai este îngăduit să-l suprime pe Eu Sunt. Dacă trupul nu ar fi supus spiritului, cum ar mai putea să exprime spiritul? Mintea conştientă trebuie să caute şi să dorească spiritul, ca să înveţe puterea spiritului. În acest fel, individul recunoaşte că spiritul înseamnă satisfacerea tuturor nevoilor. Nicicum nu i se poate da o exprimare mai înaltă decât atunci când este lăsat să satisfacă nevoile celorlalţi. Curgerea spre ceilalţi este cea care deschide tezaurul spiritului. Acel Vreau să slujesc este cel care deschide nelimitata trezorerie a lui Dumnezeu pentru toţi, şi aduce sufletului realizarea sa.Sufletul s-a întors spre casa Tatălui de îndată ce a vrut să slujească. Risipitorul care slujeşte devine fiul sărbătorit; sărmanul care se hrănea cu coji devine prinţ al unei case regale, casa propriilor sale posibilităţi. El cunoaşte Iubirea lui Dumnezeu, şi înţelege, şi ia în stăpânire darul Tatălui sau. Numai un Fiu poate primi acest dar. Nici un servitor, nici un ticălos nu poate să se bucure de moştenirea Fiului. Servitorul căuta permanent să obţină, Fiul deja a moştenit tot ce are Tatăl. Când recunoaştem că aparţinem casei Tatălui şi că suntem moştenitori a tot ce are Tatăl, atunci putem începe să trăim aşa cum vrea Tatăl ca noi să trăim. Iată că acum suntem Fiii lui Dumnezeu. Conştiinţa Fiului cauzează împlinirea; conştiinţa servitorului cauzează lipsa. Vom vedea că orice dorinţă a inimii este îndeplinită de Tatăl de îndată ce îndeplinim datoria Fiului în gândire, cuvânt şi faptă. Vom descoperi că Fiii lui Dumnezeu sunt liberi.

Aici vorbitorul s-a oprit, ne-a urat noapte bună şi, adăugând că speră să ne vadă la reşedinţa de iarnă, a plecat.

CAPITOLUL XXIII

Am părăsit satul în dimineaţa următoare. Timp de 3 zile, poteca ne-a condus printr-un ţinut muntos accidentat, atât de puţin populat încât am fost obligaţi să ne instalăm corturile în fiecare noapte. De cum erau făcute pregătirile pentru masă, aveam la îndemână hrană din abundenţă, gata să fie împărţită; şi niciodată n-o consumam pe toată, mereu mai rămânea un pic.

În seara celei de-a treia zile am ajuns la intrarea într-o vale prin care urma să mergem spre satul de destinaţie. Din acest moment, drumul nostru a străbătut o zonă fertilă, bine populată. Alesesem acest sat ca reşedinţa noastră de iarnă din cauză că se afla chiar în inima regiunii pe care o vizitasem, şi simţisem că asta avea să ne dea ocazia dorită de a intra zilnic în contact cu localnicii, pentru multă vreme. Foarte multe persoane, pe care le cunoscusem în diferitele locuri deja vizitate, locuiau în acest sat, şi toţi ne invitaseră cordial să-i vizităm. Simţeam că, rămânând în acest sat peste iarnă, urma să avem multe ocazii de a observa mai îndeaproape viaţa lor zilnică.

Am ajuns în acest sat la 20 noiembrie, şi de acolo am făcut mai multe excursii scurte, până când a căzut zăpada şi călătoriile au devenit dificile. Eram cazaţi în locuinţe foarte confortabile, oamenii erau foarte amabili, şi ne-am pregătit să intrăm în viaţa satului. Toate uşile ne erau larg deschise, şi ni s-a spus că zăvoarele erau permanent nefolosite, căci ei îi considerau pe toţi oamenii fraţi.

În această perioadă am fost invitaţi să împărţim locuinţa cu una din cele mai deosebite femei ce locuia în sat, şi pe care o cunoscusem înainte. Noi consideram că eram deja instalaţi confortabil şi că nu era necesar să o deranjăm. Ea a insistat că nu ar fi nici un deranj; aşa că ne-am mutat cu toate bagajele, şi casa ei a fost casa noastră pentru tot restul şederii acolo. Nu voi uita niciodată prima întâlnire cu ea. Era într-un

orăşel de lângă graniţă. Când ne-a fost prezentată, nu-i dădeam nici o zi peste 18 ani, şi toţi o găseam frumoasă. Ce surpriză a fost când ni s-a spus că avea peste 400 de ani, şi că era una dintre cele mai iubite învăţătoare! Întreaga sa viaţă fusese trăită în lucrarea spirituală. Când am cunoscut-o, ne întâlneam cu ea zilnic, timp de aproape două săptămâni, dar adevărata sa personalitate nu ni s-a dezvăluit până când nu am văzut-o la ea acasă. Locuind în casa ei şi fiind zilnic în prezenţa ei, am înţeles imediat de ce oamenii o iubeau atât de mult. Era imposibil să n-o respecţi şi să n-o iubeşti. Am locuit în casa acestei doamne şi am mâncat la masa ei de la sfârşitul lui decembrie până în aprilie. Am avut toate condiţiile să observăm viaţa ei de acasă şi viaţa de familie a multora din sat, şi am găsit că viaţa lor este ideală. Cu cât îi vedeam mai mult pe toţi aceşti oameni, cu atât îi iubeam şi-i respectam mai mult. Am avut multe ocazii de a verifica tot ceea ce ne spuseseră despre vârsta lor, după documente care nu puteau fi contrazise, fiind la fel de autentice ca şi ale noastre.

CAPITOLUL XXIV

Se apropia sfârşitul lui decembrie, şi anul urma să se incheie. Observasem că tot mai multe persoane se adunau pentru un eveniment solemn, la care participau numai Maeştrii. În fiecare zi făceam cunoştinţă cu străini. Toţi vorbeau engleza, şi începusem să simţim că făceam parte din viaţa satului. Într-o zi ni s-a spus că evenimentul avea să aibă loc în ajunul Anului Nou, şi că eram invitaţi să participăm. Ni s-a mai spus că, deşi evenimentul nu era pentru intruşi, el nu era deloc o întâlnire secretă, după cum nici una dintre întâlnirile lor nu era secretă. Era o adunare a celor ce începuseră lucrarea spirituală, o luaseră în serios şi ajunseseră destul de departe ca să realizeze ce doreau să trăiască în viaţă; a celor ce acceptaseră conştiinţa superioară şi înţeleseseră ce însemna ea în vieţile lor. Era numită de către unii Sărbătoarea Trecerii (a Mielului Pascal). Aceste adunări se ţineau de obicei, în această perioadă a anului, în locuri dinainte stabilite, şi anul acesta fusese ales acest sat.Dimineaţa zilei fixate pentru adunare a venit luminoasă şi limpede, cu mercurul coborât bine sub zero. Ne-a găsit pe toţi nerăbdători, căci simţeam că acea seară avea să se adauge numeroaselor experienţe interesante ale călătoriei. Am ajuns la locul fixat la ora 8 seara, şi am găsit reunite vreo 200 de persoane. Sala era luminată în acelaşi fel cu cea menţionată anterior şi era foarte frumoasă. Ni s-a spus că frumoasa doamnă care, mai demult, fusese gazda noastră, avea să facă oficiile. La câteva clipe după ce ne aşezasem, ea a intrat în sală şi toţi ne-am minunat de tinereţea şi frumuseţea ei. Purta o frumoasă robă albă, fără nici o încercare de a se face remarcată.

A păşit liniştită pe mica scenă şi şi-a început discursul:

— Ne-am adunat aici astă-seară cu dorinţa de a pătrunde întreaga semnificaţie a trecerii de la o conştiinţă inferioară la una superioară, şi le dorim bun venit acelora dintre voi care sunt gata pentru asta. La început ne-aţi urmat conduşi de interesul pentru lucrurile pe care le-aţi văzut împlinite de noi, la care vă uitaţi iniţial cu veneraţie şi uimire, gândind că erau miraculoase. Ştim că acum aţi învăţat să le vedeţi ca întâmplări de fiecare zi ale unei vieţi trăite aşa cum ar trebui, o viaţă cotidiană firească, pe care Dumnezeu ar vrea s-o trăim mereu. Acum sunteţi mulţumiţi că nu am făcut nici o minune. Realizaţi adevăratul înţeles spiritual a ceea ce faceţi. Conştiinţa care funcţionează din adevăratul plan spiritual interpretează totdeauna toate formele în termenii idealului ascuns în ele; apoi este revelat marele înţeles interior, şi nu mai e nici un mister, şi în consecinţă nici o minune, nici un miracol. Această trecere de la o conştiinţă inferioară la una superioară, înseamnă de fapt a pune deoparte planul material, unde este doar discordie şi dizarmonie, şi a primi şi accepta Conştiinţa Christică, în care totul este frumuseţe, armonie şi perfecţiune. Acesta este modul firesc de viaţă, viaţa pe care Dumnezeu înţelege s-o trăim, şi cea atât de frumos exemplificată de Isus aici pe pământ. Cealaltă este viaţa nefirească, egoistă, grea. Când o realizăm, este atât de uşor, de natural să trăim precum Christ. Atunci intrăm în Conştiinţa Christică.

Am întins mesele. Aceasta e singura ocazie când ne adunăm pentru o sărbătoare. Nu e o sărbătoare aşa cum ar gândi-o aceia cu o conştiinţă limitată. Este o celebrare a realizării şi împlinirii, simbolizând trecerea de la conştiinţa limitată la Conştiinţa Christică, atât de puţin înţeleasă în lume astăzi. Credem că toţi copiii lui Dumnezeu se vor aşeza la o astfel de masă de sărbătoare într-o zi, cu adevărata realizare a înţelesului ei.

Ii vom avea cu noi astă-seară pe câţiva dintre aceia care şi-au perfecţionat într-atât trupurile, ncât sunt capabili să şi le ia în toate împărăţiile Cerurilor, şi acolo ei primesc cele mai înalte învăţături. Toţi au trăit o vreme aici în formă vizibilă, apoi au trecut dincolo şi şi-au luat trupurile cu ei într-un loc din conştiinţa unde nu sunt vizibili pentru ochii muritori; şi noi trebuie să ne ridicăm conştiinţa la Conştiinţa

Christică pentru a conversa cu ei. Dar aceia care şi-au perfecţionat trupul cât să-l poată lua în această împărăţie a Cerurilor, se pot întoarce la noi şi pot pleca după dorinţă. Ei pot să vină şi să-i înveţe pe toţi cei receptivi la învăţăturile lor, şi pot apărea şi dispărea după dorinţă. Aceştia sunt cei care vin să ne înveţe când suntem gata să primim învăţătura, uneori intuitiv, alteori prin contact personal. Cinci dintre aceştia vor frânge pâinea cu noi astă-seară. Printre ei este o fiinţă iubită de noi cu deosebire, căci este mama cuiva dintre noi şi a locuit printre noi (s-a dovedit a fi vorba despre mama lui Emil). Acum ne vom aşeza în jurul meselor.

Luminile s-au estompat o clipă şi toţi am stat într-o tăcere deplină, cu capetele înclinate. Apoi luminile au revenit, şi 5 persoane erau în sală: 3 bărbaţi şi două femei. Toţi erau îmbrăcaţi în alb şi radiau nespus de frumos, cu o aură blândă de lumină în jurul fiecăruia dintre ei. Au înaintat în linişte şi fiecare a ocupat un loc liber în capătul fiecărei mese. Mama lui Emil a luat loc în capul mesei noastre, cu şeful nostru în dreapta ei şi cu Emil în stânga. După ce s-au aşezat cei 5, au început să sosească bucatele. Era o masă formată din vegetale, pâine, fructe şi nuci, dar foarte savuroasă. Discursurile care au urmat au fost mai ales învăţături pentru cei adunaţi cu acest prilej. Au fost date în limba ţării lor şi au fost traduse de Jast. Nu voi include aceste discursuri, căci cea mai mare parte a lor a fost deja redată.

Mama lui Emil, ultima vorbitoare, folosea o engleză perfectă şi vocea ei era limpede şi hotărâtă. Iată cuvintele ei:

— Folosim zilnic forţe de care omul cu concepţii limitate râde. Noi, care avem privilegiul de a le înţelege şi a le folosi, facem tot ce putem pentru ca oamenii să înţeleagă şi să recunoască ceea ce ţin în afara vieţii lor, prin gândurile pe care le întreţin, despre lucrurile perfecte care le stau la îndemână, pregătite şi aşteptând ca ei să le ia în stăpânire. De îndată ce aceste forţe vor fi luate în stăpânire sau însuşite de om, ele vor fi mult mai reale şi vii, decât acelea de care omul se agaţă cu atâta disperare în concepţia limitată – se agaţă de ele pentru că ele pot fi văzute, pipăite şi mânuite sau atinse prin simţurile fizice limitate. Observaţi că toate condiţiile de confort din această sală şi din camerele pe care le locuiţi, că lumina şi căldura, şi chiar lucrurile pe care le-aţi mâncat, sunt create prin una din aceste forţe. Puteţi s-o numiţi rază de lumină, sau cum veţi dori. Noi o vedem ca o mare putere sau forţă universală care, când va fi contactată de om, va lucra pentru el mult mai eficient decât aburul, electricitatea, benzina sau cărbunele; şi totuşi este una din cele mai mici forţe sau puteri.

Această forţă nu numai că va furniza toată puterea necesară omului, dar îi va furniza şi căldură pentru toate nevoile sale, în orice moment şi loc, fără a consuma nici un fel de combustibil. Această forţă e complet paşnică, şi dacă omul va ajunge la ea şi o va folosi, ea va face să dispară foarte mult zgomot şi multă agitaţie, care acum par inevitabile. Această forţă este chiar la îndemână, oriunde în jurul vostru, aşteptând ca omul s-o descopere şi s-o folosească. Când el o va găsi şi o va folosi, va fi mult mai simplă decât aburul sau electricitatea. De îndată ce omul va fi capabil de asta, el va vedea că toate tipurile de putere şi locomoţie pe care le-a proiectat nu sunt decât paleative pe care le-a construit din propria sa concepţie limitată. El a crezut că el însuşi le-a dat naştere; şi astfel a adus în forma doar ceea ce putea cuprinde cu simţurile fizice. A realizat lucruri imperfecte; pe când, dacăomul ar înţelege că toate sunt ale lui Dumnezeu şi că de la Dumnezeu se exprimă prin el, atunci toate lucrurile realizate ar fi perfecte. Omul, având liberul-arbitru, a ales calea cea grea; şi în loc să realizeze filiaţia sa cu Dumnezeu şi să folosească ceea ce are Dumnezeu, el va continua pe calea cea grea până când va fi obligat să înţeleagă că trebuie să existe, şi într-adevăr există, o cale mai bună. Va recunoaşte atunci că singura cale este calea lui Dumnezeu. Atunci el va exprima perfecţiunea pe care Dumnezeu, chiar acum, îl vede exprimând-o.

Nu înţelegeţi că trebuie să fiţi centraţi în Tatăl din lăuntrul vostru, luând tot binele vostru de la El, şi că orice forţă a naturii voastre este de a opera din Eul Divin? La începutul oricărei exprimări este Dumnezeu, Tatăl din lăuntru; altfel, Dumnezeu nu ar putea fi exprimat sau adus în manifestare.

Aici, cineva din echipa noastră întrebă ce putere sau forţă au gândurile şi cuvintele noastre în viaţă. Ea şi-a întins mâna şi, de îndată, un mic obiect se afla în palma ei. Spuse:

— Daţi-mi voie să las să cadă această pietricică în acest vas cu apă. Vedeţi că undele provocate de venirea pietrei în contact cu apa radiază din acest punct în cercuri tot mai mari, până când ating peretele vasului, sau marginea exterioară a apei; unde, pentru ochi, ele par să îşi piardă forţa şi să se oprească. Iată ce se întâmplă în realitate: de îndată ce undele au atins marginile apei, ele pornesc înapoi spre locul unde piatra a intrat în apă; şi nu se opresc până nu ajung în acel punct. Aceasta reprezintă exact fiecare gând sau cuvânt pe care îl gândim sau îl rostim. Gândul sau cuvântul pune în mişcare anumite vibraţii care sunt

emise şi se propagă în cercuri tot mai largi, până când înconjoară Universul. Apoi ele se întorc aşa cum au fost trimise la cel care le-a emis. Orice gând sau cuvânt, gândit sau rostit, fie el bun sau rău, se întoarce la noi, la fel de sigur cum l-am emis. Această întoarcere este Ziua Judecăţii, de care vi se vorbeşte în Biblie. De aceea, fiecare zi va fi o zi a judecăţii. Judecata va fi bună sau rea, după cum cuvântul sau gândul emis este bun sau rău. Orice idee (gând sau cuvânt) devine o sământă; această idee-sământă este emisă, plantată în suflet (păstrată în minte), devine mai târziu o concepţie pentru a fi manifestată sau exprimată în formă fizică. Gândurile sau ideile de perfecţiune aduc în manifestare perfecţiunea; gândurile sau ideile de imperfecţiune aduc în manifestare imperfecţiunea.

Soarele şi pământul, împreună, vor produce cu aceeaşi bunăvoinţă puternicul banyan sau cea mai mică floare, dacă sământa este plantată. În felul acesta, Sufletul şi Spiritul răspund chemării omului; şi ceea ce cere prin cuvânt sau gând, el primeşte. Singurul lucru care l-a despărţit pe om de ceruri este un val de gândire materială pe care el l-a creat în jurul cerurilor; şi asta a dat naştere la tot misterul care înconjoară toate lucrurile divine. Acest val de mister este, treptat, înlăturat, şi se descoperă că nu există nici un mister. Cei care au înfiinţat diferitele organizaţii religioase au găsit potrivit să înconjoare lucrurile lui Dumnezeu cu mister, gândind să obţină o stăpânire mai sigură asupra oamenilor. Dar toţi descoperă acum că lucrurile profunde ale lui Dumnezeu sunt lucrurile reale, simple, ale vieţii. Altfel ce rost ar avea? Toţi percep că biserica nu simbolizează altceva decât Conştiinţa Christică în om, centrul divin al omenirii. Ei percep idealul, în loc să slujească idolul construit de gândul limitat. Priviţi marele număr de organizaţii heterodoxe care apar peste tot. Deşi larg diversificate acum, ele sunt forţate să tindă spre Unul. Oare acest unic lucru nu se manifesta el ca să aducă bisericile la adevărata înţelegere?

Noi ne-am perfecţionat într-atât corpurile, încât suntem capabili să le luăm acolo unde avem privilegiul de a vedea şi a fi în ceea ce se cheamă Împărăţia Cerurilor. Această împărăţie e cunoscută de mulţi ca fiind Al Şaptelea Cer. Este considerată misterul misterelor. şi aici omul, în gândirea lui limitată, a greşit. Nu există mister; doar că am atins un loc în conştiinţă, unde suntem capabili să primim cele mai înalte învăţături, locul unde este Isus astăzi. Este un nivel al conştiinţei la care recunoaştem că, înlăturând concepţia muritoare, suntem capabili să primim nemurirea; la care ştim că omul este nemuritor, lipsit de păcat, divin, neschimbător, etern, exact aşa cum este Dumnezeu şi cum îl vede Dumnezeu pe om. Un loc unde cunoaştem adevărata semnificaţie a Transfigurării; unde suntem capabili să comunicăm cu Dumnezeu şi să-L vedem în faţă. Un loc unde ştim că oricine poate să vină, să primească şi să fie exact ca şi noi. Ştim că, în scurt timp, conştiinţa tuturor se va ridica la un nivel unde vom putea vorbi cu ei faţă-n faţă şi ne vom putea privi în ochi, dispariţia noastră din ochii lor fiind doar ridicarea conştiinţei noastre deasupra celei obişnuite, şi astfel devenim invizibili numai pentru cei cu o conştiinţă limitată.

Trebuie să amintim despre trei evenimente. Unul care s-a petrecut cu mult timp în urmă, acela care reprezintă pentru voi naşterea Conştiinţei Christice în om, naşterea Pruncului Isus. Apoi, unul pe care îl vedem venind atunci când marea voastră naţiune va accepta şi va realiza Conştiinţa Christică. Apoi am vrea să ajungem la al treilea şi ultimul, cea mai mare din toate splendorile, a doua şi ultima venire a lui Christ, când toţi vor cunoaşte şi vor accepta Christul lăuntric, şi vor trăi şi evolua în această conştiinţă, crescând precum crinii. Aceasta este Mântuirea.

De cum a terminat ea, corul invizibil a început să cânte. Camera a fost inundată de muzică, care s-a sfârşit cu un imn solemn. Apoi a fost linişte pentru câteva momente, şi corul a izbucnit iarăşi, într-o veselă dezlănţuire muzicală, fiecare măsură încheindu-se cu un bang ca un sunet al unui clopot mare. Asta a continuat până a sunat de 12 ori, şi brusc am realizat că era ora 12 şi că sosise Anul Nou.

Aşa s-a încheiat primul nostru an petrecut cu aceşti oameni minunaţi.

ADDENDA

Publicând aceste note ale experienţei cu Maeştrii, vreau să subliniez credinţa mea personală în puterile acestor Maeştri şi în demonstraţia, făcută de ei, a marii Legi – o lege care trebuie să aducă un mesaj profund întregii rase umane. Ei au dovedit în mod concludent că există o lege care transcende moartea, şi că întreaga omenire, în evoluţia sa, se mişcă încet înainte spre înţelegerea şi folosirea ei. Maeştrii spun că această lege va fi adusă la lumină în America, va fi dată lumii, şi atunci toţi vor putea cunoaşte calea spre viaţa Eternă. Aceasta, declară ei, este dezvoltarea Erei Noi.Nici una din manifestările la care ne-am referit în aceste note nu a fost vreo materializare de banală şedinţă de spiritism – departe de asta. A fost metoda mai înaltă de a face corpul vizibil şi invizibil la dorinţă – o glorificare şi spiritualizare a

cărnii. Există o Lege Divină, şi oamenii o vor moşteni curând, vor deveni iluminaţi, şi îşi vor folosi corpul cu înţelegere, în deplină Măiestrie. Nu există îndoială, aceşti oameni au purtat Lumina prin vremuri şi dovedesc, prin viaţa şi lucrarea lor zilnică, că această Lumină există aşa cum a existat şi cu mii de ani în urmă.

B.T.S.

Volumul 2

Cuvânt înainte

În acest al doilea volum din viaţa şi învăţătura Maeştrilor din Extremul Orient, am omis cu bună-ştiinţă numele persoanelor şi locurilor. Simt că am tot dreptul să trec sub tăcere aceste nume, acordând cititorului privilegiul de a accepta, ca fapte reale sau ca ficţiuni, după cum crede de cuviinţă, cele povestite aici, şi facem doar observaţia că faptele sunt uneori mai uluitoare decât ficţiunea.

În vremea când ne lansăm în această lucrare înţelegeam clar faptul că nimic nu trebuia publicat oficial atâta timp cât cercetarea nu progresa până la nivelul unde puteau fi trase concluzii despre viaţa şi învăţătura acestor oameni.

Cu aceste consideraţii fixate ferm în minte, pun la dispoziţia cititorilor viaţa şi învăţăturile Maeştrilor din Extremul Orient, volumul 2.

Cu sinceritate şi cu tot respectul, amintesc cititorului că, cu cât este mai receptiv, cu atât poate primi mai mult.

Baird T. Spalding

CAPITOLUL I

Dimineaţa de 1 Ianuarie ne-a găsit treziţi devreme, cu toate simţurile în alertă. Fiecare avea senzaţia că se afla în pragul unor lucruri care aveau să facă, din experienţele noastre trecute, doar trepte spre cele care urmau.

După ce ne-am strâns în jurul mesei pentru micul dejun, a apărut prietenul pe care îl cunoscusem pe acoperişul casei lui Emil, în micul sat unde ne oprisem pe drumul încoace. Vi-l veţi aminti ca fiind acela care îmi interpretase visul. După ce ne-am salutat, el spuse:

— Sunteţi cu noi de peste un an de zile. Aţi călătorit cu noi şi aţi trăit printre noi, ca şi noi, şi fără îndoială aveţi încredere în noi. Pentru că rămâneţi cu noi până în Aprilie sau Mai, am venit să vă invit la Templul Marii Cruci în T, care aţi observat că este săpat în stânca peretelui din afarA satului.

Mai târziu am constatat că încăperile acestui templu erau tăiate în stânca unui perete vertical de peste 600 de picioare înălţime. Cavităţile care formau încăperile erau săpate destul de adânc în stâncă, astfel încât toţi pereţii erau de piatră. Oriunde fusese necesar să se facă ferestre pentru lumină şi aerisire, fuseseră tăiate deschizături în peretele exterior al stâncii, orientat spre sud. Deschiderile ferestrelor erau pătrate cu latura de 8 picioare, şi fiecare cameră avea câte două ferestre, cu excepţia primei camere, cea mai de jos. Aceea avea doar o deschidere care dădea spre o crevasă largă, formată în peretele stâncos, la est de templu. Când au fost săpate în piatră încăperile templului, această cameră nu avea altă deschizătură decât intrarea, care era un tunel tăiat în stâncă dură, şi care se termina în crevasa amintită. Deschizătura ferestrei fusese făcută mai târziu. Iniţial, intrarea tunelului era ascunsă sub un bolovan mare care se desprinsese din peretele stâncos şi poposise pe un prag proeminent; şi acest bolovan fusese astfel aşezat încât să poată fi împins peste gura tunelului. Odată împins acolo, el n-ar mai fi putut fi mişcat din afară. Singura cale de a ajunge la acel prag era o scară de vreo 50 de picioare în lungime, care putea fi ridicată sau coborâtă de deasupra pragului. Deschizăturile care serveau drept ferestre erau prevăzute cu nişte pietre plate, mari, pe măsura şanţurilor de pe pervaz, astfel încât puteau fi fixate în ele. Când erau puse astfel în ferestre, cineva aflat în sat nu zărea nici o deschizătură. Ni s-a spus că această construcţie era folosită drept refugiu din faţa bandelor de tâlhari care bântuiau ţara, departe spre nord. Uneori aceste bande ajungeau în sud, până în sat. Satul fusese distrus de mai multe ori, dar locuitorii nu fuseseră vătămaţi, căci se putuseră refugia în templu. Acest templu nu fusese construit de prietenii noştri, ci fusese primit de la săteni, pentru

a-l folosi ca loc de conservare a numeroaselor documente de mare valoare. După preluarea templului de către Maeştri, raidurile au încetat, satul nu a mai fost ameninţat şi au trăit cu toţii în pace.

Ni s-a declarat că unele din aceste documente datează din vremea sosirii omului pe Pământ; că aparţineau Naacalilor, sau Fraţii Sfinţi, cum erau numiţi, care veneau chiar din Patria-Omului. Ni s-a mai spus că aceşti Fraţi Sfinţi sosiseră în Birmania şi îi instruiseră pe Nagaşi. Documentele dovedeau că strămoşii acestor oameni erau autorii Surya Siddhanta-ei şi ai Vedelor timpurii. Surya Siddhanta este cea mai veche lucrare de astronomie cunoscută. Documentele îi atribuie o vechime de 25 de mii de ani; Vedele timpurii sunt datate de acum 45 de mii de ani. Nu s-a pretins că aceste scrieri ar fi originale aduse aici spre păstrare. Ni s-a spus că ele fuseseră copiate după aceleaşi surse din care proveneau şi scrierile babiloniene. S-a mai spus că originalele după care fuseseră copiate erau scrierile din vremea lui Osiris şi a Atlantidei.

Camerele templului erau aşezate una peste alta, pe 7 etaje, şi comunicarea între camere se făcea prin trepte săpate în roca dură. Deschizătura care dădea spre această scară se găsea într-un colţ al camerelor şi comunica direct cu casa scării, care urca sub un unghi de 45 de grade, până când atingea un palier pătrat, cu latura de 8 picioare, unde era tăiată intrarea în camera de deasupra. Cam 8 picioare de stâncă masivă despărţeau tavanul unei camere de podeaua celei de deasupra ei. Tavanul ultimei încăperi de la al 7-lea etaj se termina la circa 12 picioare sub un prag proeminent de piatră, aflat la vreo 100 de picioare de marginea prăpastiei. O scară ducea de la această încăpere la camera centrală, astfel încât schiţa întregii structuri reprezenta o uriaşă Cruce în T.

Cele 5 camere de la ultimul etaj erau astfel săpate încât pragul exterior forma o verandă sau un balcon, iar intrările lor erau de pe acest prag. Stânca era din granit moale, cu granulaţie mare. Construcţia, în mod evident, fusese realizată prin muncă fizică grea, şi trebuie să fi durat ani de zile. Ni s-a spus că la data construirii templului nu se folosise deloc cherestea. După preluarea lui de către prietenii noştri, ei au adus lemn şi toate camerele erau foarte confortabile, mai ales în zilele însorite.

Am aflat că, de când luaseră ei în primire templul, ferestrele nu mai fuseseră niciodată închise, şi nici intrarea nu mai fusese blocată. şi totuşi foarte puţini pătrunseseră înăuntru fără să fi cunoscut ceva despre adevărata iluminare spirituală. Prietenul nostru continua:

— Ziua de azi reprezintă pentru voi începutul unui nou an; cel precedent a trecut, a rămas în urmă vieţii voastre ca să nu mai revină niciodată, decât, poate, în minte, după cum vă copleşesc amintirile bucuriilor, supărărilor şi grijilor lui, şi gândurile tot mai apăsătoare la problemele vieţii. În afară de asta, el e uitat, dispărut. S-a mai întors o filă din cartea anilor vieţii voastre. Noi vedem în asta o perioadă de împliniri şi succese adăugate, o continuare, o etapă care ne conduce spre o evoluţie şi o realizare mai strălucită; un moment de mare speranţă şi iluminare; un timp în care putem fi de mare ajutor, când putem fi mai tineri, mai puternici şi mai iubitori cu fiecare experienţă trăită. Vă întrebaţi: de ce? Răspunsul nostru este să trageţi propriile voastre concluzii, să vă alegeţi voi înşivă viaţa.

Şeful nostru spuse, fără să fi intenţionat să-l întrerupă:

— Dorim să înţelegem şi să cunoaştem.

Prietenul nostru a continuat:

— De acum înainte, vă vom oferi lecţii special pentru cei care nu înţeleg, nu cunosc sau nu sesizează deplina semnificaţie a ţelului unei vieţi bine trăite. Asta nu implică o viaţă de ascetism sau austeritate, de izolare sau tristeţe. Este o viaţă de împlinire în bucurie şi veselie, din care orice necazuri şi temeri sunt alungate pentru totdeauna.

Apoi, cu o figură mai luminoasă şi mai destinsă, spuse:

— V-aţi exprimat dorinţa de a înţelege şi a cunoaşte. Dorinţa exprimată este deja îndeplinită. Privind această adunare, îmi vine în minte gândul exprimat într-un verset din Biblia voastră: Acolo unde doi sau trei se adună în Numele Meu, Eu sunt cu ei. cât de des a fost privit acest verset ca un simplu joc de cuvinte, în loc să fie aplicat şi făcut real! Marea eroare pe care aţi făcut-o cu învăţăturile lui Isus este că le-aţi lăsat asociate unui trecut obscur şi misterios, le-aţi văzut ca idei mitice şi mistice, care ar arăta ceva ce ar putea fi câştigat după moarte, în loc să recunoaşteţi că ele pot fi aplicate în viaţa zilnică a fiecăruia, chiar aici şi acum, şi numai dacă doriţi.

Vrem să se înţeleagă că noi nu avem pretenţia ca Isus, în calitate de Christ, a reprezentat un nivel sau o condiţie de realizare a vieţii Sale care să nu fi fost realizată şi de alţi clarvăzători şi profeţi din alte timpuri şi popoare. Vrem să punem accent pe viaţa Lui pentru că este viaţa pe care o puteţi înţelege cel mai deplin. Ne referim în special la viaţa Lui cu un singur scop şi sens, şi anume faptul, inspirând credinţa, că

viaţa şi experienţa Lui au constituit demonstraţia vie a învăţăturilor Sale. Dogma speculativă a ispăşirii vinii altora, care a dominat timp de secole gândirea creştină, nu poate fi pusă pe seama autorului Jurământului de pe Munte şi al Parabolei Fiului Risipitor.

Mai-marii gândirii creştine i-au deviat pe cei care-L urmau pe Isus şi învăţăturile Lui de la aplicarea lor practică şi de la studiul Puterii lui Dumnezeu. Ei i-au învăţat pe creştini să confunde învăţăturile lui Isus cu experienţele Apostolilor de după El, în loc să-i înveţe că legea pe care se bazau acele învăţături este o ştiinţă exactă, care poate fi înţeleasă şi experimentată în viaţa fiecăruia.

Orientalii au făcut, din latura ştiinţifică a religiei lor, obiectivul suprem al studiului şi progresului lor. Prin asta, ei au mers spre cealaltă extremă. Astfel, şi unii şi alţii au împins religia lor pe tărâmul miraculosului şi supranaturalului. Unii au fost absorbiţi doar de aspecte morale şi etice, în timp ce ceilalţi au fost preocupaţi doar de latura ştiinţifică, de cunoaştere. Astfel, toţi au blocat adevărata spiritualitate.

Viaţa monastică de retragere, ascetism şi izolare faţă de lume, în mânăstirile budiste sau creştine, nu este nici o necesitate şi nici adevărata metodă de a atinge iluminarea spirituală sau realizarea vieţii perfecte, în înţelepciune şi putere, demonstrată de Isus.

Aceste instituţii monastice există de mii de ani, şi totuşi ele nu au reuşit să facă, pentru salvarea oamenilor simpli, atât de mult cât au făcut învăţăturile lui Isus în cei câţiva ani ai prezenţei sale pe Pământ.

Se ştie foarte bine că el a îmbrăţişat toate învăţăturile lor, trecând prin iniţieri şi studiind aşa-numitele mistere sacre, formulele şi ceremoniile rituale, până când a ajuns la învăţăturile lui Osiris. Acestea I-au fost explicate de un preot care se ţinuse departe de orice formă de credinţă rituală, monastică sau materialistă.

Acest preot era un continuator al regelui Thoth, din prima dinastie a regilor egipteni. Când regele Thoth a declarat Egiptul imperiu, el a făcut-o sub presiunea unui dictator şi uzurpator al drepturilor poporului. De secole, aceşti oameni construiseră şi menţinuseră o glorioasă civilizaţie de unitate şi frăţie, sub conducerea şi îndrumarea lui Osiris şi a urmaşilor săi. Acest popor era adevărata rasă albă, şi fuseseră mereu cunoscuţi ca Israeliţi, dintre care evreii sunt doar o diviziune. Thoth a guvernat cu înţelepciune şi a căutat să menţină învăţăturile lui Osiris dar după el au pătruns concepţiile obscure şi materialiste, astfel că egiptenii, sau triburile întunecate din sud, care îl aduseseră la putere, au câştigat influenţa. Dinastiile ulterioare s-au îndepărtat de învăţăturile lui Osiris, au preluat treptat concepţiile rasei întunecate şi au sfârşit prin a practica întru totul magia neagră. Regatul lor s-a prăbuşit repede, aşa cum inevitabil se prăbuşeşte orice astfel de stat.

După ce Isus l-a ascultat cu atenţie pe acest preot şi învăţăturile sale, El a recunoscut profunda lor semnificaţie. El a mai văzut, prin viziunea Sa interioară, primită din învăţăturile budiste, că între acestea două există o mare asemănare. S-a hotărât atunci să meargă în India, pe vechiul drum al caravanelor folosit în acele vremuri.

Acolo a studiat învăţăturile budiste care fuseseră păstrate la un grad deosebit de puritate. A văzut că, în pofida formelor rituale şi a dogmelor care fuseseră impuse de om, religia nu avea decât o singură sursă, şi aceea era Dumnezeul lăuntric, pe care El L-a numit Tatăl Său şi Tatăl tuturor. Apoi a renunţat la toate formele şi a mers direct la Dumnezeu, drept spre inima acestei realizări a Iubirii. Curând, El a descoperit că nu I-au trebuit ani îndelungaţi de trudă epuizantă prin dogme, ritualuri, crezuri, formule şi iniţieri pe care preoţimea le impunea oamenilor ca să-i menţină în ignoranţă şi, astfel, în subordine. El a realizat că înlăuntrul Său se află ceea ce căuta. El a ştiut că, pentru a fi Christ, trebuia să declare că este Christ. Apoi, în inspiraţia pură a vieţii, gândirii, cuvântului şi faptei, El trebuia să trăiască viaţa pe care o căutase ca s-o încorporeze în corpul Său fizic. Atunci, după ce a perceput asta, El a avut curajul să meargă şi să o declare întregii lumi.

Nu a avut importanţă de la cine sau de unde a obţinut această înţelegere. Lucrarea era cea care conta, nu ceea ce făcea altcineva, ci ce făcea El. Poporul de rând, a cărui cauză o susţinea, L-a ascultat bucuros. El nu-şi împrumutase preceptele din India, Persia sau Egipt. Învăţăturile de acolo au fost doar mijloacele care L-au condus să vadă propria Sa Divinitate şi Christul, reprezentarea ei, care era în fiecare; nu doar în câţiva, ci în toţi.

Osiris s-a născut în Atlantida, cu peste 35 de mii de ani în urmă. Biografii săi, la mult timp după el, l-au numit zeu datorită operelor sale minunate. El era un descendent direct al acelora cu o gândire înaltă, care îşi păstraseră nealterate concepţiile din Patria-Omului.

Aşa a fost cu majoritatea marilor caractere din mitologii, despre care s-a auzit până la noi. Faptele şi personalitatea lor au fost denaturate de repetiţia şi traducerea povestirilor despre ei. Operele şi realizările lor au fost privite ca supranaturale de către aceia care nu şi-au consumat timpul şi gândirea ca să pătrundă sensul lor mai profund şi să descopere că erau extraordinar de naturale pentru omul aflat în adevărata sa condiţie.

Cronicarii l-au zeificat pe Osiris, apoi au început să facă imagini ale lui. Aceste imagini reprezentau, la început, doar ceea ce urmărise el. Apoi, treptat, imaginile s-au fixat în minte, idealul a fost uitat şi a rămas idolul golit de conţinut.

Buddha a fost un altul care a fost zeificat de cronicari la mult timp după vremea sa. Observaţi imaginile sale, statuile construite, cu rezultatul că este slujită imaginea în locul idealului. Iaraşi un idol golit. La fel este cu semnele şi simbolurile.

Învăţăturile primite de Buddha veneau din aceeaşi sursă ca şi cele ale lui Osiris, dar în alt mod. Învăţăturile întâlnite de Buddha veniseră din Patria-Mamă direct în Birmania, aduse de Naacali. Învăţăturile lui Osiris îi parveniseră acestuia direct, căci strămoşii săi trăiseră în Patria-Mamă, şi în tinereţe el mersese în Patria-Mamă ca să studieze. După terminarea studiilor sale, Osiris s-a întors acasă, a devenit conducătorul Atlanţilor şi şi-a readus poporul la credinţă în Dumnezeul lăuntric, căci ei alunecaseră treptat spre concepte întunecate, influenţaţi de rasele negre din jurul lor.

Moise a fost un alt conducător pe care urmaşii şi cronicarii l-au zeificat după epoca sa. El era Israelit şi luase contact cu scrierile babiloniene, primindu-şi învăţătura din ele. Aceste scrieri formează o parte a Bibliei voastre. Ceea ce Moise a înţeles şi învăţat din aceste documente, a fost scris de el în formulări şi termeni foarte clari. Faptele descrise de el au fost serios alterate de traducători. Aş putea continua şi aminti mulţi alţii.

Isus a văzut şi cunoscut toate învăţăturile lor, apoi, în maniera Sa, a mers la esenţa tuturor acestora. A mers cu un pas mai mult decât oricare dintre ceilalţi, glorificându-şi corpul până la punctul în care şi-a permis să Se lase crucificat; dar l-a readus printr-o înviere triumfătoare.

Studiind învăţăturile lui Osiris, Buddha şi Isus, veţi găsi multe asemănări; ba chiar uneori veţi descoperi că folosesc aceleaşi cuvinte. Totuşi, a copiat vreunul dintre ei? Învăţăturile le-au arătat calea dinspre exterior spre interior, apoi au trebuit să renunţe la orice instrucţiuni, la orice copiere, şi să se ridice deasupra tuturor acestora. Dacă vreunul dintre ei n-ar fi făcut decât să copieze şi să studieze ceea ce vedea şi era învăţat, nu ar fi putut înţelege că totul venea de la Dumnezeul dinlăuntrul lor; ei ar fi continuat să studieze, iar vieţile şi experienţele lor nu ar mai fi fost consemnate.

Toţi au trecut prin aceeaşi experienţă care i-a determinat pe discipolii lor să vrea să-i încoroneze ca regi ai regatelor temporale, dar ei nu au vrut să accepte asta, fiecare exprimând aceeaşi idee, cu aproape aceleaşi cuvinte: Regatul meu nu este material, ci spiritual. Cu Osiris s-a mers până acolo încât biografii de mai târziu l-au considerat un rege egiptean.

Aici discursul se sfârşi, şi ne-am dus cu toţii la templu. Ajunşi în camera de la parter, prietenul nostru începu:

— Urcând dintr-o cameră în alta, în acest templu, vă rog să vă amintiţi că nici un om nu-i poate acorda drepturi altuia. Dezvoltându-vă înţelegerea, descoperiţi că sunteţi egali cu oricare om, şi cel care încearca să ofere altuia drepturile sale, sau ceea ce are, comite o eroare, căci încearca să dea ceea ce nu poate da. Un om îi poate arăta fratelui său calea, pentru ca acesta să-şi lărgească viziunea şi să asimileze binele, dar nu poate să-i confere acel bine pe care el însuşi îl poartă în el.

În clipă aceea ajungeam în a două încăpere, unde se găseau deja patru dintre prietenii noştri din sat. După câteva momente de conversaţie generală, ne-am aşezat cu toţii, şi vorbitorul a continuat:

— Nu există, în toată istoria voastră, o altă personalitate care să iasă în evidenţă ca aceea a lui Isus. Voi măsuraţi timpul dinainte şi de după naşterea Sa. El este idolatrizat de cea mai mare parte a semenilor voştri, şi aici ei greşesc. În locul idolului ar trebui să stea idealul; în loc să fie o imagine gravată, El ar trebui să fie real şi viu în voi, căci El şi astăzi trăieşte în acelaşi trup în care a fost crucificat. El trăieşte şi vă poate vorbi exact ca înainte de acel eveniment. Marea greşeală a multora este că ei îi văd viaţa sfârşindu-se în durere şi moarte pe cruce, uitând complet că partea cea mai mare a vieţii Sale este cea de după înviere. El este capabil să ne înveţe şi să ne vindece astăzi, mult mai mult decât vreodată înainte. Puteţi ajunge în prezenţa Lui oricând, dacă doriţi. Dacă îl căutaţi, Îl veţi găsi. El nu este un rege care să vă impună prezenţa Sa, ci un frate mai puternic, care este totdeauna gata să vă ajute şi să ajute omenirea. Pe

când trăia în planul pământesc, material, El nu putea ajunge decât la câţiva. Astăzi El este capabil să ajungă la toţi cei care privesc spre El.

Oare nu a spus El: Unde sunt Eu, eşti şi tu? Oare înseamnă asta că a plecat într-un loc numit Cer, pe care trebuie să mori ca să-l atingi? El este acolo unde eşti tu, şi poate să meargă şi să vorbească cu tine. Ridică-ţi privirea puţin mai sus şi las-o să cuprindă un orizont mai larg; şi dacă inima şi gândirea ta sunt, sincer, cu El, Îl vei vedea. Poţi merge şi vorbi cu El. Dacă Îl priveşti de aproape, vei vedea că cicatricile crucii, ale lăncii şi ale spinilor, sunt toate vindecate, dispărute, iar iubirea şi fericirea radiind în jurul Lui îţi vor spune că toate au fost uitate, iertate.

Prietenul nostru se opri din vorbire, şi s-a făcut o linişte adâncă, timp de vreo 5 minute. Apoi camera fu luminată de o strălucire pe care nu o mai văzusem. Am auzit o voce. La început părea foarte îndepărtată şi de neînţeles. După ce ne-am fixat atenţia şi gândurile asupra ei, vocea deveni foarte distinctă şi răsuna în tonuri clare, ca de clopoţel.

Cineva din grupul nostru întreba:

— Cine vorbeşte?

Şeful nostru spuse:

— Linişte, te rog! Vorbeşte iubitul nostru Maestru Isus.

Atunci unul dintre prietenii noştri spuse:

— Ai dreptate, vorbeşte Isus.

Şi vocea continuă:

— Când am spus: Eu Sunt Calea, Adevărul şi Viaţa, nu intenţionam să spun că Eu însumi eram singura lumină adevărată. Toţi cei conduşi de Spiritul lui Dumnezeu sunt Fiii lui Dumnezeu

. Când am spus: Eu Sunt Fiul desăvârşit, Unicul Fiu zămislit al lui Dumnezeu, în care Tatăl îşi află bucuria, voiam să spun tuturor oamenilor că unul dintre copiii lui Dumnezeu şi-a văzut, înţeles şi proclamat divinitatea sa; a văzut că trăia, se mişca şi exista în Dumnezeu, Marele Principiu Tată-Mamă al tuturor lucrurilor; că, văzând asta, el declara lumii că este Christ, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, şi îşi trăia viaţa cu o inimă sinceră şi ţeluri statornice, devenind ceea ce declarase că este. Cu privirea îndreptată asupra acelui ideal, el şi-a umplut tot trupul cu acel ideal, şi ţelul urmărit a fost împlinit.

Motivul pentru care mulţi nu M-au înţeles este acela că M-au pus pe un altar şi M-au plasat într-o postură de neatins. M-au înconjurat cu miracole şi mister, şi M-au aşezat departe de oamenii simpli, pe care îi iubesc atât. Îi iubesc cu o dragoste care nu se poate exprima în cuvinte. Nu Eu M-am retras de la ei, ci ei M-au părăsit. Ei au ridicat valuri, ziduri şi despărţituri, mediatori şi imagini ale Mele şi ale celor atât de dragi şi de apropiaţi Mie. Ne-au înconjurat cu mituri şi mistere, până când am ajuns să părem atât de îndepărtaţi de cei dragi nouă, încât ei nu ştiu cum să se apropie. Se roagă şi imploră pe draga Mea mamă şi pe cei care Mă înconjoară, şi astfel ne păstrează pe toţi într-o concepţie materialistă. Când, cu adevărat, dacă ne-ar cunoaşte aşa cum suntem, am putea să ne strângem mâinile. Dacă ar renunţa la toate superstiţiile şi crezurile şi ne-ar cunoaşte aşa cum suntem, ar putea vorbi cu noi, ca şi voi. Nu suntem niciodată altfel de cum ne vedeţi voi. cât de mult ne-ar bucura ca toată lumea să ştie asta! Atunci, ce trezire, ce regăsire, ce sărbătoare ar fi!

Ne-aţi învăluit atât de multă vreme în mister, că nu e de mirare că îndoiala şi necredinţa au ajuns să domine. Cu cât făuriţi mai multe imagini şi idoli, şi ne înconjuraţi cu moarte, şi ne faceţi de neatins, văzând în noi altceva decât suntem, cu atât mai adânc vor pătrunde îndoiala şi umbra, cu atât mai mult va creşte prăpastia superstiţiei, tot mai largă şi mai greu de trecut. Dacă ne-aţi strânge mâna cu curaj şi aţi spune: Vă cunoaştem, atunci toţi ne-ar putea cunoaşte aşa cum suntem. Nici un mister nu ne înconjoară, pe noi sau pe cei pe care îi iubim, căci iubim lumea întreagă.

Mulţi văd doar acea parte a vieţii Mele care s-a încheiat pe cruce, uitând că partea cea mai mare este aşa cum sunt acum; uitând complet că omul continuă să trăiască, chiar şi după ceea ce pare a fi o moarte violentă. viaţa nu poate fi distrusă. Ea continuă mereu, şi o viaţă bine trăită niciodată nu degenerează şi nu trece. Chiar carnea poate să fie făcută nemuritoare, astfel încât să nu se schimbe niciodată.

Dragul Meu Pilat, când s-a spălat pe mâini şi a spus: Luaţi-l şi crucificaţi-l voi înşivă, eu nu găsesc nici o vină în el, cât de puţine ştia despre istoria pe care o trăia sau despre profeţia pe care o împlinea! El, ca şi mulţi alţii, a suferit mult mai mult decât Mine. Acestea toate au trecut şi au fost uitate, iertate, după cum veţi înţelege văzându-ne pe toţi stând într-un loc, împreună.

Două figuri apărură, şi erau îmbrăţişate de Isus. Cu mâinile pe umerii lor, El spuse:

— Acest frate drag a venit cu Mine pe tot parcursul drumului, în timp ce acesta – şi arăta spre al doilea – a văzut multe drumuri înainte ca ochii să i se deschidă. Dar după ce i-a deschis complet, a venit repede. Este la fel de sincer primit, şi îl iubim cu aceeaşi dragoste ca pe toţi ceilalţi.

Atunci un altul înaintă încet şi se opri o clipă. Isus se întoarse şi, cu braţele deschise, spuse:

— Dragă Pilat!

Nu ne îndoiam de sinceritatea îmbrăţişării. Atunci Pilat vorbi, spunând:

— Am trudit şi suferit mulţi ani după verdictul pe care îl pronunţasem cu atâta uşurinţă în ziua aceea când am renunţat să-mi asum responsabilitatea. Atât de puţini dintre noi, în viaţa fizică, recunoaştem poverile pe care le aruncăm inutil pe seama altora, în speranţa de a ne feri de responsabilitate! Numai atunci când ochii ni se deschid realizăm că, cu cât căutăm mai mult să ne eschivăm şi să punem greutăţile pe umerii altora, cu atât aceste poveri ne apasă mai greu. Au trecut mulţi ani de trudă înainte ca ochii să mi se deschidă asupra acestui lucru; dar, din ziua când mi s-au deschis, cum m-am bucurat!

Atunci, corul invizibil izbucni într-un cântec, şi melodia întrecea orice descriere. După câteva măsuri, Isus păşi înainte şi zise:

— Vă miraţi că, de multă vreme, i-am iertat pe cei care m-au ţintuit pe cruce? Atunci de ce să nu iertăm totul, aşa cum am făcut Eu? Pentru Mine, iertarea a fost completă când am spus: S-a sfârşit . De ce nu Mă vedeţi aşa cum sunt, nu ţintuit pe cruce, ci înălţat mai presus de orice materialitate?

Corul invizibil continua cu Bun venit tuturor Fiilor lui Dumnezeu! Slava şi lauda Lui! Împărăţia Lui durează etern printre oameni. Iată, Dumnezeu este cu tine totdeauna! şi, pe când cântau, cuvintele apăreau, cu litere în relief, pe peretele încăperii.

Aceasta nu era o scenă îndepărtată, nedesluşită, aproape invizibilă, şi nici nu avea loc la distanţă mare de noi. Eram toţi prezenţi în clipa aceea în încăpere, aşa că am vorbit cu ei, le-am strâns mâinile şi i-am fotografiat. Singura diferenţă pe care o puteam vedea între noi şi ei era lumina deosebită din jurul lor, care părea să fie şi sursa luminii din cameră. Nicăieri nu erau umbre. Ni se părea că aveau o anumită transparenţă a cărnii, şi când i-am atins sau le-am strâns mâinile, carnea lor părea ca de alabastru. În plus, avea o strălucire caldă, prietenoasă, şi aceeaşi căldură îmbiba totul împrejurul lor. Chiar şi după ce au plecat, camera în care eram a păstrat aceeaşi căldură şi lumină. De câte ori am intrat în acea cameră după aceea, cineva din echipă le remarca.

Într-o zi, la puţină vreme după asta, grupul nostru se adunase în cameră şi vorbeam despre cât de mult ne impresiona acea încăpere, când şeful nostru îmi spuse:

— E sublim!

Exprimase sentimentele fiecăruia, şi nu se mai putea adăuga nimic în plus. Când am revenit în toamna aceea, camera părea un sanctuar, şi am petrecut multe ore acolo.

Grupul nostru aşteptă până când ceilalţi ieşiră pe rând din încăpere. La plecare, Pilat îi făcu semn şefului nostru să-l însoţească şi cu toţii merserăm pe trepte împreună, în camera de la parter, prin tunelul spre crevasă, şi în jos pe scară, unul câte unul, până am coborât toţi. Apoi ne-am despărţit în maniera obişnuită, ca şi cum întâlnirea noastră ar fi fost ceva firesc.

După ce oaspeţii plecară, ne-am strâns în jurul gazdei noastre şi fiecare, pe rând, i-am strâns mâna, mulţumindu-i pentru seara deosebită pe care o trăisem. Cineva din echipa noastră spuse:

— Singurul mod în care îmi pot exprima gândurile şi sentimentele este prin a spune că viziunea mea îngustă, materialistă, a fost complet nimicită.

Se pare că atinsese coarda sensibilă care vibra în gândurile noastre, ale tuturor. Nu am încercat să dau glas gândurilor sau sentimentelor mele; nici nu am căutat cumva să le inregistrez. Îl las pe cititor să-şi imagineze asta. După ce gazda noastră se retrase, nu se mai rosti nici un cuvânt. Fiecare părea să simtă că o întreagă lume, nouă, se deschisese în faţa lui.

CAPITOLUL II

În dimineaţa următoare, după ce ne-am adunat pentru micul dejun, am pus întrebări gazdei noastre şi am aflat că nu era ceva neobişnuit ca Isus să vină aşa cum venise; ne-a spus că adesea El venea şi Se alătura celorlalţi în munca de vindecare.

După micul dejun am aflat că gazda noastră şi alte două doamne aveau să ne însoţească la templu în ziua aceea. De cum am plecat din casă, doi bărbaţi ni s-au alăturat. Unul i-a spus gazdei noastre că în sat

era un copil bolnav care avea nevoie de ea. I-am urmat pe cei doi la casa copilului şi l-am găsit foarte bolnav. Gazda noastră a păşit în faţă şi şi-a întins mâinile. Mama i-a pus copilul în braţe. Instantaneu, faţa micuţului s-a luminat. Apoi trupul i s-a contractat un moment, şi în câteva minute el a adormit. Gazda noastră a dat mamei copilul şi am mers spre templu. Pe drum, ea remarcă:

— O, dacă aceşti oameni ar înţelege şi ar face această lucrare ei înşişi, în loc să depindă de noi! Ar fi cu mult mai bine pentru ei. Aşa, ei ne abandonează până când apare o urgenţă, şi doar atunci ne cheamă, ceea ce e foarte bine, cu excepţia faptului că asta nu le dă mai multă încredere în sine.

În momentul acela ajungeam la baza scării templului. Am urcat şi am intrat în tunel. Cei doi bărbaţi ne însoţeau. Tunelul fiind săpat în roca masivă, era de aşteptat să fie întunecos, dar era suficient de luminat ca să putem vedea până la o distanţă considerabilă în faţa noastră; şi lumina era în jurul nostru, astfel încât nu erau deloc umbre. Observasem asta şi în ziua precedentă, dar nimeni nu comentase. Când am întrebat, ni s-a spus că lumina era, într-adevăr, în jurul nostru, şi că era întuneric atunci când nu se află nimeni în tunel.

Am mers prin tunel şi în sus pe scări, până în a treia cameră. Această încăpere era ceva mai mare decât cele două de dedesubt, şi de-a lungul a doi pereţi erau depozitate foarte multe tăbliţe. Acestea aveau o culoare castanie-roşiatică, şi erau foarte bine lustruite. Unele aveau dimensiunile de circa 14 x 24 ţoli şi circa 2 ţoli grosime, şi cântăreau între 10 şi 12 pfunzi fiecare. Altele erau mult mai mari. Ne întrebam cum putuseră ele să fie transportate peste munţi. Ne-am exprimat mirarea, şi atunci ni s-a spus că nu fuseseră cărate peste munţi, ci fuseseră aduse din regiunea Gobi, pe vremea când aceasta era fertilă şi înfloritoare, înainte de înălţarea munţilor. Apoi, la mult timp după apariţia munţilor, tăbliţele fuseseră mutate în acest loc ca să fie protejate de orice posibilitate de a fi distruse.

Ni s-a povestit că, înainte de ridicarea munţilor, un val uriaş de apă măturase o porţiune a ţării, devastând-o complet şi nimicind o mare parte a populaţiei. Supravieţuitorii au fost izolaţi de lume şi de mijloacele de trai, ei devenind strămoşii bandelor nomade de tâlhari care au bântuit în Gobi din vremea aceea. Ni s-a mai spus că, acolo unde sunt astăzi Himalaya şi Gobi, a existat marele Imperiu Uigur; că acolo au fost mari oraşe, cu locuitori cu un înalt grad de civilizaţie, şi că nisipul adus de vânt acoperise ruinele după ce oraşele fuseseră distruse de apă. Mai târziu am luat descrierile, aşa cum ne-au fost traduse după tăbliţe, şi am descoperit trei dintre aceste oraşe; şi credem că, într-o zi, când se vor face săpăturile necesare, ele vor dovedi autenticitatea acestor scrieri şi ceea ce se susţine despre ele. Scrierile plasează perioada acestei civilizaţii în urmă cu sute de mii de ani. Dar pentru că acesta nu este un tratat ştiinţific, simt că am deviat de la temă.

Am fost conduşi prin diferite încăperi şi, în timp ce conversam cu toţii, s-a descoperit că unul dintre bărbaţii care ni se alăturaseră de dimineaţă era un descendent al celui pe care îl întâlnisem în satul în care trăise Ioan Botezătorul, şi anume cel pe care îl numisem prietenul cu documentele. Acest bărbat arăta toate semnele unei vârste înaintate, ceea ce ne-a mirat.

Pe când reveneam spre prima cameră, şeful nostru a întrebat dacă o dorinţă putea fi îndeplinită de îndată ce a fost exprimată. Gazda noastră ne spuse că, dacă dorinţa era exprimată în forma ei corectă, ea era îndeplinită. Apoi ne-a spus, mai departe, că dorinţa este doar o formă de rugăciune, că era adevărata formă de rugăciune folosită de Isus, şi rugăciunile Sale şi-au primit răspuns; că rugăciunea care primeşte permanent răspuns trebuie să fie corectă, de aceea trebuie să fie ştiinţifică, ceea ce înseamnă că trebuie să respecte legi statornice. În continuare, ea spuse:

— Legea este: fiecăruia după credinţa lui şi Ceea ce doreşti când te rogi, trebuie să crezi că primeşti şi vei primi. Dacă acceptăm pozitiv că orice lucru cerut deja ne aparţine, putem vedea că lucrăm în acord cu legea. Dacă dorinţa este îndeplinită, atunci ştim că legea este împlinită. Dacă dorinţa nu este îndeplinită, atunci trebuie să recunoaştem că am cerut rău. Trebuie să recunoaştem că greşeala este a noastră şi nu a lui Dumnezeu.

Apoi porunca spune: Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată puterea ta. Acum mergeţi adânc, înlăuntru în sufletul vostru, nu cu prejudecăţi, temeri şi necredinţă, ci cu o inimă voioasă, liberă, recunoscătoare, recunoscând că tot ceea ce ai nevoie îţi aparţine deja.

Secretul constă în a obţine o minte unită şi, apoi, păstrând ferm şi fără nici o abatere această conştiinţă, chiar dacă lumea întreagă s-ar opune. De la Mine însumi nu pot face nimic a spus Isus, tatăl care

locuieşte în Mine, El face lucrarea. Aveţi credinţă în Dumnezeu! Credeţi şi nu vă îndoiţi! Credeţi şi nu vă temeţi! Acum amintiţi-vă că nu există limite pentru puterea lui Dumnezeu. Toate lucrurile sunt posibile.

Folosiţi cuvinte pozitive în cererile voastre. Aceasta nu e altceva decât condiţia perfectă care se doreşte. Apoi plantaţi în suflet sămânţa ideii perfecte, şi numai pe aceea. Cereţi să manifestaţi sănătatea, şi nu să fiţi vindecaţi de boală; să exprimaţi armonia şi să realizaţi abundenţa – nu să fiţi eliberaţi de dizarmonie, mizerii şi limitări. Aruncaţi acestea din urmă, aşa cum vă descotorosiţi de o haină veche. Sunt lucruri vechi şi rău dezvoltate. Îţi poţi permite să le abandonezi bucuros. Nici măcar nu te întoarce să le priveşti. Sunt non-lucruri, nimic.

Umple spaţiile goale din jurul tău cu ideea de Dumnezeu, Dumnezeul Infinit. Apoi aminteşte-ţi că acest cuvânt, Dumnezeu, este o sămânţă. Va trebui să germineze, să crească.

Lasă-i pe cum, când şi unde lui Dumnezeu. Lucrarea ta este numai să spui ceea ce vrei şi să binecuvântezi, ştiind că în momentul în care ai cerut, ai şi primit. Toate detaliile concretizării sunt lucrarea lui Dumnezeu. Aminteşte-ţi, El face lucrarea. Fă-ţi, cu credinţă, partea ta; lasă şi încredinţează lui Dumnezeu partea Lui. Cere. Afirmă. Caută spre Dumnezeu pentru ceea ce vrei. Apoi primeşte realizarea dată de El.

Păstrează totdeauna în minte ideea abundenţei lui Dumnezeu. Dacă apare orice alt gând, înlocuieşte-l cu cel al abundenţei Divine şi binecuvântează această abundenţă. Mulţumeşte mereu, atâta timp cât este nevoie, pentru împlinirea lucrării. Nu te întoarce iar să ceri. Doar binecuvântează şi mulţumeşte pentru împlinirea lucrării, pentru că Dumnezeu lucrează în tine, pentru că primeşti ceea ce doreşti, pentru că doreşti numai binele, astfel încât să poţi da tuturor binele. Acestea să le faci în tăcere şi în secret. Roagă-te tatălui tău în secret, şi tatăl tău, care vede secretul sufletului tău, te va răsplăti deschis.

Când toate acestea îţi vor fi demonstrate, vei privi înapoi spre timpul care ţi s-a dat ca la una dintre cele mai mari comori ale tale. Vei fi verificat legea şi vei realiza puterea cuvintelor rostite de tine cu credinţă şi binecuvântare. Adu-ţi aminte că Dumnezeu şi-a făcut un plan perfect. A revărsat şi continuă să reverse, cu iubire şi generozitate, asupra noastră, tot binele şi orice lucru bun pe care îl putem dori. Tot El spune: încearcă-Mă şi vei vedea cum voi deschide ferestrele cerului pentru a revărsa atâta binecuvântare încât nu va fi loc pentru a o primi.

Cu toată Inima Mea

În centrul fiinţei mele, Tată, sunt una cu Tine şi Te recunosc pe Tine ca fiind tatăl tuturor. Tu eşti Spirit Atotprezent, Atotputernic, Atotştiutor. Tu eşti înţelepciune, Iubire şi Adevăr; puterea, substanţa şi inteligenţa din care sunt create toate lucrurile. Eşti viaţa spiritului meu, substanţa sufletului meu, inteligenţa gândirii mele. Te exprim pe Tine în corpul meu şi în tot ceea ce fac. Tu eşti începutul şi sfârşitul, tot binele pe care îl pot exprima. Dorinţa gândirii mele, care este împlântată în sufletul meu, este grăbită de viaţa Ta în spiritul meu; şi la timpul potrivit, prin legea credinţei, este adusă în planul vizibil, în experienţa mea. Ştiu că binele pe care îl doresc deja există în spirit, în forma invizibilă, şi nu aşteaptă decât împlinirea legii pentru a fi făcut vizibil, şi ştiu că deja îmi aparţine.

Cu tot Sufletul Meu

Cuvintele pe care le rostesc acum conturează pentru Tine, tatăl meu, ceea ce doresc. Ca o sămânţă, este plantată în solul sufletului meu şi făcută să încolţească prin viaţa Ta insufleţită în spiritul meu. Ea trebuie să răsară. Îngădui doar Spiritului Tău – înţelepciune, Iubire şi Adevăr – să trăiască în sufletul meu. Doresc numai ceea ce este bine pentru toţi şi acum îţi cer Ţie, tatăl meu, să împlineşti aceasta.

Tată, prin mine cer să exprim Iubirea, Înţelepciunea, Puterea şi Tinereţea Eternă; cer să realizez Armonia, Fericirea şi Prosperitatea Abundentă; să pot primi, direct de la Tine, înţelegerea metodei de a aduce în manifestare, din Substanţa Universală, ceea ce va satisface orice dorinţă bună. Aceasta nu o doresc pentru mine, Tată, ci pentru a putea fi de folos tuturor copiilor Tăi.

Cu toată Mintea Mea

Ceea ce doresc este deja în forma vizibilă; construiesc în minte numai ceea ce doresc. Aşa cum o sămânţă începe să crească sub pământ, în linişte şi întuneric, tot aşa şi dorinţa mea prinde formă în regatul tăcut, invizibil, al sufletului meu. Intru în cămăruţa mea şi închid uşa. Tăcut şi discret, păstrez în minte dorinţa mea ca fiind deja împlinită. Tată, acum aştept manifestarea perfectă a dorinţei mele. Tată, Tată, înlăuntrul meu îţi mulţumesc că acum, în invizibil, împlinirea dorinţei mele este deja stabilită, şi ştiu că Tu ai revărsat asupra tuturor, iubitor şi generos, abundenţa comorilor Tale; că Tu ai împlinit orice dorinţă bună a vieţii mele; că mă pot bucura de bogăţia Ta nemărginită; că pot să-mi realizez unitatea cu Tine; că toţi

copiii Tăi pot realiza acest lucru, şi că tot ce am pot să ofer pentru a-i ajuta pe toţi copiii Tăi. Tot ce am îţi dau Ţie, Tată.

Cu toată Puterea Mea

Nici o faptă sau gând al meu nu va nega că deja am primit, în spirit, împlinirea dorinţei mele care acum este adusă în manifestare la o vizibilitate perfectă. În spirit, în suflet, în minte, în trup, sunt devotat dorinţei mele. Am perceput binele meu în spirit; l-am conceput ca idee perfectă în suflet, şi am dat dorinţei mele o formă adevărată în minte. Acum aduc în vizibil sau în manifestare reală dorinţa mea perfectă.

Îţi mulţumesc,Tată, pentru că acum am Iubire, Înţelepciune şi Înţelegere; Viaţă, sănătate, Putere şi Tinereţe Eternă; Armonie, Fericire şi Prosperitate Abundentă; şi metoda de a aduce în manifestare, din Substanţa Universală, ceea ce va satisface orice dorinţă bună.

Nu v-am mai spus, oare, că, dacă aţi crede, aţi putea vedea slava lui Dumnezeu?

După aceste cuvinte ale gazdei noastre, a fost o linişte adâncă pentru câteva clipe. Apoi a continuat:

— Înţelegeţi că, dacă nu se finalizează şi dorinţa voastră nu este vizibilă acum, greşeala este înlăuntrul vostru şi nu la Dumnezeu. Nu vă întoarceţi iar ca să cereţi ci, ca Ilie, insistaţi, ţineţi sus cupa până când se umple; revărsaţi binecuvântări şi mulţumiri pentru că s-a împlinit acum, chiar dacă erorile gândirii materialiste v-au împresurat. Continuaţi, mergeţi înainte, este aici acum, şi credeţi-mă, credinţa voastră este răsplătită; credinţa voastră devine cunoaştere.

Să presupunem că doriţi gheaţă. Veţi începe, oare, pronunţând cuvântul gheaţă, indiferenţi la felul cum ar apare în jurul vostru? Dacă aţi face asta, v-aţi risipi forţele în toate direcţiile şi nu aţi primi nimic. Mai întâi ar trebui să construiţi o imagine mentală a ceea ce doriţi, să păstraţi dorinţa în minte suficient de mult ca să obţineţi imaginea exactă a ceea ce doriţi, apoi să abandonaţi complet imaginea şi să priviţi direct în Substanţa Universală a lui Dumnezeu. Cunoaşteţi că această substanţă este parte din Dumnezeu şi, de aceea, o parte din voi înşivă, şi că în acea substanţă se află tot ce aveţi nevoie; că Dumnezeu face să curgă spre voi această substanţă pe cât de repede o puteţi folosi; şi că niciodată nu-i veţi putea epuiza resursele. Apoi ştiţi că oricine creează această sursă, materializează din această substanţă, fie conştient, fie inconştient. Acum, cu gândirea şi viziunea fixate asupra unui singur atom central, Dumnezeu, menţineţi acel atom până când aţi imprimat în el dorinţa voastră. Veţi coborâ vibraţia acelui atom până când devine gheaţă. Atunci toţi atomii care îl înconjoară se vor grăbi să se supună dorinţei voastre. Vibraţia lor va coborâ până când vor putea adera la particula centrală, şi într-o clipă veţi avea gheaţă. Nici măcar nu aveţi nevoie de apă! Aveţi nevoie doar de ideal.

Din nou s-a făcut linişte adâncă. Peste o clipă, pe peretele încăperii apăru o imagine. La început, personajele stăteau nemişcate şi nu ne-au atras atenţia decât prea puţin. Dar apoi ele începură să se mişte, şi le-am putut vedea mişcându-şi buzele, ca şi cum ar fi vorbit. Imediat atenţia noastră s-a fixat asupra lor, şi gazda noastră spuse:

— Această imagine prezintă o scenă care s-a petrecut cu mult timp în urmă, pe când Imperiul Uigur era la apogeu. Puteţi vedea cât de frumoşi sunt oamenii, iar ţara este caldă şi însorită. Vedeţi copaci legănaţi de brize; chiar şi culorile sunt reproduse. Nu existau furtuni care să tulbure ţara şi pe locuitorii ei. Dacă sunteţi foarte atenţi, îi veţi auzi vorbind şi, dacă înţelegeţi limba, puteţi spune despre ce vorbesc. Puteţi vedea chiar jocul muşchilor pe corp, după cum se mişcă.

Gazda noastră se opri din vorbit, dar imaginile continuară să se deruleze cu scene care se schimbau la circa două minute, până când am început să avem senzaţia că şi noi făceam parte din imagini, atât de familiare ne păreau. Deodată apăru o scenă cu trei din echipa noastră în ea. Nu ne puteam înşela asupra lor. Auzeam vocile şi înţelegeam despre ce vorbeau. Era vorba de o întâmplare care avusese loc în America de Sud, cu vreo zece ani în urmă.

Atunci gazda noastră reluă:

— Suntem capabili să proiectăm în atmosferă vibraţii mentale care intră în contact cu undele mentale ale celor care au trecut, şi vibraţiile noastre le colectează pe cele ale gândurilor din trecut, pentru a le concentra într-un anumit punct. Atunci puteţi vedea aceste scene reproduse exact aşa cum au avut loc. Acest lucru vi se poate părea fenomenal, dar nu va mai trece mult timp până când poporul vostru va realiza imagini similare cu acestea. Singura diferenţă este că ele vor fi fotografice şi mecanice, în timp ce ale noastre nu sunt aşa.

Mai-marii gândirii creştine au fost atât de ocupaţi cu confruntările dintre confesiuni, fiecare din ei căutând să-i impiedice pe ceilalţi să reuşească, încât aproape că au uitat ce înseamnă cu adevărat viaţa

spirituală. Pe de altă parte, orientalii s-au concentrat atât de mult asupra laturii ezoterice, oculte şi ştiinţifice a filozofiei lor, încât şi ei s-au abătut de la spiritualitate.

Se va ajunge la un punct în care câţiva dintre cei care vor realiza imagini prin mijloace mecanice, la cel mai înalt nivel de perfecţiune, vor fi primii care vor înţelege adevărata lor semnificaţie spirituală, valoarea educaţională, beneficiul care poate fi obţinut şi realizările posibile. Atunci, aceşti câţiva vor avea curajul să păşească în faţă şi să arate calea desăvârşirii, prin imaginile pe care le vor produce. Se va vedea că aceste imagini – acum gândite mai mult material – şi cei care le perfecţionează vor constitui cea mai mare putere a oricărui factor realizat şi dezvoltat de semenii voştri pentru a dezvălui adevăratele idei spirituale. Astfel, va rămâne în sarcina celor ce par să fie cei mai materialişti din cea mai materialistă rasă, să aducă în manifestare adevărata spiritualitate. Poporul vostru merge înainte şi va realiza un dispozitiv care va reproduce vocile celor care au fost, mai fidel decât sunt reproduse astăzi vocile celor vii. Continuaţi şi veţi obţine, pe cale mecanică în parte, ceea ce facem noi prin forţa gândirii. Acesta este domeniul în care veţi depăşi restul lumii în dezvoltarea viitoare.

Fondarea Americii reprezintă întoarcerea acasă a rasei albe, căci regiunea aceasta este patria ei anterioară şi unul din locurile unde s-a realizat marea iluminare spirituală timpurie. De aceea este şi ţara unde va avea loc cea mai mare trezire spirituală. În scurtă vreme veţi fi departe, în fruntea tuturor, prin progresul din fizică şi mecanică. Veţi continua să dezvoltaţi fizica şi mecanica până la o asemenea perfecţiune, încât veţi vedea că nu mai aveţi decât un pas până la spiritualitate. Când va sosi acel moment, veţi avea curajul să faceţi pasul. În ţara voastră se spune că necesitatea este mama invenţiei. Necesitatea v-a plasat într-o poziţie în care aţi fost siliţi să faceţi ceea ce părea imposibil. Modul vostru de viaţă v-a făcut să fiţi o naţiune foarte materialistă. Cu modul vostru de viaţă, acest lucru a fost necesar ca să supravieţuiţi. Atunci când naţiunea voastră va atinge regatul spiritual, paşii pe care i-aţi făcut în materialism vor părea un joc de copil. Cu puternicele corpuri fizice şi cu percepţiile rapide pe care vi le-aţi dezvoltat, rasa voastră va deveni o lumină pentru celelalte naţiuni; şi veţi privi îndărăt şi vă veţi minuna, aşa cum şi acum priviţi în urmă şi vă miraţi că strămoşii voştri foloseau diligenţa şi opaiţul cu seu, când aburul şi electricitatea erau peste tot în jurul lor, aşa cum sunt şi astăzi. Stăruind asupra legii, puteau să obţină multe beneficii, aşa cum aveţi şi voi.

Veţi descoperi că spiritualul cuprinde şi este mai presus de material. Veţi afla că în spiritual există o lege superioară şi, când veţi fi fideli acelei legi, veţi dobândi beneficiile ei; căci spiritualul este deasupra şi în jurul a tot ce este mecanic sau material. Veţi descoperi că nu este mai mult mister în spiritual decât este în ceea ce e mecanic sau material. Lucrurile care acum vă par dificile, vor fi simple şi le veţi depăşi de cum veţi trece peste aspectul mecanic sau material. Năzuinţa continuă este cea care împlineşte lucrarea.

În acel moment, bărbatul în vârstă, de care am amintit mai înainte, a ales o tăbliţă şi a aşezat-o pe un pupitru. Gazda noastră continua spunând:

— Marea eroare pe care o comit mulţi oameni este că ei nu văd lecţiile vieţii ca pe un mijloc de a ajunge la un anumit ţel. Ei nu realizează că, ţelul odată atins şi pe deplin recunoscut, lecţiile trebuie abandonate şi trebuie să urmeze perfecţionarea. Astfel, dacăei vor să meargă mai departe, se pot opri un moment pentru a depozita ceea ce au obţinut în cămara lor (uneori numită subconştientul). Şi, după acest pas, pot fi asumate lecţiile care îi conduc la următoarea împlinire căutată. Dar, de îndată ce ţelul este atins, iarăşi trebuie să lase deoparte lecţiile. În felul acesta, ei pot să continue, pas cu pas, până la cea mai înaltă desăvârşire. Veţi descoperi că lecţiile nu sunt decât trepte ale scării; şi dacăveţi încerca să luaţi cu voi toţi paşii pe care i-aţi făcut, povara vă va strivi curând. În plus, îl veţi lipsi de acei paşi pe fratele vostru care vă urmează. Lăsaţi-i lui acei paşi, să-i folosească dacă doreşte. Ei v-au ajutat să ajungeţi în vârf. Nu mai aveţi nevoie de ei. Vă puteţi opri o clipă pentru a răsufla sau pentru o inspiraţie proaspătă, ca să continuaţi. În momentul când a venit acea inspiraţie, puteţi să puneţi piciorul pe treapta următoare şi să plasaţi rezultatele în cămară. Daţi drumul la toate lecţiile care v-au adus aici şi nu va mai fi nimic care să vă stânjenească sau să vă tragă înapoi. Dar, dacă priviţi îndărăt spre acele lecţii şi nu vă păstraţi viziunea asupra ţelului, veţi reuşi, înainte de a-l realiza, să vă fixaţi pe lecţii în locul idealului spre care v-ar conduce ele.

Acest lucru v-ar putea face să şovăiţi, să priviţi în urmă şi să spuneţi: Au făcut înaintaşii mei aşa cum fac eu?". Când te uiţi departe, în urmă, poţi spune că aşa au făcut, dar când priveşti în viitorul imediat, vezi că nu; căci ei au realizat totul cu sudoarea frunţii, pe când tu foloseşti propria ta putere Divină. Dacă te uiţi la strămoşii tăi, înainte să-ţi dai seama de asta vei ajunge să-i idolatrizezi; căci, cu abilitatea ta creativă, aduci în manifestare ceea ce fixezi în minte. Vei ajunge să trăieşti după standardele lor, în locul alor tale.

Vei începe să arăţi la fel ca ei, dar nu vei realiza ceea ce au realizat ei. Vei începe să regresezi căci, dacă trăieşti după idealul altcuiva, nu poţi obţine ceea ce a realizat acela care a conceput idealul. Trebuie sau să mergi înainte, sau să te întorci îndărăt. Nu există jumătăţi de măsură. Acest cult al strămoşilor este una din cauzele degenerării naţiunilor. Pentru că vouă vă lipseşte cultul strămoşilor, vă este rezervat destinul unei mari naţiuni. În primul rând sunteţi foarte puţin mândri de strămoşii voştri; nu aveţi străbuni pe care să-i veneraţi şi nu aveţi alte rădăcini decât cele pe care vi le făuriţi singuri. Idealul vostru a fost o ţară liberă, şi aţi realizat acest ideal. Ţara pe care aţi dobândit-o nu a avut un rege sau cârmuitor. Pentru tine, nu contează cum a trăit bunicul tău. Important este ce realizezi tu, prin tine însuţi, individual. Astfel, te-ai unit cu cei mulţi pentru a realiza un obiectiv, şi sinele tău individual, puterea creatoare care îţi dă viaţa (Dumnezeu), te-a menţinut în strânsă comuniune cu puterea idealului de a crea. Aşa, cu privirea fixată ferm asupra a ceea ce ai de săvârşit, mergi înainte spre realizarea idealului tău.

Gazda noastră privi spre tăbliţă şi continuă:

— Pe aceste tăbliţe este scris că Dumnezeu era numit Principiul Director – Cap, Minte – şi era simbolizat prin caracterul care aduce cu litera M, pronunţat Mu. Tradus în limba voastră, ar însemna făurar sau constructor.

Acest Principiu Director era mai presus de toate şi controla totul. Prima Fiinţă creată de El a fost numită expresia Principiului Director, şi Ea a fost creată în formă exact ca Principiul, căci Principiul nu avea altă formă decât pe a Sa, ca să Se exprime în ea şi prin ea. Această Fiinţă creată de Principiul Director era expresia exterioară a Principiului însuşi. Era creată după imaginea Principiului, căci Principiul Director nu avea altă formă ca să-i copieze modelul. Principiul Director a dat creaţiei Sale toate atributele Sale, şi această creaţie avea acces la tot ce avea Principiul. I s-a dat dominaţia asupra oricărei alte forme exterioare. Avea formă Creatorului Sau, atributele Creatorului Sau şi puterea de a le exprima pe toate în modul perfect în care le exprimase Creatorul, atât timp cât creaţia se menţinea în acord direct cu Principiul. Nici unul dintre atributele fiinţei create nu erau dezvoltate, dar Creatorul, având în minte planul ideal sau perfect pe care creaţia Sa trebuia să-l exprime, şi-a plasat creaţia în condiţii ideale sau perfecte, unde toate atributele puteau fi scoase la lumină şi exprimate sau aduse în manifestarea exterioară. De aceea, Creatorul nu a plasat creaţia Sa pe Pământ decât atunci când au fost realizate toate condiţiile pentru perfecta ei dezvoltare. Când aceste condiţii au fost îndeplinite, această Fiinţă a fost pusa în mijlocul lor şi numită Domnul Dumnezeu, iar locul unde era plasată a fost numit Mu, sau M, iar mai târziu a devenit cunoscut ca leagăn sau obârşie, Patria-Mamă. Aş vrea să observaţi că spun aceste lucruri cu cuvintele limbii voastre, ca să le puteţi înţelege. Puteţi întra în detalii mai târziu, după ce veţi citi sau traduce tăbliţele, voi înşivă. Vreau să pun în evidenţă aceste lucruri astfel încât ele să devină principiul pe bază căruia vom lucra la traducerea acestor scrieri. N-aş vrea să credeţi că încerc să schimb o concluzie la care aţi ajuns pe alte căi, sau prin alte idei sau studii. O să vă cer să le lăsaţi pe toate deoparte, deocamdată. Când veţi fi pătruns mai adânc în aceste studii, veţi fi liberi să le reluaţi, dacă doriţi. Nu vreau să vă influenţez în nici un fel. Toate lecţiile sunt numai din exterior, sunt o cale de a ajunge la o concluzie. Dacă nu este atinsă concluzia, sau dacăobiectivul urmărit nu este realizat, lecţiile devin inutile, în plus, nimic.

CAPITOLUL III

Zi de zi, timp de două luni, cu bărbatul cel bătrân ca instructor, ne-am îndreptat toată atenţia asupra unui set de tăbliţe, ceea ce ne-a făcut să învăţăm temeinic caracterele, simbolurile şi poziţia, desenul şi semnificaţia lor. Într-o dimineaţă de martie, devreme, ne-am dus în încăperea din templu, ca de obicei, şi l-am găsit pe bătrân întins pe pat, ca şi cum ar fi dormit. Cineva din grupul nostru s-a apropiat şi şi-a pus mâna pe braţul lui ca să-l trezească, dar s-a tras înapoi exclamând:

— Nu respiră, cred că este mort.

Ne-am strâns în jurul patului şi eram atât de absorbiţi de propriile noastre gânduri în faţa morţii, încât nu am auzit când a intrat cineva. Am fost treziţi din reveria noastră de o voce spunând:

— Bună dimineaţa!

Ne-am întors spre uşă şi l-am văzut pe Emil. Îl ştiam la o mie de mile depărtare, şi apariţia lui neaşteptată ne-a surprins. Inainte să ne fi revenit, deja înaintase spre noi şi ne strângea mâinile. După o clipă, Emil merse spre patul pe care zăcea bătrânul. Punând mâna pe capul lui, spuse:

— Avem aici un frate drag care a plecat de pe acest pământ, dar fără să fi reuşit să-şi finalizeze lucrarea printre noi. Aşa cum spunea unul dintre poeţii voştri: Şi-a înfăşurat mantia în jurul său şi s-a întins

ca să viseze frumos. Cu alte cuvinte, voi l-aţi declarat mort. Primul vostru gând este să găsiţi un antreprenor de pompe funebre şi un sicriu, şi să pregătiţi o groapă în care să ascundeţi partea lui muritoare pentru timpul cât se descompune.

Dragi prieteni, gândiţi-vă atent o clipă. Cui îi vorbea Isus când spunea:Tată, îţi mulţumesc pentru că M-ai auzit? El nu vorbea eului exterior – ego-ul, coaja. El recunoştea şi preamarea Eul Interior, Cel Infinit, Cel care Aude Tot, Cunoaşte Tot, Vede Tot, Marele şi Puternicul Dumnezeu Atotprezent. Nu înţelegeţi în ce direcţie priveau ochii lui Isus pe când se afla în faţa mormântului lui Lazăr? Oare, ca voi, a privit El în mormânt ca să vadă un Lazăr mort şi în descompunere? Pe când viziunea voastră era a celui mort, El şi-a menţinut viziunea asupra Viului, singurul născut din Dumnezeu. Viziunea lui era fixată asupra vieţii neschimbătoare, eterne, omniprezente, şi acea viaţă transcende totul. Acum, menţinând ferm viziunea voastră asupra realităţii mereu prezente a lui Dumnezeu, putem vedea lucrarea Sa îndeplinită.

Aici se află un frate drag care niciodată nu s-a increzut în întregime în Dumnezeu, ci în parte s-a bazat pe puterea sa proprie, până când a ajuns la un nivel la care a cedat, făcând greşeala pe care atât de mulţi o fac astăzi, greşeala pe care o vedeţi ca moarte. Acest drag suflet nu a fost capabil să renunţe la orice îndoială şi teamă, şi astfel s-a bazat pe propriile sale puteri, nefiind capabil să-şi încheie, înainte de orice, lucrarea. Dacă l-am lăsa aşa, corpul lui s-ar descompune şi el ar fi trimis din nou să-şi finalizeze sarcina materială care trebuia încheiată. De fapt, el a ajuns atât de aproape de îndeplinirea ei, încât îl putem ajuta s-o finalizeze, şi simţim asta ca pe un mare privilegiu al nostru.

Vă întrebaţi dacă poate fi readus la o conştienţă deplină. Da, poate, şi la fel pot toţi ceilalţi care au plecat asemenea lui. Deşi el a plecat, după cum vedeţi, noi, care am împărţit cu el o parte din viaţa lui, îl putem ajuta şi el va fi capabil să înţeleagă rapid, astfel încât să-şi poată lua corpul cu sine. Nu este nevoie să lăsăm corpul prada aşa-zisei morţi şi descompuneri, chiar dacă, aparent, cineva a făcut această mare greşeală de a muri.

Aici vorbitorul s-a oprit şi, pentru o clipă, păru să fie cufundat într-o meditaţie profundă. Intr-un timp foarte scurt, patru dintre prietenii moştri din sat intrară în cameră. S-au strâns aproape unii de alţii pentru câteva momente, ca şi cum ar fi gândit profund. Apoi doi dintre ei şi-au întins mâinile şi ne-au făcut semn să ne alăturăm lor. Ne-am apropiat de ei, şi doi dintre ei şi-au întins braţele în jurul a câte doi din grupul nostru, iar noi, în schimb, am întins braţele unul în jurul celuilalt, până când am închis cercul. Cercul înconjura patul pe care era întins corpul celui plecat. Cum stăteam acolo fără nici o vorbă, într-o clipă lumina din cameră a devenit mai intensă. Ne-am întors şi, la câţiva paşi, în cameră, se aflau Isus şi Pilat. Au venit şi ni s-au alăturat.

S-a făcut iarăşi o linişte adâncă. Atunci Isus a păşit spre pat şi, ridicând ambele mâini, spuse:

— Dragii mei, vreţi să păşiţi alături de mine, pentru o clipă, prin valea morţii? Nu este un loc interzis, aşa cum gândiţi. Dacă veţi traversa-o doar, cum am făcut noi, şi o veţi vedea din cealaltă parte, veţi înţelege că este doar ceea ce au făcut din ea gândurile voastre. Acolo este viaţa, aceeaşi viaţă care e aici.

Pentru un moment, El rămase cu braţele întinse.

— Drag prieten şi frate, eşti cu noi şi suntem cu tine, şi toţi suntem cu Dumnezeu. Sublima puritate, pace şi armonie Divină cuprinde, îmbrăţişează şi îmbogăţeşte totul. Această perfecţiune se manifestă acum atât de viu în tine, dragul nostru, încât poţi să te trezeşti şi să fii primit de tatăl tău. Drag frate, vezi şi ştii că nu eşti doar praf şi ţărână, ci eşti Viaţă, viaţă Pură, viaţă Infinită. Corpul tău nu trebuie lăsat pradă descompunerii, morţii. Acum percepi slava Regatului din care ai venit. Acum poţi să te trezeşti şi să mergi la tatăl tău, şi să răsune urarea: Toată slava, toată slava noului născut, Domnul înălţat, Christ printre oameni!

Dragă cititorule, cuvintele sunt prea sărace pentru muritorul care ar încerca să descrie frumuseţea şi puritatea luminii care a umplut camera şi, în timp ce corpul se trezea, lumina părea să penetreze fiecare lucru, astfel că nimic nu arunca vreo umbră, nici măcar corpul prietenului nostru sau propriile noastre corpuri. Pereţii părură să se depărteze şi să devină transparenţi, până când ni se părea că privim în spaţiul infinit. Strălucirea acestui tablou nu poate fi descrisă. Atunci am ştiut că, în loc să stăm în prezenţa morţii, ne găseam în prezenţa vieţii Eterne, viaţa negrăit de măreaţă, niciodată stingându-se, ci continuând în eternitate.

Ce-am fi putut face noi, muritorii, decât să stăm şi să privim? În cele câteva momente de înălţare, fusesem purtaţi departe, dincolo de orice imaginaţie a noastră despre ceruri şi despre frumuseţea tuturor

lucrurilor. Nu era un vis, ci totul era real, aşa cum realul poate depăşi orice vis. Am avut privilegiul să vedem prin şi dincolo de umbră.

Frumuseţea şi pacea acelei scene, şi marea încredere pe care deja o aveam în prietenii moştri, ne-au condus cu totul peste punctul în care făceam vreo diferenţă între viaţă şi moarte. Totuşi, pe undeva a fost limpede că fiecare trebuia să urce înălţimile prin sine însuşi, înainte ca frumuseţea să poată fi zărită.

Prietenul nostru, pe care-l vedeam inviat din morţi fără nici o urmă de bătrâneţe, se întoarse spre tovarăşii săi şi, de îndată, începu să vorbească. Iată cuvintele lui, aşa cum stătea în faţa prietenilor moştri. Ele îmi par ca gravate în aur pe o tăbliţă pe care o am mereu în faţa ochilor. Vocea i-a răsunat cu o măreţie pe care nu o pot exprima. Nu era nici un pic de afectare, doar o notă clară, profundă, de sinceritate şi putere. El spuse:

— Dragii mei, nu puteţi şti bucuria, pacea, marea fericire pe care mi le-aţi dat trezindu-mă astfel. Cu o clipă în urmă, totul era întunecat; stăteam aşa, temându-mă să merg mai departe, şi totuşi nu mă puteam întoarce. Singurul mod în care îmi pot explica asta este că păream cufundat într-o beznă adâncă, din care m-am trezit brusc şi acum sunt iarăşi cu voi.

Aici chipul lui deveni atât de radios de bucurie, încât nu era nici un dubiu asupra sincerităţii sale. Apoi se întoarse spre noi şi spuse:

— Dragii mei, cât de încântat sunt de tovărăşia voastră! Nu veţi şti bucuria pe care o am că ne-am dat mâinile; marea bucurie pe care am trăit-o văzând, cunoscând şi simţind sinceritatea cu care aţi acceptat, dragii mei colaboratori, aceste lucruri pe care acum le pot numi divine. Dacă aţi putea vedea acum prin ochii mei, aţi cunoaşte fericirea pe care o trăiesc. Cea mai mare bucurie dintre toate este de a şti atât de clar că fiecare dintre voi se va ridica şi va cunoaşte, exact aşa cum eu m-am trezit şi ştiu. Veţi cunoaşte această bucurie numai când veţi trăi ce trăiesc eu. Pot spune că e bine că am trăit o viaţa întreagă ca să fiu capabil să mă bucur de o asemenea clipă. Apoi să mă gândesc că pot vedea toată eternitatea dezvaluindu-se. Vă miraţi dacă vă spun că ochii mei sunt aproape orbiţi şi că sunt uluit de revelaţie? Vă miră marea mea dorinţă de a vă dezvălui această viziune, şi nu numai vouă, ci oricărui frate şi soră din întreg universul lui Dumnezeu? Fraţi dragi, dacă v-aş putea întinde o mână miraculoasă şi v-aş putea aduce în locul unde mă aflu, bucuria mea ar fi infinit sporită atunci. Am înţeles că nu trebuie să fac asta. Mi s-a arătat că voi, voi înşivă, trebuie să întindeţi această mână miraculoasă, şi când o veţi fi întins, veţi găsi mâna lui Dumnezeu, gata să o strângă pe a voastră. Veţi putea merge şi vorbi cu El, şi Dumnezeu vă va binecuvânta veşnic, aşa cum binecuvântează totul. Cea mai mare bucurie din toate este că toţi sunt bineveniţi; mi s-a arătat că nu contează casta, crezul sau religia.

Într-o clipă, el dispăru din faţa noastră, părându-ni-se că se topise. Fusese o viziune eterată? Toţi tovarăşii mei au conchis că nu, căci doi dintre ei îi strânseseră mâna. Îl las pe cititor să decidă. Apoi, unul dintre prietenii moştri din sat se întoarse spre noi şi spuse:

— Ştiu că vă îndoiţi, dar veţi înţelege că acest lucru nu a fost deloc doar regizat în beneficiul vostru. Este doar una din urgenţele vieţii noastre şi, când apare o urgenţă, suntem capabili să îi facem faţa. Acest frate drag nu fusese capabil, prin propriile sale puteri, să treacă de cumpănă, cum îi spuneţi voi. De fapt, aşa cum aţi văzut, el ne părăsise. Sufletul lăsase în urma lui corpul, şi cineva atât de iluminat poate fi ajutat în momentul crucial, astfel încât sufletul să revină şi corpul să-şi finalizeze perfecţionarea; apoi, corpul poate fi luat cu sine. Acest frate a dorit prea mult să treacă dincolo, şi îşi părăsise corpul atunci când nu mai avea decât câţiva paşi, cum s-a văzut, ca să treacă de cumpănă şi să-şi atingă desăvârşirea. Ajutorul pe care i l-am oferit a fost marele nostru privilegiu.

Ne-am retras braţele, încet, şi am rămas, timp de un minut întreg, în linişte totală. Cineva din grupul nostru rupse tăcerea cu cuvintele:

— Domnul şi Dumnezeul meu!

Cât despre mine, mi se părea că n-aş fi vrut să mai vorbesc. Voiam să reflectez. Ne-am aşezat cu toţii şi câţiva, regăsindu-şi glasul, conversau cu voce joasă. Această situaţie a durat 15-20 de minute, şi aproape toţi eram prinşi de conversaţie, când unul dintre noi merse la fereastră. Se întoarse şi spuse că se părea că în sat soseau nişte străini. Am coborât cu toţii ca să-i întâlnim, căci se întâmpla foarte rar ca nişte străini să viziteze satul în acest anotimp, şi mergând pe jos; abia trecusem de jumătatea iernii.

Când am ajuns, am aflat că era un grup dintr-un mic sat aflat la vreo 30 de mile în josul văii. Aduceau un bărbat care se rătăcise în viscol, cu trei zile în urmă, şi era aproape îngheţat. Prietenii săi îl căraseră pe o targă, pe toată distanţa aceea, prin zăpadă. Isus se apropie de ei şi, punându-şi mâinile peste

capul bărbatului, rămase o clipă nemişcat. Aproape instantaneu, bărbatul aruncă păturile şi se ridică în picioare. Prietenii săi, când îl văzură stând drept, îl priviră o clipă uimiţi, apoi o rupseră la fugă îngroziţi. Nu i-am putut convinge să se întoarcă. bărbatul care fusese vindecat părea uluit şi descumpănit. Doi dintre prietenii moştri îl convinseră să meargă la ei acasă, pe când grupul nostru, însoţit de Isus, se întoarse la locuinţa noastră.

CAPITOLUL IV

După ce ne-am aşezat confortabil, Isus a început să ne vorbească:

— Când suntem una cu întreaga inteligenţă Universală, şi ne recunoaştem pe noi înşine ca o parte reală a acestei Inteligenţe, şi deci ştim că aceasta este Marele Principiu, Dumnezeu, vom găsi curând că suntem conştienţi de faptul că întreaga inteligenţă, din tot universul cosmic, lucrează împreună cu noi. De asemenea, realizăm repede că inteligenţa tuturor marilor genii, ca şi redusa mentalitate a unei singure celule din corp, lucrează împreună cu noi, în armonie şi acord perfect. Aceasta este Marea Minte Cosmică, Unica, Inteligenţă, cu care suntem asociaţi în mod pozitiv. De fapt, suntem chiar această Minte; suntem conştiinţa de sine a Universului. În clipa în care simţim clar acest lucru, nimic nu ne mai poate ţine despărţiţi de Divinitate.

Din această Conştiinţă Universală putem extrage orice cunoaştere; ştim că putem cunoaşte totul, fără a studia şi fără procesul gândirii, fără să mergem de la o lecţie la alta sau de la un punct de vedere la altul. Lecţiile sunt necesare numai ca să ne conducă la atitudinea în care putem dobândi această concepţie. Atunci devenim capabili să înţelegem şi să asimilăm orice idee. Există o înlănţuire completă de idei cauzale, care este irezistibilă şi ştim că nimic nu ne poate devia de la adevărata realizare a ei. Suntem una cu întregul; astfel evoluăm, irezistibil, odată cu întregul. Nici o condiţie nu ne poate opri de la desăvârşirea noastră. Picătura de apă este măruntă doar atunci când este scoasă din ocean; puneţi-o la loc, şi va fi la fel de puternică pe cât este întreg oceanul. Nu are importanţă dacă asta ne place sau dacă o credem. Este Legea Inteligentă, şi noi suntem chiar asta.

Esenţa întregului adevăr este Marele Principiu, Dumnezeu. Orice lucru, din Eternitate în Eternitate, indiferent dacă îl vedem ca pe un adevăr mare sau mic, orice cuvânt, gând sau exprimare adevărată, este o parte a Marelui Adevăr, Marele Tot Unic, Adevărul Unic Universal, şi noi suntem chiar acest lucru. Când realizăm această unitate şi suntem absolut una cu Adevărul, avem în spatele nostru întreg adevărul, şi forţa noastră irezistibilă creşte. Forţa oceanului este cea care se află în spatele valului, şi ea îi dă puterea; şi aceasta este tot numai o parte din Forţa Divină, ca şi omul.

Esenţa a toată Iubirea este Marele Principiu, Dumnezeu. Este esenţa oricărei afecţiuni, a oricărei emoţii fervente, a oricărui gând de iubire, a oricăror priviri, cuvinte sau fapte de iubire. Orice iubire căutată, mare sau mică, sublimă sau banală, face ca Unica Iubire Infinită să lucreze şi nimic nu este prea greu pentru noi. Când iubim neegoist, avem alături de noi întregul ocean de Iubire Cosmică. Ceea ce se crede a fi cel mai mic lucru, este cel mai mare atunci când tinde spre perfecţiunea absolută. Astfel, întregul Univers al Iubirii este, în mod conştient, alături de noi. Nu există nici o putere mai mare, pe Pământ sau în ceruri, decât Iubirea Pură. pământul devine Cer; Cerul este adevăratul cămin al umanităţii.

În fine, suma tuturor condiţiilor, formelor, fiinţelor este Unicul Principiu Cosmic Infinit, Dumnezeu, fie ca indivizi, lumi, planete, stele, atomi, electroni sau cele mai minuscule particule. Toate împreună formează întregul Unic Infinit, al cărui corp este Universul, a cărui minte este Inteligenţa Cosmică, al cărui suflet este Iubirea Cosmică. Legate în întreg, corpurile, minţile şi sufletele lor sunt menţinute împreună prin forţa de coeziune a Iubirii. Totuşi, fiecare funcţionează cu eterna identitate individuală, mişcându-se liber pe orbita sa individuală şi în octava sa de armonie, toate fiind atrase, împinse şi menţinute împreună de iubirea acestui Univers al Armoniei. Noi constituim Marea Fiinţă căreia nimic nu-i poate sta împotrivă. Ea este alcătuită din orice individ uman, ca şi din orice unitate individuală a Universului. Dacă o parte a unei unităţi se exclude pe sine din întreg, asta nu afectează Fiinţa Principiului, dar are o importanţă enormă pentru acea unitate. Oceanul nu este conştient dacă se ia din el o picătură de apă, dar picătura e foarte conştientă de ocean atunci când este pusă îndărăt şi se reuneşte cu el.

Nu este suficient să spunem că suntem foarte aproape de Marele Principiu Cosmic, Dumnezeu. Trebuie să ştim definitiv că suntem una cu El, în El, din El şi complet contopiţi cu El, Principiul; şi că nu putem fi îndepărtaţi sau separaţi de Dumnezeu, Principiul. Atunci lucrăm cu Principiul Puterii, care este toată Puterea. Aceasta este Legea: trăim, ne mişcăm şi avem fiinţa înlăuntrul Principiului. De aceea, atunci

când dorim să venim în contact cu Dumnezeu, nu ne vom gândi la ceva depărtat de noi şi greu de atins. Tot ce avem nevoie să ştim este că Dumnezeu se află înlăuntrul nostru, la fel ca peste tot în jur, şi că suntem complet incluşi în Dumnezeu; că suntem, în mod conştient, înlăuntrul prezenţei lui Dumnezeu, şi suntem prezenţi în Dumnezeu şi dăruiţi cu putere deplina. De aceea nu avem nevoie să ne oprim, nu e necesar să stăm în cumpănă; preluăm sensul direct de la Dumnezeul lăuntric. Aici Christ stă ferm şi suveran, şi, asemenea cu Dumnezeu, suntem veşnici.

Astfel trezim eurile noastre muritoare la realizarea vieţii lăuntrice, şi acea viaţa ne face să inviem din morţi; ne întoarcem la viaţa nemuritoare, neschimbătoare. Suntem convinşi de viaţa şi de dreptul nostru de a trăi acea viaţă pe deplin şi perfect. Christul lăuntric veghează şi spune: Vin pentru ca voi să aveţi o viaţă deplină, şi ca s-o trăiţi mai abundent. Aceasta trebuie să fie o adevărată înviere în conştiinţa noastră – o înălţare a simţurilor noastre moarte spre o vibraţie mai înaltă a vieţii, adevărului şi iubirii. Aşa cum toată natura renaşte în jurul nostru, să ne trezim şi noi, şi să vedem zorii acestei zile care se apropie. Astfel, ne deşteptăm şi abandonăm veşmintele sumbre, ideile de limitare în care ne-am îmbrăcat trupurile. Rostogolim afară din conştiinţa noastră piatra materialitaţii, acea grea povară a gândirii, care a separat viaţa dinlăuntrul nostru de viaţa din afară, şi care a menţinut forma vieţii în moarte, negând viaţa, din cauză că nu i-am recunoscut dreptul la viaţă. Să ne trezim şi să ieşim din moarte – asta reprezintă reinvierea. Este o trezire la adevărata realizare a vieţii aici şi acum – acea viaţă atotprezentă, atotputernică, atotştiutoare, nicăieri absentă, nicăieri lipsită de putere, nicăieri inconştientă, ci pretutindeni puternică, prezentă, conştientă, în plenitudine, în libertate, în acţiune extinsă, expresivă, radioasă şi glorioasă. Când inima ni se înflăcărează la acest gând şi toată fiinţa noastră străluceşte de viaţa dinlăuntru, putem imediat să întindem mâna şi să spunem: Lazăre, vino afară! Ieşi din mormânt, tu nu aparţii morţii! Trezeşte-te acum şi aici! Astfel, ne trezim la conştiinţa Maestrului, şi vom plânge din cauză densităţii gândurilor celor care pândesc trezirea. De mii de ani a fost prezentată omenirii această trezire, totuşi mulţi dorm încă. Dar somnul lor nu ne dă justificarea de a face şi noi la fel. Din cauză a ceea ce facem noi, omenirea este trezită ca să-şi primească moştenirea de drept.

Odată treziţi la moştenirea noastră justă, ne vom trezi la frumuseţea şi puritatea străvechiului mesaj care spune că trupurile noastre sunt pentru eternitate frumoase, pure şi perfecte. Ele sunt mereu corpuri frumoase, pure, spirituale, magnifice şi divine, adevărate temple ale lui Dumnezeu. Această trezire ne convinge şi de faptul că trupurile noastre nu au coborât niciodată din această stare înaltă. Înţelegem că doar concepţia oamenilor era cea care ne făcea să gândim că au coborât. De îndată ce renunţăm la această concepţie, corpul nostru este eliberat pentru a primi adevărata moştenire a Divinităţii. Atunci, mireasma unei seri calde de vară inundă întreaga natură, şi corpurile noastre încep să preia această strălucire. Curând, raze curate de lumină albă apar în trupurile noastre. Ele strălucesc în această lumină; şi această lumină blândă, totuşi strălucitoare, vie, invadează atmosfera clară din jurul nostru ca un abur de aur alb. Această lumină creşte constant până când acoperă şi pătrunde totul împrejur. Scăldată în această radiaţie, apare o lumină albă, pură, cristalină, orbitoare şi scânteietoare, cu o intensitate mai mare decât a celui mai pur diamant, şi totuşi ea emană din corpurile noastre, care continuă să emită o lumină pură, radioasă şi minunată. Aici ajungem împreună pe Sfântul Munte al Transfigurării, cu trupuri luminoase şi strălucitoare, radioase şi minunate, complet cufundate în viaţa Divină. Fiul Omului a devenit Christul lui Dumnezeu, şi Împărăţia lui Dumnezeu este iarăşi în mijlocul oamenilor, iarăşi vie, pentru că alţii au acceptat şi au adus în manifestare Împărăţia în plină putere. Lumina împărăţiei lui Dumnezeu creşte în intensitate datorită acceptării.

Acesta este adevăratul corp pe care l-a avut întotdeauna omenirea, şi pe care toţi îl au astăzi. Un astfel de corp a existat mereu şi va exista totdeauna. Este un corp atât de luminos, încât nici o sămânţă de bătrâneţe sau de degenerare nu poate germina în el. Este un trup atât de viu, că nu poate muri. Un astfel de trup poate fi crucificat de o mie de ori şi, din cauză unei asemenea crucificări, revine şi mai triumfător. Un astfel de corp veghează ca Suveran Divin al oricărei situaţii. Un astfel de corp înviază etern.

Acesta este un mesaj al noii ere pentru voi, aşa cum părea a fi un mesaj de eră nouă acum două mii de ani. Este acelaşi astăzi, ca şi atunci; este doar o reânviere a mesajului erei vechi. Acest mesaj a fost spus cu mii de secole în urmă, într-un limbaj atât de simplu încât şi copiii îl puteau înţelege. Mesajul este că omul, de bunăvoie, va părăsi regatul făcut de om şi va evolua spre Împărăţia lui Dumnezeu. Fiul Omului trebuie să-şi realizeze divinitatea, să şi-o reveleze în trupul şi faptele lui, şi să devină Christul lui Dumnezeu în Împărăţia lui Dumnezeu. Nu ştiţi oare că sunteţi dumnezei?

Înlăuntrul vostru ştiţi că această împărăţie a lui Dumnezeu este cel mai natural lucru din lume. Doar că aţi omis faptul că omul trăind în Christ este o creatură nouă. Este marea bucurie a tatălui de a vă dărui Împărăţia, şi orice om intră în ea. Se pune întrebarea: Când? răspunsul întotdeauna este: Când ceea ce este în afară este ca şi ceea ce este înlăuntru.

Marele stejar care doarme înlăuntrul ghindei s-a trezit în toată ghinda înainte ca arborele să se dezvolte din ea. Nici un ochi nu a văzut, nici o ureche nu a auzit, şi nici inima omului nu a simţit lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care-L iubesc.

Dumnezeu ştie că, în marea structura a Universului, există un loc splendid pentru fiecare fiinţă umană, şi că fiecare individ îşi are locul său. Structura poate exista numai fiindcă fiecare se află la locul său. Oare nu este acesta mesajul care uşurează povara fiecăruia şi împodobeşte orice chip cu un zâmbet, chiar şi pentru cei obosiţi, care credeau că muncesc ca nişte vite fără minte? De aceea vă spun, sunteţi o creaţie special proiectată, aveţi o misiune deosebită, aveţi o lumină de dat tuturor, o lucrare de făcut, pe care nimeni altul nu o poate da sau îndeplini; şi dacă vă veţi deschide inima, mintea şi sufletul spre spirit, veţi afla despre asta în inima voastră. Acolo descoperiţi că vă vorbeşte însuşi tatăl vostru. Indiferent cât de neaşteptat sau nechibzuit aţi gândit voi înşivă, în momentul în care vă întoarceţi spre Dumnezeul dinlăuntrul vostru veţi afla că tatăl vostru vă iubeşte cu devotament şi tandrete. Calitatea pe care o aveţi, de Divinitate, sălăşluieşte în voi, şi nu aveţi nevoie de învăţăturile altui om. Nu este aceasta o inviere din vechea gândire? Nu ai nevoie să te înveţe vreun om. Este necesar doar să primeşti darul lui Dumnezeu, care ţi-a aparţinut mereu. Îi poţi accepta pe ceilalţi ca fraţi care te ajută, dar totdeauna eşti instruit şi condus din interior. Adevărul se află acolo pentru tine, şi îl vei găsi.

Acel adevăr afirmă mereu că omenirea este o unitate deplină; nu o unitate individuală, ci o mare uniune, contopită cu Dumnezeu; este Marele Unic. Omenirea este mai mult decât o frăţie. Este Un OM, aşa cum o viţă-de-vie şi cârceii săi sunt o singură viţă-de-vie. Nici o parte sau unitate individuală nu poate fi separată de întreg. rugăciunea lui Christ este ca toţi să fie Unul.

Cel care a făcut asta pentru cel mai neânsemnat dintre fraţii Mei, a făcut-o pentru Mine. Acum cunoaşteţi Christul, a cărui întreaga familie se spune că este în Cer şi pe Pământ.

Adevărul este Totul este Unul; Un Spirit, Un Trup, Marele Trup Divin al întregii omeniri. Marea Iubire, Lumină, viaţă a lui Dumnezeu contopeşte complet acest trup în întregul Unic.

CAPITOLUL V

La un moment dat, conversaţia ne-a condus într-un punct în care cineva din echipa noastră a întrebat unde este iadul şi ce înseamnă diavolul. Isus s-a întors imediat spre el şi a spus:

— Iadul sau diavolul nu au alt sălaş decât mintea limitată a omului. Ambele sunt întotdeauna doar acolo unde le plasează omul. Cu iluminarea voastră de acum aţi putea să îl plasaţi pe vreunul într-o poziţie geografică pe pământ? Dacă cerul este totul şi cuprinde totul, unde ar putea fi plasat iadul sau diavolul? Dacă Dumnezeu guvernează totul şi este Totul, unde ar putea fi plasat oricare din ele în planul perfect al lui Dumnezeu?

Dacă luăm ştiinţa materialistă, ştim că există o legendă care spune că toată căldura şi lumina, şi alte forţe naturale, se află chiar în pământ. Soarele, de unul singur, nu are căldură sau lumină. El are un potenţial care extrage căldura şi lumina din pământ. După ce soarele a extras radiaţiile de căldură şi lumină din pământ, radiaţiile calorice sunt reflectate înapoi spre pământ de atmosfera care pluteşte în ether. Razele luminoase sunt extrase din pământ cam în acelaşi fel, şi sunt reflectate înapoi spre pământ de către ether. Deoarece aerul înconjoară pământul până la o stâncă relativ mică, efectul radiaţiei calorice scade pe măsură ce, părăsind suprafaţa pământului, urcăm spre marginile exterioare ale atmosferei. Pe măsură ce aerul devine mai rarefiat, reflecţia căldurii este mai slabă; în consecinţă, cu cât urcăm la altitudini mai mari, cu atât căldura scade şi frigul creşte. Orice radiaţie calorică, odată extrasă din pământ şi apoi reflectată, ajunge înapoi la pământ, unde este regenerată. Când aţi atins limitele atmosferei, aţi atins limitele căldurii. La fel este şi cu razele luminoase. Sunt extrase din pământ şi apoi reflectate înapoi de ether. Pentru că acest ether se extinde mult mai departe de la pământ decât aerul, razele de lumină ajung mult mai departe înainte de a fi reflectate. Când aţi atins limitele etherului, aţi atins limitele luminii. Când aţi atins limitele luminii şi căldurii, aţi ajuns la marele frig. Acest frig este mult mai solid decât oţelul, şi el apasă asupra etherului şi atmosferei cu o forţă irezistibilă, menţinându-le împreună. Iadul este presupus a fi fierbinte, şi maiestatea sa satanică urăşte frigul; deci nu li se poate găsi un loc acolo, în exteriorul etherului.

Acum, după ce am ajuns la o asemenea concluzie, să luăm o altă legendă ştiinţifică şi să mergem în profunzime. Conform acestei legende, pământul, la o mică adâncime de la suprafaţă, este o masă lichidă, topită. Este atât de fierbinte încât ar topi orice substanţă. Această masă topită, la centru se învârteşte mult mai încet decât crusta exterioară, şi suprafaţa sferică unde se întâlnesc cele două este locul unde iau naştere forţele naturale, şi acolo este tot mâna lui Dumnezeu cea care guvernează totul. Deci nu este loc nici acolo pentru maiestatea sa satanică sau pentru locuinţa sa; căci, dacă ar încerca să trăiască în locul cel mai fierbinte, sau în cel mai friguros loc, i-ar fi foarte incomod, din moment ce frigul foarte mare este la fel de periculos ca şi căldura foarte mare. Noi am căutat peste tot şi nu i-am putut găsi vreun sălaş; aşa că trebuie să acceptăm că el este exact acolo unde este omul, şi are toată puterea pe care i-o dă omul. Ceea ce îndepărtam eu, din cei posedaţi, era doar inamicul personal. Credeţi vreo clipă că aş fi putut goni diavolul afară din vreun om, şi apoi să-i permit să intre într-o turmă de porci care să se arunce după aceea în mare? Niciodată n-am văzut diavolul în vreun om, decât dacă omul însuşi l-a adus acolo. Singura stăpânire pe care i-am luat-o vreodată în consideraţie era doar aceea pe care omul însuşi i-o acordase.

Mai târziu, conversaţia a ajuns la Dumnezeu, şi cineva din echipa noastră spuse:

— Aş vrea să ştiu ce sau cine este, în realitate, Dumnezeu.

Atunci Isus vorbi:

— Cred că înţeleg motivul întrebării pe care vreţi s-o lămuresc în mintea voastră. Ea apare din cauza numeroaselor gânduri şi idei contradictorii care tulbură şi încurcă astăzi lumea, fără nici o raportare la originea cuvântului. Dumnezeu este principiul aflat în spatele oricărui lucru care există astăzi. Principiul aflat în spatele unui lucru este Spirit; şi Spiritul este Atotputernic, Atotprezent, Atotştiutor. Dumnezeu este Mintea unică, care este atât cauza directă, cât şi cauza directoare a tot binele pe care îl vedem în jurul nostru. Dumnezeu este sursa a toată iubirea adevărată care menţine sau leagă împreună toate formele. Dumnezeu este principiul impersonal. Dumnezeu nu este niciodată personal, decât dacădevine, pentru fiecare individ, un iubitor Tată-Mamă, personal. Pentru individ, El poate fi un personal, iubitor, foarte generos Tată-Mamă. Dumnezeu nu este niciodată o mare fiinţă aflată undeva în cer, într-un loc numit Rai, unde să aibă un tron pe care să stea şi să judece oamenii după ce ei mor; căci Dumnezeu este viaţa insaşi, şi acea viaţă nu moare niciodată. Aceasta este doar concepţia greşită realizată de gândirea ignorantă a omului, după cum atât de multe malformaţii au fost produse şi le vedeţi în lume, în jurul vostru. Dumnezeu nu este un judecător sau un Rege care să-şi impună prezenţa în faţa voastră sau să vă aducă în faţa justiţiei. Dumnezeu este un iubitor, atoatedăruitor Tată-Mamă, care, când vă apropiaţi de El, îşi întinde braţele şi vă cuprinde. Nu contează cine sau ce eşti sau ai fost. Eşti copilul Său, ca şi atunci când Îl cauţi cu o inimă şi o aspiraţie sinceră. Dacă eşti Fiul Risipitor care şi-a întors faţa de la casa tatălui, şi eşti satul de nimicniciile vieţii, de cojile cu care hrăneai porcii, poţi să revii la casa tatălui şi să fii sigur de un bun-venit plin de iubire. Ospăţul te aşteaptă acolo oricând. Masa este mereu întinsă şi, atunci când te vei întoarce, nu vei primi nici un reproş din partea vreunui frate care s-a întors înaintea ta.

Iubirea lui Dumnezeu este ca un izvor curat care ţâşneşte dintr-un munte. La sursă este pur, dar pe măsură ce curge prin albia lui, devine tulbure şi noroios, până când ajunge în ocean atât de impur, încât nu mai seamană cu ceea ce pornise de la sursă. De cum intră în ocean, începe să-şi depună pe fund mâlul şi noroiul, şi iese iar la suprafaţă ca parte a oceanului viu şi liber, din care poate fi luat din nou ca să împrospăteze izvorul.

Puteţi să-L vedeţi pe Dumnezeu şi să-I vorbiţi oricând, exact aşa cum faceţi cu tatăl, mama, fratele sau prietenul vostru. Într-adevăr, El este mult mai aproape decât poate fi orice muritor. Dumnezeu este mult mai adevărat şi mai aproape de sufletul vostru, decât orice prieten. Dumnezeu nu este niciodată nervos, sau furios, sau deprimat. Dumnezeu niciodată nu distruge, nu răneşte şi nu obstrucţionează pe vreunul din copiii Săi, creaturile sau creaţiile Sale. Dacă Dumnezeu ar face aşa ceva, n-ar mai fi Dumnezeu. Zeul care judecă, distruge sau refuză lucrurile bune copiilor, creaturilor sau creaţiilor sale este un zeu evocat doar de gândirea ignorantă a omului; şi nu trebuie să te temi de un astfel de zeu, decât dacă vrei să faci asta. Căci adevăratul Dumnezeu îşi întinde mâna şi spune: Tot ce am este al tău. Când unul dintre poeţii voştri a spus că Dumnezeu este mai apropiat decât respiraţia, decât braţele şi picioarele, el era inspirat de Dumnezeu. Toţi sunt inspiraţi de Dumnezeu atunci când acea inspiraţie este pentru ceea ce este bun şi drept, şi toţi pot fi inspiraţi de Dumnezeu, oricând, doar dacă o doresc.

Când am spus Eu sunt Christ, singurul născut al lui Dumnezeu, nu declaram asta numai despre mine, căci dacă aş fi făcut aşa, nu aş mai fi putut deveni Christ. Vă spun clar că, pentru a manifesta

Christul, eu, ca şi toţi ceilalţi, trebuia să o declar; apoi trebuia să trăiesc viaţa, şi Christ trebuia să apară. Puteţi să proclamaţi Christul din voi, cât vreţi, dar dacănu trăiţi viaţa, Christ nu va apare niciodată. Dragi prieteni, gândiţi-vă, dacă toţi ar declara Christul, apoi să trăiască viaţa timp de un an, sau cinci ani, ce trezire ar putea fi! Posibilităţile nu pot fi imaginate. Aceea a fost viziunea pe care o vedeam. Dragii mei, nu puteţi să vă puneţi în locul meu şi să vedeţi ceea ce am văzut eu? De ce mă cufundaţi în întunericul şi noroiul superstiţiei? De ce nu vă ridicaţi ochii, minţile şi gândurile deasupra acestora, şi să vedeţi cu o vedere clară? Atunci aţi vedea că nu există miracole, mistere, teamă, imperfecţiune, dizarmonie sau moarte, decât cele pe care le-a făcut omul. Când am spus Am învins moartea, ştiam ce spun; dar a fost nevoie de crucificare ca s-o arăt celor dragi.

Foarte mulţi dintre noi ne-am asociat ca să ajutăm întreaga lume, şi aceasta este lucrarea vieţii noastre. Au fost timpuri când a fost nevoie de forţele noastre reunite ca să respingem ideile rele, de îndoială, necredinţă şi superstiţie, care aproape că sufocau omenirea. Le puteţi numi forţe malefice sau nefaste, dacă vreţi. Noi ştim că ele sunt malefice numai dacă omul le face astfel. Dar acum vedem lumina crescând, mereu mai strălucitoare, pe măsură ce dragii moştri fraţi abandonează limitările. Renunţarea la aceste limitări poate, pentru un timp, să scufunde omenirea în materialism; dar chiar şi aşa, este un pas spre ţel, căci materialismul nu va ţine pe nimeni în loc aşa cum o fac superstiţia, mitul şi misterele. Atunci când am mers pe apă, credeţi că mi-am coborât privirea spre adâncimile substanţei materiale? Nu, ci mi-am aţintit ochii spre Puterea lui Dumnezeu, care transcende orice putere a adâncurilor. În momentul în care am făcut asta, apa a devenit la fel de solidă ca o stâncă, şi am putut să merg pe ea în deplină siguranţă.

Isus se opri o clipă, şi cineva din grupul nostru întrebă:

— cât stăm de vorbă, asta nu te reţine de la a merge mai departe în lucrarea ta?

Isus răspunse:

— Nici o clipă nu sunteţi piedici pentru prietenii moştri de aici, şi cred că şi pe mine mă includeţi printre ei.

Cineva spuse:

— Eşti Fratele nostru.

Atunci faţa lui Isus fu luminată de un surâs, pe când spunea:

— Vă mulţumesc, eu mereu v-am numit Fraţii mei.

Cineva din grupul nostru reveni cu o întrebare:

— Toţi pot manifesta Christul?

El răspunse:

— Da, există un singur final al perfecţionării. Omul a venit de la Dumnezeu şi trebuie să se întoarcă la Dumnezeu. Ceea ce a coborât din ceruri, trebuie să urce iarăşi la ceruri. Istoria lui Christ nu a început cu naşterea mea; nici nu s-a încheiat cu crucificarea. Christ era atunci când Dumnezeu a creat primul om, după imaginea şi după asemănarea Sa. Christ şi omul sunt unul; toţi oamenii şi acel prim om, sunt unul. Aşa cum Dumnezeu a fost tatăl lui, la fel este şi tatăl tuturor oamenilor, şi toţi sunt copiii lui Dumnezeu. Aşa cum copilul are calităţile părinţilor săi, la fel Christ este în fiecare copil. Timp de mulţi ani, copilul a trăit şi a realizat calitatea sa de Christ, unitatea sa cu Dumnezeu, prin Christul din sine. Atunci a început istoria lui Christ, şi o puteţi urmări îndărăt în timp, până la începuturile omului. Faptul că El, Christ semnifică mai mult decât omul Isus, nu implică nici o contradicţie. Dacă n-aş fi perceput Christul, nu aş fi putut nici să-l manifest. Pentru mine, el este perla fără preţ, vinul vechi în vase noi, adevărul pe care mulţi alţii l-au adus în manifestare şi astfel au împlinit idealurile pe care eu le-am împlinit şi demonstrat.

Timp de peste 50 de ani după ziua aceea de pe cruce, am trăit şi studiat cu discipolii mei şi cu mulţi dintre cei pe care îi iubeam cu drag. În zilele acelea ne adunam într-un loc liniştit din afara Iudeei. Acolo eram feriţi de ochii curioşi ai superstiţiei. Acolo, mulţi au dobândit mari daruri şi au îndeplinit lucrări mari. Atunci, înţelegând că dacă m-aş retrage o vreme aş putea să-i contactez şi să-i ajut pe toţi, eu m-am retras. În plus, ei depindeau de mine, în loc să se bazeze pe ei iîşişi; şi, ca să-i fac să aibă încredere în sine, trebuia să plec de lângă ei. Dacă ar fi trăit în strânsă legătură cu mine, oare nu m-ar fi putut găsi iar, dacă ar fi dorit?

La început, crucea a fost simbolul celei mai mari bucurii pe care o cunoscuse lumea. Originea crucii este în locul unde omul a pus piciorul pe Pământ pentru prima oară, de aceea este semnul care reprezintă zorii unei zile cereşti aici, pe Pământ. Dacă o urmăriţi înapoi în timp, veţi vedea că ea dispare în

întregime şi că apare omul stând într-o poziţie de devoţiune, în picioare cu braţele desfăcute în semn de binecuvântare, trimiţându-şi darurile sale omenirii, revărsând liber darurile sale, în toate direcţiile.

Atunci când ştiţi că El, Christ este adevărata viaţă dinlăuntrul formei, energia înaltă pe care o întrezăreşte savantul, dar fără să ştie de unde vine; când simţiţi, ca şi Christ, că viaţa este trăită cu adevărat atunci când ea poate fi dăruită liber; când învăţaţi că omul este obligat să trăiască, de către continua dizolvare a formelor, şi că El, Christ a trăit ca să renunţe la lucrul pe care îl râvnea corpul senzorial, pentru binele de care, pentru moment, nu se putea bucura – atunci sunteţi Christ. Atunci când vă vedeţi pe voi înşivă ca o parte a vieţii generale, dar sunteţi gata să vă sacrificaţi pentru binele întregului; când învăţaţi să faceţi ceea ce este just, fără să fiţi afectaţi de urmări, ca să ajutaţi; când învăţaţi să renunţaţi de bunăvoie la viaţa fizică şi la tot ce are să vă ofere lumea (ceea ce nu înseamnă sacrificiu de sine şi sărăcie, căci dacă dăruieşti de la Dumnezeu, descoperi că ai mai mult de dăruit, deşi uneori datoria pare să reclame tot ceea ce are viaţa de oferit; veţi şti, de asemenea, că acela care îşi va salva viaţa, şi-o va pierde), atunci veţi vedea că aurul curat este în adâncul furnalului, acolo unde focul l-a purificat pe deplin. Veţi găsi o mare bucurie în a şti că acea viaţă pe care voi aţi dăruit-o altora este viaţa pe care aţi câştigat-o. Veţi cunoaşte că a primi înseamnă a dărui de bunăvoie; că, dacă renunţaţi la forma muritoare, o viaţă mai înaltă va triumfa. Aveţi certitudinea minunată a faptului că o viaţă astfel câştigată este câştigată pentru toţi.

Trebuie să ştii că Marele Suflet Christ poate coborâ spre rău, şi că pasul făcut în apă nu simbolizează altceva decât simpatia pe care o simţi faţă de marea nevoie a lumii. Atunci eşti capabil să-ţi ajuţi semenii şi nu să faci paradă de virtute; poţi să dai pâinea vieţii sufletelor care vin la tine, şi pâinea aceea nu scade prin ceea ce dai; trebuie să faci mai mult, să ştii foarte clar că eşti capabil să-i vindeci pe toţi cei care vin la tine, bolnavi sau obosiţi de poveri grele, cu Cuvântul care face sufletul să fie întreg; eşti capabil să deschizi ochii celor orbiţi de ignoranţă sau de alegerea lor. Nu contează cât de jos ar putea fi sufletul orbit, el trebuie să simtă că sufletul lui Christ veghează alături de el şi trebuie să afle că tu calci, cu picioare ca ale oricărui om, acelaşi pământ pe care calcă el. Atunci vei şti că adevărata Unitate a tatălui şi Fiului este înlăuntru şi nu în afară. Vei afla că trebuie să rămâi senin când Dumnezeul exterior este dat deoparte şi rămâne doar Dumnezeul lăuntric. Trebuie să fii capabil să-ţi reţii strigătul de iubire şi de teamă, ca atunci când au răsunat cuvintele: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit? Totuşi, în momentul acela nu trebuie să te simţi singur, căci trebuie să ştii că eşti alături cu Dumnezeu; că eşti mai aproape de inima iubitorului Tată decât ai fost vreodată. Trebuie să ştii că ceasul în care ai cea mai mare durere este ceasul în care începe cel mai mare triumf al tău. Cu acestea toate, trebuie să ştii că durerile nu te pot atinge.

Din ceasul acela, vocea ta va răsuna într-un mare, liber cântec, căci ştii pe deplin că tu eşti Christ, această lumină destinată să strălucească printre oameni şi pentru oameni. Atunci vei cunoaşte bezna care este în orice suflet care nu poate găsi o mână întinsă ca să-l ajute în călătoria lui pe drumul desfundat, înainte de a-şi descoperi Christul lăuntric.

Trebuie să ştii că eşti cu adevărat divin şi, divin fiind, trebuie să înţelegi că toţi oamenii sunt ca tine. Trebuie să ştii că există locuri întunecoase pe care trebuie să le străbaţi cu lumina pe care o porţi spre înălţimi, şi sufletul tău va răsuna de bucuria că poţi sluji tuturor oamenilor. Atunci, cu un strigăt vesel, liber, vei urca spre cea mai înaltă realizare a ta, în uniunea ta cu Dumnezeu.

Acum ştii că nu există nici o substituire a vieţii tale pentru alte vieţi, sau a purităţii tale pentru păcatele altora; ci că toţi sunt spirite libere, minunate, în şi de la ei înşişi şi de la Dumnezeu. Ştii că poţi ajunge la ei, în timp ce ei nu se pot atinge unul pe altul; că nu poţi ajuta dându-ţi viaţa pentru viaţa fiecărui suflet, căci ea nu este distrusă. Totuşi, trebuie să respecţi într-atât acel suflet, încât să nu reverşi înlăuntrul lui valul vieţii decât dacă viaţa acelui suflet se deschide să-l primească. Dar cu bucurie vei revărsa asupra lui un flux de viaţă, iubire şi lumină, aşa încât atunci când acela îşi deschide ferestrele, lumina lui Dumnezeu să-l inunde şi să-l ilumineze. Vei cunoaşte că, prin orice Christ care se trezeşte, omenirea se înalţă cu încă un pas. Apoi, mai trebuie să ştii foarte bine că ai tot ceea ce are tatăl; şi având totul, este în folosul tuturor. Trebuie să ştii că, după cât te ridici tu şi după cât eşti de just, duci cu tine întreaga lume; căci dacă tu mergi pe o cale, ea devine mai netedă pentru semenii tăi. Trebuie să ai credinţă în tine însuţi, ştiind bine că acea credinţă este Dumnezeul lăuntric. În fine, trebuie să ştii că eşti un templu al lui Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, nemuritor pe pământ ca şi în ceruri.

Atunci ţi se va cânta: Toată Slava, Toată Slava, vine El, vine El, Regele; şi iată, El este cu tine pururea. Eşti în Dumnezeu şi El este în tine.

Isus se ridică spunând că avea să plece, căci trebuia să meargă acasă la un alt Frate din sat în seara aceea. Ne-am ridicat cu toţii. Isus ne binecuvânta pe toţi şi, împreună cu alţi doi tovarăşi, ieşi din cameră.

CAPITOLUL VI

După ce ne-am aşezat iarăşi, cineva din echipa noastră s-a întors spre Emil şi l-a întrebat dacă oricine putea dobândi arta de a vindeca. El spuse:

— Puterea de a vindeca poate fi obţinută numai dacă învăţăm să vedem lucrurile pornind de la sursa lor. Putem dobândi controlul asupra oricărei dizarmonii numai în măsura în care înţelegem că ea nu vine de la Dumnezeu.

Divinitatea care vă trasează destinele nu este o persoană puternică, care să vă modeleze aşa cum un olar modelează lutul, ci o Supremă Putere Divină – înlăuntrul şi pretutindeni în jurul vostru, şi împrejurul şi înăuntrul oricărei substanţe – care vă aparţine ca s-o folosiţi aşa cum vreţi. Dacă nu realizaţi asta, nu puteţi găsi încrederea în voi înşivă. Cel mai puternic leac pentru dizarmonie este cunoaşterea faptului că ea nu vine de la Dumnezeu şi că Dumnezeu nu a creat-o niciodată.

Creierul are calitatea de a recepţiona şi înregistra vibraţiile oricărui obiect pe care îl fixează ochiul. vibraţiile luminii, umbrelor şi culorilor, toate sunt înregistrate. Creierul are şi calitatea de a reproduce aceste vibraţii şi de a le proiecta iarăşi, de astă-dată prin viziunea interioară; atunci vedem iar imaginea transmisă de ochi. Voi reproduceţi acest proces în aparatul de fotografiat, ori de câte ori expuneţi o peliculă fotosensibilă. Acea peliculă primeşte şi înregistrează vibraţiile emise de obiectul pe care vreţi să-l fotografiaţi. După ce aceste vibraţii sunt recepţionate şi înregistrate pe peliculă, trebuie să le fixaţi dacă doriţi să rămână permanente, ca să le puteţi vedea. Mai aveţi doar puţină vreme până când veţi descoperi că mişcările şi culorile obiectelor pe care le fotografiaţi pot fi înregistrate şi proiectate, fixându-le mai întâi, şi apoi revenind şi proiectând luminile şi culorile la aceeaşi vibraţie la care au fost recepţionate şi fixate.

La fel este cu gândul, cuvântul şi fapta. Fiecare grup selectiv de celule cerebrale preia şi înregistrează tipul de vibraţii care îi corespunde şi, când aceste vibraţii sunt repetate şi proiectate, ele pot fi reproduse exact aşa cum au avut loc, dacă celulele sunt lăsate să-şi facă datoria lor precisă.

Mai există un grup de celule cerebrale selective care pot recepţiona, inregistra şi fixa vibraţiile gândurilor, faptelor, mişcărilor şi imaginilor pe care alte corpuri le formează şi le emit. Aceste vibraţii, de asemenea, pot fi reproduse şi proiectate, şi puteţi să aranjaţi aceste celule în aşa fel încât să puteţi reproduce cuvintele şi mişcările acelor corpuri sau obiecte, şi chiar gândurile celor care le emit. Prin intermediul acestor celule îi puteţi ajuta pe alţii pentru a-şi controla gândurile, ca şi pe voi înşivă. Acestea sunt celulele prin care sunt produse accidente şi calamităţi ca războaie, cutremure, inundaţii, încendii şi toate necazurile pe care le-a moştenit omul muritor. Uneori el vede întâmplându-se un lucru, sau îşi imaginează că se întâmplă; vibraţia corespunzătoare este fixată în celule, este emisă pentru a fi imprimată în celulele corespunzătoare ale altor creiere, apoi este iarăşi proiectată, până când acel lucru este atât de bine fixat, că se întâmplă.

Toate aceste lucruri pot fi evitate dacă gândul care le susţine este retras imediat şi dacă vibraţiile nu sunt lăsate să se fixeze în celulele creierului, astfel încât să nu mai poată fi proiectate din nou. Prin acest set de celule sunt prezise toate calamităţile.

Există şi un alt grup de celule cerebrale selective care recepţionează, înregistrează şi fixează vibraţiile gândurilor şi activităţii Minţii Divine, în care sunt create şi emise toate vibraţiile adevărate. Această Minte Divină, sau Dumnezeu, îmbibă orice substanţă şi permanent emite vibraţii divine şi adevărate şi, dacă păstrăm aceste celule în funcţia lor reală, suntem capabili să recepţionăm şi să emitem aceleaşi vibraţii adevărate şi divine pe care le recepţionăm de la Mintea Divină. Nu avem Mintea Divină, dar avem celulele care recepţionează şi proiectează vibraţiile Minţii Divine.

A urmat o pauză şi o tăcere adâncă, apoi pe peretele camerei apăru o imagine. La început era nemişcată dar, după o clipă, deveni animată, iar după încă un moment, scena începu să se schimbe. Se derulau scene care îi puteau reprezenta pe cei implicaţi în activitatea celor mai prospere centre de afaceri din lume. În timp ce scenele se schimbau rapid, avem timp suficient să identificăm şi să numim multe locuri cunoscute; una dintre scene reprezenta momente trăite la debarcarea noastră în Calcutta, în Decembrie 1894. Asta se întâmpla cu mult înainte să se fi auzit ceva despre cinema sau imagini animate. Totuşi, aceste imagini descriau şi reproduceau toate mişcările corpurilor umane şi ale altor obiecte.

Imaginile au continuat să se deruleze, cu scene noi la fiecare minut, timp de aproape o oră. În timp ce ele se derulau, Emil ne spuse:

— Aceste imagini prezintă condiţiile care există astăzi în lume. Observaţi aerul general de pace şi prosperitate care domină o mare parte a planetei. Există o doză rezonabilă de satisfacţie; oamenii par netulburaţi şi, în general, fericiţi. Dar sub aceste lucruri se află un cazan clocotind de discordie, generat de gândirea ignorantă a omului. Este ură, intrigă şi discordie între naţiuni. Oamenii încep să vizualizeze mari centre militare, cum n-au fost niciodată cunoscute pe Pământ. Chiar dacă noi facem tot ce ne stă în putere ca să înfăptuim binele, eforturile noastre combinate nu vor fi suficiente ca să îi influenţăm pe cei care sunt hotărâţi să guverneze prin puterea lor. Dacă vor fi capabili să-şi perfecteze şi să-şi pună în aplicare planurile diabolice – şi ne aşteptăm că vor fi, căci popoarele şi naţiunile dorm exact când ar trebui să vegheze şi să gândească – peste puţini ani veţi vedea petrecându-se scene ca acestea.

Apărură, la rând, 10-12 scene de război. Erau scene care nu visasem vreodată că ar putea avea loc în realitate, şi le-am dat prea puţină atenţie. Emil a continuat:

— Sperăm, aproape fără speranţă, că acestea pot fi evitate. Timpul ne-o va spune, şi sperăm să predomine condiţiile care urmează.

Şi au urmat scene de frumuseţe şi pace, mai presus de orice descriere, şi Emil spuse:

— Acestea sunt scene pe care voi toţi le veţi vedea petrecându-se, dar dorim, atât cât este posibil, să uitaţi cealaltă serie de scene, căci asta ne va ajuta mai mult decât gândiţi.

După o scurtă pauză, cineva din echipa noastră a întrebat ce implicau cuvintele Domnul Dumnezeu, şi Emil a continuat:

— Expresia Domnul Dumnezeu a fost folosită pentru a desemna Fiinţa Perfectă pe care Principiul Divin, sau Dumnezeu, a creat-o pentru a manifesta calităţile Lui aici, pe Pământ. Această Fiinţă a fost creată după imaginea şi asemănarea Principiului Divin şi avea acces, putând utiliza, la tot ce avea Principiul Divin. Această Fiinţă avea toate potenţialităţile Principiului Divin, şi puterea de a le aduce în manifestare, atâta timp cât coopera cu Principiul Divin şi îşi dezvolta facultăţile care îi fuseseră date, în modul ideal pe care Principiul Divin îl proiectase sau îl păstra în minte. Această Fiinţă a fost numită ulterior Domnul Dumnezeu, ceea ce însemna expresia în acţiune creatoare a Legii lui Dumnezeu. Aceasta este Fiinţa Perfectă pe care Principiul Divin o menţine în minte pentru ca s-o exprime omul. Este Omul Divin Unic pe care l-a creat Principiul Divin. Omul, sau latura spirituală a naturii sale, are tot dreptul şi poate deveni acest Domn Dumnezeu sau Omul Unic. Acest Om Divin a devenit apoi cunoscut ca fiind Christ. El avea stăpânire asupra cerului şi pământului, şi peste tot ce exista în ele. Atunci Domnul Dumnezeu, folosind puterea Sa de a crea, a creat alte fiinţe asemenea Lui. Aceste fiinţe, apoi, au fost numite fii ai Domnului Dumnezeu, şi Creatorul lor a fost numit Tată, iar Principiul Divin a fost numit Dumnezeu.

Aici el se opri, întinse mâna şi, aproape imediat, avea în mână o bucată mare dintr-o substanţă moale care semăna cu lutul. A pus-o pe masă şi a început să modeleze o formă care, în curând, reprezenta o frumoasă formă umană, de vreo 6 ţoli stânca. Atât de îndemanatic lucrase, încât o terminase foarte repede. După ce a terminat-o, a ţinut-o câteva clipe cu amândouă mâinile; apoi a ridicat-o, a suflat asupra ei şi ea a prins viaţă. A mai ţinut-o un timp în mâini, apoi a pus-o pe masă, unde ea se tot mişca. Se comporta atât de asemănător cu o fiinţă umană, încât nu am întrebat nimic, ci am rămas cu gurile căscate şi cu ochii larg deschişi de uimire. Emil vorbi, citând:

- şi Domnul Dumnezeu l-a creat pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă şi el a devenit un suflet viu. Apoi Fiii Domnului Dumnezeu au creat omul din ţărâna pământului; şi ei, cu abilitatea lor creatoare, au suflat suflul vieţii în formă modelată, şi ea a devenit un suflet viu. Un geniu poate face asta prin modelare, sau cu mâinile sale. Dacă lasă statueta sau imaginea aşa cum au format-o mâinile sale, atunci ea este doar o imagine şi el nu are nici o responsabilitate; dar dacă el continuă şi îşi foloseşte puterea creatoare ca să pună în ea viaţă, atunci responsabilitatea lui nu încetează niciodată. El trebuie să vegheze asupra fiecăreia din creaţiile sale, şi ele trebuie menţinute în ordinea divină. Acesta este punctul în care omul a pierdut, într-un fel, contactul cu Dumnezeu. El a făcut imagini ca acestea; apoi nu a retras viaţa cu care, în ardoarea lui, le înzestrase, şi ele s-au răspândit pe Pământ fără ţeluri şi năzuinţe. În timp ce, dacă ar fi retras din ele viaţa cu care le dotase, ele ar fi fost doar statui, şi responsabilitatea să ar fi încetat.

Aici figurina se opri din mişcare, şi Emil a continuat:

— Aţi văzut lutul în mâinile modelatorului, dar este omul, nu Dumnezeu, cel care mânuieşte lutul. Dacă el ar fi creat figura din substanţa pură a lui Dumnezeu, atunci ea, ca şi el, ar fi fost un curat şi adevărat fiu. Acest lucru vă va fi mult mai clar după ce veţi traduce prima serie de tăbliţe. Pentru că este târziu, cred că acum vreţi să vă odihniţi.

De îndată ce ultimul musafir a plecat, ne-am pregătit de odihnă, simţind că ultimele câteva zile fuseseră nespus de pline.

CAPITOLUL VII

În dimineaţa următoare am reluat munca de traducere pentru a dobândi o înţelegere cât mai clară a semnificaţiei caracterelor folosite în scrieri. De fapt, învăţăm alfabetul acelei scrieri antice. Ne-am adâncit foarte mult în această muncă, cu gazda noastră ca instructoare.

Ne ocupam cu această muncă de vreo două săptămâni când, într-o dimineaţă, am mers la templu şi l-am găsit pe prietenul nostru Chander Sen, cel care aparent murise şi fusese înviat, fără nici o urmă de bătrâneţe. Nu ne îndoiam deloc că el era. De cum am intrat în cameră, s-a ridicat şi ne-a întâmpinat cu călduroase urări şi strângeri de mâini. Vă puteţi imagina surpriza noastră, aşa că ne-am adunat în jurul lui şi am început să-i punem întrebări. Eram ca o ceată de şcolari curioşi, încercând toţi să întrebe în acelaşi timp. Dar faptul era cert, el era acolo, cu inconfundabila sa formă şi voce, dar fără nici o urmă a bătrâneţii. Chiar şi vocea îşi redobândise nota vibrantă a vârstei mijlocii, şi totul la el demonstra calitatea unei vieţi înfloritoare, optimiste şi foarte dinamice. Expresia chipului şi a ochilor săi era mult mai presus decât se poate spune în cuvinte.

În primele câteva momente nu am putut decât să observăm contrastul. Atunci când îl întâlnisem prima oară era un bătrân decrepit, sprijinit într-un toiag lung, cu şuviţe lungi de păr alb ca zăpada, cu paşi şovăielnici şi cu un trup vlăguit. Cineva din echipa noastră remarcase atunci: Iată, găsim printre aceste mari suflete pe cineva atât de bătrân încât pare să fie gata de plecare spre lumea cealaltă. Desigur, transformarea la care fusesem martori cu puţină vreme în urmă ne impresionase, dar dispariţia lui bruscă aproape că ni-l scosese din minte, pe el şi întâmplarea cu el, aşa că nu ne gândeam că aveam să-l mai vedem vreodată. Era mai mult decât o reântinerire. Nu o pot compara decât cu Schimbarea la Faţă, Transfigurarea Celui pe care Îl iubim şi Îl respectăm cu atâta drag. Acest suflet, în mod cert, renăscuse, judecând după contrastul dintre înfăţişarea lui din primul moment când îl întâlnisem şi felul în care arăta în această dimineaţă. Este adevărat că îl cunoscusem pentru foarte puţin timp, dar fusesem zilnic în contact cu el, destul timp ca să vedem şi să ştim că fusese un om bătrân. Avea să fie cu noi vreme de aproape doi ani după asta, ca ghid şi interpret al nostru în Gobi. După ani, când doi sau trei din grupul nostru aveau să se întâlnească şi să-şi reamintească experienţele noastre, întâmplarea din această dimineaţă avea să fie primul subiect evocat.

Repovestind aceste întâmplări, nu voi încerca să redau fidel întreaga conversaţie şi s-o reproduc cuvânt cu cuvânt, căci am petrecut o bună parte a acelor două zile doar vorbind, şi cred că o redare amănunţită ar fi plictisitoare la citit. De aceea voi prezenta doar principalele puncte atinse. După ce entuziasmul iniţial se mai domolise, ne-am aşezat şi el a început:

— După cum trupul reprezintă cel mai inferior nivel al activităţilor gândirii, tot aşa Spiritul reprezintă cele mai înalte gânduri ale Minţii Divine. Aşa cum trupul este expresia exterioară a gândirii, la fel Spiritul este acela în care forma îşi ia impulsul iniţial direct din Mintea Divină. Este Eul nemuritor şi real, în care sălăşluiesc toate potenţialităţile Minţii Divine.

Atmosfera de gânduri este un lucru real, concret, şi are în ea tot ceea ce alcătuieşte trupul. Foarte mulţi oameni cred că lucrurile pe care nu le pot vedea sunt lipsite de substanţă; şi, deşi li s-a spus de atâtea ori încât nu se mai pot ascunde, ei continuă să creadă că pot. Oare Adam şi Eva nu se ascundeau de ei înşişi atunci când se ascundeau de Domnul, sau Legea lui Dumnezeu? Este bine să cunoaştem adevărul că purtăm în jurul nostru cartea deschisă a vieţilor noastre, pe care toţi oamenii o citesc, indiferent dacă ţinem cont de asta sau nu. Unii oameni sunt buni cititori de gânduri, în timp ce alţii sunt limitaţi, dar toţi pot să citească un pic, şi nu ne putem ascunde. De asemenea, atmosfera noastră de gânduri îşi revarsă constant cuvintele fluide asupra trupului nostru, şi acolo este văzută de toţi oamenii. Putem, cu puţin antrenament, să simţim forţa gândurilor acestei atmosfere care ne înconjoară şi, treptat, să ajungem la realizarea existenţei sale, la fel de reală ca şi lumea exterioară.

Am învăţat că, exact aşa cum omul poate atinge pământul cu picioarele, tot aşa, pe aripile aspiraţiei, se poate avânta spre înălţimile cereşti. Ca şi cei din vechime, el poate să meargă pe pământ şi să vorbească cu Dumnezeu, şi cu cât face asta mai mult, cu atât îi va fi mai greu să descopere unde se sfârşeşte viaţa Universală şi unde începe existenţa individuală. Când omul face o alianţă cu Dumnezeu prin înţelegerea spirituală, dispare linia despărţitoare dintre om şi Dumnezeu. Când acest punct este atins, omul va şti ce voia să spună Isus prin: Eu şi tatăl Meu suntem Unul.

Marii filozofi ai diferitelor epoci au acceptat ideea omului ca trinitate, dar niciodată n-au avut credinţa că el ar avea o triplă personalitate. Ei l-au privit ca pe o fiinţă triunitară – cu o natură alcătuită din 3 părţi îmbinate.

Tendinţa de a personifica toate lucrurile a denaturat aşa-numita Sfântă Treime până la imposibila concepţie de trei în unul, când ar putea fi înţeleasa că Omniprezenta, Omnipotenta şi Omniscienta a Minţii Universale, Dumnezeu. Atâta vreme cât oamenii văd Sfânta Treime ca trei persoane în una, şi ca pe ceva care trebuie acceptat chiar dacă nu poate fi explicat, ei vor rămâne în primitivismul superstiţiei şi, astfel, în îndoială şi teamă.

Dacă natura triunitară a lui Dumnezeu este mai mult spirituală decât fizică, atunci, în om, trinitatea trebuie văzută dintr-un punct de vedere mai mult mental decât material. Un înţelept filozof a spus: Lăsând deoparte orice altceva, un om înţelept ar trebui să se străduiască pentru o cunoaştere a Sinelui, căci nu există cunoaştere mai înaltă, sau care să aducă o mai mare satisfacţie a puterii, decât o cunoaştere a propriei fiinţe. Dacă omul îşi cunoaşte Sinele real, el nu poate decât să-şi descopere posibilităţile latente, puterile sale ascunse, facultăţile adormite. Ce folos are un om dacă el câştigă lumea întreagă, dar îşi pierde propriul suflet? Sufletul său este sinele său spiritual şi, când îşi descoperă cu adevărat sinele spiritual, el poate construi o lume întreagă dacă prin asta îşi slujeşte semenii. Am învăţat că acela care vrea să atingă ţelul final trebuie să cerceteze adâncimile Sinelui său real şi acolo Îl va găsi pe Dumnezeu, împlinirea a tot binele. Din cauză că omul este o trinitate în unitate – compusă din spirit, suflet şi trup – în starea de ignoranţă spirituală el are tendinţa de a gândi la cel mai de jos nivel al naturii sale, care este cel fizic.

Omul ignorant are grijă de corpul său pentru toată plăcerea pe care o poate obţine, şi vine o vreme când primeşte, prin simţuri, toată durerea pe care o poate suporta. Ceea ce nu învaţă prin înţelepciune, trebuie să înveţe prin suferinţă şi, după experienţe repetate, el nu va mai nega că înţelepciunea este calea cea mai bună. Isus, Osiris şi Buddha au spus că, cu toată înţelegerea noastră, trebuie să obţinem înţelepciunea.

Gândirea, operând în planul înţelectului, ridică vibraţiile corpului până la un punct ce corespunde stării lichide. În acest plan, gândirea nu este nici în întregime materială, nici complet spirituală. Ea oscilează ca un pendul între materialitate şi spiritualitate, dar vine o vreme când omul trebuie să aleagă pe care dintre acestea o serveşte. Dacă alege materialitatea, îl aşteaptă o lume de confuzie şi haos. El poate alege spiritul şi, dacă o face, poate urca spre cupola Templului lui Dumnezeu în om. Această stare a gândirii poate fi comparată cu starea gazoasă a materiei, care este elastică şi tinde spre o expansiune nelimitată. Dumnezeu îl lasă întotdeauna pe om să decidă dacă îşi va dirija fluidul gândirii în direcţia acelor înălţimi celeste, ceea ce l-ar purta deasupra liniei ceţoase a îndoielii, temerii, păcatului şi bolii, sau îşi va lăsa gândurile să coboare spre adâncimile sordide ale animalului din om.

Dacă, gândindu-ne la om ca la o trinitate de spirit, minte şi trup, îl consideram în principal din punctul de vedere al minţii, sau al sufletului, vom vedea că el ocupă o poziţie aflată între două mari extreme ale activităţii mentale, dintre care cea inferioară este trupul, iar cea superioară este spiritul. Mintea este puntea de legătură între vizibil şi invizibil. Operând în planul simţurilor, mintea devine sediul tuturor poftelor şi pasiunilor animale. Ea este şarpele din Grădina omului din Eden, care l-a ademenit să se înfrupte din fructul oprit. Când Isus a spus: Aşa cum Moise a apucat şi a ridicat şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie ridicat fiul omului, El nu se referea la înălţarea trupului pe cruce, ci la elevarea sufletului sau minţii mai presus de amăgirile simţurilor. Stând între spirit şi trup, deşi fără să fie separat de ele, sufletul sau mintea este în stare să gândească mai josnic decât o fiară; sau poate să intre în uniune conştientă cu spiritul pur, unde există o abundenţă de pace, puritate şi Putere Divină.

Când fiul omului este ridicat până la acel regat în care el se înalţă deasupra erorilor regatului fizic, atunci el gândeşte şi acţionează în planul inteligenţei pure. Acolo el face deosebirea între acele instincte pe care le are ca şi orice animal, şi acele intuiţii divine pe care le are în comun cu Dumnezeu. Mi s-a arătat că, atunci când omul gândeşte în acelaşi plan cu spiritul pur, sufletul intră conştient în acel regat în care

percepe idealul lucrurilor, mai degrabă decât lucrurile însele. El nu mai este dependent de simţuri ci, cu o viziune mai clară, vede priveliştea măreaţă a orizontului larg. Aici este revelat adevărul, de către Inteligenţa Divină, şi aici vorbeşte mesajul însufleţitor şi dătător de sănătate.

Când fiul omului a fost ridicat din adâncimile lumii sale materiale şi a fost înconjurat de imaginile de liniştita frumuseţe şi rafinament ale lumii mentale, după un timp el este cuprins de o nemulţumire pozitivă, şi impulsul etern spre mai sus, al sufletului, îl poartă spre regate mai înalte. Acolo el nu mai vede doar imagini ale liniştii, ci locuieşte chiar în ţara liniştii, înconjurat de o frumuseţe perpetuă. El a zărit interiorul şi, pentru el, acesta a devenit totul; iar exteriorul a devenit interior. El trăieşte într-o lume a cauzelor, pe când înainte se mişca într-o lume a efectelor.

Spiritul omului triunitar este inteligenţă pură, acea regiune a fiinţei sale unde nici marturia simţurilor, nici opinia umană nu au vreo greutate în faţa adevărului evident. Descoperirea Christului lăuntric, sau Fiul lui Dumnezeu în fiul omului, este cea care lasă deoparte îndoiala şi descurajările ei. De pe această culme a fiinţei sale, omul vede toate lucrurile cu viziunea clară a sufletului educat. El vede mai multe lucruri în ceruri şi pe pământ, decât sunt visate în orice filozofie. Când a învăţat că el nu este doar un trup cu o minte guvernată dinăuntru sau din afară, ci că ambele pot fi făcute servitori supuşi ai adevăratului său Sine spiritual, el a adus în exprimare acea moştenire Divină cu care a fost înzestrat iniţial.

Spiritul este esenţa supremă a fiinţei umane. El nu este niciodată suferind sau nefericit căci, aşa cum spunea marele suflet Emerson, Finitul este cel care suferă. Infinitul se odihneşte zâmbind. Iov, în Biblia voastră, v-a spus că omul este Spirit şi că suflarea Atotputernicului i-a dat viaţă. Într-adevăr, Spiritul din om este cel care dă viaţa, şi acel Spirit guvernează activităţile lui inferioare. Spiritul comandă cu autoritate, şi toate lucrurile se subordonează legii juste.

O eră nouă, îmbrăcată în veşmântul răsăritului care se apropie, se naşte în inimile oamenilor şi, în curând, Spiritul pur al lui Dumnezeu va străluci iarăşi din inimă, şi se va deschide iarăşi uşa prin care toţi vor putea intra într-o viaţă mai bogată şi mai deplină. Proaspăt, vibrant, cu eternă tinereţe, speranţă şi strădanie, sufletul omului se află în pragul unei noi ere, mai glorioasă decât oricare alta care a luminat cerul de la zorii Creaţiei. Steaua din Betleem a strălucit, la naşterea lui Isus, mai tare ca înainte, dar în curând strălucirea ei va fi ca a soarelui de la amiază, căci această nouă lumină vesteşte ziua când Christ se naşte în inimile tuturor oamenilor.

CAPITOLUL VIII

În dimineaţa următoare, Chander Sen şi-a continuat discursul:

— Mi s-a arătat, fără să poată încape îndoiala, că inteligenţa umană poate fi transmutată în Inteligenţă Divină. De cum mi-a fost clar acest lucru, am descoperit că puteam intra în Împărăţia lui Dumnezeu, şi că această împărăţie este chiar înlăuntru. Acum ştiu că Dumnezeu este unica putere, Atotprezentă şi Atotştiutoare; şi că păcatul, dizarmonia, boala, bătrâneţea şi moartea aparţin doar unei experienţe trecute. Acum percep realitatea şi ştiu că fusesem pierdut în ceaţa iluziei. Timpul şi spaţiul au dispărut complet, şi ştiu că acum sălăşluiesc în ceea ce este subiectiv, şi că aceasta aparţine lumii obiective. Dacă aş fi fost în stare să urmez îndemnurile şi sclipirile pe care mi le revelau, din când în când, cele mai subtile simţuri, câte ore obositoare şi tulburi aş fi putut evita! Dar, în tinereţe, ca majoritatea oamenilor, decisesem că nu aveam decât o viaţă de trăit, şi o trăiam doar prin a-mi satisface ego-ul pe orice cale, aşa că mă hotărâsem să obţin cât mai mult din acea viaţă. Am făcut din egoism principalul ţel în viaţă şi am dat frâu liber pasiunilor animale, cu rezultatul că am irosit fluidele vitale ale corpului meu, până când el nu mai era decât coaja goală pe care aţi văzut-o prima oară. Daţi-mi voie să vă arăt o imagine care va ilustra şi mai bine gândurile mele.

Rămase tăcut pentru o clipă, şi o imagine, ca şi cele deja descrise, apăru pe un perete. Era chiar imaginea lui, aşa cum îl văzusem cu puţin timp în urmă. Era aceea a unui om bătrân, mergând nesigur, sprijinit în toiagul său de lemn. După aceea se ivi înfăţişarea sub care apăruse în această dimineaţă. El continua:

— Prima imagine îl reprezintă pe cel care îşi risipise energiile şi fluidele vitale ale corpului său până când nu mai rămăsese decât coaja golită. Cealaltă îl reprezintă pe cel care şi-a conservat energiile şi fluidele vitale înlăuntrul corpului. În cazul meu, vedeţi asta ca o completă reântinerire, ceea ce este adevărat. Dar eu o văd din alt unghi: câţi ar putea fi atât de norocoşi ca mine, să aibă ajutorul, simpatia şi compania acestor dragi fraţi?

Ca să-mi înţelegeţi gândul, să urmărim viaţa unui individ de la naştere până la finalul pe care atât de mulţi îl văd ca fiind moartea. Copilul se naşte. El nu este conştient de fluidele purtătoare de viaţă, care curg prin corpul său, căci ele sunt inactive din cauză că organele care le generează sunt încă nedezvoltate şi inactive. Pe durata perioadei de creştere, dacă este normal, copilul este frumos, activ şi jucăuş, plin de viaţă. Fluidele vitale sunt generate continuu, până când copilul atinge un nivel al dezvoltarii sale la care fluidele vitale sunt active şi pot fi risipite. Dacă are loc această risipire, în puţini ani copilul începe să pară bătrân. Ochii îşi pierd strălucirea, corpul îşi pierde vitalitatea şi graţia. Trăsăturile îi devin rigide. Peste alţi câţiva ani, creierul îşi pierde puterea de a se coordona cu muşchii, şi corpul este cel al unui bătrân decrepit, coajă goală a celui de altădată.

Apoi să luăm o persoană care şi-a conservat toate fluidele vitale şi le-a permis să circule prin corp în mod natural, şi vedem cât de puternică şi viguroasă este. Dacă acest om continuă conservându-şi mereu fluidele vitale, chiar dacă el nu a perceput idei mai înalte despre viaţă decât a te naşte, a trăi câtva timp pe pământ, apoi a trece dincolo, durata vieţii sale ar fi de 3-4 ori mai mare decât pentru o persoană care şi-a irosit fluidele vitale. Dacă el percepe că există un rol mai mare pentru el în planul lui Dumnezeu, atunci permanent îşi va păstra fluidele vitale din corp, căci descoperă curând că ele sunt necesare pentru o dezvoltare perfectă.

Doar cu puţin timp în urmă, învăţaţii moştri au început să cunoască delicata reţea de artere şi vene care compune sistemul circulator al corpurilor noastre. Dar le-a rămas să mai afle că există în corp şi un alt sistem circulator, mai delicat şi mai subtil, care poartă forţa vieţii spre fiecare atom. Prin sistemul nervos, această forţă a vieţii este trimisă la un grup de celule din creier. Aceste celule, la rândul lor, acţionează ca distribuitor al acestei forţe, şi ea este trimisă la fiecare atom al corpului, de-a lungul nervilor, pentru care ea are o afinitate specială. Ea lucrează şi ca o protecţie pentru nervi. Dacă forţa vitală este irosită, celulele devin rigide şi nu pot fi schimbate cu celule noi (care sunt create ca să le ia locul), şi atunci noile celule sunt înlăturate în locul celor vechi, care treptat se descompun şi mor. Dacă forţa vitală este conservată, celulele sunt reânnoite la fel de rapid la vârsta de cinci sute de ani, ca şi la cea de zece ani.

Se va descoperi că, atunci când toată forţa vitală este conservată, corpul poate fi atât de încărcat cu viaţă, încât poţi transmite viaţa în toate formele. poţi să pictezi un tablou, să modelezi o statuie, sau să iei orice creaţie a mâinilor tale care exprimă idealul tău, şi să sufli asupra ei suflarea vieţii, şi va deveni vie. Va vorbi cu tine şi cu ceilalţi care pot înţelege inspiraţia vieţii pe care ai pus-o în ea; şi va fi activă pentru că tu, Domnul Dumnezeul tău S-a exprimat şi este după voia Sa. Dar acele forme nu-şi vor asuma calitatea umană decât dacă le conduci spre viaţa Divină. Dacă le dai viaţă, trebuie să le conduci spre viaţa pură a lui Dumnezeu; atunci ele sunt forme perfecte, aşa cum şi tu eşti perfect, şi atunci ţi-ai îndeplinit responsabilitatea. Veţi descoperi că acesta este adevăratul geniu.

Există o eroare vitală, pe care vreau s-o punctez. Geniul, cum îl vedeţi voi, când începe să se dezvolte, a dobândit, conştient sau inconştient, abilitatea de a-şi conserva forţele vitale în toată puritatea lor, şi de a le trimite prin canalele lor naturale; această condiţie a animat corpul sau şi facultatea sa creatoare, şi el vede că, pentru el, există ceva mai înalt de exprimat decât ceea ce este ordinar. Conservându-şi forţele vitale şi dându-le frâu liber, el va merge înainte spre realizări mereu mai minunate; dar dacă permite dorinţei sexuale să se strecoare, el îşi pierde rapid puterea creativă. La început, corpul este construit prin conservarea forţelor vieţii până când celulele capătă o textură mai fină decât structura inferioară a unei persoane care îşi iroseşte forţa vitală. În momentul acela, când geniul este în culmea faimei sale, dacă nu şi-a dezvoltat puterea perceptivă mai profundă, Puterea Divină, atunci se pierde în autoglorificare. Pentru că nu era complet trezit, el abandonează lumina care îl ghida; din impulsul spre o excitaţie mai puternică, el începe să-şi risipească forţele vitale şi în curând îşi pierde toată puterea. În consecinţă, dacă omul îşi înalţă gândirea deasupra pasiunilor animale şi îşi conservă forţele vitale până când corpul începe să capete textura mai fină, însă apoi îşi permite să cadă îndărăt, el se va prăbuşi mult mai rapid decât cineva care nu a fost astfel trezit.

Când cineva s-a trezit într-atât încât îşi conservă toate forţele vitale şi le lasă să fie distribuite în mod natural spre nervi, apoi le lasă să circule de-a lungul nervilor către fiecare atom al corpului, fără să-l tulbure gânduri, dorinţe sexuale sau pasiuni, euforia va fi permanentă şi senzaţia va depăşi cu mult pe cea a sexului. Şarpele va fi ridicat şi nu va mai trebui să-şi târască pântecele prin noroiul şi bezna senzualităţii şi pasiunii.

Dacă omul ar putea înţelege că acest fluid al vieţii este de multe ori mai vital decât cantitatea corespunzătoare de sânge, el şi l-ar conserva, în loc să-l risipească. Dar el îşi închide ochii în faţa acestui lucru (poate să fie complet ignorant faţă de asta) şi continuă în orbire şi ignoranţă, până când soseşte moartea. Atunci răsună plânsul lui, căci nu-şi admiră rezultatul.

Voi îi priviţi pe bătrâni cu veneraţie, şi părul lor cărunt îl vedeţi ca pe o coroană onorabilă, ceea ce nu vreau să neg nicicum. Dar, pentru că aţi văzut imaginile, vă las pe voi să decideţi care merită mai mult să fie onorat: cel cu suviţe cărunte, care, prin ignoranţă sau chiar perversitate, şi-a atras asupra sa decrepitudinea, sau cel care, la maturitate, devine mai plin de viaţă, mai puternic şi mai bine echipat să înfrunte anii care vin, din această cauză fiind mai blând şi mai generos. Eu recunosc că acela care îşi află sfârşitul prin ignoranţă este de compătimit, în timp ce pentru acela care ştie şi totuşi ajunge la acelaşi sfârşit, este ceva cumplit.

CAPITOLUL IX

Din ziua aceea am început să studiem sârguincios alfabetul, cu Chander Sen ca instructor. Zilele treceau foarte repede şi se apropia luna aprilie, ramanând încă netraduse o mare parte a documentelor. Dar ne consolam cu ideea că aveam să revenim şi să încheiem traducerile. Deşi prietenii moştri traduseseră pentru noi o bună parte din scrieri, ei insistaseră să studiem caracterele ca să putem traduce noi înşine.

În septembrie precedent aranjasem să ne întâlnim, în deşertul Gobi, cu un grup de cercetători care avea să ne însoţească la locul a trei dintre oraşele antice în ruină, a căror localizare era dată în aceste scrieri. Deşi pe atunci încă nu văzusem documentele, ni se spusese de existenţa lor. Cele pe care le văzusem la început, şi care ne stârniseră curiozitatea, erau doar copii ale documentelor pe care le aveam acum în faţa noastră. Ambele seturi de documente plasează aceste oraşe cu 200 de mii de ani în urmă. Se spunea că locuitorii erau la un înalt nivel de civilizaţie, căci cunoşteau artele şi meşteşugurile, şi erau capabili să prelucreze metalele; că aurul era un metal foarte obişnuit, atât de răspândit încât îl foloseau pentru a-şi face vase de băut şi pentru a-şi potcovi caii. Se mai spunea că aceşti oameni aveau un bun control asupra tuturor forţelor naturale, ca şi asupra propriilor lor puteri Divine. De fapt, legendele – dacă sunt doar legende – despre ei sunt foarte asemănătoare cu cele din mitologia greacă. Dacă hărţile erau corecte, acest uriaş imperiu acoperea o mare porţiune din Asia şi se întindea în Europa pe toată lungimea Mării Mediterane, până acolo unde este azi Franţa, şi cea mai mare altitudine pe întinderea lui era de circa 600 de picioare deasupra nivelului mării. Era o mare câmpie, foarte fertilă şi foarte populată, şi o colonie a Patriei-Mamă. Fără îndoială că, dacă resturile acestor oraşe pot fi găsite şi scoase la lumină, va fi descifrată o istorie foarte valoroasă, căci descrierile din documente, ale acestei ţări, le depăşesc pe cele din Egiptul Antic prin pompa şi splendoarea din timpul celor 7 dinastii de regi ai săi. Chiar şi înainte de guvernarea acestor 7 dinastii, ea este descrisă ca fiind nespus de prosperă. Oamenii se conduceau ei înşişi; nu existau războaie, nici vasali sau sclavi. Ei îşi numeau conducătorul, fără discuţie, Principiul Director, şi îl iubeau şi i se supuneau. Documentele arăta că primul rege din prima dinastie a uzurpat puterea Principiului Director şi s-a instalat pe tron ca un conducător.

Timpul trecea repede. Eram ocupaţi să pregătim totul pentru a ne alătura expediţiei, căci trebuia să pornim la drum ca să fim punctuali în luna mai, la locul de întâlnire stabilit, unde aveam să ne împrospătăm proviziile şi să echipăm expediţia principală pentru călătoria finală.

Cuvintele sunt sărace când încerc să redau gândurile şi sentimentele mele pe măsură ce se apropia momentul plecării. Fiecare oră a şederii noastre fusese o bucurie, nici una nu fusese plictisitoare. Deşi fusesem cu aceşti oameni şi împărţisem cu ei casele lor timp de peste cinci luni, timpul trecuse atât de rapid încât păreau să fi fost câteva zile. Totuşi, un univers de posibilităţi se deschisese în faţa noastră. Era ca şi cum o uşă s-ar fi deschis larg. Fiecare simţea posibilităţile nelimitate – şi totuşi ezita să păşească prin uşă, dar ezităm şi să-i părăsim pe aceşti minunaţi oameni, pe care îi vedeam ca pe nişte fraţi.

Cred că există un moment în viaţa oricărui muritor, când el, sau ea, poate vedea uşa larg deschisă – exact aşa cum fiecare dintre noi o vedea în acea frumoasă dimineaţă de aprilie – şi fiecare poate vedea vastele posibilităţi care pot fi dobândite. (Voi cere cititorilor să lase deoparte, pentru o vreme, orice prejudecăţi şi, dacăsunt capabili, să înţeleagă aşa cum am înţeles noi. Nu mă aştept să credeţi, dar vreau să înţelegeţi că una este să scrii despre aceşti oameni, şi este cu totul altceva doar să stai la picioarele lor şi să asculţi). Se părea că, dacăam fi păşit ferm înainte şi am fi intrat pe uşa, orice realizare avea să ne stea la îndemână – şi totuşi ezitam. Oare de ce? Pentru că nu credeam pe deplin; permiteam tradiţiei să ne tragă

îndărăt şi să închidă uşa; atunci spuneam că mâna destinului ne-a închis-o. Dar trebuia să ajungem să realizăm că nu există fatalitate decât dacă noi înşine o permitem.

Iată, aveam în faţa noastră nişte oameni blânzi, simpli, totuşi atât de minunaţi, care de generaţii, şi poate dintotdeauna, trăiseră numai dincolo de această uşă, şi viaţa aceea era ceva firesc pentru ei. Nu există precedent sau tradiţie, nimic altceva decât o viaţă pură, cinstită, bine trăită şi cu picioarele pe pământ. Îl las pe cititor să discearnă.

Ezităm să părăsim aceste dragi suflete blânde, de care ne ataşasem atât de mult în ultimele câteva luni, şi totuşi ştiam că ne aşteptau alte lucruri, şi le aşteptăm cu nerăbdare. Ne-am despărţit de prietenii moştri într-o frumoasă dimineaţă de aprilie, cu strângeri de mână şi salutări cordiale, printre invitaţii din inimă ca să revenim. Cu un rămas bun final şi cu binecuvântări, ne-am îndreptat spre nord, de data aceasta pentru a traversa marele Gobi, cu poveştile lui despre teribilele greutăţi care ne aşteptau, ca viziuni vagi în mintea noastră. Dar nu ne era teamă, căci Emil şi Jast erau iarăşi cu noi, iar Chander Sen îi luase locul lui Neprow.

Pentru noi, care vizitasem multe ţări, deplasarea lentă pe calea urmată era doar o parte din munca noastră cotidiană. Toţi din grupul nostru erau bucuroşi să fie acolo. Cu toţii recunoşteam că în faţa noastră începuse să se deschidă şi creştea o lume nouă. Cu toţii recunoşteam cât de străină ne era această ţară şi cât de mult neprevăzut aducea, de aceea, o călătorie obişnuită, şi totuşi exista un impuls irezistibil de a merge mai departe. Cu încredere absolută în prietenii moştri mai mari, toate temerile sau gândurile de nemulţumire personală fuseseră abandonate şi intrasem în miezul lucrurilor cu un entuziasm şcolăresc.

Ne obişnuisem cu locuri îndepărtate de pe Pământ, dar niciodată nu trăisem experienţa unei ţări atât de diferite; şi totuşi unde puteam călători cu libertatea şi uşurinţa de aici? Vă miraţi că eram atât de impresionaţi de această ţară şi de binefăcătorii moştri? Simţeam că am fi putut merge spre nord până când am fi atins regiunile polare şi le-am fi cucerit. Nu mersesem prea mult, când cineva din echipa noastră a remarcat:

— Dacă am putea călători aşa cum pot aceşti prieteni, drumul ar fi uşor. Dar pentru că noi nu putem călători ca ei, fac şi ei tot drumul alături de noi.

Totul a mers bine până în seara celei de-a şaptea zile. Pe la ora 5 după-amiază tocmai ieşeam dintr-o vale adâncă în care coborâsem, ca să trecem spre regiunea mai deschisă de dincolo de culme, când cineva din echipă a strigat că se vedeau nişte călăreţi în depărtare. I-am privit prin binoclu şi am numărat 27 de călăreţi care păreau înarmaţi până în dinţi. L-am anunţat pe Jast şi el a spus că era, probabil, vreuna dintre cetele nomade care cutreierau zona. Am întrebat dacă era o bandă de tâlhari, şi el ne spuse că aşa bănuia, căci nu păreau să fie însoţiţi de vreo turmă de animale.

Am părăsit cărarea şi am intrat într-un pâlc de copaci unde ne-am instalat tabăra pentru noapte. În timp ce se aşeza tabăra, doi din grupul nostru trecură pârâul lângă care poposisem şi urcară pe o culme care le oferea priveliştea regiunii din jur. Ajunşi pe vârf ei se opriră şi, punându-şi ocheanele la ochi, rămaseră aşa o clipă, apoi se întoarseră şi se grăbiră spre tabără. În momentul acela, cineva observă că se apropia o furtună. Am privit şi, destul de limpede, se vedea o masă de nori grei adunaţi la nord-vest, şi ceaţa se ridica spre ei din toate direcţiile. Am devenit foarte neliniştiţi, căci vedeam banda de călăreţi în mijlocul furtunii care se apropia, coborând pe pantă direct spre tabăra noastră. Eram foarte tulburaţi de apariţia acestei bande. Deşi expediţia noastră număra 32 de persoane, nu aveam nici un fel de arme de foc. Pentru câteva momente, vântul vâjâi şi ne biciui, purtând în jurul nostru particule fine de zăpadă, cu o viteză de 70 de mile pe oră, şi se părea că aveam să fim siliţi să ne mutăm tabăra din cauza crengilor care cădeau din copaci, smulse de vijelie. Apoi totul se calmă acolo unde eram noi, şi pentru o clipă ne-am gândit că era doar o rafală, cum se întâmpla adesea în această regiune, şi că în curând avea să treacă.

Pentru că încă mai era o lumină vagă care ne permitea să vedem, ne-am întors şi am făcut ordine în corturi. Am fost atât de ocupaţi cu aceste treburi timp de vreo jumătate de oră, încât nu ne mai gândeam la furtună sau la presupuşii bandiţi care ne speriaseră într-atât puţin mai devreme. Când ne-am oprit o clipă ca să ne odihnim, şeful nostru a mers la intrarea în cort şi s-a uitat afară, apoi s-a întors spunând:

— Furtuna pare să vuiască la mică distanţă dar, aici unde suntem noi, abia dacă se simte vreo adiere. Priviţi, corturile şi copacii din jur abia se mişcă, iar aerul pare să fie cald şi parfumat.

Câţiva l-am urmat afară şi am rămas uimiţi un moment. cât timp fusesem ocupaţi în cort, eram pe jumătate conştienţi de zgomotul pe care îl făcea furtuna, dar bănuiam că trecuse şi traversa valea, ca unele furtuni din ţara aceasta, care vin ca un ciclon şi călătoresc multe mile înainte să-şi înteţească furia, iar după

ce au trecut rămâne o atmosferă calmă. Dar nu acesta era cazul acum. Viscolul urla cu toată furia la o sută de picioare de noi, dar în locul unde ne aflam, aerul era liniştit şi cald. Experienţele noastre dinainte ne aminteau că frigul era intens şi te pătrundea tot mai adânc, în timp ce vântul spulbera minusculele particule îngheţate de zăpadă în lung şi-n lat, până când erai aproape sufocat.

Deodată cercul s-a luminat ca prin farmec. Cum stăteam uimiţi, ni se părea că auzim strigăte omeneşti peste larma furtunii. S-a anunţat cina. Am intrat şi ne-am aşezat. În timp ce mâncam, cineva din grupul nostru se întreba ce se întâmplase cu călăreţii pe care îi văzusem coborând panta. Un altul spuse:

— Mi s-a părut că aud strigăte pe când eram afară şi ne întrebam dacă nu putem fi de ajutor celor pierduţi în furtună.

Jast ne spuse că acei oameni aparţineau uneia dintre cele mai temute bande de tâlhari care cutreiera ţinutul. Adăuga că ei nu făceau nimic decât să jefuiască şi să prade satele, şi să ia cu ei turmele de oi şi capre. După cină, într-o pauză a furtunii, am putut auzi strigăte omeneşti, ca şi forăituri şi nechezături de cai, răsunând ca şi cum nu mai puteau fi stăpâniţi. Deşi păreau să fie la mică distanţă, nu-i puteam vedea, atât de întunecată şi deasă era zăpada învârtejită de vânt. N-am văzut nici pâlpâirea vreunui foc de tabără.

Peste câteva momente, Emil se ridică şi spuse că avea să-i invite în tabără. Dacă nu erau bine echipaţi, le era imposibil unor oameni sau unor animale să supravieţuiască în furtună până dimineaţa, căci afară gerul devenea tot mai intens. Pe când Emil se pregătea să iasă din cort, doi dintre noi îi cerură voie să-l însoţească. Emil păru mulţumit; acceptă şi dispărură în furtună. După ce lipsiseră vreo 20 de minute, ei apărură urmaţi de 20 dintre cei din bandă, care îşi trăgeau caii după ei. Aceştia ne-au spus, mai târziu, că ceilalţi şapte se despărţiseră de ei şi probabil că se rătăciseră în furtună. Cei care ajunseseră în cercul nostru formau un inedit şi pestriţ amestec de creaturi ce păreau semisălbatice. În clipa în care au intrat în cercul de lumină, deveniseră bănuitori, crezând că era vreo cursă pentru a-i captura. Îşi arătară temerile, dar Emil îi asigură că erau liberi să plece oricând doreau, şi le arăta că nu aveam nici un mijloc de apărare dacă doreau să ne atace. Conducătorul lor spuse că asta se pregăteau să facă atunci când ne văzuseră ieşind din vale, înainte să înceapă vijelia. După ce începuse furtuna, se zăpăciseră şi îşi pierduseră direcţia, astfel că nu mai ştiau unde era tabăra. Când îi găsiseră Emil şi cei doi, erau cuibăriţi unul într-altul sub o culme la circa 100 de yarzi în josul râului. şeful lor spuse că, dacă ar fi goniţi iar în furtună, cu siguranţă că ar pieri. Emil îi asigură că nu avea să se întâmple aşa ceva.

Şi-au pus caii la adăpost pentru noapte, printre copaci, apoi s-au strâns la un loc, s-au aşezat şi au început să mănânce carne uscată de capră şi unt de yak, pe care le scoseseră din buzunarele şeilor. În timp ce se ocupau cu asta, îşi ţineau armele la îndemână şi erau gata să reacţioneze la orice sunet suspect. Vorbeau şi gesticulau zgomotos. Jast ne spuse că se minunau de echipamentul nostru şi de lumină, de faptul că nu bătea vântul, că era cald în interiorul cercului şi caii erau atât de liniştiţi. Unul din ceată, care vorbea cel mai mult, auzise de prietenii moştri mai înainte. El le povestea celorlalţi că aceşti oameni erau ca zeii şi că, dacă ar fi vrut, i-ar fi putut distruge pe ei (pe bandiţi) într-o clipă. Jast mai spuse că vreo câţiva din ceată încercau să-i determine pe ceilalţi să ne ia tot ce aveam şi să plece, căci credeau că era o cursă ca să îi prindem; dar că acel om era ferm hotărât să nu fim vătămaţi cu ceva. Le spunea că, dacă ne-ar fi făcut vreun rău, ar fi fost distruşi cu toţii. După ce discutaseră destul de mult, opt dintre ei se ridicară şi veniră spre noi, spunându-i lui Jast că nu voiau să mai stea; că erau foarte îngrijoraţi şi că aveau să încerce să ajungă la tabăra lor, aflată pe malul aceluiaşi pârâu, dar la câteva mile mai la vale. Îşi dăduseră seama de localizarea ei după pâlcul de copaci sub care poposisem. Apoi au încălecat şi au pornit în josul apei.

După vreo 20 de minute s-au întors toţi, spunând că zăpada era atât de mare încât caii nu putuseră să mai meargă prin furtună, care era cea mai teribilă experienţă a lor de mulţi ani încoace. Apoi au început să se instaleze pentru noapte. Cineva din echipa noastră spuse:

— Ei bine, bănuiesc că le va fi mult mai comod aici, chiar dacă se tem, decât afară în furtună.

Jast se întoarse spre noi, spunând:

— Casa tatălui este acolo unde sălăşluieşti; dacă eşti în acea casă şi locuieşti acolo, te afli în spiritul luminos al tatălui. De cât folos poate fi afecţiunea şi căldura dinlăuntrul casei, dacă tu nu eşti de-al casei, sau nu cunoşti căldura şi afecţiunea care se găsesc înăuntru? Îi poţi chema pe cei care au rămas fără casă, dar ei nu vor voi să intre, căci ei nu ştiu unde locuieşti tu. Aceşti fraţi dragi, deşi simt căldura, nu vor veni mai aproape din cauză că ei mereu i-au prădat pe semenii lor, şi nu pot înţelege că aceiaşi oameni pe care ei îi văzuseră ca pe o pradă firească, le-ar putea fi prieteni fără vreun motiv anume, mai ales dacă nu aparţin bandei. Ei nu ştiu că înlăuntrul zăpezii sau frigului, sau în cea mai cumplită furtună, locuieşte tatăl;

şi că aceia care îşi fac, din casa Lui, casa lor, şi sălăşluiesc în ea, nu pot fi vătămaţi de viscol, de vânt sau de torenţi. Numai atunci când eşti lipsit de legătură cu Dumnezeu, vânturile, furtunile şi torenţii năvălesc asupra ta.

Numai atunci când stai ferm şi neclintit cu ochii aţintiţi direct asupra lui Dumnezeu, fără să ştii sau să vezi altceva, numai atunci poţi obţine ceea ce vedeţi acum. Gândul nostru este: Stau ferm cu ochii aţintiţi spre Tine, o, Tată; ştiindu-Te doar pe Tine, Tată; şi nu văd altceva decât pe Dumnezeu în toate lucrurile. Rămân neclintit pe Muntele Sfânt, necunoscând altceva decât Iubirea, viaţa şi Înţelepciunea Ta. Spiritul Tău Divin mă umple întotdeauna. Mă înconjură şi mă cuprinde, înlăuntrul şi în afara mea, totdeauna. Ştiu,Tată, că acest lucru nu este numai pentru mine, ci pentru toţi copiii Tăi. Ştiu,Tată, că nu am altceva decât ce au şi ei, şi că numai Dumnezeu este în toate. Îţi mulţumesc, Tată.

Adevărata pace poate fi găsită chiar şi în inima furtunii; dar, adânc în inima omului care s-a regăsit pe sine, este pace adevărată. Pe de altă parte, omul poate şi să fie izolat departe, în sălbăticie, în lumina crepusculară şi în vasta linişte a naturii, şi totuşi să fie sfâşiat de furtunile pasiunii, sau zguduit de tunetele fricii.

Natura, observată cu atenţie, pare să fi dat forţei brute, lăcomiei şi capacităţii de a vărsa sângele animalelor mai slabe, un avantaj incomparabil; dar veţi observa câteva lucruri simple, asupra cărora puţini au reflectat.

Există în lume mai mulţi miei decât lei. Acesta nu e un accident. Natura nu e oarbă, ca să facă gafe. Natura este Dumnezeu în lucru, şi Dumnezeu nu-şi risipeşte materialele, nici nu face greşeli în opera Sa. Nu vă izbeşte faptul ciudat că, în creuzetul forţelor primitive ale naturii, leul nu a reuşit să mănânce mielul înainte să fi apărut pe scenă omul? Efectiv, mielul a învins leul în lupta pentru existenţă. Nu se poate spune că omul a ajutat mielul împotriva leului, ca să se ajungă aici. După toate probabilităţile, omul şi-a început cariera de vânător ucigându-l mai întâi pe cel mai docil. Este cert că el ucide mai mulţi miei decât lei. Nu omul, ci Natura este cea care pronunţă condamnarea familiei leului. Reflectaţi o clipă şi veţi vedea că Natura nu poate da puteri distincte, în direcţii opuse, aceluiaşi animal. Leul este un mare luptător, dar se înmulţeşte lent. Toată forţa minunatului său trup este dirijată spre luptă. Să aibă pui este în detrimentul lui, şi e un incident al vieţii sale. Mielul, pe de altă parte, nu este un luptător, şi de aceea este slab. Mielul nu-şi cheltuieşte energia în luptă, şi de aceea este mult mai fecund. Natura recunoaşte că a greşit creând leul. Ea îşi corectează greşeala. Leul şi alte animale, care au instinctul de a ucide, dispar.

Nu există excepţii de la această sentinţă de extincţie pronunţată de imuabila lege a Naturii împotriva tuturor fiinţelor prădătoare. Natura guvernează conform unei echitaţi eterne şi, prin însăşi Legea Universului, prădătorul duce o luptă pierdută; asta face şi a făcut mereu, fie el un animal sau un om-animal, în pădure sau în oraş, acum şi pururea. Leul pierde. El pierde atunci când învinge. Moare atunci când ucide. Chiar prin natura lucrurilor, el îşi mănâncă propria specie atunci când sfâşie carnea caldă a mielului pe care l-a smuls turmei. Când primul leu şi-a lovit prada cu puternica sa labă, şi şi-a mârâit, printre fălcile însângerate, plăcerea pe care o simţea, el cânta nu moartea neajutoratului pe care îl mânca, ci imnul funebru al propriului său neam. Cruzimea este un punct de referinţă şubred. Leii nu se întovărăşesc. Urşii nu trăiesc în turme. Sălbaticii dintre oameni formează grupuri mici şi se luptă între ei. Primitivismul, barbaria se întorc împotriva celor de acest soi, fiare sau oameni, şi sunt surse de slăbiciune.

În această ordine de idei, fiarele de pradă trebuie să dispară. Nici un mare războinic nu a cucerit vreodată ceva cu adevărat. Toate victoriile sale sunt iluzii. Imperiile cuceritorilor, dacă se bazează numai pe sabie, se descompun repede. În cele din urmă, conducătorii trebuie să repudieze forţa şi să apeleze la raţiune şi dreptate, altfel imperiile lor se prăbuşesc. Fiara de pradă, fie că este animal sau om, este singuratică, neajutorată şi lipsită de speranţă, irevocabil condamnată, căci adevărata forţă este blândeţea. Blândeţea este leul, cu toate atributele leului, în afară de gustul pentru sânge, şi treptat toată viaţa ajunge sub guvernarea blândeţii care cucereşte totul.

Omul este făcut şi desfăcut de sine însuşi. În fabrica gândirii, el făureşte armele cu care se distruge singur. Tot acolo, el finisează uneltele cu care îşi construieşte palate cereşti de bucurie, putere şi pace. Prin alegerea justă şi prin folosirea corectă a gândului, omul urcă spre Perfecţiunea Divină. Prin abuz şi prin greşită folosire a gândului, el coboară spre nivelul fiarei. Între aceste două extreme se află toate tipurile de caractere, şi omul este făurarul şi stăpânul lor.

Aceşti bandiţi sunt rămăşiţele unui popor care altădată era măreţ şi prosper. Strămoşii lor populau această ţară pe vremea când era un frumos şi înfloritor imperiu industrial. Ei cunoşteau ştiinţele şi artele.

Îşi cunoşteau, de asemenea, originile şi puterile, şi aveau un cult pentru aceste origini şi puteri. A venit o vreme când au început să caute plăcerile trupului şi, cu timpul, trupurile lor au cedat. Atunci, un mare cataclism s-a abătut asupra ţării, când un val de apă a devastat-o, lăsând în viaţă doar puţini, refugiaţi pe înălţimi. Aceştia s-au dezvoltat în comunităţi şi au devenit marile rase ale Europei.

Regiunea unde ne aflăm şi cea a pustiului Gobi au fost izolate şi apoi înălţate, încât nimic nu a mai crescut aici. Populaţia era atât de distrusă, încât mai existau doar câteva comunităţi izolate şi, cu timpul, au mai rămas doar câteva familii. Acestea s-au unit în bande şi sunt strămoşii populaţiilor de astăzi. Ei nu pot prospera, căci permanent se războiesc între ei. În vreme ce istoria şi originile lor au fost uitate, religia şi legendele lor pot fi urmărite până la sursa unică. Oriunde îi găseşti, descoperi la ei asemănări fundamentale, deşi formele lor diferă mult.

Aici Jast spuse că se temea să nu ne fi obosit deja, căci toţi ceilalţi prieteni ai moştri adormiseră deja. Am privit în direcţia bandiţilor şi era destul de limpede că dormeau cu toţii. Ca şi noi, uitaseră de furtuna, care nu se domolise. Atunci am intrat în cort şi ne-am culcat, mereu la fel de recunoscători marilor moştri prieteni.

Când ne-am trezit în dimineaţa următoare, soarele strălucea şi toată tabăra era în forfotă. Ne-am îmbrăcat în grabă şi am ieşit afară, ca să aflăm că toţi, prieteni şi bandiţi, ne aşteptau. La micul dejun ni s-a spus că se aranjase să călătorim cu toţii până la tabăra bandiţilor, căci era mai uşor să ne deschidem drumul prin zăpadă dacă rămâneam toţi împreună. Bandiţii păreau încântaţi de acest proiect, dar nu pot spune ca şi noi, căci ni se spusese că în tabăra lor erau vreo 150 de inşi. Când am încheiat micul dejun, toate semnele furtunii dispăruseră, aşa că am strâns tabăra şi am pornit, în frunte cu bandiţii călări, deschizând drumul astfel încât ceilalţi să-i urmeze cu echipamentul taberei.

Deşi tabăra bandiţilor nu era la mai mult de 12 mile în josul apei, nu am ajuns acolo decât după-amiază, când eram deja foarte încântaţi să ne oprim pentru o cât de scurtă pauză. Am găsit tabăra lor foarte întinsă, cu suficient loc ca să încapă toată expediţia noastră. După masă s-a decis că am fi putut călători mai bine în continuare dacă aşteptăm o zi sau două, ca să lăsăm zăpada proaspăt căzută să se aşeze, căci a doua zi trebuia să traversăm o trecătoare la circa 14 mii de picioare stânca. Vremea nu s-a dovedit a fi atât de caldă pe cât ne aşteptam, aşa că şederea noastră s-a prelungit pe vreo patru zile. Întregul sat ne-a tratat cu cel mai mare respect, şi au făcut tot ce le stătea în puteri ca să ne facă şederea cât mai plăcută.

La plecare, doi dintre bărbaţi au întrebat dacă puteau să se alăture expediţiei. Cum tot aveam de gând să recrutăm un mare număr de ajutoare în următorul sat mai mare, la vreo 70 de mile depărtare, i-am acceptat bucuroşi şi au rămas cu noi până când ne-am întors, în toamnă.

Când am părăsit satul, aproape jumătate din populaţia lui a venit cu noi până pe culmea marii trecători, ca să ajute la tăierea potecii prin zăpada adâncă, şi le-am fost foarte recunoscători pentru eforturile lor amabile, căci s-a dovedit a fi un urcuş foarte dificil. Pe culme ne-am luat rămas bun de la prietenii moştri bandiţi şi am pornit spre locul de întâlnire stabilit, sosind acolo la 28 mai, la trei zile după sosirea prietenilor cu care făcusem aranjamentul în toamna precedentă.

CAPITOLUL X

După ce ne-am odihnit timp de o săptămână şi am strâns echipamentul necesar, expediţia noastră reunită a pornit spre oraşele antice ale Uigurilor, unde am ajuns la 30 iunie. Aici ne-am apucat imediat de lucru şi, când primele săpături au ajuns la 50 de picioare adâncime, am dat peste zidurile unei clădiri antice. Când am ajuns la aproape 90 de picioare adâncime, am pătruns într-o cameră largă, unde se găseau multe statuete din aur, argint, bronz şi lut, toate frumos lucrate. După ce lucrările avansaseră suficient de mult ca să poată dovedi, fără nici un dubiu, că acesta fusese cândva un oraş foarte mare, am mers într-un al doilea loc. Aici am săpat până la circa 40 de picioare înainte de a ajunge la ceea ce s-ar putea numi o dovadă clară a vechii civilizaţii. Iaraşi am muncit îndeajuns pentru a demonstra că erau ruinele unui mare oraş antic.

Ne-am mutat într-un al treilea loc, unde ne aşteptam să găsim probele care aveau să arate că acesta era cel mai vechi şi cel mai mare dintre cele trei oraşe. Pentru a economisi timpul şi resursele, ne-am organizat forţele în patru echipe. Trei dintre aceste echipe erau alcătuite dintr-un şef şi şase ajutoare. Asta dădea fiecărei echipe câte şapte persoane. Acestei forţe combinate i-a fost atribuită toată munca de la săpături şi administrarea ei, fiecare echipă având câte 8 ore de lucru din cele 24 de ore ale zilei. Celei de-a patra echipe, compusă din restul personalului expediţiei, i-au fost rezervate treburile taberei. Eu eram în

echipa al cărei conducător era şeful nostru. Ni s-au atribuit cele 8 ore de lucru de la miezul nopţii până la ora 8 dimineaţa.

După ce am încheiat degajarea primului puţ săpat şi am obţinut accesul la patru camere subterane, am înlăturat suficiente dărămături ca să ajungem să arătăm, mai presus de orice îndoială, că acesta era cel mai vechi şi cel mai mare dintre cele trei oraşe, şi că avea comori bogate.

Într-o dimineaţă, echipa care venise să ne schimbe ne-a anunţat că se apropiau de tabără nişte călăreţi, dinspre nord. Când am ajuns la suprafaţă, am văzut că veneau în direcţia noastră şi că păreau să fie o altă bandă de tâlhari, căci urmau, în mod evident, calea făcută de noi când venisem aici. Pe când stăteam privind, Jast veni şi spuse:

— Este o ceată de bandiţi hotărâţi să jefuiască tabăra, dar nu cred că trebuie să ne temem.

I-am aşteptat să se apropie şi ajunseseră la vreo 500 de yarzi de tabăra noastră, când s-au oprit. După un scurt interval, doi dintre ei au venit călare şi, după ce ne-am salutat, ne-au întrebat ce făceam acolo. Le-am spus că încercăm să găsim un oraş antic. La asta, ei au răspuns că nu credeau nici un cuvânt din ce le spusesem. Bănuiau că eram în căutare de aur şi veniseră să ne ia echipamentele şi proviziile. Am întrebat dacă erau soldaţi ai guvernului, la care ei răspunseră că nu recunoşteau nici un guvern, căci în regiunea aceea conducea cine era mai tare. Cum nu vedeau nici urmă de arme de foc, cred că au ajuns la concluzia că trebuia să existe o forţă mai mare decât ceea ce constataseră cu ochii lor. S-au întors la ceata lor ca să analizeze situaţia.

După un timp, cei doi au revenit şi ne-au spus că, dacă ne predăm de bunăvoie, nu aveau să rănească pe nici unul dintre noi, dar dacă nu, atunci aveau să înainteze şi să împuşte pe oricine ar fi opus rezistenţă. Ni s-au dat 10 minute ca să ne hotărâm, după care ei aveau să înainteze fără alte discuţii. La aceasta, Jast le-a răspuns că nici nu vom rezista, dar nici nu ne vom preda. Asta a părut să-i înfurie şi, dând pinteni cailor, s-au întors spre ceata lor, agitându-şi armele. Atunci întreaga bandă porni spre noi în galop întins. Mărturisesc că eram speriat de-a binelea, dar aproape instantaneu ni s-a părut că eram înconjuraţi de fantomatice siluete de călăreţi, galopând în jurul nostru. Apoi aceste siluete deveniră şi mai veridice, şi numărul lor spori. Era evident că şi vizitatorii moştri văzuseră ceea ce vedeam noi, căci caii lor fie erau opriţi imediat, fie se opreau singuri, începând să se cabreze şi să se prăbuşească, scăpând de sub controlul călăreţilor. Într-o clipă, o teribilă confuzie puse stăpânire pe bandă, care număra vreo 75 de călăreţi. Caii începură să cadă în dreapta şi în stânga, fără să mai poată fi stăpâniţi, şi totul se încheie cu o retragere dezordonată a bandei, urmărită îndeaproape de călăreţii-fantomă, cum le-am spus noi.

După ce lucrurile s-au potolit, şeful nostru şi doi din echipă, printre care eram şi eu, am mers până la locul unde se oprise banda şi nu am putut descoperi alte urme decât cele făcute chiar de tâlhari. Eram foarte nelămuriţi cu asta, căci totul ni se păruse la fel de real ca şi bandiţii, iar salvatorii păruseră că vin din toate părţile. Ne aşteptam să găsim, clare, urmele cailor lor pe nisip, la fel de clare ca şi acelea ale cailor bandiţilor. Când am revenit în tabără, Jast spuse:

— Călăreţii-fantomă, cum le-aţi spus voi, erau doar imagini, făcute atât de reale încât voi, ca şi bandiţii, le-aţi putut vedea. Pe scurt, erau imagini ale altor întâmplări, pe care am fost capabili să le producem într-o manieră atât de veridică, încât nu au putut fi deosebite de întâmplarea reală. Putem să le producem pentru protecţia noastră, ca şi pentru a-i proteja pe ceilalţi, şi astfel nimeni nu a fost rănit. Acolo unde se slujeşte un ţel clar, nu poate surveni nici o vătămare. În mintea bandiţilor se trezise o bănuială. Nu era logic ca o expediţie ca a noastră să se aventureze atât de departe fără nici o apărare, şi am profitat de asta ca să-i speriem. Sunt foarte superstiţioşi şi mereu se tem de capcane. Genul acesta de oameni este foarte susceptibil să se teamă, şi ei au văzut exact ceea ce se aşteptau să găsească. Dacă nu am fi utilizat această metodă, foarte probabil că ar fi trebuit să distrugem o parte din bandă înainte ca ei să ne lase în pace. Aşa însă, n-o să mai auzim de ei de-acum înainte.

Nu am mai fost ameninţaţi după aceea.

După ce lucrasem suficient ca să ne convingem că aceste trei oraşe existaseră, ni s-a sugerat să umplem iarăşi puţurile săpate, pentru a le proteja de orice bandă de jefuitori care ar fi putut descoperi lucrările, căci o asemenea descoperire ar fi condus la o adevărată goană după comori. Printre toate aceste bande circula legende despre existenţa acestor oraşe şi despre bogăţia lor în aur. De cum am terminat cercetările, toate puţurile au fost umplute la loc, astfel încât să rămână cât mai puţine urme; şi prima furtună avea să şteargă orice urmă am fi lăsat. Nisipul se deplasează continuu în această regiune, şi acest lucru face foarte dificilă localizarea fiecăreia dintre aceste ruine. Ne-ar fi fost imposibil să descoperim

oricare dintre aceste trei locuri fără ajutorul prietenilor moştri. Ni s-a spus că ruine asemănătoare se găsesc până în sudul Siberiei.

Există dovezi neindoielnice că o populaţie numeroasă s-a dezvoltat aici şi că atinseseră un înalt nivel de civilizaţie. Există şi dovezi nenumarate pentru a arăta că aceşti oameni cunoşteau agricultura, mineritul, textilele şi industriile asociate acestora, cititul, scrisul şi toate ştiinţele. Este foarte evident că istoria acestor oameni este istoria rasei Ariene.

Pe când şedeam la masă în după-amiaza ultimei noastre zile, cineva din echipă îl întrebă pe Emil dacă istoria acestei mari rase putea fi urmărită şi scrisă. El răspunse că se putea, că oraşul de sub tabăra noastră conţinea dovezi absolute sub formă de documente scrise care, când aveau să fie găsite şi traduse, aveau să redea istoria exactă a acestui popor.

Aici conversaţia a fost întreruptă de un bărbat care a apărut la uşa cortului, întrebând dacă i se permitea să intre. Emil, Jast şi Chander Sen s-au ridicat şi s-au grăbit spre intrare ca să-l întâmpine. După saluturile schimbate, am văzut că se cunoşteau foarte bine, şi şeful nostru s-a ridicat ca să li se alăture. La uşa cortului l-am văzut oprindu-se şi privind uimit pentru o clipă; apoi, cu braţele desfăcute, a ieşit repede afară, spunând:

— Ei, ei! Asta chiar că este o surpriză!

Un amestec de voci se auzi, bărbaţi şi femei salutându-se cu el, şi cei trei ieşiră din cort după el. Atunci, toţi cei care stăteam la masă ne-am sculat şi ne-am îmbulzit să ieşim afară, unde am găsit un grup de paisprezece nou-veniţi. Grupul includea pe mama lui Emil, pe gazda noastră din satul unde iernasem, pe frumoasa doamnă care prezidase banchetul la care luasem parte acasă la Emil, şi pe fiul şi fiica lui Emil. Cu toţii formau un grup vesel, şi ne-a reamintit de reuniunile din trecut.

Surpriza era completă şi o arătam, dar şi mai mare era surpriza prietenilor care ni se alăturaseră în această expediţie. Privindu-i, ştiam că deja curiozitatea lor depăşise orice limite. Ei nu mai văzuseră, ca noi, asemenea apariţii şi dispariţii, şi în timpul lucrărilor de până atunci ale expediţiei fusesem atât de preocupaţi încât neglijasem să le povestim altceva decât incidente fragmentare. Apariţia acestui grup, ca din senin, îi lăsase complet uluiţi. Bineînţeles că ne distram copios pe socoteala lor.

După prezentarea tuturor şi după saluturi, cel care avea în grijă tabăra şi echipamentul veni să-i caute pe Emil şi pe şeful nostru. Cu cea mai vizibilă neputinţă pe faţă, el spuse:

— Cum o să-i hrănesc pe toţi aceşti oameni? Alimentele noastre încă n-au sosit şi abia dacă mai avem provizii pentru noi, pentru astăzi şi pentru mâine dimineaţă, căci eram pe punctul să pornim la drum îndărăt.

Pe când discutam aşa, fiind toţi adunaţi acolo, liderul expediţiei combinate a auzit o parte a acestei conversaţii. El se apropie de ei. De îndată l-am auzit întrebând:

— În numele cerului, de unde au venit toţi oamenii aceştia?

Şeful nostru îl privi cu un zâmbet şi îi spuse:

— Tocmai ai spus-o, Ray, au venit direct din ceruri. Uite, nu au nici un mijloc de transport.

Ray răspunse:

— Dar lucrul care mă încurcă mai mult este că nu par să aibă aripi. şi dacăn-au aripi, ar fi trebuit să auzim bufniturile de la aterizarea lor pe nisip, mai ales că sunt atâţia, dar n-am auzit nici asta. Aşa că o să vedem noi dacă sugestia ta este justă şi perfect logică.

Atunci Emil se întoarse spre grup şi zise că, pentru a potoli temerile intendentului nostru, se vedea obligat să-i mustre pe vizitatori pentru că nu-şi aduseseră propriile lor provizii. La asta, intendentul păru teribil de încurcat şi spuse că nu trebuia să fie atât de drastic căci, fără îndoială, tot nu era destulă hrană ca să ajungă pentru toţi. Atunci vizitatorii începură să râdă amuzaţi, ceea ce păru să-l jeneze şi mai tare. Apoi mama lui Emil spuse că nu era nevoie de stânjeneală şi nemulţumire. Gazda noastră şi doamna cea frumoasă i s-au alăturat, spunând că ele vor prelua bucuros grija cinei, căci cu toţii doreau să cineze cu noi. Asta îl făcu pe intendent să răsufle uşurat şi imediat a acceptat oferta.

După-amiază era deja târzie. Era una din acele zile din Gobi când vremea mângâie blând pământul pentru o clipă, iar în clipa următoare scena se poate preschimba într-un infern de furie nepotolită. Toate păturile au fost scoase şi fixate pe nisip, lângă cercul taberei. Pentru un observator, scena avea aspectul unui picnic vesel, ceea ce şi era. Când toate păturile au fost întinse, au fost aduse şi aşezate pe ele, cu tot ce conţineau, vasele care erau folosite pentru pregătirea şi servirea mesei în tabără. Apoi ne-am aşezat cu toţii de jur împrejurul lor.

Încă mai vedeam semnele uimirii şi perplexităţii pe feţele celor care se alăturaseră mai târziu grupului nostru. Ray, liderul, se uită în vase şi spuse că vedea bine câtă mâncare conţineau ele, şi că dac ăacea cantitate putea fi împărţită ca să sature toată acea gloată înfometată, el era gata să-şi ţină ochii larg deschişi pentru a vedea minunea. Cineva din grupul nostru spuse:

— Mai bine uită-te atent, căci exact asta ai să vezi.

Şeful nostru spuse:

— E a doua oară când ghiceşti bine azi, Ray.

Cele trei doamne începură să împartă mâncarea din vase. De cum era umplută o farfurie, era dată mai departe şi o alta goală venea în loc, până când toţi au fost serviţi din belşug. Pe măsură ce continua servitul, îl vedeam pe Ray devenind tot mai neliniştit, şi când propria lui farfurie ajunse la el, o dădu mai departe spunând că poate să se mulţumească şi cu mai puţin. Gazda noastră îl asigură că nu trebuia să-şi facă griji, căci era destulă mâncare pentru toţi.

După ce toţi au fost serviţi cu dărnicie, el se uită din nou în vase. Când a văzut că ele nu-şi diminuaseră conţinutul, s-a ridicat şi a spus:

— Cu riscul de a fi nepoliticos, prost-crescut şi necioplit, o să vă întreb, doamnelor, dacă pot să mă aşez lângă voi, căci îmi dau bine seama că mi-aţi stârnit într-atât curiozitatea, încât nu pot mânca deloc.

Doamnele spuseră că pentru ele era o favoare ca el să le stea alături. Atunci el merse şi se aşeză pe marginea păturii, între mama lui Emil şi doamna cea frumoasă.

După ce el se aşezase, cineva a întrebat de pâine. Nu mai rămăsese decât o bucată, pe capacul cutiei care ţinea loc de tavă. Frumoasa doamnă îşi întinse mâinile şi, aproape instantaneu, în ele se afla o franzelă mare. I-o dădu gazdei noastre, care se pregăti s-o taie ca s-o împartă. Atunci Ray se ridică şi ceru să i se permită să vadă franzela aşa cum era. Pâinea i-a fost înmânată şi, după ce a examinat-o atent o clipă, o dădu înapoi. Vedeam că era foarte tulburat. Făcu câţiva paşi, apoi se întoarse şi, adresându-se frumoasei doamne, spuse:

— Nu vreau să par impertinent, dar asta mi-a zăpăcit într-atât ideile, încât nu mă pot abţine de la a pune întrebări.

Ea se înclină şi îi răspunse că era liber să pună orice întrebări dorea. El continuă:

— Vreţi să-mi spuneţi că voi sunteţi în stare să anulaţi toate legile naturale cunoscute – cel puţin cele ştiute de noi – fără nici un efort, ca să ne aduceţi hrana dintr-o sursă nevăzută sau invizibilă?

Doamna replică:

— Pentru noi, hrana nu este nevăzută; totdeauna este vizibilă.

Atunci se observă că, deşi gazda noastră tăia şi împărţea franzela, aceasta nu se micşora. Ray deveni mai calm, îşi reluă locul, şi doamna continuă:

— Ar trebui să înţelegi că tragedia vieţii lui Isus s-a sfârşit odată cu crucificarea, că bucuria vieţii lui Isus a început odată cu învierea, şi că ţelul oricărei vieţi ar trebui să fie învierea, şi nu crucificarea. Astfel, toţi Îl pot urma spre viaţa mai abundentă a Christului dinlăuntrul lor. poţi să-ţi imaginezi o viaţă mai plină de bucurie şi mai abundentă decât fiind una cu această Mare Putere, această putere a Christului lăuntric? Aşa poţi afla că ai fost creat ca să ai stăpânire peste oricare formă, idee, cuvânt sau condiţie. Trăind această viaţă, care este împlinirea oricărei nevoi, vei descoperi că trăieşti o viaţă exactă, ştiinţifică.

Isus a înmulţit cele câteva pâini şi cei câţiva peşti pe care îi avea băieţelul, până când a săturat mulţimea. Observaţi că i-a rugat să se aşeze într-o atitudine de aşteptare disciplinată, gata să primească hrana înmulţită prin împlinirea legii. Dacă vrei să descoperi bucuria şi satisfacţia din viaţa lui Isus, trebuie să împlineşti legea acestei vieţi acţionând în armonie cu idealurile Sale. Nu poţi să stai îngrijorat pentru felul în care te vei hrăni. Dacă Isus şi-ar fi permis asta, mulţimea nu ar fi fost săturată niciodată. În loc de asta, El a binecuvântat şi a mulţumit în tăcere pentru ceea ce avea, şi hrana a fost înmulţită în suficientă măsură ca să satisfacă toate nevoile.

Vieţuirea nu a devenit o problemă grea până în momentul când omul nu s-a mai supus şi a refuzat să mai asculte Vocea Interioară. Când el se va întoarce şi va învăţa iarăşi să asculte acea Voce Interioară, atunci va înceta să mai muncească pentru mijloacele de trai, şi va lucra pentru bucuria creaţiei. Va intra în bucuria creaţiei şi va crea sub Legea Domnului, sub Cuvântul lui Dumnezeu. Prin Cuvântul Lui, el va descoperi că poate să mişte substanţa atotiubitoare şi atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu, şi să aducă în vizibilitate orice ideal pe care îl menţine în minte. În felul acesta, Isus, pas cu pas, a urcat spre înălţimi şi a dovedit superioritatea Christului din El în faţa concepţiilor limitate ale gândirii materialiste. Când este

realizat acest lucru, munca devine o calitate fericită a existenţei cuiva. Isus a dovedit că adevărata viaţă spirituală este singura viaţă în deplină satisfacţie. El a ajuns la demnitate şi glorie datorită victoriei sale; totuşi, această victorie l-a lăsat liber ca un prunc. Deşi lumea nu este pe deplin conştientă de dorinţa ei, ea urmăreşte chiar această dorinţă de bucurie şi de mare binecuvântare. Omul poate căuta satisfacţii în urmărirea ţelurilor personale, fără să-i pese de legea care spune că acela care caută câştigul egoist, va pierde. Dar, pierzând, el descoperă curând că eşecul lucrurilor personale nu face decât să marcheze ascensiunea celor spirituale. El realizează că limita omului este şansa lui Dumnezeu.

Trebuie să ştiţi că sunteţi îndreptăţiţi la orice dar bun şi perfect al lui Dumnezeu, şi trebuie să fiţi pregătiţi pentru a primi acele daruri prin cunoaşterea lui Dumnezeu ca fiind natura voastră Divină. Dacă te separi de Dumnezeu în gândire, te vei separa de El şi în manifestare. Pentru a pătrunde complet în bucuria vieţii, trebuie să cauţi viaţa şi bucuria, pentru împlinirea şi bucuria pe care acea viaţă o dă întregii omeniri.

Legile pentru făurirea cerurilor aici pe pământ, pe care le explica Isus, şi pe care voi le-aţi văzut aplicate într-o foarte mică măsură, sunt exacte şi ştiinţifice. Omul, fiind fiul şi adevărata imagine a lui Dumnezeu, conţine în sine adevăratul spirit al lui Dumnezeu, tatăl sau. El poate să discearnă şi să folosească legile părintelui său creator, şi să le facă pe deplin operante în lumea treburilor sale, numai dacă vrea.

Apoi ea spuse că erau bucuroase să răspundă la orice întrebări avea el de pus. Ray zise că nu mai avea întrebări, căci era prea tulburat ca să mai vrea să întrebe ceva. Voia doar să reflecteze. Spuse că avea câteva lucruri pe care dorea să le spună, cu speranţa că doamnele nu se vor simţi ofensate, căci nu asta intenţiona. Continua:

— Am venit aici – aşa credeam – să găsim urmele unui popor de multă vreme mort şi dispărut. În schimb, găsim nişte oameni trăind o viaţă mult mai minunată şi mai activă decât se poate concepe. Dacă tot ce am văzut ar putea fi anunţat în lume, întreaga lume s-ar închina la picioarele voastre.

Cele trei doamne spuseră că nu năzuiau să aibă lumea la picioare, ci că doreau să vadă toată omenirea la picioarele lui Dumnezeu. Continuară spunând că omenirea avea deja prea mulţi idoli. Idealul era lucrul de care ea avea nevoie cu adevărat.

Aici vizitatorii, cu excepţia celui care ne chemase la uşa cortului, se ridicară spunând că trebuiau să plece. Cu călduroase strângeri de mâini, binecuvântări şi invitaţii să-i vizităm oricând, ei dispărură la fel de subit cum apăruseră, lăsându-i pe Ray şi grupul lui holbându-se la locul unde stătuseră. După un moment, Ray se întoarse spre bărbatul care rămăsese şi îl întreba cum se numeşte. I s-a spus că numele lui era Bagget Irand. Atunci Ray îi spuse:

— Vrei să spui că voi sunteţi capabili să veniţi şi să plecaţi după dorinţă, fără mijloace de transport vizibile, aşa cum tocmai am văzut, sfidând orice legi cunoscute ale gravitaţiei şi ale fizicii?

Bagget Irand răspunse:

— Nu sfidăm nici o lege, şi nici nu încălcăm legea unică a omului sau a lui Dumnezeu. Cooperăm cu ele şi lucrăm în acord cu toate legile, ale Naturii şi ale lui Dumnezeu. Mijloacele de locomoţie pe care le folosim, deşi invizibile pentru voi, sunt perfect vizibile pentru noi. Problema este că voi nu le vedeţi; în consecinţă, nu credeţi. Noi vedem, credem şi ştim, şi putem să le folosim. Când îţi deschizi înţelegerea ca să le cunoşti, să le vezi şi să le utilizezi, vei descoperi curând că legea pe care o folosim noi este limpede şi mult capabilă să aducă mari servicii omenirii, decât legile limitate pe care le vedeţi şi le folosiţi voi. Într-o bună zi, veţi descoperi că aţi atins doar superficial posibilităţile omului. Noi suntem totdeauna bucuroşi să vă ajutăm pe orice cale putem.

Chander Sen spuse că acest prieten venise ca să ne invite să ne întoarcem spre punctul nostru de aprovizionare trecând prin satul lui, căci drumul era mai scurt şi puteam parcurge distanţa călătorind cu o zi mai puţin în această perioadă a anului. Invitaţia a fost imediat acceptată, şi Bagget Irand spuse că avea să se înapoieze şi el cu noi. Mai târziu mi s-a dezvăluit faptul că el era un descendent al poporului, cândva prosper, care locuise în regiunea Gobi.

CAPITOLUL XI

Încheiasem munca programată pentru expediţia noastră reunită şi ne pregăteam pentru plecarea, în zori, spre baza noastră, unde aveam să ne despărţim, şi toţi, în afară de grupul nostru de 11 inşi, aveau să se întoarcă acasă. Patru dintre noi, inclusiv eu, hotărâsem să acceptăm invitaţia prietenilor moştri de a reveni în satul Templului Crucii în T, reşedinţa noastră din iarnă.

Pe când stăteam privind apusul soarelui în ajunul plecării noastre, cineva din grup spuse că începuse să se întrebe cum fuseseră în realitate vechea civilizaţie şi religia, şi dacă ele merseseră, într-adevăr, mână în mână de-a lungul vremurilor. Jast răspunse:

— Depinde de ceea ce înţelegi prin religie. Dacă prin cuvântul religie înţelegi crezul, dogma sau secta, sau poate superstiţia, acest sens este foarte recent şi nu are mai mult de 20 de mii de ani. Dar dacă prin acest cuvânt înţelegi un profund respect pentru adevărata înţelepciune a vieţii, o venerare a vieţii însăşi, deci a sublimei purităţi a lui Dumnezeu, a marii Cauze Creatoare, atunci poţi urmări aceasta îndărăt prin toată istoria, toată mitologia, toate alegoriile, până la epoca sosirii omului pe Pământ. Înainte ca regii, împăraţii sau legile făcute de om să capete influenţă, în inima primului om era aprinsă sau radia cea mai mare veneraţie pentru sursa întregii vieţi şi pentru frumuseţea acelei vieţi; frumuseţea şi veneraţia din acel suflet pur străluceşte nediminuată de-a lungul veacurilor, şi va străluci la fel de neştirbită în toată eternitatea.

Când omul a primit viaţa, el îi cunoştea perfect sursa. Avea cel mai profund respect pentru acea sursă, şi acest respect îl cunoaşteţi acum ca fiind Christ. Dar, coborând pe căile strâmte ale istoriei, îi găsim pe oameni divizaţi în nenumarate secte, crezuri şi dogme, până când aceste căi au format un asemenea păienjeniş încât se găsesc sub un val de necredinţă şi superstiţie. Vă întreb, oare cine i-a divizat, Dumnezeu sau omul? Cine este vinovat de acest vârtej de păcat şi dizarmonie cauzat de divizare? Staţi o clipă şi reflectaţi profund, apoi răspundeţi voi înşivă: este cel răspunzător Dumnezeu, sau omul? Apoi gândiţi-vă, oare Dumnezeu stă undeva în cer, privind în jos la această mare scena, modificând ceva ici şi colo, amestecându-se aici, şi dincolo punând ceva la punct, binecuvântându-l pe unul şi condamnându-l pe un altul, protejându-l pe unul în timp ce pe un altul îl calcă în picioare? Nu, căci ca să fie un adevărat dătător de viaţă, el trebuie să fie Atotputernic, Atotprezent, Atotştiutor, mai presus de toate, de jur împrejur şi în toate, revărsând viaţa spre toate, prin toate şi deasupra tuturor, altfel El nu ar fi cu adevărat sursa a toată viaţa. Astfel, poţi sesiza această idee în nenumăratele varietăţi ale formei, dar, când ajungi la cea finală, vei descoperi că ai ajuns totodată la cea de la începuturi; şi cele două devin un ciclu fără început şi fără sfârşit. Dacă n-ar fi aşa, n-ar putea exista nici premize, nici ipoteze, nici adevăr.

Aici cineva întrebă:

— Încercaţi să învingeţi moartea?

Răspunsul a fost:

— O, nu, ci ne ridicăm deasupra morţii lăsând viaţa să se exprime în absoluta ei plenitudine. Astfel, nici nu ştim ce este moartea. Pentru noi nu există decât viaţa cea mai abundentă. Marea eroare a majorităţii este că încearcă să-şi ascundă religia sub vreun val sau secret, în loc să o deschidă spre a se revărsa larg lumina pura a lui Dumnezeu.

Cineva din grup întrebă dacă Isus locuia împreună cu ei, cu poporul lui Jast. El răspunse:

— Nu, Isus nu locuieşte cu noi. El este doar adus la noi de gândurile pe care le avem în comun, tot aşa cum este condus spre oricine, prin ideile comune. Isus nu locuieşte decât acolo unde poate servi, ca orice mare suflet.

Continua spunând:

— În timpul şederii sale în nordul Arabiei, Isus a avut acces la scrierile adunate din India, Persia şi regiunea Transhimalaya. Aici Isus a întâlnit pentru prima dată învăţăturile secrete ale Fraternităţii. Aceste învăţături nu au făcut decât să-i întărească convingerea, deja în formare, că adevăratul secret al vieţii era Dumnezeu exprimat prin Christul din individ. El a văzut că, pentru a exprima aceasta pe deplin, trebuia să abandoneze orice formă de cult şi să slujească Dumnezeului care se exprimă prin individ, şi numai lui Dumnezeu. A văzut că, pentru a o demonstra complet, avea să fie obligat să-i părăsească pe aceia care îl învăţaseră, chiar dacă, părăsindu-i, ar fi stârnit nemulţumirea lor. Aceasta nu l-a împiedicat nici o clipă, atât de decis era în devotamentul faţă de cauza sa şi faţă de marele serviciu pe care vedea că îl poate aduce omenirii prin acel devotament.

El a văzut că, dacă omul trebuia să se înalţe la splendida putere a acelei Prezenţe Lăuntrice supreme, dacă un puternic Fiu al lui Dumnezeu – unul în care să sălăşluiască, în cea mai deplină măsură, Înţelepciunea Divină, şi care să fie bogat în abundenţa revărsare a tuturor comorilor lui Dumnezeu, să fie fântâna apelor vieţii, Domnul, sau legea compasiunii şi înţelepciunii – trebuia să ridice carnea mai presus de ţărână, atunci acela trebuia să iasă în faţă şi să proclame aceste lucruri. Apoi, cu cele mai pure intenţii, el

trebuia să trăiască viaţa şi avea să aducă în manifestare acea viaţă, a cărei Prezenţă concretă a primit numele de Christ.

El S-a ridicat şi a proclamat ferm că acel Christ care locuia în El, sălăşluieşte în toţi; că vocea celestă care Îl declarase Fiul Preaiubit, îi proclamase astfel pe toţi fiii lui Dumnezeu, moştenitor de drept împreună cu toţi fraţii. Acest moment este marcat la botezul Său, când a fost văzut Spiritul coborând din ceruri asupra Lui ca un porumbel şi a rămas cu El. El a mai spus că toţi sunt ai lui Dumnezeu, manifestările Sale în carne.

El a explicat clar că ignoranţa este cauza oricărui păcat. A spus că, pentru a aplica iertarea, sau ştiinţa iertării, omul trebuie luminat asupra faptului că are puterea să ierte orice păcat, discordie şi dizarmonie; că nu Dumnezeu este cel care iartă păcatul, căci Dumnezeu nu are nimic de-a face cu păcatul, cu boala şi cu dizarmonia omului; că omul, el însuşi, le-a făcut să existe, şi că omul este singurul în măsură să le înlăture sau să le ierte. El a văzut că ignoranţa înseamnă neglijare şi lipsa de înţelegere, atât a Minţii Divine ca Principiu Creator, cât şi a relaţiei omului cu acest Principiu. A văzut că omul poate avea oricâtă cunoaştere intelectuală şi poate fi oricât de versat în afaceri lumeşti, şi totuşi, dacă nu recunoaşte Christul ca esenţă vie, vitalizatoare a lui Dumnezeu înlăuntrul său, el este profund ignorant faţă de cel mai important factor care-i guvernează viaţa. El a înţeles repede greşeala de a cere, unui Tată nespus de drept şi iubitor, să vindece o boală sau să ierte un păcat. El a explicat că boala este efectul păcatului, şi că iertarea este un factor important în vindecare; că boala nu este o pedeapsă trimisă de Dumnezeu, cum cred mulţi, ci este rezultatul înţelegerii greşite pe care o are omul faţă de fiinţa sa reală. A spus că Adevărul este cel care te eliberează. Puritatea învăţăturilor Sale le-a făcut să le depăşească pe cele ale învăţătorilor Săi.

Când Petru a spus că el ar ierta de 7 ori, Isus a răspuns că El ar ierta de 70 de ori de câte 7 ori, şi apoi ar continua să ierte până când acest act era universal. Pentru a ierta ura, El şi-a concentrat atenţia asupra Iubirii. Aceasta nu o făcea doar când apărea în viaţa lui, ci oricând o vedea manifestată în jurul Său. Acest Adevăr era lumina intrinsecă pe care o vedea în toţi, şi care îi conducea afară din întuneric, atunci când era folosită cu înţelegere. El ştia că orice învingător avea un legământ cu Domnul său, de a ierta continuu păcatul, de a întâmpina orice dizarmonie cu Adevărul, şi aceasta era calea prin care El se menţinea în lucrarea tatălui Său. A văzut şi a înţeles că nu există altă cale de a transforma lumea şi de a face pacea şi armonia să domnească printre oameni, şi a spus: Dacă iertaţi oamenilor greşelile lor, şi tatăl vostru din ceruri vă va ierta.

Ca să apreciaţi întreaga valoare a învăţăturii Sale, puteţi întreba: Ce este tatăl? tatăl este Viaţă, Iubire, Putere şi Suveranitate, şi toate aceste atribute aparţin fiului prin îndreptăţita moştenire. Asta vroia să spună Pavel atunci când afirma că suntem moştenitori, împreună cu Christ, ai Împărăţiei lui Dumnezeu. Asta nu înseamnă că unul are mai mult decât altul. Nu înseamnă că unul, cel mai mare, primeşte cea mai mare parte, iar restul se împarte între ceilalţi copii. A fi moştenitor, împreună cu Christ, al Împărăţiei lui Dumnezeu, înseamnă a fi un participant, în aceeaşi măsură ca şi ceilalţi, la toate binecuvântările Împărăţiei lui Dumnezeu.

Uneori ceilalţi ne acuză că ne pretindem egali cu Isus. Asta se întâmplă pentru că ei nu înţeleg ce înseamnă a fi participant la moştenire. Sunt foarte sigur că printre noi nu este nici unul care să spună că ar fi la acelaşi nivel de iluminare cu marele Maestru, la aceeaşi albă puritate. Această participare la moştenire înseamnă că ai posibilitatea aceleiaşi puteri, a aceleiaşi energii, a aceluiaşi nivel de înţelegere. şi încă, nu este printre noi nici unul care să nu realizeze întregul adevăr al promisiunii lui Isus pentru toţi copiii lui Dumnezeu, pentru orice adevărat discipol, că pot fi participanţi pe deplin la toate calităţile Divinităţii, aşa cum este El. Recunoaştem perfect ceea ce voia să spună prin: Fiţi desăvârşiţi, aşa cum desăvârşit este tatăl vostru din ceruri. ştim foarte bine că acel mare suflet nu a cerut nici un moment discipolilor Săi ceva imposibil din punct de vedere mental sau moral. Când a văzut şi a cerut desăvârşirea omului, El ştia că nu cerea decât ceea ce stătea în puterile omului. Foarte mulţi s-au obişnuit cu ideea greşită că ei nu pot fi niciodată atât de perfecţi ca El. Ei argumentează că El a fost Divin, şi că datorită Divinităţii Sale a făcut minunatele lucrări pe care nici un alt membru al umanităţii nu ar mai putea să le facă, şi că, de aceea, este absolut inutil să încerce. Ei spun că nu au un mijloc mai bun, mai abil sau mai ştiinţific, cu care să-şi făurească soarta, decât biata voinţă omenească. Marele Maestru a arătat limpede că, deşi pentru a porni este necesară o anumită putere a voinţei, simpla voinţă omenească nu este un factor principal în acest caz, cea mai importantă fiind înţelegerea divinului. De câte ori nu a spus El: Cunoaşteţi Adevărul şi Adevărul vă va elibera!

Să reducem asta la fizica simplă a lumii înconjurătoare. În clipa când oamenii devin complet conştienţi de adevărul oricărui lucru din lumea fizică înconjurătoare, în clipa aceea ei se eliberează de concepţia lor ignoranţă asupra acelui lucru. În clipa când oamenii au cunoscut faptul că pământul este rotund şi că se roteşte în jurul Soarelui, ei s-au eliberat de ideea antică a unui Pământ plat, şi a unui Soare care urca şi cobora. În clipa când oamenii se eliberează de credinţa că sunt biete fiinţe umane, supuse legilor omeneşti ale vieţii şi morţii, şi limitărilor impuse de fiînţele umane, în clipa aceea vor vedea că sunt eliberaţi de toate limitările omeneşti şi că pot deveni, dacă vor, Fii ai lui Dumnezeu. În clipa când ei realizează că sunt divini, sunt eliberaţi de orice limitare şi sunt pătrunşi de puterea divinităţii; şi se ştie că această divinitate este locul în care fiinţa vine în cel mai direct contact cu Dumnezeu. Omul începe să vadă şi să ştie că această divinitate nu este ceva care să fie injectat fiecăruia din afară. El începe să ştie că ea este chiar viaţa fiecărui om.

Ştim că idealurile pe care le vedem în vieţile altora prind rădăcini în vieţile noastre şi, în acord cu Legea Divină, se împlinesc după natura lor. Atâta vreme cât credem în puterea păcatului şi vedem efectul păcatului ca pe o realitate, pedepsirea păcatului va fi vitală pentru vieţile noastre. Dar, dacă ne acordăm, nouă şi celorlalţi, gânduri cu adevărat juste în locul celor de dizarmonie, atunci pregătim sărbătoarea unei mari recolte spirituale, care va urma cu siguranţă după vremea semănatului. Astfel, iertarea are o dublă misiune. Ea îl eliberează atât pe cel care greşeşte, cât şi pe cel care iubeşte, căci în spatele aplicării iertării se află iubirea profundă şi atotcuprinzătoare, o iubire fondată pe principiu, o iubire care doreşte să dea pentru bucuria dăruirii, fără nici un gând de recunoştinţă în afară de aprobarea tatălui din cuvintele: Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care îmi aflu mulţumirea.

Aceste cuvinte sunt la fel de adevărate pentru noi, cum au fost şi pentru Isus. Păcatele, bolile sau dizarmoniile voastre nu aparţin lui Dumnezeu sau sinelui vostru adevărat, aşa cum ciupercile parazite nu sunt părţi ale plantelor de care se ataşează. Sunt false excrescenţe care s-au adunat în corpul vostru ca rezultat al gândirii greşite. Ideea de boală şi boala nu sunt decât cauza şi efectul. Şterge, iartă cauza, şi efectul dispare. Înlătură falsa credinţă, şi atunci boala se topeşte.

Aceasta a fost singura metodă de vindecare pe care a folosit-o Isus. El înlătura falsa imagine din conştiinţa celui pe care îl trata. Mai întâi, El ridica vibraţiile corpului Său, conectând propriile gânduri cu cele ale Minţii Divine şi păstrându-le ferm în acord cu cele ale desăvârşirii, ale Minţii Divine, despre om. Atunci vibraţiile corpului Său deveneau egale cu vibraţiile din Mintea Divină. Ridicând astfel vibraţiile trupului Său, prin gândul ferm al Perfecţiunii Divine, el era capabil să ridice vibraţiile corpului pacientului cu braţul atrofiat, până în punctul din care putea înlătura din conştiinţa acestuia imaginea braţului bolnav. Apoi Isus îi putea spune: Întinde mâna. Acesta o întindea şi ea era întreagă. Astfel, Isus ridica vibraţiile propriului Său corp văzând Perfecţiunea Divină în toţi; şi asta îi permitea să ridice vibraţiile celui pe care îl trata, până când imaginea imperfecţiunii era complet ştearsă; atunci perfecţiunea se manifesta instantaneu, şi iertarea era completă.

Curând veţi descoperi că, fixându-vă cu fermitate gândurile şi atenţia asupra lui Dumnezeu şi perfecţiunii Sale Divine, puteţi ridica vibraţiile corpului vostru astfel încât ele se vor îmbina atât de armonios cu cele ale perfecţiunii divine, încât eşti absolut una cu perfecţiunea divină, şi astfel cu Dumnezeu. Atunci eşti capabil să influenţezi într-atât vibraţiile corpurilor celorlalţi cu care vii în contact, încât ei pot vedea perfecţiunea văzută de tine. Astfel poţi îndeplini misiunea divină, şi partea ta este îndeplinită. Sau poţi vedea imperfecţiunea şi astfel poţi coborâ vibraţiile până când rezultă imperfecţiunea, dar dacă faci asta, nu poţi scăpa de a culege roadele seminţei pe care ai semănat-o.

Dumnezeu lucrează prin toţi spre a-şi duce la îndeplinire planul Său perfect, şi gândurile perfecte, de iubire, care izvorăsc continuu din inimile tuturor sunt chiar mesajul lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Aceste gânduri sunt cele care menţin vibraţiile corpurilor noastre în contact direct cu vibraţiile divine şi perfecte; şi această sămânţă este Cuvântul lui Dumnezeu care îşi găseşte sălaş în orice inimă receptivă, fie că omul este conştient de natura sa divină, fie că nu. Ne apropiem şi mai mult de moştenirea noastră divină atunci când ne putem păstra gândurile atât de complet asupra perfecţiunii divine, a noastră şi a tuturor, aşa cum este în Mintea lui Dumnezeu, încât vibraţiile corpului nostru sunt în strânsă armonie cu vibraţiile divine izvorâte din Mintea lui Dumnezeu. Dar, pentru a obţine abundenţa recoltă a înţelegerii spirituale, gândurile noastre trebuie să se menţină şi să vibreze continuu unite cu gândurile perfecte, armonioase din Mintea Divină, sau Mintea lui Dumnezeu, pentru om, fiul Său preaiubit. Curând descoperim că avem puterea de a ne înrobi sau de a ne elibera, ca şi de a ierta orice păcat al întregii familii omeneşti prin

atitudinea noastră din gândire, cuvânt sau faptă şi, prin vibraţiile astfel eliberate, pentru întreaga lume. Odată ce am ales să ne modelăm gândurile după anumite direcţii, curând descoperim că suntem susţinuţi de însăşi Omnipotenţă, şi aflăm, pe măsură ce avansăm în disciplina care ne conferă măiestria, că este un glorios privilegiu să avem această putere de a ne elibera pe noi şi pe semenii moştri de limitări, prin procesul gândirii divine.

Toate vindecările lui Isus erau bazate pe înlăturarea cauzei mentale. Aşa că găsim necesar să reducem idealismul lui Isus la demonstrarea lui practică şi, făcând asta, descoperim că nu facem decât ceea ce El a dorit să facem. Multe păcate se topesc la primele raze slabe de lumină aruncate înlăuntrul concepţiei întunecate, în timp ce altele, mai solid înrădăcinate în conştiinţă, cer răbdare şi perseverenţă pentru a le învinge. Iubirea iertătoare a lui Christ trebuie să domine dacă nu o obstrucţionăm şi o lăsăm să curgă liber. Adevărata iertare purifică şi binecuvântează totul, şi începe în inima individului. Aceasta este, în primul rând, o remodelare a gândirii, şi astfel o reânviere. Realizarea faptului că Dumnezeu este unica Minte, şi că această minte este pură şi sfântă, va face mult pentru ca omul să se păstreze ferm în slujirea Adevărului că Mintea lui Christ se manifestă perfect în tine şi te stabileşte în aceşti armonioşi curenţi de gândire constructivă. Devii conştient de faptul că te afli permanent în eternul curent al gândurilor iubitoare pe care Dumnezeu le revărsa asupra copiilor Săi.

Curând vei descoperi că se apropie repede o epocă în care vei trăi într-o lume de gânditori. Vei şti că gândul este cel mai puternic agent din Univers. Vei recunoaşte curând că gândul este mediatorul dintre Mintea Divină şi orice indispoziţie trupească sau dizarmonie din lume. Dacă, atunci când apare dizarmonia sau discordia, priveşti imediat spre Mintea Divină, Împărăţia lăuntrică, imediat eşti unit cu Ideile Divine, şi vei descoperi că Iubirea Divină este totdeauna gata să dea balsamul său tămăduitor, de iubire pură, tuturor celor care îl caută.

Isus trăieşte astăzi pentru a şterge din conştiinţa umană puterea şi realitatea păcatului şi efectelor lui. Direct din inima Iubirii, El a ajuns să înţeleagă relaţia dintre Dumnezeu şi om; şi prin faptul că a recunoscut, netemător şi liber, Spiritul ca unică putere, El a proclamat supremaţia Legii Divine care, când va fi înţeleasă şi aplicată oricărui act al vieţii, va transforma oamenii suferinzi în fiinţe radioase şi în vestitori ai singurului adevărat regat al perfectei convieţuiri, Împărăţia Cerurilor pe Pământ.

Aici Jast se opri.

CAPITOLUL XII

Soarele dispăruse sub orizont şi frumosul amurg, care anunţa o noapte liniştită, colora toată întinderea cerului. Era prima seară fără vânt sau furtună din ultimele zece zile, şi toţi ne bucuram în tăcere de minunata feerie de culori. Un amurg liniştit în Gobi te poate scufunda într-o reverie a uitării tuturor lucrurilor. Culorile nu strălucesc şi nu sclipesc; ele par să ţâşnească ici şi colo, în fascicule largi, ca şi cum mâini invizibile ar fi manevrat nişte proiectoare cu lumini colorate. Din când în când, aceste mâini invizibile păreau că încearcă să ne arate tot spectrul, cu numeroase nuanţe obţinute din combinarea culorilor. Apărea o bandă lată, albă; apoi, sub un unghi oblic, se desprindea o bandă largă de violet. Din acest violet se dezlipea o dungă indigo, şi în lungul indigoului apărea o centură albastră, şi aşa mai departe, până când toată atmosfera era ocupată de benzi colorate. Apoi ele se combinau şi se amestecau iarăşi în banda albă, care părea perfect nemişcată. şi iar se răspândeau în formaţie strânsă, cu raze de toate culorile pornind în toate direcţiile. Treptat, acestea se preschimbau într-o culoare aurie uniformă care făcea ca nisipul vălurit să pară ca o mare de aur topit. Acest tablou a durat vreo 10 minute; apoi s-a dispersat într-o ceaţă presărată cu albastru, galben, verde şi gri, care părea să cadă din cer ca un veşmânt al nopţii, şi s-a lăsat întunericul. Atât de repede se întunecase în jurul nostru, încât câţiva din grup şi-au exprimat surpriza.

Liderul expediţiei se întoarse spre Bagget Irand şi îl întrebă dacă dorea să ne spună versiunea lui despre poporul care locuise regiunea şi construise oraşe ca acela din ruinele de sub noi. Bagget începu spunând:

- S-au scris relatări care au fost păstrate cu grijă din generaţie în generaţie, timp de peste 70 de mii de ani, şi aceste documente plasează data fondării oraşului, ale cărui ruine se află sub această tabără, la peste 230 de mii de ani în urmă. Primii colonizatori au venit din vest, cu mulţi ani înainte de fondarea oraşului. Aceşti colonişti s-au aşezat la sud şi sud-vest; pe măsură ce coloniile s-au dezvoltat, unii dintre locuitori s-au mutat la nord şi vest, până când au ocupat toată ţara. După ce s-au cultivat ogoarele şi s-au plantat livezile, coloniştii

au fondat oraşele. La început ele nu erau mari dar, pe măsură ce treceau anii, le-a fost mai comod să se adune în aceste centre pentru a colabora mai strâns în arte şi ştiinţe.

Au fost construite temple; nu ca lăcaşuri de cult, căci poporul se închina în orice clipă prin viaţa pe care o ducea. Traiul lor era permanent dedicat Marii Cauze a vieţii; şi cât timp au trăit cooperând cu Marea Cauză, viaţa nu-i părăsea. În acele vremuri era ceva obişnuit să găseşti bărbaţi şi femei în vârstă de mii de ani. De fapt, ei nu cunoşteau moartea. Ei treceau de la orice realizare la o mai înaltă desăvârşire a vieţii şi a realităţii sale. Acceptau adevărata sursă a vieţii, şi ea îşi deschidea pentru ei comorile sale nelimitate, într-un nesfârşit val de abundenţă. Dar am deviat; să revenim la temple. Acestea erau locuri unde înregistrările scrise, despre orice realizări în arte, ştiinţă şi istorie, puteau fi protejate de cei care ar fi dorit să şi le însuşească. Templele nu erau folosite ca lăcaşuri de închinăciune, ci ca locuri unde erau discutate cele mai profunde subiecte ştiinţifice. Faptele şi gândurile de veneraţie se desfăşurau pe atunci în viaţa zilnică a individului, în loc să fie rezervate unui grup specializat sau unor momente anumite.

Ei au descoperit că era mult mai comod să aibă şosele largi şi netede ca artere de comunicaţie, aşa că au dezvoltat tehnica pavajului. Li se părea firesc să ridice case confortabile şi, de aceea, au dezvoltat metoda cioplirii pietrei şi a fabricării cărămizilor şi mortarului necesar pentru a le lega, ca să-şi construiască locuinţe şi temple. Voi deja aţi descoperit aceste lucruri. Ei au descoperit că aurul era metalul cel mai rezistent, căci nu se oxida. Au găsit mijloace de a-l extrage din nisip şi din roci, şi în final au găsit o cale de a-l fabrica, astfel încât devenise foarte răspândit. Apoi au început să aprovizioneze comunităţile, care o vreme trăiseră doar din agricultură, cu articole manufacturate, care facilitau multe activităţi. Aceste centre au crescut şi au progresat până când au ajuns oraşe de 100 – 200 de mii de locuitori.

Încă nu aveau capi sau legiuitori temporali; toată guvernarea era încredinţată grupurilor de consilieri care erau aleşi chiar de locuitori. Erau trimise şi primite delegaţii, spre şi de la alte comunităţi. Totuşi, oamenii nu-şi impuseseră legi sau reguli pentru comportamentul individual, căci fiecare persoană îşi realiza propria sa identitate şi trăia după o lege universală care guverna acea identitate. Nu era nevoie de legi făcute de om; era nevoie doar de sfaturi înţelepte.

Atunci, un individ aici, altul dincolo, au început să se rătăcească. La început, ei erau sufletele cele mai dominatoare, care dădeau tuturor impulsuri înainte, pe când cei înclinaţi să se târască tindeau să dea înapoi; şi pe nesimţite a survenit o ruptură, căci facultatea iubirii nu fusese pe deplin dezvoltată de toţi. Ruptura a crescut tot mai mult, până când o personalitate foarte dominatoare s-a instalat ca rege şi legiuitor temporal. Pentru că el guverna cu înţelepciune, poporul – cu excepţia câtorva, care presimţeau viitorul acestei rupturi – a acceptat această guvernare fără să se gândească la viitor. Acei câţiva s-au retras în comunităţi proprii şi, de la acea vreme, ei au trăit mai mult sau mai puţin izolaţi, permanent încercând să arate semenilor lor nebunia acelei rupturi. Ei au devenit primii preoţi; regele a stabilit primele legi temporale; şi de atunci calea lor sinuoasă poate fi urmărită doar prin studii şi cercetări profunde. Doar puţini au păstrat învăţăturile cele simple şi au trăit ca să le urmeze. Dar, pentru majoritatea, viaţa a devenit foarte complexă. De fapt, ea a ajuns atât de complexă, încât ei refuză să creadă că viaţa este o simplă formă de a trăi în perfect echilibru, cooperând direct cu Principiul întregii vieţi. Ei n-au mai putut vedea că modul lor de viaţă este o cale complexă şi dificilă, şi că viaţa simplă, în cooperare cu Principiul a toată viaţa, este cea mai abundentă. Ei trebuie să continue astfel până când vor găsi o cale mai bună.

Aici vorbitorul se opri, rămânând tăcut o clipă, şi o imagine apăru în faţa noastră. La început, imaginea era nemişcată, aşa cum am mai povestit; apoi deveni animată, formele începură să se mişte, şi scenele se schimbau de la sine sau după dorinţa vorbitorului, căci el explica fiecare scenă. Părea capabil să oprească sau să reproducă şcenele după dorinţă, în timp ce se puneau întrebări şi se dădeau explicaţii.

Scenele erau dintre cele care presupuneam că avuseseră loc în oraşul din ruinele de sub tabăra noastră. Ele nu contrastau prea mult cu scenele din oraşele populate ale Orientului de azi, în afară de faptul că străzile erau largi şi bine întreţinute. Locuitorii erau bine îmbrăcaţi, în straie de bună calitate, feţele lor erau luminoase şi vesele, şi nu se vedeau soldaţi, săraci sau cerşetori. Ne-a atras atenţia arhitectura, căci clădirile erau solide şi bine construite, şi cu o înfăţişare foarte plăcută. Deşi nu părea să fi fost făcut cu intenţia de a ieşi în evidenţă, un templu se făcu remarcat prin frumuseţea lui solemnă. Ni s-a spus că acel templu fusese construit în întregime de voluntari, şi că era unul dintre cele mai vechi şi mai frumoase din ţară. În ansamblu, dacă aceste imagini erau reprezentative, poporul trebuie să fi fost mulţumit şi fericit. Am aflat că soldaţii nu au apărut decât odată cu al doilea rege al primei dinastii, care domnise aproape 200 de ani. Acel rege, pentru a-şi întreţine curtea, a început să ceară taxe oamenilor, şi soldaţii au fost puşi să

colecteze taxele. Peste vreo 50 de ani, în unele locuri a început să se ivească sărăcia. Se pare că, în momentul acela, o parte a poporului, nemulţumiţi de regalitate şi de cei care îşi asumaseră guvernarea, s-a retras. Bagget Irand şi neamul lui îi moştenesc în linie directă.

Pentru că noaptea era bine înaintată, Bagget a sugerat să întrerupem şi să ne retragem, căci avea să fie mult mai plăcut să pornim devreme dimineaţa. Timp de vreo trei ore, în plină arşiţă a amiezii, avea să fie incomod de călătorit, iar vremea furtunilor de iarnă se apropia repede.

CAPITOLUL XIII

Ne-am trezit devreme în dimineaţa următoare şi, la răsăritul soarelui, eram în drum spre satul lui Bagget Irand, unde am ajuns în seara celei de-a douăsprezecea zile. Am fost întâmpinaţi de grupul care ne vizitase în ultima după-amiază a şederii noastre în deşert, şi am fost invitaţi să rămânem să ne odihnim câteva zile. Ni s-a pus la dispoziţie o locuinţă care era un adevărat lux faţă de corturile din deşert. După ce ne-am aranjat ţinuta, am trecut în camera alăturată şi am găsit acolo mai mulţi prieteni. Ne-au salutat călduros şi ni s-a spus că satul ne stătea la dispoziţie şi că orice uşă ne era larg deschisă.

Primarul satului ne-a urat bun-venit printr-un interpret, spunându-ne că aveam să cinăm la el acasă, şi că aveam să pornim imediat. Am ieşit pe rând din cameră, conduşi de Primar, care avea o gardă de doi soldaţi, fiecare de câte o parte a lui, aşa cum era obiceiul local. Apoi venea liderul grupului cu gazda noastră, şi şeful nostru cu doamna cea frumoasă. Apoi veneau Emil şi mama lui. Eu mergeam cu ei, restul grupului urmându-ne.

Mersesem doar puţin, când o fetiţă sărăcăcios îmbrăcată se desprinse din mulţimea care se adunase şi întrebă, în limba sa natală, dacă putea vorbi cu mama lui Emil. Primarul o împinse la o parte neceremonios, spunând că nu puteam să fim deranjaţi de una ca ea. Mama lui Emil îşi desfăcu braţele şi noi, cei trei, ieşirăm din coloană ca să auzim ce avea de spus fata. De cum am făcut asta, gazda noastră ezita şi, ieşind şi ea din rând, toată suita se opri. Mama lui Emil îi vorbi Primarului, spunându-i că dorea ca toţi ceilalţi să meargă mai departe şi să se aşeze la masă, şi până atunci cu siguranţă că aveam să ajungem şi noi acolo.

În acest timp, ea luase mâinile fetiţei în ale sale. De îndată ce alaiul plecă mai departe, ea îngenunche şi, cuprinzând-o pe fetiţă cu braţele, spuse:

— Draga mea, ce pot face pentru tine?

Află că fratele fetiţei căzuse în după-amiaza aceea, şi credeau că îşi frânsese coloana. Copila o ruga pe doamnă să meargă cu ea şi să vadă dacă nu-l putea ajuta, căci avea dureri mari. Mama lui Emil se ridică, ne explică situaţia şi ne spuse să mergem mai departe, căci ea avea să meargă cu fetiţa şi avea să vină după aceea. Liderul expediţiei spuse că, dacă i se permitea, dorea s-o însoţească. Mama lui Emil ne invită pe toţi cu ea; aşa că ne-am întors şi le-am urmat pe ea şi pe fetiţă, ele mergând de mână şi fetiţa ţopăind de bucurie. Gazda noastră ne spuse că fetiţa era sigură că fratele ei avea să fie vindecat de către marea doamnă. Când ne apropiam de casa ei, fetiţa alerga înainte ca să-şi anunţe familia că veneam.

Ajunşi la uşă, am văzut că locuinţa lor era o cocioabă mizeră, de cel mai primitiv nivel. Mama lui Emil trebuie să ne fi citit gândurile, căci spuse:

— Deşi este un bordei, inimi fierbinţi bat înăuntru.

În clipa aceea se deschise uşa, se auzi o voce răguşită, bărbătească, şi intrarăm. Dacă bordeiul arăta jalnic pe dinafară, pe dinăuntru era de două ori mai deprimant. Abia dacă ne-am putut face loc toţi înăuntru, şi tavanul era atât de jos, încât nu puteam sta drepţi. O lumină slabă pâlpâia şi arunca o rază stranie pe feţele aspre ale tatălui şi mamei, cum stăteau acolo înconjuraţi de sărăcia lor.

În colţul cel mai depărtat, pe o grămadă de paie mucegăite şi de zdrenţe soioase, zăcea un copil nu mai mare de 5 ani, cu faţa trasă şi foarte palidă. Fetiţa îngenunchease lângă el, prinzându-i faţa între mâini. Îi spuse că avea să se facă iarăşi bine, căci frumoasa doamnă era deja aici. Îşi luă mâinile, se trase deoparte ca să-l vedem mai bine, şi pentru prima dată ea văzu şi restul grupului. Instantaneu, expresia ei se schimbă şi o mare nelinişte păru să-i invadeze toată fiinţa. Îşi ascunse faţa în mâini, şi trupul îi fu scuturat de un tremur, pe când striga:

— O, credeam că veţi veni singură!

Mama lui Emil se lăsă în genunchi lângă ea, o cuprinse în braţe şi o ţinu strâns un moment. Ea se linişti, şi mama lui Emil îi spuse că avea să ne trimită de acolo, dacă ea dorea să plecăm. Fetiţa spuse că era

doar surprinsă şi speriată; că nu trebuia s-o luăm în seamă, pentru că ea se gândea doar la fratele ei. Atunci mama lui Emil spuse:

— Îţi iubeşti foarte tare frăţiorul, nu-i aşa?

Fetiţa, care nu putea avea mai mult de 9 ani, răspunse:

— Da, dar îi iubesc pe toţi.

Conversaţia ne-a fost tradusă de Emil, căci nici unul dintre noi nu vorbea limba lor. Mama lui Emil spuse:

— Dacă îl iubeşti atât de mult, poţi ajuta să fie vindecat.

Şi îi ceru fetiţei să-şi reia poziţia dinainte, când prinsese în mâini chipul băiatului. Apoi mama lui Emil se plasă astfel încât să îşi poată aşeza mâna pe fruntea lui. Aproape instantaneu gemetele încetară, faţa băiatului se lumină, micul său corp se relaxă, un calm perfect se aşternu peste întreaga scenă, şi copilul adormi liniştit şi natural.

Mama lui Emil şi fetiţa rămaseră aşa câteva clipe; apoi, cu mâna stângă, doamna luă blând mâinile fetiţei de pe faţa băiatului, spunând:

— Ce frumos este, cât de puternic şi de bun!

Apoi ea îşi retrase mâna, cu un gest foarte delicat şi, cum se întâmplase să stau lângă ea, când şi-a ridicat mâna stângă, i-am întins şi eu mâna ca s-o ajut să se ridice. Când mâna ei a atins-o pe a mea, un fior electrizant mi-a străbătut tot corpul, încât am rămas mut de uimire. Ea s-a ridicat vioi în picioare, şi a spus:

— Nu trebuia să-ţi ating mâna, dar se pare că am fost copleşită, pe moment, atât de mare a fost puterea care curgea prin mine.

Mi-am recăpătat calmul aproape instantaneu. Ceilalţi nu observaseră, căci erau foarte absorbiţi de ceea ce se petrecea în jurul lor. Fetiţa s-a aruncat deodată la picioarele mamei lui Emil, îmbrăţişându-i-le şi sărutându-i cu frenezie veşmintele. Mama lui Emil se aplecă, şi, cu o mână, întoarse în sus chipul udat de lacrimi, apoi îngenunche şi îmbrăţişă copila, şi îi sărută ochii şi buzele. Fetiţa îi puse braţele în jurul gatului şi amândouă rămaseră nemişcate pentru o clipă; apoi, lumina aceea ciudată începu să invadeze încăperea şi străluci din ce în ce mai tare, până când fiecare obiect păru să fie inundat de lumină, şi nimic nu arunca vreo umbră. Camera părea că se extinde. tatăl şi mama celor doi copii stătuseră până atunci pe podeaua murdară, într-o tăcere împietrită. Ei se ridicară, şi expresia de pe feţele lor se schimbase în spaimă, apoi în groază, şi bărbatul se năpusti pe uşă afară, aproape răsturnându-l pe liderul expediţiei în graba lui de a ieşi.

Mama acestei familii căzuse într-o stare de prosternare lângă mama lui Emil, şi trupul îi era scuturat de suspine. Mama lui Emil îşi puse mâna pe fruntea ei, vorbindu-i cu voce joasă. Imediat suspinele încetară, femeia se ridică într-o poziţie pe jumătate şezând, pe jumătate îngenunchind, şi văzu transformarea ce avusese loc în cameră. Expresia de pe faţa ei deveni una de teroare; sări în picioare, vrând să fugă afară. Emil întinse mâna şi îi prinse una din mâini, în timp ce doamna cea frumoasă îi luă cealaltă mână. Îi ţinură mâinile astfel pentru o clipă, şi expresia speriată se preschimbă în zâmbet.

Am privit în jur şi, în locul bordeiului în care intrasem, ne găseam într-o cameră de un confort moderat, mobilată cu scaune, masă şi un pat curat. Emil înaintă şi îl luă în braţe pe băieţelul încă adormit, de pe grămada de paie şi zdrenţe mucegăite, îl puse cu grijă pe patul curat şi aşeză pătura peste el. Făcând asta, se aplecă şi îl sărută pe copil pe frunte, atât de afectuos cum numai o femeie ar fi fost în stare.

Mama lui Emil şi fetiţa se ridicară şi se apropiară de mama familiei. Cu toţii ne-am strâns în jurul lor. Femeia se lăsă în genunchi şi, cuprinzând picioarele mamei lui Emil, începu să i le sărute şi să o implore să nu plece. Emil înaintă şi, aplecându-se, luă mâinile femeii şi o ridică în picioare, tot timpul vorbindu-i liniştit în limba ei. Cum stătea aşa, dreaptă, veşmintele vechi şi murdare pe care le purta se preschimbară în altele noi. Ea rămase mută de uimire pentru un moment, apoi se aruncă în braţele deschise ale mamei lui Emil. Stătură aşa un timp, apoi Emil se apropie şi, punându-şi mâinile pe umerii lor, le despărţi. Atunci fetiţa ţâşni în faţă cu mâinile desfăcute, strigând:

— Uite, uite, lucrurile mele sunt noi!

Ea se întorsese spre mama lui Emil, care se aplecă şi o luă în braţe. Copila îi puse braţele pe după gât, cu faţa lipită de umărul ei. Liderul expediţiei stătea chiar în spatele mamei lui Emil, şi fetiţa îşi întinse mâinile, peste umărul doamnei, spre el, îşi ridică ochii şi îi zâmbi fericită. Liderul înaintă cu mâinile întinse. Fetiţa i le strânse, spunând că ne iubea pe toţi, dar nu atât cât o iubea pe această doamnă dragă, care era mama lui Emil.

Emil spuse că se duce să-l găsească şi pe tată. Reveni în câteva clipe, aducându-l cu el pe speriatul şi semi-sălbaticul tată. Totuşi, am văzut că sub acea aparenţă de asprime se ascundea o profundă recunoştinţă. Ne-am pregătit să plecăm şi, pe când ieşeam, mama fetiţei ne întrebă dacă nu voiam să mai venim, şi i s-a spus că aveam s-o revedem a doua zi.

Ne-am grăbit spre casa Primarului, îngrijoraţi că îi făcusem pe ceilalţi să ne aştepte. Deşi ni se părea că trecuseră ore, nu putusem întârzia mai mult de 30 de minute. Bineînţeles că totul s-a petrecut în mult mai puţin timp decât mi-a luat ca să scriu despre asta. Am ajuns chiar în momentul când restul grupului se aşeza la masă. Liderul expediţiei întrebă dacă putea lua loc lângă şeful nostru, şi îndată i s-a făcut pe plac. Era uşor de văzut că era foarte tulburat, şi şeful ne-a spus mai târziu că fusese atât de impresionat de ceea ce văzuse, încât cu greu mai putea să tacă. Aranjarea la masă era astfel: Primarul în capul mesei, şi în dreapta lui mama lui Emil, apoi Emil, doamna cea frumoasă, şeful nostru şi liderul expediţiei. În stânga primarului şedea gazda noastră, apoi fiul şi sora lui Emil. Menţionez această aranjare datorită celor ce s-au petrecut în continuare.

După ce ne-am aşezat cu toţii, masa s-a desfăşurat foarte frumos, până aproape de încheiere. Atunci, Primarul i se adresă lui Bagget Irand, cerându-i să continue o discuţie pe care o începuseră cu puţin timp în urmă, dar care fusese întreruptă de sosirea primarului unui sat mai mare. Bagget Irand se ridică şi spuse că discutaseră despre asemănarea dintre vieţile lui Buddha şi Isus. Cu permisiunea noastră, voia să-şi continue discursul, dar avea să fie necesar ca el să vorbească într-o limbă pe care gazda o înţelegea, căci nu se obişnuia să se folosească un translator decât dacă vorbitorul nu vorbea limba auditoriului. Jast se oferi ca interpret dar, când Primarul înţelese situaţia, el insistă ca Bagget Irand să vorbească în engleză, iar Jast să-i traducă lui, căci cei mai mulţi vorbeau şi înţelegeau engleza. Apoi Bagget Irand începu spunând:

— Putem judeca, cu raţiunea noastră, care ar fi puterea omului dacă toate atributele adevăratului Spirit i-ar domina orice acţiune, faptă sau gând; sau, cum a spus Isus, când Spiritul Sfânt se pogoară asupra ta. Prin asta, El se referea la momentul când puterea lui Dumnezeu determina în mod deplin vieţile tuturor copiilor Lui. Asta înseamnă Dumnezeu manifestat în carne. În realitate, oare nu vedem această evoluţie spirituală venind prin vieţile şi învăţăturile vizionarilor şi profeţilor, într-un grad mai mic sau mai mare, proportional cu gradul în care propria lor evoluţie spirituală se apropia de perfecta concretizare a manifestării lui Dumnezeu prin toţi copiii Săi?

Este foarte evident că aceia care au urmat ferm adevăratele idealuri ale vieţii, pe care ei le-au perceput ca venind direct de la Dumnezeu – şi astfel conectându-L pe Dumnezeu cu omul – au avut cele mai mari realizări în ce priveşte nobleţea caracterului, puritatea sufletului şi măreţia morală a vieţii. Pe măsură ce aceia care caută să-i urmeze, încorporând idealurile primilor în propria individualitate, vor fi capabili să îndeplinească aceleaşi lucruri, lumea va trebui să accepte, în final, că lecţiile date de ei, ca şi vieţile lor, prevestesc posibilităţile încă nedezvoltate ale tuturor copiilor lui Dumnezeu.

Totuşi, nici unul dintre aceştia nu a declarat că ar fi atins ultimul nivel de perfecţiune pe care Dumnezeu l-a ales pentru copiii Săi; căci Isus a spus: Cel care crede în Mine, va face tot ceea ce fac şi Eu, şi Eu încă merg spre tatăl. şi Isus, şi Buddha, au spus: Vei fi desăvârşit, aşa cum desăvârşit este tatăl tău din ceruri.

Aceşti fii ai lui Dumnezeu nu sunt personaje de mit, ci vieţile şi lucrările lor au pătruns limpede în vieţile şi inimile tuturor oamenilor, de-a lungul tuturor epocilor istorice. S-au ţesut multe legende şi mituri despre vieţile lor. Adevărata verificare, pentru acela care este interesat de viaţa şi caracterul lor, este prin a accepta şi aplica învăţăturile lor în viaţa lui de zi cu zi. Proba adevărului lor constă în faptul că idealurile exprimate de aceşti mari oameni sunt acelea cunoscute ca idealurile care conduc toţi oamenii cu adevărat mari. Dacă am încerca să respingem vieţile acestor mari oameni, am putea la fel de bine să ne întrebăm de ce există marile religii. Este foarte clar că ei sunt fundamentul şi semnul unui irezistibil impuls sau instinct care a prevăzut marea profunzime şi adevărata bază a progresului omenirii; şi ei depăşesc şi eclipsează orice altă posibilă încercare de a elibera familia umană din limitare şi îngrădire.

Relatările despre vieţile acestor oameni s-au păstrat pentru noi, şi vieţile lor devin o sursă legitimă de cercetare şi studiu, doar dacă ne deschidem inimile, dacă îndeplinim această cercetare cu o minte deschisă şi facem, din vieţile, învăţăturile şi idealurile lor, propriile noastre idealuri. În nici un alt mod nu putem pătrunde şi deveni una cu vieţile lor. Acesta a fost mesajul inspirat al oricărui adevărat vizionar, de când a început istoria lumii. Cel puţin doi dintre aceşti oameni iluminaţi spiritual, Isus şi Buddha, au făcut să rodească marile posibilităţi pe care le anunţau. Ei au spus, aproape cu aceleaşi cuvinte: Eu sunt calea,

adevărul şi lumina vieţii pentru toţi oamenii. În atitudinea lor divină, ei şi-au asumat puterea de a spune: Eu sunt lumina lumii. Cel care mă urmează, care merge şi trăieşte ca mine, nu va merge prin întuneric, ci va avea viaţa Eternă şi va fi complet eliberat de toate limitările. Amândoi, aproape cu aceleaşi cuvinte, au spus: Pentru acest ţel m-am născut, şi pentru cauza aceasta am venit în lume, ca să aduc mărturie despre Adevăr. Oricine este din acest Adevăr, mă aude. Aceste cuvinte, în mod necesar, se refereau direct la adevărata dezvoltare a vieţii lui Christ în orice copil al lui Dumnezeu.

Oare nu toate religiile lumii dezvăluie o putere superioară în omul care se străduieşte să se elibereze de limitările simţurilor? Scrierile sacre ale diferitelor rase sunt expresia clară a acestei înţelepciuni. Cartea lui Iov, din Biblia voastră, precede toată istoria voastră. A fost scrisă aici, în zona aceasta, şi sensul ei ascuns s-a păstrat în pofida tuturor modificărilor care au avut loc, deşi a fost aproape înăbuşit prin adăugirile ulterioare. În timp ce oamenii, aproape toţi, au ajuns să îmbătrânească, cuvântul tainic al lui Iov nu va îmbătrâni niciodată, căci acela care sălăşluieşte în locul secret al Celui Preainalt, locuieşte în umbra Celui Atotputernic. Un alt lucru pe care trebuie să-l înţelegem este că toate scripturile vin din religie, şi nu religia din scripturi. Scripturile sunt produse ale religiei, nu cauza lor. Istoria religiei s-a născut din experienţe, în timp ce doctrinele s-au născut din toate religiile.

Veţi descoperi curând că unitatea de ţeluri şi eforturi va fi cel mai puternic mijloc de a atinge orice scop dorit. În loc ca mulţi oameni să gândească în toate direcţiile şi fiecare să tragă în altă direcţie, toţi vor gândi ca unul. Atunci omul va cunoaşte ce înseamnă un efort de durată, un efort puternic şi un efort al tuturor împreună. Veţi înţelege că, atunci când unitatea de voinţă este pusă în mişcare, toate lucrurile sunt posibile. Când omul aruncă afară din conştiinţa sa gândurile egoiste, lupta dintre Gog şi Magog va înceta; iar acest lucru nu va fi îndeplinit de vreo zeitate exterioară.

Când Isus spunea: Cuvintele mele sunt spirit şi sunt viaţă, el se referea la cuvântul lăuntric care crea toate lucrurile, şi ştia că acest cuvânt al său era încărcat cu o esenţă a vieţii şi cu puterea dinamică ce avea să producă lucrul dorit. Dacă aceste lucruri aveau să răsune în sufletele tuturor oamenilor şi popoarelor, ei aveau să ştie că aveau acces la izvorul vieţii Eterne, care curge din Dumnezeu.

Unii pot exprima Christul văzându-L domnind chiar în inimă, în locul unde stă Iubirea. De pe acest tron vezi Christul dirijând orice activitate a corpului tău în acord perfect cu imuabila lege a lui Dumnezeu, şi ştii că tu cooperezi cu Christ în idealurile primite direct de la Mintea Divină. Apoi Îl vezi pe Christ aşezat pe tronul Său, extinzându-Se şi cuprinzând fiecare atom, celulă, fibră, muşchi şi organ din tot corpul tău. De fapt, El S-a extins până când întreg trupul tău este Christul pur, singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, curatul templu unde Dumnezeu este la El acasă şi locuieşte cu plăcere. De pe acest tron poţi comanda oricărui centru din corpul tău. poţi spune acestor centre că eşti pozitiv, iubitor, puternic, înţelept, netemător, un spirit liber. Eşti pur cu puritatea Spiritului. Nici un gând material şi nici o dorinţă de impuritate nu se poate apropia de tine. Eşti cufundat în curatul Christ. Spiritul vieţii în Christ face din tine templul pur al lui Dumnezeu. Aici te poţi opri ca să spui:Tată, în acest lucru, ca şi în toate lucrurile, mi se revelează Christul, Fiul Tău perfect. Apoi binecuvântezi Christul. Atunci când ai realizat Christul, îţi poţi întinde mâna şi, dacă vrei aur, aurul va fi acolo.

Aici, Bagget întinse mâinile şi în fiecare din ele apăru câte un disc rotund de aur, ceva mai mare decât un sovereign (monedă britanică din aur în valoare de 20 de şilingi – n.tr.). Le înmână celor care stăteau în dreapta şi în stânga sa, şi aceştia le trecură mai departe, până când discurile făcură înconjurul mesei. (Le-am păstrat şi le-am dat spre examinare unor experţi care le-au apreciat ca aur curat).

— Dacă vrei să-i ajuţi pe alţii, vezi Christul întronat în ei aşa cum este în tine, şi vorbeşte cu Christul din ei ca şi cum le-ai vorbi chiar lor.

Dacă vrei să obţii o imagine mai limpede a oricărui subiect care te preocupă în prezent, lasă Christul să vorbească, mental, sufletului abstract al acelui subiect sau lucru. Apoi cere inteligenţei dinlăuntrul acelui lucru să-ţi vorbească despre sine.

Copiii lui Dumnezeu sunt la fel de necesari Lui, în îndeplinirea planului Său perfect, ca şi orice plantă, floare sau copac; şi este necesar ca ei să coopereze în modul perfect pe care îl vede El. Retragerea omului din această cooperare este cea care a scos lumea din echilibru şi a provocat marile valuri care au lovit şi distrus o mare parte dintre copiii Săi. Gândul perfect de Iubire, cooperând cu Siguranţa şi Puterea din inimile copiilor lui Dumnezeu, este cel care menţine pământul în echilibru. Când ei şi-au cheltuit această forţă în gânduri de păcat şi senzualitate, echilibrul a fost atât de perturbat încât uriaşele valuri au năvălit şi aproape că au anihilat omul şi opera făurită de el. În epoca aceea, omul realizase mult mai mult

decât astăzi. Dar Dumnezeu nu poate controla gândurile omului de iubire şi echilibru, sau de ură şi dezechilibru; ele trebuie controlate de om. Când forţa mentală care scosese pământul din echilibru a fost consumată în marele cataclism provocat de ea, atunci Dumnezeu, în marea Sa putere, a putut readuce pământul la echilibrul său firesc; dar atâta vreme cât gândul omului a rătăcit, Dumnezeu nu a putut să acţioneze.

Aici, Bagget Irand îşi încheie discursul şi se aşeză. Observasem că gazda noastră din acea seară, Primarul, dădea semne de tulburare şi de mare nervozitate; şi când Bagget Irand luă loc, agitaţia Primarului izbucni într-o exclamaţie cu înţelesul: Câine, câine de creştin, ai jignit numele sacru al lui Buddha, şi vei plăti pentru asta! şi trase de un şnur care atârna din tavan lângă el. Imediat, trei uşi fură trântite de perete la celălalt capăt al încăperii, şi înăuntru năvăliră vreo 30 de războinici cu săbiile scoase. El se ridicase de pe locul său, şi cele două gărzi care îl escortaseră şi care stătuseră, pe durata mesei, chiar în spatele scaunului său, îl încadrară. Întinzând mâna, el dădu un ordin. Zece dintre soldaţi înaintară şi se aliniară de-a lungul peretelui din spatele lui Bagget; doi dintre ei se plasară în spatele scaunului acestuia, fiecare de câte o parte. Ofiţerul-comandant păşi în faţă şi rămase în aşteptare, la mică distanţă de locul unde se aflau Primarul şi cele două gărzi. Nici un cuvânt nu fusese rostit de vreunul dintre noi, şi abia dacă am schiţat vreun gest. Eram complet depăşiţi de neaşteptata schimbare.

Atunci se aşternu o linişte adâncă, şi o lumină puternică izbucni în sală, în capul mesei, chiar în faţa locului unde era Primarul. Toate privirile îl urmăreau, cum stătea cu mâna ridicată, gata să dea un nou ordin, dar faţa lui devenise lividă şi căpătase o expresie îngrozită. O formă vagă păru să stea pe masă, în faţa lui. Toţi auziră cuvântul Staţi! pronunţat clar şi foarte puternic, şi cuvântul însuşi apăru, cu litere strălucitoare, între forma cea vagă şi Primar. Acesta păru să înţeleagă, căci rămâsese încremenit şi rigid ca o statuie. Apoi forma cea vagă deveni clară, şi l-am recunoscut pe Isus, aşa cum îl mai văzusem. Dar ceea ce ne-a uimit a fost că o altă formă nedesluşită stătea alături de el, şi aceasta era cea care atrăgea atenţia Primarului şi a tuturor soldatilor. Ei păreau să o recunoască şi să se teamă de ea, mult mai mult decât de Isus. Privind în jur, am văzut că rămâseseră încremeniţi. A doua formă deveni mai distinctă şi ridică mâna dreaptă, aşa cum făcuse şi Isus, şi atunci toate săbiile căzură din mâinile soldaţilor, izbind cu zgomot podeaua. Camera întoarse ecoul sunetului, atât de profundă era tăcerea. Lumina prinse să strălucească mult mai intens; într-adevăr, deveni atât de intensă, încât de-abia mai vedeam.

Comandantul soldaţilor fu primul care îşi reveni. El îşi ridică mâinile, exclamând:

— Buddha, Sublimul nostru Buddha!

Atunci Primarul exclamă:

— Este chiar Sublimul!

Şi se aruncă la pământ, prosternându-se. Cele două gărzi înaintară şi îl ajutară să se ridice, apoi rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi ca statuile. Un strigăt se auzi dinspre soldaţii care se aliniaseră în capătul celălalt al sălii. Ei năvăliră în dezordine, de o parte şi de alta a mesei, şi se îmbulziră la capătul ei strigând:

— Sublimul a venit să-i distrugă pe câinii de creştini şi pe mai-marele lor!

La asta, Buddha se dădu îndărăt deasupra mesei, până când îi putu privi pe toţi în faţă, şi îşi ridică mâna cu cuvintele:

— Nu doar o dată spun: Staţi! Nu doar de două ori spun: Staţi! Ci vă spun şi a treia oară: Staţi!

De fiecare dată când rostea Staţi!, cuvântul apărea cu litere arzătoare, ca şi atunci când îl pronunţase Isus; şi cuvintele nu dispărură – ci rămaseră aşa. Ceata de soldaţi iarăşi rămâsese şi privea încremenită, unii cu mâinile în aer, alţii cu câte un singur picior pe podea, în poziţia în care îi prinsese clipa când Buddha îşi ridicase mâna. Acesta păşi iar spre locul unde stătea Isus şi, susţinând cu mâna stângă braţul ridicat al lui Isus, spuse:

— Acum, ca în toate lucrurile, sprijin mâna ridicată a dragului meu frate de aici.

Apoi îşi puse mâna dreaptă pe umărul lui Isus şi rămaseră o clipă în această atitudine, după care amândoi coborâră uşor de pe masă, în timp ce Primarul, comandantul, gărzile şi soldaţii căzură pe spate, holbându-se la ei cu feţe albe, livide. Primarul se prăbuşi în scaunul său, care fusese mutat în spate până când se lipise de perete, şi toţi cei din grup răsuflară uşuraţi. Cred că toţi rămâsesem cu respiraţia tăiată în cele câteva minute cât durase toată scena.

Apoi Buddha apucă braţul lui Isus şi amândoi merseră exact în faţa Primarului. În cuvinte care porneau din el cu atâta forţă, că păreau să ricoşeze din pereţi, Buddha spuse:

— Îndrăzniţi vreo clipă să-i numiţi, pe aceşti dragi fraţi ai moştri, câini creştini? Tu, care cu puţin timp în urmă ai îmbrâncit cu asprime o fetiţă care cerea ajutor pentru cineva iubit! Acest drag, mare suflet s-a îndreptat spre ea şi a răspuns chemării.

Aici, el lăsase braţul lui Isus, se întorsese şi, cu mâna întinsă spre mama lui Emil, păşise spre dânsa. Continuând să vorbească, el se întoarse pe jumătate, astfel încât să poată privi şi spre Primar, şi spre mama lui Emil. Se vedea clar că era profund iritat. Cuvintele izbucniră din el clare atunci când continuă, privind spre Primar:

— Tu, care ar fi trebuit să răspunzi primul la chemarea acelui drag copil, ţi-ai uitat datoria; şi apoi îl numeşti pe cel care a răspuns, câine creştin! Du-te şi vezi copilul vindecat, al cărui trup, cu puţin înainte, era frânt şi contorsionat de durere. Vezi casa confortabilă care a fost ridicată în locul bordeiului de care, în parte, sunt răspunzătoare şi faptele tale prin ceea ce le-ai impus celorlalţi. Vezi mizerabila grămadă de zdrenţe de pe care acest drag suflet – şi arătă spre Emil – a ridicat trupul copilului. Vezi cât de blând l-a ridicat şi l-a pus într-un pat curat şi moale. Apoi vezi cum, după ce a ridicat micul trup, murdăria şi zdrenţele au dispărut. şi tu, bigot imoral ce eşti, te lăfăi în purpură, pe care crezi că o meriţi doar pentru că eşti dintr-o castă pură. Îndrăzneşti să-i numeşti, pe cei care nicicum nu te-au rănit, pe tine sau pe altul, cîini creştini; şi te consideri urmaş al lui Buddha, Mare Preot al templului de aici. Ruşine! Ruşine! Ruşine!

Fiecare cuvânt părea să-l lovească pe Primar, scaunele şi draperiile din jurul lui, şi să reverbereze. În orice caz, cuvintele erau rostite cu atâta forţă, că Primarul tremura şi draperiile fluturau ca mişcate de un vânt puternic. Nu se punea problema vreunui translator; Primarul n-a avut nevoie de vreunul. El a înţeles perfect, deşi cuvintele fuseseră rostite în cea mai curată engleză.

Buddha se întoarse şi merse spre cei doi la care ajunseseră piesele de aur, şi le ceru să i le dea. Ei îi înmânară discurile şi, cu ele în palmă, se înapoie la Primar şi i se adresă direct, spunând:

— Întinde mâinile!

Primarul aşa făcu, dar mâinile îi tremurau atât de tare încât abia le putea ţine întinse. Buddha îi puse câte un disc în fiecare mână, şi aproape instantaneu ele dispărură. Buddha spuse:

— Vezi, până şi aurul curat îţi zboară din mâini.

Şi cele două discuri căzură, aproape deodată, pe masă în faţa celor doi care le ţinuseră mai devreme. Buddha îşi întinse ambele palme, le puse în mâinile întinse ale Primarului şi, cu o voce blândă, calmă, spuse:

— Frate, nu trebuie să te temi. Nu eu te judec. Tu insuţi te judeci pe tine însuţi.

Işi ţinu astfel mâinile şi rămase tăcut până când Primarul deveni liniştit. Atunci îşi retrase mâinile şi spuse:

— Te grăbeşti să dai buzna cu săbiile, ca să-i îndrepţi pe cei pe care îi judeci ca fiind răi. Dar ţine minte, când îi judeci şi îi condamni pe alţii, nu faci decât să te judeci şi să te condamni pe tine însuţi.

Întorcându-se spre Isus, spuse:

— Noi, care cunoaştem, suntem alături pentru binele comun şi iubirea fraternă a toată omenirea.

Din nou îşi uni mâna cu mâna lui Isus, spunând:

— Ei bine, Frate, cred că am luat cu totul în mâinile mele treaba asta. Acum este în mâinile tale.

Isus răspunse:

— Ai făcut-o minunat, şi nu-ţi pot mulţumi îndeajuns.

Amândoi se întoarseră, se înclinară şi, braţ la braţ, trecură prin uşă şi dispărură.

Camera se umplu deodată de o larmă de glasuri. Primarul, comandantul, soldaţii şi gărzile, cu toţii se repeziră ca să ne strângă mâinile. Toţi încercau să vorbească deodată. Primarul îi spuse ceva lui Emil, şi acesta îşi ridică mâinile, cerând tăcere. De cum se putu face auzit, el ne spuse că Primarul dorea să ne aşezăm iar la locurile noastre.

Când toţi s-au aşezat şi s-a făcut din nou linişte, am văzut că, în acest timp, ofiţerul îşi aliniase soldaţii de fiecare parte a mesei şi în spatele scaunului Primarului, care fusese adus lângă masă. Primarul se ridică şi, cu Emil ca translator, spuse:

— Am lăsat zelul meu să mă stăpânească, şi de aceea sunt profund ruşinat şi regret nespus. Nu cred că este necesar să spun asta după ceea ce s-a petrecut. Cred că vedeţi, după atitudinea mea, că m-am schimbat, şi aş vrea să-l rog pe Fratele Bagget să se ridice şi să accepte umilele mele scuze. Acum sunteţi buni să vă ridicaţi în picioare?

După ce ne-am ridicat, el spuse:

— Vă rog pe toţi, foarte frumos, să acceptaţi scuzele mele cele mai umile. Vă urez tuturor un călduros bun-venit şi, dacădoriţi asta, sper să rămâneţi mereu printre noi. Oricând, dacădoriţi o escortă militară, ceea ce nu prea cred, voi considera – şi cred că la fel şi comandantul – că este o mare onoare pentru mine să vă ofer serviciile mele. Nu pot spune mai mult. Vă doresc, tuturor, noapte bună! Înainte să plecaţi, doresc să spun tuturor că tot ce am vă stă la dispoziţie. Vă salut, iar soldaţii vă salută şi ei; şi vă vor însoţi la locuinţele voastre. Din nou vă urez noapte bună şi vă salut, ca în religia noastră, în numele Marelui Buddha, Celestul.

Comandantul, cerându-şi de nenumărate ori scuze, şi spunând că era sigur că noi suntem în legătură cu Celestul, ne însoţi, cu cinci soldaţi, la locuinţa noastră. La plecare ne-au prezentat un salut, care era executat formând un semicerc în jurul ofiţerului comandant şi prezentând săbiile, astfel încât vârfurile lor aproape atingeau vârful sabiei comandantului. Apoi s-au întors rapid, şi-au descoperit capetele şi s-au înclinat adânc, punând un genunchi pe pământ. Acest salut este dat numai în ocazii deosebite. Am răspuns la salut cum am ştiut mai bine, şi au plecat. Am intrat în casă, ne-am luat rămas bun de la prietenii şi gazdele noastre, şi ne-am pregătit să mergem la noi în cort. Eram atât de numeroşi, încât casa de oaspeţi nu ne putuse găzdui pe toţi; aşa că fusese instalată tabăra în apropiere, în spatele casei.

CAPITOLUL XIV

De îndată ce am ajuns în cort, liderul nostru, Ray, se aşeză pe un pat de campanie şi spuse:

— Deşi sunt frânt de oboseală, nu mi-ar folosi absolut deloc să mă culc înainte să aflu ceva mai multe; şi vreau să reţineţi că am de gând să stau aici toată noaptea, dacă nu mă luminaţi într-un fel. Pot să vă spun că astă-seară lucrurile au mers mult prea departe pentru mine. Voi, băieţi, aţi stat lângă mine zi de zi şi nu aţi spus nimic, deşi se pare că sunteţi nişte adevăraţi înţelepţi.

I-am spus că ştia tot atât cât ştiam şi noi, căci nici noi nu mai asistasem la ceva asemănător cu ceea ce se petrecuse. Cineva sugera că totul fusese regizat pentru noi, în mod special. Liderul aproape că sări la el:

— Regizat! Omule, cine ar putea regiza aşa ceva, ar merita un milion pe săptămână, în orice monedă. şi Primarul, dacă el juca teatru, puteţi să mă spânzuraţi, căci bătrânul era teribil de îngrozit. Chiar pot să admit că, pentru câteva clipe, am fost la fel de speriat ca şi el. Undeva, în spatele a toate acestea, ceva îmi şopteşte că pregătise o primire fierbinte pentru noi toţi. Izbucnirea aceea nu a fost doar pentru Bagget Irand. Când soldaţii au năvălit înlăuntru, aveau o notă prea triumfătoare în voce. Dacă nu mă înşel, erau cu toţii porniţi, mai tare decât ne-am dat noi seama. Aceeaşi vagă impresie îmi spune că, pentru o clipă, ei au crezut că Buddha venise să-i ajute. Când au văzut că tot planul s-a întors împotriva lor, corpurile le-au cedat şi, dacă mă gândesc bine, îmi amintesc că au aruncat săbiile din mâini. Nu avea Buddha destulă putere? L-aţi văzut cum arunca acele cuvinte asupra bătrânului. Părea mult mai puternic decât Isus; dar de fapt a trebuit să-şi susţină partea lui, căci partea noastră, în acele condiţii, a avut doar de câştigat din această întâmplare.

Căci nu a primit bătrânul Primar un ajutor considerabil? Pariez că la ora asta se simte ca şi cum s-ar fi ridicat peste un gard trăgându-se singur de şireturile de la ghete. Când Buddha i-a strâns mâinile, mi s-a părut că bătrânul ieşise cu totul din eul sau dinainte. O să mai auzim multe despre el până la vara viitoare, şi, dacă nu greşesc, vă prezic că asta e bine, pentru că bătrânul este o forţă în regiunea asta. Dacă el a primit acea înălţare pe care am simţit-o eu, nu mi-ar părea deloc rău să fiu în pielea lui.

Am discutat despre lucrurile pe care le văzusem şi auzisem şi, înainte să ne dăm seama cum trecuse timpul, a început să se crape de ziuă. Liderul se ridică, se întinse, cu braţele deasupra capului, şi spuse:

— Cine are nevoie de somn? Eu nu cred că am, după ce v-am ascultat povestirile.

Ne-am întins îmbrăcaţi, pentru o oră de odihnă înainte de micul dejun

Volumul 2: CAPITOLUL XIV

Dimineaţa, când am fost chemaţi la micul dejun, liderul a fost primul în picioare. Se grăbea să-şi facă toaleta de dimineaţă, ca un şcolar nerăbdător. După ce a terminat, îi îndemnă pe toţi să se grăbească. În cele din urmă am mers la masă şi i-am găsit pe Emil şi pe Jast. Liderul s-a aşezat între ei şi, cât a durat masa, le-a tot pus întrebări. Când am terminat de mâncat, se ridică de la masă şi iarăşi ardea de nerăbdare să revadă casa care crescuse în 15 minute, cum s-a exprimat el. Îşi puse mâinile pe umerii lui Jast şi spuse

că, dacă ar fi avut doi ca Emil şi mama lui, ce bine ar fi fost să umble şi să ridice astfel de case pentru oamenii săraci. Apoi spuse:

— Dar nu s-ar îmbolnăvi autorităţile din New York? Le plătesc impozite acelor indivizi.

Atunci Emil spuse:

— Dar dacă nu te-ar lăsa să faci case pentru ei?

— Ei bine, – spuse el – tot aş face-o, şi dacă ei n-ar vrea să le folosească, i-aş lua frumuşel şi i-aş închide în ele.

Am râs cu toţii din inimă la acestea. Pe lider îl văzusem mereu ca pe un om tăcut, rezervat. Mai târziu el ne-a spus că lucrurile pe care le văzuse îl stârniseră într-atât, încât nu se putuse abţine să nu pună întrebări. Ne-a mai spus că aceasta era, de departe, cea mai interesantă expediţie din întreaga lui viaţă, deşi era familiarizat cu cele mai neobişnuite locuri din lume. Era ferm hotărât să ne ajute să organizăm o a doua expediţie care să continue săpăturile sub îndrumarea prietenilor moştri. Dar acest lucru avea să fie împiedicat de plecarea lui bruscă din această lume.

Cu greu îl puteam ţine să nu se ducă drept la casa cea nouă. În final am căzut de acord cu el, aşa că Jast şi un alt prieten l-au condus să o vadă. S-au întors din această plimbare în vreo 30 de minute, şi el jubila. Văzuse căsuţa şi era reală. Ne-a spus că îi amintise foarte viu de o viziune pe care o avusese în copilărie. şi ne povesti cum se văzuse umblând, însoţit de zane, construind case pentru oamenii săraci şi făcându-i fericiţi.

Pentru că grupul nostru era prea numeros, ne-am gândit că era mai bine să nu mergem toţi deodată ca să vedem căsuţa. S-a stabilit să mergem în grupuri de câte 5-6 persoane. Componenţii primului grup aveau să fie Emil, liderul, una sau două doamne, şi eu. Am pornit, iar mama lui Emil şi cu gazda noastră ni s-au alăturat. Am mers până când am zărit casa. Fetiţa ieşise în fugă afară să ne întâmpine şi se aruncă în braţele mamei lui Emil, spunând că fratele ei era sănătos şi viguros. Când am ajuns la casă, mama fetiţei ieşi, căzu în genunchi în faţa mamei lui Emil şi începu să-i spună cât de mult o adoră. Mama lui Emil întinse mâinile şi o ajută să se ridice, spunându-i că nu trebuie să îngenuncheze în faţa ei; că nu pe ea trebuie s-o adore, ci pe Cel Preamărit, pentru binecuvântarea ce o primise. Băieţelul deschise uşa şi mama ne invită înăuntru. Am urmat doamnele în casă, cu gazda noastră ca interpret. Nu era nici o îndoială, casa se afla acolo; cuprindea 4 camere şi era foarte confortabilă. Pe trei laturi era înconjurată de cele mai sărace cocioabe. Ni s-a spus că locuitorii acestora aveau de gând să se mute, căci credeau că este o casă diavolească şi că i-ar fi putut distruge dacă ar fi rămas.

L-am văzut apoi şi pe Primar. Pe la ora 11 în dimineaţa aceea şi-a trimis ofiţerul cu un grup de soldaţi ca să ne invite să prânzim cu el la ora două după-amiază. Am acceptat şi, la ora stabilită, una din gărzi ne aştepta să ne conducă până acasă la Primar. Cititorul va înţelege că în ţara aceasta nu existau trăsuri; aşa că am folosit unicul mod de deplasare pe care îl aveam – mersul pe jos.

Când am ajuns acasă la Primar, am constatat că mai devreme sosiseră un număr de călugări lamaişti, printre care şi Marele Preot de la mânăstirea din vecinătate. Aflasem că mânăstirea aceasta găzduia între 1500 şi 1800 de călugări, şi era de o importanţă deosebită. Primarul făcea parte din cel mai înalt corp de preoţi ai mânăstirii.

La început ne aşteptam la o discuţie vie, dar curând am înţeles că prânzul era doar un pretext pentru ca ei să-i cunoască pe membrii grupului nostru. Prietenii moştri se cunoşteau foarte bine cu Marele Preot, căci se întâlniseră de foarte multe ori şi lucraseră împreună. Se părea că Primarul nu ştiuse asta până în dimineaţa aceea, căci Marele Preot fusese plecat din mânăstire timp de circa 3 ani, şi se întorsese abia în seara dinaintea sosirii noastre.

În timpul prânzului am descoperit că aceşti Lama erau bine instruiţi, aveau o viziune largă asupra vieţii, călătoriseră mult, iar doi dintre ei trăiseră câte un an în Anglia şi America. Primarul le povestise cele petrecute în seara precedentă şi, în general, o atmosferă foarte prietenească s-a creat până la terminarea mesei. cât despre Primar, l-am găsit foarte simpatic, şi singura lui referire la seara anterioară a fost legată de efectul acesteia, care îi adusese o mare iluminare. Ne-a spus deschis că, până la seara precedentă, el manifestase o mare ură faţă de toţi străinii. Am fost obligaţi să purtăm discuţia prin translatori, ceea ce nu este satisfăcător atunci când cineva vrea să pătrundă ideile mai profunde ale celuilalt.

Inainte să plecăm, ni s-a făcut o cordială invitaţie de a vizita mânăstirea şi de a petrece acolo ziua următoare, ca oaspeţi ai lor. Am acceptat, la sugestia lui Emil, şi ziua care a urmat, petrecută cu ei, a fost foarte plăcută şi instructivă. Am descoperit că mai-marele lor era un om foarte deosebit. Prietenia care s-a

legat, în ziua aceea, între el şi şeful nostru, avea să conducă mai târziu la o strânsă şi durabilă înţelegere fraternă, şi el ne-a fost de foarte mare ajutor în cercetările ulterioare din regiunile înconjurătoare.

CAPITOLUL XV

Emil ne-a anunţat că în seara aceea avea să aibă loc o reuniune similară cu cea la care participasem în satul lui, cu un an în urmă, şi ne-a invitat pe toţi să luăm parte.

Cu puţin înainte de ora stabilită pentru întâlnire, Emil, mama lui şi cu mine ne-am dus acasă la fetiţă ca să le luăm, pe ea şi pe mama ei, căci ne ceruseră să vină cu noi. În drumul de la casa lor spre locul întâlnirii am trecut pe lângă multe cocioabe dărăpănate şi mizere. Fetiţa se opri în faţa uneia dintre ele, spunând că acolo trăia o femeie oarbă, şi îl întrebă pe Emil dacă putea să intre şi să o ia la întâlnire, dacă ea dorea să vină. Acesta a fost de acord. Fata deschise uşa şi intră în cocioabă, în timp ce noi aşteptam afară. Peste câteva momente, reapăru în uşă spunând că femeia era speriată, şi îl chema pe Emil să vină la ea. El merse la uşă şi vorbiră câteva clipe. Apoi intrară amândoi. Mama lui Emil zise:

— Copila aceasta va fi, curând, o forţă a binelui printre aceşti oameni, căci ea are abilitatea şi hotărârea de a îndeplini ceea ce îşi propune. Am hotărât s-o lăsăm să acţioneze în felul ei, cu excepţia faptului că o îndrumăm şi o ajutăm, ghidându-ne după ceea ce simţim că este mai bine ca să-i dea mai multă încredere în sine. Să vedem ce metodă adoptă ca s-o determine pe această femeie să vină la întrunire. Teama acestor fraţi dragi faţă de noi este incredibilă. Mulţi se mută din vecinătatea casei fetiţei; deşi voi vă gândiţi că ar trebui să năvălească pentru a ne cere să-i ajutăm să obţină asemenea case. Acesta este motivul pentru care suntem nevoiţi să fim atât de atenţi cu sentimentele lor. Pe când noi dorim să-i ridicăm pe toţi din aceste condiţii, cum am făcut acestei fiinţe dragi, ei fug de noi la primul semn al apropierii noastre.

Am întrebat-o cum de a fost capabilă să-i ajute aşa cum o făcuse, pe copii şi pe părinţii lor. Ea răspunse:

— Asta a fost datorită atitudinii fetiţei, şi prin ea i-am putut ajuta pe toţi. Ea este placa turnantă a acelei familii, şi tot prin ea vom ajunge şi la acest suflet drag, – şi arătă spre cocioaba la care ne oprisem, – şi la mulţi alţii de aici. Pe cei iubiţi îi putem aduce aproape de inima noastră. Căsuţa aceea nu a fost ridicată în zadar.

Aici apărură Emil şi cu fetiţa, spunând că femeia dorea ca fata s-o aştepte şi aveau să vină împreună, în scurt timp. Am plecat mai departe, lăsând-o pe fetiţă cu femeia cea oarbă.

Când am ajuns la locul întâlnirii, se adunaseră aproape toţi şi am aflat că Marele Preot al mânăstirii avea să fie principalul vorbitor al serii. Ni se povestise că Emil îl cunoscuse pe acest Lama cu vreo 18 luni în urmă, şi legaseră o caldă prietenie. Întâlnirea fusese aranjată, ca şi prezenţa noastră acolo, la cererea specială a lui Lama. De aceea ne vizitaseră ei în ultima zi din deşert. Ni se mai spusese că Primarul era a doua autoritate după acest om. Unele presupuneri ale liderului nostru se confirmau, dar, oricum, prietenii moştri nu-şi făceau nici o grijă.

Emil spuse că aceşti doi oameni aveau să le fie buni prieteni de aici înainte, şi că rareori erau capabili să ajungă la persoane atât de sus-puse ca aceştia doi, dar că se mulţumeau să lase lucrurile să evolueze încet. Ni s-a mai spus că, în seara precedentă, fusese pentru a treia oară când Isus şi Buddha se făcuseră văzuţi ca să îi ajute şi păreau încântaţi că fusesem acolo ca să fim martori ai scenei. Nu păreau să vadă în asta un succes în plus, ci o ocazie care le permitea să coopereze şi să lucreze cu aceşti oameni.

În momentul acela intră fetiţa, conducând-o pe femeia cea oarbă. Găsi un scaun pentru protejata ei, ceva mai în spate şi pe o latură a camerei. După ce femeia s-a aşezat, fetiţa rămase cu faţa la ea, ţinând-o de ambele mâini şi, pentru un moment, se înclină spre ea ca şi cum i-ar fi şoptit ceva. Apoi ea se îndreptă de mijloc şi, lăsând mâinile femeii, îşi puse palmele mici pe ochii ei şi le ţinu aşa. Această mişcare păru să atragă atenţia tuturor celor din sală, până la Marele Preot. Toţi se ridicară şi rămaseră privind copila şi femeia, pe când Marele Preot se apropie repede şi îşi puse mâna pe capul fetiţei. De cum făcu asta, chipul fetiţei tresări vizibil, dar ea nu-şi schimbă poziţia. Cei trei rămaseră astfel pentru câteva momente, apoi fetiţa îşi retrase mâinile şi strigă bucuroasă:

— Uite, nu mai eşti deloc oarbă, poţi vedea!

Îşi apăsă buzele pe fruntea femeii, apoi se întoarse şi merse spre şeful nostru. Părea destul de tulburată şi spuse:

— Vorbesc în limba voastră!

Apoi continuă:

— De ce femeia nu vede, dacă nu mai este oarbă? Poate să vadă!

Am privit iar spre femeie; se ridicase şi, apucând roba Marelui Preot cu ambele mâini, ea exclamă, în limba ei natală:

— Vă văd!

Apoi privi de jur împrejurul camerei cu un aer uluit, spunând:

— Vă văd pe toţi!

Lăsă roba Preotului şi, acoperindu-şi faţa cu mâinile, se lăsă să cadă înapoi pe scaun, suspinând:

— Văd, văd, dar voi sunteţi toţi atât de curaţi şi eu atât de murdară! Lăsaţi-mă să plec!

Atunci mama lui Emil păşi înainte. Oprindu-se în spatele femeii, îşi puse mâinile pe umerii ei. Preotul îşi ridică mâinile, dar nu fu rostit nici un cuvânt. Aproape instantaneu, hainele femeii se preschimbaseră în veşminte noi. Mama lui Emil îşi luă mâinile de pe umerii femeii. Aceasta se ridică şi, cu o figură zăpăcită şi uimită, căută cu ochii în jur. Preotul o întrebă după ce se uită, şi ea spuse că îşi caută vechile straie. Atunci Preotul spuse:

— Nu te mai uita după hainele cele vechi. Uite, eşti îmbrăcată în haine noi.

Ea rămase o clipă ca adâncită în gânduri, de uimire; apoi faţa îi fu luminată de un zâmbet, se înclină foarte adânc şi îşi reluă locul.

Ni s-a spus că această femeie fusese oarbă timp de peste 25 de ani, şi că orbirea îi fusese provocată atunci când globurile ochilor îi fuseseră lovite de schijele unui foc de armă tras de un membru al unei bande de jefuitori.

Impresia era atât de puternică, încât grupul nostru se strânse în jurul lor. Profitând de ocazie, liderul îşi croise drum până la fetiţă şi conversau cu voce joasă. El ne-a spus, după aceea, că fetiţa vorbea foarte bine englezeşte. Gazda noastră făcuse pe interpretul atunci când conversaţia era purtată în limba lor.

Cineva sugeră că ar trebui să ne aşezăm la masă. Pe când începusem să luăm loc, femeia se ridică şi îi spuse mamei lui Emil, care stătuse liniştită lângă ea, că dorea să plece. Fetiţa se apropie, zicând că avea s-o însoţească şi să aibă grijă ca ea să ajungă cu bine acasă. Atunci Marele Preot o întrebă pe femeie unde locuia şi, după ce i s-a spus, zise că ea nu trebuia să se întoarcă în locul acela mizer. Fetiţa spuse că se aştepta ca femeia să vină să locuiască în casa lor şi, braţ la braţ, ele plecară.

După ce ne-am aşezat cu toţii, pe masă apărură vasele, ca aduse de mâini nevăzute. Atunci l-am văzut pe Preot începând să se uite în jur, minunându-se. Dar când bucatele începură să apară în acelaşi mod, el se întoarse spre mama lui Emil, care era aşezată chiar în dreapta lui, şi o întrebă dacă acest lucru era ceva obişnuit pentru ei, spunând că nu mai avusese privilegiul să asiste la aşa ceva. Se întoarse apoi spre Emil, care traducea pentru noi, ca şi cum ar fi cerut explicaţii. Atunci Emil îi explică faptul că ei erau capabili să folosească aceeaşi putere care fusese folosită pentru a o vindeca pe femeia cea oarbă, pentru a aduce în manifestare tot ce aveau nevoie. Era limpede că Preotul era încă tulburat, dar nu mai spuse nimic, până într-un moment când masa era în plină desfăşurare. Atunci se ridică şi, cu Jast ca interpret, spuse:

— Cred că pot vedea mai în profunzime decât îmi imaginasem că ar putea fiinţa umană să vadă. Deşi întreaga viaţă mi-am petrecut-o în slujba preoţiei, în care credeam că îmi slujesc semenii, constat acum că mă serveam mai mult pe mine însumi, decât pe fratele meu. cât de mult s-a extins astă-seară această fraternitate – şi viziunea mea a realizat această extindere! Pot înţelege acum ce viaţă limitată trăiam; că trăiam dispreţuindu-i pe toţi cei care nu ţineau de poporul nostru. Viziunea aceasta îmi permite să văd că sunteţi la fel de sublimi ca şi noi, şi ce bucurie cerească îmi oferă asta!

Aici el se opri, cu mâinile pe jumătate ridicate, în timp ce o expresie de surpriză şi încântare îi apăru pe chip. Rămase aşa o clipă, apoi spuse:

— Nu se poate aşa. Pot şi vreau să vă vorbesc în limba voastră. De ce să nu pot asta? Înţeleg ce gândeaţi când îmi spuneaţi că nu există limite pentru abilitatea omului de a se exprima. Descopăr că vă pot vorbi direct, ca să mă puteţi înţelege.

Se opri un moment, ca pentru a prinde firul unui gând, apoi vorbi fără ajutorul vreunui interpret. Mai târziu ni s-a spus că era prima oară când vorbise englezeşte. Continuă:

— Ce minunat este să vă pot vorbi chiar în limba voastră! Cu larga viziune pe care mi-a dat-o aceasta, mă miră foarte mult că oamenii văd, în oricare din fraţii lor, inamici. Este atât de clar că toţi trebuie să fim din aceeaşi familie, aceeaşi sursă, aceeaşi cauză. Nu face asta să fie loc destul pentru toţi? Dacă un frate alege să vadă lucrurile altfel decât noi, de ce să spunem că trebuie să piară? Văd că nu putem să ne luptăm între noi, căci atunci nu facem decât să întârziem propria noastră dezvoltare şi să ne izolăm

unii de alţii. Dacă facem asta, casa noastră se va nărui peste noi. Acum văd, în locul unei rase limitate, un Tot universal, etern, nelimitat, toţi venind din Unul şi întorcându-se la Unul.

Înţeleg că Isus al vostru şi Buddha al nostru au trăit în aceeaşi lumină. Vieţile lor, ca şi ale tuturor celor care au trăit în aceeaşi lumină, trebuiau să se contopească în Unul. Încep să văd unde converge totul. Lumina clară, de cristal, îşi trimite raza asupra mea. Cred că omul se înalţă pe sine până la o poziţie sublimă sau măreaţă, dar adesea, când a dobândit această poziţie, poate să nu-şi mai vadă fratele la fel de sublim. El vrea să fie rege el însuşi, şi fratele lui să-i fie slujitor.

De ce acea dragă copilă şi-a pus mâinile pe ochii celei care îi avea închişi? Înţeleg acum că acea copilă vedea mai profund decât mine, care ar fi trebuit să ştiu mai multe. Este ceea ce voi numiţi Iubire atotputernică. Este aceeaşi Iubire care i-a făcut pe Isus şi Buddha să fie uniţi; lucru de care mă miram, dar acum nu mă mai mir. Acum înţeleg că nu este deloc rău să vă acceptăm pe toţi, căci dacă va acceptăm, avem binele pe care îl aveţi şi voi, şi asta nu poate fi decât în beneficiul nostru. Văd că puterea care vă protejează mereu mă va proteja şi pe mine. Dacă ne protejează pe voi şi pe mine, atunci trebuie să-i protejeze pe toţi. Linia despărţitoare a dispărut. Ce adevăr ceresc! Vă înţeleg ideea când spuneţi că lumea este lumea lui Dumnezeu, şi că locul Lui este şi aproape, şi departe. Dacă vedem apropiatul şi îndepărtatul împreună, ele vor fi acelaşi lucru pentru noi. Trăim într-un loc, înconjuraţi de propria noastră lume, fără să vedem că în afara micii noastre lumi, o lume întreagă, largă, ne înconjoară; şi acea lume ne va ajuta dacă îi permitem. şi atunci vom gândi că Dumnezeu îl cuprinde pe unul, ca şi pe toţi!

Acum înţeleg ideea Sfântului Frate atunci când spune că uşile trebuie să fie larg deschise pentru cei care sunt gata să primească. S-a spus că omul nu numai că se va face auzit, ci va şi deveni ceea ce declară că este şi, cufundat în sine, el va fi scufundat în Fraternitatea Omului. Faptele, şi nu vorbele frumoase, sunt cele care durează. Înţeleg că drumul evoluţiei nu este barat de credinţele altora, ci chiar de ale noastre. Fiecare pretinde direct favorurile Celui Preaânalt, fiecare încercând să construiască pentru sine, dar demolând şi subminând ce construiesc alţii. În loc să ne unim forţele pentru a dărâma, mai bine le-am folosi pentru a consolida întregul. Cel Preaânalt nu a dat fiecărei naţiuni viaţa ei, ci aceeaşi viaţă tuturor naţiunilor Pământului. Acum a venit vremea când trebuie să alegem între crezuri şi Fraternitatea Umană. Crezurile doar hipnotizează omul. credinţa care mută munţii încă doarme în sămânţa plantei. Înălţimea şi măreţia sunt chiar la îndemâna omului, ca să le obţină. Legea iluminării a precedat-o pe cea a miracolului. Această lege a iluminării este legea superioară a Iubirii, şi Iubirea este Frăţia Universală.

Acum înţeleg că este necesar doar ca fiecare să se întoarcă la izvorul propriei sale religii, pentru a înlătura toate interpretările false şi pentru a alunga tot egoismul. În fiecare se va descoperi aurul curat al alchimistului, înţelepciunea Celui Preainalt; Dumnezeul vostru ca şi Dumnezeul meu, nu mai mulţi dumnezei ai diferitelor popoare, ci un singur Dumnezeu. Este acelaşi Dumnezeu cel care îi vorbea lui Moise din copacul aprins; acelaşi Dumnezeu de care vorbea Isus când spunea că, prin rugăciune, poate chema legiuni ca să-l sprijine în ceasul luptei sale cu carnea, în înfăptuirea lucrării pe care i-o încredinţase tatăl; acelaşi Dumnezeu la care s-a rugat Petru când a fost eliberat din temniţă. Văd acum marea putere care poate fi chemată în ajutorul acelora care vor coopera în Fraternitatea unei vieţi de devoţiune.

Aici el ridică un pahar şi îl ţinu în palmă pentru o clipă. Deveni foarte liniştit, şi paharul se prefăcu în pulbere. Atunci continuă:

— Armatele din faţa Ierihonului ştiau de această putere atunci când au sunat din trâmbiţe şi zidurile au căzut. Pavel şi Silas o cunoşteau atunci când au fost eliberaţi din temniţă.

Din nou rămase un moment într-o tăcere deplină. Clădirea se cutremură şi se scutură, izbucniră fulgere din senin, şi două blocuri mari de stâncă se desprinseră din peretele muntelui la vreo milă distanţă şi căzură bubuind în valea de dedesubt. Sătenii ieşiră în fugă din case, îngroziţi, şi cu greu ne-am reţinut să nu facem la fel, atât de violent se cutremurase clădirea. Apoi el îşi ridică mâna, totul se linişti, şi continuă:

— Ce valoare au armatele sau flotele, când omul ştie că Dumnezeu are această putere şi că adevăraţii Lui fii o pot folosi? poţi mătura o armată cum ai sufla un puf de păpădie. cât despre marile vase de luptă, ele pot fi distruse ca paharul acesta.

Şi ridică farfuria pe care depusese pulberea, care acum era iarăşi paharul. El suflă uşor asupra lui; paharul izbucni în flăcări şi dispăru complet. El reluă:

— Aceste legiuni nu vin ca să facă munca ta sau munca mea, sau ca să-l folosească pe om ca pe un instrument al lor; omul le poate chema ca să-l încurajeze, să-l susţină şi să-l ajute în lucrarea lui ca stăpân al oricărei condiţii a vieţii. Cu această putere, omul poate să liniştească valurile, să stingă focul sau să

direcţioneze mulţimile. Oricine le poate folosi numai aşa cum le-a supus. Le poate folosi pentru binele întregii rase umane, sau pentru a-l readuce pe om la semnificaţia cooperării sale cu Dumnezeu. Cel care este în stare, în divinitatea sa, să cheme aceste legiuni, ştie fără dubii că poate folosi această putere combinată numai în adevărata slujire a omenirii, căci ştie că ea îl poate distruge tot aşa cum îl protejează.

Aici vorbitorul se opri o clipă, întinse mâinile şi, cu o voce moderată, plină de respect, spuse:

-Tată, este o mare încântare să-i avem cu noi, astă-seară, pe aceşti dragi prieteni ai moştri. Cu sinceritate şi modestie, spunem: Facă-Se Voia Ta! Îi binecuvântăm şi, astfel, binecuvântăm întreaga lume.

Apoi se aşeză atât de calm, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic extraordinar, şi toţi prietenii moştri erau liniştiţi. Dar membrii echipei noastre erau impresionaţi la culme. Atunci corul invizibil izbucni cu: Toţi cunosc puterea dintr-un nume, şi omul se poate proclama Rege şi apoi, cu o ţinută simplă, acel om se poate conduce ca un suveran.

În timpul acestei remarcabile demonstraţii de putere, nu fusesem conştienţi de tensiunea şi nervozitatea noastră. Dar, când corul încetă, ne-am dat seama, şi se pare că avusesem nevoie de muzică pentru a ne ajuta să ne relaxăm. Când ultimele sunete ale muzicii se stinseră, ne-am ridicat de la masă şi ne-am adunat în jurul prietenilor moştri şi al Preotului.

Asta le-a dat, liderului şi şefului nostru, ocazia să pună întrebări. Atunci Preotul, văzând interesul lor, îi invită să-şi petreacă noaptea cu el la mânăstire. Ne-au urat noapte bună şi au plecat împreună.

Am plănuit să plecăm a doua zi la amiază. S-a stabilit că numai Jast şi Chander Sen să ne însoţească până la punctul nostru de aprovizionare, unde avea să ni se alăture Emil, şi toţi trei aveau să se întoarcă împreună cu noi în satul unde iernasem. După ce au fost făcute aceste planuri, ne-am întors în tabără, dar nu ne-am culcat până aproape în zori, atât de dornici eram să comentăm ceea ce văzusem.

CAPITOLUL XVI

La ora 12, după ce am terminat ultimele aranjamente, expediţia a părăsit satul în urările de bine ale numeroşilor localnici care se adunaseră să-şi ia rămas bun de la noi.

La următorul loc de oprire, unde eram nevoiţi să traversăm un râu lat, am ajuns în seara aceea pe la ora 6. Ne-am gândit că era mai bine să poposim ca să ne pregătim de traversare, căci asta avea să ne ocupe cea mai mare parte din ziua următoare. Cum nu exista nici un fel de pod sau barcă, traversarea se făcea alunecând de-a lungul unui odgon gros făcut din funii împletite, şi care era întins peste râu. Membrii echipei nu au avut nici o dificultate în a traversa astfel. Principala problemă a fost cum să trecem caii şi catârii peste apă. În final am realizat asta făcând o chingă solidă din funii şi legând-o astfel încât să alunece în lungul odgonului. Chinga era mai întâi bine fixată în jurul corpului animalului, ca o centură, apoi era legată pe odgon şi animalul era împins deasupra apei, unde atârna suspendat peste torentul zgomotos până când era tras pe celălalt mal. La această chingă fuseseră ataşate două frânghii suficient de lungi ca să ajungă până peste râu, una servindu-ne să tragem animalul dincolo, cealaltă ca să tragem chinga îndărăt pentru următorul animal. Astfel am traversat toţi în siguranţă.

Nu au mai urmat alte dificultăţi în afara acestei traversări, şi am găsit drumul acesta mult mai bun decât cel pe care îl urmasem la venire. Am ajuns cu bine la punctul nostru de aprovizionare, unde expediţia s-a dizolvat. S-a aranjat, pentru cei care aveau să se întoarcă acasă, ca ei să meargă spre port pe ruta obişnuită a caravanelor.

Emil ni se alătură în dimineaţa următoare şi, după ce ne-am luat rămas bun de la tovarăşii moştri, am pornit la drum spre satul unde rămăsesem în timpul iernii. Din nou ne-am oprit, pentru două zile de odihnă, în tabăra bandiţilor, unde cei doi voluntari care veniseră cu noi se opriră, grupul nostru reducându-se la 7 oameni. Cei doi le povestiră camarazilor despre călătoria deosebită pe care o făcuseră şi despre minunile văzute. Grupul nostru fu tratat cu toată atenţia, dar bineînţeles că cei trei prieteni ai moştri primiră cele mai mari onoruri. Conducătorul bandei ne-a asigurat că bandiţii aveau să păstreze cu sfinţenie secretul localizării oraşelor, din respect pentru consideraţia ce li se arătase. Ni s-a spus că nu era nici un pericol ca această bandă să încerce vreodată să meargă aşa departe; bandiţii din deşert nu invadau niciodată munţii, şi nici cei din munţi nu mergeau în deşert, căci permanent se războiau unii cu alţii. După câte ştim, şi-au respectat fidel promisiunea făcută.

În dimineaţa plecării din tabăra lor, conducătorul bandei veni şi îi dădu şefului nostru o mică monedă de argint, cam de mărimea şi greutatea unui şiling englezesc, cu o inscripţie curioasă pe ea, spunând că, dacă ne-ar fi ameninţat oricare din bandele regiunii, am fi fost imediat lăsaţi în pace dacă o

arătam. El ne spuse că moneda se aflase în posesiunea familiei sale de multe generaţii şi că o preţuia foarte mult, dar că dorea ca şeful nostru s-o primească drept semn al stimei lui. După ce o examină atent, Emil spuse că era o fidelă reproducere a unei monede care fusese folosită în nordul regiunii Gobi, cu multe mii de ani în urmă. Data ei arăta că fusese făcută cu peste 700 de ani în urmă. Ni s-a spus că aceste monede erau purtate ca un fel de talismane de către localnici; iar monedele cele mai vechi erau considerate şi mai eficiente. Fără îndoială că aceasta fusese preţuită foarte mult de conducător şi de toată banda.

Din satul acesta, ne-am continuat călătoria şi am sosit la reşedinţa noastră de iarnă la timp, fără alte întâmplări. Am fost primiţi călduros de grupul care ne vizitase în deşert şi de care ne despărţisem în satul în care îl întâlnisem pe Marele Preot.

Iarăşi am fost invitaţi să împărţim locuinţa cu gazda noastră dinainte, ceea ce am acceptat cu bucurie. De data asta mai eram doar patru, căci 7 dintre tovarăşii moştri se întorseseră în India şi Mongolia ca să-şi continue cercetările. Acest aranjament ne fusese sugerat şi îl acceptasem ca să avem mai mult timp pentru traducerea documentelor. Totul era foarte liniştit în micul sat, şi ne petreceam tot timpul studiind poziţia şi forma simbolurilor şi caracterelor care alcătuiau alfabetul, pătrunzând astfel sensul cuvintelor. Eram ajutaţi de Chander Sen. Cum el nu stătea cu noi chiar tot timpul, în punctele mai dificile ne ajuta şi gazda noastră. Am continuat aşa până în ultimele zile din decembrie, când am observat că iarăşi se adunau mulţi pentru întâlnirea anuală. Aproape toţi erau dintre cei cunoscuţi la reuniunea din anul precedent. Am aflat că anul acesta aveau să se adune în templu şi să folosească încăperea centrală din cele 5 camere de sus, care erau aşezate în lungul pragului stâncos, după cum am descris.

Ne-am dus în această sală în ajunul Anului Nou, ca să ne întâlnim şi să vorbim cu cei adunaţi. Am aflat că erau veniţi din foarte multe locuri şi ne-au povestit lucruri care se petrecuseră în lumea exterioară, cu care începusem să simţim că pierdeam orice contact.

Pe când conversam, unul dintre oaspeţi intră şi spuse că luna era foarte frumoasă. Mai mulţi din cameră, inclusiv cei patru din grupul nostru, am mers pe terasă. Luna tocmai răsărise şi părea să plutească printr-o mare de culori delicate care erau reflectate de larga întindere a zăpezii ce acoperea muntele şi valea, şi culorile se schimbau continuu. Cineva spuse:

— În noaptea asta vor răsuna clopoţeii.

Imediat, clopotele începură. La început păru că un clopot, aflat foarte departe, bătu de trei ori ; apoi răsunară altele din ce în ce mai înalte, apropiindu-se, până când am avut impresia că erau chiar la picioarele noastre. Impresia era atât de reală, că ne-am uitat în jos ca să le vedem. Melodia continuă până când mii de clopoţei răsunau în perfectă armonie. Norul de culori de pe cer se ridicase până la nivelul terasei pe care stăteam, şi ni se părea că puteam păşi pe el, atât de deplin estompa pământul de dedesubt. Pe măsură ce culorile se înălţau în valuri unduitoare, sunetul clopoţeilor crescu până ce melodia umplu orice ungher.

Ni se părea că stăteam pe scena unui mare amfiteatru, împreună cu mii de forme şi figuri vagi ale celor ce ascultau clopoţeii. Apoi o voce plină, puternică, de tenor, începu să cânte America, şi într-o clipă mii de voci i se alăturară, în timp ce clopoţeii îşi continuau melodia. şi cântecul răsună crescând mereu în forţă, până la final, când nişte voci spuseră în spatele nostru:

— Americă, te salutăm.

Şi altele le răspunseră:

— Salutăm întreaga lume.

Ne-am întors, şi acolo stăteau Isus, Marele Preot şi Emil. Fusesem atât de răpiţi de fenomenul care se petrecea în jurul nostru, încât aproape uitasem că mai erau şi alţii lângă noi. Ne-am dat la o parte ca să-i lăsăm pe cei trei să intre în sală. Odată cu întoarcerea lui Isus, am revăzut lumina deosebită care radia mereu când era el prezent şi, de cum intra pe uşă, întreaga sală fu invadată de o lumină albă. Am intrat cu toţii şi ne-am aşezat la mese.

Isus stătea la prima masă, iar Marele Preot la masa noastră, între Emil şi şeful nostru. De data asta nu erau decât două mese lungi, pe toată lungimea camerei. Nu erau nici un fel de feţe de masă, dar cum stăteam aşezaţi, mesele fură acoperite deodată cu pânze albe şi vasele apărură aproape la fel de repede. Hrana apăru în farfurii, cu excepţia pâinii. O franzelă apăru pe masa din faţa lui Isus. El o luă şi începu să o rupă, punând bucăţile pe o farfurie. Când farfuria se umplu, o siluetă eterică de copil o ridică şi rămase nemişcată, până când se umplură 7 farfurii şi 7 asemenea forme stăteau ţinându-le. Pe măsură ce Isus rupea

pâinea şi umplea farfuriile, franzela nu se micşora deloc. Când ultima farfurie fu umplută, Isus se ridică şi, cu braţele desfăcute, spuse:

— Această pâine pe care v-o aduc reprezintă viaţa pură a lui Dumnezeu. Luaţi din această viaţă pură, care totdeauna este de la Dumnezeu.

Apoi, în timp ce pâinea era împărţită tuturor, el spuse:

— Când am spus Sunt înălţat, şi fiind astfel înălţat, doream să trag toţi oamenii după mine, ştiam că, în lumina acelei experienţe, cândva toţi vor putea avea aceeaşi viziune şi vor cunoaşte deplin, atunci când se vor putea înălţa ca mine. Am văzut cerul chiar aici pe pământ, printre oameni. Acesta este Adevărul pe care l-am perceput, şi Adevărul îi va elibera pe toţi. Atunci ei vor descoperi că nu există decât o singură turmă şi un singur păstor; şi dacă unul se rătăceşte, este mai bine să-i lăsăm pe toţi ceilalţi 99 ca să-l căutăm pe cel care se poate întoarce. Dumnezeu poate fi totul în tot, pentru toţi copiii Săi; şi toţi sunt ai Lui – mult mai apropiaţi lui decât păsările cerului şi crinii câmpului. Dacă el se bucură de florile crinilor şi observă zborul păsărelelor, cu atât mai mult se va bucura de progresul copiilor Săi dragi. El nu-i judecă mai mult decât pe crini sau pe păsări, ci îi ţine aproape de marea lui cauză şi nimeni nu poate fi abandonat când perfecţiunea lui e desăvârşită.

Pot să văd că, dacă acest ideal ar fi gravat în litere din aurul cel mai curat pe zidurile templelor marii gândiri a lumii, el ar ridica gândurile oamenilor deasupra întunericului şi noroiului, aşezându-i cu picioarele pe o bază solidă, acolo unde vânturile pot să sufle şi valurile pot să izbească, dar atât timp cât omul rămâne neclintit şi drept, el va fi în siguranţă. Datorită acestei siguranţe, păcii şi liniştii, oamenii vor tinde spre culmile de pe care îşi vor vedea adevărata lor stăpânire. Ei pot zbura în sus, dar nu vor găsi cerul deasupra lor. Îl vor găsi chiar printre oameni, şi îl vor atinge, nu târându-se mereu, în trudă, supărare şi mari dificultăţi, sperând să găsească marele Giuvaer. Îl vor atinge mult mai rapid aruncând toată materialitatea şi legile care îi leagă pe oameni de roata veşnică. Atunci, păşind înainte, culegeţi Giuvaerul, încorporaţi-l şi lăsaţi-l să strălucească, şi aţi câştigat, printr-un singur pas, ceea ce aţi aşteptat de o eternitate, şi asta doar dacă doriţi. Veţi descoperi că sufletul care insistă asupra imediatei şi completei iluminări şi emancipări spirituale, aici şi acum, şi cunoaşte că relaţia sa cu Dumnezeu este relaţia dintre părinte şi copil, înţelege repede că aceasta nu numai că arată limpede posibilităţile divine, dar şi că el trebuie să le folosească, şi ele vor lucra pentru el după cum doreşte. Pentru acela, povestea Noului Testament nu va fi nici ficţiune, nici un vis confuz care s-ar putea petrece după moarte, ci un ideal înălţat în faţa lumii, de perfecta realizare a unei vieţi de iubire şi devoţiune. Acel ideal este divina desăvârşire a toate, aici şi acum.

Atunci ei vor cunoaşte viziunea pe care am văzut-o eu când spuneam: Mulţi vor căuta să intre şi nu vor reuşi, căci strâmtă este uşa şi îngustă este calea care duce către viaţa eternă. Căci, fără o adevărată apreciere a idealului lui Christ şi a planului perfect de cooperare între Dumnezeu şi om aici, pe acest pământ, realizarea acestui ideal este imposibilă şi devine numai un vis, un mit – nimic.

Uşa care deschide accesul spre această atotputernică şi transformatoare alchimie a Spiritului în om este deschisă tuturor, tot timpul, şi cheia pentru a o deschide se află în gândurile tuturor. Când două idealuri şi metode de mântuire, sau de asigurare a graţiei izbăvitoare a iubirii lui Dumnezeu, sunt diferite, atunci gândurile omului sunt cele care le-au făcut aşa, şi nu Dumnezeu. Cei care închid uşa binecuvântărilor nemijlocite ale lui Dumnezeu pentru toţi copiii Săi, se izolează pe sine de binecuvântările pe care Dumnezeu le revarsă asupra Copilului Christ şi de iluminarea spirituală a transcendenţei alchimii a Spiritului şi a puterilor atotcuprinzătoare care le aparţin ca să le folosească, aşa cum le foloseşte Christ. Când oamenii vor recunoaşte asta, leprosul va fi tămăduit, braţul vestejit va fi vindecat, şi toate afecţiunile trupului şi minţii vor dispare la atingerea lor. Prin forţa cuvântului rostit, ei vor înmulţi pâinile şi peştii; şi, când vor frânge pâinea sau vor turna uleiul pentru mulţime, ele nu se vor termina niciodată, căci mereu va rămâne din abundenţă. Vor linişti marea furioasă sau furtuna prin porunca lor, şi gravitaţia va fi depăşită prin levitaţie, căci porunca lor este porunca lui Dumnezeu. Atunci ei îmi vor cunoaşte gândurile din clipa când am transmis lumii acel mesaj, în ziua în care plecam din templu spunând: Vremea a venit şi Împărăţia lui Dumnezeu este aproape şi Credeţi în Dumnezeu, şi nimic nu vă va fi cu neputinţă. Toţi cei care cred că pot face lucrările pe care le fac eu, vor veni şi le vor face, şi chiar mai mult decât am făcut eu. Ei vor şti că acesta este actul de a trăi viaţa crezând şi cunoscând; atunci, absolut nimic nu le va fi imposibil.

Ei vor şti că Spiritul Sfânt, tot Spiritul Divin din ei, vorbeşte astăzi aşa cum a făcut-o cu mult timp în urmă, şi dacă îl ascultă şi nu-şi împietresc inimile, vor descoperi că ei sunt lumina lumii şi că aceia care

urmează această lumină nu vor merge prin întuneric. Vor şti că ei sunt uşa prin care toţi intră în lumina vieţii, şi cei care vor trece de uşă vor găsi eterna pace şi marea bucurie, şi vor descoperi că acum este timpul promis.

Vor descoperi cum Christul doar deschide uşa spre propriile lor suflete, şi că spiritul care locuieşte înlăuntru este atotputernica alchimie, la fel de nelimitată ca universul lui Dumnezeu. Alchimia aceasta va dizolva şi transmuta orice fel de boală; va face curăţenie în viaţa muritoare a vinovăţiei şi efectelor păcatului; va ilumina sufletul cu lumina perfectă a Înţelepciunii; va înlătura şi va dizolva condiţiile întunecate ale vieţii omului, eliberându-l spre o perfectă lumină a vieţii. Astfel, ei vor vedea că nu sunt numai copii ai naturii, ci şi copii ai lui Dumnezeu. Vor aduce în manifestare perfecţiunea absolută a individului, şi astfel vor perfecţiona rasa. Vor aduce la împlinire idealul inspirat şi profeţia divină despre destinul final al omului aici pe Pământ, identitatea tatălui cu Fiul, care este a doua naştere, perfecta stăpânire pe care o are omul peste orice condiţie şi circumstanţă.

Aici, Isus se opri şi lumina deveni din ce în ce mai strălucitoare. Apoi începură să apară imagini. Scenele erau glorioase izbucniri de splendoare. Imaginile apăreau, o mână vrăjită parcă le atingea, şi ele se dezvoltau într-un întreg, devenind minunate.

Apăru o mare scenă de război. Vedeam oameni încleştaţi şi luptându-se între ei. Tunurile scuipau flăcări şi fum. Schije zburau peste capete şi printre cei care se vedeau, şi peste tot cădeau oameni. Puteam auzi vuietul şi larma bătăliei. Într-adevăr, era atât de real încât părea o luptă care se înteţea, dar de cum o atinse mâna vrăjită, totul se linişti într-o clipă. şi cei care se luptau cu atâta furie, cu numai o clipă în urmă, îşi ridicară privirea, iar mâna aceea trasa litere aprinse care spuneau, peste toată scena: Pace, Pace, Binecuvântata Pace a lui Dumnezeu vă cuprinde. Nu puteţi să răniţi şi să distrugeţi decât ceea ce este muritor. Dar nu puteţi distruge ceea ce aparţine lui Dumnezeu, şi cu toţii sunteţi copiii Lui. Nu vă puteţi răni sau distruge unii pe alţii.

Atunci, pentru un moment, se păru că oamenii erau hotărâţi să continue lupta; li se citea asta pe figuri, mai ales pe cele ale conducătorilor lor. Dar, cu cât păreau mai hotărâţi să continue, cu atât aveau mai puţine motive să-şi afişeze forţa. şi cu cât încercau mai mult să-şi folosească armele distrugătoare, cu atât ele aveau un efect mai slab; căci, oricât ar fi încercat, nici o armă nu mai putea fi folosită.

Atunci mâna scrise mai departe: În spatele oricărui nor de furtună sau război, dacă oamenii vor privi, Îl vor afla pe Dumnezeu. Vor descoperi că nu Dumnezeu a creat norii de furtună sau războiul, ci că omul le-a creat şi, dacă vor privi în jur şi vor vedea, vor afla că mâna lui Dumnezeu este permanent ridicată în semn de pace. Războiul nu este trimis sau poruncit de Dumnezeu; când oamenii se războiesc între ei, ei sunt complet în afara domeniului sau puterii lui Dumnezeu. Atunci ei sunt complet afundaţi într-o lume făcută de om, unde Dumnezeu nu se poate amesteca nicicum şi unde ei vor fi siliţi să continue astfel până când vor vedea eroarea din această luptă. Dacă cineva este suficient de puternic în realizarea puterii Divine, îşi cunoaşte abilitatea de a coopera cu acea putere şi chiar cooperează, atunci el poate opri instantaneu un război, exact aşa cum l-aţi văzut oprit acum".

Apoi Isus continuă:

— Eu am ales calea crucii. Nu era alegerea făcută de tatăl pentru mine, ci era alegerea mea, pentru ca toţi să vadă că îşi pot perfecţiona într-atât viaţa şi corpul, încât chiar dacă trupul este distrus, poate fi refăcut şi poate deveni mult mai triumfător.

Luminile străluciră mai tare, până când orice urmă de limitare dispăru; nici un zid nu mai era în jur, nici acoperişul deasupra capului, nici podeaua dedesubt. Stăteam toţi împreună, în spaţiul liber. Cei 12 discipoli veniră şi se arânjară lângă Marele Maestru, dar nu-l eclipsară, căci prezenţa lui ieşea în evidenţă, mult mai proeminentă decât a celorlalţi, cu o strălucire şi o puritate de neuitat. Corul invizibil izbucni: Împărăţia Lui este aici, pentru, din şi printre oameni. Acum şi pururea, un singur om, un singur Dumnezeu. Mâna fermecată apăru iar şi scrise cuvintele: Împărăţia Lui este aici acum, printre oameni; de-acum înainte, pururea, un om, un Dumnezeu. Apoi, exact deasupra capului lui Isus, fură trasate cuvintele:

TOŢI PENTRU UNUL, UNUL PENTRU TOŢI.

Atunci apăru Buddha, stând în dreapta lui Isus. Preotul şi Emil păşiră spre ei şi îngenuncheară în faţa lor, Emil în dreapta lui Buddha, iar Preotul în stânga lui Isus. Isus strânse mâna pe jumătate ridicată a lui Buddha. Îşi ridicară mâinile rămase libere până deasupra capetelor celor doi care stăteau îngenuncheaţi, şi spuseră:

— Pace! Pace! Pace! O pace glorioasă se aşterne peste toate. Vă primim, dragii moştri fraţi, în marele consiliu al Iubirii binefăcătoare a lui Dumnezeu; şi această Iubire şi Prietenie cuprinde toată lumea!

Atunci toţi cei adunaţi îşi înclinară capetele şi le făcură loc celor patru să treacă prin adunare. Pe măsură ce treceau, discipolii şi un număr dintre cei adunaţi îi urmară şi cu toţii trecură până ce dispărură din viziunea noastră.

Când ei începuseră să se deplaseze prin adunare, corul invizibil cântase: Facem loc pentru aceşti puternici fraţi ai Iubirii; căci această Iubire, atotputernică Iubire a lui Dumnezeu, mântuieşte şi uneşte toată omenirea în marele consiliu al Iubirii Divine, Fraternitatea dintre Om şi Dumnezeu. De cum dispărură din vedere, marele clopot bătu de 12 ori. Apoi, pentru un moment, clopoţeii intonară un refren vesel şi mii de voci li se alăturară: Aducem un An Nou fericit şi o zi mai luminoasă pentru întreaga lume.

Al doilea an al nostru, petrecut alături de aceste mari suflete, era încheiat.

Volumul 3

Cuvânt înainte

DRAGĂ CITITORULE, nu eşti doar un cititor, ci un prieten cu care stău faţă în faţă şi discut, exact aşa cum tu te confrunţi şi discuţi cu fiecare din personajele acestei cărţi. Sunt sigur că ele te cunosc şi te consideră un prieten apropiat. Te înconjoară cu întreaga glorie a Divinei Lumini a Vieţii, Iubirii şi înţelepciunii; şi astfel te ajută să înţelegi.

Ele te înfăşoară în atotprezenta Lumină Divină de Viaţă, Iubire şi înţelepciune, pe care trebuie s-o emită şi s-o dăruiască. Te văd permanent cuprins în această Omniprezentă Prezentă Divină. Ele te văd aşezat pe propriul tău tron ca adevărat rege sau regină, guvernând prin şi în această Prezentă Divină. Te văd cunoscând şi îndeplinindu-ţi Misiunea Divină, mereu viu, mereu paşnic şi fericit, mereu Tu cel Divin. Ele nu te văd aşa doar pe tine, ci întreaga familie umană o văd divină şi pură, şi orice lucru sau formă creată o văd divină, creată după imaginea şi asemănarea divinului; nu doar un ins, o sectă sau o credinţă, ci totul, cu tot ce cuprinde.

Nimeni nu-i poate aprecia mai bine pe aceşti mari oameni, decât aceia care au fost primiţi în liniştea sacrelor lor cămine şi gânduri. Ei TRĂIESC Adevărul, care este o parte a Universului însuşi. viaţa poate fi, într-adevăr, urmărită îndărăt în trecutul obscur care ne aduce realizările a sute şi mii de secole anterioare. Pentru noi, viaţa este îngrădită de tot felul de limitări şi convenţii. Pentru ei, viaţa este nelimitată, neântreruptă, nesfârşită beatitudine şi fericire; cu cât viaţa este mai lungă, cu atât bucuria este mai mare şi cu atât fiinţa este mai merituoasă.

Nimeni dintre cei care îi înţeleg şi îi iubesc pe aceşti oameni nu se poate îndoi de învăţăturile lor, şi nici de sinceritatea lor, după ce s-a bucurat de ospitalitatea lor.

Lumea occidentală priveşte spre exterior, şi de aceea abia atinge tivul veşmântului. Orientalul îmbracă roba, dar nu ca pe un veşmânt care ar putea fi schimbat.

Occidentul lustruieşte sticla lămpii. Orientul se îngrijeşte de flacăra care îi poate dărui mai multă lumină.

Occidentul priveşte la exterior cu ochi plini de dorinţă, în spatele cărora se află strălucirea viziunii spirituale, căutarea adevăratei cunoaşteri. Orientul ştie că trupul de carne trebuie iluminat de flacăra care este aprinsă mai întâi din interior, şi care apoi va străluci spre exterior cu întreaga strălucire a soarelui de amiază.

Occidentalii îşi spun materialişti. Orientalii trăiesc cu adevărat în deplinătatea spiritului. Ei consideră că fiecare fiinţă trăieşte prin impulsul, îndemnul, suportul Spiritului, – indiferent de locul său, printre zăpezile mari din înălţimile Himalayei, în agitatele oraşe moderne sau în cele mai izolate mânăstiri.

Ceea ce pentru lumea occidentală pare miraculos şi incredibil, pentru echilibrata gândire hindusă este rezultatul natural al acceptării şi manifestării Spiritului, ceea ce este văzut ca Dumnezeu în forma manifestată. Cei care sunt pe deplin vii ştiu foarte bine că există mult mai multe lucruri decât ceea ce

ajunge la cunoaşterea lor personală; de fapt, există mai multe lucruri decât au fost visate vreodată în orice filosofie.

De aceea nu aducem justificări pentru această carte sau pentru volumele precedente.

Atunci când priveşti în perspectivă, cu o vedere clară, spre o împlinire, moştenirea ta divină, puterea ta de a te conduce este cea care te plasează într-o atitudine atât de receptivă, încât îţi aparţine deja abilitatea de a-ţi realiza idealul.

Dumnezeu vorbeşte astăzi prin omul-Dumnezeu, exact aşa cum a vorbit în toate epocile. Cunoaşterea transmisă de oamenii din această carte nu este deloc nouă, deşi prezentarea ei aduce o lumină nouă în lumea occidentală.

Principalul obiectiv al vieţii lor este să dea omenirii cunoaşterea şi iluminarea, prin cunoaşterea pură, stimulată cu iubire. Marea lor misiune este să paveze drumul spre pace şi armonie, prin marea putere a omului de a le realiza. Ei sunt cei mai mari prieteni ai adevăratei ştiinţe, religii şi filosofii; şi ei proclamă deopotrivă că toţi oamenii sunt fraţi, şi că Adevărul este unul. Astfel, ştiinţa devine firul aurit pe care sunt înşirate perlele.

A sosit vremea când o mare parte a oamenilor au depăşit deja vechiul concept despre Divinitate. Ei şi-au pierdut credinţa în învăţăturile bazate numai pe a crede; au învăţat ca să fii bun ca să dobândeşti o recompensă cerească după moarte este ceva fals, un ideal foarte jos, – este vorba de ideea de a fi bun de dragul recompensei şi pentru privilegiul special de a cânta la harpă şi de a intona psalmi pentru eternitate. Oamenii au realizat că aceasta este doar expresia interesului personal şi că este complet străină de învăţăturile Christului lui Dumnezeu, omul-Dumnezeu cel perfect viu.

Ideea morţii este străină de ţelul divin (de fapt, este în directă contradicţie cu el) şi nu este în acord cu legea Cosmosului sau cu radiaţiile sale vibrante. Nu concordă nici cu învăţăturile lui Isus.

Biserica şi cimitirul se găsesc adesea în acelaşi loc. Acest lucru este o dovadă directă a faptului că învăţăturile creştine nu au fost pătrunse. Omul-Christ a vorbit, şi urechea care ascultă a auzit: Dacă un om crede în mine, el nu va muri niciodată. Omul-Dumnezeu ştie că acela care trăieşte în păcat sau înconjurat de vibraţiile vinovăţiei, moare, şi pentru el plata păcatului este moartea; Însă darul lui Dumnezeu pentru omul-Dumnezeu este viaţa eternă – Dumnezeu manifestat pentru omul-Dumnezeu în împărăţia Cerurilor aici pe pământ, corpul omenesc desăvârşit în carne, când omul trăieşte cu adevărat în vibraţia lui Dumnezeu şi complet în acea gândire vibrantă.

Oamenii din această carte L-au scos pe Dumnezeu din regatul supranaturalului şi superstiţiei, şi L-au plasat în întregime în frecvenţele vibraţiei, ştiind că, menţinându-şi corpurile în vibraţia divină, ei niciodată nu vor îmbătrâni şi nu vor muri.

Când vibraţiile corpurilor lor sunt coborâte sau sunt lăsate să coboare, survine moartea. De fapt, aceşti oameni ştiu că, atunci când a fost comisă greşeala de a muri, corpul vibrează pe o treaptă atât de joasă încât vibraţiile vieţii, emise de el, sunt efectiv expulzate din templul corpului, şi ele rămân încă împreună şi îşi păstrează aceeaşi formă pe care a avut-o corpul atunci când le-a emis. Aceste emanaţii au inteligenţă şi încă se rotesc în jurul unui nucleu central, sau soare, care le atrage şi le menţine laolaltă. Aceste particule emise sunt înconjurate de o emanaţie inteligentă care le ajută să-şi păstreze forma şi din care ele vor lua substanţa necesară pentru a înălţa un alt templu. Acest lucru este în direct acord şi lucrează în deplină armonie cu inteligenţa care a fost construită în jurul corpului pe durata vieţii sale. Dacă această inteligenţă vibrează la o frecvenţă joasă sau, cu alte cuvinte, este slabă, ea pierde contactul cu radiaţiile de viaţă şi energie care au fost eliberate din corp (forma din lut, după ce emanaţiile de viaţă au părăsit-o) şi aceste radiaţii, în final, se dispersează şi se întorc la sursă, şi atunci are loc moartea deplină. Dar, dacă inteligenţa este puternică, vibrantă şi activă, ea se mobilizează imediat pe deplin şi un corp nou este realizat instantaneu. O reânviere are loc, şi prin această reânviere, omul este desăvârşit în carne. Nu toţi pot auzi sau accepta o asemenea revelaţie. Cel care are urechi de auzit, să audă (Marcu 4.9). Acela a cărui înţelegere este suficient dezvoltată, este capabil să înţeleagă.

Astfel, mari părţi ale omenirii dezvoltă o ştiinţă prin care redescoperă că Dumnezeu a trăit întotdeauna în om şi cu omenirea; deşi, pentru o vreme, nu L-au cunoscut pe Dumnezeu, ei doar au pierdut viziunea omului-Dumnezeu.

Dedic cartea aceasta celor despre care am scris, ca şi pe cele care au fost deja publicate. La picioarele acestor dragi şi apropiaţi prieteni îmi depun cea mai profundă veneraţie şi recunoştinţă, şi nu ştiu pe ce cale le-aş putea oferi tot ceea ce merită.Ne dusesem acolo plini de îndoială; am plecat de acolo cu cel

mai mare regret, iubindu-i pe toţi, simţind că am dobândit o viziune lăuntrică mai adevărată şi mai profundă asupra ştiinţei vieţii şi a Adevăratei Trăiri.

BAIRD T. SPALDINg

CAPITOLUL I

După plecarea celor adunaţi, tovarăşii mei şi cu mine am rămas pe loc, ezitând să părăsim locul unde fusesem martori la o asemenea transformare. Cuvintele nu pot descrie sentimentele noastre şi colosala înălţare din acele ultime ore.

Cuvintele TOŢI PENTRU Unul, Unul PENTRU TOŢI ne străluceau în minte, la fel de vii ca atunci când apăruseră prima oară. Nu vorbeam, nu puteam rosti nici un cuvânt. Deşi am rămas cam în aceeaşi poziţie până la răsăritul soarelui, nu simţeam că am fi fost închişi într-o încăpere. Corpurile noastre emiteau o lumină strălucitoare şi, oriunde mergeam, nu aveam senzaţia zidurilor care ne înconjurau, deşi chiar înainte de această experienţă ne aflam într-o cameră tăiată în stânca masivă. Nu părea să mai fie vreo podea sub picioarele noastre; totuşi, ne mişcam liber în orice direcţie.

Cuvintele sunt incapabile să descrie gândurile şi senzaţiile noastre. Am mers chiar până dincolo de marginile camerei şi ale prăpastiei; nu aveam deloc senzaţia vreunei limitări. Hainele noastre şi totul împrejur părea să radieze o curată lumină albă. Chiar şi după răsărit, această lumină era mai strălucitoare decât cea a soarelui. Păream a fi într-o mare sferă de lumină, priveam prin această lumină de cristal şi vedeam soarele apărând în zare, învăluit în ceaţă. De fapt, părea chiar rece şi neprietenos, în comparaţie cu locul unde ne aflam. Deşi termometrul înregistra 45 de grade sub zero, şi ţinutul era acoperit cu o zăpadă care scânteia în lumina dimineţii, în locul unde ne aflam eram conştienţi de o căldură, pace şi frumuseţe care depăşeau orice exprimare. Era un moment în care gândurile nu puteau fi traduse în cuvinte.

Am rămas aici încă 3 zile şi nopţi, fără nici un gând de odihnă sau revigorare. Nu am dat nici un semn de oboseală sau slăbiciune şi, privind în urmă, ni se părea că trecuse doar o clipă. Totuşi, fiecare era foarte conştient de prezenţa celorlalţi şi de trecerea orelor.

Nu a existat răsărit sau apus de soare, ci doar o continuă zi plină de lumină; şi nu era doar un vis confuz, ci clipe pline de realitate. şi ce viziune a viitorului s-a deschis în faţa noastră! Orizontul păru să fie împins înapoi, în eternitate; sau, aşa cum se exprimase Şeful nostru, păru să se extindă într-o nesfârşită şi eternă mare de viaţă vibrantă. şi cel mai frumos lucru era că toţi puteau să înţeleagă şi să cunoască – nu numai câţiva, ci toţi.

În cea de-a patra zi, Şeful nostru a propus să coborâm în camera documentelor ca să reluăm munca de traducere. De îndată ce am făcut gestul de a porni, ne-am regăsit cu toţii în acea cameră.

Nu pot decât să-l las pe cititor să-şi imagineze uimirea şi bucuria noastră. Ne mutasem cu două etaje mai jos şi coborâsem două scări fără să facem cel mai mic efort fizic şi fără să ne dăm seama cum o făcusem. Dar ne găseam în încăperea aceea, printre documentele la care lucram. Totul era scăldat în lumină, locul era cald şi primitor, şi ne puteam deplasa oriunde doream, fără nici un efort.

Când am luat una din tăbliţe şi am aşezat-o la îndemână ca s-o studiem, contextul şi înţelesul ei ne-au apărut la perfecţie. Când am început să scriem aceste rezultate ale traducerii, câte o pagină întreaga se umplea cu textul scris chiar cu scrisul nostru. Tot ce aveam de făcut era doar să aşezăm paginile în ordinea din manuscrise. În felul acesta terminam de tradus un manuscris după altul. Pe la oră două din acea după-amiază aveam încheiate şi legate douăsprezece manuscrise de câte 400 de pagini fiecare, şi nu eram deloc obosiţi după această plăcută ocupaţie. Fusesem atît de absorbiţi că nu ne dădusem seama de prezenţa altora în cameră, până în clipa când Şeful nostru a păşit spre ei ca să-i salute. Ne-am întors cu toţii şi i-am văzut pe Isus, Emil, gazda noastră şi Chander Sen, – omul de la documente, pe care la început îl numisem bătrânul de la documente, dar pe care acum îl ştiam de tânărul. Era şi Bagget Irând, şi un străin care ne-a fost prezentat ca Ram Chan Rah. Mai târziu am aflat că numele lui mai uzual era Bud Rah.

O masă a fost eliberată şi pregătită pentru dejun. Ne-am aşezat şi, după câteva momente de tăcere, vorbi Isus:

— Atotputernic şi Atotpătrunzător Principiu al Tatălui, care luminezi, mereu triumfător, dinlăuntrul nostru, întreaga lume şi care eşti lumină, iubirea şi frumuseţea pe care le trăim astăzi şi pe care oricând le putem trăi dacă dorim, ne înclinăm în faţa acestui altar pe care arde focul nemuritor al desăvârşitei iubiri, armonii, al adevăratei înţelepciuni, al devoţiunii nesfârşite şi al curatei smerenii. Această lumină sfântă străluceşte clar, nemicşorată, dinlăuntrul sufletelor celor care s-au adunat aici, la altarul adevăratei

paternităţi, filiaţii şi al devotatei fraternităţi. Această lumină divină porneşte din aceşti dragi fraţi, mergând tot mai departe, până în cele mai îndepărtate locuri din întreaga lume, pentru ca toţi să poată vedea marea lor lumină şi să poată trăi iubirea lor nemicşorată şi nestinsă. Razele acestei atotpătrunzătoare lumini, frumuseţi şi purităţi ţâşnesc prin sufletele şi inimile receptive ale celor care s-au adunat aici, la altarul tău. Suntem conştienţi acum de aceste atotmistuitoare şi atotcuprinzătoare raze ale iubirii, le emitem şi ele transformă, unifică şi armonizează întreaga omenire.

Pe adevăratul şi curatul Christ al lui Dumnezeu, viu în fiecare şi în toţi, îl salutăm şi stăm în faţa lui ca egali – una cu Dumnezeu.

Îl slăvim pe Dumnezeu, Tatăl nostru, cel lăuntric şi viu.

După ce Isus îşi încheie cuvântul, ne-am ridicat cu toţii la propunerea de a reveni în încăperea unde avusese loc experienţa noastră precedentă. De cum am pornit spre uşă, am realizat că deja ajunsesem acolo.

De data aceasta fusesem conştienţi de deplasare, dar nu ne dădeam seama de cauza acestei locomoţii. Doar ne exprimasem dorinţa, şi deja ne trezisem în camera superioară. Deşi înserarea se lăsase bine, drumul nostru fusese luminat perfect şi am găsit totul lucind de aceeaşi bogată frumuseţe şi strălucire de la plecarea noastră.

Cititorul îşi va reaminti că această cameră, pe care tocmai o părăsisem, era cea în care Chander Sen revenise la noi, întors din ceea ce noi considerasem a fi moartea.

Pentru noi, camera aceasta era un sanctuar şi ni se părea plină de toate posibilităţile, un loc sfinţit unde noi înşine fusesem capabili să păşim înainte spre o desăvârşire mai mare decât cunoscusem înainte, ca muritori.

Din momentul acela până la 15 aprilie, ziua plecării noastre, nu a trecut nici o zi şi nici o noapte fără să nu ne întâlnim cu toţii pentru cel puţin câte o oră. În această perioadă, niciodată încăperea nu şi-a mai recăpătat aparenţă de stâncă masivă. Totdeauna părea că puteam privi prin acei pereţi în spaţiul nesfârşit. În camera aceea, limitările conştiinţei noastre au dispărut. Acolo ni s-a deschis în faţă o mare viziune asupra viitorului.

Ne-am aşezat cu toţii la masă şi Isus şi-a reluat discursul:

— Pentru a materializa sau a realiza ceva este nevoie de un gând bine motivat, focalizat asupra unui punct de interes sau ideal central, şi voi, ca şi întreaga omenire, puteţi deveni acest centru determinant. Nici un lucru nu se manifestă fără ca omul să-şi fi exprimat mai înainte idealul.

Cândva, omul era pe deplin conştient că el era acest centru determinant şi trăia complet conştient de moştenirea şi stăpânirea lui. El trăia conştient într-o stare pe care voi o numiţi paradis sau rai. Cu puţine excepţii, toţi şi-au pierdut acest dar divin şi astăzi marea majoritate este absolut inconştientă de această calitate divină care este adevărata moştenire a omenirii.

Ceea ce omul a făcut cândva, poate realiza din nou. Acesta este principiul aflat la bază tabloului vieţii şi manifestării pe care îl vedeţi pretutindeni în jur şi care cuprinde propria voastră viaţă, ca şi viaţa oricărui lucru existent, căci orice lucru existent are viaţă. În scurt timp ştiinţa vă va oferi largi baze pentru ca să spuneţi că lucrurile nu sunt materiale, căci ştiinţa va vedea curând că toate lucrurile pot fi reduse la un singur element primar conţinând nenumărate particule universal distribuite, răspunzând la elementele vibratorii, şi toate într-un echilibru perfect şi absolut.

Rezultă de aici, fie şi numai din considerenţe matematice, că a fost necesară o mişcare definită, o acţiune iniţială, pentru a determina aceste nenumarate particule ale atotpătrunzătoarei substanţe naturale, universale, să se asocieze în forma unor obiecte distincte.

Această putere nu s-a născut doar dinlăuntrul unei particule, ci este o putere mai mare, totuşi una cu particulă, şi voi, prin gândirea şi acţiunea voastră definită, cooperând cu vibraţia, daţi particulelor caracteristicile care le diferenţiază. Astfel, ştiinţa fizicii va fi forţată să înţeleagă asta, prin deducţiile necesare, astfel încât oamenii de ştiinţă vor recunoaşte prezenţa unei energii care, deocamdată, nu este înţeleasă deoarece este inactivă; şi este inactivă numai pentru că nu este recunoscută.Dar când ea va fi recunoscută şi va deveni familiară omului, şi va fi adusă în manifestare, atunci va fi pe deplin capabilă să pună în evidenţă anumite domenii ale acţiunii specifice a acestei energii cosmice universale.

Atunci se va limpezi imaginea a ceea ce voi vedeţi ca univers material, cu toate manifestările sale diverse, într-un proces ordonat de evoluţie. Dacă este ordonat, atunci fiecare fază a sa trebuie să fie perfect fundamentată pentru o dezvoltare superioară în fază următoare. Dacă poţi progresa în perfectă ordine şi

armonie de gândire şi acţiune, atunci eşti în acord cu puterea, şi această putere aduce la lumină, la scara nelimitată, facultatea de a alege mijloacele necesare atingerii ţelului. Atunci vei distribui viaţa şi energia în acord cu ordinea recunoscută a evoluţiei cosmice.

Va rezulta că acesta nu este un univers material, aşa cum aţi crezut. Aceasta era doar definiţia pe care i-o dădeaţi voi. El a provenit din spirit şi este spiritual, dacă îl veţi defini astfel. Acest lucru este legal, adevărat, fundamental. Dacă este legal (conform unei legi), atunci este ştiinţific; dacă este ştiinţific, atunci este inteligent, este viaţa unită cu viaţa inteligentă. viaţa asociată cu inteligenţa şi condusă de inteligenţă devine voinţă şi, prin voinţă, devine vocaţie.

Spiritul este puterea primordială, originară, vibrantă; şi poţi pătrunde în spirit şi îi poţi folosi puterea prin simpla acceptare, sau ştiind că există; apoi las-o să se manifeste, şi întregul spirit este la dispoziţia ta. Pentru tine, el devine un izvor de viaţă perpetuă şi originală, aflat chiar înlăuntrul tău.

Asta nu cere ani lungi de studii, nici nu sunt necesare încercări, greutăţi şi renunţări. Cunoaşte şi acceptă că această vibraţie există. Apoi las-o să curgă prin tine.

Eşti una cu Substanţa Marii Minţi Creatoare; astfel, cunoşti existenţa tuturor lucrurilor. Dacă înţelegi, doar, că Principiul Divin, Marele Principiu, Principiul Binelui, Principiul-Dumnezeu este tot ce există, – că umple tot spaţiul, este totul – atunci tu eşti acel principiu; şi, aşa cum te afli treaz în postura de Christ Stăpân şi exprimi acest principiu, tu, prin propria ta gândire, vorbire şi activitate dai acestui principiu o mai mare forţă de acţiune. Astfel, încă o fiinţă îşi găseşte controlul, foloseşte puterea lui Dumnezeu şi o exprimă în exterior. Pe măsură ce manifeşti această putere, ea se revarsă spre tine. Cu cât dai mai mult, cu atît mai mult vine spre tine ca să poţi da, şi vei descoperi că izvorul ei este inepuizabil.

Asta nu implică să intri într-o cămăruţă şi să te ascunzi. Asta se întâmplă exact acolo unde eşti, chiar în aşa-zisa vâltoare a vieţii, în cele mai dificile condiţii. Atunci viaţa nu mai este o vâltoare; este liniştită, paşnică şi activă.

Activitatea exterioară devine, ca niciodată, cea mai importantă activitate pe care o realizezi şi cu care te identifici. Asta se întâmplă exact acolo unde te afli, când îl vezi pe Dumnezeu veghind în tine, – mai apropiat decât respiratia, mai unit cu tine decât mâinile sau picioarele tale, – cu întreaga acţiune a gândirii tale centrată asupra lui Dumnezeu.

Cine este Dumnezeu? Unde este Dumnezeu, asupra căruia este centrată sau focalizată întreaga acţiune a gândirii tale?

Dumnezeu nu este o mare fiinţă din exteriorul tău, pe care s-o aduci înlăuntru şi apoi s-o prezinţi lumii. Dumnezeu este puterea generată şi insufleţită de activitatea propriei tale gândiri. Este adevărat că această putere este înlăuntrul tău şi pretutindeni în jurul tău, dar ea este inactivă până în clipa când te gândeşti la ea şi ştii că ea există. Atunci o vezi izvorând din tine fără limite. O prezinţi lumii, şi lumea beneficiază de ceea ce îi prezinţi. Tu, tu însuţi, trebuie să exprimi desăvârşirea punând mai presus de toate forţa a tot Binele, Dumnezeu – Tatăl tău, puterea de a îndeplini, în orice gând sau gest al tău. Atunci eşti Dumnezeu, împlinind desăvârşirea. Acesta este Dumnezeu, adevăratul şi unicul Dumnezeu, exprimându-se dinlăuntrul tău.

Atunci, tu eşti Dumnezeu Tatăl, cel care administrează, amplifică şi proiectează, realizatorul categoric şi pozitiv. Atunci legiunile vin în zbor pentru a-ţi împlini cererea.

În momentul în care afirmi din toată inima, cu adânc respect şi profund înţeles, că Dumnezeu se află în Templul Sfânt, şi ştii că acest templu este chiar corpul tău, exact aşa cum îl ai şi îl arăţi astăzi, şi ştii că tu, adevăratul Christ, trăieşti unit cu Dumnezeu chiar în interiorul acestui templu, şi că trupul tău spiritualizat este un etern loc sfânt, un lăcaş atotcuprinzător şi complet, atunci tu eşti sursa puterii, ulciorul care conţine şi din care curge totul, prin care se revarsă acest adevărat şi divin principiu. Atunci reverşi în afară mereu mai mult din acest Dumnezeu care eşti şi pe care îl iubeşti.

Slujeşti, adori, şi cu o iubire nemărginită, exprimi către toată omenirea ceea ce ei pot vedea ca fiind Christ, omul-Dumnezeu, guvernând triumfător.

Atunci spui, cu cea mai mare bucurie, Oricine doreşte, să vină şi să bea cu nesaţ din apa vieţii pure. Cei ce vor face asta nu vor mai înseta. Această putere pe care o foloseşti şi o exprimi este Dumnezeu. Fiul îndeplineşte de îndată ceea ce îndeplineşte Tatăl. Asta mai implică să fii modest şi să te înclini în faţa acestei mari puteri. Aceasta este adevărata umilinţă, să mergi cu modestie, unit cu propria ta forţă şi putere conducătoare.

Printr-o consecvenţă contemplare, slăvire, binecuvântare şi recunoştinţă pentru această putere, îi sporeşti fluxul şi, pe măsură ce faci asta, ea devine mai eficientă şi mai uşor accesibilă pentru tine.

De aceea, vă spun, rugaţi-vă fără încetare. viaţa voastră zilnică este adevărata rugă.

Mai întâi RECUNOSCâND că această putere există, apoi folosind-o cu încredere absolută, în curând devii pe deplin conştient de ea. Curând ştii că ea este atotcuprinzătoare, în tine şi prin tine. Dacă o vei lăsa, doar, să curgă, se va grăbi spre tine în orice situaţie. Ea curge spre tine după cum tu o laşi să curgă din tine. Fii ferm precum Dumnezeu, şi exprim-o în afară. Acesta este Dumnezeu Tatăl tău în tine, şi tu şi Tatăl tău una sunteţi. Nu servitori, ci FII, Fii ai Primei Cauze. Tot ce are EU SUNT, îţi aparţine; căci tu eşti EU SUNT.

Nu sunt eu cel care face lucrarea, ci EU SUNT din Tatăl, şi Tatăl din mine realizează marea opera. Ştiind că lucrezi unit cu Tatăl, nu există limitări, îngrădiri; ştii că este dreptul tău divin să îndeplineşti toate lucrurile.

Atunci urmeaza-ma exact aşa cum eu urmez Christul, adevăratul Fiu, unicul născut al Tatălui; şi, după cum îl exprim şi îl manifest pe Dumnezeu, îl aduc la lumină pe Dumnezeul lăuntric. Atunci se va spune că toţi sunt Dumnezeu.

Marele legământ încheiat dintotdeauna este PRIVEşTE-L PE DUMNEZEU! Asta înseamnă să-l vezi pe Dumnezeu înălţându-se în deplină strălucire chiar înlăuntrul tău şi din tine, şi la fel din toţi ceilalţi. Când îl priveşti pe Dumnezeu şi nimic altceva, atunci îl iubeşti şi îl slujeşti numai pe Dumnezeu; cu adevărat atunci îl priveşti pe Dumnezeu. Tu eşti Domnul, Legiuitorul,
împărţitorul Dreptăţii.

Când te rogi, intră în cămăruţa ta, camera secretă a propriului tău suflet. Acolo, roagă-te la Tatăl tău dinlăuntrul tău; şi Tatăl tău, care aude, te răsplăteşte deschis. Roagă-te şi mulţumeşte că eşti capabil să dai, întregii lumi, mereu mai mult din Dumnezeu.

Oare nu îţi oferă asta o viziune mai înaltă şi mai măreaţă, o perspectivă mai largă, un ideal mai nobil?

Aici discursul se sfârşi. Ne-am ridicat cu toţii de la masă, şi prietenii noştri ne-au urat noapte bună şi au plecat. Am mai rămas o vreme şi am discutat despre experienţele noastre, apoi ne-am hotărât să ne întoarcem la locuinţele noastre din sat. De cum ne ridicarăm, a şi apărut gândul Cum o să ne deplasăm fără lumină?, şi toţi, în afară de Şeful nostru, şi-au exprimat acest gând. Atunci el spuse:

— Puteţi vedea cum ni se fixează obişnuinţa şi cu câtă disperare ne agăţăm de vechile idei. Iată, suntem complet scufundaţi în lumină. Ea nu s-a micşorat din cauza absenţei celor pe care am ajuns să-i iubim atît de mult. Oare nu este aceasta o ocazie când putem să facem pasul înainte şi să demonstrăm cât de mult ne putem bizui pe noi înşine, pe abilitatea noastră de a împlini şi de a realiza lucrurile pe care le-am trăit? Haideţi să ne luăm inima în dinţi şi să avem curajul de a păşi înainte spre desăvârşire.

Ne bazam atît de mult pe minunaţii noştri prieteni, încât acum ne doare că ne-au părăsit pentru un timp. Înţeleg, aşa cum o ştiu şi ei deja, că dacă nu ne putem bizui pe noi înşine în aceste lucruri marunte, nu vom realiza niciodată lucrurile mai mari; şi nu mă îndoiesc deloc că ei au plecat tocmai pentru a ne da ocazia să demonstrăm ce putem face. Haideţi să fim la înălţimea situaţiei, şi să o depăşim.

Cum stăteam gata de plecare, cineva a sugerat să reflectăm mai întâi la metoda după care vom proceda, dar Şeful nostru, cu o voce fermă, spuse:

— Nu! Dacă mergem, să mergem acum. După ceea ce am văzut şi trăit, trebuie să acţionăm şi să facem aceste lucruri cu hotărâre, altminteri nu merităm nici o consideraţie.

După asta am pornit în jos pe scări, prin diferitele camere, prin tunel şi apoi în jos pe treptele spre sat. Pe când mergeam astfel, calea noastră era complet luminată; corpurile noastre păreau să nu aibă nici o greutate şi ne deplasam cu cea mai mare uşurinţă. Am ajuns la locuinţele noastre exultând de bucuria realizării. Din ziua aceea şi până la plecarea noastră din sat ne-am deplasat oriunde doream, fără lumină artificială. Camerele noastre erau luminate de cum păşeam înăuntru, iar căldura şi frumuseţea lor întrecea orice descriere.

Ne-am culcat aproape imediat. Nu e nevoie să mai adaug că nu ne-am trezit până târziu, a doua zi dimineaţa.CAPITOLUL II

În dimineaţa următoare am luat micul dejun la locuinţa noastră, apoi am mers direct în camera superioară a Templului. Nu am avut nici o idee despre zidurile încăperii, şi nu am manifestat nici o urmă de îngrădire, aşa că ne-am deplasat liber, fără să ne gândim la efortul făcut. Când am fost gata să coborâm,

apoi, în camera documentelor, am şi fost acolo. Realizând asta fără prezenţa prietenilor noştri, am înţeles motivul retragerii lor şi reuşita noastră ne-a încurajat foarte mult.

Aprilie se apropia repede. Terminasem lucrul cu documentele din încăperile Templului şi începusem să întocmim desene la scară după numeroasele inscripţii şi sculpturi săpate în stâncile din exterior. Această muncă se desfăşura foarte bine datorită interesului nostru deplin. Într-o după-amiază, în sat soşi un mesager şi, după felul în care se adunaseră sătenii în jurul lui, am înţeles că se petrecea ceva neobişnuit. Am lăsat lucrul şi ne-am îndreptat spre sat. Ne-am întâlnit cu gazda noastră şi ni s-a spus că mesagerul adusese vestea despre o ceată de bandiţi care apăruse în valea vecină.

Asta a provocat o mare nelinişte printre localnici, căci satul fusese punctul cel mai vizat de asemenea raiduri, de mulţi ani. Circula zvonul că Templul Crucii în T era ascunzătoarea unor mari comori. Numeroasele încercări de a jefui satul eşuaseră. Bandele atribuiau aceste eşecuri, în mare măsură, rezistenţei locuitorilor din valea de dedesubt. Acum, mai multe bande îşi uniseră şi îşi concentraseră forţele, aşa că vreo 4 mii de călăreţi înarmaţi făceau ravagii şi devastau valea, pentru a descuraja rezistenţa localnicilor din vecinătatea Templului. Prin asta ei sperau ca expediţia lor să aibă mai mult succes.

Mesagerul cerea şi ajutor pentru localnicii rămaşi, căci mulţi fuseseră deja decimaţi şi ajunseseră la capătul puterilor. I s-a spus ca în sat nu se află nimeni care să poată fi trimis în ajutor, dar gazda noastră l-a asigurat că se putea întoarce acasă, căci consătenii lui nu aveau să păţească nimic. Ne-am continuat munca, remarcând neliniştea sătenilor; această stare ni se transmisese şi nouă.

A doua zi dimineaţa ne-am reluat lucrul, căci ardeam de nerăbdare să completăm înregistrările acelor vestigii. Eram siguri că ele reconstituiau o istorie complectă şi exactă, şi ne dădeau şi informaţii despre locul unde puteau fi găsite alte documente. Astfel, puteam revedea istoria atît de vechii şi de luminatei civilizaţii care ocupase această vastă şi, astăzi, atît de îndepărtată regiune a lumii.

Eram îngrijoraţi că am fi putut pierde aceste dovezi din cauza raidurilor bandiţilor. Ca şi rezultatele muncii noastre, această colecţie de mărturii era depozitată în camera documentelor, unde deja rezistase la mai multe raiduri similare, ale aceloraşi bande.

În seară aceea am discutat cu gazda noastră despre posibilitatea de a alcătui un plan ca să-i ajutăm pe săteni, şi ne exprimam surpriza şi îngrijorarea pentru absenţa prietenilor noştri. Ni s-a spus că, deoarece deja se făcuse prin mesager o cerere de ajutor, bandiţii aveau să fie siliţi să-şi oprească atacurile, altfel riscând să se distrugă singuri.

Ne retrăsesem, în acea seară, cu convingerea că fusesem prea îngrijoraţi pentru siguranţa noastră. Ne-am trezit devreme şi ne pregăteam să ne reluăm lucrul, când acelaşi mesager apăru cu vestea că atacurile asupra localnicilor din vale încetaseră, şi că bandă îşi concentrase toate forţele la vreo 20 de mile în josul văii, aparent pentru un ultim atac, decisiv, asupra micului nostru sat.

În timp ce gazda noastră şi mică noastră echipă discutam cu mesagerul, care era înconjurat de un grup de săteni, în sat intră un călăreţ care veni direct spre noi. Pe măsură ce se apropia de noi, cum trecea pe lângă pâlcurile de localnici, se părea că era recunoscut, căci imediat localnicii se împrăştiau şi o luau la fugă înspăimântaţi. Când a fost aproape, mesagerul îi rosti numele şi, odată cu ceilalţi, se puse la adăpost, evident de teamă ca străinul să nu fie urmat de bandă.

Gazda noastră şi noi eram singurii care rămăsesem pe loc, aşteptându-l să se apropie. Călăreţul îşi opri calul şi, adresându-se foarte impetuos Şefului nostru, începu să vorbească, spunând că bandiţii erau pe deplin la curent cu faptul că eram străini şi cunoşteau misiunea noastră. Vorbea într-o limbă pe care nici unul dintre noi n-o înţelegea. Ne-a înţeles nedumerirea şi a întrebat dacă nu era nimeni care să ne poată fi interpret. Gazda noastră se întoarse spre el şi i se adresă, cum stătea el călare, întrebând dacă îi putea fi de folos. La început el o privi ca şi cum ar fi primit un zdravăn şoc electric. Totuşi, îşi reveni destul de repede ca să sară sprinten de pe cal. Desfăcându-şi braţele în faţa ei, exclamă Dumneata aici? într-o limbă pe care am înţeles-o. Apoi îşi duse mâinile la frunţe şi se înclină adânc în faţa ei, cerându-i iertare. Gazda noastră îi spuse să continue şi să-şi prezinţe mesajul. Vedeam cum corpul i se încordase şi, pentru câteva momente, chipul i se aprinse de mânie. Atât de intensă fu descărcarea ei emoţională încât, pentru o clipă, noi, ca şi călăreţul, am fost complet descumpăniţi. Cuvintele Laşule, ucigaşule, stai drept şi spune ce ai de spus! îi ţâşniră din gură. Bărbatul căzu în genunchi. şi iar şuierară cuvintele: Ridică-te! Eşti atît de decăzut încât nu poţi să stai în picioare?

Nu ne mai miram de groază cumplită a banditului, căci şi noi, ca şi el, eram încremeniţi, absolut incapabili să ne mişcăm.

Sunt sigur că, dacă omul acela ar fi putut, ar fi dispărut urgent de acolo. Pentru moment el, ca şi noi, îşi pierduse complet puterea de a vorbi sau de a acţiona, se prăbuşise la pământ, moale şi aparent lipsit de viaţă, cu ochii holbaţi şi cu gura căscată.

A fost pentru prima şi singura dată, în experienţele noastre cu aceşti oameni cu puteri superioare, când i-am văzut exprimând o emoţie atît de violentă. Am fost la fel de îngroziţi ca şi banditul. vibraţiile ne-au lovit tot atît de clar ca forţa unei teribile explozii, însoţită de un şoc electric care ne-a paralizat nu numai limbile, ci toţi muşchii. Este singurul mod în care pot descrie această senzaţie. Venind de la un trup firav şi fragil, nu este de mirare că aceste vibraţii ne-au paralizat într-atît încât nu mai puteam acţiona nicicum?

Deşi această situaţie nu a durat decât câteva momente, au părut să treacă ore întregi până când tensiunea s-a relaxat. Eram încremeniţi ca nişte statui; şi deodată s-au revărsat asupra noastră, în clipa aceea, valuri de milă imensă pentru bandit, şi ne-am pomenit că doream să-i venim în ajutor. Aceasta era reacţia tuturor; totuşi, nu făceam altceva decât să stăm şi să privim la gazda noastră.

Aproape imediat, starea ei s-a schimbat. Mai întâi păru ea însăşi surprinsă, apoi expresia i se schimbă în aceeaşi blândeţe cu care eram obişnuiţi, şi ne cuprinse o mare compasiune pentru fiinţa prăbuşită la pământ. Gazda noastră se aplecă spre el, strângându-i mâinile în ale sale. Eram iarăşi nedumeriţi şi nu puteam decât să ne spunem: Nu se mai termină minunile?

Omul îşi reveni curând, fu ajutat să se ridice în picioare şi fu aşezat, cât mai comod posibil, pe o bancă din apropiere. El refuză categoric să intre în vreo casă.

Apoi, observând efectul pe care îl produsese asupra noastră, gazda noastră îşi ceru scuze pentru vehemenţa de care dăduse dovadă. Un tremur nervos ne cuprinsese, şi ne-a trebuit ceva timp ca să ne revenim la normal.

Ea ne-a explicat că omul acesta era şeful uneia dintre cele mai cunoscute bande dintre cele care bântuiau acea regiune din Gobi. Numele lui, dacă era amintit, era rostit cu un respect plin de spaimă, căci avea cel mai temerar şi neândurător caracter. Porecla lui, tradusă literal, însemna Marele Diavol Negru ieşit din Iad. Portretul lui era păstrat în multe sate sub formă de măşti purtate de participanţii la ritualurile pentru îndepărtarea spiritului rău de sat şi de locuitorii lui.

Gazda noastră se mai întâlnise cu acest om în alte două ocazii când atacurile eşuaseră, şi de fiecare dată el dăduse dovadă de cea mai neâmpăcată ură pentru ea şi pentru prietenii noştri în general, făcând tot posibilul să-i hărţuiască şi trimiţându-le din când în când mesaje violente, pe care ei le ignoraseră complet. Apariţia lui neaşteptată, de unul singur, îi readusese gazdei noastre în minte toate neplăcerile anterioare, cu atîta tărie încât ea, pentru moment, îşi pierduse stăpânirea de sine.

Revenindu-şi complet în fire, ea păşi spre bandit. La apropierea ei, el schiţă o vagă încercare de a se ridica, dar abia dacă era în stare să se controleze şi să şadă mai drept, – imagine a fricii cumplite. Se vedea oroarea în fiecare mişcare a corpului său, care tremura neputincios. Gazda noastră, acum calmă şi lucidă, fără urmă de teamă sau de emoţie, cu chipul, trăsăturile şi trupul ca în cea mai delicată sculptură, ilustra un contrast uimitor.

Doream să-l restabilim pe acel om şi, deşi acest gând nu a fost exprimat, gazda noastră ridică mâna cerând linişte. Şeful nostru a realizat că ea era cea care conducea jocul, şi că orice am fi încercat noi să facem, ne-am fi plasat într-o postură comică. Ne retraserăm de lângă ei, şi gazda noastră îi vorbi omului o vreme, încet şi blând, până când el fu în stare să-i răspundă ceva.

De îndată ce el vorbi, doamna ne îndemna să ne apropiem. Ne-am aşezat pe pământ în faţa lor, bucuroşi să facem orice gest care putea dispersa tensiunea momentului. Banditul ne-a explicat că el insistase pe lângă şefii lui ca să i se permită să vină ca emisar paşnic, pentru a trata cu localnicii să le predea presupusa comoară adăpostită în Templul Crucii în T. Dacă localnicii ar fi cedat comoara, bandiţii erau de acord să nu-i vătămeze, să elibereze prizonierii (care pretindeau că erau vreo 3 mii la număr), şi să părăsească imediat regiunea, urmând să nu-i mai tulbure niciodată pe locuitorii văii.

Gazda noastră îi spuse că nu există nici o comoara care să aibă vreo valoare pentru ei. I s-au oferit explicaţii amănunţite asupra situaţiei, împreună cu invitaţia de a-l conduce prin toate încăperile Templului sau în orice loc în care ar fi dorit să meargă. El refuză categoric această propunere, spunând că se temea să nu fie reţinut ca ostatic, şi nici o asigurare din partea noastră nu-i putu învinge această teamă.

Gazda noastră îl asigură din nou de sinceritatea noastră, şi imediat el fu convins că eram cinstiţi cu el în afirmaţiile noastre. Atunci apăru, pentru el, o situaţie dificilă şi îngrijorătoare. Ne spuse că el fusese instigatorul atacului, înflăcărând, în imaginaţia celorlalţi bandiţi, dorinţa de a poseda comoara, şi că le

prezentase un tablou mirific al fabuloasei bogăţii care ar fi intrat în stăpânirea lor dacă reuşeau. De fapt, el şi tatăl său îşi menţinuseră unită banda cu promisiunea dobândirii acestei comori. El era şeful unei bande care se aliase cu alte cinci bande pentru a întreprinde acest raid.

Punctul delicat al acestei situaţii era că, dacă el se intorcea la banda lui cu vestea că nu există nici o comoară, ar fi fost imediat considerat trădător şi tratat ca atare. El nu putea determina banda să renunţe la atacul plănuit, din cauza zelului cu care el însuşi insistase pentru a-şi aduce camarazii aici.

În mod limpede, era o situaţie dificilă pentru el. Spre marea noastră surpriza, gazda noastră se oferi să-l însoţească până la tabăra lor. Protestele noastre au fost imediat respinse şi ea se pregăti imediat de plecare. Ne asigură că ea nu era deloc în pericol, dar că, dacă noi am fi însoţit-o, prezenţa noastră ar fi dat de bănuit bandiţilor, şi toţi am fi riscat foarte mult. Resemnaţi, am ascultat-o. Nu aveam nimic altceva de făcut.

Bărbatul încălecă, şi am ajutat-o pe prietena noastră să urce pe şaua care fusese aşezată, pentru ea, la spatele lui. Călărind spre ieşirea din sat, ei ne oferiră un tablou de neuitat, care va rămâne pentru totdeauna în amintirile noastre – banditul, cu îndoiala înscrisă în fiecare trăsătură a sa, şi gazda noastră zâmbind îndărăt spre noi, cu asigurarea călduroasă că avea să se întoarcă seara. Nu ne-a mai ars de lucru tot restul zilei, şi am rătăcit fără ţintă prin sat până la apusul soarelui.

Ne-am întors la locuinţa noastră ca să aşteptăm întoarcerea gazdei şi, intrând, am găsit masa plină cu bucate. Vă puteţi imagina uimirea noastră când am văzut-o şezând în capul mesei şi salutându-ne cu radiosul ei zâmbet. Rămăsesem fără grai; cuvintele nu ne mai veneau pe buze. Ea îşi luă un aer de distincţie afectată şi încerca să spună cu gravitate: Domnilor, un salut este suficient; la care noi ne-am înclinat şi am salutat-o bucuroşi. Apoi ea continuă:

— Nu am reuşit deloc să-i conving, dar au fost de acord să îmi dea un răspuns în următoarele 3 zile. Eu ştiu că răspunsul va fi o tentativă de atac, dar deocamdată cel puţin am salvat viaţa acelei biete creaturi. Vom fi nevoiţi să ne pregătim ca să rezistăm asediului; nimic nu-i va face să se răzgândească.

Cred că aproape toţi vedeam cum cele mai frumoase vise ale noastre şi rezultatele muncii noastre erau pe cale să se ducă pe apa sâmbetei. Gazda ne citi gândurile cele mai ascunse, şi ne recita aceste versuri:

Când ajungi la Marea Roşie a vieţii tale,
Când, orice ai face,
Nu poţi ocoli, nu poţi da înapoi,
Atunci nu ai altă cale decât INAINTE:
Atunci cunoaşte-L pe Dumnezeu cu sufletul împăcat,
Şi întunericul şi furtuna dispar.
Dumnezeu linişteşte vântul.
Dumnezeu domoleşte valurile.
Dumnezeu îi spune sufletului tău: MERGI INAINTE!
INAINTE! INAINTE! INAINTE!

CAPITOLUL III

După ce cina s-a încheiat, ne-am ridicat de la masă, gazda noastră conducându-ne în grădină. Spre marea noastră surpriză, aici i-am găsit aşezaţi pe Isus, Emil, Jast şi Bud Rah. Ne aşezarăm alături de ei. Am simţit tăcutul nostru suspin de uşurare şi am realizat cât de mult ne obişnuisem să ne bazăm pe aceşti oameni. Era ca şi cum ne-am fi legat de ei cu lanţuri de oţel. Am înţeles, cât de cât, că nu trebuia să facem aşa ceva. Era necesar ca noi să ne jucăm rolul nostru personal în marea scenă a vieţii, ca să nu devenim nişte biete marionete; trebuia să stăm ferm pe picioarele noastre şi să ne bizuim numai pe noi înşine, altfel ei ar fi fost obligaţi să ne părăsească de tot. Mai târziu, Şeful nostru avea să ne vorbească deschis pe această temă.

Seara încă nu era prea târzie, şi luciul blând al ceţoaselor culori ale amurgului impregna totul cu o lumină şi o frumuseţe pe care trebuie s-o vezi ca s-o poţi preţui. Nu era nici o adiere de vânt, nici un sunet nu tulbura pacea care ne înconjura. Problema bandiţilor, care, cu puţin mai devreme, crezusem că apasă atît de greu asupra noastră, dispăruse complet.

Era linişte şi pace. Era acea frumoasă senzaţie de relaxare complectă, care trebuie trăită pentru a fi înţeleasă. Era ca şi cum ne aflam într-un mare flux de lumină care se mişca încet; deodată ne dădurăm

seama că auzeam vocea lui Isus, dar nu cu cuvinte. Singura mea explicaţie este că era, pur şi simplu, o influenţă ritmică, fluenţă, vibrandă, care ajungea la noi în gânduri în loc de cuvinte. Efectul era mult mai puternic decât cel al cuvintelor ritmul şi cadenţa fiind mai presus de orice descriere. Gândurile păreau să curgă înăuntru şi să se instaleze acolo; era o experienţă cu totul nouă.

Pe măsură ce apăreau aceste gânduri sau idei, le stenografiam, şi le-am transpus în cuvinte şi fraze, mai târziu dându-le spre aprobare acestor oameni.

— Când am spus Iată, un Christ al lui Dumnezeu este aici, îl vedeam pe omul-Dumnezeu trezit. Văd în acest trup adevăratul templu al lui Dumnezeu, instrumentul său canalul perfect prin care Marele Principiu Creator curge şi vine la lumină cu toată libertatea; atunci, această creaţie este pură ca imagine, formă şi asemănare. EU SUNT DUMNEZEU. În această atitudine, veghez ca stăpân al oricărei situaţii, triumfătorul Christ al lui Dumnezeu.

Acesta este idealul pe care îl slujesc, şi ceea ce slujesc, aduc în manifestare. Nu-L pot manifesta nicicum pe Dumnezeu dacă EU SUNT nu-L înfăţişează pe Dumnezeu întregii omeniri. În această atitudine, omul domină orice situaţie; Christ este triumfător, învingător. Dumnezeu şi omul păşesc mână în mână, sunt UNUL. Există un singur Principiu, un unic Om.

Cineva din grupul nostru reflectă o clipă şi apoi întrebă:

— Cum putem manifesta această lumină şi cum o putem utiliza?

Răspunsul veni astfel:

— Lasă-ţi corpul să devină un generator prin care curge acest Mare Principiu Creator Radiant. Vezi acest Principiu ca pe o emanaţie a toată puterea; cunoaşte că el este principiul întregii puteri; că, asemenea unui generator electric, corpul tău va colecta şi spori această energie până când o vei trimite ca pe o rază albă de lumină pură, căreia nimic nu-i poate rezista, şi nimic din ce ar putea fi îndreptat spre tine nu te va răni.

De asemenea, poţi emite impulsuri atît de intense de energie electrică, încât corpul celui care ar încerca să te rănească este distrus. Orice rezistenţă faţă de această energie îi sporeşte imediat intensitatea şi viteza de acţiune. Cei care îi opun rezistenţă sau încearcă să-i impună propria lor voinţă nu vor reuşi decât să-şi facă rău singuri. Dacă ei nu se opun deloc acestei raze, ea îşi va revărsa puterea vindecătoare asupra lor, ca şi asupra voastră.

Este rază şi puterea lui Dumnezeu, care se contopeşte cu celelalte întotdeauna, dacă nu există nici o piedică în calea revărsării ei. Ea vibrează cu cea mai înaltă vibraţie. În consecinţă, toate vibrează în armonie şi acord perfect, şi nu se poate întâmpla nici un rău, dacă sunt la unison cu vibraţia lui Dumnezeu. Nimic altceva nu îl vatămă pe celălalt, decât propria sa rezistenţă faţă de vibraţia lui Dumnezeu. Vibraţia este viaţă. Nu vedeţi că întotdeauna sunteţi una cu Dumnezeu? În această atitudine, este oare posibilă vreo separare? Singura separare este prin rezistenţa care produce dizarmonie.

Nimic nu ţi se poate întâmpla atunci când te afli pe muntele Sfânt, Una cu Dumnezeu. Acesta nu este un privilegiu special al câtorva, ci este al tuturor: EU SUNT, marea cauză absolută sau sursa în care orice copil este una cu Dumnezeu. Astfel, toţi trăiesc sub LEGE, cea mai înaltă acţiune vibratorie a gândului. Nici o vibraţie dizarmonică nu pătrunde în această sferă, la acest tron, unde toţi îşi au patria şi căminul. Acesta este Regatul tău Divin.

Mai poţi folosi această putere pentru a returna gândurile şi dorinţele false şi vătămătoare îndreptate asupra ta. Poţi, dacă doreşti, să amplifici această rază de lumină Divină, să o înzestrezi cu puterea lui Dumnezeu, să măreşti şi să transformi energia pe care emitătorul a dat-o lucrului sau condiţiei îndreptate spre tine, apoi s-o plasezi în propria ta rază pe care o trimiţi îndărăt spre emitător cu viteza luminii. Când o trimiţi astfel îndărăt, este o rază de lumină albă pură, în locul vibraţiilor mai joase care fuseseră trimise spre tine.

Atunci când ea ajunge la emitător, impulsurile ei sunt atît de puternice încât pot distruge corpul celui care a pus în mişcare acele vibraţii joase. Chiar dacă nu-l cunoşti pe emitător sau locul unde se află el, unda se va întoarce la sursa ei fără să greşească. Judecata, sau ziua culesului, a sosit. După cum dai, la fel primeşti, cu măsura cea bună (măsura lui Dumnezeu), din belşug şi cu prisosinţă.

Poţi transforma şi emite puterea Divină cu o asemenea forţă încât să fie irezistibilă. Acestea sunt radiaţiile sau razele de lumină pe care le vedeţi emise de corpul meu. Aceste raze sunt emise şi de corpurile voastre, deşi nu la fel de puternice; dar pe măsură ce mergeţi înainte şi folosiţi această putere,

uniţi cu Legea şi Principiul, veţi spori puterea luminii şi o veţi putea dirija conştient pentru îndeplinirea oricărei dorinţe bune.

Aşa cum m-a pictat un artist la Ghetsimani, razele de lumină ieşeau din corpul meu, în loc să se pogoare din cer asupra mea. Lumina este puterea lui Dumnezeu generată înlăuntrul corpului meu, apoi emisă în afară. Aceste raze sunt emise de orice trup atunci când persoana respectivă domneşte, precum Dumnezeu, asupra moştenirii sale divine – Christul lui Dumnezeu, UNUL IN TOT.

Aceasta este şi poate deveni deviza fermă a umanităţii. Mai poate există discordie între fraţi dacă ei devin acest atotcuprinzător Unul?

Acum, amplifică această rază Divină prin care emiţi puterea lui Dumnezeu, înzestreaz-o cu puterea lui Dumnezeu transformată, de zeci de mii şi milioane de ori mai mare decât cea care a fost trimisă spre tine şi pe care o returnezi (în măsura în care eşti un creator); apoi las-o să curgă înapoi pe aceeaşi cale pe care au venit spre tine vibraţiile respective. Când persoana recepţionează această rază şi o acceptă ca venind de la Dumnezeu, răul intenţionat este complet şters, iertat, uitat, şi nici un rău nu poate surveni, nici pentru tine, nici pentru emitătorul acelui gând vătămător. Amândoi sunteţi alături, una cu Dumnezeu. În locul dizarmoniei există o perfectă armonie, sunteţi iarăşi UNUL.

Dacă emitătorul gândului vătămător nu acceptă raza albă pe care ai emis-o cu toată puterea ei, corpul lui va fi distrus. Această rază albă curată va şterge complet orice vibraţie de rău şi dizarmonie, dacă i se permite să-şi desăvârşească lucrarea. Dacă i se rezistă, are loc o ştergere complectă a celui care se încăpăţânează în rezistenţa sa. Rezistenţa sa aduce spre el tot principiul creator, IN MOD NEFAVORABIL, pe măsura rezistenţei opuse, împătrite. Asta înseamnă o multiplicare de patru ori a forţei de rezistenţă.

Astfel înţelegeţi că, indiferent dacă emiteţi binele sau răul, el se întoarce la voi împătrit.

Guvernezi precum Domnul sau Legea care îl exprimă pe Dumnezeu, Binele, în locul răului, dar, chiar în această atitudine, fii cu adevărat modest, NU JUDECA. Pune, în această rază albă pură, toată iubirea pe care o ai, şi ai grijă să fie, ceea ce generezi şi emiţi, iubirea curată a lui Dumnezeu. Dacă realizezi asta, legiuni întregi sunt la dispoziţia ta. Rămâi deschis şi umil, dorind să urmezi lumina. Ceea ce urmezi este pură, lumină pură a lui Dumnezeu; şi această lumină este iubire, puritate şi frumuseţe, eterne şi profunde.

În corpul tău există 7 centri care pot fi folosiţi ca reflectori sau emitători. Poţi determina aceşti centri să strălucească cu o putere mult mai mare decât orice lumină artificială şi, când vrei să emiţi această lumină, ea străluceşte cu intensitate sporită şi va ajunge mai departe decât orice undă electrică pe care ai putea s-o proiectezi.

Activând aceşti centri ca să lumineze simultan, eşti complet înconjurat de o armură pe care nimic nu o poate penetra.

Poţi să emiţi această curată rază albă a lui Dumnezeu cu atîta energie încât corpul tău să strălucească mai intens decât lumina soarelui la amiază. Atunci îl întruchipezi pe Domnul Creaţiei, Domnul Tuturor Lucrurilor. Stai în lumină, adevărat şi triumfător, totuşi pasnic, iubitor, cu Dumnezeu întronat în corpul tău, şi acest corp este frumos, spiritual şi divin.

Pe măsură ce eram cuprinşi de aceste vibraţii, lumina emisă de corpurile lui Isus şi ale celor din grupul său era tot mai greu de privit; era aceeaşi strălucire vibrantă care penetra totul, ca un aur lichid. Vederii noastre, totul îi apărea nedefinit, iar pentru toate celelalte simţuri totul era solid, ca de piatră. vibraţiile revenîră:

— În felul acesta poţi să-ţi faci corpul complet invizibil pentru vederea materială, focalizând toată gândirea ta asupra curatei raze albe a lui Dumnezeu şi lăsând-o să emane din cei 7 centri reflectori, puşi la unison.

Apoi poţi acţiona prin oricare dintre aceste raze pentru a prezenta orice imagine doreşti celor care ar dori să-ţi facă rău. Poţi urma această rază cu viteza luminii şi poţi merge oriunde doreşti, instantaneu. Corpul tău devine invizibil pentru cei care nu văd prin şi dincolo de ceea ce este material. Ei îşi vor da seama că este un lucru pe care nu-l înţeleg; de aceea, vor deveni receptivi la orice imagine pe care vei dori să le-o transmiţi. Ceea ce ei nu înţeleg li se va părea misterios sau supranatural, iar percepţia dezvoltată prin suspiciune şi superstiţie îi face să se înşele uşor. Astfel, revărsând iubire asupra celor care ar vrea să-ţi facă rău, energia eliberată de ei se întoarce asupra lor.

Imaginea răului pe care îl emit ei dezvăluie omul neevoluat din acela care se luptă cu ceea ce consideră a-i fi inamic, dar în realitate ei se luptă cu imaginea răului din ei înşişi. Aceste imagini îi transformă pe cei mai buni prieteni în duşmani, şi îi stârnesc pe fraţi contra fraţilor.

Dacă aceşti bandiţi se vor încăpăţâna să-şi continue atacul sau raidul, se vor distruge unii pe alţii. Acum ei au ocazia să plece din regiune şi să-i lase pe localnici în pace, sau să revină şi să se distrugă singuri. Nimeni nu poate încerca să-şi distrugă fratele fără să implice acelaşi destin pentru sine însuşi. Nu facem decât să trimitem spre ei curata rază albă a iubirii lui Dumnezeu, şi dacă ei îi vor opune ură, răutatea şi dorinţa de răzbunare, vor transforma această rază într-o flacără care îi va mistui. Nu trebuie să vă temeţi. Noi oferim doar iubire, şi nu avem puterea de a-i obliga s-o accepte. Dacă bandiţii vin cu iubire, nu mai este nici un conflict. Cauza noastră este dinainte câştigată.

În momentul acela, cineva ne anunţă că se apropia de sat un mesager. Am ieşit să-l întâmpinăm. El ne spuse că bandiţii îşi încetaseră hărţuielile, că îşi aşezaseră tabăra, paşnic, la vreo 20 de mile de Templul Crucii în T şi că nu mai făcuseră nici un rău localnicilor sau avutului acestora după cererea de ajutor, dar că îi reţineau încă pe prizonieri ca ostatici, ca să se asigure că nu li se va opune vreo rezistenţă. Ne mai spuse că se zvonea insistent că banda avea să atace satul nostru peste o zi sau două, dacă nu li se dădea comoara până a doua zi.

Mesagerul ne adusese şi salutări din partea localnicilor. Fiecare era gata să-şi dea viaţa ca să apere satul. I s-a spus că acest sacrificiu nu era necesar şi că putea să plece îndărăt cu mulţumirile şi recunoştinţa cea mai profundă a sătenilor pentru ajutorul oferit.

CAPITOLUL IV

A doua zi dimineaţa ne-am reluat lucrul cu un zel reânnoit, după ce ne alungasem din minte orice teamă. În dimineaţa următoare lucram la câteva figuri săpate în peretele stâncos al canionului.

Deodată, atenţia ne-a fost atrasă de santinela satului, aşezată de cealaltă parte a canionului, de unde vedea o privelişte mult mai largă. Prin binoclu, vedeam cum face semne spre sat. Curând, sătenii prinseră să alerge încoace şi încolo, în mod limpede căutând refugiu în marile grote săpate în pereţii muntelui. Toţi localnicii erau foarte agitaţi.

Ascultând atent, auzirăm vuietul confuz al bandei care se apropia. Cineva din echipa noastră se căţără mai sus, într-un loc de unde avea o perspectivă mai amplă asupra situaţiei. Ne spuse, strigând, că vedea norul de praf stârnit de călăreţi, înaintând spre intrarea în canion. Am ascuns echipamentul într-o crevasă adâncă, apoi ne-am alăturat camaradului nostru şi ne-am plasat cu toţii printre piscurile şi stâncile de pe care puteam observa mişcările bandei. La intrarea în canion, banda se opri; cincizeci de călăreţi porniră în avangardă, apoi întreaga bandă pătrunse în canion, biciuindu-şi şi îmboldindu-şi caii într-un galop nebunesc. Vuietul şi tropotul copitelor pe terenul stâncos, amestecat cu strigăte de ameninţare, formau o larmă indescriptibilă. Chiar dacă lucrurile nu erau atît de tragice, această masă compactă de călăreţi dând năvală inspira multă teamă.

Poziţia noastră era foarte avantajoasă, căci pereţii canionului erau atît de abrupţi încât puteam vedea ceata de bandiţi chiar de deasupra, pe când înainta cu forţă irezistibilă a unui val oceanic.

Prima ceată de intruşi deja trecuse de poziţia noastră, şi se apropiau repede primii din grosul cetei. Pentru o clipă, ne-am îndreptat binoclurile spre sat şi am văzut că se stârnise panica.

Un membru al grupului nostru, care lucra pe pragul stâncos, îşi lăsă lucrul şi privi spre banda care se apropia. L-am văzut întorcându-se şi privind prin uşa care dădea spre intrarea în camera centrală a Templului.

Binoclurile noastre s-au fixat, toate, asupra figurii lui Isus, când El ieşi pe uşa aceea şi înainta pe pragul de piatra, mergând până la marginea lui şi rămânând o clipă ca suspendat în aer, oferind o imagine magnifică.

Pragul acesta se afla la vreo 800 de picioare mai sus faţă de locul unde stăteam noi, şi la aproape 3 mile distanţă. Instantaneu ne-am dat seama că Isus vorbea, şi, după un moment, am auzit şi cuvintele, clare şi distincte. Tovarăşul nostru de pe prag se aşeză şi începu să ia note stenografice, ceea ce am făcut şi eu. Comparaţia ulterioară a notelor luate a arătat că auzisem cuvintele Sale foarte clar, peste larma bandei care înainta. Ni s-a spus că El nu-şi ridicase glasul peste nivelul natural al vocii Sale bine modulate.

De îndată ce Isus începu să vorbească, o linişte perfectă se aşternu asupra întregului sat şi a locuitorilor lui. Iată cuvintele, traduse în engleză chiar de Isus. Dorinţa mea cea mai fierbinte va fi mereu să nu le uit niciodată, chiar şi dacă aş trăi zece mii de ani.

LUMINA

— Aşa cum stau singur în marea Ta linişte, Doamne, Tată al meu, din inima mea izvorăşte o lumină pură care umple fiecare atom al fiinţei mele cu imensa ei strălucire. Viaţă, Iubire, Putere, Puritate, Frumuseţe, Perfecţiune, se înalţă în adevărata lor splendoare înlăuntrul meu. Privind adânc în esenţa acestei lumini, văd o altă lumină, – fluidă, dulce, albă-aurie şi strălucitoare, – absorbind, generând şi emitând focul mângâietor al Celei Mai Mari Lumini.

Ştiu acum că sunt Dumnezeu şi una cu tot universul lui Dumnezeu. Vorbesc în taină cu Dumnezeu Tatăl meu şi sunt netulburat.

NEMIşCAT îN LINIşTE

— Totuşi, în această linişte deplină se desfăşoară cea mai mare lucrare a lui Dumnezeu. Iarăşi, sunt netulburat şi o linişte desăvârşită este pretutindeni în jurul meu. Acum strălucirea acestei lumini se răspândeşte în vastul univers al lui Dumnezeu, şi ştiu că viaţa conştientă a lui Dumnezeu este pretutindeni. Din nou o spun fără teamă, Eu sunt Dumnezeu; sunt liniştit şi netemător.

Îl înalţ pe Christ înlăuntrul meu şi intonez cântarea Divină. În armonia muzicii mele, cântă inspiraţia. Mereu mai tare, înlăuntrul meu, Marea Mamă cântă despre viaţa cea nouă. Cu fiecare zi mai tare şi mai clar, inspiraţia îmi înalţă gândirea conştientă până când ea se acordează cu ritmul Divin. Iarăşi înalţ Christul din mine şi ascult atent ca să aud voioasă muzică. Nota mea fundamentală este armonia, iar tema cântecului meu este Dumnezeu, şi Dumnezeu îşi pune pecetea pe Adevărul cântecului meu.

PRIVIţI CUM Mă NASC A DOUA OARă,

IATă UN CHRIST

— Cu marea lumină a Spiritului Tău, sunt liber; Doamne, Tată al meu, pecetea Ta este pusă pe fruntea mea. Accept.

Ţin sus lumina ta, Doamne, Tată al meu. Iarăşi, accept.

Când Isus termină de vorbit, o rază orbitoare de lumină albă pură ţâşni din plexul solar al trupului Său. Acest fascicul de lumină se întinse asupra canionului până la punctul în care valea făcea o cotitură bruscă la stânga, chiar în faţa locului unde ajunseseră călăreţii care se apropiau.

În punctul unde se termina această rază albă, instantaneu păru că se înălţase o mare barieră, ca un zid de piatră; şi din ea ţâşneau scântei, ca nişte săgeţi luminoase.

Caii se opriră atît de brusc din goana lor nebunească, încât mulţi călăreţi căzură din şa. Mulţi rămâneau o clipă cabraţi, cu capul şi picioarele în aer, apoi se întorceau şi o rupeau la fugă în josul canionului, complet scăpaţi de sub control. Când ajungeau în primele rânduri ale cetei, călăreţii rămaşi însă se luptau zadarnic să-şi ţină caii în frâu. Ca şi caii fără călăreţi, şi aceştia se prăbuşeau în fruntea cetei. Asta se întâmpla în primele rânduri ale bandei, în timp ce călăreţii din spate, nerealizând pericolul, veneau şi îi împingeau pe cei din faţă, până când canionul de sub noi fu plin de o grămadă furioasă de oameni şi cai.

Pentru un moment fu linişte deplină, cu excepţia strigătelor sălbatice ale oamenilor îngroziţi şi ale cailor înnebuniţi, din locul unde avangarda în derută se ciocnise cu restul bandei. Acolo se petrecu o scenă teribilă. Caii fără stăpân, complet scăpaţi din frâu, se prăbuşeau cât erau de lungi în primele rânduri, dezechilibrând tot mai mulţi călăreţi; şi aceştia, nestăpânindu-şi strigătele, sporeau confuzia. Caii începură să dea îndărât, să cadă şi să necheze, cum fac animalele înnebunite în momenţele de spaimă violentă şi necontrolată. Panica se transmise în toată mulţimea din canionul de sub noi.

Deodată văzurăm oamenii scoţându-şi săbiile scurte şi alergând în derută în toate direcţiile; alţii îşi scoaseră armele de foc şi începură să tragă în oameni şi cai, încercând să-şi croiască drum ca să scape. În curând, totul deveni o bătălie pentru supravieţuire. Se încheie cu o goană nebună spre libertate a celor care erau destul de norocoşi ca să scape din învălmăşeală, părăsind defileul presărat cu grămezi de oameni şi cai, morţi şi răniţi.

Ne-am grăbit să le dăm tot ajutorul răniţilor. Toţi localnicii şi prietenii noştri ni s-au alăturat. Au fost trimişi emisari în împrejurimi, după ajutoare. Am trudit din greu toată noaptea, până a doua zi la răsăritul soarelui.

De îndată ce îi scoteam pe răniţi din cumplitul dezastru, Isus şi prietenii noştri îi luau în primire. După ce i s-au acordat îngrijiri şi ultimului om, ne-am întors acasă pentru micul dejun. Spre marea noastră surpriză, intrând în casă, l-am găsit pe Banditul cel Negru discutând cu Emil. Era pentru prima dată când ne dădeam seama că Emil fusese prezent. El văzu privirile noastre mirate şi spuse:

— Asta o să rămână de discutat mai târziu.

După terminarea mesei, am ieşit afară cu Şeful nostru şi el ne-a spus că Emil şi el veniseră în ajutorul banditului, care fusese rănit serios, şi zăcea imobilizat sub calul său. Ei îl eliberaseră şi îl aduseseră în acest loc, unde fusese primit cu toată atenţia; apoi o chemaseră pe gazda noastră şi i-l dăduseră ei în grijă. După ce îi fuseseră tămăduite rănile, banditul o întrebase dacă ea îi putea cere Dumnezeului ei să-i arate şi lui ce ar putea face ca să fie ca ea. O mai rugase să-l înveţe să se roage. Ea îl întrebase dacă dorea să fie întreg şi sănătos, şi el răspunsese Da, exact ca tine. Ea îi răspunse: Acum, că ai cerut să fii întreg, rugăciunea ta este împlinită; acum eşti perfect întreg. Omul căzuse apoi într-un somn adânc. La miezul nopţii, când Şeful nostru trecuse să-l vadă, constatase că rănile îi erau complet închise şi că nu mai rămăsese nici o zgârietură. Omul s-a ridicat, s-a îmbrăcat şi s-a oferit să ajute în munca de îngrijire a răniţilor.

I-am văzut pe mulţi, care credeam că tocmai aveau să părăsească lumea aceasta, complet refăcuţi. Unii se crispau atît de îngroziţi la apropierea prietenilor noştri, încât a trebuit să-i despărţim de ceilalţi.

După ce munca de tămăduire s-a încheiat, Cel Negru, cum l-am numit noi, merse printre camarazii săi răniţi, făcând tot posibilul ca să le alunge temerile. Mulţi erau ca nişte animale prinse în cursă, temându-se că îi aştepta o moarte teribilă, sub tortură, căci aceasta era pedeapsa care îi aştepta după legea ţării atunci când erau capturaţi. Această credinţă era atît de adânc săpată în mintea lor, încât nu erau capabili să răspundă cumva la toată bunătatea care li se arăta. Se temeau că erau ajutaţi să se pună pe picioare pentru ca torturile să dureze mai mult.

În final toţi au fost vindecaţi de rănile lor, deşi câţiva au zăcut luni de zile, evident crezând că astfel amânau ziua torturii.

Cel Negru i-a organizat pe toţi răniţii care i s-au alăturat, într-o grupă de apărare împotriva altor atacuri, şi i-a atras în ea şi pe mulţi dintre localnici. Din momentul acela, după cum am aflat mai târziu, cetele de bandiţi n-au mai încercat niciodată să atace regiunea.

Mai târziu, două din expediţiile noastre au trecut prin această zonă în drum spre Gobi. Omul acesta şi cei care îl urmaseră le-au condus în siguranţă prin regiunea aceasta şi prin cea vecină, pe o distanţă de peste 400 de mile, şi nici unul dintre ei nu a acceptat vreo răsplată pentru acest serviciu. Ni s-a spus, de multe ori, că el devenise o mare putere a binelui în regiune, petrecându-şi viaţa în serviciul oamenilor, fără nici o plată.

CAPITOLUL V

La amiaza zilei următoare, răniţii fuseseră îngrijiţi cu toţii şi am făcut o ultimă inspecţie pentru a vedea dacă nu mai era vreun rănit în viaţă prin defileu. Revenind spre casă pentru prânz şi odihna atît de dorită, cineva din grup a dat glas gândului care de ore întregi ne stăruia în minte: De ce acest teribil dezastru, această distrugere a vieţii?

Eram pătrunşi de oboseală până în măduva oaselor, şi eram complet uluiţi din cauza şocului. Greul muncii de recuperare a răniţilor, mai ales în primele ore, căzuse pe umerii echipei noastre, căci localnicii fuseseră atît de terorizaţi de aceşti bandiţi, încât au fost foarte greu de convins să le dea ajutor, chiar şi după ce eliberasem mulţi răniţi de sub caii prăbuşiţi.

Sătenii nu vedeau nici un motiv pentru a salva vieţile celor care intenţionaseră să le ia lor viaţa. Mulţi dintre ei aveau o profundă aversiune faţă de atingerea oricărui corp mort. Dacă nu ar fi fost prietenii noştri, localnicii ar fi părăsit imediat scena evenimentelor, fără să se mai întoarcă. Astfel încât eram frânţi de oboseală şi deprimaţi, la capătul celei mai teribile experienţe din viaţa noastră.

Am ajuns acasă, ne-am spălat şi ne-am aşezat la masă complet lipsiţi de vlagă. În scurt timp începu să apară mâncarea. Eram numai noi, fără Şeful nostru, care îi însoţea pe câţiva dintre prieteni şi pe Lin Chu, Cel Negru, într-o plimbare în josul văii. După masă ne-am retras în camerele noastre ca să ne odihnim, şi nici unul din echipă nu s-a sculat până a doua zi după-amiază.

Pe când ne îmbrăcam, cineva a propus să mergem direct în sanctuarul nostru – aşa numeam camera superioară a Templului. Am părăsit casa şi am pornit spre Templu, în mers obişnuit. Ajunsesem la scara

care ducea la intrarea în tunel când cineva din grup, care era mai în faţă, se opri cu piciorul pe prima treaptă şi spuse:

— Ce s-a întâmplat cu noi? Acum o zi-două eram în al şaptelea cer de încântare, mergând dintr-un loc în altul după dorinţă şi îndeplinind în 3 luni lucrări care ne aşteptasem să ne ia ani de zile. Mâncarea apare singură pe masa noastră, şi asta fără nici cel mai mic efort din partea noastră. Acum, deodată, am căzut iar în vechile noastre obiceiuri. Aş vrea să ştiu, de ce această cădere subită? Văd o singură explicaţie. Fiecare dintre noi a acceptat starea dată de experienţa prin care am trecut. Iată ce ne împiedică acum, şi eu unul am terminat cu asta, nu-mi aparţine nicicum. Nu este starea mea decât dacă o servesc, dacă o păstrez şi n-o las să se ducă. Am terminat complet cu asta.

Cum stăteam şi îl priveam, ne-am dat seama deodată că a dispărut. Pentru o clipă am rămas uimiţi de realizarea lui; totuşi, nici unul dintre noi nu reuşea să abandoneze ceea ce ne apăsa, cu toate că ştiam foarte bine că era vorbă de o situaţie care nu ne privea câtuşi de puţin. În consecinţă, am fost nevoiţi să urcăm pe scară, să mergem prin tunel, apoi în sus prin diferitele încăperi, ca să ajungem la ţinta noastră. Când am ajuns, tovarăşul nostru era deja acolo.

În timp ce vorbeam despre această reuşită, apărură Isus, alţi prieteni şi Şeful nostru. Ei păşiră în cameră prin uşa care se deschidea spre pragul stâncos. Ne-am aşezat, şi Isus începu spunând:

— Sunt foarte mulţi cei care declară că ei sunt fii ai lui Dumnezeu şi că ei au tot ce are Tatăl. Ei au, într-adevăr, tot ce are Tatăl, dar această afirmaţie nu devine un fapt împlinit decât atunci când ei au curajul să facă pasul următor şi să se vadă pe sine ca Dumnezeu – una cu tot ce este Dumnezeu; atunci ei ajung la împlinire. Când cineva, în limitata gândire materială, îl vede pe Christ manifestat, atunci acea individualitate subtilă revarsă lumină. Acela care îl păstrează pe Christ în minte, vede cu o viziune mai subtilă, mai clară şi mai extinsă. Acesta îşi vede corpul său superior vibrând la un nivel mai înalt decât corpul limitat, pe care de asemenea îl vede.

El gândeşte că sunt două corpuri. Mai gândeşte că acel Christ este al altcuiva. Ele sunt două numai în aparenţă, pentru că el nu crede că el este Christ. Dar să ne imaginăm că se declară Christ şi acceptă asta ca pe un fapt real; în clipa aceea, cele două se contopesc şi el l-a adus pe Christ în manifestare. Atunci Christ se înalţă triumfător. Acum să-l lăsăm să meargă un pas mai mult, şi să declare că este Christul lui Dumnezeu cel care se înalţă, şi în momentul acela el este Christul lui Dumnezeu. Atunci Fiul lui Dumnezeu este una cu Dumnezeu Tatăl şi merge direct spre Tatăl. Apoi el trebuie să facă încă un pas. Este cel mai mare şi cere cea mai mare hotărâre, căci orice teamă, gând muritor şi limitare trebuie şterse: el trebuie să meargă direct la originea Divină, Tatăl, şi să declare ferm, şi să cunoască în mod pozitiv, fără teamă, prejudecată, superstiţie sau credinţă artificială, că el este Dumnezeu; că el este în întregime contopit sau unit cu Dumnezeu; că el este Iubire, înţelepciune, înţelegere; că este substanţa; că el este orice atribut al lui Dumnezeu Tatăl, sursa, Principiul. El trebuie să accepte asta cu toată modestia – ca unul care îl exprimă pe Dumnezeu. Printr-un asemenea om, fiecare dintre atributele lui Dumnezeu se revarsă asupra întregii lumi. Pentru acela, nimic nu este imposibil. Numai printr-un asemenea om se poate exprima Dumnezeu. Când te contopeşti cu Dumnezeu, nimic nu îţi este imposibil. Nu numai că ai tot ce are Tatăl, dar eşti şi tot ce este Tatăl. Tu eşti trinitatea, treimea. Eşti omul-Christ, Christul lui Dumnezeu, DUMNEZEU, toate trei în UNUL. Spiritul Sfânt sălăşluieşte în tine. Spiritul Eului Intreg în acţiune creativă locuieşte în tine. Când accepţi asta, atunci tu, ca şi toţi ceilalţi, veţi cânta imn de slavă puterii numelui lui Christ; nu a numelui persoanei Isus, ci a lui Christ. Îngerii se vor înclina; aduci la lumină diadema regală şi Îl încoronezi pe Christ ca Domn al tuturor. Nu încoronezi persoana lui Isus, ci Christul; şi Christ merită cea mai magnifică dintre toate diademele regale în coroana Christică. Nu există diademe prea mari sau prea divine pentru coroana Christului triumfător. Înţelegeţi că oricine vrea, poate ajunge aici. Mergi înainte şi devii Christul triumfător. Oricine vrea, să vină.

Când spui Dumnezeu, te vezi pe tine însuţi ca Dumnezeu. Îl vezi pe Dumnezeu manifestat aşa cum te manifeşti tu. Dumnezeu nu poate fi bigot, lăudăros sau egoist. Nici Christ, sau omul-Dumnezeu, imaginea şi asemanarea lui Dumnezeu, nu poate fi astfel. Poţi fi chiar Dumnezeu, şi acesta este omul-Dumnezeu. EU SUNT este în Tatăl şi Tatăl este în mine sunt cuvinte adevărate. EU SUNT şi Tatăl meu sunt UNA cu toată modestia şi cu Măreţia Atotputernică. Dumnezeu şi întreaga omenire unită sunt Atotputernicul – Omnipotenţa lui Dumnezeu.

Ceea ce s-a născut în gândirea ta eronată va fi înălţat în slavă, căci orice gând de eroare este şters. Ceea ce a născut imaginea lucrurilor materiale trebuie şi ajunge să exprime imaginea divină atunci când pui mai presus de orice această imagine ideală.

Vă spun că acum, în momentul acesta, aveţi cea mai mare ocazie să păşiţi înainte, în afara acestui haos exterior, în marea pace şi binecuvântare a lui Dumnezeu, şi să vă înveşmântaţi în lumina lui Dumnezeu. Cu toată modestia, puneţi coroana lui Christ pe capul vostru, şi dacă voi înşivă n-o faceţi, nimeni altul nu o poate face în locul vostru.

Apropiaţi-vă şi fiţi o parte din marele tron alb, sursa lucrurilor. Deveniţi una cu aceia care au ajuns la cele mai mari realizări în felul acesta; fiţi nu doar una cu Dumnezeu, ci fiţi Dumnezeu, efectiv DUMNEZEU. Atunci eşti capabil şi reuşeşti să exprimi atributele divine în faţa întregii lumi. Cum ar putea energia Divină să fie exprimată altfel decât prin om? Pe tot pământul nu există alt organism care să poată vibra la o asemenea frecvenţă; şi, în consecinţă, el este atît de superior organizat încât percepe, apoi generează şi transformă această energie supremă, care îl face pe om capabil să-L exprime pe Dumnezeu în faţa lumii întregi. Cum s-ar putea face asta altfel decât prin corpul cel mai superior organizat şi perfecţionat pe care îl avem atunci când avem un control deplin asupra acestui trup?

Acest control înseamnă o viaţă de complet şi desăvârşit Maestru, Mesia, Discipol. Ai controlul acestui corp şi eşti în armonie perfectă cu el numai atunci când te înalţi la o perfectă dominare şi stăpânire a tuturor atributelor Sfintei Treimi: Omul – EU SUNT, Christ, Christul lui Dumnezeu; apoi, combinându-le pe acestea trei cu cel mai înalt, Dumnezeu – tu eşti DUMNEZEU.

Iată-te pe tine, omul de astăzi (toată omenirea) extinzându-ţi viziunea şi percepând adevărul despre voi înşivă, adevărul că există o viaţă mai înaltă şi mai bună pentru voi decât obişnuinţa vieţii materiale. Percepi asta pe măsură ce urmezi calea drept-folosită (calea cea dreaptă), în armonie şi real acord, cu cele mai înalte idealuri pe care le poţi exprima, le poţi urmări, sau le manifeşti cu iubire, profund respect şi devoţiune.

Primul pas: tu, omule, devii omul-Christ, singurul fiu născut al lui Dumnezeu. Următorul pas: devii Christul lui Dumnezeu văzând omul-Christ ca fiind Christul lui Dumnezeu. Ai unit omul-Christ cu Christul lui Dumnezeu; apoi, ca să mergi direct la sursă, trebuie să le iei ca fiind acestea Unul, Dumnezeu Tatăl. Deci ai adus omul-EU SUNT în omul-Christ; apoi ai transformat acest om-Christ în Christul lui Dumnezeu, sau Domnul Dumnezeu. Aceştia, care păreau doi, au devenit UN Dumnezeu. Dumnezeu, Tatăl tuturor. Nici un lucru nu va fi imposibil pentru tine dacă nu deviezi de la această cale a justei utilizări. Pe această cale trebuie să fii absolut lipsit de teamă şi sincer, indiferent de ce ar spune lumea întreaga. Înălţându-ţi şi cunoscându-ţi stăpânirea şi mintea unită, eşti una cu Tatăl, abundentul şi atotprezentul Principiu Suprem al tuturor lucrurilor.

În această lumină, Biblia voastră nu reprezintă altceva decât o mare descriere alegorică a dezvoltării şi desăvârşirii spirituale a omului, dacă ea este corect înţeleasă şi folosită.

Coloana de lumină, pictată ca pogorându-se din ceruri asupra mea, de fapt este proiectată în exterior din trupul meu. Este adevărat că este o lumină din cer, căci cerul este pretutindeni în jurul nostru şi este vibraţia luminii. Adevăratul centru sau punct de început al cerului este chiar înlăuntrul trupului meu. De aceea, această lumină cerească trebuie să provină chiar de la mine. Propriul meu EU SUNT trebuie să permită acestei esenţe luminoase să vină înăuntru; apoi eu trebuie să generez şi să transform această energie luminoasă astfel încât ea să poată fi emisă în afară cu orice densitate dorită de Dumnezeu, de EU SUNT. Când acest lucru este făcut, nimic nu poate rezista puterii acestei lumini pure. Acestea sunt razele de lumină pe care le vedeţi emise de corpul meu în portretul cu mine în Grădina Ghetsimani. Razele de lumină ieşeau din corpul meu, în loc să coboare din ceruri peste mine.

Astfel, poţi transforma puterea lui Dumnezeu şi o poţi emite cu o asemenea forţă încât este irezistibilă. Este puterea lui Dumnezeu, recunoscută peste tot în jurul tău, lăsată să pătrundă înlăuntrul tău, amplificată şi transformată în trupul tău, apoi emisă prin centrii reflectori.

Aceste lucruri sunt realizate repede de toţi cei care se ridică ferm în atitudinea lui Dumnezeu, la moştenirea lor divină, Christul lui Dumnezeu, toţi ca Unul. Aceasta este deviza divină şi definitorie pentru întreaga omenire.

Cu cât se apropie omenirea mai mult de această mare rază tămăduitoare, cu atît mai repede vor dispare discordia şi dizarmonia.

Dacă trăiţi liber în această vibraţie luminoasă care este lumina lumii întregi, şi dacă toţi tind spre ea, veţi ajunge mereu mai aproape de adevăratul cămin al omului. Astfel descoperiţi că EU SUNT este lumina lumii întregi. Cu Dumnezeu, aveţi abundenţa. Înălţaţi acest puternic EU SUNT al lui Dumnezeu. Înălţaţi acest trup la Dumnezeu, şi atunci toţi sunteţi încoronaţi Domni ai Tuturor Lucrurilor.

Tu singur îţi aşezi coroana pe cap. Nimeni nu poate face asta în locul tău.

CAPITOLUL VI

Singurul motiv pentru care am insistat să redau atît de amănunţit experienţele acestor câteva zile, în legătură cu bandiţii, este ca să prezint cât mai concludent puterea unui singur om, aflat cu totul în dreptul său divin de dominare şi stăpânire, acea putere de a transforma energia şi elanul generate şi emise de o masivă gloată de nelegiuiţi, pentru a proteja perfect persoana sa şi întreaga regiune.

Această protecţie a fost realizată numai pentru că energia şi impulsul bandiţilor au fost atît de mari încât atunci când au fost amplificate, intensificate şi returnate, i-au făcut pe aceia care doreau să distrugă, să se întoarcă unii împotriva altora şi să se distrugă ei înşişi. S-a asigurat şi protecţia întregii regiuni pe multe mile de jur împrejur, deşi locuitorii fuseseră copleşiţi de bandiţi, fiind de peste 3 ori mai puţini la număr şi neavând arme pentru apărare.

De îndată ce tulburarea şi şocul zilelor precedente s-au stins, am revenit la munca noastră cu un interes reânnoit. Paştele se apropia repede şi doream să ne terminăm lucrările din această localitate ca să ne întoarcem în India.

Din momentul acela, lucrarea noastră s-a desfăşurat rapid până la sfârşit. Ultimele amănunte ale pregătirilor de plecare au fost încheiate în ajunul Paştelui. Ziua de Paşte a fost rezervată pentru odihnă şi relaxare deplină.

Mergând spre Templu, cu mult înaintea zorilor, l-am găsit pe Chander Sen şezând în grădină. S-a ridicat şi a venit cu noi, spunând că aveam să ne întâlnim cu Şeful nostru în Sanctuar. El ne-a sugerat să ne întoarcem în India prin Lhasa, de acolo spre Muktinath, prin trecătoarea transhimalayana spre Kandernath şi apoi prin Darjeeling. Ajunşi la baza scării care ducea la intrarea Templului, ne-am oprit să privim zorii care mijeau.

Chander Sen îşi puse o mână pe scară şi rămase ca pregătit să urce spre intrarea tunelului. În poziţia aceasta, începu să vorbească:

— Lumina nu conţine în ea întunericul, căci ea străluceşte din întuneric. Când Isus a înţeles că avea să fie trădat de Iuda, El a spus: Acum Fiul omului este slăvit, şi Dumnezeu este slăvit în Fiul omului. Maestrul nu voia să se subînţeleagă Iuda m-a vândut; El nu se referea deloc la Iuda. El subînţelegea şi avea în vedere numai Plenitudinea slăvitului Christ al lui Dumnezeu revărsată prin Sine. Vedem astfel că perfecta acţiune subtilă rezolvă orice dizarmonie în felul ei propriu. Acum puteţi spune: Christ, ieşi la lumină mereu mai limpede, atît de limpede încât eşti una cu mine. Căci într-adevăr, suntem un singur trup, un singur suflet, un singur spirit; un unic principiu, întreg şi complet. Voi sunteţi EU SUNT, la fel şi eu, împreună suntem Dumnezeu.

În momentul când îşi termină discursul, deja eram în Sanctuarul nostru, camera centrală a Crucii în T. De-abia ne aşezasem, când Isus şi alţi câţiva, inclusiv Şeful nostru, intrară pe uşa care dădea spre terasa de piatră.

De cum au intrat, o mare izbucnire de lumină umplu încăperea. Ne-am salutat şi am fost prezentaţi străinului care intrase cu ei. Părea să fie un bărbat în vârstă, totuşi plin de viaţă. Ni s-a spus că era unul dintre acei Muni care aveau în grijă peşterile de lângă Hastinapur. Se întorcea spre regiunea aceea şi avea să ne însoţească. Îl cunoscuse pe marele Rishi (înţelept) Vegas, şi se întâlnise şi cu Rishi Agastya, a cărui sihăstrie se află în aceeaşi zonă minunată şi izolată de lume. Am fost foarte bucuroşi de şansa care ni se oferea.

Am format un cerc şi, cu ambele palme aşezate pe masă, am rămas pentru scurt timp într-o linişte deplină. Deşi nimeni nu scotea o vorbă, camera era plină de o emisie ciudată, pulsând şi vibrantă. Era o senzaţie complet diferită de tot ce întâlnisem până atunci, şi la început păru să ne copleşească. Stâncile pulsau şi vibrau cu note muzicale pline de rezonanţă. Asta a durat numai câteva clipe. Când tăcerea a fost ruptă, ni s-a spus că în dimineaţa aceea aveam să vedem crearea universului în imagini. Aceste imagini aveau să ne arate ceea ce s-a întâmplat când universul nostru a luat fiinţă.

Am ieşit pe terasă şi ne-am oprit pe marginea ei. Mai era o oră până la răsăritul soarelui. Pacea deplinei tăceri ne-a învăluit. Era vremea potrivită pentru o renaştere. Priveam departe, adânc în spaţiul infinit, cu sufletele dornice şi nerăbdătoare.

Muni-ul începu spunând:

— Există doar două lucruri pe lume: pe de o parte, ceea ce există încă dinainte ca să se afirme conştiinţa, ceea ce există şi va există mereu; pe de altă parte, lucrurile pe care le-a gândit şi le va gândi omenirea.

Ceea ce a existat înainte de naşterea conştiinţei, este etern; ceea ce gândeşte omenirea este schimbător şi inconstant; ceea ce a fost înainte de începuturile conştiinţei, este Adevărul; ceea ce cred oamenii că este adevărul, este adevărul pentru ei. Când Legea Adevărului pătrunde în conştiinţă, ea şterge tot ceea ce oamenii gândeau greşit înainte.

Pe măsură ce trec secolele şi se dă la o parte valul material prin procesul evoluţiei, în mintea oamenilor apar gânduri care îi readuc spre Adevăr sau, cum spunem noi, spre realitatea cosmică originară; şi aceste gânduri care umplu memoria trecutului, confruntate cu faptele prezentului şi ameliorate de profeţiile viitorului, marchează clar calea conştiinţei unei rase evoluând spre unitate. Astfel, rasa umană este mereu chemată înapoi, spre principiul iniţial al existenţei sale. Prin această revenire şi repetare, omenirii i se arată eternitatea Creaţiei, ca şi a întregii umanităţi; dar fiinţele umane sunt într-o continuă schimbare şi se află sub manifestarea Legii numită acţiune şi reacţiune. Când omenirea merge suficient de departe în crearea propriilor sale creaturi, Marea Lege Absolută a Adevărului o ia de mână ca s-o ducă în faţa planului original. Astfel, vedem că legea cosmică nu permite niciodată ca viaţa să se desfăşoare prea departe într-o extremă. Această lege este totdeauna polarizată în echilibru şi armonie.

În pofida idolilor şi crezurilor, omenirea va ajunge la uniunea complectă cu Realităţile Absolute. Toate lucrurile care nu sunt în uniune şi acord perfect cu realitatea cosmică actuală, trebuie să se şteargă de la sine atunci când Legea Absolută a Adevărului capătă putere în conştiinţa umană. Gândurile oamenilor sunt întotdeauna astfel construite încât, atunci când soseşte Adevărul, ei să se elibereze de creaţiile lor imperfecte, născute doar din semiadevăruri.

Legea Cosmică Absolută trebuie îndeplinită complet. Prin gând, cuvânt sau acţiune, Legea Realităţii este destinată să-i conducă pe oameni spre ea însăşi. Strămoşii ne-au transmis că orice arbore pe care Tatăl Ceresc nu l-a sădit înlăuntrul vostru va fi dezrădăcinat. Nu fiţi orbii care îi conduc pe orbi. Dacă un orb conduce alt orb, nu vor cădea ei în aceeaşi groapă?

Se apropie repede sfârşitul ciclului în care orbii întregii rase umane i-au condus pe orbi într-un haos de ignoranţă, superstiţie şi iluzie creat de aceia care cred în ceea ce gândesc fiinţele umane, mai degrabă decât în ceea ce este adevărat şi real. Civilizaţia care s-a ridicat pe baza iluziilor şi superstiţiilor secolelor recente se afundă singură în haos. În agonia şi tragedia creaţiilor sale eronate, o nouă conştiinţă a rasei umane se dezvoltă rapid. De fapt, uşa este larg deschisă pentru noua ei naştere.

Nu există altă cale decât de a merge, de pe un plan al conştiinţei, pe o treaptă mai înaltă şi mai avansată a actualului plan cosmic. Singura condiţie interzisă în vibraţia marelui cosmos este acea calitate a gândirii care face ca rasa umană să se fixeze atît de solid în ceea ce crede încât, dacă ea se agaţă cu disperare de vechile sale iluzii şi nu renunţă la ele, nu va putea să intre nicicum în vastul spaţiu al gândirii universale. Cei care sunt prea absorbiţi în conştiinţa lor personală trebuie să-şi continue drumul până la epuizarea credinţelor şi experienţelor lor, până când nu mai pot continua; atunci, de la sine, Legea Absolută oferă un sprijin progresiv, prin boală, suferinţă şi pierderi, până când omul se satură şi revine pentru a descoperi raul ideii false dinlăuntrul său.

Dacă o rasă sau o naţiune refuză să renunţe la lucrurile create de o parte a gândirii omeneşti, şi să accepte ceea ce există cu adevărat, Legea îşi ia mâinile de pe ea, permiţând vibraţiilor acumulate prin emiterea acestei condiţii să se reflecte înapoi asupra acelei rase prin raza de lumină. Atunci, prin război, conflicte, discordie şi moarte venite din toate părţile, acea rasă sau naţiune este desfiinţată, pentru a fi plasată într-o altă situaţie în care să evolueze prin creaţie. Astfel, ea poate s-o ia de la început, într-un nou contact cu ceea ce era înainte de începuturile conştiinţei umane. Civilizaţia de astăzi se apropie rapid de un mare moment de reconstrucţie. Toate lucrurile care par stabile şi bine fundamentate vor fi curând supuse unei răsturnări. Orice copac care nu a fost sădit prin Adevăr va fi smuls din rădăcini. Se apropie o prăbuşire complectă, de dimensiune cosmică, a actualelor instituţii sociale, politice, financiare şi religioase, care vor elibera locul pentru noua eră, pentru ca omenirea să poată veni în contact mai strâns cu ceea ce

este şi a fost stabilit înainte ca actuală conştiinţă omenească să ascundă şi să dea la o parte totul. Adevărul aşteaptă cu o bunăvoinţă atentă, iubitoare şi strălucitoare, până când omul înţelege că el poate îmbrăţişa şi poate deveni conştiinţa a tot ceea ce a existat dintotdeauna.

Omenirea face un pas înainte de la poveştile copilăriei generaţiilor precedente, şi creaţiile lor nu mai au nici o valabilitate pentru individualitatea elevată şi discernământul spiritual al conştiinţei generaţiei care este pe cale să vină. Se apropie sfârşitul iluziilor, tradiţiilor şi superstiţiilor. La fel se întâmplă şi cu civilizaţia clădită pe ele. Vechii idoli nu mai sunt buni decât pentru infantila conştiinţă care se apropie de un impas. Mirajul lor a condus la prăbuşirea lor, căci s-au dovedit a fi doar poveşti, ticluite de o cârmuire sau de o preoţime, pe post de doică pentru adormit copiii plângăcioşi ai unei rase în creştere. Cei care au văzut în perspectivă nu au plâns, şi astfel nu au fost adormiţi. Mulţi dintre aceştia au înţeles că poveştile acestea nu erau adevărate şi mulţi au ieşit ferm în faţă pentru a înlătura neadevărul; căci ei vedeau, direct prin Absolut, ceea ce a existat dintotdeauna şi întotdeauna a fost înţeles şi contactat de unii oameni. Din aceştia se va ridica o nouă şi mai vitalizantă conştiinţă, complet trează şi gata să înlăture idolii pe care omul i-a clădit pentru semenii săi, pentru a face loc noilor idealuri, care de fapt sunt la fel de vechi ca şi zorii creaţiei.

Aceasta va cere, din partea celor care instruiesc, conduc sau inspiră conştiinţa rasei umane, ca ei să acţioneze pe un plan de contact real şi viu, atît de înalt încât să nu încapă greşeală sau contradicţie, şi pe un plan al interpretării atît de simple, încât să nu se poată înţelege greşit. Tigrul înaltei inteligenţe şi spiritualităţi, care se trezeşte, va refuza să mai doarmă, căci deja a fost deziluzionat de rămăşiţele trecutului şi a fost dezamăgit de tortura încrederii rău plasate. Va fi necesară o gândire mai puternică şi mai plină de viaţă, cu o instrucţie bazată pe Adevărul însuşi.

Mulţimile ascultă acum, în pofida secolelor petrecute în tradiţia credinţelor lor limitate, străvechiul mesaj care lucrează la aducerea pe lume a noului-născut în inimile şi vieţile oamenilor. Acest mesaj vechi şi nou este sunetul de trâmbiţă care se aude peste vocile preoţimii îngrădite în dogme. Este mai puternic decât larma bătăliei; este mai sonor şi mai clar decât conflictele mocnite ale minciunilor financiare, industriale, politice şi religioase.

În ciuda gândirii conservatoare şi habotnice a unei părţi a omenirii, ideile tradiţionale şi idolatre despre Dumnezeu, Christ şi om, despre sine, despre viaţă şi moarte, toate trebuie să dispară; şi, cu eliberarea complectă de aceste idei preconcepute, trebuie să fie înlăturat şi lăsat în urmă tot ce s-a construit pe baza lor.

La orizontul acestei noi ere se iveşte o salvare, mântuire, care are un înţeles complet nou. Această nouă umanitate, născută dintr-o viziune mai clară şi o percepţie mai limpede, este mântuită prin revelaţia profundă care izvorăşte din toate rasele şi din toate popoarele. Această lumină este viaţa Unică, care este în tot şi prin tot.

În pofida maselor îngrădite în iluzie, în ciuda dependenţei şi servituţii lor, apare la orizont o perspectivă mai măreaţă şi mai nobilă asupra lui Dumnezeu, asupra Christului omului şi asupra Christului Divin, asupra Sinelui şi chiar asupra morţii; un alt ciclu spiritual începe pentru întreaga lume. O altă eră a Rasei de Cristal se naşte din vârtej.

Ori de câte ori un popor sau o naţiune îl gândeşte pe Dumnezeu ca fiind Absolutul, acel popor sau naţiune este Dumnezeu, căci Dumnezeu se stabileşte în mijlocul său. Iubind, slujind şi respectând acel ideal, ei devin cu adevărat Dumnezeu. La împlinirea timpului, ei şi-au dobândit moştenirea care le fusese dinainte stabilită în Spirit. Ori de câte ori un individ se gândeşte la Dumnezeu, el este Dumnezeu, Dumnezeu locuieşte în el. A inspira omenirii viaţa, înseamnă acelaşi lucru, Dumnezeu. Cu această măreaţă înţelegere a revelaţiei cosmice, oamenii Îl descoperă pe Dumnezeu exact aşa cum a fost El înainte să fi început să se manifeste conştiinţa omenească – acelaşi ieri, astăzi şi pururea.

Se înalţă încet în om, din cioburile ortodoxiei, adevăratul templu nefăcut de mâini, etern în ceruri. O măreaţă rasă nouă de gânditori iese în faţă, cu o putere herculeană. În curând, asupra pământului se vor abate valurile care vor mătura ruinele iluziilor răspândite pe căile celor încărcaţi cu povara evoluţiei.

Lucrarea este deja îndeplinită. Sute de milioane de oameni sunt redaţi libertăţii, cu inima, sufletul, trupul şi instinctul – libere. Ei sunt pulsul viu al unei rase încă nenăscute care este aceeaşi moştenitoare a vremurilor. Îi văd păşind de-a lungul timpurilor, mergând mână în mână cu Dumnezeu. Mari valuri de înţelepciune se revarsă spre ei dinspre eternele ţărmuri ale infinitului. Ei îndrăznesc să păşească înainte şi să se declare pe sine ca parte din Dumnezeu cel veşnic, eternul Christ, – Dumnezeu şi omul, pentru

eternitate, Una cu viaţa eternă. Ei îndrăznesc să păşească înainte şi să declare spre ceruri că multe din cele scrise de om sunt minciuni şi au fost scrise într-o cumplită orbire.

Această nouă conştiinţă palpitând este creasta valului care se sprijină pe noua conştiinţă a rasei umane. Această conştiinţă îl vede pe om însuşi ca fiind cea mai înaltă expresie de pe această planetă, şi una cu Dumnezeu prin intermediul vieţii sale; şi vede că toate resursele sale îi parvin chiar prin această viaţă. Aceasta rasă ştie că omul poate trăi conştient într-un univers perfect, cu fiinţe perfecte şi în acord perfect cu situaţii şi condiţii perfecte, cu siguranţa absolută că nu există nici o eroare în marele plan Spiritual al Cosmosului.

Omul Îl vede pe Dumnezeu ca Spirit Cosmic care penetrează totul; atunci, gândind cu toată subtilitatea minţii, el nu va ezita să revadă principiile fundamentale care l-au plasat acolo unde este şi l-au făcut ceea ce este. Astfel, el ajunge să fie iarăşi una cu sursa sa. El ştie că această sursă este partea mereu tăcută a minţii sale Divine, contopită şi unificată conştient în gândire cu Mintea Infinită.

Această nouă rasă înţelege că, dincolo de soare sau umbră, fără regrete, adevăratul deziderat al sufletului pentru Iubire şi Pace reală este Adevărul alcătuit din Dumnezeu şi om. Această rasă nu va ezita să smulgă veşminţele strâmte ale iluziei de pe întreaga rasă omenească. Spectrul livid care de secole a înlănţuit picioarele omului slab, egoist şi plin de îndoieli, prin propria lui ignoranţă, va fi complet înlăturat. Acesta va descoperi că a înlăturat propriile sale gânduri de limitare, prin sinele său adevărat, complet trezit. El s-a ridicat de la om la omul-Dumnezeu, la Dumnezeu.

CAPITOLUL VII

După o scurtă odihnă, pe când primele raze de soare apăreau departe, la orizont, Muni-ul se ridică şi spuse:

— Cu mine sunt aceia care au învăţat multe lucruri pe care Tatăl le are în vedere pentru întreaga omenire. Ei înţeleg cu puterea de comprehensiune a aceluia care pătrunde Spiritul; astfel, lumea întreaga este cuprinsă în viziunea lor. Ei văd ce simte umanitatea. Astfel sunt capabili să ajute omenirea în împlinirea dorinţelor ei. Ei aud, de asemenea, mii de sunete insesizabile în mod obişnuit, cum ar fi cântecul păsării-colibri, piuitul puiului de măcăleandru, ţârâitul greierului, sunetecare ating 50 de mii de vibraţii pe secundă, şi multe alte sunete muzicale aflate cu mult peste pragul auzului uman.

Ei sunt capabili şi să simtă, să controleze şi să emită sunete imposibil de auzit care pot trezi sentimente precum iubirea, pacea, armonia şi perfecţiunea, de care beneficiază lumea întreaga.

Şi vibraţiile sentimentelor de abundenţă şi mare bucurie pot fi amplificate şi emise de ei, astfel încât ele înconjura şi interpenetrează toată omenirea cu o asemenea putere că, dacă doreşte, orice individ din familia umană le poate avea. Când conştientizează existenţa acestei condiţii, fiecare individ uman cooperează amplificând şi emitând aceste vibraţii; atunci, singurul lucru de care are nevoie omenirea se cristalizează în jurul şi printre indivizii sau membrii ei. Dorinţele lor sunt îndeplinite. Când vibraţiile necesare sunt activate, indivizii umani nu pot să nu observe prezenţa lor. În felul acesta, toate dorinţele perfecte ale omenirii sunt cristalizate în forma lor efectivă.

Vastul ocean al spaţiului creativ, nelimitat, viu al lui Dumnezeu este limpede precum cristalul; şi este, totuşi, plin de o energie vibrantă, radiantă; şi această energie este cunoscută ca fiind substanţa fluidă în care toate substanţele sau elementele se găsesc dizolvate sau suspendate într-o relaţie armonioasă, gata să răspundă la nivelul vibratoriu care le va permite să capete formă. Când influenţa vibratorie corespunzătoare este activată prin gândurile individului uman cooperând cu întregul, atunci elemenţele, neavând altă cale, dau buzna şi umplu tiparul construit de dorinţă. Aceasta este legea absolută, şi nimeni nu poate sta în calea ei.

Ascultaţi. Se aude o orgă, cântând cu note foarte grave. Acum să coborâm, mai întâi, aceste note astfel încât să nu mai poată fi auzite de noi. Sentimentul sau emoţia pe care ne-a provocat-o sunetul, încă se mai menţine, nu-i aşa? Vibraţia continuă ca şi la început, chiar dacă este imperceptibilă. Acum să ridicăm aceste note tot mai sus pe scara muzicală, până când devin iarăşi de neauzit. Sentimentul sau emoţia se păstrează; vibraţia mai înaltă continuă ca şi cealaltă. Ştim că nici una dintre aceste influenţe nu încetează, chiar dacă au ieşit din domeniul auzului urechii noastre fizice.

Acesta este ceea ce noi denumim Spirit. Când fizicul pierde controlul, Spiritul preia controlul; şi acel control este mult mai clar, căci are o gamă mult mai largă de vibraţii decât fizicul limitat şi este mult

mai susceptibil să controleze influenţele şi vibraţiile gândirii, din moment ce gândirea este mult mai apropiată şi mai corelată cu Spiritul.

Fizicul este limitat la corp şi nu se extinde în afara lui sau peste posibilităţile lui. De asemenea, fizicul e limitat complet la acţiunile corpului, dar nu şi la reacţiile lui. Când ajungem la reacţii ale corpului, suntem Spirit, dacă definim asta ca Spirit; astfel puteţi înţelege cât de limitat este corpul fizic.

Spiritul nu numai că penetrează fiecare atom al aşa-numitului fizic, dar interpenetrează şi cea mai minusculă particulă a oricărei substanţe, fie ea solidă sau gazoasă. De fapt, substanţa îşi ia diferitele sale structuri din forţa care a modelat tiparul. Substanţa nu poate lua altfel diferitele sale forme. Omul este singurul proiectant şi coordonator al acestor variate tipare pe care le umple substanţa. Daţi-mi voie să fac o paranteză pentru o scurtă explicaţie. Vedeţi marele Soare central al universului nostru, Sistemul Solar, strălucind în toată splendoarea lui minunată şi, pe măsură ce orizontul se retrage treptat şi descoperă vederii noastre o nouă zi, o nouă epocă, un nou Paşte se naşte.

Acest aşa-numit univers al nostru, care se roteşte în jurul Soarelui central, nu este decât unul dintre cele 91 de universuri care se rotesc în jurul unui soare central. Acest soare este de 91 de mii de ori mai mare decât masa însumată a tuturor celor 91 de universuri. Acest nucleu central este atît de imens încât fiecare dintre cele 91 de universuri care se rotesc în jurul lui, într-o perfectă ordine şi armonie, este tot atît de mic pe lângă el, cum este o minusculă particulă care se roteşte rapid în jurul soarelui central al unui atom, în jurul nucleului – cum îi spuneţi voi.

Acestui univers îi trebuiesc 26.800 de ani pentru a parcurge un ciclu întreg pe orbită sa în jurul acestui mare soare central. El se mişcă într-o corespondenţă perfectă cu o precesie completă a Stelei Polare. Vă îndoiţi oare că există o putere divină pozitivă, controlând totul? Să revenim la observaţiile noastre.

Priviţi atent. Se formează o imagine şi pe film apare discul globului alb al soarelui. O pată de roşu se formează pe discul alb. Acum priviţi şi mai atent şi veţi vedea cum un minuscul punct de lumină albă pură a ţâşnit afară din discul cel roşu. Aceasta nu este o rază de lumină. Este o particulă mobilă de lumină pură, scânteia vieţii, emisă şi înzestrată cu ceea ce trebuie să nască. Pentru voi este doar un punct neânsemnat de lumină, şi totuşi este colosal pentru aceia care îl pot vedea mai îndeaproape. cât de ciudat vi se pare! Peste foarte puţin timp, veţi privi printr-un instrument care va ajuta ochii voştri să vadă asemenea lucruri. Acesta va revela omenirii multe alte minunăţii.

Vreme de milioane de ani, marele Soare central a atras spre sine fluxurile pulsatorii, totuşi armonioase, de energie pe care trebuia să le emită sau să le expulzeze în toate direcţiile. Observaţi cum o mare nebuloasă gazoasă s-a desprins din Soare. Aţi văzut în aceste imagini naşterea planetei Neptun, care acum este o imensă masă de particule microcosmice şi atomi care au fost expulzaţi din Soarele-sursa cu o mare forţă şi energie.

Deşi este nebulos şi greu de distins, punctul de lumină care a apărut înainte să fi avut loc expulzarea finală este nucleul central care are puterea de a atrage spre sine şi de a menţine reunite cele mai mici particule, ca şi pe acelea de dimensiuni mai mari, născute din soarele-părinte.

Primul vostru gând este că a avut loc o explozie şi că particulele din Soare au fost aruncate în spaţiu. Staţi puţin şi observaţi ce s-a petrecut în realitate. Oare de ce particulele şi gazele se adună la un loc şi formează o structură circulară clară? Datorită Legii inteligente aflate în spatele lor şi care le conduce, în ordine şi armonie perfectă. Aceasta este dovada că nu este vorbă de nici un accident, ci de o perfectă ordine şi succesiune a unor procese guvernate de Lege, Legea care nu dispare niciodată.

Acest punct de lumină sau nucleu central este scânteia centrală sau fiul, Christul Omenirii, în jurul căruia gravitează toată omenirea. Este forţa absolută a Spiritului. Această Lege domneşte asupra oricărei părţi a omenirii. Scânteia centrală este un punct de lumină albă pură, Christul care a penetrat într-o primă celulă. Apoi ea se extinde, se divide şi transmite acea lumină unei alte celule, care s-a născut din diviziunea sa şi este menţinută la un loc printr-o forţă de coeziune şi de coexistenţă, numită IUBIRE.

Aceste particule sunt alimentate şi menţinute împreună, exact aşa cum o mamă îşi hraneşte şi îşi ţine la sân copilul. Este vorbă, de fapt, de un copil al Soarelui, care conţine înlăuntrul său nucleul Soarelui central. Acel nucleu este după imaginea şi asemănarea părintelui care tocmai i-a dat naştere. De îndată ce a ieşit din părintele său, acest nucleu central are aceeaşi putere de atragere, de consolidare şi de păstrare a energiei radiante vibratorii care îl înconjoară şi care îi este necesară pentru viaţă şi creşterea sa. În final, ea îşi stabileşte cea mai largă orbită din Universul nostru.

Când s-a ivit Neptun şi scânteia sa iniţială a început să capteze energie, mai ales de la părintele său, Soarele, atunci atomul a început să-şi construiască forma; adică a început să se modeleze în forma care fusese proiectată pentru el dinainte de naşterea sa. A ocupat ceea ce este cunoscut sub numele de orbită-leagăn, cea din interiorul actualei orbite a lui Mercur. Pe această orbită, copilul este capabil să-şi primească substanţa de la părintele său cu mult mai mult succes, căci este mult mai aproape de acesta. Pe măsură ce prelua substanţa de la părintele său, el începea să-şi solidifice forma. În loc să rămână doar sub formă de vapori într-o stare ceţoasă, elementele chimice au început să se separe şi să se solidifice. Rezultantele solide ale proceselor chimice au început să se unească şi a început să se formeze, sub acţiunea temperaturii şi presiunii ridicate, structura minerală. Pe măsură ce această substanţă semilichidă devenea mai densă, ea a început să se răcească la suprafaţă şi a format o crustă. Această crustă a devenit mai grea şi mai densă, atît prin procesul răcirii, cât şi prin asimilarea de particule pe care le primea la exteriorul crustei. Când această crustă a ajuns să fie suficient de solidă ca să menţină la un loc întreaga masă de substanţă în rotaţie, această masă a devenit prima structură de roci a planetei, cu un miez topit, semilichid, în centru. Apoi, din gazele şi vaporii rezultaţi, începu să apară apa, ca produs al combinării acestor gaze. Nebulozitatea fu atunci pe măsura numelui planetei. Aceasta evolua repede spre o stare în care devenea capabilă să susţină viaţa; totuşi, trebuiau să mai treacă eoni în care să-şi adauge substanţa din exterior, particulă cu particulă. Răcirea continuă a masei centrale a adus-o mereu mai aproape de perfecţiune, înainte ca, la suprafaţa, condiţiile atmosferice, chimice, să fie gata să dea naştere la organisme vii şi să le întreţină acestora viaţa.

În această fază, Soarele-părinte începu să dea naştere unui alt atom. Când expulzarea acestuia a fost realizată, se născuse Uranus. Surplusul de forţă generat prin această expulzare l-a aruncat pe Neptun de pe orbită sa de leagăn, mai mică, pe o altă orbită mai largă. El a fost silit să ocupe orbita actualmente ocupată de Mercur, pentru a face loc pe orbita-leagăn copilului nou-născut, Uranus, astfel încât şi acesta să poată primi hrana de la părintele său până când structura sa nebuloasă avea să devină o planetă.

Condiţiile se stabilizează din nou, şi totul merge bine pentru o lungă perioadă de timp. Neptun, primul născut, creşte şi se apropie de starea în care poate întreţine viaţa. De fapt, forme amiboidale apar în apa sa sălcie, tulbure, sau în marile interioare. Atunci un alt atom este gata să apară, şi se naşte Saturn. Forţa suplimentară emisă în clipa expulzării sale îl alungă pe Uranus de pe orbită-leagăn, şi îl trimite pe Neptun pe orbita ocupată acum de planeta Venus.

Neptun se răcise acum suficient şi suprafaţa lui ajunsese într-un stadiu în care era capabil să susţină viaţa. Pe această planetă, pe orbita pe care o ocupa atunci, condiţiile pentru întreţinerea şi susţinerea vieţii umane, de care se bucură astăzi Pământul, ajunseseră la faza în care elementul de viaţă umană se putea ataşa amibelor evoluate necesare pentru a susţine şi manifesta forma umană.

Aşa a intrat în existenţă prima rasă umană, nu amiba animală, ci amiba umană, amiba de un tip şi o caracteristică specială, dotată cu inteligenţă prin care era capabilă, şi a reuşit, să-şi accelereze procesul evoluţiei. Pe această planetă, condiţiile erau perfecte pentru dezvoltarea omului, şi această dezvoltare s-a derulat cu păşi repezi.

Nu existau organisme animale inferioare; viaţa animală încă nu se dezvoltase. Planeta era ocupată de fiinţe umane superioare care s-au dezvoltat rapid într-o rasă perfectă, capabilă să se susţină şi să se alimenteze singură direct din substanţa Cosmică sau Fluidă. Ei ar fi numiţi zei pe pământul actual. Multe legende şi mituri de astăzi au apărut odată cu ei sau au fost create în jurul acestor oameni. Ei erau exact ca Principiul care îi adusese la viaţă. Această rasă, prin abilitatea sa de a exprima frumuseţea şi desăvârşirea, a început să se înconjure cu condiţii frumoase şi desăvârşite; de fapt, ei au făcut din planetă un paradis al frumuseţii şi perfecţiunii.

Se intenţionase ca această rasă să păstreze pentru totdeauna aceste condiţii perfecte, pe care le realizaseră prin controlul absolut asupra tuturor elementelor. Când ei îşi exprimau o dorinţă, aceasta se îndeplinea instantaneu.

Pe măsură ce timpul trecea, unii au început să dea dovadă de inactivitate şi egoism în încercarea de a-şi depăşi semenii. Acest lucru a adus divizări, şi divizările au dat naştere la egoism şi lăcomie, care au provocat disensiuni. Timpul care ar fi trebuit folosit pentru creaţie în progres şi în serviciul tuturor era irosit în dispute şi controverse. În loc să se menţină aproape de sursa lor, ei se îndepărtau şi se separau tot mai mult, până când toţi, cu puţine excepţii, au pierdut ceea ce era înalt şi nobil. Toţi, cu câteva excepţii, au renunţat la siguranţa şi protecţia avută. Acest lucru a declanşat un vârtej de jur împrejurul planetei.

În loc să păstreze modelul divin perfect, în care ar fi putut să realizeze un univers complet al atributelor divine pe planete divine, ei s-au abătut atît de mult încât, atunci când a avut loc următoarea expulzare, ea a fost colosală; când nebuloasa gazoasă s-a stabilizat, planeta rezultată avea o masă mai mare decât toate celelalte, apărute înainte, la un loc. Aşa a apărut planeta Jupiter. Excesul de energie degajată a fost atît de gigantic încât l-a aruncat pe Saturn, de pe orbita-leagăn, pe orbita ocupată acum de Mercur. Şocul a fost atît de teribil şi sistemul solar a fost atît de zguduit, încât mari cantităţi de asteroizi s-au format, s-au structurat şi s-au aliniat în jurul lui Saturn. Fiind de o polaritate diferită, ei nu se puteau contopi cu Saturn; aşa că au rămas independenţi, şi singura lor alternativă a fost să se înşire în jurul lui Saturn, într-o centură de asteroizi. De obicei sunt denumiţi inelele lui Saturn. Unii dintre aceşti asteroizi sunt tot atît de mari cât o planetă.

Aceeaşi forţă l-a împins pe Neptun, cel mare şi frumos, pe orbita ocupată astăzi de Pământ. Toată splendoarea lui, cu tot cu minunaţii săi locuitori, cu excepţia câtorva, a fost ştearsă. Cei rămaşi nu-şi abandonaseră niciodată moştenirea divină şi îşi construiseră astfel corpurile încât au rămas în siguranţă în radiaţia Sferei Spiritului, care este pretutindeni în jur şi interpenetrează cele 91 de universuri care există acum.

În aceste condiţii, ei au fost capabili să-şi păstreze identitatea şi cunoaşterea, şi să o exprime, astfel încât să nu iasă din existenţă. Acestea sunt idealurile prin care trăim astăzi. Ne considerăm înrudiţi cu aceşti oameni. Ei alcătuiesc rădăcina rasei umane. Prin ei, idealurile omenirii au fost păstrate şi Divinitatea omului a fost menţinută.

Apoi au urmat multe milioane de eoni, pentru ca nebuloasa gazoasă al lui Jupiter să ia formă de planetă. Dimensiunile sale sunt atît de uriaşe, încât ea nu s-a răcit decât recent.

Timpul trece iarăşi în zbor, şi soarele este gata să dea naştere celei de-a cincea nebuloase; şi Marte, planeta roşie ca sângele, vine pe lume. Odată cu această expulzare, vedem un fenomen care se petrece pe imensul Jupiter. O enormă pată roşie a crescut deodată pe suprafaţa lui, şi el elimină o mare porţiune din substanţa sa; a dat naştere unui satelit care este numit lună. Aceste două expulzări generează un asemenea exces de forţă, încât giganticul Jupiter este împins de pe orbita-leagăn şi se face loc pentru planeta Marte.

Când uriaşul Jupiter şi-a ocupat această orbită, vârtejul nebuloasei sale nu a fost deloc capabil să menţină în jurul său marea masă de particule generate din momentul naşterii sale. Aceste particule au fost aruncate atît de departe, încât au căzut sub influenţa lui Neptun, Uranus, Saturn şi Marte; dar, fiind de polaritate diferită, ele nu puteau fi asimilate de aceste planete. Ele au devenit asteroizi distincţi, fără polaritatea planetară; astfel că ei nu pot ocupa poziţii de planete, şi nici nu se pot roti în ordine şi la unison în jurul Soarelui central. În consecinţă, ei zboară prin spaţiu în mari roiuri de meteoriţi, fără nici o ritmicitate a mişcării, gonind cu o viteză înfricoşătoare, ca să se izbească şi să se îngroape în suprafaţa celorlalte planete sau ca să se facă praf şi pulbere în urma impactului.

Alte particule minuscule sunt purtate de goana lor nebună prin spaţiu până când, treptat, se întorc îndărăt la masa fluidă, unde pot fi iarăşi preluate şi asimilate de marele Soare central, pentru a fi expulzate din nou în nebuloasele de la naşterea altor planete sau atomi.

Acum urmează izbucnirea care dă naştere nebuloasei ce va constitui în final pământul nostru. Marte este împins de pe orbita-leagăn, şi pământul nostru îi ia locul. Astfel, fiecare planetă este trimisă pe o orbită exterioară, pentru a face loc noului-născut. Apoi se naşte Venus. În acelaşi mod, pământul şi toate celelalte planete sau atomi sunt împinse pe orbite mai extinse, pentru a face loc în leagăn noului-născut, planetă sau atom. Apoi Mercur se naşte, împingând celelalte planete sau atomi pe alte orbite mai largi, completând numărul planetelor vizibile astăzi pentru astronomie, toate fiind opt.

În realitate sunt nouă, căci orbita-leagăn nu este ocupată de Mercur. Este ocupată de ultima nebuloasă, copil al Soarelui, dar această nebuloasă nu are o formă stabilizată ca să poată fi văzută. Ea este acolo, fără îndoială, şi influenţa ei se simte. Astfel, universul din care face parte pământul nostru conţine nouă planete sau atomi, cu cele nouă orbite ale lor, pe care şi le urmează cu o precizie matematică în jurul Soarelui sau nucleului central. Acesta este filmul creării lor, în ordinea în care au luat ele fiinţă.

Ceva se întâmplă cu Neptun, planeta împinsă la cea mai mare distanţă de Soare, cu orbita cea mai largă. Ea a ajuns la maturitate, dar şi la limitele vitezei sale. A primit toată lumina pe care o putea asimila şi este gata să devină soare. Ea intra în declin pe măsură ce o nouă nebuloasă începe să se formeze şi Soarele se pregăteşte să dea naştere celei de-a zecea nebuloase. Înainte să aibă loc această expulzare, Neptun a ajuns la limita vitezei sale de mişcare în jurul Soarelui central; ea zboară în spaţiu şi explodează, apoi se

întoarce în fluid. De acolo ea poate fi preluată din nou de Soarele central, pentru a-i adăuga acestuia energie, astfel încât noi planete şi atomi să poată fi formate.

În universul din care face parte pământul nostru nu pot exista decât nouă planete sau particule rotindu-se în jurul Soarelui central la un moment dat. Acesta este un ciclu constant al naşterii, consolidării, apoi al expansiunii, al atingerii limitelor de viteză, al zborului în spaţiu, al exploziei, dezintegrării, şi al reasimilării de către Soare pentru a continua cu o nouă naştere.

Deci Soarele reconstituie din fluid ceea ce va trimite în afară pentru ca să devină iarăşi fluid. Este o reânnoire continuă, o regenerare printr-o nouă naştere. Fără acest proces, marele soare central al celor 91 de universuri, la fel ca şi sorii centrali ai celor 91 de universuri, s-ar fi epuizat demult şi cu toţii s-ar fi întors în Infinitul în care există toate substanţele.

O mare Inteligenţă, care penetrează toate emanaţiile şi tot spaţiul, cheamă universurile în existenţă şi le lansează în mersul lor înainte. Soarele sau nucleul central niciodată nu îmbătrâneşte şi nu moare. El acceptă, absoarbe, menţine şi consolidează, apoi dă naştere atomului; totuşi, niciodată nu se micşorează, căci permanent el primeşte şi absoarbe în sine ceea ce emite. Astfel, regenerarea şi renaşterea continuă tot timpul. Universurile se formează, se extind şi înapoiază ceea ce au primit. Este un ciclu al evoluţiei, de la inferior spre superior, mereu mai departe, spre o realizare mai înaltă.

Galaxia celor 91 de universuri din care face parte pământul nostru, cu galaxia sa de planete şi atomi, nu este decât o galaxie dintr-un univers şi mai extins, de 91 de galaxii care se rotesc în jurul unui şi mai mare nucleu sau soare central, care are o masă de 91 de mii de ori mai mare decât prima galaxie menţionată. Această condiţie continuă să se repete de 91 de ori, aproape la infinit; întregul alcătuieşte marele şi infinitul Cosmos, galaxiile cuprinse în Calea Lactee, cum îi spuneţi voi. Acest Cosmos este adesea numit Raza Energiei Atomice, sursa energiei solare.

Nu este vorbă de un nor de stele din care ar face parte Soarele nostru. Este o nebuloasă născută sau expulzată din marele soare sau nucleu central sus-amintit. Soarele, aşa cum îl vedeţi localizat în această nebuloasă, nu este decât o parte a razelor de lumină provenite din acel soare; aceste raze particulare se refractă sub un unghi sub care sunt concentrate, apoi sunt reflectate, până când, astfel refractate şi distorsionate, alcătuiesc imaginea soarelui şi îl plasează într-o poziţie falsă. Aceste raze sunt reflectate îndărăt atît de distinct încât voi credeţi că priviţi soarele. În aceeaşi manieră, multe alte planete sau atomi sunt deformate de acest fenomen. Deşi par să fie multe, sunt mult mai puţine; totuşi, numărul lor este actualmente socotit de ordinul milioanelor.

Privind de aproape la aceste imagini, veţi vedea că aceste nebuloase, sau sorii lor nu sunt în formă de discuri, ci globulare şi sferice, turtite la poli, exact ca şi Pământul. Privindu-le, se observă marea zonă polară aplatizată.

Masa enormă a marelui soare Cosmic exercită un efect atît de profund asupra razelor de lumină, încât ele sunt reflectate de jur împrejurul Cosmosului. Ele sunt profund afectate şi reflectate şi la venirea în contact cu radiaţiile Atomice şi Cosmice, şi particulele lor sunt deviate atît de mult încât mii de imagini de planete şi stele sunt reflectări ale aceluiaşi grup. Astfel, mii de planete şi stele apar în locuri eronate, şi multe alte mii de imagini sunt reflectate din nou. Când privim prin univers, imaginile apar de ambele părţi şi vedem lumina născută cu sute de milioane de ani în urmă, care a făcut ocolul complet al Cosmosului. Astfel, avem două imagini în loc de una.

Una dintre imagini este a planetei aşa cum era cu sute de mii de ani în urmă, pe când cealaltă este de acum sute de milioane de ani. Asta se întâmplă în toată marea ordine Cosmică. În multe cazuri privim, acum, departe în trecut, şi putem vedea şi în viitor, prin aceleaşi mijloace.

Există o conexiune invizibilă, ca gândirea sau bătăile inimii amplificate de miliarde de ori, prin care iese la lumină ordinea spirituală care controlează toate universurile. Aceste mari impulsuri vii sau bătăi de inimă se exprimă prin inteligenţa care pătrunde Fluidul ce înconjoară Cosmosul, şi care este contrapartea lui spirituală. Aceste gigantice bătăi de inimă sunt acelea care trimit curenţii vieţii în fiecare atom al întregului Cosmos, şi menţin mişcarea într-o ordine şi un ritm desăvârşit. În infinita vastitate a Cosmosului nu pot exista celule bolnave sau discordante, căci o singură celulă bolnavă sau dizarmonică le-ar perturba pe toate celelalte. Atunci ar rezulta, pentru o vreme, haos. Asta se referă şi la organismul uman atunci când este perturbat de gânduri dizarmonice.

Din acest control central s-a ivit cuvântul Divinitate. Pulsul individului uman corespunde cu această bătaie de inimă, deşi în miniatură.

Omul provine din ea şi este o contraparte a ei, a inteligenţei care controlează toată sursa fluidului. El co-există cu sursa şi primeşte totul direct din marele rezervor fluid, aşa cum şi marele soare central se hrăneşte din aceeaşi sursă, dar într-un grad mult mai mare din cauza uniunii sale cu inteligenţa care dirijează sursa.

Omul, unitatea umanităţii, este un univers divin bine organizat, deşi infinit de mic în comparaţie cu marele ansamblu de universuri. Totuşi, omul, ca unitate a umanităţii, când îşi asumă şi devine responsabil de divinitatea sa reală, este cel mai important, căci el ţine de marea inteligenţă care este în fruntea întregului plan divin al tuturor universurilor şi îl controlează. Astfel, chiar dacă toate universurile ar fi distruse, omul, în cooperare complectă cu inteligenţa primordială care întrepătrunde şi umple toate emanaţiile din Fluid, până la cele mai inferioare, formele fizice, poate reconstrui toate universurile. Dacă ar surveni o asemenea catastrofă, omul nu numai că are puterea, ci este însăşi puterea care îl dizolvă înapoi în inteligenţă primordială, unde nu există distrugere. Când liniştea domneşte iarăşi şi armonia este reinstaurată, pentru om nu mai contează, când a revenit în inteligenţa primordială, câte miliarde de ere trec pentru a reface perfecţiunea iniţială ca să poată fi reluat întregul proces de la început. Atunci omul îşi păstrează unitatea cu infinitul şi îşi permite să aştepte momentul potrivit pentru a readuce în existenţă universurile. Atunci, păstrând cunoaşterea experienţelor precedente, el este mai bine înzestrat pentru manifestarea unor condiţii mai desăvârşite şi mai trainice. În felul acesta, omul nu poate da greş niciodată, căci este mai hotărât decât oricine; şi ratarea nu este înscrisă în viziunea sau în conştiinţa lui.

Infinitezimalul devine infinitul tuturor formelor. Când înţeleptul spune Eu sunt nemuritor, fără vârstă, etern; nu există nici un lucru în viaţă sau în lumină, care să nu fiu, el priveşte înlăuntru şi vede această viziune. El este adevărata divinitate. Ascensiunea îi aparţine cu adevărat.

CAPITOLUL VIII

Când vorbitorul se opri, ne-am dat seama că trecuse bine de amiază. Stăteam acolo fără nici o vorbă, răpiţi, copleşiţi de viziunea care ni se arătase.

Unde dispăruse orizontul? Îl uitasem cu totul; eram în infinit şi din infinit. Infinitul ne stătea la dispoziţie, ca să-l atingem şi să îl acceptăm. Puteam noi, oare, să pătrundem măreţia a ceea ce eram, a acelui moment, şi importanţa locului nostru în marele plan al Cosmosului? Nu încă, dragi prieteni, nu încă. Avea să accepte lumea aceste lucruri? Nu ştiam. Privisem departe, în trecut. Nu ştim ce urma să aducă viitorul până când nu aveam să dovedim asta prin viaţa noastră actuală. Ce fusese timp de milioane de ani în urmă, am văzut.

Vom privi înainte spre această realizare, ştiind că viitorul se întinde pe tot atîtea milioane de ani, câte văzusem descrise înaintea noastră. Renunţasem la vechile noastre credinţe, le uitasem complet, şi priveam înainte spre orice realizare, nu cu speranţă, ci ştiind. Vechile credinţe, unde erau ele? Dispăruseră, se risipiseră ca o ceaţă. Cosmosul ni se dezvăluia, limpede precum cristalul.

Eram conştienţi că soarele lumina, dar în spatele luminii sale era o strălucire atît de cristalină, încât soarele părea întunecos.

Ne-am strâns notiţele şi am pornit spre intrarea în sanctuarul nostru. De cum am avut impulsul de a păşi, deja călătoream pe raze de lumină. Aşa am intrat în încăpere; totuşi, nu erau nici un fel de ziduri împrejmuitoare. Cosmosul încă ne impresiona şi ne fermeca. Era posibil ca noi să fim o parte intrinsecă a acestei imensităţi? Imensitatea se înclina în faţa măreţiei a ceea ce ne înconjura.

Ne-am aşezat şi am lăsat liniştea să ne pătrundă deplin. Nu se rostea nici un cuvânt. Nu am fost conştienţi nici de trecerea timpului, până când cineva a anunţat că masa era servită. Mâncarea abia dacă ne făcea plăcere atunci, căci orele pe care tocmai le petrecusem aveau să dea tonul întregii noastre vieţi, mai departe. Când ne-am ridicat de la masă şi am ieşit pe terasă, soarele atingea iarăşi orizontul şi dispărea repede.

Ce privelişte se întindea în faţa noastră! Nu era vorba de apusul de soare; era eternitatea, care noua ne oferise doar un scurt capitol, dar iată că prietenii noştri dragi trăiau cu ea capitol după capitol. Vă uimeşte că sunt nemuritori? Vă uimeşte că îi numim Maeştri? Ei nu făcuseră nici o aluzie la aşa ceva. Îi întrebasem:

— Putem să vă numim Maeştri?

Răspunsul lor a fost:

— Fiilor, noi nu suntem decât voi înşivă.

O, câtă frumuseţe, câtă simplitate! De ce n-am putea fi şi noi de o aşa modestie?

Când ne pregăteam să plecăm de pe terasă, în loc să coborâm pe scări, cum ne aşteptam, am păşit spre margine. Nici n-am ajuns bine la marginea terasei, că deja ne găseam în grădina locuinţei noastre. Nimeni din grupul nostru nu-şi dăduse seama de ceea ce se întâmplase. Nu cunoşteam mersul prin aer sau orice fel de asemenea deplasare. Dar deja eram atît de obişnuiţi cu surprizele, încât pur şi simplu am acceptat situaţia.

Din grădină ne-am dus în sat, şi am aflat că totul era pregătit pentru o plecare devreme, şi că un număr de săteni porniseră să taie o potecă prin zăpada care încă acoperea trecătoarea din munte, într-un strat de 10-12 picioare. Trecătoarea se găsea la vreo 50 de mile de sat şi la o altitudine de 12 mii de picioare deasupra nivelului mării.

O mare parte a regiunii este foarte dură şi dificilă pentru călători. Se obişnuieşte să se bătătorească o potecă prin zăpadă cu o zi înainte de folosirea ei, pentru ca zăpada să îngheţe, şi astfel să suporte greutatea oamenilor şi a animalelor.

Ne-am trezit cu mult înaintea zorilor şi am văzut că fiecare detaliu era pus la punct. Jast şi Muni-ul aveau să ne însoţească. Întregul sat se adunase ca să ne ureze drum bun. Cu toţii regretam că eram nevoiţi să plecăm din acest loc unde petrecusem două ierni. Ne ataşasem profund de fiecare dintre cei de acolo, şi ştiam că sentimentul era reciproc. Erau oameni simpli şi buni. Ca să-şi arate afecţiunea, mulţi dintre ei au mers cu noi vreo 5-6 mile. Apoi ne-am salutat pentru ultima oară şi am pornit la drum spre India. până când aveam să ajungem iarăşi să vedem coastele sudice ale Himalayei, aveau să mai treacă luni de zile.

Pe când mergeam cu grosul caravanei, ne-am dat seama că ne deplasam fără nici un efort. Uneori zăream un anumit punct al cărării, în faţa noastră, ca într-o viziune; în clipa în care punctul devenea clar, eram deja acolo, uneori la mile întregi înaintea caravanei.

La ceasul amiezii am găsit focuri aprinse şi o masă pregătită de către trei dintre săteni, care veniseră anume pentru asta. După prânz, ei s-au întors în sat. Ni s-a spus că ei merseseră înaintea noastră pentru ca poteca prin zăpadă spre vârf să fie mai uşor de străbătut. Tabăra noastră era, de asemenea, gata instalată. Am găsit totul pregătit, şi asta până când am traversat trecătoarea şi am coborât în valea râului Giama-nu-chu; acolo am ajuns din urmă echipa de săteni care ne preceda. Ei porniseră la acest drum greu ca să ne asigure o călătorie uşoară prin sălbatica regiune muntoasă. Aici ne-au părăsit, căci prin vale se putea călători mai bine.

Intenţionat am introdus aceste amănunte, ca să arăt, la modul general, ospitalitatea acestor oameni simpli şi blânzi de-a lungul întregii noastre călătorii spre Lhasa. Rareori am avut de-a face cu firea crudă, austeră a tibetanilor, despre care le place atîtora să scrie.

Am coborât în lungul văii râului Giama-nu-chu, apoi am urcat pe un afluent al lui spre pasul Tonjnor Jung, de acolo am coborât pe un afluent al fluviului Tsan-Pu, sau Brahmaputra, spre Lhasa, unde ne aştepta o primire călduroasă.

Când am ajuns să zărim oraşul, am simţit că ne apropiam de un oraş al lui Tao. Vă puteţi imagina cum stăteam în faţa unei asemenea aşezări, privind în jurul nostru. Palatul marelui Dalai-Lama, cârmuitorul întregului Tibet, se înaltă ca o minunată bijuterie a oraşului. În vreme ce oraşul este capitala temporală a Tibetului, cârmuitorul profund spiritual este Buddha cel Viu. Se crede că el exercită conducerea spirituală, din misteriosul centru ascuns numit Shamballa, oraşul celest. Să vizităm acest loc, era una din speranţele noastre cele mai vii. Se bănuia că era adânc îngropat sub nisipurile din Gobi.

Am intrat în oraş, însoţiţi de escorta noastră, şi am fost conduşi la locuinţele unde ni se asigurase găzduirea. O mulţime de oameni ne-au dat târcoale ore întregi ca să ne privească, căci oamenii albi vizitaseră rareori oraşul.

Am fost invitaţi să mergem la Lamaserie a doua zi la ora zece, şi ni s-a spus că nu trebuia decât să ne formulăm dorinţele, căci tuturor le făcea o mare bucurie să ne servească. Oriunde mergeam, aveam o escortă, şi o gardă stătea la uşa noastră pentru a-i opri pe curioşi, căci locuitorii din Lhasa au obiceiul să intre unii în locuinţele altora fără să se anunţe. Noi eram o întâmplare rară în viaţa lor, şi nu le puteam lua în nume de rău dacă îşi manifestau curiozitatea. Dacă vreunul dintre noi ieşea singur, ei se îmbulzeau în jurul lui cu intenţia evidentă de a se asigura dacă eram reali, şi uneori o asemenea cercetare se dovedea stânjenitoare pentru cel care făcea obiectul ei.

În dimineaţa următoare ne-am trezit devreme, complet revigoraţi şi pregătiţi să mergem la Lamaserie, unde aveam să-l întâlnim pe Marele Preot, care venise cu numai două zile înaintea noastră. Pe când ieşeam din oraş cu garda noastră, toţi locuitorii se opreau, parcă să ne dea onorul.

Când ne-am apropiat de Lamaserie, Marele Preot ne-a ieşit în întâmpinare şi, spre surpriza noastră, Emil şi mama sa erau cu el.

A fost o întâlnire minunată. Preotul părea iar un băieţandru, spunând că îşi dorise să-l vadă pe Emil sau pe unul dintre prietenii noştri. El simţise că greşea în multe lucruri şi dorea să discute cu ei pentru a dobândi o înţelegere mai complectă.

Tot el ne-a dat şi primele veşti despre căsuţa care fusese ridicată în satul în care lucrasem. Am văzut că vorbea fluent engleza, şi era foarte dornic să înveţe. Am mers la Lamaserie, unde ne-am instalat comod cu toţii. Întorcându-se spre mama lui Emil, Preotul spuse:

— Puterea este demonstrarea Principiului activ al lui Dumnezeu, Tatăl meu. Întotdeauna ea este activitatea constructivă. Niciodată nu este prea mult sau prea puţin din activitatea şi manifestarea perfectă a lui Dumnezeu; şi Dumnezeu niciodată nu ratează, niciodată nu este inactiv. Principiul Divin lucrează întotdeauna constructiv. Sunt hotărât să mă trezesc şi să fiu în perfectă armonie cu Principiul activ al lui Dumnezeu, şi numai cu El.

Aici, mama lui Emil îi continuă gândul:

— Poţi să mergi mai departe şi să spui la fel de ferm: Revărs această flacară divină în tine, corp fizic al meu, şi eşti transmutat în substanţa pură pe care o vede numai Dumnezeu, Principiul.

Acum trebuie să accepţi şi să-ţi extinzi conştiinţa până la conştiinţa lui Dumnezeu; şi tu, tu insuţi, exulţi în Dumnezeu. Efectiv devii Dumnezeu, una cu Cel Preaânalt. Omul aparţine acestei stări înalte. Aici omul este una cu esenţa tuturor lucrurilor; el este cu adevărat Dumnezeu. Aici nu poate există nici o divizare. Nu vedeţi că omul însuşi este capabil să devină Dumnezeu sau demon? Nu înţelegeţi că adevărata sferă vibraţională a omului este întreaga sferă vibratorie a lui Dumnezeu, dacă omul trăieşte în această sferă? Este singura sferă ştiinţifică, singurul loc al omului, şi singurul loc unde el îl poate manifesta pe Dumnezeu şi poate să fie una cu Dumnezeu. Un asemenea om este, desigur, mai presus de concepţia pământenilor despre om.

Nu înţelegeţi, atunci, că aparţineţi şi sunteţi din împărăţia lui Dumnezeu, şi nu din cea a vreunui demon care a fost creat chiar de propria imaginaţie a omului? Apoi, nu este un fapt, perfect ştiinţific şi logic, că omul este şi poate fi Dumnezeu, sau se poate imagina pe sine în afara împărăţiei lui Dumnezeu şi astfel, îşi poate crea un regat demonic care i se poate părea real? Vă las pe voi să judecaţi. Este singura chestiune prin care omenirea se ridică sau se prăbuşeşte.

Există o singură alegere, un singur scop, un singur adevăr, şi o singură ştiinţă; şi aceasta vă face liberi. Deveniţi Dumnezeu sau slugi, după cum alegeţi.

Staţi puţin şi reflectaţi la plenitudinea lui Dumnezeu, sau Cauza Primă, fără început sau sfârşit, cu un scop universal, şi înconjuraţi-vă cu asta. Pe măsură ce deveniţi fideli şi slujiţi numai şi numai acestui lucru care este UN SINGUR DUMNEZEU, O UNICă PREZENţă ATOTPUTERNICă, – veţi descoperi că vibraţiile corpului vostru se schimbă de la cele umane, la vibraţia Divină sau Primară. Aşa cum gândeşti, trăieşti, acţionezi şi devii una cu această vibraţie, aşa slujeşti; şi ceea ce slujeşti şi idealizezi, devii. Este valabil cu şi pentru întreaga omenire. Există un singur Dumnezeu, un singur Christ, o Unitate, Un Om; o familie Unică, toţi sunt fraţi şi surori, toţi sunt Unul.

Dumnezeu nu poate fi manifestat ca o persoană sau ca o imagine personală, ci ca o universalitate atotcuprinzătoare, interpenetrând toate lucrurile. În clipa când personifici, idolatrizezi. Atunci ai un idol gol; Ţi-ai pierdut idealul. Acest ideal nu este un mântuitor mort ori un Dumnezeu mort. Ca să-l faci pe Dumnezeu viu şi dătător de viaţă pentru tine, trebuie să gândeşti şi să ştii că tu eşti Dumnezeu. Acest lucru este mai viu şi mai dătător de viaţă decât orice. Este ştiinţa divină a fiinţei tale. Atunci tu, Christul, mântuitorul, devii viu şi una cu tine însuţi. Tu eşti acela. Aceasta devine forţa motrice a întregii tale vieţi. Te mântuieşti pe tine însuţi, cel adevărat; eşti una cu Dumnezeu, cu adevărat Dumnezeu. Respectând, iubind şi slujind acest lucru, devine idealul tău – Dumnezeu înlăuntrul tău şi în acţiune.

Apoi discuţia a alunecat spre posibilitatea de a merge în Shamballa. Preotul întrebă dacă el ar putea să meargă acolo. I se răspunse că, dacă putea să-şi lase deoparte corpul şi apoi să-l refacă la loc, atunci putea să meargă fără nici o greutate, şi că grupul lor avea să meargă acolo în seara aceea. S-a convenit ca ei

să se întâlnească la locuinţa noastră, la lăsatul serii, şi Şeful nostru avea să meargă cu ei. S-au adunat imediat după ce ne-am întors acasă. După o scurtă discuţie, au ieşit pe uşă şi nu i-am mai văzut câteva zile.

În acest timp ne-am ocupat cu întocmirea de desene la scară în Lamaserie. Într-o zi scotoceam prin unul din subsolurile vechii Lamaserii. După ce am dat la o parte o cantitate apreciabilă de moloz, am dat peste o veche plachetă de marmură sculptată. Am scos-o la lumină şi am curăţat-o. Când am terminat-o de curăţat, frumuseţea imaginii şi precizia execuţiei detaliilor ne-a surprins pe toţi. I-a uimit chiar şi pe acei Lama.

Un Lama bătrân ne-a spus că, pe vremea când era băiat, ajunsese chela (ucenic) al unuia din Marii Lama din conducerea foarte vechii Lamaserii. Pe vremea aceea, placheta era păstrată într-o nişă din zid, şi stăpânul lui insista ca ei să o vadă în prima zi de Luni din fiecare lună, la ora nouă dimineaţa. Ne-a spus că, ajungând la nisa unde se afla placheta şi rămânând nemişcaţi vreo 3-4 minute, o voce începea să cânte istoria acestei plachete şi marile lucruri pe care le reprezentau incrustaţiile.

Cântecul povestea că aceasta era una din cele două plachete care fuseseră sculptate ca să amintească despre o mare civilizaţie albă care existase şi înflorise pe o mare porţiune din ceea ce este cunoscut ca fiind continentul America, cu sute de mii de ani în urmă. Duplicatul, său placheta geamană, – spunea cântecul -, există şi putea fi găsit în locurile unde fuseseră realizate, ca dovadă a faptului că a existat o asemenea ţară.

Am luat datele aşa cum apăreau ele în cântec. După mai mulţi ani, lucram chiar în regiunea descrisă şi am găsit placheta-pereche îngropată într-un zid uriaş, în locul indicat de cântec. Zidul s-a dovedit a fi al unui vechi templu din America Centrală, acum în ruine. Astfel se arăta cum, prin legendă şi prin cântec, adevăruri curate sunt aduse la lumină.

Interesul pe care l-am arătat pentru plachetă şi legendă povestită de cântec ne-au deschis accesul spre alte documente şi informaţii ce aveau să ne fie de un ajutor inestimabil în cercetările noastre ulterioare. Întâmplarea aceasta a fost şi factorul care avea să ne deschidă uşile spre documentele aflate în Palatul lui Dalai Lama, Buddha cel Viu, ca şi către cele aflate în Lamaserie, şi care erau păstrate de sute de secole. Multe dintre aceste documente, ca şi importanţa lor, erau complet necunoscute celor care le păzeau. Prin legenda din cântec ajunsesem la ele, deşi, cu excepţia acelei plachete, celelalte s-au dovedit a fi copii. Erau nişte copii îngrijit făcute şi, mai târziu, ne-au indicat calea spre originale.

Eram atît de preocupaţi de aceste lucrări încât nu ne-am dat seama că prietenii noştri şi Şeful îşi prelungiseră lipsa. Ne gândeam prea puţin la asta, căci în această ţară îndepărtată puteau apare situaţii neprevăzute care provocau întârzieri necontrolabile. În timpul acesta, localnicii se obişnuiseră, într-o anumită măsură, cu noi, iar noi ne adaptasem la obiceiurile şi condiţiile lor.

Curiozitatea făcuse loc prieteniei, din ambele părţi, şi ajunsesem să circulăm nestingheriţi. În dimineaţa celei de-a douăsprezecea zile, pe când ne pregăteam să mergem la Lamaserie, am auzit larmă afară şi, ieşind să vedem ce era, am constatat că prietenii noştri se întorseseră. Călătoria lor fusese reuşită şi există un loc numit Shamballa. Ni s-a spus că, în mare parte, frumuseţea şi splendoarea artei şi culturii acelui loc se păstrau în formă originală, şi că măreţia lor era mai presus de orice comparaţie.

CAPITOLUL IX

A doua zi la amiază am fost anunţaţi că Preaânaltul Dalai-Lama dorea să ne primească la Palat. Marele Preot veni la locuinţa noastră în seara aceea ca să ne instruiască în privinţa ceremonialului. Era entuziasmat că audienţa ne fusese acordată fără întârzierile obişnuite. Ne-a spus că ni se acordase acest privilegiu imediat după sosirea unui mesager din Shamballa, care o informase pe înălţimea Sa despre vizita recentă. I se mai spusese înălţimii Sale şi despre experienţele noastre din satul în care fusese ridicată căsuţa.

Eram preocupaţi să facem o impresie cât mai bună, căci aveam să cerem permisiunea şi ajutorul pentru a ne desfăşura munca de cercetare în toată ţara. Ni s-a mai spus că Bogodo Lama, sau Guvernatorul provinciei, avea să sosească înainte de amiază şi trimisese vorbă printr-un mesager că avea să ne ajute pe cât putea. Aceasta era, într-adevăr, o surpriză. Era foarte evident că ziua următoare avea să fie o zi însemnată pentru mică noastră echipă. Ne-am sculat devreme şi am ieşit împreună cu grupul de primire, ca să-l întâmpinam pe Guvernator.

El a fost foarte încântat de acest gest şi ne-a invitat să revenim la el acasă ca oaspeţi ai săi. Am acceptat invitaţia şi, ajungând odată cu Guvernatorul, am fost conduşi în camerele de oaspeţi ale Palatului.

De acolo am mers direct în locul unde aveau să aibă loc primele saluturi ceremoniale, preliminariile primirii noastre la Palat.

Când am ajuns, trei Lama stăteau aşezaţi pe jilţuri înalte, acoperite cu tapiserii, în timp ce alţii, de rang mai mic, şedeau în postură de Samadhi, pe podea. Doi Lama în largi robe roşii stăteau în picioare pe nişte bănci înalte şi dirijau cântările. Prietenul nostru, Marele Preot sau Abate, şedea pe un tron străjuit de o umbrelă rituală, aşteptându-l pe Guvernator.

Marea curte din incinta Lamaseriei era decorată cât se poate de frumos pentru acest moment. Tablourile reprezentau scene care avuseseră loc în 1417. În aceste scene apărea Tsongkappa, pe altarul de piatră al Mânăstirii sale. După ce vorbise mulţimii despre măreţia realizărilor omului, el s-a transfigurat şi a dispărut cu corp cu tot. Apoi s-a întors şi a fondat Ordinul Galben sau Biserica Fundamentală Reformată a Tibetului, al cărei centru este Lhasa.

Peste câteva momente intră Guvernatorul, cu suita sa, şi înaintă drept spre tronul de pe care coborâ Abatele. Împreună, au rămas în picioare ca să ne primească şi să ne conducă în sala de audienţă a lui Dalai-Lama. Marea sală era decorată cu magnifice tapiserii de mătase aplicate pe pereţi şi cu furnir galben, lăcuit.

Conduşi de însoţitorii noştri, am îngenuncheat în faţa înălţimii Sale pentru o clipă, apoi ne-am ridicat şi am fost invitaţi să luăm loc. Abatele, ca reprezentant al nostru, anunţă scopul vizitei noastre. Înălţimea Sa se ridică şi ne invită să ne apropiem. Un asistent de-al său ne arătă unde să ne aşezăm în faţa tronului. Abatele şi Marele Preot se aşezară, fiecare, la câte un capăt al rândului astfel format de noi, înălţimea Sa coborând apoi de pe tron şi stând în faţa noastră. Din mâinile unuia dintre asistenţi primi un sceptru şi, venind spre noi, ne atinse uşor cu el, pe frunte, pe fiecare. Cu Marele Preot ca interpret, el ne ură bun venit în Tibet, spunând că era onorat să-i fim oaspeţi cât timp stăteam în oraş şi că ne puteam considera oaspeţi de onoare ai ţării şi poporului său, oricât de mult timp am fi vrut să rămânem şi oricând am fi dorit să revenim în ţară.

I-am pus multe întrebări şi ni s-a spus că aveam să primim răspunsul lui a doua zi. Am fost invitaţi să vedem documentele şi tăbliţele din criptele palatului. El chemă un asistent şi îi dădu câteva ordine care nu ne-au fost traduse, dar ni s-a spus că aveam să umblăm prin palat cu toată libertatea, fără restricţii. Înălţimea Sa ne binecuvântă şi, după ce ne strânse mâinile cordial, tuturor, am fost conduşi în camerele noastre, însoţiţi de Abate şi de Marele Preot. Ei ne-au întrebat dacă puteau intra, căci aveau multe lucruri să ne spună.

Preotul începu, spunând:

— Ni s-au întâmplat multe lucruri remarcabile de când aţi venit la noi în sat. Am revăzut câteva dintre tăbliţele aflate în vechea noastră mânăstire şi am constatat că toate se referă la străvechea civilizaţie care s-a dezvoltat în Gobi. Noi gândim că toate civilizaţiile şi credinţele religioase au venit din aceeaşi sursă şi, deşi nu cunoaştem originea şi vechimea inscripţiilor, suntem foarte mulţumiţi de faptul că ele conţin cuvintele unui popor care a trăit cu multe mii de ani în urmă. Avem aici un scurt rezumat al unei traduceri care ne-a fost făcută de un Lama rătăcitor de-al lui Kisu Abu şi, cu permisiunea voastră, îl voi citi.

Suntem pe deplin conştienţi de faptul că ideile noastre religioase de astăzi au apărut cu vreo 5 mii de ani în urmă, că ele sunt numai un amestec – ca să spunem aşa – al ideilor şi credinţelor oamenilor care trăiau atunci. Unele sunt mituri, altele sunt legende, şi altele au un caracter pur şi simplu inspirat; totuşi, nici una dintre ele nu ţinteşte spre cea mai înaltă desăvârşire posibilă, cea a Christului lui Dumnezeu ca fiind o parte a desăvârşirii individuale, sau spre posibilităţile de a atinge acest ţel prin trăirea vieţii care exprimă acest ideal. Cum a fost posibil să pierdem din vedere aceste lucruri când au fost atîta vreme în mijlocul nostru? Acum pot vedea deja că Buddha şi toţi cei mari şi iluminaţi, asta ne-au invăţat. Dar cum de ne-a scăpat atîta vreme adevărata însemnătate a invăţăturilor lor, trăind atît de aproape de ei?

Ştim că iubitul nostru Tsongkappa a ajuns la acest nivel prin viaţa pe care a trăit-o. Ştiu ca şi alţii, ca şi preaiubitul pe care l-aţi întâlnit astăzi, au ajuns foarte departe în această desăvârşire. L-am văzut venind şi plecând după dorinţă; totuşi, poporul este oprimat de preoţi, primitiv şi în mizerie. De ce se ascund aceste lucruri? De ce poporul nu este învăţat să aplice marea şi unica lege, să exprime această lege? Înţeleg că, în acea civilizaţie timpurie, fiecare individ ştia efectiv să fie şi să trăiască unit cu această lege, în această condiţie perfectă. Orice altă manifestare este datorată numai omului şi este rezultatul ignorării legii perfecte. Nu se poate spune că această lege nu este suficient de consolidată ca să fie dată întregii familii

umane. Dacă ar fi aşa, atunci ea nu ar mai fi o lege, ci doar o parte a legii, ceea ce ar reduce-o la nimic altceva decât o manifestare a legii. Orice lucru care este doar o parte a unui întreg este doar o manifestare a întregului, luată din acesta şi consolidată în sine, până când devine un atom izolat, fără nici o polaritate şi fără nici o legătură cu sursa sa. Acesta continuă să zboare prin spaţiu, aparent pe o orbită, dar de fapt rătăcind, căci nu are o orbită proprie. Cel mult gravitează în jurul sursei sale, dar niciodată nu devine una cu sursa.

Există astăzi mii de exemple ale acestui fenomen în sistemul nostru solar, în special în regiunea dintre Jupiter şi Marte. În această zonă există mii de mici corpuri care par să fie ataşate Soarelui, prin faptul că par să urmeze o traiectorie în jurul lui. De fapt urmăresc orbita părintelui lor, Jupiter, din cauza atracţiei lui faţă de ele şi din cauza diferitei polarităţi faţă de Soare, sursa lor reală. Ele au fost expulzate odată cu Jupiter. Niciodată nu s-au contopit cu Jupiter; totuşi, continuă să zboare alături de Jupiter, ignorând complet Soarele, adevărata lor sursă. Este de vină Jupiter, în acest caz? Este de vină Soarele, părintele lor real? Sau este de vină fiecare minuscul atom?! Oare nu este la fel şi cu omenirea? Este de vină Tatăl? Este vina celor care au cea mai înaltă înţelepciune, sau este vina celor care au mai puţină înţelegere? Vina trebuie să fie numai a celor mai puţin înţelepţi, căci ei refuză să devină una cu ceea ce este mai înalt.

Apoi, întorcându-se spre Emil, el spuse:

— Înţeleg că, până să vă întâlnesc pe voi, numai eu eram de vină că mă agăţam de cele mărunte, când lucrurile mari mă înconjurau complet. Dar să revenim la traducere, căci prin ea am ajuns la răscrucea vieţii mele.

Marea Cauză, sau Principiul Director, l-a văzut pe fiul său Christ, omul perfect. El a spus: 'Acesta este Domnul Dumnezeu, Legea Fiinţei Mele, căreia i-am dat stăpânire peste cer şi pământ şi peste tot ce este în ele; şi acest perfect Unul nu are nevoie să fie limitat de nici o concepţie materială, căci Idealul meu Perfect se ridică mai presus de orice limitare şi are aceeaşi putere şi stăpânire pe care o am Eu. Astfel, Eu vorbesc prin Domnul Dumnezeu al Fiinţei mele.

Eu nu-ţi dau nici o altă poruncă decât aceea că, dacă vei coopera cu Mine în Voinţa Creaţiei Divine, nu vei mai avea nevoie de nici o altă poruncă şi nu vei mai pune chipuri cioplite mai presus de Mine sau de tine însuţi. Astfel, nu vei mai apela la dumnezei imaginaţi, ci vei şti că tu eşti Dumnezeul prin care Eu mă bucur şi că ai aceeaşi stăpânire pe care o am Eu. Acum ridică-te la mine, fiule; uneşte-te cu mine, şi Eu Sunt tu însuţi, şi împreună suntem Dumnezeu. Trupul tău este Trupul lui Dumnezeu, cel ideal, care există şi a existat înainte ca rasa umană să fi fost proiectată în formă. Este fiinţa omenirii, creaţia lui Dumnezeu. Toată omenirea, orice om are această formă şi imagine perfectă dacă va accepta, doar, această imagine adevărată. Acesta este templul lui Dumnezeu, care aparţine omului şi este pe de-a-ntregul pentru om.

Nu-ţi vei face nici un chip cioplit şi nici o imagine a ceea ce este în cer sau pe pământ, sau în apele pământului. Nu vei modela nici o substanţă în vreo imagine sau vreun idol; căci toată substanţa creatoare este la dispoziţia ta, din abundenţă. Nu te vei închina în faţa nici unui lucru creat, nici nu-i vei sluji; şi astfel nici un lucru nu va fi gelos, şi nu va exista nici un păcat şi nici o nedreptate care să se răsfrângă asupra copiilor tăi din orice generaţie; căci vei veghea, privind mereu atent la cauză şi, de aceea, idealul acelei cauze nu se va diminua. Astfel vei da dovadă de aceeaşi iubire pe care o manifest Eu pentru tine.

Vei onora această Cauză sau Principiu Director, ştiind că este Tatăl şi Mama ta, şi zilele tale vor fi mai multe decât firele de nisip de pe plaja mării, care sunt nenumarate.

Nu vei dori să răneşti, să distrugi sau să ucizi, căci creaturile sunt creaţiile tale; sunt fiii tăi, fraţii tăi, şi îi vei iubi aşa cum te iubesc Eu.

Nu vei comite adulter, căci orice lucru pe care îl vei face altora, îl vei face de fapt tatălui tău, mamei tale, fratelui tău, surorii tale, sau celor iubiţi de tine; căci ei sunt iubiţi de Cauză la fel cum te iubeşte Cauza pe tine.

Nu vei fura, căci nu furi decât de la Cauză; şi dacă furi de la Cauză, furi de la tine însuţi.

Nu vei depune falsă mărturie împotriva nici unei creaţii, căci, dacă faci asta, depui mărturie împotriva Cauzei care eşti tu însuţi.

Nu vei râvni la nici un lucru, căci, dacă faci asta, râvneşti numai la Cauza care eşti tu însuţi; menţinându-te unit cu Cauza, ai ceea ce este perfect şi este cu adevărat al tău.

Astfel că nu vei făuri chipuri din argint sau din aur ca să le slujeşti ci, văzându-te pe tine însuţi identificat cu toate lucrurile pure, vei fi totdeauna pur.

Atunci nu te vei teme, căci nici un Dumnezeu, în afară de tine însuţi, nu va veni să te judece; căci vei şti că ea, Cauza – nu personală, ci impersonală – este pentru toţi şi îi cuprinde în întregime pe toţi.

Apoi, vei ridica un altar, şi pe altarul acela vei aprinde şi vei păstra mereu viu focul nemuritor, nu al zeilor, ci al Principiul Director care este Dumnezeu. Te vei percepe pe tine însuţi, Christul, cel perfect, singurul născut din Adevăratul Principiu, Adevărata Cauză.

Ştiind pe deplin aceasta, poţi exprima cuvântul (DUMNEZEU) şi cuvântul devine vizibil. Eşti creativ şi eşti Creatorul, de jur împrejur, deasupra, dedesubt, înlăuntru, Una cu Divinul Principiu-Cauza Director, DUMNEZEU.

Cerurile ascultă de vocea lui Dumnezeu, vocea liniştită a lui DUMNEZEU vorbind prin om. Astfel, când vorbeşte omul, Dumnezeu vorbeşte.'

Preotul continuă:

— În legătură cu aceasta am obţinut ceea ce a urmat, ceea ce mi-a dat o viziune mult mai limpede. Mi-a arătat şi că trebuie să fiu ferm în orice gând, cuvânt sau faptă, şi că trebuie să trăiesc unit cu acest principiu clar. Descriind ceva mai întâi, prin gând, cuvânt şi faptă, acum descopăr că sunt efectiv acel lucru. Am luat forma idealului pe care l-am exprimat.

În cel mai întunecat ceas, ştiu că Dumnezeu este. În momentele când mi-e teamă, mă încred cu mai multă hotărâre în Dumnezeu, Tatăl meu, chiar dinlăuntrul meu. Rămân liniştit cu această siguranţă, ştiind pe deplin că totul este bine şi că perfecţiunea mea este acum complectă şi încheiată.

Îl recunosc pe Dumnezeu ca mintea atotcuprinzătoare, Tatăl meu, şi ştiu pe deplin că omul este Christul lui Dumnezeu, imaginea şi asemănarea lui Dumnezeu, Tatăl meu; sursa şi Eu suntem UNUL.

Incet dar sigur, ziua viziunii spirituale absolute se apropie. Ea soseşte în momentul în care eu o recunosc. Este aici acum, deplină şi complectă. Slăvesc şi binecuvântez viziunea spirituală absolută. Îţi mulţumesc, Tată, că idealul meu cel mai înalt se împlineşte acum.

Lucrând, totdeauna trebuie să fiu conştient că lucrez în acord cu legea conştientă şi infailibilă a lui Dumnezeu.

Acum înţeleg cuvintele: îţi dăruiesc pacea mea, îţi dăruiesc iubirea mea, îţi dăruiesc ceea ce lumea nu-ţi dăruieşte.

Cunosc şi înţelesul cuvintelor: Clădiţi-mi un templu lăuntric, pentru că EU SUNT să poată locui în el printre voi. Atunci EU SUNT este Dumnezeul vostru şi voi sunteţi precum EU SUNT. Asta nu se referă la nici o biserică şi la nici o organizaţie bisericească. În adevăratul templu al păcii, dinlăuntrul omului, locuieşte, de fapt, Dumnezeu, sursa tuturor lucrurilor. Oamenii au construit un lăcaş de închinăciune în care să se poată reuni pentru a sluji adevăratului ideal, EU SUNT, cel lăuntric, acest templu interior, în care Dumnezeu şi omul văd totul. Curând au ajuns să slujească lăcaşului însuşi, şi a fost creat idolul gol, biserica aşa cum există astăzi.

Când urmăresc adevăratul ideal, îmi aud propria mea voce lăuntrică Divină; şi revelaţia acestei voci îmi asigura sprijin, inspiraţie şi îndrumare în lucrarea mea în viaţă. "Şi atunci când doi sau trei se adună în numele meu, EU SUNT întotdeauna în mijlocul lor". cât de adevărate sunt aceste cuvinte, căci EU SUNT este totdeauna înlăuntrul omului!

Dacă vreau să progresez, trebuie să lucrez şi să perseverez, – niciodată să nu şovăi şi să nu mă descurajez. Sunt Christul, idealul lui Dumnezeu, prin care Tatăl se bucură, singurul născut al lui Dumnezeu, Tatăl.

Sunt singurul copil, cel care ştie, înţelege şi cooperează cu Tatăl; singurul vlăstar pe care îl cunoaşte Dumnezeu – şi Dumnezeu cunoaşte totul – căci totul poate declara: ESTE DESăVâRşIT.

CAPITOLUL X

În dimineaţa următoare, pe când îl aşteptam pe Abate, un mesager ne-a anunţat că eram aşteptaţi să apărem în faţa lui Dalai-Lama la ora două după-amiază. Aşa că ne-am dus să îl căutăm pe Abate şi l-am găsit în clipa când ieşea din camera de audienţe.

Avea o figură radioasă, căci ţinea în mână autorizaţia noastră de a intra nestingheriţi în ţară. După ce a citit ordinul pe care ni-l adusese mesagerul, el a spus:

— Acesta nu este un ordin, ci doar o cerere. Sunteţi convocaţi ca să vi se înmâneze această autorizaţie.

Pentru că eram adunaţi toţi, s-a propus să mergem imediat ca să vedem documentele. Aşa că am pornit, în grup. Când am ajuns, ne aştepta o mare surpriză. Erau mii de tăbliţe din lut şi inscripţii pe foi de aramă şi de bronz, şi la fel de frumoase plăcute sculptate din marmură subţire. Pentru că era pentru prima dată când intram în contact cu acest lot de scrieri, am decis să le cercetăm imediat.

Abatele ne-a spus că el nu studiase aceste tăbliţe, dar i se spusese că erau de origine Persană şi avea să caute un Lama care le cunoştea. Aşa că a plecat, iar noi am început să le cercetăm. Caracterele nu erau cunoscute de nimeni din grupul nostru.

Plăcuţele erau făcute din câte două plăci de marmură albă curată, fiecare cam de un sfert de ţol grosime, lipite una peste alta cu un ciment pe care nu l-am putut identifica. Muchiile erau frumos rotunjite şi fiecare plăcuţă avea de jur-împrejur un chenar lat de doi ţoli, cu figuri sculptate în relief. Multe dintre aceste figuri erau încrustate cu aur curat, în timp ce titlurile, toate, erau scrise cu aur, fără a fi în relief. Tabletele erau grupate şi numerotate cu grijă, fiecare grup având numărul lui.

Datele erau reprezentate de ghirlande de flori împletite cu cârcei de viţă-de-vie şi frunze. Dacă aveam de citit o dată ca 1 Ianuarie 1894, prima lună a anului ar fi fost reprezentată de lujerul unei flori încă neâmbobocite, încrustată cu jad. Prima zi a lunii ar fi fost reprezentată prin floarea cu boboc, încrustată cu aur. Cifra 1 din 1894 ar fi fost întruchipată de floarea deschisă într-atît încât să descopere pistilul. Petalele florii erau încrustate cu lapislazuli, pistilul fiind încrustat cu aur, şi cu un mic diamant fixat în aur. Cifra 8 era floarea complet deschisă, cu 8 stamine la vedere, fiecare stamină fiind încrustată cu aur în jurul pistilului, cu un mic diamant plasat în aur. Cifra 9 era reprezentată de un trandafir cu 9 petale, complet deschis – o petală era din lapislazuli, una din jad şi alta din calcedonie, şi ordinea aceasta se repeta de 3 ori, ceea ce arăta că era atinsă limita cifrelor. Erau folosite astfel cifrele de la 0 la 9, apoi ele se repetau. Cifra 4 era un crin pe cale să se deschidă, arătând pistilul şi 3 stamine. Cupa crinului era o încrustaţie în jad de culoare deschisă, staminele erau dintr-un opal roşu împodobit de 4 diamante mici, iar pistilul era din lapislazuli, cu 4 diamante mici.

Spaţiul ocupat de text era încadrat de o ghirlandă subţire, încrustată cu aur, frunzele fiind din jad verde, şi toate acestea erau desăvârşit lucrate, până la cel mai mic detaliu. Fiecare plăcuţă era o adevărată bijuterie. Aspectul plăcuţelor şi metoda de datare indicau o epocă Atlantă timpurie. Fiecare dintre ele ar fi meritat un preţ regesc, dacă ar fi fost puse în vânzare.

Pe când visam astfel, veniră Abatele şi Marele Preot, însoţiţi de bătrânul Lama care avea grijă de plăcuţe. Am fost atît de captivaţi de povestirile lui, încât Abatele a trebuit să ne atragă atenţia că se apropia clipa apariţiei noastre în faţa lui Dalai-Lama şi că trebuia să ne îmbrăcăm în robe pentru asta.

Ajungând în camerele noastre, am găsit robe pregătite pentru fiecare dintre noi, dar habar n-aveam cum să le îmbrăcăm. Timpul trecea atît de repede că ne-am hotărât să ne luăm inima în dinţi, şi le-am pus pe noi alandala, cum am putut. Mai târziu am constatat că unii şi le puseseră pe dos, iar alţii le aveau cu faţa la spate, şi puţini reuşiseră să le îmbrace aşa cum trebuia.

Ajungând la camera de audienţe, l-am aşteptat pe Dalai-Lama să traverseze holul împreună cu garda lui, ca să intre în cameră pe uşile cele mari. Eram siguri că am văzut un surâs înflorind pe faţa lui. Apoi am aşteptat să se deschidă uşa laterală, ceea ce reprezenta invitaţia să intrăm în cameră. Curând, uşa se deschise şi am fost introduşi înăuntru, unde am găsit cele mai minunate decoraţiuni interioare pe care le-a văzut echipa noastră.

Tavanul camerei se termina cu un mare dom în centru. În acest dom erau trei deschideri largi, prin care pătrundeau fascicule largi de raze solare, luminând încăperea cu o strălucire şi o splendoare prea măreaţă ca să poată fi descrisă.

Pereţii erau complet acoperiţi cu tapiserii în fir de aur, împodobite cu figuri făcute din fire de argint. În centrul încăperii, pe un podium acoperit cu o ţesătură din fire de aur, şedea Dalai-Lama, înveşmântat într-o robă făcută din fire aurite, tivită cu purpură şi cu fire de argint.

Am fost conduşi în faţa lui Dalai-Lama de Abate şi de Marele Preot şi, ca şi mai înainte, ei au stat la capetele rândului format de noi. După câteva cuvinte de salut, Dalai-Lama coborâ de pe podium şi se opri în faţa noastră. Îşi ridică mâinile; am ingenuncheat şi am primit binecuvântarea lui.

De îndată ce ne-am ridicat, el păşi spre Şeful nostru şi, punându-i o broşă pe piept, spuse, printr-un interpret. Aceasta vă va permite, ţie şi tovarăşilor tăi, să mergeţi liber prin această ţară. Puteţi veni şi pleca după dorinţă, şi vă înmânez această pecete care vă conferă calitatea de cetăţeni ai Tibetului. Vă acord titlul de Domn al Marelui Gobi.

Apoi el merse în lungul rândului pe care îl formam şi puse câte o broşă mai mică, dar asemănătoare, pe pieptul fiecăruia dintre noi.

— Purtaţi asta ca pe un semn al stimei mele. Vă va permite accesul în toată ţara Tibetului. Este permisul vostru de liberă trecere, oriunde veţi merge.

Luă, din mâna Abatelui, sulul de hârtie care conţinea autorizaţia, şi îl înmână Şefului nostru. Broşele erau minunat lucrate din aur filigranat, purtând cea mai fidelă imagine a lui Dalai-Lama, săpată în relief în jad, şi fixată în centru, ca medalion. Ni s-a părut o bijuterie nepreţuită. Dalai-Lama şi toată lucrarea erau graţia întruchipată. Tot ce am putut spune a fost Mulţumesc.

Apoi intră bătrânul Lama care avea grijă de documente şi am fost informaţi că aveam să cinăm împreună cu Dalai-Lama. După încheierea cinei, conversaţia lunecă spre remarcabilele plăcuţe. Dalai-Lama, ca şi bătrânul Lama, vorbind prin interpret, ne-au povestit în amănunt istoria plăcuţelor, şi am notat totul cu grijă.

Se pare că aceste plăcuţe au fost descoperite de un călugăr budist rătăcitor în criptele aflate sub ruinele unui vechi templu din Persia. Acest călugăr a declarat că fusese condus spre ele de un cântec suav pe care îl auzise venind din ruine, pe când stătea în Samadhi. Cântecul era atît de dulce, şi vocea era atît de clară, încât în final a devenit curios, mergând în direcţia din care veneau, şi a ajuns într-o criptă din ruine. Vocea părea să vină de dedesubt. După o scurtă cercetare, nu a găsit nici o deschizătură; dar era hotărât să găsească sursa acelei voci.

Cu nişte unelte improvizate, începu să sape printre dărămături şi descoperi o lespede care părea să fie doar o porţiune din podeaua vechii cripte. Inima lui se scufundă în disperare, căci pentru o clipă se gândi că fusese deviat de la calea cea dreaptă, de cântecul venit din ruine.

Înainte să plece din acel loc, stătu câteva momente în meditaţie şi, în acest timp, vocea deveni mai clară şi mai limpede, îndemnându-l în final să continue. Cu un efort supraomenesc, el reuşi să ridice marea lespede. Aceasta i-a descoperit o deschizătură care ducea în jos. De cum păşi prin deschizătură într-un coridor, acesta fu luminat de o forţă nevăzută. În faţa lui scânteia o lumină strălucitoare. El a urmat lumina, care l-a condus spre intrarea într-o grotă largă, închisă cu uşi mari de piatră. În timp ce stătea în faţa uşii, balamalele începură să scârţâie şi marile lespezi de piatră se dădură încet la o parte, descoperindu-i o altă deschidere prin care el intră. De cum trecu pragul, vocea răsună limpede şi dulce, ca şi cum posesorul ei ar fi fost în acea incintă. Lumina, care se oprise la uşi, se mută în centrul marii grote, luminând-o în întregime. Acolo, în nişe, în pereţii imensei grote, acoperite cu praful adunat de secole, se aflau plăcuţele.

El cercetă câteva, realizând frumuseţea şi valoarea lor, apoi se hotărâ să aştepte până când putea lua legătura cu doi sau trei dintre tovarăşii lui de încredere, ca să discute cu ei despre mutarea plăcuţelor într-un loc sigur. Ieşi din grotă, puse la loc lespedea şi o acoperi din nou cu moloz; apoi porni în căutarea unor tovarăşi care să-i creadă povestea şi care să aibă tăria şi bunăvoinţa să-l ajute în realizarea planului său.

Această căutare a durat mai mult de trei ani. Toţi aceia cărora le istorisea povestea lui îl credeau nebun de-a binelea. În cele din urmă, într-o zi când peregrina, se întâlni cu trei călugări pe care îi cunoscuse într-o călătorie asemănătoare şi le spuse povestea lui. La început, ei au fost foarte sceptici, dar în aceeaşi seară, exact la ora nouă, în timp ce şedeau în jurul focului, vocea începu să cânte despre acele scrieri. A doua zi, cei patru îi părăsiră pe ceilalţi şi porniră spre ruine. Din clipa aceea, în fiecare seară la ora nouă, vocea cânta . Când erau obosiţi şi deprimaţi, vocea cânta şi mai dulce.

La sfârşitul călătoriei, pe când se apropiau de ruine, cu un ceas înainte de amiază, o formă ca de copil apăru în faţa lor şi începu să cânte, arătându-le drumul spre ruine. Când au ajuns, lespedea era dată la o parte şi ei au pătruns imediat în criptă. De cum s-au apropiat de ele, uşile s-au deschis şi ei au intrat în grotă. O scurtă examinare i-a convins pe călugări de valoarea şi autenticitatea descoperirii. Au fost atît de captivaţi de ea, încât nu au dormit trei zile şi trei nopţi. S-au grăbit cu toţii spre un sat aflat la 70 de mile distanţă, ca să facă rost de cămile şi de provizii care să le permită să transporte plăcuţele într-un loc mai sigur.

În cele din urmă au procurat 12 cămile, le-au încărcat şi apoi s-au întors. Plăcuţele au fost împachetate în aşa fel încât să nu aibă de suferit. Făcând rost de încă trei cămile, ei au pornit într-o lungă călătorie, prin Persia şi Afghanistan, spre Peshawar. Lângă Peshawar, ei şi-au ascuns poverile într-o peşteră izolată, unde acestea au rămas timp de 5 ani. Unul dintre călugări stătea permanent în Samadhi în faţa peşterii, ca să păzească plăcuţele. De la Peshawar, acestea au fost mutate la Lahnda, în Punjab. Aici ele au rămas vreme de zece ani. Apoi, în etape scurte, au fost aduse aici şi depozitate în palatul Marelui Lama.

Totul a durat peste patruzeci de ani. Din acest palat, ele urmau să fie duse în Shamballa. Cu alte cuvinte, noi le găsisem pe când erau în tranzit.

În această fază a povestirii, un asistent aduse în cameră patru plăcuţe şi le puse cu grijă pe suportul care servea drept masă, şi în jurul căruia eram aşezaţi, astfel încât să le avem în faţă. De îndată ce acele ceasornicului indicară ora nouă, se auzi o voce cântând ritmat, infinit de dulce, totuşi foarte înaltă, ca un glas de copil. Iată cuvintele traduse în engleză, pe cât de fidel le putem reda:

— Că există un Spirit inteligent, atotcunoscător, că această inteligenţă este Divină şi infinită, şi penetrează toate lucrurile, asta nu se poate nega. Deoarece această inteligenţă penetrează toate lucrurile, ea este infinită şi este sursa tuturor lucrurilor. Este Divină, şi Divinitatea ei a pus în formă, gândită sau vizibilă, faptul sau adevărul tuturor lucrurilor.

Puteţi numi acest Spirit inteligent, infinit de înţelept, Dumnezeu sau Binele, sau cum doriţi, căci omul trebuie să aibă un nume pentru orice lucru. Odată ce a numit un lucru, el are puterea să-l aducă în existenţă. Dacă omul numeşte ceva cu respect sincer, devoţiune şi proslăvire, el poate şi ajunge să devină ceea ce a numit.

Astfel puteţi vedea că omul, după alegerea sa, poate deveni Dumnezeu sau animal. El devine idealul pe care îşi propune să-l urmeze. Cu acest mod de a gândi, este uşor de înţeles că omul este fie singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, fie singurul fiu născut al animalului. Astfel, după alegerea sa, omul poate deveni răul sau diavolul, dacă păstrează în viziunea sa răul; sau poate deveni Dumnezeu, dacă il păstrează în viziune pe Dumnezeu.

În starea fără formă, Spiritul inteligent, infinit de înţelept, era tăcut şi contemplativ; totuşi, inteligenţa există şi se înţelegea pe sine ca producătorul – ca şi spectatorul – tuturor lucrurilor însufleţite sau neânsufleţite. În această stare liniştită, Spiritul atotcunoscător, inteligent a văzut că nu apărea nici o schimbare; şi reuşind să genereze sau să materializeze Universul, această inteligenţă a construit o imagine a ceea ce trebuia să fie Universul. Neavând altceva de urmat decât imaginea perfecta sau planul Divin, Universul a căpătat imediat forma dictată de această inteligenţă.

Tabloul Ideal Divin s-a extins până când a ajuns la vizibilitate perfectă. Este Universul pe care îl vedem astăzi, şi care merge înainte după planul perfect care i-a fost trasat.

Această Inteligenţă este şi a fost întotdeauna observatorul şi dirijorul acestui perfect plan Ideal Divin.

Această Inteligenţă a ştiut că era necesar să aducă în manifestare forma însufletită şi să o înzestreze cu toate potenţialităţile prin care se putea exprima complet. Aceasta este ceea ce este cunoscut ca omul nemuritor. Acest Ideal Divin, care se diferenţiază în toate fazele şi direcţiile, este astăzi nemurirea fiecărui om. Acest om fiind creat în Idealul Divin al Spiritului, Inteligenţa atotcunoscătoare, el a fost considerat Fiu al Principiului, cu stăpânire asupra oricărui atribut şi asupra oricărei condiţii. Fiu înseamnă a fi unit, şi nu a fi servitor. Trebuia ca acest Fiu să fie pe deplin liber să aleagă şi să nu ajungă în nici un fel un sclav sau o păpuşă.

Acest ideal nemuritor trebuie să includă întotdeauna o porţiune sau o scânteie din focul central al celui care l-a proiectat sau l-a adus în existenţă. Această proiecţie a fost prima celulă care, în cele din urmă, a devenit corpul omenesc, şi care este scânteia vieţii, trăind etern şi niciodată murind. Această celulă este, ca nume, Christ. Această celulă, divizată şi repetată de multe milioane de ori, păstrează imaginea Spiritului Divin proiectat şi împlântat în ea, şi nu poate fi pervertită de gândirea omului. Astfel, omul este întotdeauna Divin.

Această celulă îşi proiectează divinitatea în orice celulă creată prin multiplicarea sa, în afara cazului când este pervertită de gândirea omului. Ansamblul acestor celule, în cele din urmă, îşi constituie un container, sau un înveliş, care este numit corpul omenesc. Spiritul sau esenţa, încă în formă nemodificată, are inteligenţa necesară pentru a vedea toate schimbările din jurul său. Rămânând mereu la cel mai înalt nivel al său de conducere, omul este Spirit şi Spiritul este Dumnezeu.

Acest sine superior trebuie gândit, apreciat, slujit şi binecuvântat ca fiind înlăuntrul omului însuşi.

Mai întâi, trebuie să existe credinţa că el este acolo. Acest lucru aduce cunoaşterea faptului că el există în om; atunci binecuvântările şi mulţumirile date îl aduc la vedere. Omul este chiar lucrul acesta. Aceasta este calea dobândirii întregii cunoaşteri.

Creierul, la început, pare să fie observatorul, pentru că el este ansamblul celor mai delicate celule; şi aceste celule mai întâi acceptă vibraţiile şi le amplifică astfel încât ele să poată fi percepute de om. Apoi

acestea sunt selectate şi trimise spre toate celelalte organe; şi fiecare, dacă este menţinută în armonia divină, merge exact la organul căruia îi aparţine.

Fiecare organ şi centru nervos este locul sau centrul amplificator destinat centralizării omului adevărat. Când ele sunt armonizate şi coordonate, omul se înalţă în toată stăpânirea şi puterea sa. Atunci el aduce la lumină Duhul Sfânt, întreaga înţelepciune, Spiritul inteligent în acţiune creatoare. Atunci sufletul şi trupul sunt unite în acelaşi focar. Nimeni nu reuşeşte nimic decât dacă aduce în acest centru unic, conştient sau inconştient, toate facultăţile sale. Acesta este locul puterii, Christ dinlăuntrul omului, locul unde omul este suveran.

Atunci, cum ar putea un om să trăiască discordia, dizarmonia, păcatul sau boala, dacă nu le-ar idealiza şi aduce în manifestare el însuşi? Dacă el se consideră ferm, oricând şi etern, ca fiind Spiritul inteligent, şi nu ştie nimic altceva, el nu poate fi conştient de altceva inferior. Cu acest ideal superior menţinut permanent în apele limpezi ale gândirii inteligente a omului, el devine Dumnezeu. El este sigur că vocea interioară îi răspunde de fiecare dată.

În spatele voinţei stă dorinţa. Voinţa, în starea ei adevărată, este o forţă pură, lipsită de culoare, şi este pusă în acţiune de dorinţă. Dacă voinţei nu i se dă nici o culoare şi nici o direcţie, ea rămâne inactivă. Puneţi dorinţa în armonie cu forţa voinţei, şi voinţa va trece imediat la acţiune şi va chema legiuni întregi sub comanda ei – singura cerinţă fiind ca această comandă să respecte ordinea Divină.

Există miriade de lumi. Există, gândita, una singură din care ele au evoluat. Legea ei este ordinea care nu poate fi încălcată. Creaturile ei sunt libere să aleagă. Numai ele pot crea dezordine, ceea ce înseamnă durere şi suferinţă, ură şi teamă. Toate acestea, doar creaturile le pot manifesta.

Marele Principiu se manifestă ca Lumină Aurită. Nu este undeva departe, ci este chiar în tine insuţi. Menţine-te în strălucirea lui şi vei vedea limpede toate lucrurile.

Mai întâi, cu toată fiinţa ta, cunoaşte un lucru: ca propria ta gândire, când se înalţă, este una cu acea gândire care a adus la lumină lumile.

Mai presus de neagra dezordine şi de şuvoiul de mizerie umană, trebuie să se ridice ordinea care este pacea. Când omul va învăţa că el este una cu gândul care, el însuşi, este toată frumuseţea, toată puterea, şi toată liniştea, el va şti că fratele lui nu-l poate jefui de dorinţa inimii sale. Atunci el va sta în Lumină şi se va înconjura cu propria lumină.

Fiule, lasă să treacă prin mintea ta numai imaginea dorinţei tale, care este Adevăr. Meditează numai asupra dorinţei adevărate a inimii tale, ştiind că ea nu face rău nici unui om şi este cea mai nobilă. Aceasta este legea prin care aduci în manifestare dorinţa inimii tale.

Lasă-l pe acela care ridică mâna spre a-l trăzni pe fratele său, să-şi amintească faptul că fulgerul va trece chiar prin sufletul şi trupul său.

Cercetări ulterioare vor putea să dovedească faptul că aceste plăcuţe sunt copii făcute pentru a proteja originalele. Dacă sunt copii, ele trebuie să fi fost făcute în Epoca Indo-Ariană timpurie. După câte se cunosc, nu există nimic asemănător cu ele astăzi. Din ce sursă ar fi putut apărea ele, dacă nu din cea Unică? De aceea au putut fi repetate, în vers şi cântec, de multe mii de ori.

O, omule! Unde ţi-e coroana?
Din eternitate, mai departe.
Unde ţi-e sufletul?
Din Infinit crescut
Mereu şi mereu,
Tot ce ai mai nobil.

Aşa cântau cele patru plăcuţe aşezate în faţa noastră, fiecare din ele valorând o avere princiară.

CAPITOLUL XI

Sper că cititorii îmi vor ierta libertatea pe care mi-am luat-o deviind de la subiectul principal. Acest lucru mi s-a părut necesar pentru a vă prezenta, într-un mod cât mai concis, câteva dintre numeroasele şi larg răspânditele locuri unde au fost descoperite documente şi inscripţii care se referă direct la vechile civilizaţii, la artele şi cultura lor, precum şi ideile şi motivele determinante care au menţinut acele civilizaţii la nivelul unor realizări foarte înalte.

Câteva grupuri de oameni încă urmăresc atingerea acestor realizări superioare. Aceste grupuri, într-o anumită măsură, prin prezentarea realizărilor lor, devin un far călăuzitor pentru rasa umană aflată în mers

spre un punct mai înalt al progresului civilizaţiei. Încă mai trebuie arătat că greşelile câtorva, acceptate de majoritate, pot copleşi şi conduce masele la uitare pentru o mare durată de timp.

În viziunea noastră, prezentul conţine tot viitorul; numai realizările prezentului dau forma viitorului. Astfel, umanitatea are o singură cale: dacă prezentul este făcut perfect, atunci şi viitorul va fi perfect. Nu este vorba de perfecţiunea prezentă AMâNATă până la o perfecţiune viitoare; ci este perfecţiunea prezentă conştientă, care generează conştiinţa viitorului perfect.

Oriunde mergeam, găseam un popor care, cândva, trăia complet în prezent. Tot viitorul era în acord complet cu realizările prezentului, astfel că viitorul nu putea lua o altă direcţie. După cum spune porunca: Să nu-ţi faci griji pentru viitor. Toate preceptele lor se rezumau în: Trăieşte sincer în prezent şi viitorul va trebui să fie ceea ce este prezentul.

Folclorul lor, cântecele lor, rugăciunile lor, – chiar şi cele scrise pe roţile de rugăciune – ilustrează această idee. Dansul diavolului, la care Tibetanii participau atît de bucuroşi, a fost născocit pentru a respinge răul care distrusese concepţia sau conştiinţa rasei lor. Prin obişnuinţă, el a degenerat într-o biată ceremonie pentru alungarea spiritelor rele. Poporul a devenit atît de preocupat de spirite, încât a uitat de spiritul atotcuprinzător. Această degenerare nu se restrânge la o singură rasă sau credinţă, ci la toate rasele şi credinţele. Dansul original ilustră frumuseţea şi puritatea atît de profund înrădăcinate, încât nici măcar o sugestie spre rău nu le putea afecta.

Am cercetat şi poveştile cu spiriduşi din marea de nisip – cum este numită, în China, regiunea Gobi. În multe locuri se auzeau voci ciudate; de multe ori ne-am auzit chemaţi pe nume. Am auzit larma făcută de mari mulţimi de oameni, care păreau că se află lângă noi. Adesea auzeam diverse instrumente muzicale acompaniind voci dulci care cântau. Am văzut multe miraje şi am auzit zgomotul nisipurilor mişcătoare.

Suntem siguri că straturile de aer, la o anumită distanţă deasupra deşertului, sunt atît de limpezi încât, în anumite momente, când toate condiţiile sunt în acord armonios, ele acţionează ca panouri sonore care reflectă vibraţiile emise cândva, demult. Credem că în felul acesta sunt reproduse întâmplările medievale, datorită vibraţiilor care au fost emise. Astfel, straturile de aer devin membrane sonore care culeg şi reflectă vibraţiile, exact la fel cum culeg şi emit vibraţiile unui miraj.

În vremea aceea devenisem atît de captivaţi de munca noastră, încât parcă aveam aripi. Lucrând sub îndrumarea bătrânului Lama, am copiat şi am desenat la scară multe plăcuţe, ca şi alte inscripţii.

Dimineaţa plecării noastre sosi, limpede şi luminoasă. Prezentasem mulţumirile noastre tuturor celor din palatul lui Dalai-Lama; dar străzile erau înţesate de oameni, foarte nerăbdători să ne ureze drum bun. Peste tot, mâini se legănau în semn de rămas bun, sau ne ofereau înscrisuri cu rugăciuni pentru siguranţa noastră pe drum. O delegaţie a mers în faţa noastră pe mile întregi, cu roţi de rugăciuni instalate pe prăjini înalte, şi rostind rugăciuni. Cincizeci de persoane ne-au însoţit până la Shigatze, spre izvoarele fluviului Brahmaputra. Apropiindu-ne de acest oraş, al doilea din Tibet, ne apăru în faţă marea Lamaserie Tashi-lunpo, situată la o milă de oraş. O delegaţie din această Lamaserie ne întâmpină la 3 mile distanţă de ea şi ne invită să fim oaspeţii Lamaseriei pe durata şederii noastre. Ni s-a făcut o primire cordială, din toate punctele de vedere.

De cum am intrat în Lamaserie, am simţit calmul şi pacea care umpleau încăperile ei, ca o prezenţă măreaţă. Într-adevăr, era un loc ideal ca să ne odihnim înainte să ne reluăm călătoria spre Lacul Dolmă şi spre Sansrawar. Eram şi nerăbdători să examinăm documentele acestei mânăstiri. De acolo doream să mergem mai departe cât mai rapid posibil, căci era stabilit să ne întâlnim cu Maestrul Bhagavanzi la Templul Pora-tat-sanga.

După masa de seară cu Lamasii, am discutat despre multe temple frumoase. Conversaţia a lunecat apoi spre diferenţele dintre credinţele religioase. Un Lama foarte bătrân spuse:

— Lamasii şi Yoghinii nu împărtăşesc aceleaşi credinţe. Yoghinul nu poate crede că învăţăturile unui singur om pot fi totul; el consideră că orice fiinţă umană are acces la toată cunoaşterea prin sine însăşi, în vreme ce Lamasii sunt adepţii lui Buddha, şi numai ai lui. După toate probabilităţile, fiecare fiinţă umană îşi va dezvolta şi realiza potenţialitatea. Un creştin va atinge conştiinţa Christică, un budist va atinge desăvârşirea lui Buddha, şi aşa mai departe. Fiecare are dumnezeul lui, şi peste tot se spune că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul lui. Toate naţiunile şi toate popoarele au dumnezeii lor, diferiţi.

Unii au un dumnezeu al focului, alţii au un dumnezeu al recoltei, şi aşa mai departe. Fiecare pretinde că are un Dumnezeu mai bun decât al fratelui său. Cum să înţeleg că Dumnezeu l-a făcut pe om

după chipul lui, când, văzând atîţia dumnezei diferiţi, aş spune mai degrabă că fiecare om şi-a făcut Dumnezeul după imaginea sa, a omului?!

Am descoperit aici şase Lamaşi aflaţi în fruntea unui grup de asceţi cunoscuţi sub numele de Lamaşi rătăcitori, care merg încolo şi încoace fără nici un fel de bagaje. Ei niciodată nu cerşesc, nu cer ajutor şi nu acceptă mâncare sau bani de la nimeni. Ei sunt permanent în legătură unii cu alţii şi cu cei şase de la mânăstire. Există trei ramuri ale acestui ordin, fiecare având câte un şef, deci sunt în total nouă capi ai ordinului. Cei trei capi ai celor trei ramuri se puteau afla în trei ţări diferite. Fiecare dintre cei care peregrinează păstrează legătura directă cu şeful ramurii în care lucrează; şeful ramurii menţine legătura cu cei şase. Metoda folosită de ei pentru a comunica, noi o numim transferul gândirii, în lipsa unui nume mai bun, dar ştim că este o forţă mult mai subtilă şi mult mai concretă. Ei o numesc Atma, sufletul conversând cu sufletul, fără să folosească vreun medium. Am cunoscut şase dintre aceşti Lamaşi şi am luat prânzul cu ei a doua zi.

Bătrânul Lama ne-a informat că avea să ne însoţească la templul Pora-tat-sangă atunci când vom termina lucrul. Am acceptat oferta lui, căci era prieten cu Muni-ul care ne era ghid şi interpret. Amândoi ne-au ajutat pe toate căile în munca de la documente.În timpul unei discuţii, bătrânul Lama ne spuse:

— Doi dintre camarazii voştri care au plecat vara trecută vor sosi la Calcutta astăzi la ora unu şi jumătate; şi, dacă vreţi să comunicaţi cu ei, o puteţi face.

Şeful nostru scrise un mesaj, indicându-le să meargă direct la Darjeeling şi să se ocupe de o anumită problemă, aşteptând sosirea noastră pe 24 August. A datat nota, a făcut o copie după ea şi i-a dat lui Lama originalul. Lama a citit nota, a împăturit cu grijă hârtia şi a pus-o deoparte.

Într-adevăr, tovarăşii noştri s-au întâlnit cu noi la Darjeeling pe 24 August. Ei ne-au arătat s un mesaj scris care le fusese înmânat la mai puţin de 20 de minute de la sosirea lor în Calcutta. Bănuiseră că aducătorul era un curier care fusese trimis de departe cu mesajul. Acum aveam dovada concretă a abilităţilor unora dintre aceşti Lama. Dacă această abilitate putea fi extinsă într-o direcţie, de ce nu s-ar fi putut în toate direcţiile?

Eram nerăbdători să ajungem la Pora-tat-sangă, căci multă lume avea să se adune la templu în acest anotimp, un moment foarte favorabil pentru o asemenea vizită. Am mers pe drumul prin Gyantze şi ni s-a spus că vom găsi un chela foarte deosebit, care era cunoscut de toţi sub numele de chela care râde. Râsul şi cântecul lui l-au trecut pe el şi pe tovarăşii lui peste multe locuri dificile, mulţi fiind vindecaţi de cântecul lui.

De cum am intrat în curtea Lamaseriei, un individ înalt, foarte simpatic, s-a apropiat de noi şi ne-a urat un bun-venit din inimă, spunând că sperau să locuim la Lamaserie pe durata şederii noastre în sat. I-am spus că ne grăbeam să urcăm, dimineaţa, spre trecătoarea Phari.

— Da, – răspunse el – înţelegem că mergeţi spre Pora-tat-sanga. Eu mă întorc într-acolo mâine dimineaţă şi voi fi încântat să merg cu voi, dacă doriţi.

Am acceptat şi, râzând din inimă, el ne-a condus la locuinţa noastră din sala mare a Lamaseriei. După ce ne-am instalat, el ne ură noapte bună şi plecă spunând că aveam să ne revedem în zori. În timp ce se îndepărta, el cânta cu o voce bine modulată. Acesta era chela care râde. Dimineaţa devreme am fost treziţi de cântecul lui, prin care ne anunţa că micul nostru dejun era pregătit.

Ne-am luat rămas bun de la Lamaşi, am primit binecuvântările lor, şi am fost gata de plecare la drum spre trecătoarea Phari. Acest drum trecea peste piscurile Phari şi Kang La. În general, era un urcuş dificil, dar în locurile mai dure chela mergea în faţă cu râsete şi cântec. În locurile cele mai grele, vocea lui răsuna şi parcă ne înaltă peste ele fără nici un efort. Am ajuns în vârful trecătorii la ora 3 după-amiază.

Spre surpriza noastră, în locul unor munţi sălbatici, am descoperit o vale frumoasă întinzându-se în faţa noastră. Această vale este numită Chubi. Deşi se află la 16 mii de picioare deasupra nivelului mării, ambele laturi ale văii sunt acoperite de minunate păduri ai căror arbori, frunzoşi şi masivi, sunt foarte luxurianţi. În faţa noastră vedeam sate cu temple frumoase. Nu am mers prin vale, ci am luat-o pe o cale mai scurtă, prin Tachi-cho-jong, apoi spre Pora-tat-sanga. şi această cale s-a dovedit a fi bună. Nu mersesem decât puţin, când am intrat într-o frumoasă pădure, plină de pârâiaşe. Am văzut aici o abundenţă de păsări cântătoare şi sălbatice.

Următorul nostru loc de popas a fost la Maha Muni. Templul de aici, ca o fortăreaţă, ne-a intrigat; şi aici, ca pretutindeni, am fost primiţi cu toată inima. Mai-marii locului ne-au spus că era inutil să ne roage

să rămânem mai mult, căci Maestrul Puriji trecuse chiar înaintea noastră spre Templul Pora-tat-sanga, unde deja se adunau mulţi Yoghini, Saddhu şi Guru; şi că puteam avea o bună companie în ultima zi a călătoriei.

A doua zi în zori, pelerinii se adunaseră, nerăbdători să pornească la drum ca să-l întâlnească pe marele Maestru Puriji. Toţi erau dornici să vadă Pora-tat-sanga – cum s-au exprimat ei, o bijuterie aşezată pe un prag de stâncă, – cel mai semeţ templu din lume.

— Să rămânem noi la Maha Muni când acest mare om a apărut chiar în faţa noastră? cânta chela care râde.

— O, nu. Rămâi cu bine, Maha Muni, te iubim şi ne vom întoarce la tandrele tale îmbrăţişări. E irezistibila călătorie spre Pora-tat-sanga.

Astfel, caravana porni. Marele Everest stătea în faţa noastră, înălţându-se în lumina răsăritului care se apropia, golaş şi alb în roba sa de cristal curat. Ne ispitea să mai facem câţiva paşi şi să întindem mâinile ca să-i atingem tivul veşmântului. Dar când mai făceam câţiva paşi, trupul lui rămânea tot departe. Chomolhari, vecinul său apropiat, înalt de 24 de mii de picioare, pe care le depăşisem, acum părea un pigmeu faţă de monstrul dinaintea noastră.

Auzisem că poteca de pe flancurile lui era stâncoasă şi periculoasă, dar acum ne chinuiam cu o potecă pe care am mers, în cea mai mare parte, pe mâini şi genunchi. Totuşi, cântecul şi râsul lui chela ne-au purtat înainte ca pe nişte aripi.

În entuziasmul nostru, uitasem pericolele. Păream să trecem peste aceste locuri într-o clipită. Soarele, risipind iluzia că puteam atinge măreţul Everest la pasul următor, ne revela splendori a căror descriere în cuvinte ar fi doar o parodie. Turnuri şi mari temple naturale, încoronate cu cristal, erau peste tot; chiar Everestul, Marele Everest, stătea în faţa noastră.

L-am văzut în lumina lunii, odată cu prima lumină a zorilor care înmugureau, când primele raze ale soarelui îi sărutau fruntea netedă; apoi cu razele pline ale soarelui de amiază întinzându-se asupra lui; şi iarăşi, când soarele cobora treptat şi îi ura noapte-bună, scăldându-l în glorie cu ultimele raze, amurgul înălţând spre cer o aureolă peste creasta lui măreaţă.

Dragă cititorule, poţi oare să nu înţelegi de ce poteca din acele zile nu a fost nici lungă, nici obositoare? Am străbătut-o pe toată într-o clipă. vibraţiile de vigoare, pace, putere şi armonie care sunt permanent emise din temple nu slujesc decât la a-i chema pe călători spre aceste piscuri. Vă miraţi că munţii Himalaya nu produc nici o teamă omului? Vă miraţi că poeţii niciodată nu obosesc să le cânte măreţia?

În cele din urmă, la căderea nopţii, cărările fuseseră învinse toate şi ne-am oprit gâfâind pe o stâncă plată ca o masă, de o lăţime considerabilă.

Pe drumul din faţa noastră se aflau multe temple, dar bijuteria Pora-tat-sanga se înaltă la două mii de picioare deasupra noastră, scăldată într-o lumină orbitoare. Părea ca un bec uriaş aşezat într-o crăpătură din peretele vertical de stâncă; lumina sa ilumina stâncile şi templele de jur împrejurul nostru.

Aici, în amfiteatrul de pe stânca unde ne găseam, era o mare mulţime de bărbaţi şi femei. Spre surpriza noastră, am descoperit că femeile nu erau oprite să ia parte la acest pelerinaj; putea veni oricine dorea.

Aici trăiseră marii Rishi (înţelepţi). De-a lungul acestei poteci trecuse înţeleptul Niri. De trei ori, cei cinci fraţi trecuseră pe cărare, o dată singuri, o dată cu marea lor mamă, şi încă o dată cu marea şi bună Darupati, mândria şi splendoarea întregii feminităţi. Acum stătea aici Yoghinul Santi, cel mare, cel pur, dar umil, în Samadhi profund.

— Unde pot găsi toţi aceşti oameni hrană şi adăpost? am întrebat.

— Nu vă faceţi griji pentru hrană sau adăpost, cânta chela care râde. Aici este o abundenţă de hrană, adăpost şi veşminte pentru toţi.

— Aşezaţi-vă cu toţii, se auzi vocea lui chela, în tonurile cele mai dulci. Nu se aşezaseră bine toţi, că apărură mari vase aburinde cu hrană. Yoghinul Santi se ridică şi începu să împartă hrana în jurul său, ajutat de chela şi de alţii. Când foamea le-a fost potolită, toţi s-au ridicat şi au fost conduşi, pe grupuri, în templele învecinate, ca să-şi petreacă acolo noaptea.

Templul spre care am fost conduşi de chela era pe un prag neted, vertical, de piatră, la vreo 75 de picioare deasupra locului unde stăteam noi şi ceilalţi. Apropiindu-ne, am observat un stâlp lung, cu baza aşezată pe stânca pe care stăteam, şi cu vârful sprijinit de platforma stâncii de deasupra. Cum nu părea să

existe vreo altă cale de acces, ne-am adunat la baza lui şi priveam în sus. Stând noi aşa, alte grupuri ni s-au alăturat.

Alte temple erau construite în nişele formate de alte praguri, chiar deasupra primei platforme. Pentru o clipă, singura noastră speranţă de adăpost pentru noapte păru să depindă de abilitatea noastră de a ne căţăra pe acel stâlp. Atunci chela spuse:

— Nu vă grăbiţi.

Prin vocea lui, cântecul izbucni:

— Preaiubitule, prin tine căutăm adăpost în această noapte binecuvântată.

Instantaneu, toţi cei din jur rămaseră liniştiţi pentru o clipă. Într-un singur glas, ei rostiră aceste cuvinte, cu o putere dinamizantă:

— Iată puterea Divină, A-U-M.

Într-o clipă, toţi se găseau pe pragul de stâncă, şi noi, împreună cu ceilalţi, ne-am continuat drumul spre templele unde eram conduşi. Când am ajuns la templele unde fusesem repartizaţi, orice urmă de oboseală dispăruse. În noaptea aceea am dormit ca nişte prunci. vibraţiile de putere emise de grupul acela ar fi putut mişca munţii din loc, dacă ar fi fost astfel dirijate.

CAPITOLUL XII

În dimineaţa următoare, la ora patru, am fost treziţi de vocea lui chela, răsunând tare şi clar:

— Natura se trezeşte; la fel trebuie să se trezească şi copiii naturii. Soseşte dimineaţa unei noi zile. Libertatea zilei vă aşteaptă. A-U-M.

Am mers pe platforma de care stătuse sprijinit vârful stâlpului în seara dinainte şi, spre surpriza noastră, am descoperit că stâlpul fusese înlocuit de o scară săpată în piatră. Pe când coboram, ne întrebam dacă visasem în noaptea precedentă.

Chela ne aştepta la baza scării, şi ne-a spus:

— Nu, nu aţi visat. Scările au fost imaginate în noaptea aceasta. Maestrul Puriji le-a pus aici în folosul tuturor; astfel că, vedeţi, este un vis care s-a împlinit.

În timpul celor două săptămâni ale şederii noastre în acest loc am fost serviţi cu hrană caldă. N-am văzut niciodată să fi fost preparată undeva, totuşi eram serviţi din abundenţă.

Chela şi un altul au început să urce spre Pora-tat-sanga. La început se urca pe trepte tăiate direct în piatră; apoi erau scânduri fixate peste fisurile care se căscau în canioane adânci dedesubt. O parte a urcuşului era realizată cu ajutorul funiilor bine fixate în crăpăturile de deasupra. Deşi cei doi au încercat vreme de două ore, ei n-au reuşit să se apropie de cel de-al doilea prag, aflat la vreo 500 de picioare de locul de unde porniseră. Au hotărât că erau nevoiţi să renunţe.

Pe când încă ezitau, Yoghinul Santi, ştiind situaţia lor, le-a strigat:

— De ce nu coborâţi?

Chela răspunse:

— Încercăm, dar stâncile ne ţin pe loc.

Trăiau ceea ce constataseră mulţi, că este mai uşor să urci un perete abrupt de stâncă, decât să-l cobori.

— Ei bine, atunci de ce n-aţi rămâne acolo? glumi Yoghinul. O să venim mâine cu mâncarea; poate până atunci o să puteţi urca până în vârf.

Apoi i-a avertizat să stea cât se poate de liniştiţi, căci realiza situaţia dificilă în care se aflau. După 3 ore de îndrumari atente, au ajuns iarăşi la noi. Cu un oftat, Yoghinul murmură:

— Aşa scade entuziasmul tinereţii.

Tinerii priviră lung în sus:

— Dacă Maestrul Puriji stă acolo, probabil e ghinionul nostru că stăm aici. Cărarea aceea e prea dificilă pentru noi.

— Nu vă faceţi griji, spuse Yoghinul, cineva mai înalt decât voi va avea grijă de asta. Acum odihniţi-vă. Aţi pornit excelent.

Mulţi au întrebat când aveam să-l putem vedea pe Marele Maestru. Yoghinul răspunse:

— Astă-seară.

Ne-am minunat că putuse fi construit un templu în poziţia pe care o ocupa Pora-tat-sanga.

Maestrul Puriji veni şi discută cu noi în timpul cinei. I s-a povestit despre eşecul încercării de a urca spre templu. Maestrul spuse că ei reuşiseră pentru că făcuseră o a doua încercare.

La ora 4 în seara următoare, ne-am strâns cu toţii dedesubtul templului. Yoghinul Santi s-a aşezat în Samadhi. Trei din grup au mers pe o stâncă plată, foarte întinsă, şi s-au aşezat ca pentru rugăciune. În foarte scurt timp, stânca începu să se ridice şi ei au fost purtaţi spre templul de pe vârf.

Atunci Yoghinul Santi spuse către chela şi ceilalţi doi:

— Sunteţi gata?

— Da, răspunseră ei nerăbdători şi se aşezară pe stânca de lângă el.

Deodată, stânca începu să se mişte încet şi cu toţii au fost transportaţi spre acoperişul templului. Apoi veni rândul nostru. Am fost rugaţi să stăm grupaţi; apoi toţi se ridicară în picioare, cei de la templu înaintară pe acoperiş, şi începură să cânte A-U-M. În mai puţin timp decât e necesar ca să povestim, stăteam pe acoperişul templului. În câteva momente, cu toţii eram adunaţi la cel mai înalt templu din lume.

Când ne-am aşezat, Maestrul Puriji începu să vorbească:

— Există printre voi câţiva care nu au fost niciodată martori la levitaţia corpurilor şi se minunează. Daţi-mi voie să vă spun că nu este vorba de nici o minune, ci este o putere care aparţine omului. Noi o considerăm asociată cu ştiinţa vechii Yoga. În trecut mulţi oameni o foloseau şi nu o considerau miraculoasă. Gautama Buddha vizita multe locuri îndepărtate prin levitaţia corpului său fizic. Am văzut mii de oameni care au realizat desăvârşirea şi există mult mai mari dovezi de putere decât ceea ce veţi vedea, dovezi ale unor forţe irezistibile, capabile să mute munţii din loc atunci când sunt controlate pe deplin.

Vă rugaţi şi cântaţi pentru libertate şi pentru eliberarea de orice limitare şi teamă, dar dacă nu aţi uitat şi nu aţi iertat limitarea, atunci v-aţi amintit-o foarte bine şi aţi uitat de libertate. Un sistem de Yoga pură este un mesaj de deplină libertate către întreaga lume.

Daţi-mi voie să vă dau o explicaţie despre A-U-M. În engleză se foloseşte forma mai scurtă OM. Corect, în limba Hindi, este A-U-M. De aceea, vom vorbi din acest unghi.

'A' este un sunet gutural. Pronunţându-l, observaţi că porneşte din gât. Pentru a pronunţa 'U', buzele trebuie împinse înainte. 'M', observaţi, se formează prin apăsarea buzelor una de alta, producând un ton rezonant ca bâzâitul unei albine. De aici veţi înţelege că sacrul cuvânt AUM este fundamental, inteligent, atotcuprinzător, infinit. Universul lui include toate numele şi formele.

Ştim că forma este pieritoare, dar concretul sau realul de dinainte ca forma să fi fost exprimată, ceea ce este numit Spirit, este nepieritor; din acest motiv, noi numim această realitate nepieritoare: AUM.

Un Saddhu îşi învaţă ucenicii astfel: 'Tat-manu-asi'. Când ucenicii realizează ce înseamnă asta, prin meditaţie profundă şi Adevăr absolut, ei răspund doar 'Su-ham'. În traducere, învăţătorul le spune discipolilor săi: 'Tu eşti Dumnezeu' şi ei răspund 'Aceasta sunt'.

Să privim mai atent afirmaţia lui şi răspunsul dat de ucenici când ei îşi realizează Divinitatea, 'Su-ham'. El conţine două consoane şi trei vocale: cele două consoane s şi h, şi cele trei vocale a, u şi m, care este o silabică medială.

Consoanele nu pot fi pronunţate decât însoţite de vocale. Astfel, în domeniul sunetului, consoanele reprezintă ceea ce este pieritor, iar vocalele, ceea ce e nepieritor. De aceea, s şi h sunt supuse pieirii. Rămâne A-U-M, şi forma AUM este eternă.

O, tu, căutător al Adevărului, AUM este marele DUMNEZEU. Cei înţelepţi îşi ating obiectivele susţinuţi de AUM. Cel care contemplă prima parte a lui AUM, 'A', îl contemplă pe Dumnezeu în faza sa de veghe. Cel care meditează asupra lui 'U', a doua parte a lui AUM, obţine viziunea lumii interioare şi este din Spirit. Cel care meditează asupra lui 'M', a treia parte a lui AUM, îl vede pe Dumnezeu în sine însuşi, devine iluminat şi este imediat eliberat. Meditaţia asupra lui AUM, sinele cel mai înalt, cuprinde TOTUL.

Privesc departe, în marele cosmos alb de lumină. Acolo se află cineva înveşmântat într-o simplă robă din cea mai pură lumină, înfăşurată în jurul lui, bunăvoinţa luminii pure radiind din înfăţişarea lui. De pretutindeni din jurul lui vine o voce, şi prin acea voce răsună cuvintele: '

Eşti tu pentru eternitate'. El vine tot mai aproape. Vocea vorbeşte iar: 'În această zi şi în acest ceas îţi este dată ţie păstorirea întregii omeniri, care nu are început, nici sfârşit! Este punctul focal al radiaţiilor de lumină pură, concentrate pentru a arăta întregii omeniri originea sa în Divinitate. Acesta nu este simbolul vreunui ordin sau al vreunei frăţii; este simbolul omenirii în puritatea sa primară, înainte de apariţia vreunei fraternităţi. Condiţia primară încă nu a vorbit; ea este cu mult înainte ca pământul să prindă

viaţă în marea sa nebuloasă, cu mult înainte ca acest pământ să dobândească această orbită şi să atragă ceea ce îi aparţinea.

Este proiecţia primei fiinţe umane, care trebuie să domnească, cu putere deplină, asupra oricărei forţe care a legat atomii din nebuloasa pământului într-un corp. Ascultaţi. Vocea dimprejurul lui vorbeşte. Porunca este 'Să fie Lumină'. Orbitoarele raze albe ţâşnesc, fiinţa le aduce într-un punct focal, nebuloasa pământului izbucneşte, şi acel punct focal este soarele central al nebuloasei. Pe măsură ce nucleul central îşi adună la un loc atomii, aceştia primesc mai multă lumină. În spatele acestei fiinţe există o dirijare conştientă care proiectează razele de lumină spre punctul focal.

Acum fiinţa vorbeşte, şi îi auzim cuvintele. Ele sunt formate din litere de lumină aurie pură; le pot citi. 'Vin din marele cosmos al luminii ca să te privesc, o, Pământ! Cheamă spre tine particulele. În fiecare particulă, proiectează viaţă care este viaţa eternă, Lumina care este marele Principiu al Vieţii, Tatăl, radiaţia vieţii depline; şi declar despre tine: EU SUNT'.

Acum văd fiinţa făcând un semn. Împreună cu ea sunt alte fiinţe şi, din mijlocul lor, cineva vorbeşte: 'Cine este preaiubitul care se înalţă din Tatăl, cosmosul luminii?'. Vocea dimprejur vorbeşte iar, în şoaptă: 'Sunt eu însumi, adus în formă pentru a primi în stăpânire, căci am domnia, şi prin mine însumi se manifestă stăpânirea mea'. Iată, este Krishna, Hristos, Christ, toţi trei în UNUL.

Fiinţa vorbeşte din nou şi răspunde: 'EU SUNT, şi voi toţi sunteţi CEEA CE SUNT'. Vocea continuă: 'Priveşte dincolo de mine; vocea lui Dumnezeu vorbeşte prin mine. EU SUNT Dumnezeu şi voi sunteţi Dumnezeu. Orice suflet, în puritatea sa originară, este Dumnezeu'. Privitorii tăcuţi din jur aud vocea care vorbeşte prin acea fiinţă, spunând: 'Iată, omul este Dumnezeu, şi iarăşi, Christul lui Dumnezeu apare din marele Cosmos'.

Nu este vorba de emoţie, nici de infatuare; este o imagine clară, calmă a omului, ridicându-se din Dumnezeu în putere şi stăpânire deplină. Este puterea întregii omeniri; nici un om nu este exclus de la ea. În spatele fiinţei este o radiaţie orbitoare de lumină albă, de cristal pur. Ea a izvorât din lumina albă pură, este formată din lumină albă pură; de aceea, omul este LUMINă ALBă PURă. Lumina albă pură este viaţa Divină, viaţa lui Dumnezeu. Prin om, razele pure ale vieţii Divine doar emană sau se manifestă. Dacă ne fixăm sau ne focalizăm idealul prin contemplaţie, viziunea dobândeşte viaţa, vine tot mai aproape, până când viziunea şi forma sunt unite şi se exprimă prin noi înşine, şi devin una cu noi; atunci noi devenim 'ACEASTă'. De aceea, spunem întregii omeniri: 'EU SUNT VOI îNşIVă, exprimându-L pe Dumnezeu'. Când adevărata mamă înţelege asta în momentul concepţiei, atunci are loc imaculata concepţie; atunci nu mai există renaştere. Aceasta este feminitatea, bărbăţia, umanul; umanul este Dumnezeu – adevărata Divinitate a întregii omeniri. Aceasta este Atma, sufletul cuprins în bărbat şi femeie.

Adevărata putere a femeii este coexistenţa, coordonată cu această imagine. Unul, Unicul, este idealul masculin şi feminin. Împreună, sunt Darupaţi, mândria maternităţii, idealul feminin, eternul din omenire manifestat ca ajutor şi tovarăş; de multe ori e sortit să se înalţe ea singură în perspectivă, dar împreună în ansamblul planului Cosmic. În adevărata sa putere, femeia îşi oferă trupul pe altarul naşterii, pentru a fi folosit la aducerea pe lume şi hrănirea copilului-Christ. Aceasta este adevărata concepţie imaculată şi, atunci când este realizată cu adevărat în gândire, cuvânt şi faptă, copilul nu este conceput în păcat şi nu este născut în nelegiuire, ci este pur, sacru şi sfânt, conceput de Dumnezeu, născut de Dumnezeu, imaginea Christului lui Dumnezeu. Un astfel de copil niciodată nu va avea nevoie să treacă prin a doua naştere. Numai din cauza gândurilor de ordin fizic, copilul este născut fizic şi astfel poate să-şi asume ideile fizice de păcat şi discordie ale bătrânilor şi părinţilor. Numai asta face necesară renaşterea.

Când femeia îi permite Christului să se înalţe dinlăuntrul ei, nu numai că ea este Christ, ci şi copilul este Christ, şi este precum Isus. Atunci ea vede Christul lui Dumnezeu în faţa ei.

Când umanul, ceea ce a unit sau alăturat bărbatul şi femeia, masculinul şi femininul, îşi trimite adevărata sa chemare, atunci trupul imaculat al femeii este gata pentru acel lucru imaculat – concepţia Copilului Christ -, ca să-l aducă pe lume. Acest trup a fost pregătit şi proiectat pentru femeie cu mult înainte ca lumea să fie proiectată în formă.

Maestrul Puriji se opri din vorbit. El ne invită să-l însoţim la o peşteră mare unde mai mulţi Yoghini şedeau în Samadhi.

Am stat la templu şi în această peşteră vreme de nouă zile. Mulţi dintre Yoghini trăiau acolo de ani de zile şi, atunci când ei ies din izolarea lor, fac lucruri minunate în mijlocul poporului lor.

Ni s-a spus că, după ce avea să se încheie întrunirea, o parte din pelerini aveau să se întoarcă în India pe la Lacul Sansrawar şi prin Muktinath. Apoi, de la Muktinath, aveam să mergem foarte lejer până la Darjeeling. Era o veste bună, şi eram în culmea fericirii la gândul că aveam să călătorim cu aceşti mari oameni.

Am mers de la o peşteră la alta şi am vorbit cu mulţi Yoghini şi Saddhu; şi, spre surpriza noastră, am aflat că mulţi dintre ei stăteau acolo şi vara, şi iarna. Când am întrebat dacă nu erau stânjeniţi de zăpadă, ei ne-au spus că nu cădea deloc zăpadă în vecinătatea lor, şi nu erau nici furtuni sau ceţuri.

Timpul a trecut repede, şi am ajuns în pragul plecării.

CAPITOLUL XIII

În dimineaţa plecării noastre, comunitatea a fost trezită la ora 3 de cântecul lui chela. Ne-am dat seama că se petrecea ceva foarte neobişnuit, căci ne chema pe toţi să ieşim repede afară.

Când am ieşit din templu, lumina dinspre Pora-tat-sanga era atît de strălucitoare încât am fost orbiţi cu toţii. Chela stătea pe muchea templului şi ne-a cerut să privim în tăcere. Am văzut sute de corpuri, stând cu braţele ridicate.

Liniştea a fost întreruptă de cuvintele: Glorie, Glorie, Glorie, Maestrul Puriji cânta . Mii de voci s-au alăturat. Ecoul crea efectul că păreau multe mii de voci. În liniştea dimineţii, se putea auzi fiecare cuvânt. Iată cuvintele lui:

— Oare ar putea exista un Dumnezeu al Hinduşilor, un Dumnezeu al Mongolilor, un Dumnezeu al Evreilor, şi un Dumnezeu al Creştinilor? Există un unic Principiu Universal, Director, Prim, Infinit şi Divin. Lumina centrală a acestui principiu este numită Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să cuprindă totul. Dumnezeu cuprinde totul. Totul este Dumnezeu. Desigur, asta nu înseamnă un Dumnezeu doar al unuia, şi nu al tuturor.

Când vorbim despre Dumnezeu, vorbim despre unul şi despre toţi, pentru toţi, în toţi, prin toţi şi al tuturor. Dacă Hindusul îşi numeşte Dumnezeul şi spune că un altul nu există, atunci gândirea lui este divizată. Dacă Mongolul îşi numeşte Dumnezeul şi spune că un altul nu există, atunci gândirea lui este divizată. Dacă Evreul îşi numeşte Dumnezeul şi spune că un altul nu există, atunci gândirea lui este divizată. Dacă Creştinul îşi numeşte Dumnezeul şi spune că un altul nu există, atunci gândirea lui este divizată. O casă divizată în sine este în ruine şi trebuie să se prăbuşească. Unită, ea se menţine pururea. Alegeţi cui veţi sluji. Divizarea înseamnă prăbuşire şi moarte. Unitatea în Principiul Tată-Mamă înseamnă progres etern, glorie şi putere.

A-U-M, A-U-M, A-U-M.

Acest AUM păru să reverbereze în jurul lumii întregi. Am putut auzi ecourile reverberaţiilor lui AUM timp de cel puţin 10 minute, ca şi cum ar fi sunat gongul templului. Uneori, chiar rocile păreau să rostească AUM. În timp ce reverberaţiile au încetau treptat, toţi s-au strâns în marele amfiteatru de piatră de dedesubtul nostru, şi noi ne-am alăturat lor.

Când ne-am aşezat alături de grupul nostru, Yoghinul Santi şi-a ridicat braţele deasupra capului şi, la unison, toţi au cântat AUM, ca mai înainte. Din nou stâncile părură să vibreze. Aceasta a durat până când s-a încheiat servirea mesei.

Când ne-am ridicat, toţi au rămas tăcuţi pentru o clipă. Atunci chela a cântat:

— Vă urăm rămas bun; şi vă lăsăm cele mai mari binecuvântări ale noastre, plecând din compania voastră atît de minunată. Ne permiteţi să vă cerem favoarea unui bun-venit la întoarcere? Ezităm să plecăm, şi ştim că inimile noastre şi ochii noştri plini de dor vor ţinti spre reântoarcerea noastră. Vă urăm rămas bun. Cele mai bogate binecuvântări ale tuturor lucrurilor sfinte să se reverse asupra voastră.

Replica a venit, ca printr-o singură voce:

— Iubiţilor, niciodată nu suntem despărţiţi, deşi puteţi crede că spaţiul ne desparte. Nu este aşa; distanţa nu are nici o putere de a despărţi, căci Dumnezeu şi voi înşivă penetraţi tot spaţiul. Nu trebuie nici măcar să ne spunem la revedere, căci vă vedem tot timpul, faţă în faţă. Voi nu plecaţi şi nu veniţi, ci sunteţi tot timpul aici. Nu există timp, plecare, trecere; aici este prezentul, ca şi viitorul. Unde am putea fi, dacă nu în Dumnezeu, toţi laolaltă? Nu plecaţi, nici nu veniţi, şi sunteţi aici totdeauna.

Pe când ultimele cuvinte pluteau spre noi, eram deja departe pe potecă. În timp ce paşii ne purtau pe drumul de întoarcere, noi eram încă acolo. Nu era nici o plecare, şi nu simţeam deloc că părăseam, într-adevăr, sacrul locaş.

Toată ziua, chela a râs şi a cântat. Din nou, cântecele şi glumele sale ne-au purtat efectiv peste locurile cele mai dificile.

Am ajuns iarăşi la Maha Muni cel tăcut, la ora două în acea după-amiază. În loc să ne oprim peste noapte, ne-am continuat drumul şi, deşi am călătorit timp de 16 ore şi am parcurs peste 70 de mile, nu am fost obosiţi. Aşa am ajuns la Sansrawar. Aici am fost conduşi la un frumos templu de lângă lac, unde ne-am odihnit timp de două zile înainte să ne avântăm prin pasul Transhimalayan. Acest loc pare vecin cu paradisul. Lacul se întinde, ca o bijuterie, într-un măreţ decor montan. Păsările cânta în pomii aflaţi peste tot în jur.

Aici locuiau cei mai mulţi din grupul cu care eram. Noi aveam să mergem spre Muktinath cu Yoghinul Santi, echipa noastră fiind însoţită de chela care râde. Auzisem adesea despre dificultăţile acestei traversări dar, deşi am călătorit multe zile, am întâmpinat foarte puţine greutăţi şi am ajuns în Muktinath la timp. Acolo am fost întâmpinaţi iarăşi de Emil şi de câţiva dintre prietenii noştri.

Cuvintele nu pot exprima bucuria pe care am trăit-o la această întâlnire. Călătorisem mult şi ne obişnuisem cu o mare ospitalitate şi generozitate; dar aici am trăit emoţia unei adevărate întoarceri acasă.

În seara aceea, în timp ce povesteam câteva din întâmplările noastre, Emil spuse:

— Acum Ştiţi de ce Tibetanii, la altitudini de 21 de mii de picioare, nu par să aibă probleme, chiar cu poveri grele în spate. Acum ştiţi cum urcă ei muntele Everest, după cum susţin. Ei merg pe creasta Dumnezeului Munţilor, cum numesc ei muntele Everest. Ei depăşesc, sau se ridică mai presus de dumnezeul munţilor, la fel cum depăşesc dumnezeul oricărei greutăţi. Cu alte cuvinte, ei renunţă la greutate; atunci greutatea nu există. Nu poţi pune o povară pe umărul – şi cu atît mai puţin pe trupul – adevăratului om-Dumnezeu. Acum puteţi înţelege adevărul cuvintelor lui Isus: Veniţi la mine, toţi cei împovăraţi, şi vă voi da liniştea. Afirmaţia originală era: EU SUNT vă dă liniştea. Când te odihneşti în EU SUNT, schimbi dumnezeul poverii cu DUMNEZEU, care este linişte şi pace. Ai urcat mai presus de dumnezeul poverii, la Tatăl liniştii; de aceea nu porţi nici o povară. Dumnezeu Tatăl este puterea omului de a gândi just şi direct, în orice condiţii.

Omul, ca biet vierme din ţărână, nu este în conştiinţa lui Dumnezeu; acesta este omul care se exprimă doar în conştiinţa viermelui.

Dacă tragi la o ţintă şi vrei să nimereşti centrul, trebuie să-ţi concentrezi toată atenţia asupra centrului ţintei; apoi, cu voinţa complet concentrată, nu trebuie să mai vezi nimic altceva decât ţinta. Când ai atins ţinta, l-ai manifestat sau realizat pe Dumnezeu, într-o anumită măsură.

Dumnezeu este idealul tău divin, punctul focal asupra căruia se concentrează orice gândire şi acţiune. În felul acesta aduci la lumină omul spiritual divin, Christul lui Dumnezeu, cuvântul încarnat. Carnea este Dumnezeu, după cum şi Dumnezeu este de jur împrejurul cărnii. Fă ca tot ce ai subiectiv să fie obiectiv, lucrând binevoitor şi atotcunoscător cu Dumnezeu, Principiul. Mergi drept spre obiectivul tău; fă ca acest obiectiv să fie viaţa spirituală divină care este Dumnezeu dinlăuntrul tău, şi pe care Dumnezeu o vede astfel pentru toţi. Nimeni nu realizează niciodată nimic decât dacă , cu toată voinţa sa pe deplin concentrată, îşi menţine obiectivul (Dumnezeu) exact în faţa oglinzii pure a forţei sale mentale. Acea forţă a gândirii este el însuşi acţionând ca Dumnezeu, cerându-şi singur ca atenţia să-i fie atît de profund concentrată asupra obiectivului său (Dumnezeu), încât acesta (Dumnezeu) să fie realizat instantaneu. În clipa când Dumnezeu este luat ca obiectiv, prezintă tiparul sau modelul pe care îl doreşti completat, şi va fi realizat instantaneu. Dacă acest lucru nu ar fi un fapt absolut, atunci nu ai putea să ai idee de dorinţa ta. Când dorinţa ta este emisă în felul acesta, ea este divină. Cu divinitatea ta permanent avută în vedere, dorinţa ta este concepută în ordinea divină. Stă exclusiv în puterea ta să spui când să se îndeplinească. Eşti, totdeauna, cel care comandă. Ai toată puterea să rosteşti cuvântul cu autoritate. Pentru toate lucrurile exterioare, comanda ta este pace deplină. Acum poţi să spui, hotărât şi cunoscător: Nu există putere mai mare decât Christul dinlăuntrul meu. Rostesc cuvântul meu Christic; el împlineşte instantaneu orice lucru. Nu există forţă conducătoare mai mare decât cuvântul meu Christic. Îl slăvesc, îl binecuvântez şi îl rostesc cu abundenţă, armonie şi perfecţiune. Mai întâi ai rostit cuvântul (Dumnezeu) care reprezintă adevărata ta dorinţă. Nu reveni niciodată la cerere (această atitudine subînţelege îndoiala); ci mergi mai departe, aminteşte-ţi ce ai făcut. Ai exprimat cuvântul tău Christic; ai comanda. Lucrarea este încheiată şi completă; este în ordinea divină.

Îţi mulţumesc, Doamne, pentru viaţa şi Lumina
Abundenţa, deplină şi liberă;

Pentru perfecta, nelimitata bogăţie şi putere,
Pentru nestânjenita libertate.

Aminteşte-ţi că dacă doi îşi unesc forţa spirituală, ei pot cuceri lumea, deşi fiecare singur nu poate face nimic. Aceştia doi sunt Dumnezeu şi tu, uniţi într-un singur ţel. Dacă alţii se vor uni cu tine cu aceeaşi sinceritate a idealului, puterea ta sporeşte cu împătritul numărului de persoane. Astfel, orice persoană care devine una cu Dumnezeu şi se uneşte cu tine, face ca puterea să crească de 4 ori.

Dacă doi dintre voi se unesc cu Dumnezeu în orice lucru pe care l-ar cere, Tatăl meu le dă acel lucru. Dumnezeul meu devine Dumnezeul vostru şi suntem împreună. Împreună cu Dumnezeu, omul învinge ceea ce nu este după chipul lui Dumnezeu.

Du-te în cămăruţa ta (sinele tău Divin), inchide uşa pentru oricine altcineva, închide-ţi ochii exteriori, vezi numai adevăratul tău sine Divin. În tăcere, te-ai pus într-o stare de receptivitate spirituală.

Principiul Divin este punctul unic. Eu sunt una cu Energia vieţii Universale. Ea curge prin mine acum. O ştiu, o simt. Îi mulţumesc lui Dumnezeu, Tatăl meu, că am puterea să îndeplinesc toate lucrurile.

Când vă rugaţi la Dumnezeu, cu EU SUNT în contact direct cu întreaga Energie a vieţii Universale, atunci o folosiţi într-o măsură nelimitată. Dumnezeu este numele pe care voi îl daţi Spiritului inteligent, care deţine întreaga înţelepciune, şi acest spirit este înlăuntrul ca şi înafara oricărei fiinţe umane. Este necesar să-L lăsaţi pe Dumnezeu să se manifeste prin voi spre exprimarea Sa exterioară. De aceea, nu este necesar să căutaţi cunoaştere şi ajutor din surse exterioare, când ştiţi că sursa oricărei cunoaşteri, spiritul întregii cunoaşteri, adevărul înţelegerii este latent înlăuntrul vostru. De ce să cauţi cunoaşterea în exterior, când Dumnezeu, Spiritul Universal, este înlăuntru? Prin această înţelegere, poţi apela la principiu când realizezi orice lucru, ştii că Dumnezeu dinlăuntrul tău este cel mai mare dintre învăţători.

Atunci realizezi că toată puterea pe care o stăpâneşti este, mai întâi, atrasă spre tine, apoi amplificată înlăuntrul corpului tău, şi apoi emisă pentru a îndeplini tot ceea ce doreşti să aduci la îndeplinire. Aceasta este Dumnezeu emanând din tine; nu un dumnezeu personal, ci un atotcuprinzător Dumnezeu dinlăuntrul tău. Când Îl laşi pe Dumnezeu să se manifeste dinlăuntrul tău, eşti conectat cu Dumnezeu, căci Dumnezeu interpenetrează toate lucrurile. Slujind Dumnezeul lăuntric şi văzându-L pe Dumnezeu manifestându-Se din tine, Îl slujeşti pe Dumnezeu, Divinitatea dinlăuntrul întregii familii umane. A sluji o zeitate exterioară înseamnă să ajungi la idolatrie. A sluji Dumnezeul lăuntric şi a-L vedea pe Dumnezeu manifestându-Se dinlăuntrul tău spre exterior, spre întreaga lume, înseamnă să realizezi şi să fii în contact conştient cu radiaţiile vieţii şi luminii lui Dumnezeu pretutindeni.

În afara corpului tău nu poate exista nici o zeitate care să nu fie înlăuntrul corpului tău, căci totul vibrează sau emite energie. Astfel, aceste vibraţii curg prin trupul tău, ca şi în jurul lui, şi vibraţiile Zeităţii cuprind fiecare atom al corpului tău, la fel ca şi întreaga masă a Universului. În acest fel, îl plasezi pe Dumnezeu pretutindeni, înaintea, înlăuntrul, împrejurul tuturor lucrurilor, învăluind şi cuprinzând totul. Nu există nici o fărâmă de spaţiu prin care să nu curgă energia radiantă a luminii şi vieţii.

Încheindu-şi discursul, Emil spuse că aveam să-i revedem la Hardwar, şi ne ură noapte bună.

CAPITOLUL XIV

În apropiere de Hardwar, la vreo zi de drum de oraş, ne oprirăm la casa unui american pe care l-am numit Weldon. El ne-a primit cu toată inima şi a insistat să rămânem la el câteva zile.

Weldon, un scriitor bine cunoscut, care trăia în India de mulţi ani, ne simpatiza şi era profund interesat de cercetările noastre. El ceruse de câteva ori să însoţească echipa noastră, dar împrejurările fuseseră de aşa natură încât nu-l putusem lua cu noi. A doua zi, pe când şedeam în grădina lui, povestind experienţele noastre, Weldon remarcă la un moment dat că el niciodată nu acceptase pe deplin autenticitatea istoriei şi vieţii omului numit Isus din Nazareth. El studiase cu atenţie scrieri importante, dar toate i se păruseră neclare şi lipsite de concluzii certe. În cele din urmă era deznădăjduit, căci în mintea lui erau grave îndoieli despre existenţa unui asemenea caracter.

Şeful nostru îl întrebă dacă , pus faţă în faţă cu acel om, credea că L-ar fi recunoscut, şi cum L-ar fi recunoscut. Weldon răspunse:

— Aţi atins un subiect constituind cel mai mare ideal care m-a condus toată viaţa. Nu bănuiţi interesul deosebit cu care am căutat mereu un semn efectiv al faptului că acest om a existat cu adevărat în carne şi oase pe acest pământ. Cu fiecare an, îndoielile mele au sporit, până când am renunţat să mai sper a găsi vreodată o dovadă căreia să-i pot acorda toată încrederea. Totuşi, întotdeauna a mai rămas, undeva în

mine, ceva ce aş putea defini ca o vagă idee sau o rază de speranţă că undeva, cândva, dacă m-aş putea întâlni cu acest om, faţă în faţă, fără vreo sugestie din vreo sursă exterioară, L-aş recunoaşte categoric. Instinctiv, acest lucru creşte în faţa mea; şi vă spun – nu am mai spus-o nimănui – că ştiu că L-aş recunoaşte. Acesta este simţământul cel mai sincer pe care l-am trăit vreodată şi – mă veţi ierta pentru repetare, – vă mai spun odată, ştiu că L-aş recunoaşte.

În seara aceea, pe când ne pregăteam de culcare, Şeful nostru veni la noi şi ne spuse:

— Aţi auzit cu toţii conversaţia din după-amiaza de azi, despre Isus. Aţi recunoscut sinceritatea prietenului nostru. Să-l invităm să vină cu noi? Nu ştim şi nu avem cum să aflăm dacă acest om, cunoscut ca Isus din Nazareth, se va găsi la destinaţia noastră. Nu-i putem cunoaşte mişcările; de fapt, tot ce ştim este că a fost acolo. Dacă îl invităm pe Weldon să vină cu noi, şi omul nu este acolo, nu-l va dezamăgi asta şi mai tare, fără nici o utilitate? Weldon pare dornic să vină cu noi; din moment ce nici unul dintre noi nu ştie dacă Isus va fi acolo, nu-i vom sugera asta în nici un fel lui Weldon. Aşa încât cred că este un moment potrivit pentru el.

Am fost de acord cu toţii.

În dimineaţa următoare, Şeful nostru l-a invitat pe Weldon să ne însoţească. Instantaneu, faţa acestuia s-a luminat. După un moment de reflecţie, ne-a spus că avea o întâlnire în miercurea următoare şi că până atunci trebuia să vină înapoi. Cum era joi, avea la dispoziţie 6 zile. Şeful nostru a apreciat că era un răstimp suficient; aşa că am decis să pornim în după-amiaza aceea. Am călătorit bine şi am ajuns la destinaţie înainte de amiaza zilei următoare.

De cum am sosit, am observat un grup de 12 persoane şezând laolaltă în grădina casei în care urmam să fim găzduiţi. Apropiindu-ne, s-au ridicat cu toţii, şi stăpânul casei a venit înaintea noastră ca să ne salute. În grup l-am văzut pe Isus. Înainte ca vreunul să spună vreun cuvânt sau să sugereze ceva, Weldon se desprinse dintre noi, cu ambele braţe întinse, şi cu o exclamaţie de bucurie alergă înainte, ca să-i strângă mâinile lui Isus, spunând:

— O, te cunosc, te recunosc! Acesta e cel mai divin moment din toată viaţa mea!

Când am realizat ce se petrecuse, o bucurie divină ne străbătu, căci trăiam încântarea prietenului nostru. Am înaintat şi am schimbat saluturi, în timp ce Weldon era prezentat grupului.

După masa de prânz, în timp ce şedeam în grădină, Weldon îi spuse lui Isus:

— Nu vrei să ne vorbeşti? Am aşteptat această clipă o viaţă întreaga!

Se făcu tăcere pentru câteva clipe, apoi Isus începu:

— În liniştea acestui ceas, aş vrea să ştiţi că Tatăl căruia Îi vorbesc şi care sălăşluieşte în mine, este acelaşi iubitor Tată care locuieşte în toţi şi căruia toţi Îi pot vorbi, şi pe care toţi Îl pot cunoaşte la fel de intim ca şi mine.

O suflare de nemaipomenită glorie atinge corzile care vibrează cu o viaţă pură şi divină. Este atît de pură încât liniştea aflată în aşteptare se opreşte şi ascultă cu atenţie; degetele Celui mare şi ştiutor din tine însuţi îţi ating mâna cu o nesfârşită blândeţe; iar vocea, ca întotdeauna, îţi povesteşte despre marea şi minunata iubire a Tatălui. Vocea ta îţi spune: 'Ştiu că eşti cu mine, şi împreună suntem Dumnezeu'. Acum se înaltă Christul lui Dumnezeu. Nu vreţi să ştergeţi orice limitare şi să vă ridicaţi cu mine în spirit? Nu au fost date idei mai înalte decât acestea pe care vi le dau. Nu contează dacă oamenii spun că aşa ceva nu se poate. Tu, fiecare dintre voi, se poate înaltă ca Maestru Divin, biruitor şi în deplină putere, exact aşa cum m-aţi văzut pe mine biruind. A sosit clipa; ideea pură de desăvârşire pe care aţi trimis-o spre Stăpânul Divin a ajuns să dea roade în propriul vostru trup, şi sufletul a preluat comanda complet. Cu mine vă înălţaţi spre înălţimi cereşti.

Înălţăm aceste trupuri până când radiaţia lor strălucitoare devine o rază orbitoare de lumină albă, pură, şi împreună ne întoarcem la Tatăl din care au pornit toate lucrurile.

Dumnezeu, Tatăl nostru, este emisie de lumină pură, şi din această lumină vibrantă au apărut toate; în această vibraţie, totul este unit cu Dumnezeu. În aceste emanaţii vibrante de lumină, orice conştiinţă materială este ştearsă şi vedem creaţiile proiectate din non-formă în formă, toate lucrurile renăscând instantaneu. În cosmosul primar, fluidul sau substanţa Divina, există toate lucrurile şi, datorita acestei existenţe, vibraţiile sunt atît de înalte încât nimeni nu le percepe. Pentru cine nu este înălţat în spirit ca mine, este necesar să-şi ridice vibraţiile corpului până la vibraţiile spiritului.

Acum putem vedea creaţia continuând tot timpul, căci creaţia este cauzată de radiaţia de vibraţii de lumină cosmică, generate în marele Cosmos; şi această radiaţie este marea viaţă universală, sau energia

luminoasă care susţine totul şi este numită Tatăl vibraţiei sau al radiaţiei. Este Tatăl radiaţiei deoarece radiaţia lui va anihila orice altă radiaţie sau vibraţie. De fapt, doar le aşează deoparte pentru ca alte forme să le poată lua locul.

Când trupul nostru vibrează în ton cu vibraţiile Spiritului, suntem vibraţie de lumină, cea mai mare dintre toate vibraţiile, Dumnezeu-Tatăl tuturor vibraţiilor.

În curând se va dovedi că aceste raze cosmice constituie un bombardament atît de teribil încât sunt distructive pentru aşa-zisa materie. Aceste raze sunt din sursa tuturor energiilor, Tatăl tuturor elementelor, sursa din care au apărut toate elementele. Nu este o distrugere, ci o transmutare din aşa-zisa materie în forma spirituală.

În curând se va şti că aceste raze cosmice au o atît de teribilă putere de pătrundere, încât ele penetrează orice corp, nimicind eventual inima sau nucleul aşa-numitului atom, transmutându-l în atomi ai altor substanţe, şi astfel creând alte elemente, de ordin superior; şi în felul acesta creaţia avansează spre o emisie superioară de lumină, ea însăşi fiind viaţa.

Aceste radiaţii, care au o atît de teribilă putere de penetrare, sunt imediat diferenţiate de alte radiaţii venind dinspre pământ sau din sistemul solar, şi au un control complet asupra tuturor acestor radiaţii sau vibraţii. În curând se va cunoaşte că aceste radiaţii vin dintr-o sursă universală, nevăzută, şi că pământul este continuu supus unui teribil bombardament al acestor raze, care sunt atît de puternice încât schimbă sau transmută atomii unui element în particulele infinitezimale ale altui element. Se va descoperi, de asemenea, că atunci când această rază cosmică loveşte nucleul unui atom, îl distruge. Ea desface atomul în particulele minuscule ale unei alte substanţe, provocând transmutaţia de la un element inferior la unul superior. Astfel, aceste radiaţii nu distrug materia; ele o transmută de la elemente inferioare la cele superioare, – de la material la spiritual.

Acest element superior este aşa cum dictează omul; este superior în măsura în care el îl numeşte şi îl foloseşte pentru un ţel superior. Când omul se înalţă în vibraţia spirituală, el poate determina şi regla în întregime aceste raze şi modul lor de acţiune.

Astfel, pentru omul aflat în vibraţia spirituală, transmutaţia continuă tot timpul, pretutindeni în jurul lui. Transmutaţia este doar creaţia în sensul cel mai înalt. Astfel, toate sunt create acolo unde se află. Creaţia nu încetează; este continuă, nesfârşită.

Emisiile de radiaţie din Cosmos sunt alcătuite din lumină şi sunt compuse din aşa-numite proiectile de lumină care ţâşnesc din Cosmos. Acest Univers mai mare este de jur împrejur, cuprinzând şi înconjurând toate universurile, în aşa fel încât stelele absorb şi aduc în soarele lui central toată energia disipată din universuri, care aici este conservată, concentrată şi regenerată. Acest soare central devine atît de plin de energie vibrantă, pulsatorie, şi această energie ajunge atît de condensată, încât aşa-numitele proiectile-particule de lumină sunt lansate cu o asemenea forţă că, atunci când se ciocnesc cu nucleul altui atom, acel atom este sfărâmat, dar nu distrus. Particulele lui sunt transmutate în particulele altor elemente care, în final, sunt asimilate în elementul căruia îi aparţin; atunci acest element se trezeşte la viaţă.

Viaţa este energia eliberată de aşa-numitul bombardament al proiectilelor de lumină; şi acea parte absorbită de particulele eliberate este numită viaţa particulei, sau a întregului element; în timp ce partea de energie eliberată dar neabsorbită ca viaţă, se întoarce sau este atrasă înapoi în Cosmos, de unde venise. Ea este iarăşi concentrată şi condensată până când, din nou, poate fi lansată spre a lovi şi sfărâma alţi atomi, astfel creând particule care vor crea atomii altui element.

Astfel, creaţia este continuă, nesfârşită; ea se extinde şi se concentrează, apoi, prin reducerea vibraţiilor, se condensează în formă.

Această Energie inteligentă, radiantă, – este Dumnezeu, controlând universul din jurul nostru, ca şi universul corpurilor noastre, care sunt spirituale şi nu materiale.

Această transmutaţie nu este dezintegrare. Inteligenţa le dirijează astfel, încât numai puţine din aceste proiectile de lumină lovesc nucleele altor atomi, cu o frecvenţă în completă conformitate cu legea, astfel încât nici o manifestare să nu fie dezechilibrată.

Omul, unit cu această inteligenţă supremă, poate, în mod organizat, să amplifice această influenţă, astfel încât nevoile sale să fie îndeplinite instantaneu. Astfel, omul grăbeşte lentul proces al naturii. El nu se opune naturii; ci lucrează cu natura la o vibraţie mai înaltă decât cea la care lucrează natura în ordinea inferioară a concepţiei. Ridicaţi-vă ochii şi priviţi pe câmpuri; sunt albe deja, gata pentru seceriş (Evanghelia după Ioan, 4.35). Totul este vibraţie şi corespunde planului său câmpului asupra căruia

acţionează vibraţia. Planurile sau câmpurile despre care vorbesc nu au nici o legătură cu benzile sau straturile care înconjura pământul. Aceste straturi sau învelişuri concentrice sunt benzi de ionizare care îmbracă pământul şi reflectă îndărăt vibraţiile originare de pe pământ, dar nu opresc şi nu anihilează razele de lumină Cosmică. Prin ele continuă tot timpul transmutaţia şi creaţia. Chiar trupurile noastre sunt transmutate de la o condiţie inferioară la una superioară, şi devenim dirijori conştienţi ai schimbării păstrându-ne gândurile, astfel şi trupurile, în rezonanţă conştientă cu vibraţiile mai înalte. Astfel, acordăm în mod conştient corpul la o frecvenţă mai înaltă de vibraţie, şi devenim acea vibraţie.

În starea aceasta aşteaptă maestrul. Aşa cum eşti acum, tu eşti maestrul, guvernezi peste toate condiţiile. Acum ştii că gloria şi conştiinţa creaţiei Divine este mult mai presus de orice gândire materială.

Primul pas este numai pentru a controla pe deplin toate activităţile exterioare ale gândirii, minţii şi trupului, păstrând mai presus de orice gândul de a cultiva obişnuinţa perfecţiunii, deprinderea lui Dumnezeu, comportamentul Christului lui Dumnezeu. Fă asta oriunde te afli, ori de câte ori îţi aminteşti, în ceasurile tale de lucru sau de odihnă. Vezi această prezenţă perfectă înlăuntrul tău. Deprinde-te să vezi această prezenţă perfectă ca fiind sinele tău real, această prezenţă de Christ Divin. Apoi mergi puţin mai departe. Vezi o Divină Lumină Albă, orbitoare în puritatea şi strălucirea ei, radiind chiar din centrul fiinţei tale. Vezi-o izbucnind cu atîta strălucire şi slavă încât să emane din fiecare celulă, fibră, ţesut, muşchi şi organ al trupului tău. Acum vezi-l pe adevăratul Christ Divin înălţându-se triumfător, pur, perfect şi etern. Nu Christul meu, ci propriul tău – adevărat – Christ al lui Dumnezeu, singurul născut al Tatălui tău Dumnezeu, singurul adevărat fiu al lui Dumnezeu, Divinitatea triumfătoare şi atotbiruitoare. Păşeşte înainte şi proclamă acest drept divin al tău, şi va fi al tău.

Ori de câte ori spui 'Dumnezeu', să ştii bine că tu îl reprezinţi pe Dumnezeu; şi vei face lumii un serviciu mai mare decât reprezentându-mă pe mine ca fiind Christul lui Dumnezeu. Este mult mai măreţ şi mai nobil să vă consideraţi pe voi înşivă Christul lui Dumnezeu, în faţa lumii voi înşivă exprimându-L pe Dumnezeu şi considerându-L a fi voi înşivă.

Vă aşezaţi şi vă rugaţi la mine, ca eu să intervin pentru voi. Este minunat că mă reprezentaţi pe mine ca fiind Christul lui Dumnezeu şi că recunoaşteţi calităţile Divine ilustrate prin mine, atîta vreme cât nu faceţi un idol, o imagine din mine, la care apoi să vă rugaţi. În momentul în care faceţi un chip cioplit al meu şi vă rugaţi la acel chip, mă denaturaţi pe mine şi pe voi înşivă. Este bine să vezi idealul pe care eu sau oricare altul l-am ilustrat, şi apoi să-l faci propriul tău ideal. Atunci nu mai suntem rupţi sau despărţiţi de Dumnezeu; astfel, omul cucereşte lumea. Nu vedeţi înaltul lucru care trebuie îndeplinit, înălţându-vă să fiţi UNA cu noi în Dumnezeu?

Dacă veţi cultiva acest lucru cu iubire, respect şi devoţiune, va deveni o deprindere şi curând vă va aparţine cu totul, va fi viaţa şi existenţa voastră zilnică. În scurt timp, manifestaţi Divinitatea. Sunteţi, încă o dată, Christul Divin, primul născut al lui Dumnezeu. Sunteţi Una cu Spiritul, Energia Primară. Efectiv simţiţi, vedeţi şi păstraţi această Mare Lumină; acceptaţi, declaraţi şi recunoaşteţi ferm că vă aparţine; şi, în scurt timp, corpurile voastre vor emite această lumină.

În orice epocă şi în orice condiţii, în toată imensitatea cosmosului, a existat această lumină supremă; ea este pretutindeni. Această lumină este viaţa.

Când un lucru este înţeles, suntem iluminaţi cu privire la el. S-a făcut lumină în concepţia noastră conştientă. În curând, LUMINA vieţii se va face văzută ochiului care priveşte, aşa cum a fost văzută de toţi cei mari. Deşi puteţi să nu o vedeţi, această lumină este reală şi este viaţă, radiind din corpul vostru.

Aici Weldon a întrebat dacă puteam discuta despre câteva din învăţăturile Bibliei; şi Isus a consimţit imediat. Ne-am ridicat şi am ieşit cu toţii din grădină. Weldon exclamă:

— Imaginaţi-vă! Voi i-aţi întâlnit aici pe aceşti oameni, iar eu am trăit în vecinătatea lor şi nu i-am recunoscut niciodată. Ziua de azi mi-a adus o adevărată revelaţie. O nouă lume, o nouă lumină, o nouă viaţă se dezvăluie.

L-am întrebat cum l-a recunoscut pe Isus. El a răspuns:

— Vă minunaţi că l-am recunoscut pe acest om pentru ceea ce este. Nu ştiu de unde îl ştiu. Îl cunosc, şi nimic nu poate tulbura această cunoaştere.

I-am amintit că, dacă voia să nu-şi rateze întâlnirea, trebuia să plece în ziua de luni, şi pentru că doi din grupul nostru aveau să plece în aceeaşi zi la Darjeeling, aveau să-l însoţească.

— Să plec? a răspuns. Deja am trimis un mesager, ca să rog pe altcineva să meargă în locul meu. Rămân aici. Încercaţi, numai, să mă expediaţi!

CAPITOLUL XV

După o zi foarte instructivă, în care ne-am plimbat prin împrejurimi, vizitând multe locuri interesante, la ora 8 ne-am întors acasă şi i-am găsit pe prietenii noştri strânşi în grădină.

După o scurtă discuţie pe teme generale, vorbi Isus, spunând că îşi dădea seama că Weldon era nelămurit. Continuă spunând:

— Vă voi vorbi exact aşa cum aş dori să vă vorbiţi voi înşivă. Dacă veţi face ca aceste cuvinte să devină reale, sau le veţi face o parte din voi înşivă, atunci nu veţi mai avea nevoie de altele. Aceste explicaţii nu trebuie nicicum folosite ca formule. Ucenicii le pot folosi că să-şi aducă gândurile în acord cu Principiul Divin sau, cum spun mulţi, 'să-şi concentreze gândurile spre un singur punct'. Noi folosim termenul DUMNEZEU cât de des se poate, repetându-l de multe ori.

Este un fapt bine cunoscut că, cu cât spui sau foloseşti mai des cuvântul DUMNEZEU, ştiind că reprezintă cel mai înalt principiu lăuntric şi care curge prin tine, cu atît vei dobândi un beneficiu mai mare din asta. Daţi-mi voie să repet, – ideea noastră este că 'Nu poţi să spui DUMNEZEU sau să foloseşti acest nume prea mult'.

Vezi-L pe Dumnezeu ca Principiu Creator curgând prin tine; concentrează şi energizează acest principiu, şi emite-l cu mai multă influenţă dinamică. Din cauza faptului că permanent el curge prin tine, ca şi împrejurul tău, eşti capabil să-i dai un impuls mai puternic emitându-l cu toată forţa fiinţei tale, propulsându-l în afară. Corpul omului este mediul prin care această forţă este transformată şi i se sporeşte impulsul, pentru a face o lucrare mai mare şi pentru a fi emisă într-o forma amplificată.

Astfel, o forţă cu mult mai mare se adaugă acestui principiu prin faptul că milioane de oameni îi măresc radiaţiile şi le emit; totuşi, un singur om, înălţându-se în putere deplină, poate cuceri lumea. Aşa că înţelegeţi ce ar putea realiza milioane de oameni.

Cu cât foloseşti mai mult acest nume, ştiind că el este Principiul Dumnezeului lăuntric pe care l-ai stabilit în tine, cu atît este mai înaltă frecvenţa vibraţiilor corpului tău. Aceste vibraţii devin corelate şi răspund vibraţiilor Divine pe care le reprezintă şi le degajă cuvântul 'Dumnezeu'. Spui DUMNEZEU o data, cu înţelegerea semnificaţiei lui, şi corpul tău nu se va mai întoarce niciodată la aceeaşi frecvenţă vibratorie, la care a renunţat în clipa când ai folosit cuvântul. Cu această idee în minte, faceţi ca aceste afirmaţii să fie ale voastre, proprii; puneţi-le în propriile voastre cuvinte, dacă aşa doriţi. Ele sunt de la voi înşivă, şi nu de la vreo sursă exterioară. Incercaţi o vreme, şi veţi vedea ce vor face pentru voi. Amintiţi-vă că, ori de câte ori gândiţi 'DUMNEZEU', sunteţi Planul Divin al lui Dumnezeu. Acestea nu sunt cuvintele mele, ci sunt cuvintele voastre venind de la Christul lui Dumnezeu, voi înşivă. Ţineţi minte că Isus omul a devenit Christ pentru că a exprimat lumina, care este viaţa pură, sau Dumnezeu.

Dumnezeu, Tatăl meu, Principiul Divin curgând prin mine, este totul; şi tot ce este Dumnezeu, EU SUNT. Eu sunt Christul lui Dumnezeu, omul-Dumnezeu.

Tot ceea ce este Dumnezeu Tatăl meu, este pentru folosinţa omului-Dumnezeu; astfel, EU SUNT este îndreptăţit să folosească orice substanţă. De fapt, Dumnezeu Tatăl meu îi ofera omului-Dumnezeu orice substanţă într-o măsură nelimitată. Principiul Dumnezeu este Tatăl meu; EU SUNT Christul lui Dumnezeu; amândoi în unire întreaga şi deplină. Tot ce are Dumnezeu, Christul lui Dumnezeu este.

Să luăm cuvântul DUMNEZEU. De ce are acest cuvânt atît de multa putere? Datorită vibraţiilor eliberate când cuvântul este rostit – ele sunt cele mai înalte, sunt Cosmosul, sunt vibraţiile cele mai puternice. Ele sosesc pe Raza Cosmică şi determina cel mai înalt câmp de radiaţie. Acest câmp este atotcuprinzător, atotpătrunzător, atotprezent, şi cârmuieşte toată masa substanţei. Aceste radiaţii sunt elementele care guvernează toate energiile, şi această vibraţie este vehicolul care poartă lumina şi viaţa.

Inteligenţa cârmuitoare din spatele acestei radiaţii este ceea ce noi numim DUMNEZEU şi, prin radiaţia sa, inteligenţa penetrează totul. Din acest câmp de radiaţie emană şi lumina, şi viaţa. Când omul acceptă aceste lucruri, el le uneşte în trupul sau; ele sunt una. Acest trup răspunde imediat la vibraţia luminii şi este vibraţia lui Dumnezeu; trupul radiază lumină. Astfel, cel care se înalţă ca Dumnezeu este adesea invizibil pentru cel care funcţionează la un nivel vibratoriu inferior. Acesta este motivul pentru care cuvântul DUMNEZEU este atît de puternic.

Datorită susţinerii date de cuvântul DUMNEZEU şi-a păstrat Biblia voastră o asemenea influenţă şi longevitate. Gândiţi-vă la numărul de repetări ale acestui cuvânt scris, şi astfel rostit, în această mare carte. Vedeţi diferitele fluxuri de radiaţie a luminii şi astfel, de lumină şi energie, care se degajă din fiecare

cuvânt, scris sau pronunţat. Fiecare cuvânt îşi poartă vibraţiile până în adâncul sufletului celui care rosteşte, aude sau vede cuvântul DUMNEZEU; şi după cum răspunde sufletul la această vibraţie, cartea din care au fost emise aceste radiaţii este înălţată şi exaltată în măsura în care sufletul este exaltat de vibraţii. Astfel, cărţii i se dă viaţă, putere şi nemurire. În realitate, cuvântul DUMNEZEU este cel care a realizat asta. Deci puteţi spune că ea, cartea, este cuvântul lui Dumnezeu în sens spiritual, şi nu în sensul literal al cuvântului.

Prea mulţi tratează Biblia literal, în loc să dea atenţie adevăratei sale valori spirituale. Această lacună a conştiinţei contează mai puţin, căci vibraţiile spirituale îi ocolesc pe aceia care au această atitudine a gândirii. Atunci când ei gândesc sau rostesc DUMNEZEU, aceste vibraţii cântăresc prea mult pentru înţelegerea lor incompletă.

Supravieţuirea Bibliei este cea care a reprezentat un adevărat obstacol pentru denigratorii şi criticii ei. Ateul nu reuşeşte deloc să-şi explice de ce cuvântul DUMNEZEU elimină şi biruieşte pe deplin cuvântul 'Rău'.

Repetaţi cuvântul 'Dumnezeu', cu concentrare, o vreme, şi apoi încercaţi să rezonaţi în trupul vostru cu vibraţia cuvântului 'Rău'. Dacă încă nu aţi experimentat asta, va fi pentru voi o revelaţie. Mulţi savanţi declară că ipoteza teistă este imposibilă. Nu-i luaţi în seamă, căci lucrurile pe care ei le declarau imposibile ieri, astăzi sunt îndeplinite.

Nu ştiţi că a sosit marea clipă ca să mergeţi în casa voastră, să o puneţi în ordine şi să aflaţi ce poate face pentru voi Cuvântul DUMNEZEU? Reflectaţi atent o clipă, încercaţi şi vedeţi dacă nu vă va determina să renunţaţi la orice discriminare şi ceartă. Rostiţi DUMNEZEU cu tot sufletul şi simţiţi bucuria care vă face să-l trataţi pe fratele vostru mai blând şi să vă purtaţi cu el mai drept. Puneţi-L pe Dumnezeu înaintea voastră, şi atunci ceaţa erelor demult uitate se va împrăştia ca o şuviţă de fum. Înţelectul poate fi nemulţumit de asta. Dar nu luaţi în seamă înţelectul; el a greşit de multe ori. Fiţi fermi cu cuvântul 'Dumnezeu' dominând înlăuntrul vostru, şi lumea întreaga, plină de rivalităţi şi confuzii, nu vă va putea atinge.

Când recunoşti categoric că DUMNEZEU sau vibraţia supremă există, şi că este TOATă PUTEREA, atunci o poţi folosi pentru a îndeplini TOATE LUCRURILE. Cu ea, te poţi transporta dintr-un loc în altul. Dacă te afli undeva, şi este nevoie să fii altundeva, aminteşte-ţi că ego-ul este cel care te ţine pe loc, şi nu DUMNEZEU. Dacă rămâi acolo unde eşti, foloseşti în mod limitat puterea lui Dumnezeu. Abandonează ego-ul, şterge limitarea, exprimă comanda că tu eşti Christul lui Dumnezeu, una cu vibraţia şi puterea lui Dumnezeu. În clipa când stabileşti ferm că eşti vibraţia lui Dumnezeu, te vei găsi la destinaţie. Doar gândindu-te la un lucru, nu îl îndeplineşti. TREBUIE Să ştii şi Să FACI; apoi să iubeşti şi să slujeşti sursa sau principiul suficient de mult ca să îl îndeplineşti.

Credinţa arată calea prin gândire; dar este nevoie de comanda efectivă a Christului lui Dumnezeu, că eşti acea vibraţie. În momentul în care permiţi acestei vibraţii să preia în întregime comanda, atunci TE RIDICI şi ÎNDEPLINEşTI CUNOAşTEREA prin iubire şi slujire devine îndeplinire. Faptul că tu nu eşti conştient de aceste radiaţii nu afectează existenţa lor. Prin credinţa în existenţa lor, apoi cunoscând că ele există, devii conştient de existenţa lor; atunci le poţi folosi.

Când exprimi o vibraţie şi eşti în ton cu acel câmp vibraţional, atunci eşti invizibil pentru lucrurile care se exprimă într-un câmp vibratoriu inferior. Astfel, dacă trupul tău vibrează cu viteza luminii, eşti invizibil pentru cei care nu pot vedea lumina. Lumina este Viaţa; deci, dacă trăieşti în întregime în vibraţiile luminii, trupul tău este viaţă pură. Lumina, Viaţa, este Dumnezeu. Astfel, toţi sunt DUMNEZEU atunci când trăiesc în vibraţia lui Dumnezeu.

Soarele nu-ţi va mai fi luminător ziua, nici luna nu te va mai lumina cu strălucirea ei; ci Domnul va fi pentru totdeauna lumina ta, şi Dumnezeul tău va fi slava ta (Isaia, 60.19). Domnul, Christul lui Dumnezeu, nu mai are nevoie de lumină atunci când vibraţiile trupului său sunt la unison cu vibraţiile lui Dumnezeu. Trupul său este lumină, mai curată decât cea a soarelui la amiază. Domnul (sau legea lui) Dumnezeu, exprimând viaţa pură (lumină) prin Isus sau om, devine Christ pe pământ. Fiecare om devine Christ atunci când legea lui Dumnezeu (Domnul Dumnezeu) este înţeleasă şi trăită efectiv.

'EU SUNT lumină lumii: cel care mă va urma nu va umbla prin întuneric, ci va avea lumina vieţii'. De aceea, Fariseii i-au spus: 'Tu aduci mărturie despre tine însuţi; mărturia ta nu este bună'. Isus le-a răspuns: 'Deşi aduc mărturie despre mine insumi, totuşi mărturia mea este adevărată: căci eu ştiu de unde vin şi incotro merg; dar voi nu puteţi spune nici de unde vin, nici incotro mă duc. Voi judecaţi după

înfăţişare; eu nu judec pe nimeni. şi totuşi, dacă judec, judecata mea este adevărată: căci eu nu sunt singur, ci sunt împreună cu Tatăl care m-a trimis. Este scris în legea voastră că mărturia a doi martori este bună. Eu sunt cel care aduce mărturie despre mine insumi, şi Tatăl care m-a trimis mărturiseşte despre mine'. Atunci ei au spus: 'Unde este Tatăl tău?'. Isus a răspuns: 'Voi nu mă cunoaşteţi nici pe mine, nici pe Tatăl meu; căci dacă m-aţi cunoaşte pe mine, L-aţi cunoaşte şi pe Tatăl meu'. (Evanghelia după Ioan, 8.12-19)

Cum ai putea să mergi prin întuneric dacă mergi mână în mână cu Dumnezeu? Dacă laşi să triumfe Dumnezeu, atunci lucrările şi realizările tale sunt eterne. Te-ai născut odată cu aceste vibraţii, şi atîta vreme cât trăieşti sincer în această lumină, niciodată nu vei pieri şi nu te vei schimba – aceste vibraţii durează la nesfârşit.

Mulţi au trăit vieţi nobile şi au înfăptuit lucruri mareţe, toate prin vibraţiile lui Dumnezeu. Astfel, ei au puterea de a crea coborând aceste vibraţii şi permitând substanţei fluide să se consolideze în formă. Substanţa fluidă este acea substanţă care conţine toate elementele. Oamenii de ştiinţă vor descoperi că toate elementele pot fi reduse la această condiţie fluidă sau de vapori. În această stare, toate substanţele vibrează sau radiază la aceeaşi frecvenţă vibratorie. Deci, coborând vibraţiile până la nivelul la care particulele elementului se asociază sau se leagă împreună, poţi produce elementul dorit. Aici joacă un rol important radiaţiile Cosmice. Aici are loc transmutaţia.

Mulţi oameni cu suflete mari au trăit, şi lucrările lor s-au pierdut odată cu ei, din cauză că nu au fost conştienţi de puterea care îi susţinea. Ei, ca şi alţii, nu au fost conştienţi de lucrările lor, şi astfel ele au fost uitate. Dacă ei ar fi recunoscut această putere şi apoi, prin gândire şi acţiune fermă, îşi consolidau aceste fapte, realizările lor ar fi rămas în picioare ca un munte care nu poate fi uitat; la fel ca munţii de realizări care stau în faţa omenirii de astăzi, precum – de pildă – Marea Piramidă din Egipt.

Nu este mult mai măreţ să trăieşti viaţa lui Christ? Nu merită să faceţi din asta idealul vostru? Nu şterge asta complet lucrurile mărunte ale vieţii? Nu vedeţi realizările celor care au îndrăznit să păşească înainte şi să trăiască viaţa lui Christ? Îndeplinind aceasta, sunteţi pe muntele Transfigurării. Legea omului şi profeţia dispar, şi rămâne numai Christul triumfător, dar nu singur. Tu poţi face asta, şi toţi o pot face, dacă o doresc.

Acum ştii că tu şi Tatăl sunteţi Unul. Aceasta este mărturia celor doi, stând în picioare împreună ca o singură lege, şi această mărturie ESTE ADEVăRATă. Astfel că, dacă judeci, judecata ta este adevărată. Dacă mărturiseşti despre această origine, mărturia ta este adevărată. Pentru că îţi ştii originea comună cu Tatăl, niciodată nu pieri, întotdeauna îl cunoşti pe Tatăl. Dacă ei l-ar fi cunoscut pe acela care este Tatăl meu, m-ar fi cunoscut pe mine, căci vibraţiile noastre ar fi fost în acord perfect.

Isus, pe când le vorbea în templu, striga: 'Mă cunoaşteţi şi ştiţi de unde sunt: şi nu am venit de la mine însumi, ci acela care m-a trimis este adevărat, şi voi nu-l cunoaşteţi. Dar eu îl cunosc: căci vin de la el, şi el m-a trimis. Atunci ei au încercat să-l prindă; dar nimeni n-a putut să-l atingă, căci nu sosise ceasul lui. şi mulţi au crezut în el şi ziceau: 'Când va veni Christosul, oare va face mai multe minuni decât face omul acesta?' Apoi Isus spunea: 'Mai sunt cu voi puţină vreme, şi apoi mă duc la cel care m-a trimis. Mă veţi căuta şi nu mă veţi găsi; şi unde sunt eu, voi nu puteţi veni'. (Evanghelia după Ioan, 7.28-34).

Ştiţi că spiritualul şi materialul sunt contopite în Christ. Spiritul ştie, 'Eu nu vin de la mine însumi, ci vin de la Tatăl'. Templul (trupul) trebuie să devină un canal curat prin care Christul să strălucească. Când Christul este înălţat în individ, atunci el va face minuni mai mari decât cele pe care le-am făcut eu. Căutând, veţi găsi Christul în mine şi Christul în voi, fraţi cu toţii. Ceasul vostru va veni atunci când Christ vă va apare fiecăruia ca individ; atunci vă veţi ridica la conştiinţa lui Christ şi îl veţi slăvi pe Tatăl aşa cum L-am slăvit eu.

Este scris (În Evanghelia după Matei, 27.46) că ultimele mele cuvinte pe cruce au fost: '

Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?'. Aceasta este o traducere complet greşită. Cuvintele adevărate au fost: 'Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, Tu niciodată nu m-ai părăsit pe mine sau pe vreunul din copiii Tăi, căci copiii Tăi pot veni la Tine aşa cum am venit eu. Ei îmi pot vedea viaţa aşa cum am trăit-o. Astfel, trăind o asemenea viaţă, ei îl încorporează pe Christ şi devin Una cu Tine, Dumnezeu Tatăl meu'.

Nu a existat nici un gând de dezamăgire sau separare. Christul lui Dumnezeu se înălţa ferm, cu mult înainte de ceasul acela. Să-mi fi ars trupul, l-aş fi refăcut din aceleaşi particule care ar fi fost eliberate într-o asemenea distrugere. Să-mi fi sfărămat fiecare particulă din trup, el ar fi putut fi reasamblat instantaneu; n-ar fi fost nici o diferenţă.

Omul este astfel alcătuit încât atunci când el se ridică la înţelegerea Christului lui Dumnezeu, el eliberează atît de multă energie inteligenţă, şi acea energie îl impregnează atît de complet, încât şi dacă trupul ar fi dezintegrat şi elementele vieţii ar fi separate de particule, acest inteligent principiu al vieţii ar putea reasambla şi consolida aceleaşi particule în aceeaşi formă în care el se manifestase. Tiparul său modelul există; este făcut din şi în substanţă care nu poate fi distrusă. Ar trebui doar reasamblată substanţa şi umplut tiparul, impregnat cu acelaşi element al vieţii, şi aţi avea modelul sau imaginea perfectă de mai înainte.

Astfel, vedeţi cum crucificarea nu m-a rănit; i-a rănit numai pe aceia care au încercat să lovească în Principiul Christic. A fost un exemplu de împlinire a legii Marelui Principiu, o cale pe care toată omenirea o poate urma. Urmând-o astfel, toţi pot deveni Christul lui Dumnezeu, idealul lor concretizat într-o formă nepieritoare. Acest trup nici măcar nu a fost distrus. vibraţiile lui erau atît de înalte încât bietul act de a-l ţintui şi a-l ridica pe cruce a fost doar un simbol al faptului că aceia care mă crucificau au epuizat orice limitare pe care materialul o putea impune trupului. Era necesar, pentru a complecta îndeplinirea limitării materiale, să fie plasat trupul în mormânt şi să fie rostogolită o piatră mare pentru a închide complet mormântul. De aici strigătul: 'S-a sfârşit.'

Când ceea ce este muritor s-a sfârşit, este realizată nemurirea. Deci este imposibil de închis trupul omului, chiar şi într-un mormânt acoperit de o stâncă. Stânca putea fi dezintegrată pentru a elibera un asemenea trup, dacă ar fi fost necesar. Astfel, înţelegeţi că întreaga scenă a fost un simbol al moştenirii omului.

CAPITOLUL XVI

Aceste întruniri au continuat câteva zile. S-a stabilit că Gordon Weldon şi cu mine să rămânem cu aceşti oameni, în timp ce Şeful şi ceilalţi aveau să se întoarcă la Darjeeling, unde echipa noastră îşi stabilise cartierul general, pentru a complecta şi pune în ordine datele pe care le adunasem.

După plecarea lor, ne-am instalat mai temeinic, căci aici urma să locuim până când avea să revină Şeful nostru, în decembrie. Locuinţa noastră era pe creasta unui deal care pătrundea în vale dintr-un pinten al principalului corp muntos, şi se găsea la înălţimea de circa 500 de picioare deasupra fundului văii. Poziţia era foarte avantajoasă pentru o tabără, căci puteam ajunge uşor în multe locuri pe care am fi dorit să le vizităm.

Tabăra era în mijlocul unei păduri de arbori înalţi, solizi. Terenul se înclina treptat dinspre culme spre tabără, dând impresia că eram instalaţi în centrul unui amfiteatru, cu valea – ca un imens tablou mural – închizând ultima latură. Dincolo de acest tablou şi deasupra lui, soarele cobora într-o mare de aur lichid. În fiecare seară, această culoare se reflecta pe suprafaţa înclinată a dealului care servea drept suport amfiteatrului nostru, scăldându-i creasta într-o mare de culori scânteietoare, ca într-un halou gigantic.

Stând în tăcere, în timp ce ultimele raze ale soarelui dispăreau la orizont, îţi puteai imagina o Fiinţă uriaşă cu braţele desfăcute, întinse la nivelul umerilor, cu o robă din aur curat căzând strâns împrejur în falduri foarte artistice, şi cu o aură de lumină albă pură strălucind pe mile întregi.

Într-o seară, pe când şedeam lângă focul de tabără, chiar înainte de apusul soarelui, soarele apăru strălucind cu cea mai minunată lumină; neobişnuitul fenomen era atît de evident, încât toţi membrii grupului nostru erau fascinaţi. Cineva atrase atenţia unui Sanyazi, care sosise doar de câteva clipe, că soarele încerca să se depăşească pe sine înainte să ne ureze noapte bună.

— Asta prevesteşte un eveniment fericit, răspunse acel Sanyazi. Un grup de suflete mari, însoţind pe cineva foarte înalt, se va reuni aici în curând. Tăcere, vă rog.

Imediat, o linişte ca de pe altă lume se aşternu asupra scenei. Deodată, o voce cerească izbucni în acea linişte, în cel mai melodios şi angelic ritm. Apoi se auziră mii de păsărele-Kokila, cu un tril înalt, încântător, contopindu-se atît de armonios cu vocea şi cu cântecul, încât puteai fi convins că era un cor ceresc. Dragă cititorule, dacă ai fi asistat la scenă şi ai fi auzit cântecul, ştiu că ai scuza aceste superlative.

Peste un timp, ciripitul păsărilor încetă, dar cântecul continuă mai măreţ ca niciodată. Atunci, pe panta dealului apărură două îngereşti figuri feminine, înveşmântate în scânteietoare falduri argintii, care dădeau vaga impresie a unor misterioase forme fermecate. Trăsăturile lor erau atît de frumoase, încât puteai spune: Cum le-ar putea descrie săracele noastre cuvinte?

Noi, ca şi Sanyazi-ul, stăteam fascinaţi, cu răsuflarea tăiată. Deodată, mii de voci s-au unit în cor; apoi au început să se înfiripe forme care încercuiau cele două figuri din centru. Cântecul încetă la fel de

brusc cum începuse, iar figurile dispărură. Domni o linişte absolută, şi o formă uriaşă apăru ca mai înainte, dar într-un tablou măreţ de culori strălucitoare. Aşa cum se topesc razele soarelui care apune, forma se micşora treptat, până când în faţa noastră stătu un trup omenesc bine alcătuit, cu o faţă perfect simetrică, şi cu un păr unduitor, fără asemuire. Era înveşmântat într-o scânteietoare robă albă, care cădea de pe umerii săi în falduri artistic aranjate; în jurul taliei avea o cingătoare lată, albă-argintie, poala robei abia atingând iarba în timp ce el înainta spre noi cu paşi fermi. Un zeu grec n-ar fi putut arăta mai măreţ.

Apropiindu-se, el se opri şi spuse:

— Nu este necesar să fim prezentaţi; nu avem nevoie să fim formali. Vă salut ca pe adevăraţi fraţi. Îmi întind mâna şi strâng tot mâna mea. Aş ezita să mă îmbrăţişez pe mine însumi? În nici un caz, căci vă iubesc ca pe mine însumi. Uniţi cu Principiul lui Dumnezeu, iubim întreaga lume. Sunt aşa cum sunteţi, fără nume, fără vârstă, etern. Împreună, în adevărata modestie, suntem în Divinitate.

Rămase o clipă tăcut. Instantaneu, straiul său se schimbă, şi stătu în faţa noastră îmbrăcat ca şi noi, iar lângă el se afla un tigru impunător. Era un animal frumos, a cărui blană părea un puf de mătase în lumina amurgului. O teamă de o clipă ne cuprinse, căci fusesem atît de atenţi la ce se petrecea încât nu observasem prezenţa tigrului. Imediat, fiara se ghemui. La o comandă a musafirului nostru, ea se ridică, înaintă şi îşi puse botul în mâinile întinse ale acestuia. Unda de teamă dispăru, lăsându-ne liniştiţi. Oaspetele nostru se aşeză în faţa focului, iar noi ne-am strâns în jurul lui. Tigrul merse la o oarecare distanţă şi se întinse pe iarbă, cât era de lung.

Oaspetele nostru spuse:

— Am venit să mă bucur o vreme de ospitalitatea voastră şi, dacă nu vă stingheresc, voi rămâne cu voi până la mella.

Ne-am repezit cu toţii deodată să-i strângem mâna, atît de dornici eram să-i arătăm cât de binevenit era. El ne mulţumi şi începu să ne vorbească:

— Nu trebuie să vă temeţi de nici un animal. Dacă nu vă temeţi de animale, ele nu vă vor răni în nici un fel.

Aţi văzut un corp inert, întins pe pământ în faţa unui sat, pentru protecţia locuitorilor. Pentru populaţie, acesta este doar un simbol fizic. Corpul este expus, nemişcat, şi la cheremul fiarelor; deşi inactiv, el rămâne nevătămat, şi oamenii observă acest fapt. Astfel, ei îşi pierd orice teamă faţă de animale. În clipa când şi-au pierdut teama, vibraţiile de teamă nu mai sunt emise; şi animalul, nereuşind să mai simtă vibraţii de teamă, nu va mai vedea oamenii ca pe ceva cu care să se hrănească, nu mai mult de cum vede iarba, copacii sau colibele din jur, care nu emit nici un fel de vibraţii de teamă. Animalul poate să treacă exact prin acelaşi sat unde anterior îşi alesese pe cineva cu care să se hrănească, acela emitând cea mai mare teamă. Aţi observat asta. Aţi observat chiar acelaşi animal păşind peste trupul întins pe pământ, mergând drept în sat şi căutându-l pe acela care se temea de el. Aţi mai observat acelaşi animal trecând exact printre doi copilaşi, la mai puţin de 20 de picioare de fiecare dintre ei, şi atacând o persoană mai în vârstă, care se temea de el. Copiii nu erau destul de mari ca să cunoască frica; de aceea, animalul nu i-a văzut.

Amintirea acestor întâmplări ne reveni în minte şi am realizat că nu reflectasem destul de profund la teamă, ca să-i desluşim semnificaţia mai adâncă. El continuă, spunând:

— Iubiţi orice animal, şi el trebuie să vă răspundă cu iubire; dacă el rezistă la iubire, atunci se va distruge singur înainte să vă poată răni. Animalul este mult mai conştient de această lege decât omul.

Aruncând o privire spre tigru, el zise:

— Haideţi să-i arătăm dragoste fratelui nostru de aici, şi să observăm reacţia.

I-am urmat propunerea cum am putut mai bine. Imediat, tigrul se rostogoli, sări în picioare şi veni spre noi, în fiecare mişcare dând dovadă de cea mai mare bucurie. Atunci Rishi reluă:

— Apropiaţi-vă de animal ca de un duşman, şi veţi avea de înfruntat un duşman; apropiaţi-vă de el ca de un frate, şi veţi avea un prieten şi un protector.

Muni-ul care ne însoţise de la Templul Crucii în T, din Tibet, se ridică, anunţând că avea să ne părăsească, deoarece trebuia să se întoarcă la Hardwar pentru a se pune în serviciul pelerinilor care aveau să se adune pentru mella (marea adunare). Salutând, el plecă. Deşi fusese foarte tăcut, ne bucurasem de camaraderia lui inexprimabilă. Sunt mulţi ca el în această ţară întinsă; nu au nevoie să rostească o vorbă, dar îţi dai seama de măreţia fiinţei lor.

După ce Muni-ul plecă, ne-am aşezat, dar abia ne liniştisem că sosiră în tabără Emil, Jast şi Chander Sen. După un schimb de saluturi, ne-am aşezat şi am pus la punct un itinerar pentru a străbate o mare parte din regiune. Când totul a fost stabilit, Emil ne-a relatat multe dintre interesantele legende legate de locurile pe care aveam să le vizităm. Dintre acestea vă povestesc doar una, care este legată de districtul în care aveam tabăra şi care avea o foarte interesantă şi strânsă conexiune cu Maha Kumba mella, marea adunare care are loc în acest district o dată la 12 ani. La această adunare şi la locurile sacre din district vin, în fiecare an, mai mulţi pelerini decât în orice altă parte. Se strâng în jur de 500 de mii de oameni la o astfel de mella. Cum evenimentul din acest sezon era de cea mai mare importanţă, era de aşteptat ca acest număr să sporească, tot cu sute de mii. Apropierea evenimentului deja se simţea în aer.

Atunci se asigura hrana gratuită pentru toţi pelerinii, pe toată durata adunării. Hardwar este cunoscut ca Marele Loc Sfânt. La Brindavan a trăit Sri Krishni, şi în această vale a crescut el până la vârsta bărbăţiei. Zona este aproape un paradis. Este căminul păsărilor-Kokila, cele cu cântec dulce.

În această regiune se găsesc pietrele împodobite care au apărut acolo unde au căzut picăturile din nectarul nemuririi vărsate din cupa lui Amri, nectar care fusese cules din mare după bătălia dintre Devas (zei) şi Asura (demon) – cu alte cuvinte, dintre spiritualitate şi materialitatea grosieră. Aceasta se referă la timpurile când India se trezea la marea importanţă a vieţii spirituale. Această cupă cu nectar era atît de preţioasă, încât a avut loc o a doua bătălie pentru stăpânirea ei. Atât de grăbit era zeul să se îndepărteze de demon, încât din cupă s-au vărsat câteva picături; şi acolo unde au căzut ele, s-au înălţat aceste pietre de hotar încrustate.

Este o legendă care ascunde un profund înţeles spiritual. Se va vedea mai departe că semnificaţia acestor legende este permanentă, nemuritoare şi profundă.

Am umblat prin acest district, vizitând multe temple, însoţindu-l pe Marele Rishi. În decembrie s-a întors Şeful nostru şi am călătorit spre sud, spre muntele Abu. De acolo ne-am întors la Brindavan şi Hardwar, şi din nou am vizitat multe temple, unde ni s-a acordat şansa celei mai intime şi cordiale apropieri de viaţa acestor oameni. Aceste relaţii strânse, învăţături şi evenimente nu pot fi povestite. Singura restricţie care ni s-a pus a fost cererea că, dacă doream să facem publice aceste lucruri, să o facem personal, vorbind oamenilor. De fapt, ni s-a cerut ca ele să nu fie scrise, ci să fie transmise oral numai celor care le cereau.

Adunarea acestei imense mulţimi de oameni sfinţi şi de credincioşi este o experienţă de neuitat. În această mulţime de oameni nu există grabă, învălmăşeală sau îmbulzeală, toţi străbătând aceeaşi cale direct spre un anumit punct, cu un anumit ţel. Se poate vedea pretutindeni bunăvoinţă şi bunătate, şi se poate auzi numele Preainaltului, sau Atotputernicului, aflat pe buzele tuturor, cu cea mai adâncă veneraţie. Este un ecou spiritual venit prin lungul culoar pe care occidentalii îl numesc Timp. Acesta nu are importanţă în vasta viziune a Orientului.

Vă puteţi închipui un mare concurs, cu vreo 4-5 sute de mii de oameni; nu ai cum să-i numeri.

În timp ce şedeam în faţa focului nostru de tabără în seara zilei dinaintea marii procesiuni, Rishi ne-a explicat sensul acestui mare eveniment. Aproape toate aceste adunări din India au un înţeles mult mai profund decât par să arate sau decât ar dezvălui legendele.

CAPITOLUL XVII

Marele Rishi continuă:

— Este scris: Ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit şi nici inima omului nu a simţit lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care Îl iubesc (Prima epistolă către Corinteni, 2.29). Ar trebui citit: Pentru cei care Îl iubesc şi manifestă Christul lui Dumnezeu.

Puţini înţeleg Principiul vieţii sau ţelul Vieţii. Principiul înţelepciunii este acela aflat în legea tuturor lucrurilor şi este lucrul principal. De aceea este adevărat proverbul: Din toate puterile caută să obţii înţelegerea. La baza oricărui lucru stă scopul înţelegerii lui conştiente de către om. Acesta e lucrul care s-a manifestat atît de eficient pentru Solomon. El a cerut să-i fie dat fundamentul înţelepciunii, şi să aibă o inimă plină de înţelepciune. Aceasta i-a deschis un asemenea izvor de înţelepciune, şi l-a condus la o asemenea putere, încât în jurul lui s-au strâns toată bogăţia şi gloria prin care s-a făcut cunoscut ca Regele a o mie de realizări minunate. La asta se referea, simbolic, expresia cele o mie de soţii ale lui Solomon.

Pe vremea lui Solomon, o soţie era simbolul unei mari realizări, al unei înţelepciuni atotcunoscătoare, care întrezărea toată istoria Universului şi legătura ei explicită cu Omenirea în fiecare din

indivizii ei. Când Solomon ajungea la aceste realizări pentru poporul său şi le folosea în beneficiul acestuia, ele adăugau la total încă trei mii, şi cântecele sale erau o mie cinci. şi Dumnezeu i-a dat lui Solomon înţelepciune şi cunoaştere peste măsură, şi o inimă largă, cât nisipurile de pe malul mării (Cartea I-a a Regilor, 4.29-32).

Solomon nu a fost rege în sensul literal sau temporal al termenului; el era rege peste sine însuşi şi peste propria sa viaţă. Acest regat îl avea. De pe acel tron, el împărţea iubire, înţelegere, înţelepciune, dreptate şi abundenţa tuturor celor care îi cereau sfatul înţelept.

În vremea aceea toată omenirea cerea acestea, iar el, ca răspuns, a primit iubire, înţelegere, înţelepciune, dreptate şi abundenţă de o mie de ori. Deşi Solomon îi guverna cu un braţ de fier, acesta era simbolul legii care niciodată nu greşeşte. Chiar dacă ceea ce ar fi emis el era amplificat de milioane de ori şi se întorcea cu aceeaşi putere, Regatul lui Solomon, de-ar fi fost chiar tot pământul, tot n-ar fi putut cuprinde bogăţia recompensei Legii sau Domnului care cunoştea comoara Christului Divin, atunci când el asculta porunca în lumina căreia Ego-ul trebuia să se trezească şi să se supună lui Dumnezeu, Principiul.

Daţi fără nici un gând de primire, şi nu veţi putea cuprinde răsplata. În primul rând daţi iubire lui Dumnezeu, apoi pământului întreg. Când această iubire se întoarce, ea a înconjurat tot pământul şi s-a amplificat de milioane de ori, căci a străbătut gândurile a milioane de oameni şi fiecare a sporit-o de nenumărate ori. Când ea se întoarce, mai există, oare, loc pe pământ pentru bogăţia din ea?

Numai asta eliberează pământul, iar rezultatul este cerul. Armonia domneşte, suverană. Solomon şi-a impus să facă asta cu înţelegere, înţelepciune, dreptate, abundenţă şi cu mare bucurie. Ce s-a întâmplat? pământul nu mai cuprindea toată bogăţia; nu mai era pământ, ci erau Cerurile.

Vă miraţi că oamenii din vremea lui Solomon îl considerau un mare Rege, sau Dumnezeu? Ei se închinau şi îi slujeau lui Solomon, crezând că el le putea oferi orice lucru trebuincios. Aici greşeau; ei nu realizau că Solomon era exemplul pe care trebuiau să-l urmeze. Dumnezeu i-a spus lui Solomon: Nu va mai fi nimeni ca tine pe pământ. Nu mai putea fi nimeni ca el pe pământ, căci el renunţase la averea pământească; îi aparţinea starea cerească, şi în ea îşi conducea poporul regeşte, precum Solomon. El Îl exprima pe Dumnezeu, moştenirea omului, pe care trebuiau s-o urmărească ei.

Ar putea un asemenea Rege să-l condamne pe unul din regii săi la moarte, când, făcând asta, el s-ar fi condamnat pe sine însuşi la aceeaşi moarte, multiplicată de milioane de ori? Un asemenea Rege guverna drept – nu numai peste alţi regi, ci împreună cu ei, şi nu era nevoie să afişeze nici o pompă sau slavă. Nu trebuia nici măcar să-şi arate coroana – toată lumea îi cunoştea coroana. Un asemenea Rege este un adevărat cârmuitor, nu pentru câţiva, ci împreună cu fiecare individ – toţi cârmuiesc alături de el. Acesta este omul domnind suveran împreună cu Dumnezeu. Aceasta este Casa lui Israel, atunci când casa devine arborele, rădăcina, ramura, lăstarul, frunza, floarea şi parfumul acelei flori, adevăratul spirit al tuturor raselor.

O asemenea rasă a locuit pe acest pământ, şi o astfel de rasă îl va locui din nou. Vă spun, nu trebuie să şovăiţi; cerul este aici, dacă fiecare ins va face să fie aşa.

Dacă oamenii refuză să asculte această chemare, ei vor pleca şi vor reveni prin naştere la viaţă, cu toate încercările şi greutăţile ei; apoi iarăşi vor trece prin moarte, până când ultima lecţie va fi învăţată – aceea despre faptul că întreaga familie omenească este clădită pe stânca percepţiei spirituale absolute.

Pentru o asemenea rasă nu poate exista moartea, şi nu mai poate reapare; de aceea, nu mai există Karma. Karma este doar răsplata pentru manifestarea discordiei şi dizarmoniei. Înlocuiţi răsplata cu renunţarea, şi veţi corecta cauza Karmei, căci ea există numai în minţile celor dornici să manifeste Karma. Ştergeţi cauza, sau înlocuiţi-o cu o condiţie superioară, şi atunci condiţia inferioară va fi ştearsă. Aţi ridicat vibraţiile corpului vostru deasupra celor care permit existenţa Karmei.

Moartea nu anulează nicidecum Karma; nici nu o distruge, nici nu o şterge. Moartea amplifică şi sporeşte Karma, îngrămădind-o în valuri mari peste fiecare individ uman. În momentul în care renunţi la moarte şi renaştere, te eliberezi de moarte şi Karmă; ambele sunt şterse. Dacă sunt şterse, atunci sunt uitate; şi dacă sunt uitate, sunt iertate.

Dacă, în acest stadiu, nu poate fi percepută permanenţa absolută a vieţii, astfel concepută şi manifestată, atunci există, pentru greşeala morţii, un ultim remediu numit reâncarnare.

Reâncarnarea este doar un far călăuzitor pe drumul orb al morţii. Când acest far luminează, moartea poate fi depăşită prin etape succesive de experienţe pământeşti. Atunci, prin lecţiile pe care ni le oferă aceste experienţe, ajungem să realizăm renunţarea la condiţiile artificiale ale credinţelor sau dogmelor care

ne-au fost impuse. Atunci putem păşi iarăşi în slava deplină a lui Dumnezeu, în lumina care străluceşte la fel de puternic, şi care a părut slăbită doar din cauză că noi rătăceam departe de Casa Tatălui, casa adevăratului nostru sine, neumbrit de artificialele crezuri şi superstiţii.

Pe măsură ce ne apropiem iarăşi de Casă, lumina străluceşte tot mai tare cu fiecare pas; iar când intrăm, găsim casa plină de lumină şi de aceeaşi căldură şi frumuseţe care doar păruseră diminuate în viziunea noastră. Acolo regăsim liniştea, pacea şi odihna; şi în ele putem petrece în voie. Aceleaşi lucru ne-ar fi aparţinut şi dacă am fi intrat în Casă înainte să rătăcim limitaţi de crezuri şi superstiţii. La capătul drumului, totul este uitat şi iertat, aşa cum ar fi putut fi şi înainte de plecare.

Fii liniştit şi vezi mântuirea în Domnul din tine. Fii pe deplin liniştit în planul fizic, şi vezi mântuirea complectă pe care ţi-o poate da Domnul, Christul Divin, înălţându-se ca adevăratul tău sine. Astfel, am perceput şi enunţat legea de care s-a folosit Avraam, cu mult timp în urmă. Este la fel de valabilă astăzi, ca şi atunci. Manifestările îşi iau forma după cum sunt concepute în gând, cuvânt sau acţiune, conform credinţei tale. Dacă gândul nu este bun, remediul este: Schimbă-ţi gândul. Cheamă lucrurile care nu sunt, ca şi cum ar fi.

Există multe greşeli în traducerea textelor originale din componenţa Bibliei voastre, ca şi multe profeţii false. Multe dintre ele au fost făcute din neînţelegerea caracterelor şi simbolurilor cu care au avut de-a face traducătorii.

Acestea sunt scuzabile, căci traducătorii au fost conştiincioşi şi lucrările lor au fost îndeplinite după cât de capabili au fost să le înţeleagă. Totuşi, cele mai multe au fost neadevăruri crase, introduse deliberat ca să mistifice, să inducă în eroare şi să corupă evanghelia originală a Casei lui Israel.

Numele iniţial era Is-Rael, însemnând Rasa de Cristal, sau rasa albă pură, prima rasă care a populat pământul, izvorul sau rădăcina din care au răsărit toate celelalte rase. Această rasă era denumită şi rasa de lumină pură, căci rasă, în multe situaţii, înseamnă rază sau flux. Din rasa aceasta s-a născut rasa Ariană.

Cea mai mare parte a acestei falsificări a Bibliei s-a produs în primele două secole după Isus, şi atacul a fost îndreptat îndeosebi împotriva cărţilor lui Daniel, Ezra şi Neemia. Aceste deformări au fost extinse şi asupra lucrărilor mai timpurii ale lui Iosif, ca şi asupra altor cărţi. Ele demonstrau limpede că erau intenţionat săvârşite pentru a ascunde informaţiile bine cunoscute care existau în vremea aceea, şi întâmplările care se petrecuseră înainte de acea perioadă. Aceste falsificări erau comise şi pentru a distruge sistemul cronologic foarte clar şi istoria transmisă de Israeliţi din vremurile începuturilor conştiinţei. Mii de povestiri false despre evenimente adevărate au fost scrise şi au substituit originalele, şi multe informaţii istorice corecte au fost deformate sau şterse.

Rasa Ariană, o ramură directă a acestei rase, folosea acelaşi sistem cronologic, pe care îl păstrase în forma originală. Cu acest sistem, toate falsurile şi substituirile pot fi uşor urmărite. Astfel, suntem în posesia adevăratei şi completei cronologii Ebraice. Ştim că aceste falsuri s-au extins până la Solomon şi soţiile sale, ca şi asupra multor altora din Casa celor Zece Triburi ale lui Israel, conducători, învăţători şi sfetnici.

După împărţirea acestei Case a celor Zece Triburi în două, regatul original a fost cunoscut ca Regatul sau Casa lui Israel. Celălalt a fost cunoscut ca tribul lui Iuda. Deşi se numea tribul lui Israel, nu erau toţi cu adevărat Israeliţi. A spune că Avraam, Isaac şi Iacob erau Iudei, este nu doar o eroare comună, ci o mistificare; căci numai descendenţii lui Iuda şi ai celor de după el au fost numiţi, după numele lui, Iudei. Termenul Iudeu nu a fost niciodată aplicat Casei celor Zece Triburi ale lui Israel, şi nici celor 12 triburi ale lui Israel.

Israeliţii nu au fost Iudei, dar Iudeii sunt un trib al poporului Israelit.

Când tribul lui Iuda a părăsit Palestina şi a fost dus în captivitate, lor li s-a aplicat termenul de Iudei. Cei cunoscuţi astăzi ca Iudei sunt rămăşiţele tribului lui Iuda care s-au întors în Palestina după ce au fost eliberaţi din captivitate. Mulţi dintre ei îşi amestecaseră sângele cu popoarele dimprejur. Cei care îşi spun astăzi Iudei au, mai puţin de o treime, sângele adevăratului trib al lui Iuda.

În orice loc în care Iudeii au convieţuit şi s-au însoţit cu Israeliţii sau cu Arienii, ei au înflorit; şi acestor popoare le datorează ei vigoarea naţiei lor. Pe măsură ce trece timpul, Iudeii vor vedea că spre aceste popoare se vor întoarce pentru a cere protecţie şi sprijin, şi că este de datoria lor să îşi ţină casa în ordine.

Acea parte din tribul lui Iuda care i-a însoţit pe Israeliţi în migraţiile lor prin Europa nu face parte din poporul cunoscut sub numele de Iudei. Aceia nu pot fi deosebiţi deloc de ceilalţi Israeliţi care s-au

stabilit în Insulele Britanice sau în alte părţi, şi de-a lungul ţărmurilor Mării Mediterane, căci prin convieţuirea şi amestecul cu vecinii, ei au pierdut caracteristicile tribului lor. Eu vin din această rasă; de aceea ştiu.

Iudeii sunt cu noi; le putem trasa istoria pas cu pas, în lungul timpului, de la Casa lui Iuda până la tribul lui Iuda, şi apoi până în prezent. Ei reprezintă unul din semnele vii ale marii rase care a ajutat la menţinerea idealului Divin, până când toate rasele revin la o singură rasă, având Christul lui Dumnezeu ca factor conducător în fiecare individ al rasei, aşa cum era înainte ca marea rasă să înceapă să se divizeze şi să se risipească.

Nu este greu să urmărim migraţia Israeliţilor pornind din Ierusalim. Urmele celor care s-au aşezat în Insulele Britanice sunt uşor de identificat. De pildă, cei din tribul lui Dan. Numele şi istoria lor, ca şi locurile unde s-au stabilit, îi identifică. Fluviul Danubius (Dunarea de azi), denumit după tribul lor, este astăzi un culoar deschis prin care, după separarea triburilor, diviziuni din aceste triburi au ajuns ulterior în Britania sub numele de Dani, Iuţi, Picţi, ca şi sub alte nume. Astfel, ei au ajuns în Scandinavia, Irlanda, Scoţia şi în alte regiuni, şi sub aceste nume diverse, au venit în Britania şi de aici în America. Ajunşi în America, ei au ajuns acasă. În această patrie a lor de origine, şi-au pierdut repede identitatea de trib şi şi-au schimbat limbile într-o limbă unică, exact limba pe care o vorbiseră la plecare.

Vreme îndelungată, ei rătăciseră departe de casă, dar acum iată-i din nou acasă, în patrie; şi această patrie se întinde până în America de Sud, Australia, Noua Zeelandă şi Insulele Marilor din Sud, şi chiar până la Japonia şi China.

Japonezii şi Chinezii au migrat foarte puţin. Ei sunt diviziuni ale unei rase pline de viaţă care a migrat din patria-mamă Mu, cu mult înainte de catastrofa care a dus la scufundarea acestui continent. Ei erau numiţi Uiguri, sau triburi rătăcitoare, şi sunt strămoşii marilor popoare Mongole. În această patrie-mamă, rasa albă atinsese cel mai înalt nivel de civilizaţie. Ei foloseau energie emisă şi radiantă, şi eliberau energia atomului pentru lucrări utile. Dezvoltaseră şi levitaţia; astfel se deplasau de la un loc la altul. Filosofia lor era complet lipsită de culte păgâne, crezuri, dogme şi superstiţii. Ei slujeau adevăratul Principiu care curge prin toată omenirea, omul la fel de divin ca Dumnezeu.

Arianul-Israelit este simbolul guvernării şi culturii individuale şi înţelepte. De la această rasă a venit Biblia, şi acestei rase i-au fost adresate înaltele ei precepte.

Christul din om era idealul lor. Era torţa care împrăştia lumină, mereu aprinsă, era vârful sceptrului. Pentru a susţine această flacără şi a-i spori mereu strălucirea, acest om nu trebuie să-şi uite niciodată preceptele, care au fost înscrise nu doar într-o singură Biblie, ci în 12 Biblii.

Pentru a preveni distrugerea şi falsificarea, poporul acela a alcătuit 12 Biblii similare, săpate în piatră, şi le-a plasat în toată Patria-Mamă. Pentru a le reuni sub o singură conducere, făcând astfel nepieritoare preceptele lor, ei au construit Marea Piramidă; aceasta dovedea că fundamentul civilizaţiei, Christul, era solid fixat pe pământ printre oameni şi nu putea fi denaturat sau şters. El va dura etern, nu doar ca un far care ţine sus lumina, ci şi ca un reflector pentru această lumină. Nu numai că reflecta lumină, ci exprima şi des-repetata poruncă: Dacă Omenirea şi-a pierdut lumina, mergi înlăuntru; acolo vei găsi înscrise preceptele care vor reânnoi lumina, astfel încât ea să poată străluci din tine, oaia pierdută care rătăcea fără lumină.

Faţă de Dumnezeu, toţi cei care rătăcesc fără lumină (viaţa) sunt oi care s-au îndepărtat de turmă. Turma este întotdeauna în locul de care aparţii şi unde poţi să revii. Christ, păstorul, aşteaptă ţinând sus torţa aprinsă, pentru cei care se reântorc. Deşi ea a fost ascunsă de-a lungul vremurilor, întotdeauna se află acolo pentru aceia care vin să caute lumina.

Este prima expresie din Cosmos. Vocea, cuvântul lui Dumnezeu se exprimă. Iată LUMINA. Să FIE LUMINă, şi vibraţia a izbucnit; cu aceste vibraţii a venit VIAţA. Faptul că viaţa nu este niciodată despărţită de Dumnezeu, este demonstrat de Marea Piramidă care, cu fundaţia sa bine fixată în pământ, îşi înalţă capul neâncoronat spre ceruri.

Când omul va accepta această adevărată moştenire, Christul şi faptul că acest Christ al lui Dumnezeu este eul sau adevărat în deplina sa putere, atunci coroana sau piatra unghiulară va fi plasată la locul ei; atunci ea va fi o eternă mărturie a faptului că omul nu se va mai rătăci niciodată de turmă.

Marea Piramidă este o Biblie în piatră, o indestructibilă arhivă de documente descriind evenimentele legate de realizările şi rătăcirile poporului ales al lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă un singur popor, ci orice popor care acceptă lumina Christică. şi nici nu-i dă acelui popor dreptul să acţioneze

şi să fie inferior stării Christice. Este o mărturie, ca nu cumva umanitatea sau indivizii ei să rătăcească departe şi să uite, micşorând această Lumină adevărată, că din mijlocul ei va trebui să se ridice Unul pe deplin hotărât să ilustreze Christul şi, ţinând sus torţa strălucind de lumină, să conducă aşa cum Christul lăuntric trebuie să conducă.

De veacuri, civilizaţia a decăzut. De fapt, marea rasă a mers atît de multă vreme pe cărarea întunecată, încât se părea că ea avea să-şi piardă identitatea şi să revină cu totul la sălbăticie şi barbarie. S-a recunoscut că doar câţiva păstrau ferm conceptele pure care aparţinuseră omenirii, şi că aceşti câţiva trebuiau să se retragă în singurătate, pentru a le fi mai uşor să se unească, să concentreze şi să emită lumină pentru protecţia întregii omeniri.

Prin acest grup au fost răspândite învăţături despre faptul că lumea avea nevoie de un Mântuitor, un om – Dumnezeu, care putea şi avea să se ridice şi, prin gândire, cuvânt şi faptă, avea să instruiască omenirea şi să-i arate, mai întâi prin indivizii ei, apoi în masă, că şi în ei trăia Christul şi că era la fel de viu ca întotdeauna, deşi inactiv.

Lumina Christică a fost ascunsă de oameni din cauza ignoranţei lor şi din cauza refuzului de a trăi o viaţă de Christ. Prin cuvântul rostit, prin profeţii şi prevestiri ale grupurilor şi indivizilor, omenirii i s-a declarat că Preainaltul trimisese un Mântuitor, care iarăşi avea să trăiască cu adevărat în cele mai înalte concepţii ale umanităţii, şi că acest Mântuitor avea să apară la momentul potrivit.

Aceasta a fost o hotărâre a Celui Preaânalt pe care Divinitatea a transmis-o printr-un grup de indivizi umani. Aceşti indivizi înţeleseseră că, pentru a atrage oamenii spre Mântuitorul care avea să vină printre ei, era necesar să se fixeze un moment pentru venirea Lui, şi că toţi trebuiau instruiţi despre maniera şi scopul în care avea să vină, fixând chiar şi data exactă a crucificării.

Acest lucru a fost necesar nu numai pentru a da învăţăturilor Sale mai multă greutate şi viabilitate, ci şi pentru a aduce ideile omenirii înapoi la un punct focal sau central, căci majoritatea rătăceau complet după zei străini. Omenirea o luase razna atît de tare, încât era iminentă moartea spirituală. Astfel, s-a prezis că trupul acestui Mesia sau Mântuitor avea să fie ucis, şi avea să fie pus într-un mormânt săpat în stâncă, iar apoi avea să urmeze o reânviere deplină. Astfel, oamenilor li se demonstra iarăşi că ei puteau, din fii ai oamenilor, să redevină Fii ai lui Dumnezeu – Christul Divin, care trăieşte pururea unit cu Dumnezeu, Una cu Dumnezeu. Astfel, trăind viaţa lui Dumnezeu, omul niciodată nu avea să mai trăiască în haos; pacea şi bunăvoinţa aveau să domnească pe Pământ. S-a mai scris că această stare a existat înaintea tuturor lucrurilor, şi că El avea să-i înveţe pe oameni despre adevărata lor moştenire. Deci El a existat şi a fost Cel Ascuns din vremurile vechi; şi prin preceptele pe care le-a dat, El a făcut să se reverse izvorul providenţei Divine şi roadele coapte ale pământului, care erau pentru ca omul să le folosească liber.

Aceste profeţii au fost denaturate şi falsificate înainte de venirea lui Isus; şi această denaturare s-a extins până astăzi, făcându-i pe mulţi să creadă că elementele de bază ale Creştinismului au fost împrumutate din religiile anterioare, în loc ca ei să ştie că acesta dintotdeauna a susţinut şi îndeplinit cel mai înalt ideal al omenirii.

Trupul mamei, acela care avea să aducă pe lume şi să hranească acest Copil Christ, şi trupul tatălui, care avea să vegheze ca protector fizic, au fost pregătite, de asemenea, pentru această naştere imaculată, fiecare fiind desăvârşit, deşi uniţi ca unul, pentru a veghea asupra acestui copil care avea să crească până la maturitate printre cei pe care el avea să-i înveţe.

Mama era Maria, iar tatăl era Iosif, ambii fiind descendenţi ai lui David, un adevărat purtător de lumină, şi din seminţia lui Avraam, Abraham – adică Ah Brahm, purtătorul luminii desăvârşite a marelui Cosmos.

Fiii omului coborâseră atît de mult pe scara vibraţională, încât trupurile lor erau sub nivelul regnului animal. Ridicându-se şi prezentându-L pe demult uitatul Christ, Isus ştia perfect că ei aveau să încerce să-i distrugă trupul, într-un mod mai sălbatic decât ar fi făcut-o animalele. Dacă percepţiile oamenilor nu sunt conduse de lumina Christică, ei vor decade mai jos decât animalele.

El ştia că trebuia să fie atît de ferm unit cu Christ, în puterea Lui, încât ei să nu-L poată atinge decât la alegerea Lui. Astfel, şi-a ales acest rol fără nici o teamă. Cel care alegea un asemenea rol trebuia să fie modest, umil, ştiind perfect că acesta era rolul pe care toţi aveau să-l urmeze în viaţa lor Christică.

Această adunare – mella – întăreşte ideea aceasta. Puteţi observa influenţa tăcută exercitată prin mii de suflete modeste adunate aici. Puteţi s-o apreciaţi pe deplin dacă puneţi la baza deducţiilor voastre faptul că un singur om, fiind ferm în Divinitatea sa, cucereşte lumea, şi nu mai există moarte pentru el. La asta,

adăugaţi influenţa altuia care este la fel de puternic, şi influenţa ambilor va fi de 4 ori mai mare decât a fiecăruia singur. Apoi multiplicaţi totul cu numărul celor adunaţi aici, şi veţi putea realiza puterea care radiază spre întreaga lume, din mulţimea aceasta.

Cu un asemenea centru de energie, funcţionând din plin, întreaga lume este renăscută, revitalizată şi reânnoită instantaneu, indiferent dacă indivizii îşi dau seama de asta sau nu. O asemenea mulţime s-a întrunit, în diferite locuri din lume, la fiecare 12 ani, din vremuri străvechi, cu mult înainte ca Neptun să arunce mantia divină. Numărul celor adunaţi era mai mic la început, dar vibraţiile emise de aceste grupuri i-au atras şi pe alţii, fără să se rostească vreun cuvânt.

Micuţul grup de la începuturi a crescut până la o mulţime; apoi cineva din acea mulţime a format un alt grup, şi aşa mai departe, până când s-au format 12 grupuri noi; şi acesta este al 12-lea, sau ultimul grup, în total fiind 13 grupuri. Acest grup s-a întrunit pentru a le consolida şi uni pe cele 12 cu primul grup, rezultând 13 grupuri unite în unul singur, deşi ele se reunesc, ca şi grupurile iniţiale, în locuri diferite, pentru a uşura accesul la locurile de întâlnire.

Nu s-a constituit nici un fel de organizare, şi nici nu există reguli sau legi care să trebuiască respectate. Totul este organizat după felul în care se organizează fiecare individ înlăuntrul său, şi, prin această organizare lăuntrică, el este atras spre unul din grupuri. Locurile de adunare ale grupurilor nu au fost niciodată anunţate public maselor, ceea ce dovedeşte că nu a existat nici o încercare de a le organiza.

Adunarea care se întruneşte mâine la ora 12 va consolida deplin toate grupurile de după primul grup, cele 12 construind o piramidă care va simboliza împlinirea idealului Christic în om, iar al 13-lea constituind coroana sau piatra din capul unghiului. Toate cele 13 grupuri se vor reuni, ca grupuri distincte, exact în aceleaşi locuri ca înainte; totuşi, reunirea tuturor grupurilor într-unul singur va avea loc în aşa fel încât fiecare să vină în contact cu grupul din frunte, şi asta se va întâmpla mâine.

În afară de întrunirea pentru a lega cele 13 grupuri în unul singur, 12 indivizi, câte unul din fiecare din cele 12 grupuri, vor porni să ajute la formarea altor 12 grupuri. Înmulţiţi cu 12, şi va da 144 de grupuri. Când aceste grupuri vor spori ca număr de indivizi, ele vor da naştere unor alte ramuri de câte 12 grupuri. O asemenea piramidă, formată din grupuri ordonate după numărul 12, se va extinde până când va cuprinde tot pământul.

Singura condiţie necesară pentru ca să faci parte din aceste grupuri este ca, mai întâi, să-ţi propui şi să exprimi idealul Christic, apoi să prezinţi lumii Christul, în gând, cuvânt şi faptă. Atunci eşti una cu tot acest mare grup, şi acolo unde te întâlneşti cu Dumnezeu, acolo se vor întâlni şi ei cu tine, în căminul tău, în propriul tău sanctuar, fie el în cea mai izolată parte a lumii, pe vârf de munte sau în aglomeratele centre comerciale. Să fii Una cu Dumnezeu este întotdeauna factorul determinant. În clipa în care îţi înalţi gândirea la Christ, trupul tău răspunde la vibraţia lui Christ; atunci tu răspunzi la aceeaşi influenţă vibratorie care emană din această mulţime de oameni, şi energia multiplicată prin numărul lor îmbracă idealul tău Christic şi îl transmite în toată lumea; iar influenţa ta este purtată mai departe, combinată cu a întregului într-un uriaş val al gândirii.

Astfel, în loc să rămână în izolarea lor iniţială, aceste precepte vor deveni larg cunoscute. Un asemenea grup nu are nevoie de un alt conducător decât Marea Divinitate a întregii rase umane; nu este necesară nici o formă, nici o sectă, nici un crez artificial.

Declară că tu eşti Christ şi comandă eului să trăiască, într-adevăr, după concepţia sa ideală în gândire, cuvânt şi faptă; astfel îl concepi şi îl manifeşti pe Christ. Odată stabilite aceste vibraţii, ele niciodată nu sunt diminuate, nici dacă individul nu este conştient de existenţa lor; dar dacă perseverezi, devii conştient de aceste vibraţii – ceea ce este o experienţă mult mai deosebită decât ar putea fi oricare alta. Astfel, punctul focal care a fost stabilit, este adevărat şi nu poate fi şters niciodată; şi spre acest punct trebuie să vină fiecare individ. Pentru un asemenea om este deschisă marea perspectivă asupra întregului Univers, şi nu există nici un fel de restricţii care să fie impuse individului. Perspectiva impusă de viziunea umană poate fi în afara acestor vibraţii, dar ea poate fi adusă în interiorul nivelului vibratoriu al acestei viziuni universale. Înlăuntrul razei vibratorii impuse de viziunea umană se poate să nu pară a exista nimic individual, dar fiecare individ este aici, şi îl recunoaştem. Voi, care aţi umblat şi aţi călătorit atît, uneori aţi întrezărit acest lucru, altfel nu v-aţi afla aici.

Cu o astfel de omenire unită, ar mai putea avea loc bătălia lui Gog şi Magog, acel Armageddon? Ar putea manifestările artificiale ale legilor să constituie o forţă care să încalce Legea lui Dumnezeu, care cârmuieşte şi se asociază cu orice forţă? Este suficient ca un singur om-Dumnezeu să spună NU şi aşa va

fi, căci toate sunt la unison şi răspund la unison. Nici o forţă nu are nevoie să fie manifestată. Forţa de a răni, pe care o emit aceia aflaţi într-o vibraţie mai joasă, poate fi concentrată şi întoarsă spre ei prin adevărata iubire şi binecuvântare. Dacă ei rezistă, nu vor reuşi decât să se distrugă singuri; iar cei care răspund prin forţa iubirii nu au nevoie să ridice mâna.

Aceste grupuri se înalţă precum Marea Piramidă, indestructibilă în decursul secolelor, ca o mărturie, în piatră, pentru omenire, a faptului că, în om, Christul era pe deplin instalat cu mult înainte de sosirea omului, iar omul şi Christ nu s-au despărţit niciodată de Divinitate. Faptul că Marea Piramidă este o asemenea mărturie este pe deplin dovedit de vârsta ei şi de puritatea formei, construcţiei şi valorii sale intelectuale. De milenii, ea a fost denumită şi cunoscută ca Marea Piramidă. Toată informaţia ştiinţifică cuprinsă în enorma ei construcţie nu a fost pusă acolo pentru progresul ştiinţei, căci oamenii trebuie să fie deja bine avansaţi în ştiinţă pentru a interpreta această cunoaştere.

Marea ei vechime şi minunata ei structură au scos-o în evidenţă ca o mare enigmă pentru umanitate. Inlăuntrul construcţiei sale este expus secretul Universului; fiecare linie a ei este trasată în termeni precişi şi cu metodele ştiinţei exacte. Acest lucru a fost proiectat şi lucrează mai departe pentru desăvârşirea omului prin înălţarea sa în calitate de Christ al lui Dumnezeu, complet contopit cu Dumnezeu. Apogeul acestei desăvârşiri va plasa piatra unghiulară pe Marea Piramidă.

CAPITOLUL XVIII

Pe când înţeleptul încheia, un număr de oameni veni spre tabăra noastră, şi Isus se găsea în acest grup. Îi observasem când se adunau pe o coastă a dealului, la scurtă distanţă de tabără, dar am presupus că se reuneau pentru o conferinţă restrânsă, căci asemenea întruniri erau vizibile peste tot în împrejurimi.

Când se apropiară, Weldon se ridică, păşi spre ei şi strânse amândouă mâinile lui Isus. Nu era nevoie de nici o prezentare, căci toţi erau prieteni apropiaţi ai lui Rishi şi ai lui Isus. cât despre noi, ne simţeam ca minusculi atomi, gata să prindem rădăcini în orice crăpătură unde solul s-ar fi dovedit prielnic.

Ne-am strâns cu toţii în jurul focului. Weldon îl întrebă pe Isus dacă dorea să ne vorbească despre Biblie. Această întrebare a fost aprobată de toţi cu însufleţire, şi Isus începu:

— Să ne amintim rugăciunea lui David din al 23-lea Psalm: Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic. Observaţi că nu era o rugăciune pentru a solicita ceva. Nu vedeţi că adevărata semnificaţie implică faptul că marele Principiu Unic ne conduce pe calea pe care trebuie să mergem, sau că Marele Principiu merge înaintea noastră pe cale, lărgind trecerile strâmte? Acest Principiu ne pregăteşte cărarea aşa cum face un păstor pentru oile care au încredere în el şi depind de el; astfel că putem spune: Acolo unde Tatăl Nostru conduce, nu am teamă.

Bunul păstor ştie unde se găseşte orice lucru care este bun pentru oile lui; deci putem spune: nu voi duce lipsă de nimic. Ca şi David, putem spune: nu-mi poate lipsi nimic, căci EU SUNT este ferit de orice lipsă.

Orice nevoie a naturii noastre fizice este satisfăcută. Nu numai că vom fi bine hrăniţi, ca purtaţi pe păşuni verzi, ci chiar va fi o adevărată abundenţă. Avem deplina asigurare că orice dorinţă este imediat îndeplinită şi satisfăcută. Putem renunţa la orice sentiment de oboseală şi putem spune, ca David: El m-a purtat pe păşuni verzi, el m-a condus la ape liniştite. Albastrul tăcutelor lor adâncimi ne dă o mare pace a minţii, şi conştiinţele noastre frământate sunt liniştite.

Cu trupul şi mintea împăcate, inspiraţia cerească a celui mai înalt Principiu inundă sufletele noastre cu lumina pură a vieţii şi puterii. Lumina dinlăuntrul nostru străluceşte cu slava Domnului meu, legea în care toţi sunt unul. Această lumină radiantă a spiritului ne reânnoieşte înţelegerea; suntem treziţi la fiinţa noastră adevărată, astfel încât ne recunoaştem pe noi înşine uniţi cu Infinitul, şi fiecare este trimis din acest Principiu ca să manifeste perfecţiunea Principiului-Tată. În liniştea calmă a sufletelor noastre, am revenit la eurile noastre pure, şi ştim că suntem întregul; astfel, El îmi înviorează sufletul. Chiar dacă ar fi să trec prin valea umbrei morţii, nu mă tem de nici un rău. Primind din plin darurile acestui Principiu Divin, de ce ne-am mai putea teme? Aici ne odihnim naturile fizice, Dumnezeu ne linişteşte minţile, Dumnezeu ne luminează spre a sluji; de aceea, cu această perfectă pregătire interioară, ce încercări exterioare ne-ar mai putea face să ne fie teamă că vreun rău ne-ar putea răni? Dumnezeul este în inima fiecăruia dintre noi; Pentru fiecare, el este un ajutor atotprezent în momente dificile. În El trăim, ne mişcăm şi avem fiinţa noastră. Spunem într-un glas: Totul este bine.

Acum fiecare poate să spună: Iubirea lui Dumnezeu mă conduce direct spre turmă. Mi se arată calea cea dreaptă şi sunt chemat când mă îndepărtez de turmă. Puterea iubirii Divine mă atrage spre binele meu; astfel, tot ce m-ar putea răni este înlăturat de la mine.

Acum, odată cu David, fiecare poate spune: Căci tu eşti cu mine, toiagul şi nuiaua ta mă întăresc.

Asumându-vă această muncă şi percepând adevărurile sau faptele ştiinţifice fundamentale care formează substratul întregii vieţi şi al căii de a ajunge la ea, voi faceţi primul pas, iar bucuria şi iluminarea sunt mult mai presus de orice lucru pe care l-aţi mai trăit, astfel încât decideţi să continuaţi lucrarea. Apoi îndoielile, temerile şi descurajările sunt lăsate să se strecoare înlăuntru, şi progresul vostru pare să întârzie. Luptaţi mai întâi pe o cale, apoi pe alta, şi păreţi să pierdeţi teren. Truda omului pentru a se desăvârşi pare să fie atît de grea, că începeţi să vă uitaţi la eşecurile celor din jurul vostru.

Veţi spune că, pretutindeni în jurul vostru, copiii lui Dumnezeu mor, şi că nimeni din generaţia voastră nu a îndeplinit idealul de nesfârşita şi eterna viaţă, pace, armonie şi perfecţiune, pe care l-am ilustrat eu. Veţi spune că desăvârşirea trebuie să vină după moarte; şi astfel renunţaţi şi găsiţi, pentru un timp, că este mai uşor să vă lăsaţi purtaţi de valul omenesc în sensul descendent.

Iarăşi, conştiinţa rasei dă îndărăt; un altul care a avut o mare iluminare spirituală şi ar fi putut să reuşească, a eşuat, iar conştiinţa rasei înlănţuite cunoaşte un nou impas pentru omenire. Generaţie după generaţie depune eforturi mai mari şi mai tenace. Să ne mirăm că natura umană devine slabă şi supusă ispitei? Să ne mirăm că fiecare, la rândul lui, cară mereu aceeaşi piatră de moară, orbul conducându-l pe orb, mereu cufundaţi într-o uitare a eternului? şi să ne mirăm că în marele vârtej, nu doar trupul este constrâns la degenerare şi distrugere, dar şi sufletul este îngropat între nedomolitele pietre de moară ale greşelilor şi interpretărilor omeneşti?

Veţi realiza, ca mine şi ca mulţi alţii, că este mult mai uşor să-ţi rezolvi problema ta personală într-o singură experienţă pământească, decât să continui să acumulezi o conştiinţă de rasă a binelui şi răului, care curând devine o cochilie groasă; aceasta a crescut, adăugându-se strat peste strat cu fiecare experienţă trăită, până când este nevoie de o forţă supraomenească şi de lovituri de târnăcop pentru a sparge crusta şi a elibera eul vostru adevărat.

Până când spargeţi cochilia şi eliberaţi adevăratul vostru sine, veţi continua să fiţi prins în acelaşi vârtej. Puteţi lucra până când vă veţi elibera sinele suficient de mult ca să aruncaţi o privire asupra marii privelişti a orizontului. Aici iar încetaţi lupta, viziunea voastră mentală este clară, dar trupul vostru este încă prins în cochilie. Înţelegeţi că noul-născut, cu capul ieşind din cochilie, trebuie să-şi continue strădania. El trebuie să se elibereze complet din vechea sa cochilie sau stare, ca să poată trece la viaţa nouă, pe care o simţise şi o percepuse de îndată ce a deschis o breşă în crusta care închidea germenul din care a crescut.

Ajungeţi să înţelegeţi pe deplin că eu, copil lucrând cu tatăl meu la masa de dulgherie, am simţit că există o viaţă superioară pentru copilul lui Dumnezeu numit fiinţa umană, în loc să te naşti pentru o scurtă existenţă umană în timpul căreia să fii înlănţuit de pietrele de moară ale legilor făcute de om, ale superstiţiilor şi convenţiilor, şi astfel să te chinui într-o asemenea existenţă vreme de 70 de ani, apoi să pleci spre un paradis şi spre o glorioasă recompensă cu cântece de harpă şi psalmi, care n-ar putea avea nici o existenţă logică decât în minţile credule ale celor convinşi de preoţimea din zilele acelea.

Ajungeţi să înţelegeţi limpede că, după această mare trezire sau realizare dinlăuntrul meu, a fost nevoie de zile şi nopţi lungi de muncă în izolare şi tăcere, de unul singur, înlăuntrul meu, cu mine însumi. Apoi, când egoul a fost biruit, a fost nevoie de încercările mai mari şi mai amare ale contactului personal cu cei pe care îi iubeam atît de mult şi cărora doream să le arăt lumina pe care o percepusem; ştiam că era lumina care arde atît de strălucitor pentru a lumina calea fiecărui copil al lui Dumnezeu care este creat sau vine pe lume.

Reuşiţi să înţelegeţi pe deplin marea ispită care mi se oferea, să fiu dulgherul care puteam fi şi să trăiesc astfel scurta frântură de viaţă atribuită omului de ierarhie şi ortodoxie, în loc să-mi asum viaţa a cărei percepere abia o întrezăream, dar care îmi permitea să văd dincolo de malul şi pulberea superstiţiei, discordiei şi necredinţei.

Ajungeţi curând să pricepeţi suferinţa trupească, insultele degradante aruncate asupra mea de propriul meu neam, ca să nu mai vorbim de cei cărora am încercat să le arăt lumina pe care o percepusem. Aţi înţeles că acestea aveau nevoie de o voinţă mai puternică decât a mea, care să mă susţină printre aceste probe. cât de puţine ştiţi despre aceste încercări şi lupte, ispite şi provocări, care m-au aşteptat! Cum,

uneori, luptam mai departe cu pumnii strânşi şi cu dinţii încleştaţi, văzând şi ştiind că lumina era acolo; deşi părea să fie doar o ultimă licărire şi, uneori, se părea că şi ultima rază dispăruse, lăsând în loc o umbră. Chiar şi atunci, ceva din mine a păstrat mereu, cu tărie şi fermitate, ideea că, în spatele umbrei, lumina era la fel de strălucitoare ca întotdeauna. Am continuat şi am înlăturat umbra, şi am găsit lumina arzând, chiar mai strălucitoare după temporara ei diminuare – chiar şi atunci când umbra s-a dovedit a fi crucea, căci am văzut, dincolo de ea, trezirea finală, într-o triumfătoare dimineaţă, care depăşeşte înţelegerea omului muritor, încă scufundat în teamă, îndoieli şi superstiţii. Chemarea acestei percepţii a fost cea care m-a condus, m-a determinat să beau până la fund cupa, până când am înţeles pe deplin ceea ce ştiu acum, după experienţa şi contactul efectiv cu aceste lucruri de care am vorbit: faptul că numai omul, prin libera voinţă a lui Dumnezeu, combinată cu propria sa gândire liberă şi cu propria sa motivaţie curată, poate să-şi dovedească singur că Dumnezeu este divin; şi că omul, adevăratul Său fiu, născut în imaginea şi asemănarea lui Dumnezeu, este la fel de divin ca şi Tatăl; şi că această divinitate este adevăratul Christ pe care fiecare om îl vede şi îl percepe, şi este chiar în om, în el însuşi şi în toţi copiii lui Dumnezeu.

Acest Christ adevărat este lumina care luminează orice copil venit pe lume. Este Christul lui Dumnezeu-Tatăl nostru, în care, prin care şi de la care avem infinita viaţă, lumină, iubire şi o adevărată fraternitate – adevărată Paternitate şi adevărata Filiaţie a lui Dumnezeu şi a omului.

În lumina acestei înţelegeri efective a Adevărului, nu aveţi nevoie de rege, regină, coroană, papă sau preot. Tu însuţi, dacă ai percepţia corectă, eşti regele, regina, papa, preotul; şi nimeni altul nu decide, decât tu şi Dumnezeu. Îţi extinzi această percepţie adevărată pentru a cuprinde întregul Univers de forme şi imagini; şi cu abilitatea ta creatoare dăruită de Dumnezeu, le înconjori pe toate cu perfecţiunea în care Dumnezeu le vede înconjurate.

<u>ADDENDA</u>

Cuvântul Arya înseamnă cultivat, rafinat, nobil.

Aryavarta a fost o ţară în care oamenii acordau cea mai mare atenţie culturii şi civilizaţiei lor.

Arya-bhava era vechiul nume al celei mai înalte virtuţi.

Arya-marga era calea vieţii pline de nobleţe.

Aceste precepte au fost abandonate din timpuri străvechi.

În India antică, cultura era mult mai umanistă, existând ideea unor oameni mari pentru o patrie mare; astfel că descoperim un popor mare, o frăţie desăvârşită, adevărata iubire şi respect pentru fiecare individ uman, suflete cu adevărat modeste, ştiind că toţi sunt Dumnezeu. Acesta nu putea deveni, nicicum, un subiect de conflicte şi controverse; el trebuia să fie factorul dominant în relaţia sa esenţială de construire a adevăratei conştiinţe a lumii.

Arienii visau şi filosofau; dar visele lor erau cât se poate de reale. Ei nu doar visau la Dumnezeu, ci ştiau că Dumnezeu era efectiv întronat în inimile şi vieţile tuturor oamenilor, ca adevăr şi frumuseţe a fiecărui individ uman.

Există vreun om inteligent care să nu aibă o astfel de filosofie, un asemenea punct de vedere sau o asemenea atitudine faţă de lume? Ce atitudine mai bună ar putea exista, decât să vezi lumea prin ochii omului-Dumnezeu? Oare nu prin această atitudine poate întreaga omenire să trăiască o viaţă mai bogată şi mai armonioasă?

Mesajul Arian este: Înălţaţi bărbatul şi femeia, şi veţi eleva umanitatea voastră. Prin asta, evitaţi aşa-numitele păcate împotriva trupului. Prin îndeplinirea acestui ideal, realizaţi suprema şansă a acestui pelerinaj terestru şi, cu un just simţ al măsurii, bogatele puteri ale tinereţii sunt oferite ca o jertfă pe Altarul Mamei. Astfel, găsiţi cheia împărăţiei cerurilor chiar înlăuntrul sufletului vostru, exact ca acum mii sau milioane de ani, sau ca în anii care vin.

Acest lucru poate fi îndeplinit aici şi acum; sau puteţi coborâ prin materialitate şi prin păienjenişul ei de cărări, eventual până când veţi atinge aceeaşi albă lumină centrală care este tot Spiritul, Christ din fiecare, adevărul manifestat prin voi. Acesta este ţelul oricărei rase, al oricărei credinţe, al oricărei religii, calitatea de Tată şi Mamă a lui Dumnezeu.

Odată atinsă auto-guvernarea, Maestrul din voi vă conduce mereu înainte.

Bărbatul Arian a îngrijit cultura Ariană. Femeia Ariană a fost cel mai mare protector al acestei culturi. De-a lungul tuturor epocilor, ea a alimentat viaţa morală, socială şi politică; Intuiţiile şi misterul atracţiei sale au constituit întotdeauna punctul forte al idealului Arian.

Aristotel a cerut să-i fie adus un învăţător Indian, cunoscător al vechilor învăţături şi al culturii Indiei – un învăţător care, în cel mai nobil sens, putea fi numit un om adevărat, puternic ca fizic, rafinat din punct de vedere intelectual şi moral.

Promisiunea lui Dumnezeu este că rugăciunea să fie mereu îndeplinită. Vă spun, cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi găsi, bateţi şi vi se va deschide. Căci oricine cere, primeşte; şi cel care caută, găseşte; iar celui care bate, i se deschide.

Cu alte cuvinte, Christ vă avertizează: Atunci când Principiul spune 'Da', refuzaţi să vi-l asumaţi pe 'Nu'. Nu nu-şi are originea în Dumnezeu, ci în propria noastră renunţare de a crede în promisiunea lui Dumnezeu. Promisiunea făcută omului de Dumnezeu nu eşuează niciodată, dar ce puţini rezistă la încercarea cunoaşterii ei! cât de puţini pot întâmpina fiecare încercare cunoscându-L pe Dumnezeu, până când Christul Divin este eliberat înlăuntrul lor!

Este o invitaţie de a-L recunoaşte consecvent pe Dumnezeu, o chemare la fermitate şi perseverenţă.

Principiul lui Dumnezeu este întotdeauna alături de ai săi, cei care sunt gata să primească înţelepciunea cea mai înaltă. Chiar când cer să fie scăpaţi de duşmanii lor, ei ştiu că aceasta este numai pentru purificarea şi iluminarea lor ulterioară. Astfel, ei realizează că duşmanul este un prieten, căci îi incită la continuă căutare a Principiului Divin.

Promisiunea este: Principiul nu poate încălca propria sa lege. Cerem tăria de a şterge orice gând rău legat de faptul că Legea ar putea fi încălcată sau că ar putea exista vreo putere care să se poată opune Puterii lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu este toată Puterea, Dumnezeu trebuie să răspundă cererii.

DUMNEZEUL ESTE SINGURUL Cuvânt,
EL NU POATE DA GREŞ.

Volumul 4

CAPITOLUL I
MAREA FRATERNITATE ALBĂ ŞI PACEA MONDIALĂ

1. Înainte de a intra în studiul anumitor legi şi fapte aflate la baza învăţăturilor Maeştrilor, este bine să luăm în considerare scopul cuprins în viziunea lor. Pentru a înţelege pe deplin semnificaţia învăţăturilor lor, omul trebuie să-şi extindă mintea şi viziunea asupra vieţii până la aceea în care lucrează Maeştrii. Aici ne vom referi mai ales la domeniul care trebuie luat în consideraţie şi la tendinţele generale ale omenirii, pentru a ne adapta complet la lucrarea care stă în faţă noastră. Înainte de a ne alege uneltele şi de a concepe un plan pentru a cultiva terenul, este necesar să cunoaştem natura şi obiectivul terenului pe care îl lucrăm. Trebuie să ştim la ce este potrivit terenul respectiv, ce recolţă trebuie culeasă şi spre ce trebuie dirijată cultivarea lui. Pentru orice lucrare trebuie să existe un sens, iar acesta depăşeşte cu mult limitele a ceea ce numim, de obicei, fiinţa noastră individuală. Natura fiecărui om, într-un fel sau altul, este în mod vital asociată cu viaţa şi bunăstarea oricărui alt individ din lume, iar ceea ce îl afectează pe unul va trebui să afecteze, într-un anumit grad, tot restul omenirii.

2. Cred că această discuţie despre pace ar trebui să fie generalizată, căci fiecare om este interesat de asta. Este o realitate că lumea devine tot mai paşnică, iar oamenii spun că a fost destul război. Ei încep să înţeleagă că războiul nu este ceva natural, şi că toţi aceia care îşi asumă rolul providenţei erijindu-se în întruparea Justiţiei perfecte – creatori ai fericirii – sunt doar impostori. Pacea şi Fericirea, dorinţa inimii întregii omeniri, nu reprezintă un dar care să fie revărsat asupra omenirii, ci trebuie să fie dobândite prin efort cinstit. Nu există miracole politice. Omul trebuie să realizeze că el însuşi are puterea de a-şi modela destinul cu propria-i inteligenţă.

3. Acest impetuos val de interes al oamenilor pentru ceea ce promovează şi asigură pacea este lucrarea inevitabilă a Legii Universale, care întotdeauna acţionează spre a promova binele general. Dumnezeu nu tine seama de persoane, şi această orientare a oamenilor către pace este răspunsul lor la acţiunea Spiritului Păcii, cultivat de Maeştri. Numai în măsura în care individul se identifică pe sine cu Legea Universală, el poate să se aştepte să-şi găsească binele individual, căci atunci el este inseparabil unit cu binele general. De aceea, adevăratul progres este lent, iar suferinţa este mare.

4. Există în lume o mare Fraternitate Albă care de mii de ani a lucrat pentru pace. Reprezentanţii ei se află în spatele oricărei acţiuni pentru pacea lumii, şi devin mereu mai puternici. Acum există circa 216 grupuri în toată lumea. Întotdeauna există o unitate centrală, ca un prim corp centralizator, iar în jurul acestui corp se află alte 12 unităţi, care îi sporesc forţa şi puterea. Ei lucrează şi pentru iluminarea întregii lumi.

5. Aceste grupuri sunt compuse, de fapt, din fiinţe umane însufleţite de înălţa gândire a Fraternităţii Albe. Toate aceste grupuri lucrează în cooperare. Prin ele se dezvoltă o foarte puternică gândire în sensul păcii şi iluminării întregii lumi.

6. Există multe concepţii greşite despre oamenii din Fraternitatea Albă.Mai întâi trebuie înţeles că ei nu se fac niciodată cunoscuţi ca membri ai ei, şi nici nu se află în spatele vreunei anumite organizaţii. Sunt Universali în funcţiile şi ţelurile lor. Ei lucrează ferm în cooperare cu Legea Universală, vizând ţeluri universale, şi orice individ sau grup care lucrează pentru aceleaşi ţeluri, fără egoism sau interese de grup, poate primi ajutorul lor deplin. Acest ajutor poate fi conştientizat de individ, dar se preferă să fie dat în forma unui stimul necunoscut. Astfel, ajutorul nu are neapărat forma a ceva venind dintr-un anumit loc sau de la cineva anume. Cei care primesc acest ajutor sunt conştienţi numai de sprijinul sau de influenţa primită.

7. Iniţial, Liga Naţiunilor a fost un instrument al Fraternităţii Albe, dar de multe ori ea a fost greşit folosită de anumite naţiuni şi indivizi. Oricum, ea va reveni cândva sub dirijarea Fraternităţii.

8. Este în curs de desfăşurare naşterea unei noi ordini;chiar acum suntem martori la distrugerea unei vechi civilizaţii. La timpul potrivit, Fraternitatea Albă se va afirma pozitiv în cele mai importante domenii.

9. A sosit clipa când nu se mai pot acceptă jumătăţi de măsură în această purificare a rasei umane, chiar dacă indivizi sau grupuri se mai ridică încă, astăzi, împotriva binelui general. Morile lui Dumnezeu macină rapid la răstimpuri, şi foarte fin. Numai prin cernere, tendinţele egoiste şi agresive vor fi lăsate în urmă de noua structură a vieţii. Este mult mai bine să te uneşti cu cauzele pur creatoare care contribuie la binele universal, căci din acesta va veni şi binele individual.

10. Adeseori, influenţele care acţionează în cadrul ideilor Universale se concretizează fără multă larmă. Este ceva care pare să germineze şi să progreseze ca o contaminare, în timp ce minţile multora sunt atât de prinse cu alte lucruri încât ei nu observă schimbarea. Apoi, toţi deodată, indivizii ajung să realizeze că s-a întâmplat ceva, concret, şi acel ceva este în acord perfect cu propriile lor gânduri secrete. Astfel, omul trece adesea la noua ordine aproape pe neştiute. Important este ca el să fie avizat cu privire la aceste forţe care se dezvoltă în taină în individ şi în rasa omenească, şi în ele va găsi cheia celui mai rapid progres personal şi a celei mai eficiente serviri în cadrul cauzei universale.

11. India a menţinut pacea folosind metode identice celor folosite de aceste 216 grupuri despre care am vorbit. Iniţial, ele erau folosite de 12 grupuri care s-au extins, şi continuă să se extindă încă. Influenţa acestor 12 grupuri a fost foarte mare, ea pătrunzând în întregul mecanism al gândirii hinduse. Privită din afară, lucrarea lor a fost mai ales la nivel educaţional. Ei au dezvăluit, oral, informaţii care erau puse în aplicare sub supravegherea lor. Rezultatele dovedesc eficienţa acestei metode.

12. Înainte de a-şi începe opera, Gandhi a studiat timp de 20 de ani problemă non-violenţei, devenind un profund cunoscător al ei. Principiul ei există de 600 de ani în India. Datorită Intuşabililor [categorie socială din India, considerată inferioară, impură şi foarte desconsiderată, marginalizată, de ceilalţi – N.T.], el a fost făcut operativ în această generaţie, prin Gandhi. El a mers printre Intuşabili învăţându-i non-violenţa, făcând din ea o forţă efectivă. Tânăra generaţie a recepţionat-o imediat. Ei au recunoscut marele ei efect şi au răspândit-o în toată India. Acum tinerii au concretizat-o în faţă poporului, făcând-o mai puternică decât oricând. Aceasta va conduce, probabil, la dizolvarea sistemului castelor. Intuşabilii deveniseră o problemă, căci erau 65 de milioane şi trebuiau dirijaţi, ei având o influenţă foarte mare. Responsabil pentru emanciparea lor actuală este, aproape în întregime, Gandhi.

13. Cei care lucrează pentru pacea lumii, din grupurile menţionate, sunt persoane cu o foarte înaltă înţelegere spirituală. În fiecare grup există o persoană proeminentă prin realizarea sa spirituală.

14. În Statele Unite există în jur de 60 de indivizi care aparţin în mod cert acestei asociaţii. Sunt foarte discreţi în privinţa legăturii lor cu ea. Ei nu fac publice locurile de întâlnire ale grupului lor, şi nici alte informaţii despre activitatea lor.

15. De aceea, mulţi oameni sunt mai mult sau mai puţin sceptici în privinţa marii lucrări întreprinse de cei iluminaţi. Oamenii sunt atât de obişnuiţi cu publicitatea şi afişarea, că nu-şi pot imagina ca o operă

măreaţă să fie întreprinsă într-o manieră atât de simplă şi de discretă. Dar acela care renunţă să mai judece astfel realizează că toate forţele motrice ale Universului sunt discrete, iar cei care lucrează conştient cu aceste forţe, acţionează în acord cu cauzele. Oricum, va veni o vreme când ei vor lucra mai deschis, dar aceasta va fi atunci când vor fi suficienţi oameni iluminaţi, care să ştie şi să înţeleagă exact ce fac ei. Observaţi propriile noastre experienţe. Oare nu vă daţi seama că influenţele tăcute, discrete, care lucrează în propria voastră fiinţă sunt acele forţe care vă controlează viaţa mai mult decât lucrurile manifestate la exterior, pe care le exprimaţi în cuvinte? Iar de îndată ce aceste tăcute vlăstare ale propriei voastre naturi lăuntrice îşi găsesc exprimarea exterioară, când vă aflaţi într-o atmosferă care se armonizează cu ele, atunci nu ezitaţi să le exprimaţi. Studiaţi-vă pe voi înşivă, şi veţi găsi că orice lucru lucrează în voi exact ca şi în toată rasa umană. Expresia Ceea ce Tatăl vede în secret, îţi va dărui pe faţă nu este doar o propoziţie seacă, ci dezvăluie modul în care toate lucrurile vin în manifestare în lumea exterioară. A înţelege acest lucru nu înseamnă doar să vă înţelegeţi mai bine pe voi înşivă, ci şi maniera lucrării spirituale universale care are loc în secret, tot timpul. Numai adaptându-se la acest tip de acţiune conştientă, cineva este capabil să urmeze lucrările Fraternităţii Secrete. Activităţile lor sunt ascunse numai acelora care nu înţeleg modul îndeplinirii lor. Suntem obişnuiţi cu zgomotul şi publicitatea, iar forţele tăcute, totuşi cele mai puternice, din noi înşine şi din lumea înconjurătoare, trec neobservate. Îi urmăm pe cei zgomotoşi pe căi lăturalnice, şi pierdem calea vieţii care trece, în tăcere, prin propria noastră fiinţă individuală.

16. Această Fraternitate nu este propriu-zis o organizaţie, căci din ea poate face parte oricine lucrează, deschis sau în taină, pentru pace. Mai degrabă, ea este o asociere de spirite înrudite. Ele cooperează, de fapt, cu orice asociaţie sau organizaţie care acţionează spre binele sau spre progresul omenirii.

17. Grupul din India lucrează în tăcere, dar influenţa lui este aceea care reuneşte toate aceste grupuri şi le coordonează activităţile. Activitatea acestui grup a adus pe lume Premiul Nobel pentru Pace.

18. Tolstoi a fost un important factor în a face acest principiu eficient în practică. Dar principiul a fost prezentat şi prin cei 9 cârmuitori ai Indiei. Tolstoi a fost un suflet evoluat. El a lucrat permanent cu marele Grup Central.

19. Deşi nimeni nu-i cunoaşte adevărata localizare, al 13-lea grup a fost mereu un factor foarte proeminent în educaţia mondială. Acest grup de doisprezece lucrează în orice centru educaţional din lume.

20. Aceste grupuri nu sunt organizaţii răspândite ici şi colo, care fac propagandă pentru pacea mondială. S-a văzut cum cuvântul rostit, sau cuvântul tăcut, când era emis în lume, avea o mult mai mare influenţă decât cuvântul scris. Cuvântul scris poate fi denaturat. Cuvântul rostit are o influenţă mereu în extindere şi în creştere.

21. Aici apare iarăşi înţelepciunea celui iluminat, care întotdeauna a fost evidentă. Atâta vreme cât forţele constructive lucrează în secret, ele cresc neobservate de aceia care le-ar putea distruge efectul. Lumea nu realizează progresul Forţei Constructive până în clipa când aceasta deja a subminat structurile sordide ale egoismului sau egocentrismului, şi atunci este prea târziu. În momentul unei asemenea inevitabile dezintegrări, şi numai atunci, activităţile Fraternităţii pot ieşi la lumină pentru a întări Adevărul în minţile tuturor oamenilor. Acest lucru nu se face prin înfricoşare sau atac, ci prin cunoaşterea celor mai puternice căi de a întreprinde orice acţiune constructivă pentru binele omenirii. Egoistul nu are acces la ea.

22. Într-un fel, toţi aceia care lucrează pentru libertatea Indiei sau pentru libertatea şi pacea lumii sunt Avatari, căci Occidentul îi vede ca Avatari. Mulţi dintre Cei Mari au răspândit, de mii de ani, aceste învăţături. Isus a lucrat şi acţionează ferm pentru progresul întregii lumi.

23. Motivul pentru care mulţi oameni din Occident nu recunosc opera Avatarilor este acela că îi pot concepe numai lucrând la vedere, spunând şi făcând în public lucruri spectaculoase şi miraculoase. Ei nu ştiu că adevăratele miracole sunt realizate întotdeauna mai întâi în tăcere.

24. În ceea ce priveşte arbitrajul ca instrument pentru pacea mondială, această mişcare a pornit din Punjab, India. Este un instrument puternic pentru pacea lumii. A pus agresiunea complet în afara legii. India n-a folosit niciodată vreo atitudine agresivă, niciodată n-a încurajat războiul deschis în acel teritoriu, şi Punjab-ul a dobândit cea mai mare influenţă în urma acestei mişcări. Aceasta se menţinuse în India vreme de circa 3000 de ani. Non-agresiunea şi arbitrajul s-au dovedit practice.

25. W.J.Bryan, conştient sau inconştient dinamizat de influenţa tăcută, a reuşit să încheie tratate de pace cu toate naţiunile, în afară de patru. Până atunci, nici o personalitate naţională nu îndrăznise să-şi asume această acţiune. Ea va fi reluată într-o zi, în viitor, cu formarea unui comitet de indivizi, necunoscuţi

de lumea exterioară, care vor fi investiţi cu deplină autoritate de către societăţile pentru pace şi de grupurile care lucrează neegoist pentru pacea lumii.

26. Dacă întreaga lume financiară s-ar plasa în spatele acestei mişcări pentru unitate, ea ar avea cea mai mare influenţă pentru pace. Nu ar mai exista fonduri pentru război. Ar fi imposibil să se mai finanţeze războiul şi, de aceea, n-ar mai putea avea loc nici un război. Dacă sistemul de cooperare ar fi adoptat la scară universală, nu ar mai putea avea loc crize sau depresiuni. Ar fi şi de cea mai mare importanţă pentru abolirea războiului. De fapt, cooperarea începe să ia fiinţă. Cei care nu cooperează şi nu se aliniază la noua ordine se trezesc puşi complet în afara legii.

27. Urmând această tendinţă în creştere, de a condamna războiul, oamenii îşi vor deschide ochii faţă de cauzele războiului, aflate în promovarea exclusivă a intereselor naţionale sau de grup. Practica necooperării va fi şi ea condamnată, ca o cauză generatoare de război. Aceasta aduce întreaga chestiune la nivelul individului, şi fiecare trebuie să-şi condamne proprăul egoism şi propriile interese urmărite în dauna altora. Individul va descoperi că metodă cea mai bună de a-şi promova proprăul interes este promovând interesul comun, şi ca singură cale de a-şi asigura binele propriu este prin asigurarea binelui tuturor. Această tendinţă ascunsă se dezvăluie astăzi pe scară largă. Dar fiecare individ trebuie să-i găsească începutul în sine însuşi, şi cel care îşi va cerceta în mod sincer sufletul, va descoperi că embrionul acestei mişcări creşte în propria sa fiinţă, cu fiecare zi. Răspândirea ei, din individ în individ, va creşte până la o puternică mişcare mondială, şi va fi motivaţia fundamentală din toate activităţile umane. După cum individul care nu ascultă această eternă tendinţă, a naturii sale interioare, este distrus, tot aşa grupurile, instituţiile, organizaţiile religioase, rasele şi naţiunile vor fi dezintegrate, lăsând lumea celor care iubesc legea lui Dumnezeu şi trăiesc această lege în relaţia cu orice alt om sau naţiune.

28. În toate mişcările moderne se dezvăluie clar faptul că schimbările trebuie să aibă loc mai întâi în forul individual, căci dacă propria sa fiinţă nu este corect corelată cu mişcarea, dincolo de comportamentul exterior, atunci individul devine un factor dezintegrator în orice mişcare care ar urmări să realizeze un anumit progres. Foarte greu se poate realiza ceva pentru înfăptuirea păcii mondiale dacă individul nu şi-a găsit pacea înlăuntrul propriei sale naturi, şi el nu poate găsi pacea în interiorul său decât dacă a fost, suficient de lungă vreme, în contact cu forţele nevăzute care acţionează spre binele comun.

29. Este limpede că mai întâi trebuie să-şi afle pacea individul. Şi nu numai atât, ci el trebuie să realizeze ce înseamnă ea pentru individ, ca şi pentru naţiune. Dacă el este centrat pe această idee a păcii, atunci el proiectează influenţa aceasta şi devine unul din marii factori care acţionează în sensul evoluţiei spirituale a epocii. Mişcarea pentru pace este, totodată, unul din cei mai importanţi factori ai iluminării spirituale.

30. Politica va fi complet desfiinţată de acest sistem nou, pe cale să apară. Dar, atâta vreme cât actualele structuri politice persistă, nici un program cu adevărat eficient nu va putea fi lansat şi condus spre o reuşită concludentă. Oricine tine pasul cu tendinţele timpului primeşte tot ajutorul pe care este capabil să-l primească din partea acestor forţe superioare. Unii primesc acest ajutor în mod inconştient, alţii în mod conştient, dar întotdeauna ajutorul este la îndemână. Unii au mers atât de departe încât îl recunosc şi sunt perfect conştienţi de acest ajutor.

31. Partidele politice, prin acţiunea mişcării tainice a forţelor constructive, probabil se vor contopi într-un singur mare partid, pentru simplificarea guvernării. Aceste schimbări trebuie să aibă loc şi în sistemul nostru, conducând la o singură cameră legislativă, şi nu la una divizată. O casă dezbinată înlăuntrul ei nu va dăinui. Acest lucru va eradica multe din relele noastre politice. Se va iniţia în Statele Unite, datorită schimbărilor înfăptuite aici. Va apare în Statele Unite ca o mişcare naţională.

32. PACEA ESTE AICI! Când ne asociem ferm cu acest Principiu, el face din noi o unitate activă.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragraful 1. Trebuie dezvoltată clar, la începutul acestei teme, ideea că oamenii au nevoie, în general, de o nouă perspectivă în problema progresului spiritual. În cea mai mare parte, am urmărit întregul subiect ca şi cum s-ar referi la corp şi la lucrurile care ţin de corpul fizic. În realitate, tot ceea ce este şi are corpul, depinde de ceva aflat infinit mai presus de acesta.

Paragraful 2. De arătat, prin exemplificări suplimentare, dacă este posibil, impulsul general al oamenilor către pace, şi faptul că în spatele acestuia se află apropierea de obiectivul Universului, sau al lui Dumnezeu.
Paragraful 3. De arătat studenţilor cum această mişcare pentru pace, care apare, este identică propriilor lor idealuri, trezindu-i la înţelegerea faptului că ei sunt dinamizaţi lăuntric de acţiunile Universale care sunt obiectivele celor iluminaţi.
Paragrafele 4 – 12. De arătat cum Fraternitatea se manifestă prin ascultarea celor mai intime impulsuri către binele general, şi ca diferenţa dintre relaţia unui om cu altul în sensul unităţii, şi relaţia Fraternităţii Albe cu întregul, nu este decât diferenţa datorată gradului în care ei sunt dinamizaţi de aceste impulsuri.
Paragrafele 13 – 14. Aceste paragrafe, fără îndoială, vor apare în prezentarea dumneavoastră aşa cum sunt, în afară de cazul că aveţi informaţii mai ample decât ceea ce se dezvăluie în text.
Paragrafele 15 – 16. Trebuie lămurit de ce individului mediu îi este imposibil să înţeleagă pentru ce Maeştrii nu-şi fac lucrarea lor în public. Pe această temă s-ar putea scrie, profitabil, volume întregi. Motivul este acelaşi pentru care uneori nici tu nu îndrăzneşti să-ţi exprimi opiniile, chiar la tine acasă. Ştii că, atâta vreme cât rămâi tăcut, nu ai nici o opoziţie, dar de cum ai vorbit, întreaga problemă este deschisă controversei. În plus, simţi când se apropie momentul propice ca să vorbeşti, atunci când este acceptabil pentru toţi, şi fiecare cooperează. Ceea ce acţionează în Univers, acţionează şi în om. A se cunoaşte pe sine în câteva din aceste lucruri foarte simple, este cheia omului pentru poarta spre o mare înţelepciune şi putere.
Paragrafele 17 – 26. Sensul este cam acelaşi, întărind, doar, importanţa activităţii discrete în cooperare, realizând pozitiv că marele Spirit Creator lucrează prin toţi oamenii în acelaşi grad; şi un lucru important, în ceea ce ne priveşte, este să facem din aceasta un element mereu mai fundamental al vieţii noastre.
Paragrafele 27 – 32 oferă un prilej suplimentar de a accentua ideile precedente, şi care pot deveni un factor vital în eliberarea popoarelor pe calea spre progres. Instruiţi oamenii să se aştepte şi să se pregătească pentru schimbări. Deveniţi sensibili la schimbările care au loc astăzi în fundamentele structurilor politice şi economice. Schimbarea care va aduce eliberarea nu este în aceste forme exterioare, ci în inimile oamenilor.

CAPITOLUL II

MINTEA UNICĂ

1. Este evident, pentru noi, controlul exercitat de Mintea Unică. Putem observa influenţa ei diriguitoare în orice domeniu de acţiune. Chiar pe acest vapor, veţi observa că există un comandant; deci există o conducere unică, având multe activităţi sub controlul ei, şi toate aceste activităţi mai mici pornesc de la autoritatea centrală.

2. Numai prin această centralizare a puterii şi autorităţii poate exista armonia în operaţiunile oricărei secţiuni organizate a societăţii, şi chiar şi înlăuntrul individului. Cu toţii ştim ce se întâmplă atunci când există o divizare a puterii, sau mai degrabă o tentativă de a diviza autoritatea prin neluarea în considerare a unei surse centrale dinamizatoare. Ordinele care pornesc din două surse spre diferitele centre de activitate pot conduce doar la confuzie şi haos. Dacă puterea emană din mai multe surse, şi nu de la un conducător central, atunci autoritatea este distrusă şi întreaga structură se prăbuşeşte.

3.Acolo unde există un singur element diriguitor, care are conducerea, puterea sau controlul acţiunilor dinamizatoare, suntem exact în faţa acelui Element Unic şi, de aceea, suntem conduşi spre o acţiune concentrată pe o direcţie unică, fapt pe care l-am mai discutat deseori. Prin această acţiune putem noi să ajungem la reuşită, şi ea ne aduce în armonie cu acel control central prin faptul că nu ne risipim forţele, ci lucrăm cu Unica Forţă sau Putere, care are controlul total.

4. Întotdeauna vă puneţi în acord cu acela căruia i-aţi conferit puterea.Astfel, dacă voi credeţi în puterea lumii şi a mediului comun, atunci automat veţi primi directive din o mie de surse diferite, şi aceasta este sursa confuziei voastre. Nu ştiţi de care dintre solicitări să ascultaţi, şi această divizare din conştiinţă face să se prăbuşească întreaga structură a fiinţei omului. Omul trebuie să-l ştie pe Acela în care am crezut şi care suntem convinşi ca este capabil să păstreze tot ce i-am încredinţat până acum.

5. Acest control unic există pentru fiecare fiinţă umană, doar dacă îl foloseşte. Desigur, folosirea acestui control trebuie să fie conştientă; el trebuie să fie dirijat sau utilizat în mod conştient în scopul pe care îl declarăm sau pe care ni-l stabilim. Prin stabilirea acestei conduceri, gândurile noastre sunt direcţionate spre acea unică putere de acţiune, o unică idee de exprimare. Atunci, ele nu pot să exprime altceva decât lucrul pentru care au fost emise. Cu alte cuvinte, principiul determinant pe care îl stabilim trebuie să vină în manifestare. Sunteţi slujitorii aceluia căruia îi daţi voi înşivă ascultare, şi rezultatele concrete sunt automat determinate de acţiunea exterioară a forţei dinamizatoare de la care vă primiţi direcţia. Rezultatele nu pot fi mai mari decât puterea investită în acea autoritate.

6. Această conducere centrală a Universului, adesea este numită Principiu, ca şi Minte. Denumirea de Principiu probabil că nu o exprimă atât de complet ca aceea de Mintea Unică. Totuşi, acel Principiu controlează şi guvernează, şi ştie ce face; guvernează cu inteligenţă, deci trebuie să fie un Principiu Inteligent. Hindusul îl vede întotdeauna ca Principiu, sau Atotputernicul, ceea ce înseamnă că omul devine acel element puternic, conducător. Omul ajunge la omnipotenţa lui în momentul când îşi proiectează gândirea spre acel control unic, acea unică autoritate centrală conducătoare.

7. Totul este foarte simplu dacă omul priveşte orice situaţie cu o minte deschisă şi cu o abordare sănătoasă. În mintea ta, de pildă, îţi spui că o anumită condiţie sau o anumită persoană are puterea să te întristeze. Aceasta înseamnă că acorzi autoritate unei anumite forme sau localizări.Ascultând de autoritatea pe care ai atribuit-o astfel tu însuţi, încorporezi în tine o stare mentală şi emoţională pe care o recunoşti ca existând în natura acelei autorităţi. Nu este posibil să speri să primeşti bucurie de la o sursă care ai decretat, tu însuţi, că are numai puterea de a te **întrista.A**stfel, prin supunerea ta faţă de acea autoritate, încorporezi tristeţea pe care ai admis că ea are puterea s-o manifeste în tine, şi spui: Sunt trist.Devii ceea ce încorporezi. Acesta este întregul secret al puterii, dar, pentru a manifestă acea omnipotenţă care ne aparţine, trebuie să ne supunem sursei sale şi să incorporăm, să asimilăm caracteristicile pe care le posedă ea; atunci când am asimilat-o, nu vom mai ezita să declarăm: Eu sunt Aceea, aşa cum spune Hindusul, unde Aceea este ceea ce am asimilat. Acest lucru VA ajunge să fie înţeles perfect de oricine va zăbovi o vreme asupra acestei chestiuni.

8. În această stare, puterea voinţei nu este o metodă de a controla situaţia. Voinţa ne dă impulsul pentru a aduce acest control în manifestare,dar ea nu este factorul determinant aflat la baza acestui control. Voinţa poate fi complet diferită de acest control. Voinţa egoistă nu este niciodată capabilă să proiecteze ideile spre un punct central. Controlul ferm, sau activitatea minţii este în stare să genereze gânduri, sentimente sau acţiuni sub un control central, care este un atribut sau un element clar definit, pe care omul îl foloseşte întotdeauna, şi cu care el este îndreptăţit să lucreze. Nu peste el, ci cu el. Aceasta este adevărata forţă pe care o pune în acţiune omul în momentul când el îşi aduce gândurile în acel punct focal al Principiului care activează toate lucrurile.

9. Să luăm un exemplu foarte simplu. Omul are puterea să asculte de principiul matematicii, dar nu dispune de voinţa de a face acel principiu să acţioneze. Principiul acţionează de la sine şi reprezintă, în sfera lui, un centru unic de control. Omul îşi poate dezvolta voinţa până în punctul în care acţionează acest principiu, dar de aici încolo principiul este forţa dinamizatoare, şi doar ascultând de voinţa principiului, – ca să fiu mai clar, – descoperă omul secretul abilităţii sale matematice. Principiul voinţei umane constă în faptul că ea trebuie subordonată unei autorităţi superioare, şi astfel omul devine întruparea acestei autorităţi superioare şi este cuprins de puterea ei. Slăbiciunea omului se manifestă atunci când el se subordonează faţă de ceea ce, în realitate, nu are nici o putere, şi aceasta ar trebui să fie, pentru el, dovada imensei puteri care îi este accesibilă. Acum el trebuie să înveţe să aplice acest principiu al propriei sale voinţe şi să recunoască puterea care există numai în Principiul Unic.

10. Viaţa noastră de fiecare zi este o aplicăre concretă a acestui lucru,prin faptul că afirmaţiile noastre se conformează Principiului Unic sau Minţii Unice. Vedem sau proiectăm un ideal. Să spunem că acel ideal este de perfecţiune. Imediat, ne punem în direct acord cu conducerea Minţii Unice, sau cu Principiul. Proiectăm un ideal pe care trebuie să-l îndeplinim. Dacă este un ideal înalt, acea putere intră imediat în acţiune şi aduce idealul în existenţă. În momentul în care idealul este proiectat, iar forţa din spatele lui devine activă prin el, acel ideal este înfăptuit. Adică, în clipa când idealul este eliberat de activitatea voinţei noastre şi este proiectat în activitatea Principiului Unic, el este un lucru finalizat.

11. Atâta timp cât există vreun sentiment al dualităţii, este greu, pentru oricine, să înţeleagă adevărul vreunui lucru din planul manifestării. Maeştrii nu iau în considerare nici un alt plan în afară de cel Spiritual – Spiritul manifestat. Dacă nu luăm în considerare nici un alt plan decât cel Spiritual, el trebuie să existe permanent după ce a fost făcută afirmaţia respectivă, şi chiar înainte de a fi fost făcută acea afirmaţie. În mod evident, singuri ne reţinem de la îndeplinirea idealului nostru dacă vedem trei planuri în care el s-ar putea manifestă. Astăzi se ştie, foarte clar, că el se manifestă pe un singur plan. Totdeauna se manifestă în planul Spiritual. Acesta este un adevăr etern.

12. Deci, dacă ne menţinem şi rămânem în acest plan Spiritual, îl putem vedea în adevărata lui exprimare. Nu avem deloc nevoie să privim la planul material, căci dacă o facem, atunci vorbim în termenii materializărilor, iar materializarea nu este un adevăr, din punct de vedere spiritual. Lucrul real este, întotdeauna, un adevăr. Acesta este Spiritul manifestat. Doi plus doi fac patru, după principiul matematicii; fac patru în minte şi la fel şi în manifestare. Aici nu sunt 3 planuri, ci este numai faptul matematic distinct sau diferenţiat, fără vreun alt punct de vedere.

13. Despre manifestare, se spune că nu este nimic rău dacă o denumim materială sau fizică, pentru că prin asta nu putem să afectăm Faptul Real. Dar întotdeauna ea este exaltată sau înălţată până la Spirit. Asta intenţionează Isus să ne spună prin: Dacă înălţaţi toate lucrurile în Spirit, ele deja sunt în existenţă. Este evident că exact asta avea în minte atunci când îşi încheia rugăciunea cu Tata, îţi mulţumesc că m-ai auzit, şi că mă auzi întotdeauna. Ştim foarte bine că tot ceea ce El văzuse ca ideal al Său, era deja îndeplinit. Pentru El, se îndeplinea instantaneu. De aceea a făcut El afirmaţia: Dacă intraţi în vie, ea este gata de cules.

14. În consecinţă, dacă adoptăm ferm această atitudine, nu este nici o îndoială că vom ieşi complet din orice dificultăţi. Isus se ridica mai presus de orice dificultate tocmai prin atitudinea pe care o adopta. Pentru El nu era un proces lung, dificil. Era ceva instantaneu. El vedea perfect inexistenţa dificultăţilor. Asta nu înseamnă că le nega. Este foarte clar că El niciodată nu nega vreo condiţie. Întotdeauna se ridica deasupra lor, la Adevărata Condiţie, cea Spirituală, şi acolo nu trebuia să nege ceva sau să dea atenţie la altceva decât la Adevărata Condiţie Spirituală. El spunea: Eu trăiesc permanent în Spirit.

15. Biblia noastră spune: Eu trăiesc permanent într-un spirit, aceasta fiind o interpretare complet greşită. Interpolarea lui un, acolo unde nu-i este locul, creează o mare diferenţă. Aşa s-au produs multe erori în mentalitatea noastră.

16. Biblia creştină spune: Dumnezeu este un Spirit. În original era: Dumnezeu este Spirit, nicicum limitându-L la un atribut sau o condiţie. Un scriitor spunea: Este ca şi cum ai încerca să-L înghesui pe Dumnezeu în jumătatea de măsură a intelectului. Spiritul şi Mintea sunt sinonime. Ele sunt unul şi acelaşi lucru ca influenţa vibraţională. Ceea ce pare să creeze o diferenţă este faptul că noi considerăm gândurile noastre ca reprezentând mintea. Dar mintea este conştientă, căci mintea şi conştiinţa sunt inseparabile. Gândul este un element al conştiinţei, şi când este conştient de adevărul spiritual, atunci pentru noi nu există nici o diferenţă între minte şi spirit. Atunci suntem într-o stare de Conştiinţă Spirituală.

17. Aveţi dreptate să gândiţi că mintea este conştiinţa în acţiune, dar ea este şi conştiinţa Spiritului în acţiune. Şi acestea sunt sinonime. Ele pot fi ascunse sau acoperite de factorul individual, dar nu sunt subordonate condiţiilor exterioare. Dacă exteriorul este ca şi interiorul, atunci mintea nu este niciodată ascunsă îndărătul aspectului individual, ci este doar pasivă. Individul poate doar să presupună că ea este ascunsă, şi atunci ea poate deveni inexistentă pentru el, căci nu este conştient de ea. Dar conştiinţa este permanent prezentă şi izbucneşte instantaneu dacă omul îşi proiectează mintea spre ceea ce este, întotdeauna, Adevărul Spiritual.

18. Conştiinţa este cea care dirijează mintea, şi nu doar un agent motivaţional al minţii. Astfel, ea este indispensabilă în ceea ce emite mintea sau, cum considerăm noi, în înălţarea emisiilor mentale la starea lor adevărată, astfel încât elementul conştiinţă să fie fidel Faptului Spiritual.

19. Astăzi, mulţi cercetători se apropie de aceeaşi concluzie privind cauza aflată la baza tuturor lucrurilor. Ei disecă întreaga structură a substanţei şi o descompun până la energia iniţială, identică cu Spiritul. Spiritul este atotpătrunzător; se manifestă în orice lucru. S-a descoperit că toate elementele chimice, inclusiv Radiul, se reduc la acel element primar – energia originară. Dar această energie, într-o ultimă analiză, nu este o forţă oarbă, ci una inteligentă. Ea ştie ce face. Savanţii admit chiar că există o anumită formă de electricitate care pare să ştie ce face.Această atotpătrunzătoare energie creatoare din spatele tuturor lucrurilor este conştientă de sine, conştientă de ceea ce face, ştie cum să facă, şi de aceea o

numim Spirit sau Dumnezeu. Este ceva atotprezent, atotştiutor şi atotputernic, aşa cum îl prezintă Biblia creştină.

20. Când omul începe să cuprindă în conştiinţa lui activităţile oricărui principiu, atunci el începe să spună: Eu sunt Acela. Aceasta înseamnă centralizarea autorităţii principiului în omul însuşi. Eu Sânt face mintea să fie dinamică, în loc să o lase să rămână într-o stare potenţială. Mintea devine dinamică atunci când ne focalizăm gândirea asupra lui Eu Sunt. Acest punct focal este întotdeauna central şi din el pornesc comenzile ferme care controlează şi determină întreaga situaţie a omului manifestat. Eu Sunt trebuie folosit pentru a indica adevărata stare a omului, ceea ce este el în realitate, şi nu ceea ce i se părea lui că este în formă manifestată. Eu Sunt CEL CE Sunt, ceea ce este întruparea autorităţii determinante a Universului. Dincolo de acest Eu Sunt nu este existenţă reală, ci numai iluzie.

21. Acest nume, Eu Sânt, a fost Dumnezeul lui Moise. El a rămas, după milenii, Eu Sânt. Pentru Hinduşi este AUM, care înseamnă acelaşi lucru. Tot aşa, pentru Arieni este AUM. Chinezii îl folosesc ca TAO.

22. Aşa-numitele pete oarbe din ether, cunoscute din domeniile radio şi ştiinţifice, simbolizează cumva petele oarbe din conştiinţa omenească. Undele radio traversează direct aceste câmpuri nemagnetice, ca şi cum ele n-ar exista. Straturile atmosferice, benzile concentrice ale atmosferei noastre, sunt în mişcare. La sol, ele sunt staţionare. Când un câmp nemagnetic se mişcă peste un câmp magnetic al benzilor noastre concentrice, se creează o stare ca de vid. Iar când un câmp magnetic trece peste un câmp nemagnetic la suprafaţa pământului, el trece direct prin celălalt şi se pierde. Frecvent, acest fenomen este mai intens noaptea decât ziua. Aceste câmpuri nemagnetice sunt ca şi stările statice din conştiinţa omenească, fiind cu atât mai intense, cu cât este mai mare bezna sau ignoranţa. Dar radiaţiile pozitive ale Spiritualului Eu Sânt, declararea a ceea ce este omul de fapt, pătrund prin aceste câmpuri statice ale conştiinţei, şi este ca şi cum acestea nici n-ar exista. Declararea consecventă a realităţilor spirituale cu privire la natura omului şi la locul lui în Univers va putea elimina toate aceste câmpuri statice, atât din conştiinţa omului, cât şi din acţiunile lui.

23. Mintea Unică nu creează continuu noi idei. Ea manifestă idei care au fost create de la început, căci Mintea Unică este şi a fost întotdeauna Atotştiutoare. Niciodată nu a fost şi nici nu va fi mai mult sau mai puţin decât EA îNSăşi. Totul este un proces de reverberare. Este la fel ca şi cu undele radio astăzi. Acestea plutesc încolo şi încoace, sau reverberează dintr-un spaţiu în altul. Adică, se poate spune, din spaţiu în spaţiu.

24. Gândirea este, desigur, cea mai puternică dintre toate undele, căci ea are controlul asupra câmpului vibraţional al electricităţii şi radioului. De fapt, atât câmpul vibratoriu al electricităţii, cât şi cel al radioului, se vor izbi şi se vor reflecta întotdeauna de câmpul vibratoriu al gândirii. Unda radio urmează în atmosferă un traseu fără să aibă nevoie de ghid. Ea urmează un traseu sau o direcţie reală. Operează prin ether. Dar gândirea, din acest punct de vedere, nu călătoreşte, căci ea este atotprezentă. Ea este deja acolo, în orice punct la care ne-am referi. Impactul gândirii cu electronii este cel care o face să pară că se mişcă. Mintea este elementul determinant; gândirea mişcându-se odată cu mintea şi lovind electronii, produce orice transformare în planul substanţelor manifestate.

25.Ceea ce numim spaţiu este, în realitate, Mintea Spirituală Unică. Acesta este Principiul prin care sufletul omenesc, care este replica minţii Spirituale, poate depăşi timpul şi spaţiul, căci în Spirit nu există timp şi spaţiu. Aceasta este semnificaţia pentru a Lăsa în tine aceeaşi minte care a fost şi în Christ. ESTE o stare de unitate completă, existând efectiv între individ şi Sufletul Universal, şi ea trebuie să devină o realitate conştientizată de individ. Aceasta este Mintea Universală, mintea conducătoare, funcţionând prin individ în mod conştient. Omul fizic, sau omul conştient de sine doar ca o fiinţă fizică ce gândeşte că este separată de Dumnezeu, Mintea Unică, şi crede că se mişcă din loc în loc, de fapt se mişcă doar în propria sa iluzie, şi deci în nefericirea sa. În realitate, el este în şi din acea Minte Unică, şi trăieşte, se mişcă şi îşi are fiinţa în EA. Dintre spusele lui Isus, o mare afirmaţie a lui a fost Pacea să fie cu voi. Ea nu se rosteşte niciodată cu voce tare, proiectată de voinţa omului, ci la unison cu puterea calmă, inteligentă, care vine din sentimentul Unităţii. În ea este cea mai mare siguranţă şi putere. Am văzut câteva dintre cele mai grozave furtuni învinse de această afirmaţie simplă. Tot aşa sunt

domolite furtunile minţii omeneşti, până ce omul poate simţi puterea conducătoare a Minţii Unice.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragrafele 1 şi 2 dau un bun prilej de a-i demonstra individului că, atâta vreme cât mintea sa este divizată, el şi-a pierdut, prin această divizare, simţul puterii şi al conducerii. Orice structură poate fi construită numai pornind de la o premiză fermă, şi până când omul nu ajunge la această premiză, el nu poate reuşi în nimic din ceea ce face. Acesta trebuie să fie ceea ce a spus Isus prin: Îl vei sluji pe Domnul Dumnezeul tău, şi numai pe El.

Paragraful 3. Acest unic principiu fundamental al Vieţii, Dumnezeu, este forţa conducătoare şi diriguitoare a Universului, şi omul nu poate fi altfel decât în legătură cu acest Principiu. Singurul proces care va armoniza fiinţa omului este o realiniere a întregii sale naturi la faptele din care el a provenit.

Paragraful 4. Omul însuşi a atribuit putere lumii exterioare, căci acolo nu există putere de la început, şi nu a fost nici atunci când el însuşi i-a conferit-o. Această putere rămâne tot în el însuşi, şi ceea ce pare a fi putere în mediul înconjurător sau în orice lucru exterior, este propprâul său Eu Sânt, identitatea sa centrală, dar cu pervertirea puterii dinlăuntrul lui. Puterea este întotdeauna în om, şi ea lucrează conform direcţiei care i-a fost dată. Dar în spatele tuturor acestora se află forţa conducătoare a Universului, şi ceea ce eu sunt, ca individ, trebuie să fie una cu Eu Sânt cel universal. Trebuie să existe un acord perfect între cauză şi efect, căci mişcarea cauzei este viaţa efectului.

Paragrafele 5, 6 şi 7 pot fi extinse în aceeaşi direcţie, şi lecţia lor poate fi de un imens ajutor pentru orice individ. Nimic altceva nu concordă atât de complet cu adevăratul mesaj pe care Christ a încercat să-l aducă lumii, ca acesta. Lucruri mai mari decât acestea veţi face reprezintă estimarea Să pentru capacitatea potenţială a omului.

Paragrafele 8 şi 9. Din aceste două paragrafe poate fi dezvoltată cea mai utilă lecţie şi cea mai eliberatoare metodă practică. Încercarea insistentă de a forţa gândirea în planul manifestării este o sarcină fără speranţe. Este distructivă pentru cel care o practică. Calea spre eliberare este acceptarea Puterii Universale, o emisie centrală, creatoare, care a produs cerul şi pământul ca o manifestare deja completă în sine, şi care este realitatea implicită care se află îndărătul oricărei idei constructive a omului.

Paragraful 10 arată metoda aşa-zisei demonstraţii care constă, în ultima analiză, în ieşirea din sentimentul nostru de nedesăvârşire şi de imperfecţiune, pentru a accepţă Faptele.

Paragraful 11 arată mai limpede ce se întâmplă în chestiunea rezultatelor manifestate. Soluţia întregii chestiuni este o eliberare a minţii de orice dualitate.

Paragraful 12 este o dezvoltare a aceleiaşi idei.

Paragrafele 13, 14 şi 15 le întăresc pe cele precedente.

Paragraful 16. Oare nu putem, odată pentru totdeauna, să limpezim faptul că diferitele minţi, cum le numim, nu reprezintă decât diferenţe în gândire? Mintea, funcţionând ca ceea ce numim noi minte, este aceeaşi capacitate spirituală din om, funcţionând la cel mai scăzut nivel al său prin pervertirea ei la scopuri inferioare. Atunci când omul gândeşte cu gândurile lui Dumnezeu, mintea lui este spiritualizată sau funcţionează în adevăratul ei domeniu, cel al gândurilor lui Dumnezeu, gândind aşa cum gândeşte Dumnezeu sau, mai precis, cunoscând ceea ce cunoaşte Dumnezeu. Mintea umană gândeşte; Mintea Divină cunoaşte.

Paragrafele 17, 18 şi 19 dau o excelentă ocazie de a dezvolta această idee şi de a ajunge la ideea că omul nu trăieşte cu adevărat până ce nu funcţionează conştient în armonie cu sursa sa.

Paragrafele 20 şi 21. Adevărata utilizare a lui Eu Sânt este de a menţine identitatea originară a omului în şi cu sursa sa, nepermiţându-i să se coboare prin includerea în fiinţa sa a ceea ce el nu este. Omul nu este experienţele sale. El este ceea ce ESTE. Experienţele cu ceea ce ar fi mai puţin decât el însuşi nu trebuie admise niciodată în estimarea sinelui său. Întotdeauna eu sunt ceea ce Eu Sânt îN SPIRIT, nu ceea ce par a fi în experienţe, sau în ceea ce am trăit în această lume. Indiferent prin ce am trecut sau par să trec, eu rămân ceea ce sunt la origine, Chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

Paragraful 22 arată influenţa largă a adevărului spiritual, prin transcenderea oricărui simţ al limitării. Spiritul nu ţine cont de rău, pierdere, lipsă, sărăcie, boală. Acestea sunt doar pete oarbe în conştiinţa omenească. Pentru mintea care cunoaşte, asemenea lucruri nu există, şi ea merge înainte cu ceea ce cunoaşte şi ESTE.

Paragraful 23. Mintea care este Dumnezeu este aceeaşi, ieri ca şi întotdeauna. Ceea ce pare a fi o idee nouă, nu este decât descoperirea, de către noi, a ceea ce a fost întotdeauna. Vindecările şi aşa-numitele demonstraţii nu aduc nimic în existenţă, ci sunt doar treziri la acea stare care în realitate întotdeauna a predominat.

Paragraful 24. Aşa-numita putere a gândului, nu este a gândului. Gândul este doar cel care transportă puterea. Puterea este în Spirit, iar gândirea transportă sau poartă puterea numai în măsura în care se conformează standardelor şi scopurilor care acţionează în Spirit. Cuvintele mele sunt Spirit, spunea Isus, înţelegând că spusele Sale se conformau cu precizie conducerii Universale pe care El o numea Voinţa lui Dumnezeu.

Paragrafele 25 şi 26 prezintă ca o parte integrantă a spaţiului infinit, şi nu ca pe o fiinţă izolată printre forme izolate. Un acelaşi spirit nebotează într-Un acelaşi trup. Să ne găsim pacea în această unitate eternă a tuturor lucrurilor, aceasta este atitudinea noastră plină de putere, unde orice iluzie contrară este dizolvată în pacea şi liniştea iluminării.

CAPITOLUL III

MINTEA DUALĂ

1. Mulţi din lumea occidentală au viziunea dualităţii, în locul Minţii sau a Principiului Unic. Aceasta iroseşte forţele şi omul nu este capabil să-şi menţină mintea în armonie ca atunci când vede o Unică forţă, sau un Principiu Unic, şi se vede pe sine şi toate lucrurile ca părţi integrante ale întregului Unic.

2. Amintiţi-vă că Dumnezeul nostru este Unul – spun Scripturile – şi aceasta este doar pentru păstrarea adevărului fundamental că omul trăieşte în armonie cu propria sa natură. Omul nu este o fiinţă izolată, proiectată departe de sursa lui, ci este creat în imaginea lui Dumnezeu, sau după chipul lui Dumnezeu, şi asemenea Lui. El pare separat doar din cauza sentimentului sau de izolare, care este rădăcina tuturor erorilor, căci el pierde influenţele benefice ale Cauzei Creatoare, care îi aparţin prin ordinea naturală a lucrurilor. În acest sentiment al izolării, el şi-a imaginat tot felul de acţiuni contrare bunăstării sale, şi adesea este înclinat să condamne sistemul Universal pentru nefericirile sale. În realitate, ele provin, toate, din faptele sale, căci Universul nu-l izolează şi nici nu este responsabil pentru dificultăţile care apar din cauza izolării lui. Întoarceţi-vă spre Mine, şi Eu Mă voi reântoarce spre voi – spune Domnul, iată oferta UNICULUI pentru acela care îşi va acceptă locul de drept în ordinea divină a întregii structuri create.

3. Dualitatea este adusă în existenţă prin gândirea şi acţiunea care nu vede întregul. Dar, inversând gândirea duală, sau orientând gândurile spre un punct Unic de acţiune, dualitatea este eliminată complet. Este binecunoscut faptul că nu putem reuşi ceva cu un scop dual, şi nici cu o natură duală.

4. În realitate, în natură nu există dualitate. Există pozitivul şi negativul, binele şi răul, caldul şi recele, toate contrarii, dar contrariile, atunci când sunt corelate şi luate împreună, conduc gândirea spre un unic ţel, o unică acţiune, un unic Principiu. În ceea ce priveşte contrariile, nu este necesar să le recunoaştem ca opuse sau contrare. Esenţială este recunoaşterea unui obiectiv unic. Isus spunea mereu că realizările Sale cele mai mari surveneau prin atitudinea unitară, sau prin ţelul ferm susţinut, pe care le avea El în vedere. Această fermitate ne aduce la unitatea în care constă întotdeauna Principiul. În acest punct este pururea iminent. Atunci, în locul dualităţii apare acel ochi unic, sau unicul Eu Sânt.

5. Mulţi Hinduşi folosesc Eul, pe când alţii îl folosesc pe Eu Sânt. Unii consideră că astfel a început să se manifeste dualitatea – între Eu şi Eu Sânt -, mulţi crezând că această practică implică două atitudini sau ţeluri, când în realitate este o singură corelare sau subordonare a oricărui lucru faţă de Unicul ţel. Nu există dualitate în Principiu, ci numai unitatea Principiului în toate lucrurile. Ele (cuvintele Eu Sânt)

semnifică însuşi Principiul sau Adevărul. Exaltarea Principiului Unic, pe care o exprimă ele, îi permite omului să lucreze, în final, în acel Principiu. Nici noi nu vedem dualitatea în natură, şi de aceea nu o recunoaştem. Dualitatea nefiind recunoscută, natura devine armonioasă.

6. Vara şi iarna nu sunt două lucruri diferite, ci faze ale Naturii unice. Iarna este la fel de esenţială pentru creşterea vegetaţiei ca şi vara, şi ele descriu fazele aceluiaşi proces. Ceea ce numim noi rău, conţine germenii binelui, şi dacă întrevedem şi păstrăm în minte binele, sensul răului dispare şi rămâne numai sentimentul că toate lucrurile cooperează spre bine. Aparent relele condiţii ambiante de sărăcie şi teamă, de care se feresc oamenii, dacă sunt văzute prin binele dinlăuntrul lor, vor dispare. Isus spunea că orbirea nu este un rău şi nici rezultatul răului, ci o ocazie de a arăta Slava lui Dumnezeu. Nici o problemă de matematică nu este străină de principiul matematicii, şi nici nu reprezintă un obstacol pentru acela care vrea să devină matematician. Ea reprezintă doar afirmarea anumitor condiţii în care principiul poate fi aplicăt pentru a produce un rezultat dorit, şi este un mijloc de progres pentru individul care se confruntă cu ea. Situaţiile din viaţă care par să se opună celui mai mare bine al nostru sunt doar motive de acţiune pentru a atinge tăria de caracter necesară ca să vedem şi să manifestăm numai perfecţiunea Unicului. Când viaţa este văzută astfel, orice neplăcere dispare şi totul devine un fel de joc – exerciţiu în care vedem, trăim, ne mişcăm şi existăm prin realitatea că binele existent se poate manifesta în propräul nostru caracter şi în lumea noastră. Atunci, natura este armonioasă. Totul este armonie. Totul lucrează sub semnul unui ţel Unic.

7. Aşa cum diferenţa dintre o notă perfectă şi una falsă este aparent insesizabilă pentru novicele în muzică, tot aşa individul este capabil să cunoască, înlăuntrul său, ce este în armonie cu Principiul Universal şi ce se abate de la el. Orice condiţie dizarmonică din natura omului este dovada că el a ieşit din armonia cu ordinea naturală a lucrurilor, şi secretul progresului său constă în a aborda totdeauna orice situaţie într-o asemenea manieră, încât să-şi păstreze sentimentul păcii interioare. Acest lucru este imposibil atâta vreme cât există orice sentiment al separării de binele implicit care străbate toate lucrurile. Natura omului este etern înclinată spre bine, căci el este mlădiţa lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este binele. Când omul este conştient că binele său caută, etern şi invariabil, să se manifeste în toate lucrurile şi în propria sa fiinţă, atunci el este în armonie cu sine şi cu Principiul fiinţei sale. Lucrând pentru a descoperi binele conţinut în fiecare experienţă, omul este instantaneu în acea stare în care ceea ce pentru alţii pare a fi rău, devine sursa binelui său.

8. Desigur, descoperim că ajungem la aceeaşi atitudine corelând contrariile. Se ştie că pot exista multe manifestări opuse, dar ele nu sunt opuse decât dacă individul acceptă opoziţia lor. Individul trebuie să armonizeze contrariile prin atitudinea sa faţă de ele, căci în realitate ele nu sunt niciodată în dizarmonie. Când ajungem la acea atitudine unde totul este armonie, atunci vedem relaţia armonioasă dintre toate lucrurile, ca şi din noi înşine. Ea devine o simplă atitudine de armonie deplină. Nu mai poate fi nici o discordanţă. Nu mai poate exista nici o dizarmonie în viaţă sau în trăire. Nu mai poate fi nici o disensiune între contrarii, căci ele au o relaţie perfectă între ele, în Principiu.

9. Mulţi oameni de ştiinţă, prin cercetările lor actuale, fac afirmaţia că singură disonanţă care există este a omului sau a individului, şi ea apare din gândurile discordante. Se spune astăzi că poporul American este cel mai discordant în gândire. Este foarte evident că acest fapt se datorează multiplelor atitudini mentale păstrate de numeroasele naţionalităţi reunite aici. Aceste naţionalităţi nu au fost asimilate complet. Totuşi, se vede că marele proces al asimilării lor se desfăşoară acum foarte rapid.

10.Axioma matematică afirmând că numai lucrurile egale cu un acelaşi lucru sunt egale între ele este, în fond, cheia întregii armonii. Numai pe măsură ce poporul Americii ajunge să fie condus de un impuls comun, se poate stabili un grad de armonie. Acest lucru este adevărat atât pentru întreaga lume, cât şi pentru fiecare individ. Armonia deplină apare numai atunci când toate forţele implicate într-un singur organism, sau în mai multe organisme, ajung să fie animate de acelaşi impuls şi se mişcă perfect la unison spre un anumit obiectiv.

11. Nu există nici o îndoială că Jung, în munca lui, a atins o coardă foarte profundă pentru atitudinea de armonie în relaţia cu toate lucrurile, atunci când a relatat experienţa intrării sale într-o peşteră. În multe zone din India, oamenii se retrag în peşteri pentru a găsi perfecta linişte necesară ca să ajungă la o concluzie clară în legătură cu anumiţi factori determinanţi. În povestirile autentice se descoperă că, atunci când merg în locul unde sunt perfect liniştiţi în cadrul condiţiilor din jur, ei ajung la cea mai intensă

activitate a vieţii. Atunci ei văd mai departe, în viziunea pe care şi-o proiectează. Ajung să vadă perfect prin planul material sau fizic, până la ceea ce ei spun că este acea condiţie desăvârşită în care toate activităţile sunt armonizate. Astfel, ceea ce ei văd ca adevăr universal este corelat cu lumea lucrurilor manifestate. Asta nu înseamnă că lumea este subordonată spiritualului, ci doar este corelată cu starea ei originară; şi atunci perfecţiunea lumii spirituale se manifestă imediat. Această activitate, în acord armonios, funcţionează perfect sub conducerea lor.

12. În realitate, aceasta este procedura urmată de toţi oamenii în aplicărea oricărui principiu. Mai întâi trebuie abandonate formele exterioare – prin care este exprimat principiul – până când se dobândeşte un discernământ clar asupra acţiunii principiului implicat. Această acţiune a principiului este, apoi, corelată cu forma exterioară, şi atunci avem armonie şi ritm în muzica, răspunsuri corecte la probleme, structuri arhitecturale minunate, picturi desăvârşite şi statui perfecte. Toate aceste manifestări sunt realizate datorită abilităţii individului de a se identifica pe sine cu realitatea din substratul tuturor lucrurilor, şi această realitate este manifestată atunci în forma, cu aceeaşi armonie şi frumuseţe care se vede în principiu.

13. Totuşi, aceşti oameni îţi vor spune că nu este necesar ca fiecare individ să devină ca ei pentru a ajunge în această relaţie armonioasă, ci că ea poate fi realizată şi pe căile obişnuite ale vieţii. Ei adoptă intenţionat această atitudine pentru a afla ce se întâmplă, ca să ajungă la o concluzie clară. După ce au ajuns la acea concluzie, ei sunt capabili să-I instruiască pe ceilalţi, dar nu-i învaţă să facă exact ce au făcut ei. Ei demonstrează că se poate face ceva concret; că nu este nevoie să se petreacă ani lungi în meditaţie pentru a realiza asta, căci ei au găsit o cale mai scurtă sau o metodă mai uşoară; ca, în clipa când devii liniştit, eşti una cu Armonia. Astfel, din momentul acela incepi să progresezi; atitudinea gândirii se schimbă din vârtej în armonie. Strădania nu mai este vizibilă; în consecinţă, îţi ridici vibraţia corpului până la nivelul unde efortul nu există.

14. Dacă Unul este capabil să îndeplinească această condiţie, atunci pot toţi, dar nu este nevoie ca toţi să adopte calea cea lungă şi anevoioasă. Odată ce un fapt este revelat, omul nu trebuie decât să accepte acel fapt. Ideea Maeştrilor este: Am trecut prin procesul de a face descoperiri, ştim care sunt factorii determinanţi, şi restul omenirii nu mai are nevoie să facă ea însăşi descoperirile, ci doar să accepte ceea ce s-a dezvăluit. În consecinţă, nu este necesar ca masele să stea în Samadhi. Ei exprimă asta spunând că acela care stă în Samadhi este capabil să-i înveţe pe ceilalţi ceea ce a descoperit el. Dacă o doresc, toţi pot trece prin practica stării de Samadhi, deşi ea nu este necesară, din următorul motiv: acceptând condiţiile care au fost dezvăluite, această acceptare aduce o anumită echilibrare, o condiţie vitalizatoare în care omul înţelege, vede mai uşor. Bazându-se pe cunoaşterea revelată, omul se apropie mai uşor de pace, de condiţiile şi faptele armonioase din jurul lui. De aceea, urmând concluziile celor care au făcut paşii preliminari, el merge direct spre starea de Samadhi. Cei care au trecut prin această stare sunt deschizătorii de drumuri, sau învăţătorii. După spusele lor, nu este necesar să urmezi pas cu pas învăţătorul, căci ei deja au curăţit drumul. Ei au realizat condiţia care apoi a devenit generală, şi proiectarea ei a deschis calea pentru toţi.

15. Acesta este adevărul aflat în spatele ideii ispăşirii păcatelor lumii de către Isus. El, ca un deschizător de drumuri, a explicat că suntem una cu Tatăl, tot aşa cum El este unit cu Tatăl. Noi nu trebuie să ne străduim să ne întoarcem la această stare, căci El a revelat-o ca pe un fapt împlinit.Ceea ce avem de făcut este doar să acceptăm ca adevărat ceea ce El a dovedit că este adevărat. Nu mai trebuie să demonstrăm că suma celor 3 unghiuri ale unui triunghi este egala cu două unghiuri drepte, din moment ce deja s-a demonstrat asta. Când un fapt este revelat, tot ce avem de făcut este să-l acceptăm. Dacă ele nu ar fi adevărate, atunci fiecare ar trebui să demonstreze, pentru sine, fiecare aspect din matematică, mecanică, artă etc. Dar atunci când alţii au probat aceste lucruri, noi venim ca beneficiari ai lucrării lor, începem de unde au lăsat-o ei şi continuăm spre următoarea condiţie din cadrul aceluiaşi principiu.

16.Cu cât un grup este mai mare, sau cu cât este mai mare numărul de persoane dintr-un grup, cu atât este mai mare influenţa lui. Cu cât este mai mare influenţa, cu atât mai puternic este, întotdeauna, impulsul dat. De aceea se spune că, dacă un grup de o sută de persoane ar sta în Samadhi, sau în linişte deplină, influenţa creată ar fi suficientă pentru mii de oameni. Astfel, mii de oameni ar fi înălţaţi spre o mai mare iluminare, prin cei o sută.

17. Aici, un rol foarte important îl joacă Yoghinii. Ei renunţă intenţionat la o anumită latură a vieţii lor pentru a genera această influenţă, şi în special o influenţă spre perfecţionarea trupului. Şi s-a spus adesea că nu este necesar ca toţi oamenii să treacă prin sistemul Yoga ca să-şi perfecţioneze trupul, căci

Yoghinii îl parcurg şi fac posibilă această perfecţiune pentru toţi. Asta a exprimat Isus atunci când Şi-a dat viaţa pe cruce. Şi Yoghinii, ca şi Isus, ştiau că nu renunţau la vieţile lor. Renunţau doar la o anumită latură a vieţii pentru o exprimare superioară, pe care toţi s-o poată vedea şi urma. Ei au devenit ghizi sau învăţători. Datorită lor, oamenii capabili de progres vor merge mai departe şi cu paşi mai mari.

18. Din aceste motive s-a spus că nu este necesar să se parcurgă toate numeroasele stadii din Yoga. Mulţi realizează aceşti paşi doar în câteva ore, căci acumulează impulsul dat de aceia care au acordat mai mult timp acestei lucrări şi au avut o pornire mai puternică spre acest serviciu. Există anumite grupuri, speciale, care lucrează tot timpul în această direcţie. Influenţa lor poate fi recepţionată, căci ei o radiază tot timpul, de la diverse grupuri şi din diferite centre.

19. Această influenţă este recepţionată în planul spiritual, exact aşa cum muzica de la radio este recepţionată la nivelul electric. Dar, după cum muzica de la radio, captată la nivelul electricităţii, este auzită şi simţită în planul material şi mental, tot aşa aceste influenţe spirituale se manifestă pe orice plan inferior, căci planul spiritual le include pe toate celelalte. Totul este un plan spiritual, un Unic Plan Universal, lucrând perfect la unison cu sine atunci când individul se trezeşte ca să-l vadă aşa cum este în realitate. Nu căutându-i pe Maeştri sau influenţa lor, se realizează contactul cu ei, ci căutând planul gândirii armonioase şi al influenţei spirituale care penetrează tot spaţiul şi timpul, şi în care lucrează ei.

20. O linie poate părea că are două capete opuse, dar aduceţi aceste capete în acelaşi loc şi veţi obţine un cerc, şi astfel contrariile au dispărut. Extindeţi cercul şi veţi avea o sferă perfectă, care are o relaţie completă, sincronizată, a tuturor elementelor sale. Aşa cum a spus Millikan: Cosmicul capătă forma globului. Atunci aţi inchis cercul în toate sensurile şi aţi realizat unitatea perfectă. Punctul devine o linie, linia devine cerc, cercul devine un glob. Acest lucru este adevărat pentru orice direcţie a gândirii, şi prin procesul continuu al corelării tuturor lucrurilor cu Unul, în loc de a separa totul, se stabileşte punctul de unitate sau de unicitate. Acesta este Punctul de Unidirecţionare (sau de Convergenţă Unică).

21. Când individul atinge convergenţa în gândire, el intră în starea de Samadhi, şi aici începe desăvârşirea – când el atinge acest Punct de Convergenţă Unică.

22. Trebuie amintit, totuşi, că această convergenţă sau acest Punct de Unidirecţionare este o stare extinsă a conştiinţei, şi nu una contractată. Ea vine din principiul corelării tuturor lucrurilor, şi nu din ideea greşită de a exclude orice altceva. Starea de Samadhi permite individului să vadă direct, prin toate, Adevărul sau Principiul.

23. Acestea anulează ceea ce se afirmă în Lumea Vestică despre mintea conştientă şi cea subconştientă. În realitate, există o UNICĂ MINTE, cea pe care noi o numim Superconştientă. Aici puteţi aduce în acord conştientul şi subconştientul. Atunci sunteţi conştient de tot. Este conştiinţă completă. Atunci nu există nici o divizare şi, dacă nu facem nici o diferenţiere, suntem într-un deplin acord conştient.

24. Divizarea minţii în conştient, subconştient s.a.m.d. a apărut la început ca un ajutor în învăţare. Acum, totuşi, vedem că adevărul este altul. Putem înţelege mai bine mintea şi putem progresa conştient în realizarea spirituală gândind şi lucrând în termenii Minţii Unice. Diviziunile au fost doar o parte a învăţării simbolismului, azi fiind depăşite. Trebuie să fi fost o clasificare necesară în perioada aceea, dar astăzi rasa umană a parcurs complet simbolismul. Acceptăm completitudinea tuturor simbolurilor. Când ne unificăm cu acea unică atitudine a gândirii, începem să ne desăvârşim.

25. Am discutat cu oameni de o mare realizare spirituală şi am aflat că ei, în cea mai mare parte, lucrează cu Mintea Unică, cu conştiinţa că totul este totdeauna aici şi totdeauna prezent. Aceasta era atitudinea lor. Această atitudine devine atât de dominantă acum, încât vom descoperi că ea este pe cale să schimbe tot sistemul nostru economic. Dacă am putea fi complet la unison cu această Minte, nu ar mai exista obiective contradictorii. Consumul de energie ar fi cu 90% mai scăzut. Această energie ar fi folosită rapid şi tot mai mult pentru scopuri mai înalte şi mai largi, în loc să fie irosită în eforturile de a lua de la altul ceea ce este necesar pentru sine. Cei cu Adevărat Mari nu au nevoie niciodată să se ducă şi să ia de la alt semen ca să producă ceva. Pentru ei, tot ce este aici le aparţine şi ei sunt liberi să folosească tot ce le aparţine.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragrafele 1 şi 2. Orice principiu cu care ne confruntăm porneşte de la o premiză clară, şi orice structură este posibilă numai dacă aderă la această premiză de bază. Motivul pentru care viaţa omului pare să fi degenerat este acela că omul a neglijat adevărurile fundamentale ale vieţii .Această realitate fundamentală este aceea că întregul sistem al Universului este o singură unitate, iar omul este o parte integrantă a acestui sistem. El nu este în nici un fel separat de sistem, şi numai ideea că ar fi o fiinţă izolată l-a făcut să-şi piardă locul şi autoritatea sa de drept.

Paragrafele 3 şi 4. În aceste paragrafe poate fi pus clar în evidenţă felul în care s-a dezvoltat simţul dualităţii, şi astfel putem învăţa cum poate fi el depăşit.

Paragrafele 5 şi 6. Eu din individ este prima acţiune a fiinţei sale, punctul central al identităţii lui. Sunt este ceea ce el întrupează sau cuprinde în Eu, identitatea individuală , tot ce acoperă ea. Eu este o afirmaţie pozitivă, iar Sunt este elementul calificativ. Eu este principiul masculin, iar Sunt este cel feminin. Sunt aduce în existenţă tot ceea ce îmbrăţişează sau concepe. Sunt trebuie să devină imaculat în puterea sa de cuprindere, pentru ca omul să aducă la lumină ceea ce este în Spirit. Eu, care este identitatea mea în Spirit, Sunt, care cuprinde sau întrupează tot ce este în Dumnezeu, iată adevărata utilizare a acestor cuvinte. Eu Sunt CEL CE Sunt este întruparea lui Dumnezeu. Niciodată nu pot fi în realitate altceva decât CEEA CE este în Spirit. Eu Sunt CEL CE Sunt, şi în afara Mea nu există altceva.

Paragrafele 7 şi 8 oferă o minunată ocazie de a arăta necesitatea şi avantajul armonizării complete a tuturor lucrurilor. Este imposibil, desigur, să armonizăm totul cu propriile noastre idei şi noţiuni, dar cel puţin putem recunoaşte că, din moment ce un lucru există, el trebuie, într-o

anumită măsură, să conţină elementele întregului. Văzându-l în relaţie cu întregul şi armonizându-l cu Totul, scăpăm cel puţin de dizarmonia din propria noastră natură, şi astfel ne menţinem în adevărata noastră relaţie cu el. Dumnezeu lucrează în secret, şi chiar dacă nu înţelegem cum lucrează toate lucrurile într-o armonie finală cu ţelul Universal, nu va fi necesar un prea mare efort de imaginaţie ca să admitem că trebuie să fie aşa datorită adevăratei naturi a lui Dumnezeu.

Paragraful 9. În ordinea naturală a Universului nu există discordie. Orice dizarmonie este reacţia noastră la ceea ce ne imaginăm a fi rău sau nelalocul lui. Dizarmonia există doar în propria noastră fiinţă, şi asta doar în măsura în care nu suntem în rezonanţă cu lucrurile aşa cum sunt ele în realitate. Dizarmonia nu este înafară, ci în propria noastră natură. Ca să o prevenim, trebuie să ne armonizăm cu realitatea spirituală dindărătul tuturor aparenţelor. Gândirea amestecată a Americii este doar simbolu gândirii amestecate a minţii individului American, şi toţi se vor armoniza pe măsură ce progresăm împreună spre un ţel comun.

Paragraful 10 este o ilustrare a paragrafului 9.

Paragrafele 11 şi 12 arată clar cum poate fi stabilită armonia. toţi cei ce o realizează abandonează gândirea şi faptele lumii, şi devin ei înşişi responsabili de ceea ce trebuie făcut.

Paragrafele 13, 14 şi 15 indică limpede calea cea mai scurtă spre realizarea spirituală, şi ar trebui înţeleasă suficient de bine spre a-l elibera definitiv pe individ de ideea că trebuie să evolueze mult înainte de a-şi atinge starea spirituală. El trebuie să accepte starea sa spirituală, căci acest lucru a fost revelat de orice învăţător iluminat de la începutul timpurilor, iar această stare iluminată este însăşi evoluţia.

Paragrafele 16 şi 17 dau un excelent prilej de a arăta valoarea meditaţiei individuale şi în grup pentru lucrarea spirituală. Aceasta este adevărata muncă de temelie a oricărui centru sau a oricărei mişcări progresiste, iar neglijarea ei înseamnă a pierde din vedere cea mai puternică forţă în construirea unei căi spirituale şi a unei puteri individuale pentru îndeplinirea obiectivelor din viaţa cotidiană.

Paragrafele 18 şi 19 ilustrează aceleaşi lucruri descrise în paragrafele 13, 14 şi 15.

Paragrafele 20 şi 21 ilustrează principiul armonizării, şi ele pot fi exemplificate cu mult folos.

Paragraful 22. Acest paragraf trebuie să-l elibereze definitiv pe individ de ideea că starea de convergenţă sau de concentrare a gândirii este o stare de fixitate mentală sau de focalizare a minţii asupra unor gânduri, idei,imagini sau obiecte. Concentrarea este acea stare extinsă a minţii care vede toate lucrurile în Unitate, şi nu încercarea de a exclude totul din gândire. Este un proces de legare a tuturor lucrurilor cu Sursa lor.

Paragrafele 23 şi 24. Aşa-numita minte subconştientă este doar o fază de reacţie a minţii faţă de gândirea intelectuală care a izolat individul de activitatea naturală a gândirii Universale. Într-un râu nu există vârtejuri decât dacă fluxul apei este împiedicat cumva, şi nu există o aşa-zisă minte subconştientă atunci când fluxul gândirii iluminate este neântrerupt. Când omul este în fluxul vieţii reale, există o singură, radiantă conştiinţă a realităţii.

Paragraful 25 este ilustrativ şi poate fi dezvoltat după cunoştinţele instructorului.

CAPITOLUL IV

BAZELE VIITOAREI REORGANIZăRI SOCIALE

1. În abordarea acestui subiect, vom începe cu Hawaii şi cu situaţia de acolo. Între poporul Hawaiian şi noi există o mare asemănare în gândire, mai ales în lumina experienţelor trăite. Poţi duce un Hawaiian oriunde vrei pe ocean şi el nu se va rătăci. Ei niciodată nu pornesc la drum, în canoele lor, fără a avea, în fiecare barcă, cel puţin un om care să poată spune unde se găsesc, ca şi cum ar avea în acea canoe cel mai bun compas din lume. Ceilalţi au sarcina de a pune barca în mişcare, iar sarcina lui este de a o pilota tot timpul. Ei au moştenit această capacitate de-a lungul vremurilor.

2. Odată am luat un Hawaiian pe Oceanul Atlantic, unde el nu mai fusese niciodată, şi am descoperit că simţul direcţiei era la fel de treaz în el. L-am pus într-o barcă, alături de vâslaşi care nu ştiau nimic despre navigaţie, şi el i-a dirijat direct spre Insulele Capului Verde, aflate la sute de mile depărtare. Hawaiienii sunt liniştiţi şi găsesc imediat soluţii. Ei folosesc foarte mult această calitate.

3. Marea capacitate inventivă a minţii Americane este o funcţiune a aceluiaşi simţ. Şi noi facem uz de ea cu toţii, într-o măsură mai mare deci ne dăm seama. Când ştim cum funcţionăm în mod natural şi apoi continuăm să lucrăm conştient în armonie cu noi înşine, atunci facem progrese mult mai mari în orice direcţie. N-aţi observat niciodată că foarte adesea funcţionaţi ca printr-un simţ înnăscut, printr-o intuiţie sau un presentiment, şi abia mai târziu vă lămuriţi de ce şi cum se petrece asta? Mulţi oameni încearcă mai întâi să se gândească bine, dar atunci ei nu fac altceva decât să gândească, deoarece pentru nici o problemă

nu există nici o soluţie dacă ea nu a fost rezolvată deja. Sentimentul că poate fi rezolvată, sau că ar trebui rezolvată, sau că ar fi mai bine într-un fel sau în altul, este prima activitate a acestui simţ, şi dacă omul ar fi liniştit, ar veni şi restul informaţiei, completând tot planul său de acţiune. Atunci, explicaţia intelectuală sau ideile care definesc procesul ar fi formulate imediat. Mintea raţională, cum o numim de obicei, nu face altceva decât să călătorească prin aceleaşi tărâmuri pe unde a mai fost deja, dar raţiunea nu este completă până ce nu va fi luat în considerare şi acest alt simţ. Noua ordine socială va veni exact aşa cum apare ideea inventatorului. Va fi o izbucnire a revelaţiei, ca să spunem aşa, şi atunci mintea o va putea asambla şi îndeplini. Imaginea omului pentru această nouă ordine se VA completa numai pe măsură ce ea devine operantă. Raţiunea este descriptivă, dar acest alt simţ vede şi merge dincolo de raţiune, deschizând calea unei raţiuni mai largi.

4. Aceasta nu este o fază a superconştienţei, cum o prezintă mulţi, şi nici o fază a subconştientului. Este puterea de a pătrunde în orice lucru. La Hawaiieni, este ceva perfect conştient. Este o calitate determinată de stagnarea din evoluţie. Le este dăruită şi lucrează prin ei. Obişnuind să meargă pe jos prin insule, înainte să aibă vreun mijloc de transport, ei erau conduşi direct acolo unde era nevoie. Am văzut vreo 40 sau 50 dintre ei mergând prin insulă în căutarea cuiva care avea nevoie de ajutor. Uneori îi vizitează prietenii din cealaltă parte a insulei. Ei nu greşesc niciodată în aceste lucruri. Sunt în contact permanent unii cu alţii. I-am chestionat, dar ei nu au nici o idee despre asta. Pur şi simplu, funcţionează astfel pentru că niciodată n-au avut impresia că ar fi ceva nenatural.

5. Dacă atenţia celor de pe o latură a insulei ar fi concentrată în întregime asupra lor înşişi, ei nu ar putea simţi nevoile celor de pe cealaltă latură. Sunt uniţi prin interese comune şi sunt preocupaţi de problemele celor din jurul lor, şi tocmai acest interes îi face senzitivi faţă de nevoile celor din afara cercului sau localităţii lor. Când semenii lor au nevoie de ceva, ei dirijează acest simţ al necesităţii din ei înşişi prin legăturile de simpatie care îi unesc, şi atunci nevoile unui grup devin cunoscute instantaneu altui grup. Egoismul şi interesul personal ne separă, ne izolează de restul omenirii, şi acest simţ al separării îi face pe oameni insensibili la nevoile altora, dezechilibrându-se astfel structura socială. În felul acesta, într-un grup nevoile sunt tot mai mari, pe când în altul creşte tot mai mult abundenţa, şi întreaga structură socială este dezechilibrată. Aşa se dezvoltă concurenţa şi apare războiul. Vă puteţi imagina războindu-se două grupuri, fiecare încercând să satisfacă nevoile celuilalt? Natura are oroare de vid, şi aşa cum furtunile violente se produc datorită diferenţelor extreme de presiune atmosferică, la fel şi războaiele se nasc din extremele situaţiei omului.

6. Această facultate a Hawaiienilor este mai mult o memorie a generaţiilor premergătoare. Ei nu au pierdut-o niciodată. Între ei şi vieţile lor precedente nu există bariere. Ei spun: Acest simţ nu se datorează doar faptului că am trăit aici tot timpul. Noi vedem toate aceste locuri, în orice moment, din acelaşi punct. Niciodată n-am fost despărţiţi de el. Este necesar doar să fim liniştiţi şi ştim încotro trebuie să mergem.

7. Într-un fel, este aceeaşi facultate instinctivă pe care o foloseşte animalul, dar, după cum omul este o formă de existenţă mult superioară animalului, la fel şi facultăţile sale sunt lărgite în comparaţie cu cele ale animalului. În animal este vorba de instinct, dar în om acesta are o capacitate foarte extinsă, şi îi putem spune intuiţie sau discernământ spiritual. Animalul o are numai până la o anumită limită, dar omul merge mai departe. El poate să vadă exact ceea ce este pe cale să îndeplinească. Animalul revine în acelaşi loc prin care a mai trecut, dar fiinţa umană poate merge oriunde fără să treacă prin aceleaşi locuri.

8. Nu se poate determina cu precizie în ce măsură această facultate conduce animalul în domenii noi, dar ştim că funcţia primară a acestei facultăţi este cea care a netezit calea pentru evoluţia omului în orice domeniu al progresului uman. Singura diferenţă dintre oamenii cu realizări mari şi cei care rămân în mediocritate este aceea că primii acordă puţină atenţie la ceea ce a fost făcut şi obstacolelor sau raţiunilor care, aparent, ar putea sta în calea realizărilor, şi în schimb se dedau contemplării lucrurilor care pot sau trebuie să fie făcute. Cei care permit naturii lor mentale şi emoţionale să dea îndărăt, refuzând să-şi lase acest simţ să pătrundă în necunoscut, îşi distrug propriile capacităţi, iar aceasta îi menţine permanent în închisoarea limitărilor. Dar trebuie remarcat că închisoarea este doar refugiul sau reflectarea propriei lor naturi. Geniul este acela care merge înainte prin orice condiţii şi circumstanţe, şi se menţine permanent în procesul expansiunii şi extinderii acumulării sale de putere lăuntrică.

9. Abilitatea de a folosi acest simţ pentru progresul nelimitat este valabilă la oricine. Ea nu este rezervată doar unor aleşi. Este la îndemâna tuturor. Hawaiienii sunt mult mai conştienţi decât oricare alţii pe care îi ştim, cu excepţia Polinezienilor. Ultimii pot veni să viziteze Hawaii de la o distanţă de 3000 de

mile. Adevăraţii Polinezieni şi Hawaiieni sunt Caucazieni veritabili. Se pare că această facultate funcţionează mai evident la adevărata rasă Caucaziană. Pentru ca ei nu o înnăbuşă îndoindu-se de existenţa ei sau blocând-o prin limitările aparente, ea pare să fie mereu mai dezvoltată.

10. Este exact ceea ce Theodore Roosevelt a întâlnit în Africa. Este de găsit şi în Alaska şi Siberia. Când am mers, în 1905, în ajutorul lui Amundsen, nu era nici urmă de cărare, dar când ne găseam la vreo 30 – 40 de mile de satul lor, sătenii au venit şi ne-au întâmpinat, spunându-ne câţi câini şi câte sănii aveam, şi în general totul despre grupul nostru şi echipamentul lui.

11. Un motiv pentru care Americanii nu posedă această facultate este acela că ei au prea multe facilităţi. Am lăsat-o să se piardă şi nu am păstrat-o în mod conştient. În mod subconştient sau inconştient, Americanul are această facultate foarte dezvoltată. Cei mai mulţi dintre Americani au avut experienţa ei, dar în general ezită să o folosească sau să spună ceva despre ea.

12. Americanul obişnuit consideră că este un semn de oarecare ţăcneală dacă se vorbeşte despre ceva care nu are o raţiune evidentă. Un asemenea sentiment este rezultatul ignoranţei cu privire la adevăratele capacităţi ale individului şi la cele mai importante instrumente pe care le are pentru a progresa într-o măsură oarecare. Îndoiala de sine şi de propria sa abilitate este cea care îl tine în loc. Dacă vei crede şi nu te vei îndoi, nimic nu-ţi va fi cu neputinţă spunea Isus. Această facultate este primul instrument al unei raţiuni sănătoase, în timp ce celelalte procese raţionale, care de obicei se bazează pe ea ca pe singură fundaţie a unei raţiuni inteligente, sunt secundare. Mari fapte s-au înfăptuit de pe tărâmul de dincolo de raţiune, iar explicaţiile lor au apărut după aceea. Raţiunea sănătoasă lucrează mai întâi văzând limpede prin limitări, captând imaginea lucrului neevident, totuşi pe deplin posibil, şi apoi construind celelalte procese ale raţiunii, pe măsură ce se petrec aceste fapte. Credinţei alătură-i cunoaşterea, spun Scripturile, dar mulţi dintre noi încearcă să ajungă la credinţă cunoscând, mai întâi, totul despre un lucru, în mod obiectiv.

13. Astfel, îi lăsăm pe alţii să gândească în locul nostru. Ne bazăm pe ei, ca să rezolve ei totul, să dea forma tuturor lucrurilor, iar apoi ne bazăm pe ceea ce au produs ei. Producătorul devine mereu mai capabil, iar beneficiarul devine mereu mai dependent. Emerson spunea acelaşi lucru când se referea la faptul că tot ce câştigăm cu o mână, irosim cu cealaltă. Avem ceasuri, dar ne-am pierdut abilitatea de a spune ora zilei noi înşine. A neglija dezvoltarea sinelui, devenind dependent de orice lucru din afara ta, înseamnă a-ţi slăbi propria natură.

14. Astronomii Caldeeni şi-au obţinut informaţiile din astronomie folosind facultatea intuitivă, sau puterea minţii, pentru a pătrunde faptele. Ei s-au bazat complet pe asta şi şi-au construit astfel toate teoriile. Aceşti Caldeeni antici au inclus în istoria lor roadele acestei facultăţi. Întotdeauna, ea a fost evidentă. Influenţa ei încă mai există. Dacă o dorim, trebuie să devenim una cu ea. Pur şi simplu.

15. Acesta este ochiul sufletului, de care au scris misticii. Prin el, omul a citit şi va continua să citească documentele Akashice. Prin el putem percepe lucruri care se petrec la distanţă, sau putem prevedea evenimentele viitoare cu viteza luminii – 186 000 de mile pe secundă. Asta ni se întâmplă uneori, în timpul vreunui cutremur sau într-o altă situaţie limită. Evenimentele ce vin îşi aruncă umbra înaintea lor. Orice lucru se întâmplă mai întâi în planuri superioare; apoi intervine reflectarea lui. În epoca Zeilor, totul funcţiona între conştiinţă şi formă. Erau cele două feţe ale Himerei de la poarta templului. Privind dintr-o singură parte, se admite limitarea dată de iluzie în templu, fiinţa omenească. Privind în regatul Spiritului, se admite libertatea şi puterea iluminării.

16. Hawaiienii posedă o dezvoltată intuiţie naturală a lucrurilor, şi profetizează sau prezic. Există o anumită categorie de Hawaiieni care, împreună, sondează tendinţele iminente. Dacă percep vreo influenţă care nu este spre bine, ei imediat o pasează unui alt grup care lucrează contra ei, şi ea nu se manifestă niciodată. Hinduşii spun că un om poate să prezică, iar un alt om-Dumnezeu poate opri împlinirea prezicerii.

17. În experienţa noastră cu Hawaiienii nu am găsit nici o situaţie în care ei să fi ratat oprirea unui eveniment negativ care fusese prezis. Ni s-a spus că ei au oprit multe invazii. Cei care au această sarcină pot să traseze o anumită linie peste care inamicul nu poate să treacă. În legendele lor sunt cuprinse multe asemenea situaţii. Uneori, inamicul nu a putut nici măcar să debarce pe ţărmurile lor.

18. Institutul Carnegie a făcut, cu câtva timp în urmă, cercetări cu un grup de indieni din Arizona. Aceştia trasau o anumită linie şi nimeni nu o putea trece, decât cu iubire. Doi oameni au încercat să-şi deschidă drum în forţă peste acea linie, şi ambii şi-au pierdut viaţa.

19. Cel neiluminat face greşeala de a crede că profeţia este inevitabilă, că dacă este stabilit că se va întâmpla un lucru, el trebuie să se întâmple. Unde vor fi doar profeţiile, ele vor da greş, spun scripturile. Profeţia vine mai ales din structura mentală stabilită imediat în jurul Pământului, ea fiind proiecţia gândurilor limitate ale omului însuşi. Facultatea percepţiei, dirijată în acest domeniu, poate simţi tendinţa acestei influenţe mentale şi ceea ce ar fi posibil să se întâmple în planul material. Acestea aparţin, toate, domeniului falsei profeţii, şi toate pot fi anihilate. Scripturile avertizează împotriva falşilor profeţi care distrag atenţia oamenilor de la Dumnezeu. Adevărata profeţie este rezultatul menţinerii acestui simţ orientat spre planul Spiritului, până când individul percepe tendinţa Legii Universale. Legea Universului înlătură imediat orice acumulări contrare din mintea indivizilor sau a naţiunilor. Ea se împlineşte la fel de uşor, pe cât de uşor umbrele pot fi risipite de lumină. Soarele alungă noaptea; o singură lumânare va risipi întunericul unei încăperi; căci lumina, fie ea mare sau mică, are puteri nelimitate asupra întunecimii din jur, fie ea slabă sau adâncă. Chiar şi o mică iluminare, pentru individ,poate împrăştia masa de negaţii, limitări sau false profeţii din jurul lui, căci acestea sunt doar umbre palide, fără nici o putere înlăuntrul lor. Nu acceptaţi profeţiile despre distrugeri şi calamităţi. Priviţi în împărăţia Spiritului, şi ele vor dispare.

20. În insulele Hawaii a existat un grup de indivizi care veniseră din Japonia, aducând cu ei magia neagră. Ei declarau că puteau invoca moartea unei persoane; dar acest grup nu mai există. Mai înainte de a putea practica magia neagră sau de a deveni un antichrist, omul trebuie să fi fost versat în puterile conştiinţei Christice. El dobândeşte puterea Christică dar, dacă o foloseşte greşit, rezultatul unei asemenea practici este autodistrugerea şi, prin distrugerea indivizilor care se dedică practicării magiei negre, această artă dispare odată cu ei.

21. Cea mai dureroasă, dacă nu cea mai rapidă metodă de autodistrugere este greşita utilizare a cunoaşterii spirituale. Individul tentat să folosească informaţia spirituală pentru a obţine avantaj sau pentru a-i influenţa, a-i controla pe alţii, ar trebui să-şi amintească faptul că orice comandă care porneşte din propria sa minte sau gură trece prin propria sa fiinţă şi devine un decret puternic înlăuntrul propriei sale naturi, acţionând asupra lui exact aşa cum a intenţionat el pentru altul. Asta arăta Christ când spunea că împărăţia Cerurilor este în voi. Fiinţa ta este o împărăţie supusă jurisdicţiei propriilor tale decrete. Pentru individul care îl emite, are prea puţină importanţă dacă decretul său este acceptat de un altul. Decretul este recepţionat şi lucrează înlăuntrul propriei sale împărăţii, şi el poate fi sigur de cele mai complete rezultate în propria fiinţă. Împărăţia din lăuntrul individului va fi cerească numai atunci când el emite decrete care vin din tărâmul ceresc, Spiritul unde toate lucrurile se mişcă în armonie pentru a promova bunăstarea şi progresul oricărui individ de pe pământ. Darul este al celui care dăruieşte, şi se întoarce tot la el, fie el bun sau rău. După cum dai, aşa primeşti.

22. O categorie de Rishi (înţelepţi) din India este capabilă să perceapă un eveniment pe cale să se petreacă. Dacă este ceva rău, un alt grup îl preia imediat şi el nu mai are loc. Acest lucru s-a întâmplat şi în istoria veche a Evreilor. Ei au prevenit astfel multe războaie între triburile lor.

23. Mulţi folosesc azi aceeaşi metodă în prevenirea accidentelor. Mulţi oameni nu au niciodată vreun accident. Am colaborat cu un grup de peste 700 de persoane din Statele Unite, care lucrau anume pentru a preveni accidentele, şi în cei trei ani şi jumătate în care am fost împreună cu ei, în acel grup nu a avut loc nici un accident. Acum grupul a crescut până la peste 4000 de membri. Ei lucrează discret şi nu sunt cunoscuţi public.

24. De ce nu şi-ar orienta omul toate forţele fiinţei sale într-un sens bun? Păstrându-şi facultatea perceptivă, sau cum veţi vrea s-o numiţi, în acţiune în regatul spiritual, unde totul se mişcă în armonie spre binele deplin al oricărei fiinţe, s-ar dezvolta o acţiune similară în mintea tuturor oamenilor. Deoarece lucrau cu toţii supunându-se puterii care lucrează spre binele tuturor, ei efectiv nu puteau spune sau face altceva decât ceea ce era spre binele tuturor. Cu alte cuvinte, prin supunere faţă de Marea Lege nu mai poate exista nici un conflict între indivizi. Nu mai pot fi războaie, accidente, nici unul dintre lucrurile care produc suferinţa la nivelul fiinţei umane.

25. Această capacitate poate fi utilizată în diferite feluri. Există cazul veteranului de război De Jong, care a fost tratat la Spitalul Letterman din San Francisco şi care, deşi orb, a demonstrat că primise o iluminare superioară, conducând o maşină pe străzile din San Francisco şi Los Angeles. Acest tânăr remarcabil îşi dezvoltase anterior această capacitate, iar acum ea se trezise brusc. Asemenea lucruri au loc adeseori.

26. Esenţial este ca, dacă ea poate fi trezită, aşa cum s-a întâmplat în atâtea cazuri, atunci această facultate există. Dacă există, ea poate fi înţeleasă, poate fi corect dirijată şi poate fi trezită la o funcţionare deplină. Trebuie să acordăm atenţie acestor lucruri şi să acţionăm inteligent pentru a dezvălui posibilităţile latente din propria noastră natură, dacă vrem să ajungem la nivelul Maeştrilor. Nimeni nu poate face asta în locul nostru.

27. Acesta implică un deplin autocontrol emoţional, mai important decât controlul mental. Trebuie să ajungem la Punctul de Convergenţă Unică. Atunci când forţele noastre sunt centrate, totul lucrează pozitiv. Isus spunea: Unul este Dumnezeu.

28. Întreaga problemă a reorganizării noastre sociale se roteşte în jurul unei percepţii mai profunde. Oamenii trebuie să înveţe să-şi dezvolte această facultate. Aceasta va fi reorganizarea socială: să ştim să facem lucrul potrivit la momentul potrivit. Este substanţa funcţionării sociale în viitor.

PENTRU INSTRUCTOR

Această lecţie se ocupă de raţiunea din care se va dezvolta noua ordine socială pe cale să apară în aceste timpuri de schimbare, şi care este revenirea la facultatea iniţială a omului de a discerne tendinţa spirituală a lucrurilor, de preferat în loc de a se baza pe standardele intelectuale şi valorile materiale ale trecutului. Experienţele noastre trecute au adormit, într-un fel, această facultate spirituală, şi ea trebuie redeşteptată acum ca să ne armonizăm cu acţiunea Legilor Universale.

Paragrafele 1 şi 2 arată că rasele primitive, aşa-numite de noi, au un simţ superior faţă de noi, şi în anumite situaţii se descurcă mai bine decât noi.

Paragraful 3 arată în ce domeniu funcţionează mai vizibil la noi această facultate, dar ea trebuie extinsă pe direcţiile spirituale, dacă vrem să obţinem maximum din posibilităţile şi abilităţile noastre.

Paragrafele 4 şi 5. Această facultate poate fi numită în multe feluri, dar în ştiinţa secretă ea este ceea ce se numeşte simţul penetrant sau abilitatea de a dirija sau conduce mintea în domenii noi. Când este orientată spre cel mai înalt ţel al ei, ea ne va conduce la valorile spirituale, tot atât de precis cum ne-a condus şi în domeniul geniului inventiv.

Paragrafele 6, 7 şi 8 se explică singure, dar pot fi dezvoltate mai mult după cunoştinţele instructorului.

Paragrafele 9, 10 şi 11 dau un bun prilej de a arăta clar cum mintea omului este întunecată de prea multă preocupare pentru lumea efectelor, şi cum poate fi ea limpezită prin redirecţionarea înapoi spre lumea cauzelor.

Paragraful 12 ar putea să fie suficient de explicit, dar oferă şi multe ocazii de dezvoltare.

Paragraful 13 poate fi tratat în acelaşi mod ca şi paragraful 12.

Paragraful 14 revine la aceleaşi idei din paragrafele 1 şi 2.

Paragrafele 15 şi 16 ilustrează ceva mai mult din posibilităţile acestei facultăţi şi condiţiile în care ea poate să funcţioneze normal. S-ar putea spune multe despre ceea ce este această facultate în realitate. În forma ei cea mai simplă, este acea fază a minţii care priveşte îndărăt ca să vadă ce am făcut ieri, sau priveşte înainte ca să vadă ce sperăm să facem mâine, deci este un simplu act de atenţie. Dacă este forma înainte, descoperim doar complicaţiile de acolo dar, dacă lucrează în Spirit, ea se extinde în domeniul realităţii spirituale.

Paragraful 17 ilustrează câteva dintre posibilităţile care apar prin folosirea ei. Poate fi imens dezvoltat şi valorificat pentru cel care studiază, dacă el va tine cont de sfatul cuprins aici.

Paragraful 18 poate fi abordat în legătură cu acelaşi lucru.

Paragraful 19. Punctul care trebuie bine limpezit în acest paragraf este că profeţia nu este exactă atunci când este bazată pe planul mental şi fizic. Ceea ce este bine organizat în planul mental poate transpare în fizic dacă nu este protejat printr-o acţiune directă a autorităţii spirituale.Adevărata profeţie declară rezultatele constructive care urmează aplicării cu autoritate a acţiunii spirituale dezvăluite.

Paragraful 20. Nebunia folosirii greşite a puterii spirituale ar trebui să fie evidentă pentru oricine, dar ea trebuie să fie limpezită pentru mintea oricărui

individ, ca o măsură de autoprotejare. Obiceiul, dezvoltat în multe cercuri metafizice, de a-i influenţa mental pe ceilalţi, ca ei să facă voia altcuiva, este magia neagră în forma ei embrionară, şi nu poate conduce decât la haos.

Paragraful 21 ar trebui abordat în conexiune cu paragraful 20.

Paragrafele 22 şi 23 pot fi tratate ca şi paragraful 19, şi pot fi dezvoltate sub îndrumarea instructorului.

Paragraful 24 este complet, dar oferă ocazii practice pentru a arăta bazele adevăratei cooperări în introducerea noii ordini a lucrurilor. Adevărata motivaţie a aspirantului spiritual constă în armonizarea cu Cauza Universală care lucrează la fel şi pentru sfânt, şi pentru păcătos, pentru bogat ca şi pentru sărac, pentru cel legat la fel ca pentru cel liber, iar într-o cauză comună nu poate exista discordie şi confruntare, deci nici război. Lucrurile egale cu acelaşi lucru sunt egale între ele, aceasta este baza unităţii Universale.

Paragrafele 25 şi 26 dau ocazia de a imprima fiecărui student faptul că nimeni nu şi-a dezvoltat sau exprimat vreodată aşa-numite puteri neobişnuite, ci că aceleaşi puteri sunt potenţiale înlăuntrul lui, iar datoria lui este să-şi dezvolte propriile capacităţi dacă vrea să-şi cunoască măsura proprâului suflet.

Paragraful 27. Un întreg volum ar putea fi dedicat necesităţii autocontrolului. Acesta este la fel de esenţial pentru puterea şi progresul individului, pe cât de esenţială este, pentru puterea mecanică, organizarea şi aplicărea energiei. Fără ea, în nici un domeniu nu există putere concretă pentru scopuri constructive.

Paragraful 28 poate fi dezvoltat după abilitatea instructorului .

CAPITOLUL V

PUTEREA CUVÂNTULUI ROSTIT

1. Cuvântul rostit are o mare putere, dar un lucru este cert: trebuie să alegem cuvintele şi apoi să le dăm putere. Nu există putere într-un cuvânt negativ decât dacă îl selectăm şi îi conferim noi putere. El nu conţine putere în sine. Puterea trebuie dată cuvântului de acela care îl rosteşte. Desigur, conform filosofiei orientale, gândul care precedă cuvântul este şi mai important. În consecinţă, gândul poate fi forţa dinamizatoare din spatele cuvântului rostit, şi astfel îi adaugă putere şi, aşa cum arată Maeştrii, acel cuvânt trebuie să meargă mai departe şi să creeze.

2. Dacă un cuvânt este rostit într-o doară sau fără forţa gândului, el nu ajunge să se împlinească. Prin alegerea acelui cuvânt, puterea atribuită lui prin gând nu poate decât să realizeze lucrul pentru care este emis. De aceea se cere o atenţie deosebită în alegerea cuvântului rostit, şi de aceea se spune că el trebuie, întotdeauna, să fie un cuvânt ales.

3. Puterea pe care o punem în spatele cuvântului rostit pentru a realiza ceva trebuie să fie energia pe care o percepem noi înşine. După cum spun Maeştrii, ceea ce percepi nu este energia pe care o dai cuvântului, ci energia pentru împlinirea acelui cuvânt.

4. Isus a spus: Cuvintele mele sunt Spirit şi Viaţă, şi ele se împlinesc acolo unde sunt trimise. Spiritul este cauza creativă din Univers, iar cuvintele noastre au putere numai în măsura în care spiritul însuşi este văzut ca forţa care operează îndărătul lor. Activitatea forţelor naturii este cea care face sămânţa să încolţească, deoarece sămânţa nu are putere în ea însăşi. Ea este doar un container sau vehicul al acelei forţe. La fel sunt şi cuvintele. Scripturile spun: Cuvântul este o sămânţă, iar puterea Spiritului acţionează asupra cuvintelor aşa cum acţionează natura asupra seminţei. Punctul central în această chestiune a cuvântului este conştientizarea, de către noi, a Spiritului. Cuvintele rostite aiurea nu au putere şi nu creează, deşi ele, într-un anumit sens, pot spori starea de hipnoză. A te teme de cuvintele negative înseamnă a le spori energiile hipnotice, şi astfel influenţa lor negativă creşte. Puterea cuvintelor ignorante sau fără sens stă doar în faptul că ele pot intensifica starea hipnotică a minţii omului, dar ele nu pot altera câtuşi de puţin cauza creativă. Puterea cuvintelor negative este doar o modernizare a vechii idei de diavol, şi este o violare directă a faptului că există o singură putere, puterea lui Dumnezeu. Nu există nici o putere care să se opună binelui final din tendinţa universală. Ceea ce pare a fi opus se află doar în propriile noastre minţi, care adesea lucrează împotriva sensului divin.tendinţa creatoare a Universului, sau voinţa şi ţelul lui Dumnezeu, este de a risipi ignoranţa, exact aşa cum lumina împrăştie întunericul.

5. I-am văzut – şi, întotdeauna, prin ei ne referim la Maeştri – exprimând un cuvânt, iar ceea ce descria acel cuvânt se manifestă imediat. Nu există deloc elementul de timp. De fapt, nu ai nici o cale de a plasa elementul temporal în cuvântul rostit dacă energia – Spiritul – este în el. Aşa cum arată ei, un cuvânt rostit direct, cu toată forţa gândului sincer în spatele lui, trebuie să creeze instantaneu condiţia pe care o exprimă. Este foarte evident că Lumea Vestică vede cuvântul ca lipsit de orice putere. Aşa că se poate rosti cuvântul, dar, lipsit de energia dindărătul său, el îşi pierde complet puterea. Adesea se spune că acesta este motivul pentru care Lumea Vestică ajunge la idei şi exprimări atât de copilăreşti. Ea nu reuşeşte să acorde cuvintelor valoarea lor corectă.

6. În concluzie, întotdeauna cuvântului trebuie să-i fie asociat gândul corect ales, sau care posedă forţa sa proprie, nu pentru a dirija acel cuvânt prin voinţa sau prin forţa voinţei, ci pentru a-i da acelui cuvânt puterea care îi aparţine. Desigur, aceasta este puterea Spiritului, şi aceasta este inclusă în propriile noastre cuvinte numai prin gândul înalt, care corespunde scopurilor creatoare ale Universului. În felul acesta, voinţa, care are abilitatea de a direcţiona, emite cuvântul, dar nu ea este aceea care dă putere cuvântului rostit. Voinţa selectează sau iniţiază alegerea gândului şi rostirea cuvântului, dar puterea acestuia este concepută sau primită printr-o conştientă lărgită a prezenţei şi puterii Spiritului. Atunci când un cuvânt este ales pentru înţelesul sau utilizarea lui, el întotdeauna este selectat în vibraţia căreia îi aparţine, şi tot acolo este plasat.

7. Acestea ar trebui să risipească teama multora faţă de cuvintele negative, şi totodată ar trebui să-i inspire individului o selecţie mai inteligentă a cuvintelor sale şi o utilizare optimă a lor. Să gândeşti cu gândurile lui Dumnezeu, aceasta ar fi esenţa puterii spirituale, căci îndărătul acestor cuvinte trebuie pusă însăşi puterea care a creat cerurile şi pământul. Cuvintele omului ar trebui să exprime întotdeauna natura sa spirituală înnăscută, şi să fie un mijloc de a localiza natura sa spirituală în fiinţa sa exterioară. A vorbi numai în armonie cu cele mai înalte şi mai constructive idealuri, înseamnă să vorbeşti cu cea mai mare putere, şi astfel ceea ce pare improbabil devine cel mai probabil prin faptul că asemenea cuvinte au puterea cea mai mare. Cu alte cuvinte, cu cât gândul, realizarea şi conştiinţa sunt mai Dumnezeieşti, cu atât este mai mare puterea implicată în proces.

8. După cum se exprimă filosofii orientali, nu te poţi separa câtuşi de puţin de Principiu dacă foloseşti cuvinte alese. De aceea, orice cuvânt care este exprimat, poate fi ales. Atunci nu mai dai energie condiţiei negative. Energizezi numai condiţia selectată.

9. Hinduşii, sau Arienii, spun mereu aşa: Omul este creatorul cuvintelor; de aceea, omul este cel care alege sau direcţionează aceste cuvinte, şi el le alege sau le plasează în forma în care ele trebuie să opereze şi să-şi exercite puterea. Deci, în măsura în care el foloseşte corect acest lucru, acea putere nu se va putea conecta la cuvintele negative. În consecinţă, cuvintele negative nu sunt luate în considerare de către individul care doreşte să manifeste forme. Întotdeauna, gândul formei manifestate este condiţia, adusă în existenţa, în care omul este capabil să creeze. Acesta este locul în care omul are controlul asupra oricărui cuvânt rostit. Limba Sanscrită este o limbă ale cărei fraze favorizează această condiţie. În acesta stă puterea ei de manifestare. Prin asta ne referim la faptul că o anumită topică din limba Sanscrită permite doar 4 cuvinte sau afirmaţii pozitive, adică expresii care pot fi făcute afirmaţii pozitive, şi de la care nu există nici o abatere.

10. Fireşte, oricine este curios să întrebe care sunt aceste 4 cuvinte pozitive. Întotdeauna, ele sunt cuvinte care reprezintă declaraţii sau fapte pozitive. Oricine le poate alege. Desigur, cel mai pozitiv este primul cuvânt, Dumnezeu. Revenind la Principiu, vă veţi formula afirmaţia bazându-vă pe El. Puteţi formula, cu acest cuvânt, orice afirmaţie pozitivă veţi dori. De aici porneşte puterea cuvântului rostit. Cuvântul vostru cheie este întotdeauna cel mai înalt, Dumnezeu. Apoi alegeţi cuvintele care îl vor însoţi pentru declaraţia pozitivă.

11. La fel cum calculele matematice pornesc de la Unitatea simbolizată de cifra 1, tot aşa toate cuvintele pornesc dintr-o rădăcină unică, sau un Principiu Unic. DUMNEZEU ESTE, şi pentru că Dumnezeu este, Eu Sânt. Deoarece Dumnezeu este viaţa, eu sunt viaţa. Deoarece Dumnezeu este inteligenţă, eu sunt inteligenţă. Deoarece Dumnezeu este putere, eu sunt putere. Deoarece Dumnezeu este orice substanţă, eu sunt substanţă etc. În Sanscrită, Tată înseamnă cel care a dat primul impuls de mişcare, iar prima mişcare a minţii individului trebuie să pornească totdeauna din Sursa Unică, şi trebuie susţinută prin conştiinţa individului. A admite în conştiinţa individuală vreun lucru care nu-şi are originea în faptele lui Dumnezeu, înseamnă a falsifica însuşi procesul vieţii şi, din acest motiv, omul devine inconştient de deplinătatea Divinităţii sale. El trebuie să se dedice complet adevărurilor subtile ale vieţii; trebuie să locuiască în Ierusalim – contactul său cu Totul – până când Spiritul Sfânt şi Întreg al lui Dumnezeu ajunge să fie energia dinamizatoare a fiecărui gând, cuvânt şi gest al său.

12. Omul nu poate să exprime nici un cuvânt sau gând cu putere de manifestare, în afara propråului său domeniu de competenţă. El nu poate ieşi din acel domeniu deoarece însuşi cuvântul pe care îl exprimă creează domeniul în care acţionează.

13. Omul obişnuit nu realizează ce este cuvântul. Mai degrabă îl vede ca pe un vehicul folosit în procesele minţii pentru a transmite sau extinde anumite procese mentale. Cuvântul nu poate comunica nimic din ceea ce nu este în minte. Webster spunea că numele implică natura esenţială a lucrului numit. Un cuvânt este doar un nume pentru anumite stări ale conştiinţei, şi este ceva care rămâne de ordin strict individual. Cineva ar putea spune sunt fericit, dar asta nu ar transmite nimic unui alt individ care l-ar auzi cuvintele. Dacă în conştiinţă el este doar un pic bucuros, cuvintele sale ar comunica prea puţin starea sa. Dar dacă el radiază de bucurie, cuvintele sale ar transmite o convingere deplină. Cuvintele spuse aiurea sunt cuvinte goale, care nu conţin conştientizarea şi înţelegerea realităţilor spirituale. Vedeţi, folosim cuvântul după ceea ce conţine, iar conţinutul cuvântului este determinat de nivelul nostru de conştientizare, care este determinat, la rândul lui, de gradul de selecţie inteligentă pe care îl folosim.

14. Nu repetiţia este cea care face ca un cuvânt să fie eficient. Prima ta declaraţie, dacă este adevărată, este suficientă. Nu-ţi rămâne altceva de făcut decât să-ţi menţii afirmaţia, să fii consecvent în acel cuvânt. Totuşi, repetiţia este adesea un mijloc eficient de a ajunge în acord cu posibilităţile cuprinse într-o afirmaţie. Omul poate repeta de multe ori o frază sau o regulă, până când conştiinţei sale i se dezvăluie clar înţelesul ei. Fără această extindere a minţii către realităţile interioare, repetiţia este doar hipnotică.

15. Dacă omul repetă cuvinte şi acestea nu devin hipnotice pentru el, această repetiţie îl aduce în mai strânsă armonie cu realităţile dindărătul cuvintelor. Asta aduce o înţelegere superioară. Merită să repeţi până la un anumit punct, după care nu mai trebuie să repeţi deloc, căci cuvântul tău este înrădăcinat în tine. Când înţelegi că el este ferm stabilit în tine, repetiţia nu mai are nici o valoare. În REALITATE, ajungem să înţelegem că orice cuvânt al nostru este totdeauna fixat şi nu-l mai repetăm niciodată.

16. Dacă manifestarea cuvântului tău nu apare, aceasta nu este o dovadă a ineficienţei lui. Cea mai bună atitudine, într-o asemenea situaţie, este de a mulţumi că manifestarea există. În acest fel, ieşi complet din îndoială. Dar dacă vei continua să-ţi repeţi cuvântul, foarte repede vei începe să ai indoieli; pe când, dacă mulţumeşti, eşti într-o mai strânsă armonie cu cuvântul tău şi devii mai uşor conştient de faptul că acest cuvânt al tău este fixat.

17. Simpla repetiţie a unui cuvânt nu-l fixează mai ferm, ci doar te aduce în armonie cu ceea ce ESTE. Foarte adesea, este posibil să ajungi la o relaţie mai armonioasă mulţumind că el este aici ACUM şi că este fixat.

18. Când omul realizează că întreaga chestiune a rezultatelor manifestate este mai mult o problemă de deschidere a conştiinţei pentru a vedea sau include ceea ce deja există, în Fapt, în loc de a încerca să aducă în forma manifestată ceea ce nu există, atunci chestiunea devine mult mai simplă. Ţara pe care o vezi cu ochii, ţi-o dau ţie ca moştenire, aceasta conţine tot misterul. Este o realitate în Spirit, este o realitate oriunde şi în oricare aşa-zis plan, căci există un singur plan şi acesta este spiritual. Pe măsură ce mintea se extinde sau percepe realitatea spirituală, nu mai poate fi nici o îndoială despre manifestarea acelui lucru. Dacă este aşa în Dumnezeu, atunci aşa este pretutindeni, căci Dumnezeu este totul. Totul este o chestiune de conştientizare din partea noastră, şi conştiinţa noastră trebuie extinsă pentru a include realitatea şi existenţa faptului Spiritual.

19. Aceasta era metoda lui Isus. Orice cuvânt era fixat în Sinea Lui. El exalta orice cuvânt prin conştiinţa Sa exaltată, ştiind că acel cuvânt era deja împlinit. Hindusul are aceeaşi atitudine. El îşi face declaraţia şi apoi poate spune că a terminat. Adoptă atitudinea că deja totul este împlinit; este deja existent; îi aparţine; apoi merge mai departe. Astfel se poate obţine mult mai mult decât revenind la repetiţie, şi se pare ca astfel devii tot mai puternic.

20. În ce priveşte tratamentul aşa-zisei boli, metafizicianul mediu face greşala de a lucra cu cele două stări opuse, boală şi sănătate. Avem aici două condiţii, fiecare putând să ia locul celeilalte. În Orient nu se lucrează aşa, după cum n-o făcea nici Isus. Când ai în vedere perfecţiunea, ştii că ea este stabilită în tine Exaltă perfecţiunea. Ea există independent de cele două polarităţi, sănătate şi boală. Perfecţiunea este un fapt etern stabilit în Principiu, şi este completă în sine pe orice aşa-zis plan. După filosofia orientală, atât sănătatea cât şi boala sunt iluzii, căci ele sunt doar două concepte umane. De pildă, ideea voastră de astăzi despre sănătate nu vă va mai satisface peste 5 ani, căci sănătatea este o idee relativă în propria voastră conştiinţă. În Fiinţă nu există nimic relativ, totul este absolut, totul este perfect, iar adevăratul practician se identifică pe sine cu realitatea şi nu se ocupă de iluzii. Lasă la o parte cei doi poli opuşi şi pune în locul lor perfecţiunea. Vedem că Isus niciodată nu lucra cu polarităţile. El punea, în locul celor două polarităţi opuse, adevărata perfecţiune. Marea sa afirmaţie era, întotdeauna, perfecţiunea, şi acea perfecţiune era mereu stabilită în Sinea Lui.

21. Dacă scriu pe tablă 2+2=3 şi apoi 2+2=5, veţi alege între 3 şi 5 ca să stabiliţi răspunsul corect? Nu, ci veţi merge dincolo de aceste expresii, ţinând cont de faptul că 2+2=4, iar atunci aceste extreme vor dispare amândouă. Tot ce este mai mult sau mai puţin decât răspunsul corect nu are nimic de-a face cu realitatea din Principiu, şi un răspuns corect este posibil numai făcând ca adevărul din Principiu să guverneze situaţia. Ideile noastre despre sănătate şi boală sunt, ambele, mai puţin decât perfecţiunea care stă la baza Universului, iar ceea ce este mai puţin decât perfecţiunea nu poate fi schimbat niciodată în perfecţiune. Este vorba de ceva care nu are legătură cu nici una dintre aceste două extreme. Fii desăvârşit, aşa cum Tatăl tău din ceruri desăvârşit este, acesta este modelul corect pentru această procedură.

22. Mulţi oameni eşuează în aşa-zisele demonstraţii deoarece ei fac o afirmaţie de perfecţiune şi imediat încep să caute la polarităţile opuse. Numai dacă ochiul tău este unul, trupul tău va fi plin de lumină. Soţia lui Lot s-a întors şi a văzut dual, şi trupul ei a devenit stâlp de sare. Deci, de aici înainte şi pentru totdeauna, vedeţi numai perfecţiunea ne-a spus Isus, de fapt. În momentul în care noi stabilim Perfecţiunea, Christ devine stăpân. Fiecare lucrează pentru a-l stabili pe celălalt, căci realitatea din Spirit este forma manifestării lor.

23. Efectul adevăratului tratament spiritual nu depinde de gradul de realizare sau de evoluţie spirituală a persoanei tratate. Nu este necesar să ne facem griji legate de starea ei de conştienţă, căci ea este bazată pe polii opuşi, altfel nu ar fi bolnav. Faptul spiritual ESTE, şi în clipa când suntem în perfecţiune, atunci şi conştiinţa noastră este perfectă.

24. Rostirea Cuvântului nu este niciodată hipnotică, deoarece ea este esenţa naturii adevărate a întregii creaţii. Tratamentul, sau rostirea Cuvântului, nu înseamnă proiectarea ideii noastre de sănătate pentru a alunga boala. Aceasta din urma este hipnotică. Rostirea Cuvântului este doar afirmarea Adevărului, declararea a ceea ce a fost şi va fi adevărat întotdeauna, despre orice individ, condiţie sau circumstanţă, în Principiu. Hipnoza este un rezultat al vorbirii bazate pe conceptele imperfecte din mintea omului.

25. Nu este necesar ca acela care este bolnav sau aflat în nevoie să-ţi ceară ajutorul, şi nu trebuie nici ca el să fie conştient că tu îi trimiţi Cuvântul. Dacă îl trimiţi pe Raza cea Dreaptă a lui Christ, nu faci decât să-i arăţi propria sa perfecţiune. În felul acesta vă eliberaţi amândoi, şi tu şi el, căci nu lucraţi cu altceva decât cu faptul real. Atunci când lucrezi cu perfecţiunea, nu lucrezi împotriva voinţei nimănui,căci voinţa lăuntrică a oricui vizează perfecţiunea. Mai degrabă, aceasta îi eliberează celuilalt voinţa din încâlceala obiceiurilor şi conceptelor false. În acest tip de abordare a situaţiei nu există nici o aşa-zisă influenţare. Este doar o scoatere în evidenţă a ceea ce a existat dintotdeauna, până când atrage atenţia celor implicaţi, şi ei pur şi simplu văd lucrurile aşa cum sunt.

26. Întotdeauna există putere în cuvântul rostit dacă îl vedem ca Spirit, căci atunci el nu poate fi altceva decât Spirit. Noi suntem cei care decidem. Suntem atât puterea, cât şi cei care exprimă acea putere, şi suntem unicul determinant a ceea ce va purta cu el acel cuvânt. Într-un medicament există putere exact pe aceeaşi bază. El este doar vehicolul sau mijlocul prin care mintea pacientului este extinsă ca să admită autoritatea creativă a Universului. Dumnezeu este în doctor, în pacient sau în pilulă. Orice individ, indiferent de profesia sau situaţia lui, nu trebuie decât să proiecteze perfecţiunea. Desigur, dacă vom lucra mereu în acea perfecţiune şi manifestare a perfecţiunii, curând vom scăpa complet de medicamente şi de medicină. Cuvântul nostru va vindeca.

27. Nu este nimic rău în utilizarea unui agent intermediar în încercarea de a satisface nevoile omenirii suferinde. Sunt mulţi paşi şi multe metode, dar o singură Putere. Dacă idealul nostru este Perfecţiunea, atunci vom ajunge într-un punct unde nu mai există agenţi. Agentul folosit de un individ indică doar progresul pe care l-a făcut el în propria sa minte, pe calea spre cel mai preferabil şi eficient mijloc de a admite perfecţiunea în fiinţa sa. Unul crede că ea trebuie să vină printr-o pilulă, altul crede că ea va veni prin afirmaţii, dar indiferent cum ar veni, ceea ce se manifestă este Perfecţiunea Principiului. Numai cele mai înalte idealuri pot să conţină măsura puterii care există în Principiul Divin, căci cu cât este mai larg containerul, cu atât poate fi transmis mai mult. Atunci când containerul şi conţinutul sunt una – Perfecţiunea – atunci este deplină în orice plan.

28. În tratamentul la distanţă, sau în ceea ce metafizicienii numesc tratament în absenţă, gândul este mai rapid şi mai puternic decât cuvintele. Gândul nu cunoaşte timpul şi spaţiul, în vreme ce un cuvânt sau un sunet ce poate fi auzit aparţine planului material şi trebuie să traverseze spaţiul şi să dureze în timp pentru a ajunge la destinaţia sa. Observaţi cât de rapid, cât de instantaneu ajunge gândul vostru la soare, în centrul pământului sau la oricare altă planetă. Gândul nu călătoreşte, el este deja acolo. Orice fapt din Spirit este deja acolo şi, mai departe, este deja vizibil. A vedea acest fapt înseamnă a te ridica până la acest fapt şi a te vedea acolo, pentru ca şi celălalt să se ridice până la el. Să mă văd acolo pe mine insumi, deci eu trebuie să mă ridic până acolo, căci dacă facultatea perceptivă este înălţată până în planul realităţii, ea aduce toate lucrurile pe acest tărâm. Aceasta este adevărata cale, mai degrabă decât de a încerca să înalţi orice sau pe oricine la starea perfectă, căci atunci tot atât de bine am putea încerca să extragem energie din pământ folosind târnăcopul şi lopata.

29. cunoaştem un om, în India, care merge prin furtună recunoscând perfecţiunea furtunii. El merge prin orice furtună şi nu se udă niciodată. L-am văzut punând capăt la incendii şi furtuni. Omul însuşi este Cuvântul lui Dumnezeu dacă el locuieşte în acel Cuvânt. Dacă locuieşti în Cuvântul Meu şi Cuvântul Meu locuieşte în tine, atunci tu eşti în Mine aşa cum şi Eu Sunt în tine, acesta este adevărul întregii probleme. Isus, sau Christ, ERA Cuvântul însuşi şi nu a existat nimic care să nu fi fost făcut prin acelaşi Cuvânt. De aceea, Cuvântul pe care îl trimitea El nu traversa spaţiul, căci Cuvântul era DEJA acolo ca Adevăr al fiicei centurionului, exact aşa cum era cu El. El, pur şi simplu, anunţă un Fapt Spiritual, Universal Adevărat, şi minţile exterioare au fost trezite la realitatea acelui Fapt.

30.Leacurile noastre ades în noi aşteaptă, Şi noi le punem pe seama Cerului
Shakespeare.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragraful 1. Oare nu i s-a dat omului, la început, stăpânirea peste toate lucrurile? Dacă acest lucru este adevărat, atunci aceeaşi putere se află încă în om, şi orice putere similară pe care o are altceva asupra omului este doar acţiunea puterii pe care el însuşi a atribuit-o acelui lucru. Dar, chiar dacă pare să emane putere din acel lucru sau de la o persoană, în realitate puterea se află înlăuntrul individului, căci acolo se simte şi operează acţiunea ei. Astfel, acesta este unul din secretele fundamentale ale puterii omului pentru a guverna acţiunea şi reacţiunea propriei sale naturi. A-ţi menţine propria fiinţă lucrând totdeauna în acord perfect cu Idealul Divin de perfecţiune, înseamnă să ai toată puterea din Ceruri şi de pe Pământ.

Paragrafele 2, 3 şi 4. Ar trebui să fie limpede pentru oricine, deşi poate părea complicat, că de fapt cuvintele pe care le rostim nu conţin mai multă putere decât cilindrii din motorul unui automobil. Ele sunt vehicule ale energiei, şi numai tipul şi cantitatea de energie care trece prin ele determină puterea. Când Isus spunea: Cuvintele mele sunt Spirit, El intenţiona să transmită că era conştient de faptul că forţa dinamică a lui Dumnezeu acţiona prin ceea ce spunea sau gândea El, şi această energie dinamică era cea care făcea aparenta vindecare. Afirmarea faptului real are un potenţial infinit faţă de ceea ce nu este real. Urmăriţi această idee, cu orice ilustrare în lumea adevărului şi falsului, a luminii şi întunericului.

Paragraful 5. Esenţa acestui paragraf este de a-l face pe individ să realizeze ce ocazii teribile pierde în discuţiile fără rost. Cuvintele sale ar putea, la fel de bine, să transmită o energie infinită care l-ar elibera de mediocritate, dacă el ar proceda inteligent.

Paragraful 6 ar trebui tratat cu seriozitate şi ar trebui să facem deosebirea între impulsul natural de a acceptă un fapt şi impunerea voinţei noastre pentru a forţa o situaţie care vă imaginaţi ca ar fi mai bună deci cea care deja există. Acceptarea unui lucru dat nu implică niciodată ceea ce numiţi o voinţă puternică. Primirea unui dar oferit este infinit mai eficient decât încercarea de a forţa pe cineva să vă dea ceva ce încă nu are de gând să vă dea. Acceptarea unui fapt universal adevărat nu implică nici o afirmaţie supremă din partea voinţei individului. Perfecţiunea nu vine prin proiectarea propriilor noastre idei, ci din trezirea la cunoaşterea a ceea ce este deja stabilit în ordinea lucrurilor.

Paragraful 7 îl eliberează vizibil pe individ de ideea că ar avea putere cuvintele negative. Ele sunt doar o pierdere de timp şi sporesc starea de hipnoză. Cu cât idealul este mai înalt şi cu cât ideea este mai luminoasă, cu atât ea devine mai puternică. Cuvântul tău cel mai luminos este şi cel mai iluminat.

Paragraful 8 face o justă diferenţiere în selecţionarea cuvintelor, astfel încât ele să transmită sau să proiecteze în lumea manifestată numai ceea ce este conform cu cele mai înalte idealuri.

Paragraful 9. Stăpânirea omului este asupra lui însuşi. Fiinţa lui este presupusă a fi Împărăţia Cerurilor. Numai legea care guvernează spaţiul infinit ar trebui să guverneze gândurile şi sentimentele lui, condiţiile lui trupeşti şi de manifestare. Sfera guvernării sale este în sine însuşi, fiind cerească numai atunci când guvernarea este exercitată în acord cu realităţile Principiului.

Paragrafele 10 şi 11 arată limpede originea oricăror idei şi cuvinte constructive, şi faptul că întreg domeniul gândirii şi acţiunii ar trebui dezvoltat în acest mod.

Paragrafele 12 şi 13 arată ce se află în Cuvânt şi îi dă putere acestuia. Repetiţia este comparată cu realizarea. Paragrafele 14, 15 şi 16. Funcţia cuvintelor sau a Cuvântului nu este de a proiecta ceva în existenţă, ci de a extinde mintea omului până când el vede ceea ce a fost dintotdeauna, de la început. Înainte de Avraam, Eu Sunt este la fel de adevărat cu orice fapt din Spirit, aşa cum era şi cu Christ.

Paragrafele 17, 18 şi 19 sunt o continuare a aceluiaşi adevăr, antrenând mintea să vadă, prin valul de hipnotism, prin perdeaua din templu, dincolo unde toate lucrurile sunt deja perfecte şi vizibile. Este doar o chestiune de antrenare a minţii Să VADă.

Paragrafele 20 şi 21 conţin sfaturi practice nu doar pentru metafizician, ci şi pentru individul care doreşte să-şi ajute un prieten la necaz. O mare parte din practicile mentale sunt pur hipnotice şi nu fac altceva decât să pună o condiţie care ar putea fi mai bună, în locul condiţiei care deja există. De ce să înlocuim o stare sau o concepţie omenească cu o alta, când Perfecţiunea lui Dumnezeu însuşi este aici, aşteptând să fie recunoscută?

Paragraful 22. Metoda corectă este de a rămâne fideli adevărului, indiferent de consecinţe. Nu poate fi nici o pierdere, decât pierderea iluziei noastre, iar câştigul este Adevărul însuşi, aşa că de ce să ezităm?

Paragrafele 23, 24, 25 şi 26 sunt destul de clar definite şi ilumineazǎ profund pe oricine, dar pot fi dezvoltate după bogăţia minţii instructorului.

Paragraful 27. Diferenţa dintre vehicul şi lucrul transmis prin el se referă la orice diferenţă cu care noi reuşim în orice tip de practică terapeutică. Spiritul este cel care însufleţeşte, şi eficienţa tratamentului este în funcţie de gradul de Spirit admis în practică.

Paragrafele 28 şi 29 elimină ideea că ar exista o tratare în absenţă a bolilor, căci în Spirit nu există absenţă. Spiritul este prezent în toate timpurile şi este acelaşi în toate locurile, şi nu are nevoie decât de recunoaştere.

CAPITOLUL VI

CONŞTIINŢA

1. Conştiinţa este starea de luciditate a omului. Este capacitatea minţii de a cunoaşte, şi această cunoaştere determină capacităţile omului în toate sensurile. Omul poate să-şi dea seama de ceea ce este adevărat sau îşi poate dezvolta în minte un simţ al conştiinţei care aduce cu realitatea, dar care poate fi complet fals. Adevărul sau falsitatea stării sale depind, de aceea, de starea sa de luciditate sau de conştiinţă.

2.Conştiinţa trebuie să fie ceea ce reprezintă cele mai înalte atribute. Ea trebuie pusă în legătură cu toate atributele superioare. Noi ne dezvoltăm conştiinţa până la conştiinţa lui Dumnezeu, în care suntem conştienţi de toate lucrurile, inclusiv de noi înşine, în cel mai înalt grad. Aceasta este starea în care vedem prin toate condiţiile şi circumstanţele. După cum spun Maeştrii, atunci valul este complet înlăturat – valul care până atunci părea să existe între ceea ce este muritor, sau fizic, şi Spirit. Atunci nu mai există nici o

limitare. concepţiile materiale sau fizice sunt complet abandonate, pentru ceea ce este cu adevărat Spiritual.

3. Această conştiinţă spirituală nu exclude activitatea simţurilor. Adevărata activitate a simţurilor este inclusă întotdeauna în cea mai înaltă conştiinţă. Activitatea simţurilor, în funcţionarea ei corectă, este adevărata activitate spirituală. Aşa-numitele simţuri acţionează într-o manieră limitată numai atunci când nu se află sub o influenţă determinantă corectă. Când sunt activate de adevărurile Spirituale, simţurile funcţionează corect şi atunci se spune că ele sunt deschise.

4. O întrebare pusă adesea este în ce stare de conştiinţă se află individul atunci când este în transă. Transa este doar o expresie parţială a activităţii simţurilor. Tot atât de bine am putea să ne aducem conştiinţa în adevărata activitate sau la funcţionare deplină şi, atunci când aceasta expresie parţială devine una cu adevărata activitate, nu mai suntem niciodată în transă sau în vreun tip de condiţie hipnotică distructivă.

5. La fel este şi cu ceea ce numim, de obicei, subdiviziuni ale conştiinţei. Nu ar trebui să clasificăm stările conştiinţei, căci ea nu poate fi divizată. Este o conştiinţă unică, şi în acest caz nu putem să ne gândim la divizarea sau separarea ei. Subdiviziunile sunt iluzii, ca şi transa hipnotică. Ele sunt atât de subtile încât pot fi foarte amăgitoare pentru cel care nu are cel mai înalt discernământ. Dar este mult mai uşor să le vedem pe toate ca fiind Una. Subdiviziunile îşi au originea în om. El a văzut subdiviziunile ca atribute, când de fapt ele nu sunt deloc aşa ceva.

6. Gândirea multor Învăţători poate, pentru a se face înţeleasă, să transmită un asemenea concept, dar este mai bine ca ei să vadă întotdeauna conştiinţa ca pe un singur lucru. Simplitatea înseamnă întotdeauna, în final, cea mai mare claritate. Problema subdiviziunilor este că ele, aproape întotdeauna, sunt considerate atribute. Este mai bine să vedem permanent Unitatea. Folosind subdiviziuni, intrăm în condiţii negative. Ele sunt, aproape întotdeauna, simbolice, şi cele mai multe dintre simbolurile noastre reprezintă subdiviziuni ale conştiinţei. Acesta este un alt motiv pentru care simbolurile nu mai sunt suficiente. Astăzi este bine cunoscut faptul că noi am lucrat prin simbolism. După spusele Maeştrilor, în conştiinţă suntem în lumina curată a zilei.rezultă că este mult mai simplu să avem acea conştiinţă, Lumină deplină, ca ţel al nostru, fără nici un fel de subdiviziuni.

7. Să luăm, ca exemplu, problema înghiţirii, digestiei, asimilării hranei şi a reconstruirii trupului prin convertirea hranei în energie, muşchi, oase, săi, dinţi, păr etc. Imaginaţi-vă că aţi elaborat o teorie prin care fiecare dintre acestea este o funcţie separată, care trebuie abordată individual, apoi că ar trebui să determinaţi, pentru fiecare masă, exact ce porţiune din hrana voastră ar fi prelucrată prin fiecare dintre aceste funcţii particulare, şi când vine rândul fiecărei funcţii. Cum aţi putea evita confuzia? De fapt, veţi recunoaşte că este un singur proces, cu mai multe faze, şi fiecare dintre aceste faze este un proces de sine stătător în cadrul unui sistem unitar. În starea fizică normală, nici o fază a sistemului nu funcţionează independent, ci fiecare din diferitele faze reprezintă activitatea sistemului unic.

8. Corpul este doar un simbol al sufletului sau al omului care trăieşte în acel corp. Deci corpul este un simbol al activităţilor conştiinţei. Pentru a proteja şi determina ceea ce pătrnde în conştiinţă, lucru care se face prin controlul exercitat de atenţie, întregul sistem al conştiinţei operează de sine stătător, ca un sistem unitar. Nu există conştient, subconştient, superconştient, ci o singură conştiinţă vie, radiantă, a realităţii. Aceasta este starea completei eliberări de simboluri şi, astfel, de hipnoză.

9. Unii oameni sunt atât de preocupaţi de simţurile psihice sau de fazele inferioare ale conştiinţei, încât îşi dedică acestora câte o viaţă întreagă pe pământ, cu consecinţa că adevărata conştiinţă nu se poate manifesta. Cea mai simplă soluţie este, pur şi simplu, să renunţe la asta şi să devină una cu Întregul. La asta se referea Pavel când spunea: Recunoaşte-te mort pentru păcat, dar viu în Dumnezeu. Diferenţa este cea dintre cunoaşterea directă, clară, şi cunoaşterea indirectă, influenţată. Viziunea clară este cea pe care caută să o ofere clarviziunea, dar sensul acceptat de obicei pentru clarviziune este acela de vedere parţială sau înceţoşată – vederea doar a unei părţi din întreg.

10. Anumite fenomene relative pot fi aduse în manifestare prin clarviziune şi claraudiţie, prin practica lor, sau prin oricare dintre cele 5 subdiviziuni ale conştiinţei, dar ele nu pot niciodată să fie Totul sau să conducă la Tot. Vedeţi, ele pot deveni false, şi din manifestarea unor asemenea condiţii putem obţine o concepţie complet falsă, la care mă refer de obicei ca la o concepţie negativă. Când suntem una cu Întregul, nu putem fi negativi sau falşi. Ar trebui să avem cunoaşterea directă a Adevărului însuşi. Nu

putem atinge starea de Cunoaştere sau pe aceea de Conştiinţă Unică prin mediumnitate sau prin vreo altă formă de hipnoză. Toate sunt, în mod categoric, împotriva evoluţiei spirituale.

11. În acest simţ superior, toate simţurile devin Unul. Toate devin Unul într-o coordonare perfectă. Simţurile noastre cooperează în mod absolut, şi orice parte sau celulă a corpului nostru cooperează şi vibrează la unison. O mare problemă cu aceste condiţii diferite este că, de obicei, un organ al trupului vibrează într-un domeniu greşit, şi atunci celulele noi nu se ataşază în mod corect la organul căruia îi aparţin. Fiecare celulă nou creată reprezintă organul căruia i se va ataşa. Dacă o celulă iese din domeniul de vibraţie căruia îi aparţine, ea se poate ataşa unui organ greşit, şi atunci aveţi o condiţie dizarmonică.

12. Această dizarmonie este intensificată adesea prin diversele metode de concentrare asupra organelor sau centrelor fizice. Practica aceasta doar impune o stare hipnotică mai puternică asupra formei manifestate, şi rezultă o confuzie sporită. În primul rând, hipnoza este doar o funcţie a conştiinţei parţiale, o conştiinţă specializată într-o anumită direcţie şi formă. De aceea, cu cât domeniul este mai diversificat şi cu cât conştiinţa este mai compartimentată, cu atât ea devine mai hipnotică. Iar a lucra voit în subdiviziunile şi fazele conştiinţei înseamnă a avea o influenţă cu atât mai cert hipnotică. Atenţia trebuie orientată permanent spre întreg, spre completa unitate, şi atunci distribuirea energiei vibratorii se face, prin mecanismul conştiinţei, la fel ca şi în corp. Atunci, în întregul organism există o perfectă sincronizare sau armonizare.

13. Ideea unei conştiinţe exterioare şi a unei conştiinţe interioare este tot o fază a hipnozei, căci această teorie impune un simţ al separării sau divizării. În realitate nu există o conştiinţă interioară şi una exterioară, nici o conştiinţă personală şi alta universală. Când Sinele devine conştient de exterior, aceasta este doar o atitudine a conştiinţei şi ea este completă în orice sens, şi este una în şi cu conştiinţa universală. Eu şi Tatăl Meu, Una suntem.

14. Atunci nu suntem conştienţi de interior, căci interiorul şi exteriorul sunt una. Întregul este, întotdeauna, evident. Dacă vedem şi proiectăm viziunea sau Idealul nostru, facem asta pentru că ea completează întregul. Maeştrii numesc asta a avea o minte sănătoasă, întreagă, sau a fi întreg în conştiinţă. Corpul, de aş., este perfect sănătos şi întreg. Cunoscătorul şi lucrul cunoscut devin Unul. Pavel a inclus această idee în scrierile sale, dar ea n-a fost prinsă niciodată în traduceri. Putem deveni lucrul cunoscut, ca şi Cunoscătorul, dacă le completăm pe ambele şi le reunim. Problema este că noi facem distincţie acolo unde ea nu există în realitate.

15. Practica negării, ca mijloc efectiv de eliberare spre această stare perfectă, ar trebui abordată şi ea inteligent, tot din această perspectivă. Se presupune că negarea şterge din minte, curăţă din conştiinţă, deci şi din fiinţa omului, experienţa sau procesul neadevărat, sau care apare opus stării perfecte de deplinătate şi unitate. Dar este, oare, utilizarea obişnuită a negaţiei, aşa cum este practicată ea în metafizica noastră, un mijloc eficient în dobândirea acestei eliberări? Dacă negaţia, aşa cum este utilizată de obicei, produce rezultatele dorite, atunci totul este bine, dar dacă nu, atunci să descoperim ce ascunde ea şi care este practica eficienţă cu adevărat.

16. Să luăm un caz tipic de negaţie, în legătură cu ceea ce este cunoscut, în general, ca lege a eredităţii. Negarea ei nu este deloc necesară. Negarea are întotdeauna tendinţa de a te cufunda în iluzie, deoarece ea menţine mintea fixată asupra condiţiei negate, şi de aceea mai degrabă intensifică acea condiţie. În mod natural, mintea se extinde asupra condiţiei spre care este orientată. Scopul era ca acea condiţie să fie eliminată în întregime şi, pentru a reuşi asta, ea trebuie să nu mai fie luată deloc în considerare. Deci să nu mai fie avută în vedere.

17. În realitate nu există nici o lege a eredităţii. Este doar o manifestare. Nu este nevoie să negăm ceva ce nu există. Veţi găsi că este mult mai bine să puneţi perfecţiunea în locul negării. Veţi obţine rezultate mai rapide. De obicei, negarea menţine condiţia negată în relaţie mai strânsă cu individul, pe când, punând Perfecţiunea în locul negării, realizaţi mult mai repede ceea ce urmăriţi. Şi nu contează ce condiţie este. Experimente repetate au demonstrat că este mult mai bine să abandonaţi, pur şi simplu, condiţia. Eliberaţi-o complet, neacordându-i atenţie. Eliminaţi-o. Evident ca asta voia să spună Isus prin: Dezlegaţi-l şi lăsaţi-l să se ducă.

18. Nu există ereditate a familiei, şi nici a rasei, căci una o presupune pe cealaltă. Oamenii pot semăna la chip, dar aceasta se întâmplă întotdeauna din cauza vreunei strânse relaţii anterioare sau a vreunei asemănări a experienţelor şi mediului lor din trecut. Există, aparent, o condiţie cromozomială care indică procese de evoluţie desfăşurate în paralel, dar acestea, în realitate, nu sunt procese sau condiţii de

evoluţie paralelă. Desigur, ele au loc în paralel în rasa umană, ca şi în regnul animal, dar în nici un caz nu au aceeaşi frecvenţă. Azi este bine cunoscut faptul că orice frecvenţă a corpului omenesc este mai înaltă decât frecvenţa animală. Transmiterea caracteristicilor dobândite poate fi influenţată prin gândire, dar ea poate şi să lipsească prin răsturnarea gândirii.

19. O stare a minţii este cea care determină caracteristicile formelor, iar asemănarea formelor este datorată similarităţii experienţelor mentale şi emoţionale ale indivizilor dintr-un grup. Doi oameni, care la început nu seamănă prea mult, printr-o asociere îndelungată şi trăind, în general, aceleaşi reacţii mentale şi emoţionale, în final dobândesc caracteristici similare. Un bărbat şi o femeie care trăiesc împreună un număr de ani, dacă au preocupări apropiate şi reacţii emoţionale mutuale, încep să semene între ei. Este o reproducere a stărilor mentale similare.

20. Ştiinţa medicală, astăzi, pur şi simplu îşi dă peste cap opiniile anterioare în privinţa bolilor ereditare. Când Isus l-a vindecat pe epileptic, discipolii au vrut să ştie dacă acela păcătuise, sau părinţii lui. Iată răspunsul Său exact: Nici acest om, nici părinţii lui nu au păcătuit, decât dacă voi vedeţi păcatul. Există un păcat doar din cauza gândirii rudelor sau a celor din jurul lui. În realitate, singurul păcat legat de situaţia respectivă era păcatul unei gândiri eronate.

21. Aşa-numita lege a Karmei intră în aceeaşi categorie. Astăzi se poate demonstra că nu există nici un fel de datorie karmică, şi că Sufletul nu poartă în el aşa ceva. Înţelegerea spirituală nu tine cont de condiţiile karmice şi de nici un fel de condiţie imperfectă. Este ceva la fel denebunesc ca a spune că trebuie să-ţi corectezi greşelile de matematică înainte de a studia regulile de calcul. Accesul oricui la lege este, întotdeauna, direct, indiferent care îi sunt greşelile, şi odată ce legea este cunoscută şi urmată, nu mai există rezultate false.

22. Cele mai bune şi de frunte Universităţi din India şi, în particular, dr. Bose de la Universitatea din Calcutta, afirmă astăzi că nu ar exista nici o aparenţă a ceea ce numim ereditate dacă oamenii şi-ar scoate-o complet din gândire. Chiar la plante, ereditatea poate fi demonstrată, dar ea poate fi corectată prin gândirea oamenilor din jurul plantei.

23. Ceea ce este acceptat, de obicei, ca deficienţă moştenită, este doar o condiţie provocată de ceilalţi asupra victimelor. Ei se află în grupuri paralele. Este o influenţă atrasă, şi nu o moştenire. În loc de a acceptă această teorie a eredităţii, trebuie pusă ideea lui Pavel, aceea că avem o moştenire de la Dumnezeu, care este imuabilă şi nu poate fi schimbată. Aceasta este negarea eficienţa a eredităţii de rasă – înlocuirea falsului cu adevărul, lăsarea falsului complet în afara atenţiei noastre. Dumnezeu nu are nici o legătură cu lucrurile care obsedează mintea omenească, şi nici noi, ca fii ai lui Dumnezeu, nu este necesar să avem.

24. Isus a spus să nu numim tată pe nimeni de pe acest pământ, căci unul singur este Tatăl, care este în Ceruri. Deci, acesta este adevăratul sens al moştenirii omului, iar ca să-şi scoată din minte procesele mentale care au intervenit, el nu trebuie decât să se întoarcă la realitatea fundamentală a fiinţei sale. La început, Dumnezeu a creat – adică începutul oricărei creaţii este în Dumnezeu. Asta nu se referă la moment, la timp, ci la fapt. Nemaiinterpunând nimic, în gândire, între om şi începutul sau, nu mai poate exista nici o altă linie de moştenire, căci nici un lucru venit din altă sursă nu ar avea acces la fiinţa lui. Gândirea este, întotdeauna, factorul determinant, şi revenind mereu la începutul său, Dumnezeu, omul moşteneşte totdeauna prin propria sa minte ceea ce este DE LA începutul său.

25. În al doilea capitol al Genezei avem o traducere greşită, care ne-a alimentat multe idei greşite despre păcat în ce priveşte moştenirea. Nu este vorba că omul a păcătuit şi de aceea a devenit muritor, iar această pedeapsă s-a transmis asupra noastră, a tuturor. Nu s-a intenţionat să se spună că păcatul a schimbat natura omului, ci că păcatul însuşi poate fi transformat, poate fi corectat. În vremea aceea, însemna doar că o greşală poate fi corectată. Isus a vorbit despre iertarea păcatului, preferabilă în locul perpetuării lui cu consecinţe negative. Greşelile pot fi REPARATE, aceasta este învăţătura.

26. Toate aşa-numitele legi omeneşti, sau legi mentale, aparţin acestei categorii. Toate sunt greşeli prin faptul că nu definesc adevărata lege care guvernează Universul şi toate lucrurile dinlăuntrul lui. Dar ele pot fi abandonate oricând. Ele sunt negate prin simpla respingere a lor, în favoarea legii adevărate. Dr.Bose a dovedit acest lucru în mod concludent. El a afirmat că toate aşa-zisele legi ale eredităţii sunt doar manifestări provocate de gândurile oamenilor, şi pot fi complet înlăturate în orice moment.

27. Totuşi, mai întâi trebuie să devenim una cu Christ Însuşi. Este necesară o conştiinţă de Christ pentru a înlătura aceste legi, aşa cum este nevoie de adevărata cunoaştere pentru a înlătura credinţele false.

Această stare de Christ trebuie mai întâi dobândită sau dezvoltată şi, odată ajunşi în această stare, desigur că nu mai este nimic altceva.

28. Hipnoza poate apărea din două cauze, fie o stare parţială de conştiinţă, fie o stare falsă a conştiinţei. O stare parţială a conştiinţei îngăduie anumite capacităţi, şi individul se simte limitat şi incapabil să treacă de ceea ce îi arată conştiinţa lui. Orice restricţie, orice simţ al incapacităţii de a realiza ceva, este doar o stare de hipnoză parţială. Starea falsă a conştiinţei este ideea că sunt adevărate anumite lucruri care nu sunt deloc adevărate. Aceasta este o stare de ignorare completă a realităţii. Este o stare mentală construită pe impresii complet false, fundamentată pe ceva – dacă poate fi spus aşa – care nu există deloc sau, pe de altă parte, o colecţie de impresii complet false cu privire la un lucru care, în sine, este complet adevărat.

29. Aceasta se poate ilustra prin vechea concepţie a oamenilor, că Pământul este plat. Rezultatul hipnotic era că oamenii erau restrânşi în anumite zone limitate de activitate, temându-se să iasă din acele zone ca să nu cadă peste marginile pământului. Această idee pare complet prostească astăzi, când ştim că Pământul este rotund. El a fost rotund tot timpul, dar oamenii erau atât de limitaţi în activitatea lor, ca şi cum pământul ar fi fost cu adevărat plat, cu o prăpastie imensă dincolo de marginile lui. Aventurierii care au avut o altă concepţie despre pământ au îndrăznit să se hazardeze dincolo de limitările în care trăiau ceilalţi şi au navigat peste acea prăpastie fără nici o greutate. Pentru ei prăpastia nu a existat, aşa cum nu există nici în realitate. Oricum, ceilalţi credeau că ar fi trebuit să cadă în ea. Maniera în care a fost tratată situaţia nu a fost prin traversarea prăpastiei, căci aşa ceva nu există. A fost, pur şi simplu, o chestiune de a trece peste limitările opiniilor şi s-a descoperit că, de fapt, nu există nici o limită reală. Este exact maniera în care Maeştrii abordează orice situaţie. Ceea ce este aparent, nu există deloc spun ei. Ei nu sunt hipnotizaţi de opiniile rasei omeneşti, nici de condiţiile care par evidente rasei, căci ei cunosc Realitatea. Ceea ce îi conduce pe ei se află în regatul adevărurilor, şi ei străbat timpul şi spaţiul exact aşa cum Columb a navigat dincolo de marginile lumii. Nu existau margini ale lumii, şi nu există timp şi spaţiu pentru Maeştri. Toate sunt iluzii, exact cum iluzie era un pământ plat, cu marginile lui.

30. Este ceea ce voia să exprime Isus când spunea: Treci inapoia Mea, Satan!, cum a fost tradus. Dar în realitate El a spus: Treci inapoia Mea, limitare!, căci nu există aşa ceva. El o punea în afara unghiului vederii şi comportamentului său, căci în starea sa de iluminare nu existau asemenea lucruri. El vedea prin valul hipnotic, prin perdeaua din templu, şi trăia complet în realitate.

31. În somn, conştiinţa devine complet universală. Ea devine Cunoaştere, cu toate atributele treze. De aceea, în somn putem face adesea ceea ce nu putem face în stare de veghe. Ne cufundăm în somn datorită activităţilor noastre exterioare din timpul zilei. În timpul zilei ne mişcăm în mare grabă, astfel încât suntem complet epuizaţi când vine noaptea, iar conştiinţa noastră se Lasă purtată imediat spre condiţia Atotştiutoare, deşi noi nu ştim asta. Nu suntem conştienţi de ceea ce ni se întâmplă. Ar trebui să fim la fel de conştienţi ca şi în aşa-zisa stare de veghe. Somnul permite intrarea în funcţiune a conştiinţei depline.

32. De aceea, psihanaliza face atâta caz despre superioritatea stării de vis faţă de starea de veghe, atunci când prima este folosită raţional şi la momentul potrivit. Dar amândouă – atât starea de vis, cât şi cea de veghe – ar trebui să fie exact acelaşi lucru. Dacă noi ne-am orienta gândurile spre această conştiinţă superioară, atunci am fi totdeauna pe tărâmul ei. Am CUNOAŞTE. Visul este mai mult o stare clarvizionară de un ordin foarte jos, în afara cazului când ne îndreptăm mintea spre o condiţie superioară, o stare de cunoaştere. Dacă facem asta, atunci visele noastre sunt totdeauna adevărate şi nu sunt deloc ceva care să nu ni se fi întâmplat. De obicei, visele sunt un amestec de experienţe terestre şi superioare. Dacă gândurile noastre ar fi permanent de condiţie superioară, atunci visele noastre le-ar corespunde. Zilele noastre ar continua în clipa când mergem la culcare.

33. Uneori, când omul se află ca în faţa unui zid de piatră – ca să spunem aşa – datorită problemelor grave pe care pare să nu le poată rezolva, starea lui de epuizare pare să-i liniştească exteriorul şi foarte adesea îi apare soluţia. El nu a făcut decât să-şi continue falsul mod de viaţă până când şi-a contractat la maximum fiinţa. Este ca şi cum ar fi mers la culcare. Încetarea activităţii prin oboseală i-a făcut mintea să abandoneze situaţia, şi atunci a apărut rezolvarea.

34. Metoda de relaxare pe care o folosesc Maeştrii este de a uită complet orice condiţie exterioară şi de a-şi proiecta totdeauna gândurile spre o activitate perfectă. Fizicul, emoţionalul şi mentalul trebuiesc liniştite prin direcţionarea atenţiei spre ceva cât mai înalt.

35. Deosebirea dintre un vis obişnuit şi un coşmar este aceea că în coşmar sunt vizibile fenomene psihice care sunt puse în conexiune cu o activitate exterioară, şi astfel poate interveni orice, exact ca în psihism sau în pasă mesmerică. Am văzut oameni hipnotizaţi, şi nu erau deloc ei înşişi. Se mişcau ca maimuţele sau alergau lătrând, precum câinii. Cu coşmarul, este ceva foarte asemănător.

36. Când ai un coşmar, este posibil să ieşi din el dacă te gândeşti la ceea ce te-ai gândi dacă ai fi treaz. Se cunoaşte un pacient care s-a vindecat complet de nişte coşmaruri teribile, gândindu-se, în timp ce le trăia: Oare ce-aş face dacă aş fi treaz?. El ar fi obţinut acelaşi rezultat mult mai repede decât am crede, dacă ar fi fost într-o perfectă stare de conştiinţă spirituală şi s-ar fi ridicat mai aproape de această stare. Întrebându-se ce ar fi făcut dacă ar fi putut vedea direct prin toate, până la Spirit, i-ar fi fost mult mai uşor şi mai benefic, căci vindecarea ar fi fost permanentă. Întreruperea coşmarului este automată dacă, înainte de culcare, declari că eşti una cu perfecţiunea. Coşmarul nu are şanse să apară atunci când eşti în această stare.

37. Aceeaşi tehnică se poate aplică şi aşa-zisei stări de veghe. Toate condiţiile negative şi problemele dificile pot fi corectate şi rezolvate oricând prin această metodă. Veţi descoperi că este foarte practic să Vă întrebaţi, când vă confruntaţi cu probleme sau situaţii aparent negative, ce aţi face dacă aţi fi în Conştiinţa Spirituală. Trăind astfel, scăpaţi de complicaţiile vieţii pământeşti. Este foarte simplu.

38. Fii liniştit şi cunoaşte că Eu sunt Dumnezeu, aceasta rezolvă complet situaţia, căci este împlinirea oricărui lucru. Şi fraza cealaltă, Dumnezeu este în Templul Sau Sfânt, tot pământul să păstreze tăcerea în faţa lui Dumnezeu şi să se bucure, este la fel de aplicăbilă. Şi iarăşi, În Bucuria nesfârşită îşi au naşterea toate lucrurile.

39. Bucuria este cea mai înaltă stare. Este exaltarea Sufletului, aşa cum plăcerea fizică este exaltarea trupului. Dar ea este adevărata stare sufletească a omului născut, prin eliberarea sa interioară, la adevărul fiinţei sale. Începem să ne separăm de ceea ce este mai înalt numai atunci când ieşim din condiţia de Bucurie şi Armonie. Veţi auzi multe despre asta în anii care vin, în toate şcolile teologice. Este uimitor cum se împlineşte aceasta acum şi cum se manifestă această schimbare chiar şi în instruirea copiilor, ca ei să devină armonioşi şi să lase vârtejul din jurul lor să se desfăşoare în voie, fără ca ei să ia parte la el.

40. În momentul în care îi antrenezi pe copii să reacţioneze la idealuri constructive şi să se unească pentru a promova armonia, educând în felul acesta instinctul maselor, distrugi însăşi rădăcina oricărei nefericiri, mizerii, nevoi şi a războiului din lume. Metoda noastră anterioară a fost de a dezvolta spiritul de concurenţă. În clipa când cineva acţiona în aşa fel încât trezea vreun resentiment sau vreo rezistenţă, oricare altul lua aceeaşi atitudine, şi astfel am învăţat să ne dezvoltăm spiritul competitiv. Numai inversând acest proces şi revenind la starea adevărată vom descoperi structura socială perfectă care va apare în lumea noastră

PENTRU INSTRUCTOR

Paragrafele 1 şi 2. Tot secretul desăvârşirii omului constă în evoluţia lui de la actuala stare de a se vedea pe sine ca fiinţă materială, la conştientizarea faptului că el este o fiinţă spirituală. Trebuie avută în vedere o schimbare structurală în conştiinţă, căci toate celelalte schimbări pe care el s-a străduit să le facă depind de aceasta. Este vorba doar de a fi capabil să discerni între adevăr şi fals, între cunoaşterea corectă şi ignoranţă. A te vedea pe tine însuţi ca fiinţă spirituală, vlăstar al unui sistem spiritual infinit şi una cu toate puterile şi capacităţile din acest sistem spiritual, iată esenţa reală a desăvârşirii.

Paragraful 3. O stare lucidă nu abandonează aşa-numitul om exterior, şi nici aşa-numitele activităţi ale simţurilor sale. Ele sunt elevate şi devin ieşiri ale iluminării sale, în loc să fie intrări pentru informaţia falsă sau limitată.

Paragraful 4. Autocontrolul şi autoexprimarea constituie legea vieţii, şi nu supunerea faţă de controlul unor forţe exterioare sau al unei cunoaşteri parţiale.

Paragrafele 5, 6 şi 7. Conştiinţa devine totdeauna înceţoşată atunci când luciditatea funcţionează doar parţial. Luciditatea parţială, în orice aşa-zisa fază a minţii, nu este conştiinţă deplină. Psihologia modernă recunoaşte mintea şi funcţiile ei ca pe o unitate, ca pe un singur proces, şi nu un ansamblu de funcţii şi procese. Conştiinţa este funcţia omului spiritual, dacă cum masticaţia, digestia şi asimilaţia sunt funcţii ale corpului sau, iar corpul fizic este doar o replică exterioară a celui spiritual. De aceea se spune adesea că exteriorul este un simbol.

Paragrafele 8, 9 şi 10. Cunoaşterea pură şi existenţa pură sunt rezultatele clarvederii şi ale viziunii limpezi, care vede prin faptul spiritual existent în Principiul Divin. Şi el şi-a ridicat ochii spre cer este practica ce trezeşte viziunea pură sau vederea clară. Ceea ce este numit, de obicei, clarviziune, este doar o extindere a vederii fizice pentru a vedea mişcarea ideilor umane în eterurile mentale sau psihice. Numai radiaţia Adevărului însuşi este obiectul viziunii clare.

Paragrafele 11 şi 12. A impune corpului o idee în locul alteia, sau a încerca, prin ajutorul minţii, să trezeşti centrii corpului, este cea mai intensă formă de hipnoză, căci este o atitudine intenţionat greşită a gândirii, şi ea devine şi mai dependentă. Ai observat vreodată simţul viu al bucuriei care funcţiona egal şi de la sine în toată fiinţa ta? Nici o parte a fiinţei tale nu are nevoie să fie stimulată spre starea de bucurie. Imaginează-ţi cât timp ţi-ar trebui să devii bucuros dacă ar trebui să te concentrezi asupra fiecărei părţi a corpului tău ca s-o trezeşti la starea de bucurie, şi apoi să procedezi la fel cu fiecare centru al corpului, ca să te simţi, în final, fericit. Procesele mentale nu produc spiritualitate, şi nici nu trezesc centrii fizici. Trezirea spirituală pătrnde imediat în toată fiinţa omului, şi atunci când Eul este înălţat, omul întreg se înalţă cu el.

Paragrafele 13 şi 14 pot fi tratate ca şi precedentele, cu dezvoltarea ulterioară dorită.

Paragrafele 15 şi 16. Negarea nu înseamnă a opera direct cu negaţii, ci este practica ignorării situaţiei. Prima funcţie a minţii este atenţia, şi tot ceea ce captează atenţia se dezvoltă prin procese mentale. De aceea, negarea înseamnă scoaterea unui lucru în afara razei de percepţie a conştiinţei. Treci inapoia Mea, Satan! este renunţarea la a mai lua în considerare orice negaţie. Nu este nevoie să ne ocupăm de ea, căci este doar o umbră. Lumina împrăştie umbra, iar cunoaşterea risipeşte ignoranţa.

Paragrafele 17, 18, 19 şi 20. Toate aşa-numitele legi ale lumii materiale sunt doar încercări de a defini regula după care se comportă sistemul material. Dar această chestiune nu se limitează la a se supune unor asemenea legi, ci permanent evadează din aşa-zisele lanţuri ale acestor legi, şi ascultă de ceva superior. Principiul conducător al materiei este Spiritul, căci întreg Universul este un sistem spiritual. Aşa-numita ereditate nu este deloc efectul unei legi, ci rezultatul unei imposturi sau false stări a minţii în procesul vieţii. Aşa-numita ereditate nu este o lege, ci rezultatul unei contraacţiuni faţă de lege. Adevăratul principiu conducător este Legea Spiritului Vieţii.

Paragraful 21. La fel, Karma este rezultatul contraacţiunii la Legea Spiritului Vieţii. Fructele legii sunt eliberarea, iluminarea, perfecţiunea. Numai atâta vreme cât legea este ţinută în afara conştiinţei individuale, poate exista vreo fărâmă de Karmă sau efectul vreunei alte influenţe. Depăşirea Karmei nu înseamnă a controla şi depăşi rezultatele greşelilornoastre, ci de a ne corecta greşelile. Aceasta se face prin înţelegerea şi respectarea adevăratei Legi.

Paragrafele 22, 23 şi 24 stabilesc că moştenirea omului vine dintr-o Sursă Unică, şi nu de la canalele prin care el trece. Izvorul este şuvoiul de apă care curge la vale de la sursa lui, şi nu malurile printre care curge. De la sursă, el primeşte apa, dar numai noroi de la maluri.

Paragrafele 25, 26 şi 27. Legea Spiritului nu lucrează ca să pedepsească păcatul, ci ca să elibereze omul de efectul greşelilor sale. Trebuie corectată procedura greşită, bazată pe ideea că omul ar trebui să suporte efectul erorii sale. Natura omului nu poate fi inversată, căci el totdeauna rămâne o fiinţă spirituală. El nu-şi poate inversa decât concepţia despre sine. În loc de a face asta, el ar trebui să-şi schimbe ideea greşită că este o fiinţă materială şi să păstreze viu adevărul că este o fiinţă spirituală, creată în chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

Paragrafele 28 şi 29. Orice conştiinţă care limitează este hipnotică în măsura limitelor produse. Omul este o fiinţă liberă, atotputernică, şi i s-a dat putere şi stăpânire asupra tuturor lucrurilor, de la începuturi. Singura influenţă limitatoare este limitarea propriei sale conştiinţe. A elibera conştiinţa înseamnă a elibera omul.

Paragraful 30 este continuarea aceleiaşi idei. Rolul esenţial al lecţiei este accentuarea faptului că lucrul cel mai important este de a învăţa, fie în somn, fie în starea de veghe, să traversăm golul din conştiinţă în care sălăşluieşte orice simţ al limitării omului. Atâta vreme cât ne păstrăm deschişi, în orice grad, faţă de orice lucru mai mic decât cel mai înalt, natura noastră va putea cuprinde doar până la limitele lui. Omul poate primi conştiinţa pură şi direct de la Sursă, sau poate primi o cunoaştere parţială din planurile inferioare. De ce căutăm mereu ceva inferior, când ceea ce este superior este mult mai accesibil? De ce să nu ne antrenăm, noi şi copiii noştri, în cunoaşterea realităţilor şi în renunţarea la limitările şi ignoranţa lumii?

CAPITOLUL VII
DUMNEZEU

1. În general, oamenii sunt interesaţi de concepţia Maeştrilor despre Dumnezeu şi de localizarea lui Dumnezeu. De aceea, în prezentul capitol vom aborda această concepţie. Totuşi, nu va fi posibil să prezentăm concepţia lor fără să includem şi omul, căci Dumnezeu şi omul sunt inseparabili pentru ei.

2. Maeştrii vorbesc foarte mult despre Dumnezeu, dar Îl consideră ca Unic atribut al Fiinţei – Existentă ca unic atribut -, sau ca o entitate unică, cuprinzând întreg sistemul universal, vizibil şi invizibil. Mintea omului a preluat ideea de Dumnezeu prin superstiţiile despre Dumnezeu. Apoi, omul nu a mai văzut decât chipul cioplit. Atunci a fost necesar ca omul să fie readus la înţelegerea faptului că el este Dumnezeu, neexistând nici o separaţie între individual şi Universal; că omul este o parte integrantă a întregului şi este identic, în esenţa, cu întregul.

3. Maeştrii arată că Dumnezeu este totdeauna chiar în om, aşa cum spunea şi Isus. Aceasta este, întotdeauna, atitudinea şi gândirea celui iluminat. Omul este Dumnezeu. Afirmaţia Eu sunt Dumnezeu este una dintre cele mai ferme afirmaţii pe care le poate folosi omul. Nu ştim ca Maeştrii să fi dat vreodată învăţături scrise. Dar ei dau învăţături orale, sau susţin prelegeri. Ei nu-şi numesc prelegerile învăţături.

Pur şi simplu, ei consemnează faptele care sunt evidente şi se bazează pe ideea că tot ce este evident trebuie să fie recunoscut ca universal. De aceea, ei nu dau învăţături, ci doar confirma ceea ce toţi oamenii recunosc instinctiv şi este universal adevărat.

4. Ca ghid pentru progresul individual, ei sugerează a se citi Mahabharata, Vedele, Upanishadele şi Gita. Această lectură este sugerată ca o pregătire şi o concentrare pentru cel care doreşte să întreprindă adevărata lucrare interioară. Cel mai bine este a se citi câteva versuri o dată. Ei nu sugerează deloc citirea cărţii de la un capăt la altul. Adesea, ei nu citesc decât câte o frază pe zi. Instrucţiunile date în Gita sunt paşi spre desăvârşirea percepţiei individuale a ceea ce este Dumnezeu în realitate şi pentru a-l face pe individ cu adevărat conştient de ceea ce reprezintă aceasta.

5. Nimeni nu-l va cunoaşte efectiv pe Dumnezeu până ce nu trăieşte el însuşi, în sine, realizarea lui Dumnezeu. Nici un om nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu dacă nu i le dezvăluie Spiritul lui Dumnezeu, care este în el. Munca de pregătire dinainte de descoperirea realităţii interioare sau secrete, cum este numită adesea, este rezultatul antrenării minţii pentru a cuprinde ceea ce se află în afirmaţiile care fac ca ea să fie o lucrare sau o doctrină secretă. Este ca şi studiul înţelesului regulilor matematicii. Ideea este ca, atunci când exersezi pentru a dobândi cunoaşterea înţelesului lăuntric al învăţăturilor din Gita sau din Biblie, sau din orice altă carte sacră, te afli în situaţia de a face o cercetare interioară, a ta însăţi, pentru a găsi sensul lăuntric al propriei tale fiinţe. Omul nu este un organism fizic, ci acel sine lăuntric care trăieşte printr-un organism fizic. Lucrarea interioară este găsirea Sinelui, care este Sinele lui Dumnezeu, Dumnezeu Însuşi.

6. Astăzi există multe concepţii ortodoxe care susţin teoria că Dumnezeu este făcut după chipul şi asemănarea omului, în locul adevărului că omul este după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Dar ei văd omul mai mult ca fizic, în loc să vadă ceea ce este în spatele fizicului, Eul Interior. Omul este, cu adevărat, imaginea şi asemănarea lui Dumnezeu.

7. Dacă Dumnezeu este totalitatea lucrurilor vizibile şi invizibile, Unicul Infinit, atunci chipul lui Dumnezeu cuprinde tot timpul şi spaţiul, căci nu există nimic în afară de Dumnezeu. Omul nu poate fi creat decât în imaginea Lui, căci nu poate exista vreun exterior în care omul să fi putut fi creat. El se menţine în însăşi imaginea lui Dumnezeu, după cum gândurile voastre există în mintea voastră şi trăiesc ca parte integrantă a ei. Nu numai că omul este creat în imaginea lui Dumnezeu, sau este conţinut în totalitatea lui Dumnezeu, ci el este făcut din însăşi esenţa naturii lui Dumnezeu, exact ca El. Dacă Dumnezeu este cauză, efectul este Dumnezeu în manifestare. Cauza şi efectul trebuie să fie una. Poate exista gând fără minte, şi poate exista minte fără gânduri?

8. Unificarea tuturor condiţiilor îl aduce pe om direct la Dumnezeu. Omul nu are nevoie să ajungă acolo. El este Dumnezeu. Materialitatea iluziei este cea care ne conduce la tot felul de dificultăţi şi probleme. Prin identificarea deplină a Principiului în om, ne ridicăm complet deasupra iluziei materiale, pe măsură ce recunoaştem materialitatea ei. Ea este o pură manifestare a lui Dumnezeu, dar nu este o obiectivizare materială sau limitată. Este o stare de conştiinţă care exprimă tot ce este Principiul. Dar nu există nici un pic de separare sau de limitare. Este ca o rază de lumină printre nenumărate raze de lumină, care împreună alcătuiesc lumina universală, dar fiecare rază ESTE lumină.

9. Declaraţia Eu sunt Dumnezeu, însoţită de realizarea a ceea ce implică ea cu adevărat, va vindeca instantaneu orice lucru. Dacă o realizezi şi nu vezi altceva decât Adevărul, numai Adevărul se poate manifesta În tine însuţi sau în altul, vezi şi declari numai eterna Unitate cu Dumnezeu. Acea Lumină izbucneşte instantaneu, căci este lumina adevărată, şi atunci ştim că unitatea există înlăuntrul nostru şi în oricare altul. Totul este împlinit. Aceasta este Lumina Christică, Principiul Christic.

10. Acestea elimină orice teorie care susţine necesitatea de a lucra asupra glandelor, asupra centrilor corpului, asupra corpului însuşi, sau de a trata bolile. Fizicul intră în normal de îndată ce realizăm Unitatea fundamentală. Când se atinge această stare, glandele şi funcţiile fiziologice sunt stimulate până ce devin armonioase. Fiecare atom al corpului este însufleţit şi trezit la o acţiune în perfectă coordonare cu Spiritul. Spiritul este cel care însufleţeşte totul. Nu poţi ridica acţiunile corpului până la nivelul armoniei cu Spiritul prin procesele minţii, căci Spiritul este mai presus de minte, după cum cerul este deasupra pământului.

11. Cele 10 porunci nu sunt deloc concretizarea legii lui Dumnezeu. Prin ele, Moise a încercat să stabilească o lege pentru un comportament mental şi moral, dar nu există un asemenea comportament în afara legii Spiritului, iar conştiinţa activităţii Spiritului trebuie percepută ca singura lege cârmuitoare. S-a intenţionat să se exprime afirmaţia Fiind una cu Legea, nu vei dori să faci aceste lucruri, dar ea a fost

tradusă cu nu trebuie. Dacă te înscrii în Legea Armoniei, nu vei produce dizarmonie, dar dacă te fereşti de a produce dizarmonie, atunci nu te afli în Legea Armoniei. A te feri de dizarmonie ar însemna să nu faci absolut nimic, iar aceasta niciodată nu va da naştere unui muzician, şi nici nu va exprima armonia. Înfăptuirea activă a legii produce efecte pe măsura legii. Viaţa este activă, dinamică, şi nu statică. Este îNFăPTUIREA ADEVăRULUI şi nu doar reţinerea de la tot ce nu este Adevăr.

12. Dacă te supui Legii însăşi, automat eşti ferit de a face anumite lucruri care nu sunt incluse în activitatea naturală a Legii. Aceste lucruri nu le faci dacă urmezi Legea, dar dacă le eviţi, nu împlineşti deloc Legea, ci doar te supui propriilor tale concepte. Nu trebuie a fost legea mozaică, cea dată de Moise. Au fost emanaţiile Sefiroţilor din Arborele Vieţii. Moise a ascuns acest lucru şi l-a tradus pentru popor, dar în Talmud le-a dat preoţilor sensul lui real.

13. Când Dumnezeu i-a vorbit lui Moise cu glas răsunător, cum s-a scris, nu era vorba că El ar fi vorbit făcând mult zgomot. Dumnezeu este vocea deplină, clară, care aduce lumina în manifestare. Aceasta este afirmaţia lui Moise. Vocea deplină, întreagă, şi nu o voce răsunătoare. Este o mare deosebire. Dacă avem o voce deplină, această voce este Una şi va aduce lumină în existenţa noastră. Ea ne dă puterea. Poate fi complet lipsită de zgomot sau de ceea ce înţelegem noi prin sunet. Şi este lucrul la care ajungem noi astăzi, lipsa de sunet a sunetului. Atunci ea este mai presus de orice zgomot, şi nu mai dai atenţie zgomotului, căci te afli în Vocea Deplină, Clară, sau în Principiul complet definit.

14.Claritatea este plenitudine, şi atunci când Dumnezeu vorbea cu voce deplină, El vorbea din tot Sufletul. Este ca atunci când spunem despre cineva: îşi pune tot sufletul în ceea ce spune. Numai atunci când întreaga noastră natură este trează şi activă, vocea este deplină, clară, sau vorbim cu siguranţă. Atunci nu vorbim în particular sau izolaţi, ci în completă unitate. Când Dumnezeu i-a spus lui Moise: Eu Sunt Cel Ce Sunt şi în afara Mea nu este altceva, El vorbea cu o voce clară, deplină, căci El nu excludea nimic din afirmaţia Sa, ci acţiona într-o Unitate completă. Acest lucru clarifica mai ales greşita idee, din psihologie, că mintea ar fi ceva compartimentat sau secţionat, alcătuit din multe operaţii. Acesta este hipnotismul incertitudinii. Cu cât este mai compartimentată, cu atât mai confuză devine mintea. Observaţi-i pe aceia care au o asemenea funcţionare compartimentată a minţii, concentrându-se la una şi la alta şi gândindu-se doar câte la o secţiune. Ei sunt foarte neclari şi niciodată nu au o siguranţă lăuntrică, şi nici nu pot fi urmaţi, căci te conduc doar spre confuzie. Aşa ceva poate fi o metodă bună pentru crearea unor căi largi, căci oamenii cu o minte confuză sunt uşor de atras în organizaţii, dar în final acestea devin o mare limitare, mai ales pentru acela care astfel îi decepţionează pe oameni. Siguranţa este plenitudine – Unitate. Eu sunt Dumnezeu, rostit cu conştiinţa faptului că eşti una cu Totul şi Totul este centrat în tine, iar tu te mişti şi eşti cuprins în operaţiile întregului, iată singura adevărată declaraţie deplină, căci este totală. Nici o structură nu este stabilă până ce nu devine o unitate, şi nimeni nu este stabil până ce nu ajunge în completă unitate în şi cu Principiul Unic.

15. În evoluţia noastră nu ne putem opri la organizaţii şi sisteme, fie ele ortodoxe sau metafizice, căci ele sunt discriminatorii, sectare, şi propagă doctrine care implică, mai mult sau mai puţin, ideea separării. Ele reprezintă doar trepte în procesul prin care omul se descoperă pe sine. Nu ne-am putea opri în nici un punct anume fără a deveni ortodocşi. Acest lucru împiedică orice progres până în clipa când răzbim mai departe.

16. De aceea atât de mulţi oameni se încurcă în afirmaţii şi negaţii. Desigur că multe organizaţii cu o gândire modernă ajung tot acolo atunci când încep să nege. Ele se îndreaptă în grabă spre ceva ce nu există, iar atunci când simt influenţa falsă a propriei lor reacţii mentale, o numesc magnetism animal malefic. Ei încep să intre iarăşi în influenţele psihice, fiind blocaţi acolo de propriile lor repetiţii.

17. De fapt, cel care neagă nu lucrează corect. Negarea ne separă de Spirit, căci ne oprim la a lua în considerare ceva ce am desemnat ca nefiind Spirit. În Spirit nu există separare şi, în consecinţă, omul se implică în psihism sau în fenomenal doar prin propria sa separare. Moise clasifica orice formă exterioară, orice fenomen, ca o separare de Spirit. Bisericile ajung, evident, în încurcătură deoarece permit separarea. Ele au construit o imagine măreaţă în ceruri, numind-o Dumnezeu. Astfel, apare o determinare psihică pe care ei o văd, crezând că imaginea aceasta le vorbeşte, în loc să realizeze că propria lor voce le vorbeşte prin influenţele psihice. Vocea lui Dumnezeu vorbeşte în om, aşa cum ne-a învăţat Isus. Este Tatăl din noi.

18. Când Christ a negat limitarea – Satan -, aceasta nu era o declarare a inexistenţei acesteia, ci doar o abandonare a unei idei complet false. El nu o recunoştea deloc.

19. Moise, referindu-se la despărţirea Cerurilor de Pământ, evident că vedea Pământul ca fiind exteriorul. În Sanscrită există un termen care defineşte Pământul ca fiind condiţia exterioară. Această condiţie trebuie depăşită, iar depăşirea ei se face doar în gândire. Moise dorea să arate că, de fapt, Cerul şi Pământul sunt Totul şi Una, totdeauna. El abandona complet Pământul şi atunci apărea abordarea Unică a Principiului. El ştia perfect că forma este o reprezentare completă a vieţii Spiritului.

20. Asta încerca Isus să scoată în evidenţă atunci când spunea: Totuşi, în carnea mea Îl văd pe Dumnezeu. La fel se exprimă această idee şi în Upanishade. În orice lucru trebuie scos în evidenţă Sinele lui Christ, şi trebuie văzută realitatea în locul unui corp fizic izolat. Corpul este substanţa spirituală radiantă şi pură, şi el va ilustra această condiţie atunci când ideea materialităţii lui este abandonată şi se face loc adevărului ca adevărata stare a cărnii este lumina radiantă a lui Dumnezeu, prin care şi în care Dumnezeu se manifestă în perfecţiunea Lui spirituală.

21. Carnea nu are nevoie să fie spiritualizată; ea este deja Spiritul în manifestare, tot aşa cum apa este hidrogen şi oxigen în forma manifestată. Să separi hidrogenul şi oxigenul, ar însemna să descompui apa. Trupul tău este un templu al Dumnezeului celui Viu, exact în aceeaşi manieră, iar când este reunit cu sursa lui, trupul devine pur şi perfect, ca o lumină strălucitoare, Lumina de la începuturi şi din care s-au format toate lucrurile. Ceea ce face ca trupul tău să pară altceva este mentalitatea obscură care s-a impus între carne şi adevărata ei sursă. Trupul – templul lui Dumnezeu cel Viu – a devenit bârlog de tâlhari, care îl jefuiesc de adevăratul principiu ce ne susţine.

22. În Rugăciunea către Domnul, expresia Tatăl Nostru care eşti în Ceruri nu intenţiona să spună că ele, cerurile, ar fi în altă parte. Isus a redat ceea ce spunea expresia Sanscrită originală, atotprezentă pace şi armonie lăuntrică. Acesta este Cerul în adevăratul său sens. Împărăţia Cerurilor este în mijlocul vostru. Există şi un înţeles lăuntric al Rugăciunii Domnului, care nu poate fi dat decât în particular şi oral. Dacă omul percepe acest sens lăuntric, el se află în Împărăţia Cerurilor. Aceasta implică o completă renunţare la ceea ce am numit sinele, şi acceptarea acelui Sine care este unică realitate, Sinele spiritual, căci nu există alt Sine. Cei ce au realizat asta urmează această cale şi pătrund în ceea ce înalţă totul în Spirit. Un asemenea om ştie că el este Dumnezeu.

23. Acest lucru este greu de înţeles pentru mulţi, căci ei se gândesc la ei înşişi doar în termenii gândirii lor conştiente. Orice asemenea gânduri trebuie abandonate. Realizarea include mintea conştientă atunci când mintea lui Christ a devenit conştiinţă totală a individului, căci mintea conştientă este inclusă atunci în conştiinţa totală. Toate ideile pe care le-am cuprins în conştiinţa noastră, şi care sunt deviate de la Adevăr, trebuie să fie abandonate. Asta voia să arate Christ atunci când spunea că trebuie să te lepezi de tine însuţi. Renunţă la propria ta idee despre tine însuţi şi acceptă-te în relaţie totală cu întregul. Aceasta înseamnă să abandonezi toate condiţiile aparente din exterior, în favoarea ideii care stă în spatele lor. Mintea lui Christ este, totdeauna, Mintea lui Dumnezeu.

24. Când individul ajunge la cunoaşterea reală a lui Dumnezeu, lucrarea sa este îndeplinită instantaneu. Dacă el este complet unit cu Dumnezeu, ea se împlineşte pe loc. Isus spunea: S-a sfârşit!, şi de aici trecea direct la alte realizări. Dacă noi înşine recunoaştem perfecţiunea, devenim perfecţiunea însăşi. Nu trebuie să recunoaştem altceva. Totul este Dumnezeu, şi numai El, dacă vrem să vedem astfel.

25. Acesta a fost singurul lucru care, acum 2000 de ani, i-a stârnit pe oameni împotriva lui Christ. Ei considerau blastemie faptul că El se considera Dumnezeu, căci în starea lor de hipnoză nu puteau pătrnde taina atitudinii Sale, care este atitudinea adevărată a tuturor oamenilor. Dar a fost singurul lucru pe care ei l-au avut împotriva Lui. Atunci când noi facem astăzi aceeaşi afirmaţie în faţa celor neiluminaţi, a celor scufundaţi în ignoranţa faţă de adevărata stare a întregii creaţii, ei ne acuză de blasfemie, aşa cum Îl acuzau pe Christ acum 2000 de ani. Dar de ce ne-ar păsa? Atâta timp cât ne pasă de ceea ce gândesc ceilalţi, rămânem supuşi hipnozei care învăluie lumea. Dar cel care s-a trezit nu caută să facă asemenea afirmaţii în faţa lumii profane. Unul dintre înţelesurile expresiei Eu Sunt Dumnezeu este Eu sunt tăcut sau Eu sunt liniştit.

26.Încercarea de a-L vedea pe Dumnezeu ca o trinitate a venit dintr-o idee de a diferenţia Unitatea. Reducerea tuturor elementelor la Unul, energia primordială, conduce la ideea de trei în unul sau în unitate, şi direct la adevărata Trinitate sau Triadă, ca atribut unitar al Fiinţei. Acesta este Spiritul Sfânt, Eul Total, Spiritul Creator ca acţiune desăvârşită. În momentul în care ne proiectăm gândul spre Sfântul Duh, ne proiectăm complet fiinţa spre Spiritul Creator în acţiune. Este acţiunea întregului ca o Unitate. Când

Sfântul Duh se pogoară asupra ta, eşti conştient că orice acţiune dinlăuntru sau dinafară este acţiunea completă a Principiului în întregul lui, fără nici un fel de separare sau deviere. Este o UNICĂ acţiune.

27. Nu poate exista cu adevărat nici un păcat împotriva Duhului Sfânt. În textul original nu am găsit nimic despre ispăşirea păcatului. Omul însuşi generează ceea ce tot el numeşte păcat, şi tot el iartă păcatul. Fiul omului pe pământ are puterea să ierte păcatul. Împotriva Duhului Sfânt nu poate exista nici un păcat, căci îi este imposibil omului să dividă indivizibilul, sau să despartă cu adevărat acţiunea unitară a lui Unu. El doar pare să facă asta. De aici provine Dreptul Divin al Regilor. Dacă Regele este în Dreptul său Divin, el nu poate greşi, şi tot aşa omul, ca Rege, nu poate face greşeli. Aceasta nu se referea doar la o anumită dinastie sau la un anumit rege care cârmuia o naţiune, ci la omul care se conduce pe sine. Atunci când el este proprâul său cârmuitor, el devine Rege. Orice om este Rege atunci când se cunoaşte pe sine ca Dumnezeu şi îşi exercită Autoritatea Divină pentru a supune complet ideii Unităţii orice aspect al fiinţei sale.

28.Este falsă interpretarea care consideră că Dumnezeu ar vorbi unui individ sau unui grup de indivizi pentru a-i desemna ca aleşii Săi. Ceea ce Dumnezeu îi vorbeşte unui om sau unei naţiuni, El le vorbeşte tuturor oamenilor sau naţiunilor, căci El a creat toate popoarele şi indivizii din acelaşi sânge, şi nu va tine mai mult la cineva anume. Dar, din această interpretare falsă, omul a dezvoltat ideea unui Dumnezeu al rasei sau al naţiunii. Aceasta a condus la războaie religioase şi a creat grupuri separate înlăuntrul naţiunilor. Bisericile ortodoxe, după dr. Lyman Abbott, au făcut mai mult pentru regresul civilizaţiei decât orice altă influenţă, din cauza urii dintre ele. Prima cerinţă în exprimarea lui Dumnezeu este să vezi direct Lumina care emană din propria ta fiinţă şi din fiinţa oricărui individ, ca fiind Una şi aceeaşi lumină, şi să vezi faptul că Dumnezeu se manifestă în mod egal pentru şi prin toate fiinţele, exact în acelaşi sens, fără părtinire sau deosebire. În momentul în care poţi să-ţi proiectezi viziunea cu această lumină, eşti deja complet conştient, adică în Conştiinţa Divină, şi acolo nu poate exista nici o separare. Nemaiavând acest sentiment de separare, nu mai poate exista nici o separare după credinţă, rasă sau naţiune, şi deci nici conflicte sau războaie.

29. Referindu-se la întâmplarea menţionată în primul volum al cărţii, când Emil a despărţit şacalii care se luptau pentru leşul unui animal, tot el spunea: Nu eul pe care îl vedeţi, ci Eul Divin este cel care face lucrarea. El voia să ilustreze faptul că este pace şi armonie atunci când te eliberezi de teama faţă de animal şi proiectezi Eul Divin. Iar şacalii s-au alăturat şi au mâncat în deplină armonie, în loc să se bată.

30. Aceeaşi a fost şi ideea din experienţa noastră de mers prin foc. Maeştrii ne-au spus după aceea că ne ridicaserăm vibraţiile în aşa măsură încât nu a existat nici un conflict între noi şi foc. Era o unitate şi o armonie perfectă. Vedeam clar incendiul făcând prăpăd de jur împrejurul nostru, dar n-am simţit nici văpaia, nici disconfortul. Hainele noastre n-au fost nici măcar pârlite. Această experienţă a fost repetată recent, la Londra, de un tânăr Yoghin Hindus, în cele mai stricte condiţii de supraveghere ştiinţifică. Imagini filmate ale acestui eveniment au fost prezentate în America într-un jurnal de ştiri, şi cunoscutul ziarist Edwin C. Hill a scris destul de mult pe tema aceasta. Copii ale comentarâului sau au fost trimise la 100 de instructori care susţineau cursuri în spiritul lucrării prezente.

31. Viaţa Maeştrilor este, pur şi simplu, viaţa lui Dumnezeu. Ei spun mereu: Viaţa este Lumină. În momentul în care exprimăm Lumina, izbucneşte viaţa. Dacă trăieşti viaţa aceasta, atunci vei cunoaşte, şi această cunoaştere este deplină. Nu este o viaţă de ascetism şi izolare. Este Viaţa şi Lumina într-o unitate, în totalitate.

32. Oricine poate să rupă aparenta înlănţuire a unei situaţii ne-Dumnezeieşti, pur şi simplu renunţând complet la lanţuri. Aşa am fost noi educaţi încă din copilărie. Dacă în jurul nostru apărea o condiţie discordantă, imediat o abandonam complet. Uneori Maeştrii trăiesc sute de zile fără să mănânce. Ei nu sunt dependenţi de nimic. Dar când nu se hrănesc din exterior, se hrănesc cu Prana, substanţa spirituală care este pretutindeni în jurul lor. Ei absorb şi asimilează substanţa Pranică, care le asigură completa întreţinere a trupului. Plantele se hrănesc tot cu Prana, iar atunci când omul consumă vegetale, el preia şi Prana. Dar el o poate asimila mai direct decât plantele şi vegetalele, dacă doreşte.

33. Nu ar fi înţelept ca Lumea Apuseană să abandoneze Biblia pentru Bhagavad-Gita. Biblia noastră este mult mai importantă pentru lumea occidentală, pentru că noi nu înţelegem Bhagavad-Gita. Ultima, totuşi, este de preferat pentru Orient. Vestul poate avea de câştigat citind Bhagavad-Gita, căci astfel ar evita necesitatea de a-şi croi cu greu drum prin folclorul şi erorile de traducere din Biblie. Bhagavad-Gita a eliminat complet asemenea aspecte. Filosofia Vedanta este, în cele mai multe aspecte ale

sale, cea mai bună expunere a învăţăturii Maeştrilor. Din Vede, mulţi oameni dobândesc o gândire mai puţin complicată şi pot asimila direct aceste idei. Apoi, ei pot continua cu învăţăturile Vedantei.

34. Motivul pentru care Vestul are greutăţi în a înţelege lucrurile spirituale este faptul că întotdeauna conştiinţa Vestică a fost departe de Principiu, occidentalii neştiind ce înseamnă Principiul. Singuri s-au afundat pe căi greşite, mai ales acceptând ideile filosofilor lor, cum că Principiul ar fi o cantitate necunoscută. Mintea Maestrului ştie ce înseamnă Principiul, dar şi noi putem acceptă Principiul, şi atunci cunoaştem ce înseamnă. Trebuie să acceptăm ţelul pentru care lucrăm, căci altfel nu lucrăm deloc.

35. Nu puteţi merge în India plini de egoism, egocentrism şi intenţii limitate, şi să obţineţi acolo mai mult decât aţi putea obţine, în această stare, din lecturi, din Biblie sau din orice altă sursă de Adevăr. Nimic din Adevăr nu este compatibil cu asemenea atitudini. Pleci din India cu ceea ce ai adus în India. Nu este deloc nevoie să mergeţi în India. Este o stare mereu atotprezentă, dacă o puteţi recepţiona.

36. Nu este nevoie să mergeţi în India, să studiaţi Biblia sau Bhagavad-Gita. Trebuie doar să abandonaţi toate aceste confuzii care infestează mintea, şi situaţiile tensionate care rezultă de aici. Atunci se poate dobândi o mare înălţare spirituală, din Biblie sau din oricare altă sursă. Însăşi hotărârea de a dobândi adevăratul înţeles al cărţii ne VA deschide calea, într-o anumită măsură, spre secretele ei. Dacă citim Bhagavad-Gita sau orice altă carte, trebuie să adoptăm faţă de ea aceeaşi atitudine. Desigur, în Biblie nu există nimic care să nu fie interpretat în Bhagavad-Gita, Mahabharata şi Vede. Din acestea a provenit toată cunoaşterea expusă în Biblie.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragrafele 1 şi 2. Poate lucrul cel mai dificil, pentru individul mediu, este să realizeze că Dumnezeu este Marea Schemă Universală a Creaţiei, iar acest punct trebuie accentuat de instructor şi reluat de student până când acest fapt fundamental al vieţii devine o chestiune de realizare individuală. Personalitatea este o identitate individuală, pe când Dumnezeu este identitatea Universală, Universul ca o singură identitate conştientă, o insumare a conştiinţei, puterii, iubirii, vieţii şi substanţei.

Paragraful 3. Omul nu poate evada din Unitatea finală existenţa între sine şi sistemul Universal, căci el este o parte a acestui sistem. Ca produs al sistemului Universal, el trebuie să conţină potenţialităţile Universului şi, orice nume i-am da Universului, el trebuie să poarte acel nume, ca şi natura lui. O rază de lumină este la fel de adevărată ca şi o duzină, un milion, un miliard de raze sau ca şi toate razele.

Paragrafele 4, 5, 6 şi 7. Secretul iluminării constă nu în ceea ce studiază omul, ci în cum studiază; nu ceea ce ştim despre un lucru, ci ce anume din el cunoaştem, face diferenţa aceasta. Aşa cum încercăm să clasificăm şi să descriem mărimea, forma, culoarea şi densitatea seminţelor ca să cunoaştem Natura, tot aşa citim descrierile lui Dumnezeu în speranţa de a-L cunoaşte. A cunoaşte natura înseamnă a o cunoaşte în întregul ei, a vedea dezvoltarea seminţei din toate punctele de vedere, şi a simţi, într-un anumit grad, forţa care o produce. Omul trebuie să fie plin de pace şi să-L cunoască pe Dumnezeu în aceeaşi manieră; să lase descrierile şi să ajungă să simtă că El dacă vrea să-I simtă prezenţa, puterea, înţelepciunea şi substanţa, care lucrează permanent în propria sa făptură. Aceasta este doctrina interioară sau secretă.

Paragrafele 8, 9 şi 10. Dacă Dumnezeu este TOTUL şi omul este creat după chipul şi asemănarea Lui, cum ar putea omul să evolueze altfel deci lărgindu-şi conştiinţa spre a putea cuprinde măreţia stării sale create? El nu ajunge cu adevărat la ceva decât descoperind ceea ce deja există.Întrebarea este dacă se va descoperi pe sine puţin câte puţin, sau VA descoperi de la început realitatea ultima. Înţelepţii din toate epocile au declarat că ultima este adevărata cale. Nu ştiţi că sunteţi Dumnezei şi Fii ai Celui Preaânalt? – aceasta îi reaminteşte omului de originea sa, care este perfecţiunea în şi cu Dumnezeu.

Paragrafele 11 şi 12. Dacă omul se află într-o anumită stare de conştienţă, automat el nu va exprima ceea ce îi este opus. Pe de altă parte, eliminarea anumitor tipuri de conduită nu produce o stare de conştiinţă opusă. Acţiunea, şi nu inactivitatea, produce rezultatele. Poate fi bine, într-o stare de ignorare a Adevărului, să ne reţinem de la procedee greşite, dar nu este această metodă care conduce la iluminare. Dacă nu eşti fericit, nu devii fericit doar refuzând să acţionezi precum cel nefericit. Pe de altă parte, dacă eşti fericit, nu acţionezi şi nici nu arăţi ca un nefericit. Acest lucru se poate exemplifica în multe feluri.

Paragrafele 13 şi 14. Claritatea este o chestiune de a fi complet, într-o unitate desăvârşită. Claritatea este lipsită de separare. O clădire, sau un pod solid, este o structură alcătuită din mai multe unităţi, toate asamblate într-o singură unitate. O clădire făcută din multe părţi separate, n-o veţi vedea ca pe o clădire solidă. Soliditatea şi totalitatea sunt sinonime. Vocea clară, deplină din acest pasaj, ca şi mintea limpede, lucidă, dintr-o lecţie precedentă, se referă la conştiinţa Unificată în acţiune. Nimeni nu este întreg când se consideră o făptură separată, nici mintea nu-i este limpede când funcţionează parţial, şi nici nu vorbeşte clar atunci când rosteşte doar jumătate din Adevăr. Adevărul este ceea ce este adevărat pentru Dumnezeu, căci Dumnezeu este Totul şi Dumnezeu este Unul.

Paragraful 15. Ori de câte ori un grup, un popor sau o naţiune se izolează ca singurul popor ales, deosebit, în vreun fel mai direct legat sau mai favorizat de Dumnezeu, acela nu este un popor sănătos, iar doctrinele lui nu sunt deloc desăvârşite. Dumnezeu nu favorizează pe nimeni, întreaga manifestare este creaţia Sa şi toţi sunt incluşi în ea, în mod imparţial. Nu se poate ca unii să fie aleşi de Dumnezeu, iar ceilalţi nu. El a creat toţi oamenii, şi de aceea toţi oamenii sunt aleşii lui Dumnezeu. toţi oamenii sunt Dumnezeu în manifestare, după cum toate formele vegetale sunt manifestările naturii. Egalitatea este adevărul, şi egalitatea exterioară depinde de gradul în care am încorporat realizarea Adevărul Universal.

Paragrafele 16, 17, 18 şi 19. Progresul se face nu prin negare, ci prin practica unificării consecvente a tuturor lucrurilor cu Sursa. Unite cu Sursa, toate lucrurile încep să-şi manifeste asemănarea cu Sursa, şi orice aparenţă contrară va dispare, aşa cum ignoranţa dispare în prezenţa cunoaşterii, sau cum dispare umbra în prezenţa luminii. A avea în vedere adevărul înseamnă a deconspira iluziile. A lucra cu iluziile înseamnă a opera cu nimic şi a nu obţine nimic. Pentru a realiza ceva, trebuie lucrat cu acel ceva. Din nimic nu iese niciodată ceva.

Paragrafele 20 şi 21. Fie că faţa ta radiază de bucurie, fie că este umbrită de tristeţe, este aceeaşi faţă, dar apare sub influenţe diferite. Carnea este tot substanţă spirituală manifestată, fie că este bolnavă, fie că este sănătoasă. Trebuie schimbată doar influenţa căreia i se supune. Când conştiinţa este extinsă la adevărata ei stare de cunoaştere, totalitatea şi unicitatea lui Dumnezeu, atunci carnea vă manifestă automat această condiţie. Atunci are loc revenirea cărnii la starea ei adevărată, ca Substanţă strălucitoare a Cuvântului lui Dumnezeu.

Paragrafele 22 şi 23. Împărăţia Adevărului este pretutindeni în jurul nostru, şi singura schimbare pe care trebuie s-o facem este să abandonăm ideea că ea ar fi într-un loc îndepărtat. Tot ce este Dumnezeu, este în oameni, prin oameni şi imprejurul oamenilor, şi omul însuşi este inclus în totalitatea lui Dumnezeu. El nu poate face altceva decât să accepte asta, şi astfel, trăind în armonie cu această realitate, el devine conştient de ea.

Paragrafele 24 şi 25. Cauza şi efectul sunt una, şi a cunoaşte adevărul înseamnă a fi liber instantaneu. A-L cunoaşte pe Dumnezeu ca sănătate înseamnă a fi, instantaneu, sănătos. A-L cunoaşte pe Dumnezeu ca abundenţă înseamnă a fi, pe loc, dăruit cu abundenţă, căci una presupune sau include pe cealaltă. Nu poate exista nici o separare.

Paragraful 26. Trebuie să ajungem la realizarea faptului că suntem pe calea de întoarcere spre casa Tatălui, şi nu pe cea care ne îndepărtează de ea. Progresăm spre unitate, şi nu spre diversitate. Ţineţi minte că Dumnezeul nostru este Unul – acesta este cântecul sufletului care se întoarce la Tatăl.

Paragraful 27. Încheierea lecţiei ar trebui să fie destul de clară, dar poate fi ilustrată şi dezvoltată după înclinaţiile şi inspiraţia instructorului. Ideea principală a lecţiei este renunţarea la opiniile, fabricate de om, care l-au condus la sentimentul separării, şi aducerea omului la conştiinţa Unităţii sale cu întregul Universal, la identificarea lui cu întregul şi la accesul său spre tot ce există în Spaţiul Infinit.

CAPITOLUL VIII
OMUL

1. Aşa cum în lecţia precedentă era imposibil să studiem natura luiDumnezeu fără a-l include pe om, la fel în această lecţie va fi imposibil să abordăm omul fără un prealabil studiu despre Dumnezeu. Unul îl presupune şi pe celălalt, şi sunt inseparabili. Nu se poate să avem un rege fără regat, şi nu putem avea un regat fără rege. Este de neconceput să imaginăm un creator fără creaţia lui, şi cu siguranţă că nu poate exista creaţie fără un creator. Sunt doar două aspecte ale aceluiaşi lucru, şi nici unul nu poate exista fără celălalt.

2. Concepţia Maeştrilor despre om este că el, în starea lui adevărată, este permanent activ, şi este cel prin care Principiul lucrează, sau vine în manifestare. Adesea ei vorbesc astfel: Omul care Îl exprimă pe Dumnezeu; Omul care devine Dumnezeu; adevăratul Ideal de Atotperfecţiune; Dumnezeu în formă particulară, dar complet universal. Particularizarea formei apare, evident, numai prin gândirea omului. Concepţia Maeştrilor este permanent aceea că omul trebuie să facă alegerea, dar cu asta el nu poate niciodată să iasă din Întreg sau din Principiul, Spiritul total. Iar aceasta înseamnă, desigur, că omul niciodată nu se îndepărtează de adevărata sa fiinţă sau origine. Orice om este proprâul său factor de decizie, şi acest factor este, întotdeauna, unit în mod absolut cu Principiul, nefiind niciodată separat de el sau dependent de altceva decât de Principiu.

3. Omul, ca individ, niciodată nu poate fi un organism complet independent, căci el este, în mod inseparabil, unit cu întregul. Cum s-ar putea desprinde el din infinit? El singur îşi imaginează propria izolare, şi această imagine este singura sursa a limitării sale. Este ceva pur imaginar. Liberul său arbitru, sau dreptul de a alege, nu poate fi extins dincolo de imaginaţia sa căci, de fapt, el este totdeauna unit în şi cu sursa sa. El nu trebuie decât să iasă din propriile sale imagini inutile şi să accepte inevitabilul, şi atunci imediat el este în atitudinea sa corectă faţă de sistemul Universal. El este rege numai în sensul că are privilegiul de a formula legile Regatului, şi orice rege care desconsideră legile proprâului său regat nu va rămâne rege pentru prea multă vreme. Regele este supus legilor regatului, exact ca şi supuşii săi, şi toţi sunt unităţi ale aceluiaşi sistem în care legea domneşte permanent. Numai prin puterea de coeziune a legii, regatul se menţine într-o unitate armonioasă.

4. Omul este triunitar, dar această treime (trinitate) nu este despărţită niciodată; totdeauna este una. Veţi înţelege toate atributele fiinţei umane dacă veţi înţelege Omul. Grecii ştiau asta şi au exprimat-o în indemnul lor: Omule, cunoaşte-te pe tine însuţi! Este foarte evident că încă nu am început să ne cunoaştem pe noi înşine, propria noastră importanţă, Divinitatea noastră – Divinitate însemnând, desigur, că Omul este o parte a întregului şi, în această calitate, cunoaşte totul şi ESTE Totul în manifestare.

5. Un triunghi nu poate exista fără cele 3 linii care îi formează laturile şi care sunt legate totdeauna într-o unitate. Dacă ele nu sunt unite, atunci avem doar 3 linii şi nicidecum o trinitate. Trinitatea înseamnă unitate, şi este unitatea celor 3 elemente. Omul nu trebuie să se analizeze pe sine până ce nu-şi înţelege trinitatea, care implică diversitate. Omul se întoarce, evoluând, spre casa Tatălui, şi evoluţia sa în această direcţie constă în a se descoperi pe sine ca o unitate, poziţia nediferenţiată pe care el o ocupă în schema Universală.

6. Totdeauna este posibil ca omul să-şi dezvolte conştiinţa până la punctul unde ajunge asemenea lui Dumnezeu. Aceasta a fost ideea primordială din Dreptul Divin al Regilor. Nu era vorba ca regele să se impuna ca unic Cârmuitor Divin. toţi oamenii ar trebui să fie Cârmuitori Divini şi să guverneze ca Regi, dar totdeauna cu acea expresie a Iubirii care este Serviciul adus tuturor. Omul este una cu propria sa Divinitate, şi atunci el este permanent în Serviciu. Niciodată el nu se va ridica mai presus de altul. Dacă este egoist, el se distruge singur. Nu poate fi egoist pentru prea multă vreme. Regele din om apare prin simţul său de unitate cu întregul, iar egoismul apare din sentimentul că el este un ego separat în sine şi de sine stătător. De aceea, egoismul este cea mai mare violare a legii naturale a fiinţei sale şi produce cele mai dezastruoase rezultate.

7. Traducerea Bibliei este greşită acolo unde se spune că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Acel după trebuie înlăturat, astfel încât să se poată citi: Omul ESTE chipul lui Dumnezeu. Cuvântul după nu apare în original. Şi tocmai aici găsim ilustrarea problemei majore din concepţia ortodoxă. Ei toţi încearcă să-L vadă pe Dumnezeu după chipul omului şi, adoptând această atitudine, au creat ceva de neânţeles pentru om. Omul se poate înţelege pe sine, dar dacă Îl vede pe Dumnezeu ca fiind o altă personalitate asemenea sieşi, doar ca la o scară mai mare, atunci el nu poate să înţeleagă deloc

adevărata relaţie dintre sine şi sursa sa. Dar, dacă înţelege că este universal individualizat, sau că el este, ca individ, ceea ce este Dumnezeu la nivel universal, atunci el are o percepţie mai clară. Dacă înlăturăm acel după, atunci omul este imaginea lui Dumnezeu. Eu sunt Dumnezeu este marea afirmaţie. Ea aparţine omului, pe deplin. În vechea Sanscrită, chipul sau asemănarea exprima perfecta identificare. Numele şi natura cauzei şi efectului sunt permanent interschimbabile, căci fiecare este, în mod esenţial, complementul celuilalt. Activitatea cauzei este forma şi viaţa efectului.

8. Unii întreabă, foarte firesc, de ce spunea Isus mereu Eu sunt fiul lui Dumnezeu, dar niciodată nu spunea Eu sunt Dumnezeu. Dar aceasta este doar una din afirmaţiile sale. El spunea: Eu şi Tatăl suntem Unul. Mai târziu, traducătorii, nereuşind să înţeleagă fraza Sunteţi Dumnezeu în măsura în care Îl exprimaţi pe Dumnezeu, de aceea Îl exprim pe Dumnezeu în faţa voastră, au omis-o complet. Isus a mai spus: Cel care m-a văzut pe mine, L-a văzut pe Dumnezeu-Tatăl.

9. Trebuie să ne amintim şi că Eu sunt Dumnezeu era numele nerostit la antici. Ideea era că el nu trebuia rostit niciodată ca afirmaţie sonora. Rostirea lui se făcea în tăcerea propriilor lor suflete, şi singură situaţie în care el era rostit cu glas tare era în vibraţia naturală de autoritate, perfecţiune şi putere care se degaja din cunoaşterea interioară. Ideea este că Tatăl, care vede în taină, te va răsplăti pe faţă. Este numele Tăcut sau fiinţa Tăcută a lui Dumnezeu, realitatea lăuntrică şi universală a întregii creaţii. Într-o discuţie anterioară am amintit că un alt înţeles al afirmaţiei Eu sunt Dumnezeu este Eu sunt Tăcut. Eu sunt Dumnezeu este martorul tăcut dinlăuntrul omului, al unei realităţi Universale. Este numele ascuns în numele lui Isus Christ, şi numele tainic al oricărui om care respiră, şi acest nume este Respiraţia însăşi.

10. S-a considerat că este o blastemie să faci o astfel de afirmaţie cu voce tare, şi oamenii din vremea lui Isus au tălmăcit afirmaţiile lui ca referindu-se la faptul că NUMELE cel de nerostit era aplicăt lui însuşi. Dar el respecta legea misticilor şi nu l-a rostit, deşi multe din afirmaţiile sale îl presupuneau. Tu ai spus, Eu Sunt, Cel ce m-a văzut pe mine, L-a văzut pe Tatăl – toate implică acelaşi fapt dar, orice şi-ar fi spus El în inima lui, niciodată nu i s-a pus în seamă exprimarea Eu sunt Dumnezeu. Ideea este că omul ESTE cuvântul însuşi, şi însăşi prezenţa lui în Univers este dovada rostirii, nemaifiind necesară nici o altă repetare. La început a fost Cuvântul – şi cuvântul a devenit carne, iar când în creaţie apare omul, el ESTE acel cuvânt de nerostit în sunete şi silabe, căci el este cuvântul desăvârşit, aşa cum se prezintă. Dacă Eu Sânt un anumit lucru, întruparea lui vie, atunci acel lucru este vizibil şi nu mai are nevoie de nici o altă imagine. Orice lucru rostit din această conştiinţă este autoritatea Universului vorbind cu toată puterea din Cer şi de pe Pământ.

11. Această idee era cuprinsă în afirmaţia Înainte de Avraam, Eu Sunt, ca aspect formal al Dumnezeului universal, căci Dumnezeu întotdeauna a fost şi va fi, în mod evident. El se referea direct la vechea lege Sanscrită a lui Avraam (Abraham): A-Brahm – lumina – un Dumnezeu. Apoi a venit David, Purtătorul-Luminii, cel ce a adus Lumina întregii omeniri, şi Maria, Receptorul Principiului Creator. Puteţi aduce totul până la Avraam, care înseamnă Copilul Christ, Uniunea tuturor forţelor pentru a ilustra în faţă lumii Idealul Christic – că omul este Dumnezeu.

12. Nu ar trebui făcută nici o distincţie între Omul Universal şi omul individual. Nu se poate face vreo deosebire, aşa cum nu se poate face nici o deosebire între circumferinţa şi centrul unei sfere. Cele mai multe probleme, aici au apărut. Omul nu se poate diviza. Omul este Unul, una cu Dumnezeu. Adevărata afirmaţie a lui Isus a fost Eu şi Tatăl meu suntem Unul, şi el a dus-o şi mai departe atunci când a spus: Când vă rugaţi, rugaţi-Vă Christului lui Dumnezeu
; voi înşivă sunteţi cuprinsi în Christ.

13.Maeştrii nu vorbesc despre Om şi Dumnezeu. În concepţia lor, aceştia sunt totdeauna unul. Nu există nici un fel de separare. Nu există preot separat de congregaţia sa. Există congregaţia şi preotul – toţi fiind unul.

14. Huxley, Darwin şi alţii ca ei au adus multe argumente pentru ideea omului muritor, şi au încercat să-i stabilească originea umană sau animală, în speranţa de a înlătura teoria creaţionistă. Atitudinea Maeştrilor este aceea a Divinităţii omului; că el este de origine Divină, nedespărţit de Divinitatea sa. Darwin, Huxley şi ceilalţi au argumentat ca nu există nici un Cap conducător, şi acesta este motivul eşecului lor. Ei n-au reuşit deloc să ajungă la Principiu. Ultima afirmaţie a lui Darwin a fost: Dincolo de tot ce am construit, Principiul rămâne încă un mister pentru noi. Nu există efect fără cauză, şi este imposibil să înţelegem efectul fără a lua în considerare cauza.

15. De aceea spune Emil, cu o simplitate copilărească: Puteţi face aceste lucruri la fel de uşor ca şi noi. Aceasta a fost şi raţiunea marilor opere ale lui Isus, care Lasă deoparte orice urmă de egoism. Aceste lucruri, şi altele mai mari, le veţi face.

16. Omul, ca identitate separată, nu poate face nimic. Eu, de la mine, nimic nu pot face spunea Isus. În izolare, omul este ca un tramvai al cărui troliu a sărit de pe cablu. El a pierdut contactul cu puterea generatoare care este marea cauză a oricărei manifestări. Activitatea aceasta, care este cauza, nu este doar puterea generatoare, ci este şi efectul însuşi, şi singurul mod în care omul poate merge mai departe este păstrându-şi contactul cu ceea ce l-a proiectat înainte, în prim-plan. Tatăl din mine, El este Cel care face lucrarea. Cauza trebuie să fie întotdeauna forţa activă dinlăuntrul efectului, căci efectul nu se poate propulsa singur.

17. În călătoriile noastre am văzut multe popoare, diferite între ele ca înfăţişare şi obiceiuri. Maeştrii le văd pe toate în lumina unicei conştiinţe. Dacă le gândim ca faze diferite ale conştiinţei, atunci putem determina o separare a noastră de Unul. Singura diferenţă este la exterior, căci toate sunt motivate de acelaşi ideal, care este Christul, Dumnezeu Eu Sânt din fiecare. Trebuie să-i vedem pe toţi oamenii numai din acest punct de vedere, dacă vrem să scăpăm de aparenţele diferenţe exterioare. Când această viziune interioară devine exteriorul, atunci nu mai poate exista nici o deosebire exterioară, deci nici o contradicţie, nici o confruntare, nici un război. Există multe seminţe şi bulbi, dar când fiecare s-a dezvoltat pe deplin în forma exterioară, atunci toate alcătuiesc aceeaşi Natură armonioasă.

18. Din acest punct de vedere văd Maeştrii reâncarnarea. Ei spun ca ea nu este necesară. Este doar o ipoteză omenească. Maeştrii spun că, dacă în centrul camerei se află o lumină, atunci cea mai bună cale de a atinge lumina este să mergi drept spre ea. De ce să te învârteşti în cercuri în jurul ei? Dacă mergi drept spre lumină, o primeşti şi o asimilezi, şi atunci ai terminat complet cu orice reâncarnare şi karma. Doar refuzul omului de a merge direct spre punctul central, realitatea vieţii, este cel care îl menţine în roata nesfârşitei mişcări. Dacă va acceptă realitatea centrală care este lumina ce luminează orice om venit pe lume, atunci el va fi ajuns la ea şi toate ocolurile lui se vor sfârşi, şi el îşi va atinge ţelul.

19. Toate aceste mari probleme care tulbură mintea omului sunt complet depăşite atunci când el trăieşte viaţa Maeştrilor, sau viaţa propriei sale conduceri, a adevăratului Eu interior. Afirmaţia fermă a lui Isus a fost că Adevărul te eliberează. Refuzând să accepte frazele negative, omul scăpa de ideea că nu este Dumnezeu. Afirmaţia Eu sunt Dumnezeu, păstrată curent ca o realitate secretă dinlăuntrul propriei sale fiinţe, îl eliberează de afirmaţia negativă că el nu este Dumnezeu. Întotdeauna este mai bine să susţinem adevărul decât falsul.

20. Însăşi abilitatea ta de a-l analiza pe Eu Sânt este o dovadă spirituală directă a Divinităţii. Dacă n-ar fi trebuit analizat, nu l-ai fi putut analiza, şi nu ţi s-ar fi întâmplat nici măcar să incerci o analiză.Trebuie doar să accepţi Divinitatea, fără gânduri sau afirmaţii negative despre ea, ca să fii Una cu ea. Analiza, şi orice efort de a o formaliza, te ţin departe de ea. Chiar şi în mecanică, producem un lucru şi apoi ne bazăm pe el. Toate încercările de a-l analiza mai înainte indică doar imposibilitatea lui. Acesta este adevărul în orice pas din progresul nostru material. Cu atât mai mult se aplică această procedură lucrurilor aflate complet în afara sistemului actual al gândirii umane. Aeroplanul n-a fost deloc acceptat ca o posibilitate, până ce n-a zburat efectiv. O primă analiză spunea că el nu poate zbura. Astăzi avem o sumedenie de explicaţii legate de el. Întotdeauna trebuie să vină mai întâi faptele, şi de acestea trebuie ţinut seama mai departe.

21. Dacă eşti extrem de prudent şi nu ai o completă conştientizare a sinelui, aceasta poate apare ca şi cum ai păstra ideea Divinităţii tale printr-o credinţă oarbă, dar aşa ceva nu este necesar. Dar, dacă o accepţi numai printr-o credinţă oarbă, iarăşi ai făcut o separare şi niciodată nu vei ajunge la ţintă. Este mult mai bine să spui pot şi să mergi direct la Eu Sânt. Pot este faptul potenţial, dar Eu sunt este împlinirea lui în conştiinţă. Isus a spus: Eu Sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Niciodată nu poţi fi ceea ce nu eşti, şi nici altceva decât ceea ce EşTI. Dacă tu crezi că poţi deveni ceva, orice, atunci EşTI acel lucru. Într-adevăr, nu este vorba de a deveni, ci de A FI. Acceptând atitudinea lui nu pot, în orice situaţie sau circumstanţă, ai acceptat o divizare. Isus a spus că nu poţi face compromisuri cu păcatul, nu poţi să deviezi de la o realitate şi să şi exprimi acea realitate.

22.Când Isus a primit sugestia de a preschimba pietrele în pâine, El a realizat că pietrele erau deja în existenţă şi în manifestare, şi El nu avea nevoie să le preschimbe în pâine, căci putea întinde mâna şi pâinea era acolo. Ceea ce trebuie să fie, ESTE, aceasta este învăţătura Maeştrilor. Dacă El avea nevoie de

pâine, atunci nu avea nevoie să se ocupe de pietre. El ştia că, dacă era nevoie de pâine, ea era deja în existenţă, şi tot ce trebuia să facă El era doar să mulţumească pentru ea.

23. Omului i-ar fi imposibil să aibă nevoie de ceva dacă acel lucru nu ar exista deja. Aţi avea nevoie de aer dacă acesta nu ar exista deja? Nevoia indică realitatea faptului, şi tot ce trebuie să facă cineva este să renunţe la ideea de nevoie şi să accepte ca faptul implicat (de care are nevoie) este deja existent. Ceea ce trebuie să fie, ESTE. Acest lucru este adevărat şi cu privire la aşa-zisa limitare a corpului fizic. Este doar o influenţă hipnotică a minţii. Nu are nici o bază în realitate. Omul a adus în existenţă nu trupul, ci ideea materialităţii. Trupul muritor este trupul hipnotic şi, când omul se trezeşte din starea lui de hipnoză, toată această experienţă îi pare doar un coşmar. El se trezeşte ca să nu mai viseze. Dacă el simte nevoia unui trup spiritual strălucitor, fără limitări şi exprimând gloriosul Trup de Lumină care este visul său etern, aceasta este prevestirea, în conştiinţa sa, a deplinei sale treziri. Gândul, nevoia, dorinţa este dovada faptului că o asemenea stare există deja pentru el, şi singura sa treabă este de a-i acceptă existenţa. Această stare ideală ESTE adevărata stare a omului.

24. Acest trup nu are nevoie să fie spiritualizat. El este deja spiritual, dar falsa credinţă a omului despre el a încuiat minţile în faţa strălucirii şi nelimitării sale. Spiritul este, totdeauna, Spirit. Omul creează materialitatea. Există un singur trup, şi acela este Spiritual. Este Templul Dumnezeului Celui Viu, şi Dumnezeu este în Templu; să se bucure tot pământul în faţa lui Dumnezeu. Dacă spui că trupul este material, îl negi pe Dumnezeu şi profanezi Templul. Dacă spui că trupul, sau orice condiţie adevărată, este ceva material, îl negi pe Dumnezeu. Slujeşti o condiţie materială mai mult decât lui Dumnezeu. Aşa se ajunge în hipnoză. În clipa când Îl negi pe Dumnezeu, eşti în influenţa hipnotică, şi la fel în clipa când vezi trupul ca fiind material.

25. Trupul este un instrument prin care se exprimă Dumnezeu. Este cel mai măreţ instrument cunoscut, pentru exprimarea Spiritului. Este adus pe lume anume ca tu să-L exprimi pe Dumnezeu în orice clipă. Nu ca să exprimi materialitatea, hipnoza sau psihismul; nu ca să ilustrezi fenomene, ci ca să exprimi Spiritul. Noi suntem Dumnezeu. Nu putem face vreo separare şi, dacă refuzăm complet orice separare, atunci ne detaşăm de orice condiţii materiale şi de orice fenomene psihice. Aşa ajunge omul să cunoască şi să înţeleagă Unica Prezenţă şi Unica Putere. Totul este Unul, o Unica Putere, o Unica Realitate. Şi toate lucrurile lucrează şi operează în această Unică Putere şi Prezenţă, în acord cu propria ei lege. Nu se amestecă cu nici o altă noţiune, şi acţionează, ea însăşi, în tot domeniul său.

26. Nu puteţi face nici o diferenţiere între sufletul individual şi Sufletul Universal, sau Supra-Eul. Adică nu le puteţi despărţi. După cum spunea Isus, asta ar însemna să divizăm Principiul lui Dumnezeu. Există o generalizare în care lucrează fiecare fiinţă omenească, dar este vorba de un ansamblu de Unităţi Universale. Există identitate individuală, dar sunteţi Unul în ansamblul de Unităţi Universale. La fel este cu orice fiinţă umană. toţi sunt unul şi acelaşi, operând în aceleaşi condiţii armonioase. Mereu în armonie. Nu diferenţiindu-se de armonie, ci reuniţi în armonie.

27. Un om-Dumnezeu este un geniu, Christ înălţat, omul exprimându-L pe Dumnezeu fără rezerve sau limitări. Motivul pentru care copiii manifestă adesea o neobişnuită genialitate este doar faptul că ei încă nu au fost hipnotizaţi de ideea limitării pe care o au cei din jurul lor. Dacă ei continuă să scape de acest val hipnotic, atunci ei rămân genii, exprimând Eul Divin în experienţa lui terestră. Ei nu au experienţa pământului, ci totdeauna pe cea a universalităţii lor şi a Eului lui Christ.

28. A fi Maestrul, Eul, iată marea noastră lucrare dintotdeauna. Maeştrii din Orient spun că în America se află nu mai puţin de 130 de milioane de Maeştri. Asta înseamnă că orice om este un Maestru. Desigur, acelaşi lucru este valabil în toată lumea. Pentru Maeştri, toată lumea este plină de Maeştri. Orice individ ESTE un Maestru. Chiar limitarea omului este, pentru ei, o dovadă a calităţii sale de Maestru, căci numai un Maestru poate reuşi să pară ceea ce nu este.

29. Cea mai măreaţă ilustrare a Principiului este ceea ce lumea numeşte, de obicei, apariţia unui Avatar sau Mântuitor. Aclamaţia Iată Regele! arată omul care trăieşte în strâns acord cu Principiul, şi nu că soseşte un mare personaj. Alţii aclamă în el Avatarul sau geniul. El este doar un om ferm stabilit în conştiinţa care este, potenţial, Regele din fiecare om. Numai că el a avut curajul şi convingerea de a se lua pe sine drept ceea ce este. Regele nu poate greşi, căci atunci când în el se strecoară eroarea, în clipa când omul acceptă că este mai puţin decât un Rege, mai puţin deci Divinitatea sa, el deja a coborât sub propria sa natură de Rege. Regele este Maestrul, Geniul, exprimându-se pe sine în adevărata sa natură, şi în asta constă regatul său. El se conduce pe sine, căci este în propräul său regat. Această natură Regală care este

el, este şi mesajul său pentru toţi oamenii. Nu faptul că el este Rege, ci ca orice om este Rege în proprâul său regat, este proprâul său conducător, cârmuitor peste sine şi mediul său, căci el trăieşte în realitate; el trăieşte aşa cum este, şi într-un regat al lucrurilor aşa cum sunt ele cu adevărat. Aceasta este Calea pe care o arată el celorlalţi, sau viaţa care, trăită de el, devine calea vieţii întregii omeniri.

30. Apariţia sau reapariţia pe pământ nu depinde de nici o condiţie de desăvârşire spirituală, căci El este asta în totalitate. El păşeşte drept prin orice evoluţie şi trăieşte totdeauna unit cu Spiritul. Ideea evoluţiei aparţine omului şi propriilor sale teorii. Maestrul doar a acceptat starea în care a fost creat de la început, chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, natura întrupată a Infinitului sau a Divinităţii.

31.Aceste suflete iluminate, Maeştri sau Avatari, nu scriu cărţi din cauza simplităţii vizibile a învăţăturilor lor. Nu mai este nimic de spus sau de scris despre Eu Sânt, căci acesta este complet în sine. Viaţa trăită de ei este revelarea Lui, este cartea deschisă a vieţii revelate, şi nu are nevoie de altă mărturie decât ea însăşi. Când ajungi pe culme, tragi scara după tine. De aceea, nu este nici o învăţătura de dat. Există doar realitatea vieţii, Adevărul vieţii revelate în ea însăşi, aşa cum a fost şi va fi mereu. Paşii (treptele) despre care vorbeşte şi scrie omul sunt doar grade de renunţare la falsitate. Mai bine ar renunţa deodată la tot falsul, căci gândind că ai ajuns, eşti acolo, cum spun Maeştrii.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragrafele 1 şi 2 ne readuc la eterna Unitate a tuturor lucrurilor şi la relaţia indestructibilă dintre Dumnezeu şi om. Acest punct nu poate fi accentuat prea mult, căci iluminaţii au spus întotdeauna că nu există Dumnezeu şi omul, ci numai Dumnezeu. Omul este unit în şi cu Infinitul, şi atunci conţine în el însuşi toate potenţialităţile Infinitului, şi orice lucru din Infinit îi este accesibil. Omul este Una în şi cu Universul.

Paragrafele 3, 4 şi 5. Omul nu poate fi un organism independent în Univers, căci toată fiinţa lui este dependentă de sursa din care a venit, şi desăvârşirea lui este complet dependentă de locul pe care şi-l asumă în Univers. Aceasta este întoarcerea fiului risipitor spre casa Tatălui său, locul în care el locuieşte şi trăieşte în relaţie cu sursa sa. De la sine, el nu poate fi nimic.

Paragraful 6. Divinul drept al Regilor, Divinitatea omului, constă în exercitarea puterii pe care i-o conferă poziţia lui în Univers; nu controlându-i pe alţii, ci guvernând în proprâul său regat, el însuşi supus legii care guvernează toate lucrurile. Mai mare este cel care îşi conduce proprâul Spirit, decât cel care a supus un oraş. În autoguvernare stă desăvârşirea Maeştrilor. Maestrul nu vorbeşte despre desăvârşirea lui.Christ n-a încercat să dezvăluie propria sa Divinitate, ci să-i facă pe toţi să-şi cunoască propria lor Divinitate.

Paragraful 7. Omul este personificarea Principiului Divin sau individualitatea Universului. Omul este Dumnezeul personal, sau întruparea Universalului şi Impersonalului.

Paragrafele 8, 9 şi 10. Eu Sânt nu tine de sentimentul omului despre sine însuşi, ci de omul ideal proiectat de Supra-Eu. De aceea, înţelepţii niciodată nu declară lumii Eu sunt Dumnezeu. Ei ştiu asta înlăuntrul lor, o mărturisesc în faţa lui Dumnezeu, dar în faţa lumii ei sunt exprimarea acestui adevăr şi Lasă asta să stea drept mărturie pentru ei. Aceasta este arca legământului, acceptarea tăcută a legăturii secrete care există între creator şi cel creat.

Paragrafele 11, 12 şi 13. Brahm era un nume al lui Dumnezeu şi însemna Un Dumnezeu. Înainte ca Eu să fi fost Dumnezeu individual, eram Dumnezeu Universal, căci unul depinde de celălalt. Ei sunt unul şi acelaşi lucru, totdeauna au fost aşa şi totdeauna vor fi aşa. Eu Sunt pururea cu tine.

Paragraful 14. Nu poate exista nici o realitate materială a omului, căci materia nu produce inteligenţă, şi nici inteligenţa nu atinge Spiritul. Spiritul este cauză şi astfel îşi înzestrează creaţia cu puterea de gândire şi de exprimare sau fiinţare. Nu există, pentru nici un lucru, vreo determinare în afară de exprimarea Spiritului sau cauzei,

Paragrafele 15 şi 16. Obiceiul de a atribui altora anumite puteri, şi de a le nega pentru sine, este ceea ce îl tine pe om departe de propria sa desăvârşire. Ar trebui păstrată totdeauna ideea că dacă el a reuşit, şi eu pot reuşi, căci ceea ce este potenţial în unul, este pentru toţi. Omul ajunge la culmea realizării sale doar prin revelarea proprâului sine. El atinge sau manifestă ceea ce Eu Sânt, – aceasta trebuie să fie ideea, întotdeauna.

Paragraful 17. A-i vedea pe toţi oamenii ca fiind întruparea aceluiaşi personaj atotputernic, a-i vedea pe toţi ca fiind Christ, înseamnă a dizolva pe loc toate deosebirile, căci lucrurile egale cu acelaşi lucru sunt totdeauna egale între ele. Acesta este secretul noii ordini a lucrurilor, în care pacea şi bunăvoinţa vor domni pe pământ. Lăcomia şi lupta nu se pot dezvolta decât din sentimentul diferenţierii.

Paragrafele 18 şi 19. Oare nu putem înţelege, o dată pentru totdeauna, că toată această goană încolo şi încoace, pe pământ, este complet nelalocul ei, şi că ea se datorează numai faptului că ocolim aspectul esenţial? A accepta realitatea esenţială a vieţii înseamnă a te elibera complet de toate ideile şi procesele care sunt mai prejos de realitate. Dacă izbândeşte, omul se eliberează din procesele care l-au condus la izbânda, şi trebuie să înveţe să-şi inceapă viaţa de la inceputurile sale, adică de la Dumnezeu.

Paragraful 20. Ceea ce omul concepe, poate dobândi spune un dicton vechi, dar care are un înţeles şi mai înalt, căci ceea ce concepe omul, el ESTE. Este tot atât de imposibil să concepem un lucru care nu este deja real, pe cât este de imposibil să respirăm acolo unde nu este aer. Funcţia dinlăuntrul fiinţei omului este dovada faptului de care se ocupă acea funcţie. Ar fi imposibil ca un strigăt să iasă din fiinţa omului, dacă nu ar exista deja acolo energia lui, realitatea deplină din fiinţa lui Dumnezeu . Iar faptul precedă dorinţa din om, căci dorinţa este recunoaşterea faptului şi a existenţei lui.

Paragraful 21. Prudenţa te întârzie; îndrăzneala nu este riscantă când este vorba de fapte. Este mai bine să accepţi că este la fel de adevărat pentru tine ceea ce a fost deja demonstrat în viaţa altora.

Paragraful 22. Nu este nevoie să converteşti o formă într-o altă formă, căci cealaltă este deja acolo, la fel de reală. Mintea trebuie antrenată să ştie asta, să lucreze în domeniul realităţii, şi nu să incerce mereu să transforme ceva într-o altă forma a realităţii. 2+2=4 şi 3+3=6, şi nu este necesar să incerci să le schimbi între ele. Ambele sunt deja fapte manifestate.

Paragraful 23 este o continuare aceluiaşi adevăr.

Paragraful 24. Nu îţi preschimbi trupul, nici nu preschimbi lumea ta, ci doar recunoşti realitatea şi abandonezi toate noţiunile false despre orice.

Paragraful 25. Trupul este deja Templul Dumnezeului Celui Viu. El trebuie eliberat de mânuitorii de bani, de cei ce compară valori, de ideea profitului individual. Domnul Oştirilor şi Regele Regilor trebuie admis în conştiinţă, pentru ca El să poată exprima, prin trup, ceea ce ESTE.

Paragraful 26 este limpede.

Paragraful 27. Maestrul, Geniul, omul-Dumnezeu, sunt toţi unul şi acelaşi lucru, şi acesta este doar omul ca OM, fiind El Însuşi, mai presus de opiniile experienţei rasei sale.

Paragraful 28. Nu există, pentru om, altă lucrare de întreprins decât să fie Eul, căci atunci când apare Eul, omul intră în planul desăvârşirii. Chiar şi aşa, el este pururea în lucrare, căci abia atunci începe lucrarea cu adevărat.

Paragraful 29. Eul Divin al fiecărui om este Avatarul, Mântuitorul propriei sale fiinţe, dar omul trebuie să-şi accepte Mântuitorul, să fie acest Eu.

Paragraful 30 este o continuare a paragrafului 29.

Paragraful 31. Omul ajuns în starea sa divină este cartea vieţii deschisă în faţa tuturor oamenilor, sigiliile ei sunt rupte şi omul apare aşa cum este el cu adevărat.

CAPITOLUL IX
VIAŢA

1. Viaţa Maeştrilor este Viaţa aşa cum o trăiesc ei. Ei trăiesc viaţa aşa cum este ea. Atitudinea lor faţă de viaţă este că ea este acţiunea Principiului Unic, niciodată divizat sau separat de sursa sa. Ei trăiesc viaţa în acord cu Principiul şi astfel le arată tuturor modul de a trăi în adevărul Principiului Vieţii. Pentru ei, viaţa nu este o teorie a existenţei, ci un fapt real, fără început şi fără sfârşit. Individul trebuie să ajungă la acea atitudine faţă de viaţa care apare prin consecvenţa gândirii în sensul vieţii. Ei spun că viaţa este Dumnezeu care se exprimă prin individul uman, cel mai înalt şi mai ales canal prin care se manifestă viaţa. Astfel, viaţa se poate manifesta într-o activitate spontană sau într-o formă mai completă prin individul uman.

2. Maeştrii văd Viaţa Unică emanând în şi prin toate lucrurile. De fapt, orice lucru existent este însăşi esenţa acestei Vieţi Unice. Fiinţa umană defineşte începutul vieţii doar ca momentul în care forma sa vine în existenţa prin care se poate manifesta viaţa, când, în realitate, viaţa există inaintea formei şi chiar ea a produs forma. Începutul este doar al formei, nu şi al vieţii. Viaţa a existat şi va exista întotdeauna. Dacă diferenţiem viaţa, sau dacă o măsurăm în vreun anume fel, o putem manifesta în acea formă. Ea, de la sine, curge liber şi universal, fără întrerupere sau limitare. În consecinţă, putem alege şi folosi această forţă a vieţii, cum s-ar spune, într-o manieră degenerată, în care nu-i permitem să se manifeste la cel mai înalt nivel sau potenţial al ei. Fiinţa umană o poate folosi astfel, dar aceasta este doar greşala individului sau a grupului, şi nicidecum o lacună a vieţii. Viaţa, dacă îi permitem asta, este activitatea atotcunoscătoare, atotvăzătoare şi atotprezentă a Principiului. Dacă o lăsăm să curgă prin noi cu cele mai înalte atribute ale sale, atunci nu vom putea trăi altfel decât exprimând chiar aceste condiţii care se află în natura ei.

3.Când acceptăm viaţa aşa cum este, trupul devine o unitate vie, însufleţită, exprimând viaţa în cel mai înalt grad. Cauza pentru care ea nu se exprimă în cel mai înalt grad este limitarea pe care indivizii umani o atribuie vieţii. O trăim în fel şi chip când, în realitate, există un singur fel de a trăi, şi aceasta este viaţa în expresia ei cea mai deplină.

4.Concepţia Hindusă despre cei 70 de ani de viaţă ai omului este că aceasta ar trebui să fie vârsta marii desăvârşiri a omului. La vârsta de 70 de ani, omul ar trebui să atingă maturitatea spirituală şi cele mai mari realizări ale vieţii sale. După aceea, ei spun că omul ar trebui să trăiască de 5 ori perioada necesară atingerii acestei maturităţi. Lumea Occidentală a pierdut complet din vedere această idee.

5. Omul nu ar trebui să fie limitat nici la acest interval de timp. Maeştrii nu limitează deloc omul. Dacă ajungi la 70 de ani, ar trebui să realizezi pe deplin viaţa şi toate condiţiile ei. Asta nu înseamnă că-i pui limite. De 5 ori acest timp, nu este o limită, căci îl poţi face de 5000 de ori, dacă vrei. Omul, după ce a atins 70 de ani, de obicei începe să gândească mai mult în sensul Spiritului. Această tendinţă începe să apară după vârsta de 40 de ani.

6. Când Isus a spus În mijlocul vieţii, voi sunteţi în moarte, el nu-I avertiza pe oameni că permanent au în faţa lor moartea. El îşi exprima uimirea faţă de condiţia morţii la oameni, când ei trăiesc continuu în mijlocul vieţii. Omul are nevoie doar să trăiască viaţa aşa cum este, s-o accepte aşa cum este, şi nu să o măsoare în ani şi după standarde materiale. Eşti viaţa eterna, chiar aici şi acum, dacă doar recunoşti asta. Dar viaţa nu este ceva care trebuie să vină; ea este aici chiar în această clipă pe care o trăieşti. Oamenii s-au îndepărtat de viaţa care ESTE, încercând să trăiască în trecut sau în viitor. Dar trecutul este mort, iar viitorul abia se naşte în eternul acum. Toată Viaţa Spaţiului Infinit curge în acest moment prezent, şi oricine doreşte, poate să soarbă liber din ea. Nu este nevoie nici măcar să incerci să trăieşti etern căci, dacă eşti cu adevărat viu, te afli în viaţa eternă şi tot ce ai de făcut este s-o trăieşti. Uită trecutul, nu încerca să te proiectezi în viitor, căci ACUM este singurul timp acceptabil. Eşti în eternitate ACUM.

7. Există concepţia că Maeştrii adesea îşi dobândesc iluminarea în primavara celui de-al 37-lea an al lor. Dar nu există limitare, cu excepţia celei stabilite de individ. 37, în Sanscrită, înseamnă Eternitate, căci poţi repeta 37 sau 7 ori de câte ori doreşti, prin la completarea octavei. Nu este vorba neapărat de ani, ci de extinderea conştiinţei individuale în Universul Vieţii sau în adevărata ei expresie spirituală.

8. În loc ca trezirea omului să fie tratată ca o chestiune de ani, pur şi simplu este vorba că el devine matur în sine, şi atunci multe din ideile date lui de către rasa sunt anulate în maturitatea sufletului său. Ideile false sunt alungate din conştiinţă, aşa cum mugurele care se deschide dă la o parte frunzuliţele care îl înfăşoară şi floarea dinlăuntrul răsare la lumină. Nu este vorba de o a doua copilărie, când bătrânul devine

copilăros, ci el devine doar acel copil capabil să intre în Împărăţie. El pierde simţul importanţei lumii materiale şi a numeroaselor ei probleme, şi începe să trăiască realizând viaţa aşa cum se dezvoltă ea în el.

9. Oamenii noştri de ştiinţă ne spun că nici un trup omenesc nu-şi continuă existenţa mai mult de 7 ani. Adică, toate celulele corpului sunt complet reânnoite la fiecare 7 ani. Asta nu înseamnă că limităm viaţa, căci viaţa se desfăşoară în cicluri şi nu în ani, iar un ciclu nu poate fi limitat. El nu are început şi nu poate ajunge să se termine. Este procesul etern de desăvârşire şi reînnoire care are loc în instrumentul prin care se exprimă viaţa. Viaţa nu se încheie la 7 ani, şi nu se încheie niciodată. Viaţa este eternă. Nu există nimic care să nu aibă viaţă. Toate planetele sunt vii. Orice lucru are viaţă. Piatra are viaţă.

10. Când exprimăm viaţa în adevărata şi nelimitată ei formă naturală, putem fi şi suntem propriile noastre cărţi şi propriii noştri învăţători. La fel, dacă puteţi percepe faptul că toate celulele corpului nostru sunt reânnoite la fiecare 7 ani, atunci puteţi începe să realizaţi posibilităţile vieţii. Dacă vă menţineţi mintea într-o continuă reînnoire pe măsură ce evoluează procesele vieţii, veţi începe să vedeţi că viaţa poate merge înainte la fel de bine, ciclu după ciclu, continuu. Mugurii unui copac sunt la fel de tineri, indiferent de vârsta copacului. Iar mugurele conţine în el întregul copac. Acel copac nu îmbătrâneşte decât prin limita de ani pe care i-o atribuie omul. Nimic nu îmbătrâneşte altfel decât prin conceptul pe care i-l aplică omul. Scripturile spun că omului i-a fost dată stăpânirea asupra tuturor lucrurilor. Viaţa nu poate fi măsurată în ani, şi trebuie să încetăm s-o mai măsurăm astfel. Viaţa poate fi măsurată doar prin ea însăşi, şi este eternă, atotprezentă şi nelimitată. Ea este acţiunea vitală a întregului sistem numit Universul sau Dumnezeu. Omul atribuie limite de timp prin descrierea timpului după cum îi convine, dar această descriere nu limitează viaţa sau timpul în nici un fel, decât în privinţa propriilor lui posibilităţi de manifestare.

11. Acesta este, după toate probabilităţile, singurul plan şi singura situaţie în care este recunoscută moartea. Christ a spus: Lăsaţi morţii să-şi ingroape morţii. Omul adevărat nu pune limite de timp. Numai omul muritor face asta. Ajungem în starea muritoare sau fizică numai plasându-ne în timp sau descriind timpul după interesele omeneşti. Am ţinut-o tot aşa şi am construit o lume întreagă de presupuneri, o mare barieră de iluzii între noi şi condiţia cea adevărată. Am fost învăţaţi să credem că este o barieră de netrecut. În consecinţă, mulţi dintre filosofii noştri au spus că viaţa este ceva imposibil de cunoscut şi de descifrat. Desigur că n-o poţi descifra atunci când pui bariere în faţa ei.

12. Viaţa Maeştrilor nu tine de ceea ce lumea ar numi ocupaţii aducătoare de câştiguri. Ei au depăşit aşa ceva. Viaţa lor este totdeauna pentru a sluji, a servi, mulţi dintre ei mergând din loc în loc şi ajutând în ceea ce noi vedem ca fiind activităţi materiale, cu lucruri materiale. Niciodată nu i-am văzut acceptând de la cineva ceva pentru ei înşişi. I-am văzut mereu dăruind hrană, haine şi lucruri de toate felurile. Un Maestru este un slujitor. Dacă el este Maestru, atunci este deasupra lumii şi lumea nu-I poate dărui nimic. El trebuie să inverseze procesul şi să dăruiască el lumii.

13. În această slujire, ei nu par să-i caute pe oameni, şi nici oamenii nu-i caută pe ei în mod special. Maeştrii se întâlnesc cu cei care au nevoie de ei în viaţa lor cotidiană, în timp ce merg printre oameni. De asemenea, ei ajută, într-o atitudine universală, prin gândire şi meditaţie. Ei proiectează, mental, în lumea întreagă, condiţiile perfecţiunii. Desigur, dacă un individ le cere ajutorul, întotdeauna îl primeşte imediat. I-am văzut ajutând nu numai indivizi, ci şi mari grupuri de indivizi. Dar chiar dacă îşi continuă lucrarea, ei emit vizibil, în toată lumea, vibraţiile care, în timp, vor vindeca ceea ce ei tratează local. Ei spun că este necesar să lucreze local pentru a-i ajuta pe oameni să înţeleagă mai bune şi, în multe cazuri, o mai bună înţelegere vine prin furnizarea de hrană, haine sau condiţii de trai mai bune.

14. Maeştrii merg printre oameni şi oamenii îi cheamă foarte adesea în ajutor, iar situaţiile lor sunt ameliorate aproape imediat. Ajutorul dat este doar ca să le arate oamenilor o cale mai bună de a se realiza, decât cea pe care o folosesc ei pe moment. Ei nu merg deloc în lume ca să predice şi să facă prozeliţi. Ei merg printre oameni, iar aceia care îi recunosc le pot cere ajutorul în orice fel doresc – pentru vindecare, hrană, veşminte sau adăpost – şi îl primesc. Dar li se arată că ei înşişi fac asta, şi nu Maeştrii. Ei primesc nu ceea ce au Maeştrii, ci ceea ce ei înşişi au creat prin propria lor atitudine mentală; nu ceea ce are altcineva, ci exact ceea ce au ei înşişi şi le aparţine. Oricum, asta nu înseamnă neapărat că trebuie să ceri ajutor ca să fii ajutat.

15.Afirmaţia că lucrătorul îşi merită plata nu înseamnă că se poate face comerţ cu a-i vindeca pe alţii. Ea înseamnă că individul care slujeşte astfel este demn de o viaţă mai înaltă, este demn să devină un Maestru şi nu un slujitor. Bineânţeles că Maestrul este cel mai mare servitor, căci întreaga lui viaţă este petrecută în serviciul tuturor, acesta fiind domeniul în care el lucrează şi îşi exprimă desăvârşirea.

16.În ce priveşte hrana, Maeştrii consumă mult mai puţin decât noi. I-am văzut mâncând nu mai mult de 3 boabe de orez pe zi, dar ei asimilează destulă substanţă pranică pentru a-şi întreţine corpurile pe lungi perioade de timp, dacă este nevoie. Ei mestecă foarte bine hrana. Pot mesteca aceste 3 boabe de orez toată ziua dar, când au terminat, au preluat destulă prana ca să-şi poată menţine trupul în formă cel puţin 24 de ore. Ei nu au nici o oră fixată pentru masă, căci ei nu lucrează cu timpul aşa cum îl măsoară oamenii. Mănâncă atunci când simt nevoia. Niciodată nu i-am văzut respectând vreun program de masă, aşa cum respectăm noi. Pot trăi complet fără hrană timp de sute de zile.

17. Din câte ştim, ei dorm foarte puţin, nu mai mult de două ore pe zi, şi în aceste două ore ei sunt perfect conştienţi. Este binecunoscut faptul că poţi trăi fără somn dacă ştii să trăieşti fără a-ţi irosi forţele sau fără a-ţi contracta conştiinţa până la separarea de energiile Universale. Lumea Occidentală şi stilul ei de viaţă fac ca somnul să fie mai mult sau mai puţin produs de – am putea spune – o stare toxică a corpului. Condiţia toxică se suprapune peste foarte multe din procesele de refacere a corpului, şi mii de oameni sunt în această stare toxică, în loc să fie în adevărata stare de somn. Când Isus spunea Trezeşte-te tu, cel care ai adormit!, el se referea la ieşirea din această stare de inconştienţă, ieşirea de sub influenţa căreia i te-ai supus.

18. Lumea Apuseană consumă de 10 ori mai multă hrană decât are nevoie corpul, şi apoi consumă energia pentru a o digera. Această energie, folosită pentru a trata cele 9 zecimi ale surplusului pe care îl înghiţim inutil ar putea fi mult mai eficient folosită la construcţia corpului. Este bine ştiut faptul că astăzi lumea Vestică mănâncă de cel puţin 10 ori mai mult decât este sănătos. Dacă am prelua viaţa sau energia direct din etheruri, am acumula tot mai multă energie în corp, în loc s-o irosim pentru a asimila hrana. Energia ar merge direct la fiecare organ al corpului, l-ar reconstrui şi l-ar reinnoi.

19. Nu este necesar să fii lângă un Maestru, sau să contactezi un Maestru, în vreun fel, pentru a înţelege viaţa şi posibilităţile ei. Viaţa poate fi înţeleasă perfect în orice colţ al pământului. Ea este Atotprezentă şi oricine o poate percepe dacă îşi orientează atenţia în direcţia ei şi renunţă la simplele forme pe care le foloseşte şi prin care se exprimă viaţa.

20. Dacă veţi adopta atitudinea ca orice viaţă pe care o puteţi trăi este VIAŢA, şi veţi începe să exaltaţi viaţa, atunci veţi face ceea ce aţi face dacă aţi trăi alături de Maeştri. Nu există absolut nimic fenomenal în privinţa vieţii. Oamenii obişnuiţi care merg la ei caută doar fenomenalul, spectaculosul. Dacă trăim viaţa cu adevărat, atunci nu putem decât s-o înţelegem. Viaţa este un proces în care forţa lăuntrică lucrează pentru a se exprima în exterior. Este principiul vital Universului, care animă orice spaţiu şi orice formă.

21. Foarte mulţi oameni au mentalitatea că Maeştrii prescriu anumite reguli pentru practica zilnică, un anumit program cotidian de exerciţii mentale şi fizice, dar nu este aşa. Mulţi propagă asemenea învăţături, dar, desigur, până în punctul în care discipolul recunoaşte că el însuşi este un Maestru. În momentul în care omul îşi fixează în minte că există o altă viaţă de trăit decât Viaţa Unică, atunci el iese complet în afara armoniei. Problema este totdeauna în mentalitatea lui. Omul nu a decăzut sau murit spiritual, ci pur şi simplu s-a exclus din armonia cu viaţa şi acest lucru l-a condus la toate problemele lui. În clipa când viaţa devine grea, nu este viaţa. Acel individ este în afara vieţii, exact în măsura în care dezvoltă dizarmonia, şi această stare ar trebui să fie pentru el un avertisment ca să revină la viaţa adevărată.

22. Copiii sunt fericiţi deoarece ei trăiesc viaţa din plin. Ei nu văd nici un fel de limitări în viaţă. În clipa când punem limite vieţii, încetăm să mai trăim din plin. În viaţă nu există nici o condiţie limitativă. Viaţa nu se poate limita. Ea nu poate fi ţinută departe decât prin propria ta concepţie despre ea. Doi indivizi nu au aceeaşi viziune asupra vieţii. Adesea, acest lucru a fost ilustrat astfel: s-a spus că doar copiii şi înţelepţii sunt fericiţi, deoarece copiii nu au dezvoltat simţul material al valorii, iar înţeleptul ştie că ceea ce este material nu are valoare. Pentru ei nu forma este de luat în consideraţie, ci trăirea vieţii.

23. Omul poate vedea viaţa printr-o fereastră foarte îngustă. El şi-ar putea spune că vede viaţa în întregime, dar în faţa lui poate fi un deal unde nu sunt decât pietre. Un altul poate vedea copaci; un altul poate vedea corpuri însufleţite mişcându-se încolo şi încoace. Dacă privim doar printr-o deschizătură foarte mică, în curând ne hipnotizăm singuri să credem că nu mai există altfel de viaţă în marea intindere a Universului vieţii. Dar dacă adoptăm numai atitudinea de a vedea Universul ca încorporând şi exprimând Infinita Viaţă Unică, atunci ne extindem viziunea şi cuprindem în ea viaţa toată, şi nu mai există pentru noi nici o limitare.

24. Maeştrii nu consideră niciodată că viaţa trebuie să fie conştientizată. Nu este necesar să se considere că viaţa este conştientizată, căci omul poate asimila în conştiinţa lui toate elementele vieţii, le poate face existente în el însuşi, le trăieşte şi este totdeauna una cu ele. În concluzie, nu este necesar deloc să considerăm că viaţa ar fi cea conştientizată.

25. Mulţi întreabă de ce localnicii din India se tem de formele inferioare de viaţă. Nu toţi locuitorii Indiei sunt maeştri, chiar dacă li s-a spus că există o singură cale de a trăi viaţa. Ei nu înţeleg tot ce li s-a spus, aşa cum nici Americanii nu înţeleg şi nu trăiesc tot ce li s-a spus. Doar o minoritate, din clasele inferioare, sunt limitaţi în acest fel, căci au fost învăţaţi să servească asemenea condiţii. De aceea se tem ei.

26. Şi de ce Maeştrii nu-i scot pe oameni din această stare? Cum te-ar putea înălţa ei deasupra unei asemenea condiţii, dacă tu nu accepţi această înălţare? Ei nu-şi pot proiecta mintea în mintea ta. Ei pot doar să-ţi arate calea pe care au mers ei. Dacă tu nu vrei să vezi calea aceea, atunci trebuie să-ţi croieşti proprâul tău drum până când vei fi pregătit pentru o cale mai bună. toţi cei din castele superioare, chiar şi Maharajahii, lucrează pentru a îmbunătăţi situaţia din India, dar ei nu pot forţa masele să urce treptele, şi nici nu-i pot preschimba pe cei mulţi în fiinţe superioare. Întotdeauna, aceasta este lucrarea fiecărui individ.

27. Este greşit să credem că Maeştrii duc o viaţă ascetică. Niciodată nu i-am văzut trăind ascetic. Îi veţi găsi şi încinşi doar cu o pânză peste şale, dar şi în cele mai înalte paturi sociale! Nu-i veţi găsi deloc izolându-se. Puţini, foarte puţini în comparaţie cu numărul lor, trăiesc în singurătate spre a exprima mai deplin, în faţa lumii întregi, anumite condiţii pentru progres. Dar ei sunt doar grupuri care se reunesc anume în acel scop. În general, ei nu trăiesc deloc o viaţă de asceză.

28. Se poate vedea un Yoghin trăind, pentru o perioadă, o viaţă ascetică, într-un scop determinat, dar Maeştrii nu permit niciodată ascetismului să devină hipnotic. A fi Yoghin înseamnă a trăi pentru un mare experiment. Mulţi aşa-numiţi oameni sfinţi din India trăiesc o viaţă complet ascetică, dar de regulă ei sunt cerşetori şi nu Maeştrii. Foarte mulţi dintre ei sunt mai murdari şi mai imorali decât se poate imagina. Sunt paraziţi ai omenirii şi nimic altceva. Dar ei nu sunt Maeştri. Un om nu este Maestru doar pentru că repetă într-una mantre sau sta în Samadhi.

29.N-am aflat despre nici un Maestru care să fi ajuns la înălţa sa desăvârşire cerşind de la alţii, ci ei îşi dedică tot timpul lor progresului omenirii. Ei nu cerşesc nici măcar ca să aibă ce dărui altora. Ei au, după concepţia lor, tot ce doresc şi întotdeauna au şi de dăruit. Ei nu umblă ca să ceară de la ceilalţi. Nu organizează instituţii de caritate. Merg prin lume şi ajută tot timpul, distingându-se prin realizările lor. Sunt mii de oameni în India care permanent dăruiesc celorlalţi, şi totuşi n-am auzit niciodată ca vreunul dintre ei să fi luat vreun ban de la cineva. Cerşetorii care se autodenumesc oameni sfinţi sunt consideraţi astfel după propria lor declaraţie. Ei nu au nimic de-a face cu Maeştrii.

30. Viaţa adevărată înseamnă, întotdeauna, a dărui. Fiecare are privilegiul de a se integra în Viaţa Universală care curge liber prin spaţiul infinit, şi modul lui de viaţă trebuie să fie de a primi din această sursă şi apoi de a dărui tuturor celor din jurul lui, inspirându-le dorinţa de a căuta viaţa acolo unde el deja a găsit-o. Nu este doar lucrarea Maeştrilor, ci toţi oamenii ar trebui să lucreze astfel. Aceasta este trăirea vieţii aşa cum trebuie ea trăită, şi este cu adevărat singura viaţă care există. Doar a primi de la cei din jurul tău, nu înseamnă deloc viaţă, ci o existenţă permanent limitată. A căuta viaţa în lumea materială înseamnă a o pierde.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragraful 1. Ar trebui să devină evident, pentru toată omenirea, că viaţa dezvăluită de cei iluminaţi a fost întotdeauna prezentată în aspectul ei universal şi etern. Acea viaţă manifestată în formă este doar exteriorizarea esenţei vitale care umple spaţiul infinit. Viaţa nu se restrânge la o perioadă de exprimare prin formă, ci este şi rămâne totdeauna, în primul rând, mişcarea forţei creatoare care a produs forma, iar această formă a fost produsă în unicul scop de a-i permite vieţii să se exprime. Nimeni nu trăieşte cu adevărat până ce nu cunoaşte că viaţa curge în şi prin el, şi îşi caută etern, întotdeauna, o expresie mai deplină, mai liberă, mai bogată.

Paragrafele 2 şi 3. Viaţa fiind universală, este universal exprimată în orice formă, şi atunci când din mintea omului dispare simţământul separării, el poate intra mai deplin în activitate şi se poate apropia mai complet de scopul său. Complicaţiile se dezvoltă numai în conştiinţa omului, iar viaţa şi conştiinţa sunt atât de inseparabil unite încât, înainte ca omul să poată realiza viaţa în totalitatea ei, el trebuie să-şi extindă conştiinţa până la a vedea viaţa aşa cum este. Numai reacţiile sale mentale faţă de aparenţe îl ţin departe de această viaţă deplină.

Paragrafele 4, 5, 6, 7 şi 8. Textul acestor paragrafe arată clar că este vorba de acea perioadă din viaţă când gândirea exterioară a omului, acea gândire dezvoltată prin contactele sale cu planul material, îi afectează puternic nu numai viaţa, ci capacităţile sale în general. Această perioadă a falselor estimări ale vieţii, ca şi lumea lui, şi el însuşi, sunt cele care îi obstrucţionează existenţa deplină, şi doar datorită acestei stări şi, eventual, în urma ei, omul pare să ajungă la adevărata bucurie de a trăi.Geniul este acela care pare să scape, într-o anumită măsură, de această perioadă de gândire afectată; este cel care are curajul sau tăria sufletească de a merge drept spre ţelul său şi de a nu Lăsa concepţia limitată a lumii să-l stânjenească. Motivul pentru care omul, la vârste înaintate, ajunge să trăiască o viaţă mai spirituală, este faptul că falsul se prăbuşeşte în ceasul al doisprezecelea şi iese la iveală adevărata natură a omului. Dacă el ar fi păstrat o asemenea conştiinţă de-a lungul anilor de încercări, trupul lui n-ar fi fost secătuit de forţele vitale, iar anii săi cei mai frumoşi şi productivi s-ar fi prelungit fără limite.

Paragraful 9. Vârsta trupului nu este determinată de numărul de ani pe care îi numim viaţă. Trupul se reânnoieşte permanent, iar celulele şi ţesuturile care îl formează sunt înlocuite continuu printr-un proces perfect natural. Schema după care este forţat să opereze acest proces este aceea care dă trupului condiţia vârstei sale. Ar trebui să ne reânnoim continuu mintea în acord cu adevărul vieţii, şi atunci modelul pentru procesele de reînnoire a corpului ar determina un corp mai perfect şi mai plin de viaţă.

Paragraful 10. Omul este cartea vieţii, legea lui Dumnezeu. Principiul care guvernează viaţa este înscris înlăuntrul său, şi această perioadă de existenţă ar trebui să fie un proces de autodescoperire şi autoexprimare. Dezvăluindu-i-se propria natură, omul învaţă secretele propriei sale fiinţe. Studiaţi-vă în primul rând pe voi înşivă, dorinţele cele mai profunde ale propriei voastre firi, priviţi-le cum se dezvăluie şi veţi înţelege.

Paragraful 11. După Scripturi, păcatul este cauza morţii. Păcat este orice gând sau sentiment care iese din armonia cu ţelurile vieţii. Aceste gânduri şi sentimente se opun vieţii exprimate prin carne. Remediul constă, desigur, în a înlătura piedica. În loc de a perpetua concepţia care lipseşte corpul de puterea care îl susţine, deci concepţia care separă corpul de conştiinţă prin moarte, omul ar trebui să renunţe la această concepţie falsă. Să uităm lucrurile din urma noastră, ca să mergem înainte.

Paragrafele 12, 13, 14 şi 15. Viaţa înseamnă progres şi nu profit, după felul în care ne-o construim. Profitul apare implicit prin progres, iar progresul nostru este determinat de tipul şi calitatea exprimării noastre. Exprimarea nu trebuie să fie proiectarea continuă a propriilor noastre opinii limitate, ci trăirea sinceră a celor mai profunde impulsuri, care sunt mereu adevărate. Începem să alterăm simţul lăuntric al justeţii numai atunci când coborâm în planul aşa-numitei necesităţi sau oportunităţi.

Paragrafele 16, 17 şi 18. Omul nu trebuie să trăiască doar cu pâine. Este necesară doar hrana care este suficientă pentru materialul de reconstrucţie al corpului uman. Ceea ce este în plus nu face decât să suprasolicite funcţiile corpului. Omul trebuie să se hrănească tot mai mult cu substanţa care activează în principiul creator al fiinţei sale, şi atunci el îşi găseşte adevărata hrană. Dacă hrana furnizează material pentru construcţia corpului, în schimb somnul recuperează energiile irosite în timpul perioadelor de falsă trăire.

Paragrafele 19, 20 şi 21. Trebuie să învăţăm să contactăm binele nostru la sursa lui. Ceea ce căutăm nu vine de la altul, şi nu este de nici un folos să contactăm un Maestru sau Învăţător, decât dacă acesta ne va inspira să căutăm în noi înşine ceea ce reprezintă el pentru noi. Nu acela care îmi spune Doamne, Doamne, va intra în Împărăţie, ci Cel care face voia Tatălui meu.

Paragraful 22. Valorile vieţii trebuie găsite în Suflet, Sinele Real, Maestrul lăuntric, şi nu în lume. Lumea are numai valoarea pe care i-o atribuie trezirea la adevărata conştienţă.

Paragrafele 23, 24 şi 25. Căutaţi să descoperiţi viaţa aşa cum este ea în marile mişcări universale dezvăluite în natura voastră prin idealurile voastre cele mai înalte şi prin dorinţele voastre cele mai profunde. Numai atunci când măsurăm viaţa după idealurile noastre limitate, ea devine limitată în manifestarea ei faţă de noi. Căutaţi să va asociaţi la Viaţa Universală.

Paragrafele 26. Dreptul individual al omului de a se exprima pe sine nu poate fi violat în adevăratele procese ale vieţii. Vă puteţi înălţa doar prin propriile voastre eforturi, şi nu prin eforturile altora. Trăirea cu ajutorul intermediarilor, fără eforturi din partea noastră, este dăunătoare caracterului şi bunăstării fiinţei noastre.

Paragrafele 27, 28, 29 şi 30. Viaţa este acţiune, autoexprimare, dăruire. Este tot atât de necesar să dăruim pentru a trăi, pe cât de necesar este să expirăm în procesul respiraţiei. Trebuie să primim de la sursa noastră, şi apoi să dăruim din acea sursă în cea mai înaltă expresie a ei. Omul mai întâi primeşte, de la orice principiu, preluându-l în conştiinţă, iar apoi îl exprimă în manifestarea exterioară. Acest lucru este la fel de adevărat în procesele vieţii. A primi fără a da, sau a da fără a primi, înseamnă să faci viaţa să stagneze prin exces sau prin epuizare. A primi de la sursa ta şi a exprima ceea ce ai primit în manifestarea marilor tale capacităţi – aceasta este calea vieţii.

CAPITOLUL X
UNIVERSUL

1. Universul este suma tuturor lucrurilor vizibile şi invizibile din spaţiul infinit. Universul este marele întreg, alcătuit din toate părţile lui. Se poate spune că Universul este un alt nume pentru Dumnezeu, căci El S-a identificat astfel pe Sine: Eu Sunt cel ce Sunt şi în afara Mea nu mai există altceva. Este însumarea a toată viaţa, substanţa, inteligenţa, puterea. În El este cuprinsă toată cunoaşterea, căci el este Atotcunoaştere. În el este însumată toată puterea, căci el este Omnipotenţa. Este însumarea a toată substanţa, căci din el s-au format toate formele vizibile. Este toată Iubirea, căci se constituie într-un sistem unic şi funcţionează ca o singură unitate. Iubirea este principiul integrităţii sau principiul de ansamblu care menţine unitatea Universului şi permanent face ca toate operaţiile lui să se desfăşoare într-o armonie şi ordine perfectă.

2. Maeştrii văd Universul ca universalitate a tuturor lucrurilor, orice situaţie sau circumstanţă fiind o porţiune a acestui Univers sau a acestei universalităţi. Individul poate să fie despărţit sau să se separe de acest Univers. Atunci, el devine o unitate despărţită sau separată doar în gândire. Dar, în loc să fie efectiv separat, el rămâne tot o parte a Marelui Univers. Omul poate ajunge să se separe atât de mult, în gândire, de Marea Universalitate care îl înconjoară, încât el se învăluie singur în sentimentul despărţirii sau al limitării. El se poate depărta într-atât de Universalitate, prin gândire, încât decade sau coboară sub nivelul capacităţilor sale, şi astfel ajunge să she separe, în aceeaşi măsură, de Universalitatea căreia el îi aparţine cu adevărat.

3. Desigur, este imposibil ca un individ să se separe sau să se excludă complet din această Universalitate, căci asta ar însemna să se reducă pe sine, complet, la o stare de non-existenţă. Dar când revine la conştiinţa Universalităţii Principiului, el este una cu el şi se înalţă la o stare superioară a capacităţilor sale. Acest lucru este ilustrat în Parabola Fiului Risipitor. El a rătăcit prin multe ţări şi şi-a cheltuit averea, dar a fost binevenit la întoarcerea în casa Tatălui său. Până şi fratele care stătuse acasă era gelos pentru primirea făcută celuilalt. Dar Tatăl ştia că primirea era permanent pregătită astfel. Este o imagine alegorică a felului cum cineva se poate îndepărta imens de Universalitate, prin gândire, şi poate să recunoască faptul că se hrănea cu resturi, şi totuşi, atunci când se decide să revină la casa Tatălui, acolo îl aşteaptă totul. De fapt, Tata nici măcar nu a fost conştient de separare. Nu contează cât de departe a rătăcit fiul.

4.Orice idee de separare, izolare, limitare, este doar o idee falsă, căci este imposibilă separarea de ceea ce este real. Dacă ar fi fost posibil aşa ceva, Universul ar fi putut să nu fie un întreg. David a ilustrat acest lucru, înţelegând că ieşirea din Sistemul Universal este imposibilă, când a spus Unde să fug de Spiritul tău?, şi oriunde ar fi mers, la cele mai îndepărtate margini ale lumii, sus în ceruri sau jos în infern, îl aştepta aceeaşi relaţie Universală. Nu se poate diviza indivizibilul.

5. Acelaşi lucru este când survine moartea. Mulţi cred că ea înseamnă o despărţire, dar în realitate nu există aşa ceva. Putem fi la fel de aproape de aceia care credem că au plecat, cum eram şi în ceea ce considerăm că este această viaţă. Separarea există doar în gândirea noastră conştientă. În ceea ce numim Supra-Conştiinţa nu există nici o separare. Dacă am renunţa la această idee de separare, nu ar exista nici o dovadă a separării, căci ea există numai în conştiinţă. Se poate afirma, şi mai clar, că separarea există doar în inconştienţă, când omul nu este conştient de adevărata sa fiinţă.

6. Separarea este doar în aparenţă, căci în realitate nu poate exista aşa ceva. Dacă Universul este o unitate şi toate lucrurile din el sunt etern unite într-un sistem unic, cum şi unde ar mai putea exista vreo separare? De fapt, ea poate exista doar ca o stare imaginată. Ignorarea adevărului este singurul gen de separare care poate exista, iar iluminarea o va elimina complet. Amintiţi-vă că Dumnezeul nostru este Unul, spun Scripturile, şi dacă Dumnezeu este marele UNU, atunci toate lucrurile şi toţi oamenii sunt incluşi în El şi, fiind incluşi în El, sunt una în şi cu El.

7. Fiinţa noastră este un univers complet în sine şi acţionează în armonie perfectă dacă renuntăm la orice gând de dizarmonie şi separare. Gândirea armonioasă ne readuce la unitatea Principiului. Ne putem concepe atât de departe de armonie, încât să apară boala şi tulburările, condiţiile discordante, dar ele nu reprezintă decât ceea ce este în afara armoniei. Dacă ne menţinem gândirea complet în Armonia Universală, în viaţa noastră nu mai pot apare condiţii dizarmonice, nici măcar una singură, căci ori de câte

ori vibrăm într-o relaţie armonioasă cu Principiul Universal, nici o dizarmonie nu se poate manifesta. Este un lucru perfect posibil.

8. Noi permitem dizarmoniei să se manifeste în viaţa noastră, numai şi numai prin faptul că ne coborâm vibraţiile corpurilor. Noi suntem cei care permitem să aibă loc imposibilul. Atunci când credem că acordul perfect este imposibil, atunci slujim discordiei, în loc să fim în slujba armoniei. Aceasta a fost adevărata învăţătură dată de Isus atunci când El spunea că noi, de la sine, suntem totdeauna armonioşi. El se referea direct la acea armonie a Principiului pe care, în realitate, o manifestăm permanent şi pe care nu putem decât s-o manifestăm, dacă renunţăm la acea dorinţă personală, egoistă, de a fi serviţi de aproapele nostru, şi dacă ne punem totdeauna în serviciul celorlalţi. Aşteptările noastre ar trebui să fie de la noi înşine spre ceilalţi, iar atitudinea noastră faţă de lume trebuie să fie aceea de a dărui.

9. Una dintre cele mai facile căi de a ne îndepărta de armonie este prin a cere servicii din partea altora, în loc să dăm de la noi tot timpul. Nu are importanţă dacă îndreptăm ceea ce dăm spre un singur individ sau spre milioane de indivizi. Când cerem ceva de la alţii, totdeauna ne aflăm în acea separare, dar când suntem în serviciul tuturor, atunci suntem complet integraţi în universalitate. Atunci când dăm de la noi înşine, ne apropiem tot mai mult de acea Universalitate de care aparţinem.

10.Ca să dăruim Devoţiune, Iubire şi Armonie nu consumăm energia corpurilor noastre, dar ea este consumată atunci când exprimăm dizarmonie sau condiţii discordante, sau când exprimăm gânduri ori cuvinte negative. Toate cuvintele pozitive sau cuvintele de acord adaugă energie corpurilor noastre în fiecare clipă în care le exprimăm. Mai mult, creăm o influenţă care se întoarce şi ne înconjură cu o energie radiantă.

11. Omul nu are nevoie de instrucţiunile unui Maestru, şi nici nu este necesar să înveţe dintr-o carte adevărul despre procesele Vieţii Universale din el însuşi. Oricine îşi poate da seama când încalcă legea vieţii, la fel de uşor cum ştie când sunt încălcate principiile muzicii. Dizarmonia este recunoscută, instantaneu, de oricine, indiferent dacă a studiat muzica sau nu. În momentul în care în om apare dizarmonia sau neplăcerea, instantaneu el ar trebui să ştie că încalcă legea propriei sale fiinţe. şi nu este doar o simplă încălcare a legii fiinţei sale, ci ceva care produce rezultate dizarmonice în trupul său. Toate stările emoţionale şi mentale discordante sunt păcate împotriva adevăratei naturi a omului. Orice lucru care produce un efect armonios în fiinţa omului, care îi dă un sentiment de pace, libertate, putere şi armonie, este în armonie perfectă cu viaţa, şi aduce numai rezultate armonioase.

12. Omul este exact ca o eprubetă într-un laborator de chimie. Dacă punem în ea soluţiile adecvate, obţinem rezultate armonioase. Altfel, generăm o condiţie dizarmonică în care fie că obţinem rezultate nearmonioase, fie că nu obţinem nici un rezultat. Într-o eprubetă putem vedea o mare fierbere, dar asta nu înseamnă dizarmonie dacă am pus ingredientele corecte. La fel este şi cu trupurile noastre. Niciodată nu generăm dizarmonie dacă inducem sau exprimăm numai gânduri şi sentimente armonioase. Este absolut imposibil să generăm dizarmonie dacă exprimăm armonia, căci ne înconjurăm cu o influenţă complet armonioasă. Iar dacă este numai armonie în ea, atunci nici o dizarmonie nu se poate manifesta prin această influenţă. Ea este controlată, toată, prin conştiinţă, şi devenim perfect conştienţi de armonie, într-o măsură mult mai mare decât suntem conştienţi de dizarmonie, căci armonia este starea noastră naturală. Aceasta se face prin refuzul de a ne îndrepta atenţia spre dizarmonie.

13. Dacă oamenii vor accepta că nu este just să facă discriminări în materie de conştiinţă, atunci ei vor exprima Iubirea după cum pot mai bine, refuzând să exprime altceva decât Iubire. Aceasta îi va conduce, cu precizie, la rezultate armonioase. Isus punea Iubirea mai presus de orice altceva. Există o cărticică scrisă de Henry Drummond, intitulată Iubirea – cel mai mare lucru din lume, care dă cheia completă pentru rezolvarea armonioasă a oricărei situaţii care ar surveni. Este cea mai simplă cărţulie scrisă vreodată, şi are o largă circulaţie. Nu-ţi ia decât vreo 10 minute ca s-o citeşti, dar este nevoie de o viaţă întreagă ca s-o trăieşti. Trăind-o, apare armonia şi libertatea deplină.

14. Când cineva adoptă o atitudine negativă şi neagă Spiritul, asta nu schimbă deloc ceea ce este spiritual. Nu ar putea schimba Spiritul, căci Spiritul este pururea neschimbător, dar ideile negative îi vor încetini acelei persoane propria ei evoluţie. Nu trebuie să ne preocupe ce face altcineva sau ce credem noi că ar trebui să facă, pentru că nu ştim când anume acţiunile sau creaţiile sale îl vor readuce la armonia completă. Isus a spus: Dezlegaţi-l şi lăsaţi-l să meargă. Astfel, El îi dădea celuilalt privilegiul de a încorpora condiţia lui Christ. El îl vedea pe oricare ca pe un Christ. Însăşi afirmaţia Văd Christul în orice figură, în orice formă ilustrează atitudinea Sa.

15. Nu Lăsa lumea să-ţi spună ea cum este, căci n-o poate face. Ea nu este ceea ce pare a fi. Pare a fi limitată, dar nu este, căci s-a născut din Universal, iar Ştiinţa ne spune că fiecare celulă este o replică a Universului. Trebuie să înveţi să descoperi lumea, cunoscând cum este Universul, şi atunci vei fi capabil să spui lumii cum este ea. Numai în felul acesta poţi fi liber, căci exprimi numai ceea ce este propria ta conştiinţă. Priveşte prin aspectul de la suprafaţă până vei vedea realitatea interioară, şi vei descoperi că Nici un lucru din lume nu este separat, toate lucrurile fiind legate între ele printr-o Lege Divină, şi în aceasta constă armonia şi libertatea perfectă, pentru tine şi pentru întreaga lume.

16. Când s-a născut primul om, s-a născut Christul tău – acesta este adevăratul mesaj al lui Christ. Înainte de Avraam, Eu Sunt, Slava pe care am avut-o cu tine la început, înainte să apară lumea. Adăugaţi iubire la toate afirmaţiile, şi ele vor acţiona în armonie cu Christ, aşa cum ne-a învăţat El. Putem să înconjurăm pe cineva cu atâta Iubire, încât această vibraţie să se reverse asupra lui şi, într-o clipă, ea poate să-i schimbe întreaga viaţă, întreaga gândire. Atunci când îl învăluim în Iubire, nu îl supunem dominării noastre, căci Iubirea este mediul său natural. Nu facem decât să-I oferim o influenţă pe care el s-o poată accepta, schimbându-şi astfel tot cursul vieţii, şi tot aşa putem să schimbăm tot cursul propriilor noastre vieţi şi gândiri. Pur şi simplu, îl vedem aşa cum este în realitate, aşa cum îl vede Dumnezeu. Acest lucru nu-l stânjeneşte şi nu-l perturbă, ci îl eliberează de obstrucţii şi influenţe, căci îl învăluim în acea vibraţie în care a fost creat, acea stare în care trăiesc, în realitate, toţi oamenii.

17. Este mult mai bine să vă iubiţi inamicii şi să vă rugaţi pentru aceia care vă persecută, căci mai uşor vă veţi ridica şi, totodată, îi veţi ajuta să se elibereze de acele aspecte care îi determină să acţioneze ca inamici ai voştri. Faceţi astfel un dublu serviciu, şi vouă, şi lor. Darul este al celui care îl dăruieşte, şi vine îndărăt la el. În plus, uneori aşa-numiţii inamici ai noştri ajung să aducă la lumină propriile noastre gânduri, mai bine decât o fac prietenii noştri.

18. Dacă ai un aşa-zis prieten care îţi face un mare rău, care te răneşte, atunci conştiinţa iubirii perfecte poate schimba radical întregul aspect al situaţiei. Acesta este un privilegiu al omului, şi nu datoria lui. Iar un privilegiu este cel mai puternic impuls al celor care slujesc ca noi. Este un adevărat privilegiu să-ţi iubeşti duşmanii şi să-i innobilezi, căci în felul acesta te innobilezi pe tine însuţi. Este cea mai mare nobleţe din lume, să-ţi iubeşti duşmanul şi să-l vezi chiar mai presus decât tine însuţi.

19.Această practică implică sinceritatea maximă, căci a fi sincer înseamnă a fi fără vină. Înseamnă să fii întreg. În clipa când l-ai înlăturat pe acel individ din conştiinţa ta, atunci i-ai acordat privilegii mai mari decât îţi acorzi ţie însuţi. Trebuie să-l preamăreşti şi apoi să uiţi complet de problemă. Dacă îl uiţi şi îl abandonezi înainte de a-l preamări, nu s-a terminat, căci îţi va rămâne de reparat propria ta conştiinţă. Lucrurile stau cam aşa: nu l-ai cunoscut pe acel om înainte ca el să apară în conştiinţa ta. Acum eşti perfect conştient de el, căci a apărut o situaţie oarecare în care unul dintre voi – tu sau el – are nevoie de ajutor. În momentul în care aţi obţinut ceea ce aveaţi nevoie şi ai terminat cu acea persoană preamărind-o, o poţi uita şi o poţi Lăsa să dispară, exact aşa cum era înainte ca ea să apară în viaţa ta. Apoi, când datoria ta este încheiată şi exaltarea este completă, amândoi sunteţi liberi. Fiecare poate să meargă pe calea lui, exact ca mai înainte. Dacă nu faci astfel, vina persistă în propria ta conştiinţă.

20.Vezi, orice imperfecţiune există numai în conştiinţă. Pentru tine nu există nici o imperfecţiune în cei pe care îi întâlneşti. În clipa când recunoşti o stare imperfectă la contactul cu cineva, acea imperfecţiune apare atunci în conştiinţă. Pentru a putea stabili armonia perfectă în propria ta fiinţă, această stare trebuie înlăturată, şi iubirea este singura atitudine care o va înlătura, căci Iubirea este Solventul Universal, ea readuce orice lucru la starea sa originară din Schema Universală. Numai în acest fel te eliberezi, şi numai astfel îl poţi elibera şi pe celălalt.

21.Este imposibil să dezlegi şi să laşi să se ducă fără elementul Iubire. Mila, fie pentru tine, fie pentru celălalt, nu este o cale de eliberare. Mila te leagă tot mai strâns de imperfecţiune. Dacă îţi plângi de milă, te ataşezi şi mai tare de probleme. Dacă îi compătimeşti pe ceilalţi, realizezi acelaşi lucru. Compătimirea reduce orice lucru la starea inferioară a condiţiei invocate, în timp ce iubirea exaltă aceleaşi elemente până la locul lor de drept din Univers. Iubirea este cel mai înalt gând pe care îl poţi avea. Isus s-a exaltat pe sine şi pe toţi cei din jurul lui prin iubire. Iubirea este însăşi esenţa Universului şi, în iubire perfectă, toate lucrurile sunt unite în Întregul Universal.

22. Pentru individ, Universul poate fi mare sau mic, exact aşa cum dictează conştiinţa lui. Poate fi un singur atom, poate fi un trup perfect, sau poate fi întreaga Universalitate a lui Dumnezeu, complet Universal. Când spunem universal, nu ne limitam gândirea la nici o diviziune separată, ci vorbim sincer.

Atunci gândirea este atotcuprinzatoare, aşa cum lumina imbraca şi cuprinde tot spaţiul. Există un pasaj minunat despre asta în Mahabharata: Când văd Lumina, văd toată universalitatea. Aceasta deoarece Lumina este vehicolul care aduce Universalitatea în existenţa deplină. În momentul în care exaltam un cuvânt, el devine lumina. Universul este nelimitat. Nu există nici o limitare în afara conştiinţei omeneşti. Animalul niciodată nu se limitează pe sine. Numai omul îşi pune singur limite.

23. Teoria Universului în expansiune nu este exactă decât prin faptul ca el are o expansiune în gândurile noastre, sau mai degrabă ca noi ne extindem concepţia despre Univers. Permanent descoperim ca el este mai vast decât ne imaginasem. Universul se dilata şi se contracta numai în acord cu propria noastră concepţie, şi nu de la sine, căci Universul este totalitatea Infinitului. Mulţi oameni concep Universul gândindu-se la un singur sistem solar, dar un sistem solar este doar o celulă sau un atom dintr-un Univers de nenumărate sisteme solare.

24. Există o singură lege care guvernează Universul, căci Universul este Unul. Nu este nevoie să ne supunem niciunei legi inferioare acestei Legi Unice. Există o Unică Lege, şi aceasta este singura faţă de care trebuie să ne supunem. O fiinţă umană nu are nevoie să asculte nici măcar de acea manifestare a legii care este gravitaţia. Nu este necesar să asculţi nici măcar de manifestarea conştientizată a legii; trebuie să te supui numai legii care controlează aceste manifestări. În momentul în care devii inconştient de manifestarea legii, atunci eşti perfect conştient de Legea care este Totul, Totalitatea sau Universalitatea Principiului. Atunci, orice manifestare a legii ni se supune. Atunci suntem în activitate deplină, avem controlul deplin asupra oricărei manifestări a legii.

25. Concepţia că există legi inferioare, că legea materiei, a făcut să funcţioneze ideea materialităţii şi a morţii. Nu Adam a fost de vină, ci omul care l-a urmat pe Adam. Materia este doar o atitudine a conştiinţei, la fel cum şi gândirea este tot numai o atitudine a conştiinţei. Cu alte cuvinte, materia este numai o obişnuinţă înrădăcinată în minte. Gândirea şi materia sunt, în realitate, doar căi de exprimare, şi niciuna dintre ele nu ar trebui considerate limitate. Adam, desigur, a exprimat conştiinţa, dar nu conştiinţa muritoare sau ideea morţii. Aceasta din urmă a fost asociată cu numele sau la mult timp după apariţia lui.

26. Pentru un Maestru, nu există univers material. Pentru el, Universul vizibil este manifestarea Spiritului şi, de aceea, este Spiritual în esenţă şi este guvernat de legea Spiritului. Cunoaşterea este cea care îi dă putere, şi în ea se află secretul oricărei puterii individuale. A cunoaşte legea Spiritului şi a trăi în armonie cu această lege, înseamnă totdeauna putere într-o măsură nelimitată. Iar această lege a Spiritului este legea Iubirii. Este iubirea care guvernează spaţiul infinit şi toate formele proiectate în spaţiu. De aceea spun Scripturile că, dacă iubeşti, eşti în Dumnezeu şi Dumnezeu este în tine. Iubirea este armonie şi, de aceea, menţine toate lucrurile în armonie, nu numai cu ele insele, ci şi între ele. Când omul se află într-o conştiinţă a iubirii sau o conştiinţă a unităţii perfecte cu toate lucrurile, atunci el se află într-o stare de armonie perfectă cu toate lucrurile şi cu toţi oamenii. Se poate spune că Iubirea este coeziune, sau o forţă de coeziune care menţine toate lucrurile în legătură cu sursa lor. Lucrând în armonie cu sursa lor, ele lucrează în armonie cu toate proiecţiile aceleiaşi surse. Dar iubirea va dizolva ceea ce nu este în armonie cu ordinea Universală, căci ea cere, de la orice lucru, o aderare completă la principiul propriei sale naturi, care este Spiritul. Din acest motiv, iubirea distruge ura, lăcomia, egoismul, individualismul, şi tot ce apare din aceste stări ale conştiinţei.

27. Omul este o replică a întregului Univers, şi el este un Univers complet în sine atunci când se include pe sine în acel Întreg. Dacă el ar abandona orice idee de dogmă sau crez, atunci ar scăpa complet de superstiţii. Atunci el ar fi absolut nelimitat. În momentul în care ne eliberăm, se poate vedea şi fotografia faptul că din oricare celulă a corpului nostru izvorăşte lumina. La fel, Lumina radiază din fiecare celulă a Universului. Sursa acestei Lumini şi energii care însufleţeşte şi umple intinsul Universului şi Universul timpului nostru, este Marele Soare Central. Cosmic înseamnă mare; este întregul din care face parte omul.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragrafele 1 şi 2. Această lecţie, ca şi cele precedente, tratează Universalitatea tuturor lucrurilor şi arată că toate formele manifestate sunt cuprinse în întreg şi sunt părţi inseparabile ale întregului. Se referă şi la faptul că orice organism individual este, în miniatură, ceea ce este Universul în infinitatea lui. Obiectivul acestor două paragrafe este de a-l ajuta pe student să realizeze că toată puterea incomensurabilă şi forţa care acţionează în spaţiul infinit, acţionează şi înlăuntrul lui, iar desăvârşirea sa în viaţă este

determinată de gradul în care el devine conştient de aceste forţe şi de măsura în care lucrează în armonie cu ele.

Paragrafele 3 şi 4. Omul se izolează pe sine însuşi prin ignoranţa şi prin perpetuarea propriilor sale idei de separare. Nimic din atitudinea lui Dumnezeu nu-l separă pe om şi nu-l condamnă la obscuritate sau slăbiciune. Dumnezeu caută totdeauna să se desăvârşească şi, în loc de a acţiona spre a-l exclude pe om de la binecuvântările Sale, care îi aparţin omului de drept, El caută permanent să se manifeste prin om. Omul trebuie doar să elimine propriile sale devieri de la scopul Divin.

Paragraful 5. Nu există moarte! Ceea ce pare a fi moarte este doar starea în care omul a alungat atât de departe Adevărul Divin al fiinţei sale, încât nu-şi mai poate menţine corpul. Viaţa corpului este Spiritul care l-a creat, şi când, prin ignoranţă, trupul este complet dominat de falsele concepţii asupra vieţii, atunci corpul îşi pierde orice putere reală de a se menţine şi, de aceea, nu mai poate funcţiona. Aceasta este numita moarte. Omul spiritual, omul pe care l-a creat Dumnezeu, şi singurul om pe care îl cunoaşte Dumnezeu, trăieşte etern, căci Dumnezeu este etern. Ideile tale continuă să trăiască şi după ce formele prin care le-ai exprimat au fost distruse, şi ideea lui Dumnezeu despre om continuă să trăiască atunci când este alungată din vehicolul destinat s-o exprime. Ele rămân unite în şi cu Principiul-Tată şi, în carne sau dezincarnaţi, toţi oamenii pot fi conştienţi de Unitatea eternă care există, dacă este înlăturată din conştiinţă ignoranţa care cauzase sentimentul separării.

Paragrafele 6 şi 7. Ignoranţa este singurul inamic al omului. Cunoaşterea faptelor reale îl aduce pe om în armonie cu forţele spaţiului infinit, care sunt, toate, prietenoase şi acţionează constructiv spre binele lui. În principiu nu poate exista opoziţie cu sine însuşi. De aceea, tot ce există în Univers acţionează în adevărata fiinţa a omului, şi poziţia lui este chiar punctul sau vehicolul în care şi prin care se manifestă puterea şi potenţialitatea infinită.

Paragrafele 8, 9 şi 10. Este imposibil, pentru oricine, să găsească pacea şi armonia atâta timp cât el aşteaptă ca altceva sau altcineva să facă ceea ce poate face el însuşi pentru sine. Nimeni nu ne poate da ceea ce avem deja, şi nu poate trezi în noi ceea ce noi înşine refuzăm să exprimăm. Lumea sau oamenii nu ne pot da ceea ce avem nevoie, şi nici nu ne pot sluji după nevoile noastre. Orice dar util şi orice dar perfect vine de deasupra lor.Legea Universului acţionează pornind de la Principiu, Dumnezeu, prin manifestarea individuală, şi apoi se dăruieşte pe sine, adevărata ei fiinţă, punându-se în serviciul lumii. Dacă inversăm procesul, aşteptând ca lumea şi oamenii ei să ne dea pentru ca noi, în schimb, să putem deveni fericiţi şi armonioşi, ajungând astfel la Divinul din noi, atunci nu putem avea decât o dezamăgire. Dumnezeu este începutul şi El este Marele Slujitor al omenirii. Să primim Spiritul Său înseamnă să devenim Fii ai lui Dumnezeu, şi atunci atitudinea noastră faţă de lume este de a revărsa toate marile noastre daruri asupra tuturor celor din jurul nostru, într-o slujire graţioasă şi generoasă.

Paragraful 11. Însăşi fiinţa omului este Cartea Vieţii, iar dacă el cercetează tendinţele eterne ale fiinţei sale lăuntrice, dacă permite celei mai profunde laturi ale fiinţei sale să se extindă şi să crească, atunci el se va înţelege pe sine, va înţelege Universul şi Legea Universului. Atunci el nu va avea nevoie de nici un om care să-l instruiască.

Paragraful 12 ar trebui să fie clar pentru oricine care a cunoscut frământarea şi pacea în propria sa fiinţă. Numai atunci când elementele false sunt induse în fiinţa omului, apare această falsificare, şi el ajunge la armonie atunci când primeşte în natura sa ceea ce este armonios. Omul este chimistul care combină înlăuntrul său ceea ce îi produce dureri şi plăceri.

Paragrafele 13, 14 şi 15. Este tot atât de uşor, pentru oricine, să spună ce este în armonie cu fiinţa sa şi cu scopul lui Dumnezeu care lucrează prin el, pe cât de uşor este de văzut în muzică deosebirea între armonie şi dizarmonie. Acest lucru este la fel de evident şi pentru cel care n-a studiat deloc muzica, şi pentru muzicianul desăvârşit. Chiar pentru cel mai ignorant, este la fel de uşor să recunoască discordia şi dizarmonia, ca şi pentru un Maestru. Trebuie să învăţăm să facem deosebirea şi să refuzăm a ne Lăsa antrenaţi în orice reacţie mentală sau emoţională care afectează sentimentul nostru de perfecţiune.

Paragraful 16. Nu Adam, ci ignoranţa l-a făcut pe om să-şi uite Divinitatea, şi ignoranţa este cea care ne ţine încătuşaţi, când în realitate nu există nici o încătuşare. Infinitul umple tot timpul şi spaţiul, şi misiunea noastră este de a ne trezi la realitatea că tot ce există în Infinit acţionează prin noi, iar capacităţile noastre sunt măsurate doar de această realitate.

Paragrafele 17, 18, 19, 20 şi 21. Cea mai măreaţă idee a lui Christ a fost Iubirea, căci Iubirea este nu doar împlinirea tuturor legilor, ci şi soluţia la orice problemă ce apare în viaţă. Iubirea este Legea Universului, iar atunci când ea devine pasiune care cârmuieşte viaţa individului, atunci el este în armonie cu toate forţele spaţiului infinit. Cel aflat în Iubire, este în Dumnezeu. Iubirea trebuie dezvoltată în individ, mai întâi ca inseparabila Uniune cu Infinitul. Fiind una cu Infinitul, eşti una cu toate manifestările din Infinit. Asta nu înseamnă că trebuie să iubeşti imperfecţiunile lumii, din aproapele tău sau din tine însuţi. Elimină-le pe acestea din conştiinţa ta şi realizează uniunea ta cu Divinul aflat în spatele acestei măşti exterioare, în care nu-L poţi vedea sau cunoaşte pe Dumnezeu.

Paragrafele 22 şi 23. Universul tău este cel pe care îl vezi. Ţara pe care o vezi, ţi-o dau ţie ca moştenire. În spatele tuturor lucrurilor se află Lumina, căci la început a fost Lumina. Lumina a devenit viaţa omului. Chiar şi oamenii de ştiinţă materialişti spun că lumina este fundamentul oricărei forme manifestate. De aceea, adevăratul corp al omului nu este corpul material, de carne, ci un corp de lumină care include carnea, căci lumina alcătuieşte carnea exact la fel cum oxigenul şi hidrogenul alcătuiesc apa. Când ignoranţa va fi îndepărtată din conştiinţă, atunci vom vedea şi manifesta lumina.

Paragrafele 24 şi 25. Dacă cineva respectă Constituţia S.U.A., de pildă, şi dă oricui dreptul la viaţă, la libertate şi la dobândirea fericirii, oare nu va respecta el, automat, orice altă lege a ţării? Respectarea celei mai înalte legi implică, automat, îndeplinirea oricărei obligaţii faţă de orice alta lege. Legea Universului este Iubirea şi, dacă cineva acţionează în Iubire, în uniune conştientă şi în unitate între Dumnezeu şi om, el nu VA putea face nimic care să incalce vreo lege inferioară. În schimb, în felul acesta ne putem mişca într-o manieră nesfârşit de liberă şi de neângrădită, şi nu ar putea exista nici un sentiment de limitare dat de aceste manifestări mai mărunte ale legilor.

Paragrafele 26 şi 27. Universul, şi tot ce este cuprins în el, este un singur sistem, iar misiunea noastră este să înţelegem asta. Nu că ar conta prea mult pentru Univers, dar este de cea mai mare importanţă pentru individ. Eliberarea lui vine prin cunoaşterea lucrurilor aşa cum sunt ele în realitate.

CAPITOLUL XI
SINELE Tău

1.Când Isus Christ a spus Dacă nu sunteţi precum copiii, nu puteţi intra nicicum în Împărăţia Cerurilor, El enunţa unul dintre cele mai profunde adevăruri. Un copil încă nu a fost hipnotizat de ideea comună a limitării, şi trăieşte în armonie naturală cu sursa sa. De aceea, celor mai mulţi oameni le place să fie alături de copii. Copiii radiază armonia naturală a Universului şi acesta este mediul natural al omului. Dacă am abandona, pur şi simplu, toate ideile care ne-au legat de lume, atunci ne-am situa în acea determinare care provine din mişcarea Universală şi am îndeplini lucrurile care permanent caută să se manifeste prin fiinţa noastră. Oriunde te găseşti, renunţă la tine, scriau vechii Hinduşi, şi aceasta rămâne o învăţătură centrală a Maeştrilor. Numai atunci când obiceiurile contrare sunt eliminate din natura sa primară, omul poate spera să trăiască unica viaţă reală. Majoritatea încercărilor noastre în privinţa stilului de viaţă sunt atât de opuse scopului şi tendinţelor naturale ale vieţii, încât ele conduc numai la dezintegrarea cărnii. Este o cale care omului i se pare dreaptă, dar la capătul ei este moartea ne-a spus Isus.

2. Reţineţi că nu există nimic care să-l limiteze cu adevărat pe om şi care să-l menţină într-o stare de nesiguranţă şi ineficienţă, în afară de propria sa gândire. Când aceste gânduri sunt înlăturate, el poate intra cu uşurinţă în viaţa Universului, şi atunci această viaţă începe să-i ofere dovezi ale posibilităţilor sale naturale. În ceasul când nu veţi gândi, Fiul Omului va veni, iată o înţeleaptă instrucţiune a marelui Maestru. Orice idee din lume care pătrnde în conştiinţa omului este doar o reflectare a impresiilor primite, dar omul nu este un reflector. Omul este proiecţia Divinului şi el trăieşte viaţa aşa cum este ea, numai în măsura în care permite celor mai profunde impulsuri ale propriei sale fiinţe să se exprime.

3. Scopul divin al legii vieţii este de a perfecţiona şi rafina fiinţa omului până ce el ajunge să fie o expresie completă şi perfectă a Sinelui. Când viaţa este trăită astfel, fără rezervă şi reţinerea cauzate de vraja hipnotică a gândirii induse, fiinţa omului este continuu înnobilată. Aceasta cere din partea individului un control constant, până ce întreaga sa fiinţă este unită în exprimarea scopului unic. Orientarea acestei forţe este, atunci, numai spre exterior, căci ea este deja o realitate în Univers. Numai astfel omul îşi poate împlini destinul şi poate primi ajutorul deplin al forţelor Universale. Mulţi oameni se întreabă de ce Dumnezeu nu se manifestă conform propriilor lor idei şi de ce El nu le dă ceea ce ei îşi imaginează că doresc. Dumnezeu acţionează prin ideile omului tot aşa cum legea naturii acţionează prin seminţele neroditoare, adică doar ca să le dezintegreze. Dumnezeu sau Spiritul îşi vede de treaba Lui, urmărindu-Şi proprâul ideal sau scop, iar omul trebuie să vină în armonie cu acest scop Universal. Atunci, şi numai atunci, va atinge el acea stare de adevărat copil, în care el trăieşte viaţa în mod natural. Viaţa trăită natural este perfectă şi produce rezultate perfecte. Ideile noastre sunt fie imperfecte, fie incomplete. Ele nu au natura sau obiectivul tendinţei Universale dinlăuntrul lor, de aceea ele trebuie abandonate, lăsate deoparte, pentru ca forţele superioare să poată deveni factorii determinanţi în întreaga noastră fiinţă.

4. Spuneţi că aţi fost învăţaţi că prima lege a naturii este cea a autoconservării, şi aşa şi este. Dar asta nu înseamnă că individul trebuie să-şi apere propria viaţă cu preţul vieţii altuia. Legea vieţii acţionează spre a menţine şi proteja viaţa. Viaţa unui Maestru este aceea care promovează şi protejează viaţa, căci el trăieşte în armonie cu singura viaţă reală. În el nu există răzbunare şi întreaga sa motivaţie este de a proteja viaţa de orice ameninţare. Acesta este secretul Maeştrilor. Atâta vreme cât omul nu stăpâneşte, în propria sa fiinţă, ceea ce îi distruge viaţa, el este în afara vieţii. Dar atunci când el se eliberează de ceea ce i-ar putea distruge viaţa, atunci el trăieşte complet. Nici Isus nu i-a condamnat pe aceia care l-au crucificat, ci i-a eliberat de karma propriei lor ignoranţe prin legea iertării.

5. Adevărul este că a-l ţine pe altul de vinovat, sau a încerca să dai vina pe altul, înseamnă doar să te implici tu însuţi în ignoranţa lui. Protejează viaţa oriunde se manifestă ea. Păzeşte viaţa ta şi viaţa celorlalţi de orice intruziune a ignoranţei. Apără-te pe tine şi pe ceilalţi de orice idee sau acţiune care v-ar implica în altceva decât cea mai deplină şi armonioasă expresie a vieţii. A face altfel este o sinucidere. Înnobilează-ţi constant propria viaţă, protejind viaţa tuturor celor din jurul tău. Dar a-i proteja pe alţii nu înseamnă doar a-i apăra de violenţa fizică, ci a-i feri de propria lor ignoranţă şi de ignoranţa altora. Eliberează-te pe tine şi pe ceilalţi de hipnotismul gândirii omeneşti, şi caută să vezi, în tine ca şi în ceilalţi, fiii liberi ai celui Preaânalt. Numai astfel poţi intra în viaţa reală, iar a intra în trăirea vieţii reale înseamnă să devii tu însuţi Maestrul. Dacă cineva te răneşte cu ceva, eliberează-l instantaneu în mintea ta, şi eliberează-l de posibilitatea ca el să fie criticat sau condamnat de ceilalţi. Permanent păstrează-l liber în viaţa Universală.

6. Mulţi se tot întreabă de ce artiştii pictează un halou de lumină în jurul sfinţilor şi maeştrilor. Ei sunt iluminaţi, şi iluminarea apare întotdeauna acolo unde este înlăturat valul ignoranţei, ceaţa hipnotismului. Chiar vedeţi această lumină, într-o anumită măsură, în jurul copiilor, şi radiaţia de lumină este aceea care vă face să vă simţiţi paşnic şi calm în prezenţa copiilor mici. Ei sunt vehicule perfect libere ale vieţii Universale. Aceasta este vibraţia simţită şi lumina văzută în jurul unui Maestru. El a devenit ca un copilaş; este eliberat de toate ideile lumeşti care diminuau lumina. Lumina este viaţa, şi când cineva trăieşte viaţa deplină, el este în lumină – ESTE acea lumină. Cel aflat complet în lumină poate înălţa pe oricine în aceeaşi lumină, în măsura în care celălalt acceptă să răspundă la influenţa lui. Nu este nimic supranatural în faptul că oamenii pot vedea lumina radiind dintr-un Maestru. Este ceva perfect natural, căci ea este viaţa în starea ei naturală. Aveţi înlăuntrul vostru toate potenţialităţile şi sunteţi capabili să recunoaşteţi viaţa aşa cum este ea în cei din jurul vostru, dacă acceptaţi voi înşivă s-o vedeţi. Singurul lucru care vă opreşte este proprâul vostru refuz de a abandona ceea ce aţi ajuns să credeţi că este starea sau situaţia voastră. Aruncaţi vălul şi amintiţi-vă, este lumina.

7. Pentru a evolua, trebuie să ajungi să te vezi pe tine însuţi ca Maestru. Trebuie să te comporţi ca un Maestru. Nimeni nu te poate învăţa să te conduci singur, şi nimeni nu-ţi poate da această calitate, căci deja acestea îţi aparţin. Este nevoie de practică. Trebuie să trăieşti ca un Maestru, să gândeşti ca un Maestru, să acţionezi ca un Maestru, şi acestea sunt mai importante decât să cunoşti un Maestru, chiar dacă ţi-ar fi dat să întâlneşti unul.

8. Cum crezi că ar întâmpina un Maestru situaţiile cu care te confrunţi tu zi de zi? Încearcă să-ţi priveşti problemele la fel ca el. Care ar fi atitudinea unui Maestru faţă de cei din jurul lui? Încearcă să exprimi aceeaşi atitudine. Îţi poţi imagina un Maestru frământându-se pentru afaceri? Ar putea un Maestru să bârfească, să urască, să fie gelos sau furios? S-ar eschiva el de la vreo sarcină oarecare? Ei bine, ai deja un model, căci propria ta idee despre cum ar aborda viaţa un Maestru este exact modul în care ar trebui s-o abordezi tu însuţi. Dacă vrei să abordezi viaţa astfel, conştient ca acesta este impulsul determinant în Universul cu care eşti una, atunci vei vedea incolţind seminţele propriei tale desăvârşiri şi evoluând până la forma lor deplină.

9. Oare nu vezi limpede că tot ce au spus ei s-a dovedit mereu adevărat, că nu este necesar să stai ore îndelungate în Samadhi sau să treci prin rituri mistice şi forme religioase, ca să ajungi la iluminare? Ei au pregătit calea. Au demonstrat că, atunci când lucrezi în afara minţii şi a gândurilor ei şi, pur şi simplu, pătrunzi în viaţă aşa cum este ea, atunci te afli în starea de a-ţi fi proprâul stăpân şi, continuând astfel până ce ea devine propria ta atitudine de a aborda viaţa, atunci eşti, tu însuţi, un Maestru. Abandonează eul care păreai a fi şi incepi să trăieşti viaţa exact aşa cum simţi că ar trebui s-o trăieşti, şi vei descoperi ca aceasta este adevărata TA viaţă.

10. Nu este deloc necesar să călătoreşti prin India ca să-ţi găseşti Maestrul sau Învăţătorul, cum cred mulţi. Învăţătorul şi Maestrul tău este proprâul tău SINE. Maeştrii şi Isus nu au călătorit prin lume pentru a dobândi cunoaşterea şi puterea. Ei au căutat înlăuntrul lor, la acel Sine care este Dumnezeul lăuntric, şi de aceea sunt ei Maeştri. Atâta timp cât cauţi în afara ta ceea ce se găseşte numai în tine însuţi, nu vei găsi. Astfel vei fi capabil să recunoşti învăţăturile unui adevărat Maestru. Cel neiluminat îţi spune că trebuie să-ţi găseşti un învăţător în afara ta, dar un Maestru îţi va spune că trebuie să descoperi învăţătorul dinlăuntrul tău. Acesta este principalul lucru pe care Christ a încercat să-l arate limpede lumii. Cauta aici, caută dincolo este învăţătura anti-Christică. Adevărata învăţătura a lui Christ este Tatăl lăuntric.

11. Acum este clar că tot ce descoperi acţionând în Eul tău, în acea parte profundă a propriei tale fiinţe, trebuie să faci la exterior. Practica aduce perfecţionarea, şi viaţa ta adevărată sau desăvârşirea, calitatea de Maestru, trebuie trăite practicându-le, făcând ceea ce simţi instinctiv că ar face un Maestru, şi astfel vei afla că tot ce cautăi este deja aici, complet manifestat. Este necesar doar să renunţi complet la ceea ce trăiai, pentru a trăi o viaţă nouă, aşa cum trebuie trăită ea.

12. Atunci când înveţi să trăieşti din Suflet, din Sine, şi nu din minte, atunci totul în viaţă devine limpede şi de înţeles. Ştii ce ai de făcut, unde trebuie să mergi, iar viaţa devine simplă şi armonioasă. Aceasta este viaţa dorită, viaţa aşa cum este ea, viaţa aşa cum trebuie să ajungem s-o trăim. Copiii ajung să trăiască în lumea gândirii doar atunci când îi învăţăm noi asta. În mod natural, ei trăiesc ca la început şi ar trebui să trăim noi ca ei, şi nu să-i facem pe ei să fie ca noi. Asta nu înseamnă că vom trăi o viaţă lipsită de inteligenţă sau de idei. Ci înseamnă că vom trăi cu adevărat inteligent, căci gândurile noastre vor fi rezultatul corectei exprimări a Eului Interior.

13. Este adevărat că, pentru a face această schimbare totală, de la ceea ce păream să fim la ceea ce suntem cu adevărat, pentru a intra în viaţă aşa cum este ea, va fi necesară o anumită determinare. Oricare ar fi credinţa unui Hindus, el sacrifică totul pentru ea. El va merge pe jos multe mile pentru a îndeplini ceea ce el consideră că este datoria lui spirituală. Când suntem la fel de hotărâţi să fim ceea ce simţim, instinctiv, că suntem, atunci ajungem la asta fără dificultate. Trebuie să renunţăm la a spera şi a dori, şi să trecem la a face şi a fi.

SCRISOAREA UNEI CORESPONDENTE

NOTĂ: Datorită sugestiilor utile şi interesului pe care îl prezintă, pentru studenţi, scrisoarea d-nei Grace G. Hahn, am inserat-o în acest capitol. D-na Hahn a fost membra a echipei care a fost în India cu domnul Spalding.

Voi încerca să povestesc câteva din experienţele noastre de după ultima scrisoare pe care v-am scris-o.

Domnul M.M.Ghose, un prieten al domnului Spalding, ne-a invitat să-i fimoaspeţi într-o călătorie pe fluviu până la Dacca, la ashramul lui Swami Paramananda. Este foarte greu de descris jungla prin care am trecut. În unele locuri, râul era atât de îngust încât nu puteau trece pe el două vase alăturate. Apoi, el ajungea iar până la o lăţime de o jumătate de milă. Totul mergea bine şi ne continuam voiajul. În seara celei de-a treia zile, la ora 8 şi un sfert, cei mai mulţi dormeam în cuşetele noastre când un impact teribil s-a produs şi am auzit strigăte în apropierea noastră. Curând am înţeles că ne ciocnisem cu un alt vas. Confuzia şi spaima au durat puţin, şi am fost informaţi că şalupa celuilalt vapor se scufundase în câteva clipe. Noi aveam unele avarii, dar nimeni nu-şi pierduse viaţa. Era imposibil să facem ceva, aşa că am aruncat ancora pentru noapte. Luminile erau stinse şi vasele luau apă îngrijorător. Mezinul gazdei noastre a venit, calm, în mijlocul agitaţiei de pe punte şi a spus: Dumnezeu ne-a salvat pe toţi, Baba (tata), acum pot să merg la culcare? Câteva momente s-a făcut tăcere, apoi am înţeles cu toţii lecţia pe care ne-o dădea acest binecuvântat copil Hindus. Ne-am dus în tăcere la paturile noastre, cu încredinţarea că totul era bine. Aveam cu noi un potenţial Maestru, care liniştise un vas plin cu oameni prin siguranţa sa calmă şi prin simpla sa credinţă de copil.

În dimineaţa următoare ne-am urmat drumul, încet, spre localitatea cea mai apropiată, de unde am luat trenul îndărăt, până la Calcutta. Aici ne întâlnim cu câţiva Hinduşi minunaţi. Un anume domn Sircar a prezentat d-lui Spalding cartea lui, şi aş vrea să citez din ea un singur paragraf, care m-a impresionat: Adevărul Deplin şi viaţa cea mai infloritoare nu pot fi gustate până ce toate forţele, naturale şi spirituale, nu sunt controlate şi dirijate spre desfăşurarea vieţii într-o continuă creştere a calităţii ei.Am petrecut cu el foarte multe ore, şi astfel ne-am simţit mult îmbogăţiţi.

Merită să amintim o poveste auzită într-o după-amiază la Universitateadin Calcutta, pentru lecţia pe care o conţine. Întâmplarea a avut loc prin anul 600 înainte de Christos Chiar şi atunci existau nepotriviri de păreri între învăţături, astfel că o parte dintre adepţii unui învăţător se separaseră de grupul principal şi încercau să-l convingă pe învăţător să-şi schimbe punctul de vedere. După o vreme, şeful grupului separatist a spus că totul era inutil şi că hotărâse să ia legea în mâinile sale. L-a pândit undeva pe învăţător şi, când acesta trecu pe acolo, el îl lovi cu spada. Rănit, învăţătorul căzut îl chemă pe atacator şi îl rugă să stea alături de el căci, cu ultima sa suflare, voia să-i vorbească. Cu multă blândeţe şi iubire, el îi spuse celuilalt să plece imediat în lume şi atunci nimeni n-avea să ştie ce s-a întâmplat, şi astfel mulţi oameni aveau să scape de răzbunarea pe care ar fi putut s-o stârnească moartea lui, deşi în realitate el pornea spre o realizare superioară; dar dacă discipolul s-ar fi întors la ceilalţi, i-ar fi făcut pe mulţi să sufere pentru fapta lui. Plecând, numai el ar fi avut de suferit pentru crima sa. Marele Maestru i-a dat o lecţie omului care crezuse că îl putea răni.

Am plecat din Calcutta într-o zi de luni şi am ajuns la ashramul lui Swami Omkar. Este un minunat loc de retragere la ţară, la 30 de mile de calea ferată. După câteva zile de odihnă, fiecare dintre noi a fost chemat să discute individual cu Swami. În timp ce şedeam ascultând cum vorbea cu o voce calmă, liniştită, am văzut aura luminoasă din jurul lui. Pentru câteva momente am rămas fără grai, şi m-am temut că avea să dispară, dar a rămas cât am stat eu acolo. Camera era luminată exact aşa cum ne spusese, de multe ori, domnul Spalding. Era prima mea experienţă reală de acest tip, şi una pe care întotdeauna o voi ţine minte şi o voi preţui.

În ultima seară am avut iarăşi privilegiul să petrec două ore împreună cu Swami. El a explicat în detaliu sensul Maeştrilor. Maeştrii devin, în primul rând, propriii lor stăpâni. Ei ajung să controleze mânia, gelozia, lăcomia, egoismul, posesivitatea (soţia care îşi ia în posesie soţul, sau soţul care este posesiv faţă de soţie), egocentrismul şi o mie de alte lucruri pe care le-am atras asupra noastră.

Noi venisem de la mii de mile ca să vedem un Maestru, să vedem pe cineva care a realizat ceea ce putem şi trebuie să facem şi noi, în propriul nostru cămin şi în societatea noastră. Am făcut exact precum vaca lacomă care îşi doreşte iarba de dincolo de gard, chiar dacă în jurul ei este iarbă din belşug. Swami denumeşte printr-un singur cuvânt baza de la care pornim pe calea noastră, şi acest cuvânt este PRACTICA. Practicaţi zilnic ceea ce deja ştiţi. Practicaţi stăpânirea în faţa mâniei. Practicaţi arta iubirii faţă de orice lucru din Univers. Vă garantez cea mai largă libertate, dar veţi putea vedea rezultatele numai prin practica permanentă, oră de oră şi zi de zi, şi astfel veţi fi gata pentru o altă lecţie din şcoala vieţii. Aceşti oameni tăcuţi cunosc valoarea legii stăpânirii de sine, şi astfel ei nu se amestecă cu aceia care încă nu au învăţat să fie liniştiţi, tăcuţi pentru cel puţin o parte a fiecărei zile. Cum am putea, oare, spera să-i contactăm în starea haotică a minţii noastre? Cearta închide poarta. Numai mintea deschisă şi intuiţia Lasă uşile larg deschise. În India am înţeles foarte bine acest lucru. Crezusem că îl ştiam dinainte, dar când ajungi în prezenţa unuia dintre aceşti oameni Sfinţi, îţi dai seama că era doar ceva teoretic. Este nevoie de practică efectivă şi de dorinţa sinceră a sufletului de a stăpâni ego-ul şi de a deveni, într-adevăr, ceea ce ei au devenit.

Aici se află un minunat băiat Hindus , de 12 ani. El este un mic maestru în formare. Anticipează orice dorinţă sau nevoie înainte să ne-o putem exprima. Ochii sunt ferestrele sufletului, de aceea trebuie să vezi căldura zâmbetului acestui băieţel în timp ce stă tăcut în faţa ta, dorind să te servească. Noaptea trecută stătea la uşa mea şi nu părea deloc că ar vrea să plece. Neobişnuită cu obiceiul Hindus, aşteptam să spună ce dorea, iar el, apropiindu-se cu acel zâmbet minunat, m-a privit drept în ochi şi mi-a spus: Te iubesc atât de mult! Apoi s-a răsucit şi a dispărut ca fulgerul. În timpul meditaţiei, el sta nemişcat în tăcere timp de o oră. Unii mai în vârstă adorm, dar el nu.

Am petrecut o săptămână fericită cu Swami, apoi ne-am continuat călătoria spre Madras. Domnul Spalding a mers înainte până la Tiruvannamali şi s-a întâlnit cu Paul Brunton, autorul cărţii India secretă. Apoi ne-a telegrafiat să venim şi, după o călătorie de o noapte, ne-am întâlnit cu ei. Am fost conduşi la ashramul unuia dintre cei mai mari sfinţi în viaţă ai Indiei, Sri Ramana Maharishi. O mulţime de oameni şedeau pe podea cu picioarele încrucişate, vreme de multe ore, doar ca să se afle în prezenţa acestui mare om. El este unul dintre Sfinţii care dăruieşte timpul sau discipolilor lui. Nu vorbeşte niciodată fără să fie întrebat, şi înainte de a răspunde el rămâne tăcut până ce răspunsul îi soseşte, dinlăuntru. Această întâlnire, ea singură, preţuia cât toată expediţia noastră.

De la Tiruvannamali am mers la Pondicherry. Aici trăieşte un om deosebit, dar care nu apare în public decât de trei ori pe an. Data viitoare va fi la 24 februarie. Ashramul lui este demn de ţinut minte multă vreme. Aici trăiesc foarte mulţi învăţăcei, bărbaţi, şi ei reprezintă o mare atracţie.Figurile lor radiază viaţa pe care o trăiesc, şi nu există nici o îndoială despre asta. Aici am aflat că un pelerinaj (Mella) avea să aibă loc la Allahabad pe 13 ianuarie. Ne-am dus la Calcutta şi apoi la Allahabad.

Niciodată nu voi uita priveliştea de la această Mella. Erau aici pelerini din toată India, veniţi să se scalde în apele sacre ale Gangelui. Aici are loc confluenţa Gangelui cu Jumna. Apa este rece ca gheaţa, dar ei tot se aruncă în ea. Au venit de la mare distanţă, cu teribile dificultăţi, ca să participe la acest ritual religios. Un milion de oameni vin cu acelaşi gând, să se scalde în Gange exact în această zi. Foarte multe aspecte erau neobişnuite. Unii erau goi, alţii – aproape sălbăticiţi; unii erau pe elefanţi şi cămile, alţii în care trase de boi, şi toţi mergeau spre Gange.Am fost foarte impresionată de zelul religios indubitabil. Oare ce ar fi putut determina un milion de oameni să vină la Gange? Era ceva mai presus de înţelegerea mea, şi îmi răsuna mereu în minte întrebarea Ce caut eu aici? După ce m-am întors la hotel, a apărut şi răspunsul: Cauţi cauza Primară a frăţiei dintre oameni. Cum poţi să fii una cu toată omenirea, dacă vezi doar exteriorul, dacă gândeşti că ei sunt doar nişte psihopaţi, dacă spui că negrul este negru şi albul este alb? Nu observi că aceeaşi iubire palpită în inima mamei care îşi dezmiardă copilul, al cărui trup mititel este murdar, bolnav şi infirm, în timp ce ea se târăşte prin noroaie, îndură sărăcia departe de casă, răbdând efectiv de foame, mergând mile întregi cu dificultăţi cumplite, doar ca să se scalde în apele sacre ale Gangelui? Ce altceva i-ar putea determina să depună totul la picioarele concepţiei lor despre Dumnezeu, dacă nu scânteia înnăscută a Divinităţii? Noi îl slujim pe Dumnezeu în lux; ei nu au nimic. Picioarele lor sunt trudite şi umflate, energia este toată averea pe care o au, şi totuşi o sacrifică pentru a veni o dată pe an, şi o dată la 6, 12 şi 24 de ani, pentru a se întâlni în acelaşi loc şi a se îmbăia, şi a se ruga în felul lor. Gândiţi-vă la asta. Un milion de oameni pe o fărâmă de loc, paşnici, fericiţi, veseli şi cântând. Nu există semne de confuzie sau de contradicţie, fiecare respectând dreptul fratelui său de a se ruga după cum îi place.

După părerea mea, aici adevărata fraternitate umană este exprimată în condiţii de neânchipuit, în mii de aspecte care n-aş fi bănuit niciodată că există, şi totuşi, din inimile acestor pelerini izvorăşte iubirea, iar ochii lor dezvăluie o profunzime nesfârşită, pe care am putea s-o invidiem. Toţi îl slujesc pe Dumnezeu, Dumnezeu, Dumnezeu. În multe limbi diferite, şi cel bogat, şi cel sărac, şi cel şchiop, şi ologul, şi orbul. Un zâmbet aduce întotdeauna un alt zâmbet. De fapt, ei par surprinşi că noi încercăm să le zâmbim sau să le răspundem la salut după obiceiul lor. Mă întreb sincer dacă noi am putea zâmbi într-o asemenea situaţie. Am putea, sau ne-am permite noi, oare, să ne târâm pe coate şi pe genunchi până la Gange, slujind lui Dumnezeu cu fiecare suflare, abia reuşind să ne mai ţinem sufletul împreună cu trupul? Vă întreb: am putea noi, oare?

Am văzut Saddhu-şi cu plete încâlcite, cu trupuri acoperite de cenuşă, aproape goi – doar cu o pânză peste şale – şi am întrebat: De ce trebuie tratat corpul astfel? Răspunsul a fost că ei au renunţat la orice mândrie şi nu-i mai preocupă părerea lumii. Aceasta este concepţia lor şi, aşa cum totul este zis şi făcut, noi cu toţii acţionăm aşa cum ne dictează conştiinţa noastră, şi după cum am progresat în evoluţia noastră individuală. Noi suntem mândri să ne împodobim trupul, pe când ei merg la cealaltă extremă şi îşi petrec viaţa întreagă în peşteri şi în munţii Himalayei, în contemplarea lui Dumnezeu. Ei trebuie să realizeze aceste atribute mai întâi în ei înşişi, înainte de a merge în lume şi de a transmite altora experienţa lor interioară. Noi avem multe -isme, crezuri şi dogme, foarte adesea doar teoretice şi intelectuale. Mii de asemenea pelerini, veniţi de pe tot cuprinsul Indiei pentru această mare Mella, trăiesc efectiv viaţa lui Dumnezeu aşa cum o înţeleg ei. Bineânţeles că sunt şi mulţi cerşetori profesionişti, dar înveţi repede să-i deosebeşti. Intuiţia este ghidul cel mai bun. Cerşetorii sunt la fel, fie că sunt în India sau în America. Aici îi vedem în gloată, iar acolo îi întâlnim adesea în cea mai aleasă societate.

Am văzut un om care se întorcea de la Gange sprijinit într-o trestie, iar în urma lui venea un slujitor care îi ducea cârjele. Puteţi trage singuri concluziile.

O altă zi mare se apropie. Vineri, pe 24, are loc Mella de la fiecare 6 ani, aşa că rămânem şi pentru ea. Voi continua scrisoarea după aceea. Domnul Spalding i-a luat astăzi la Gange pe doi din grupul nostru. Eu am rămas acasă ca să vă scriu această scrisoare.

GRACE G. HAHM

PENTRU INSTRUCTOR

La parcurgerea acestui capitol, trebuie citită clasei scrisoarea doamnei Hahn, căci ea ilustrează complet tema. Un incident după altul, din cele trăite de membrii grupului, sunt explicate în lecţie, iar instructorul poate corela imediat ideia lecţiei cu imaginile din scrisoare.

Paragraful 1. A deveni copil la vârsta matură nu înseamnă să devenim slabi de minte sau lipsiţi de inteligenţă. Înseamnă să trăim viaţa aşa cum se revărsa ea din fiinţa noastră lăuntrică. De aceea copiilor le este atât de dificil să-i înţeleagă pe adulţi. Copiii nu şi-au umplut mintea cu idei şi trăiesc numai ceea ce simţ înlăuntrul lor. Atunci când aceste simţuri interioare sunt complet inhibate de ideile cu care îi îndopăm, copiii devin la fel de orbi şi de incapabili ca şi cei mai în vârstă. Gândirea nu este factorul determinant al unei trăiri depline, ci doar rezultatul deplinei trăiri. Orice pas în progresul uman a venit din convingerea interioară a cuiva, iar gândirea a evoluat ca să poată descrie ceea ce se dobândise.

Paragraful 2. De fapt, omul nu este deloc limitat, căci el este o replică a infinitului. El singur îşi permite să fie limitat prin gândirea sa. Trăiţi viaţa aşa cum creşte ea dinlăuntrul vostru, şi veţi descoperi

viaţa aşa cum este, şi cheia propriei voastre conduceri. Gândul, cuvântul şi fapta sunt instrumente sau vehicule prin care este exprimată viaţa, şi nu standardul după care este ea trăită.

Paragrafele 3 şi 4. Scopul Universului este de a perfecţiona şi perpetua viaţa în totalitatea ei. În om rezistă numai ceea ce este în armonie cu viaţa. Universul distruge, din natura omului, ceea ce acţionează împotriva vieţii. Se spune că răul poarta în el seminţele propriei sale distrugeri, şi este adevărat, dar sămânţa distrugerii din rău este binele inerent, iar atunci când se manifestă binele, el distruge răul şi nu mai rămâne decât binele. Iar viaţa este binele totdeauna prezent şi care acţionează permanent pentru a se împlini.

Paragraful 5. Nu este un lucru inteligent să dai vina pe ceilalţi. Singurul lucru inteligent de făcut este să ne protejăm, pe noi şi pe ceilalţi, de tot ceea ce este mai prejos de Divinitatea Universală. Când vom dori la fel de mult să protejăm natura potenţială a noastră şi a celorlalţi, pe cât de mult dorim să ne apărăm posesiunile materiale, atunci lumea va fi plină de adevăraţi Maeştri.

Paragraful 6. Priveşte-te în oglindă. Există vreo lumină pe faţa ta atunci când eşti trist? Dar când eşti plin de bucurie, există lumină? Imaginează-ţi lumina care ar radia din tine dacă ai trăi acea viaţă pe care o idealizezi, şi care este viaţa ta în măsura în care eşti capabil s-o trăieşti aşa cum ar trebui s-o trăieşti.

Paragrafele 7, 8 şi 9. Dacă vrei să-l cunoşti pe Dumnezeu, acţionează ca şi cum ai fi Dumnezeu. Dacă vrei să ştii cum este viaţa unui Maestru, trăieşte-o tu însuţi. Numai aşa putem cunoaşte cu adevărat. Nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu, decât atunci când Spiritul lui Dumnezeu, care este în om, i le dezvăluie omului.

Paragrafele 10 şi 11. Diferenţa clară dintre învăţăturile celor iluminaţi şi ale celor neiluminaţi este aceea că iluminatul îţi spune să cauţi cunoaşterea în tine însuţi. toţi ceilalţi îi învaţă pe alţii să caute în afara lor. Nu vei putea găsi în exterior ceea ce n-ai reuşit să găseşti în interior. Lumea îţi întoarce ceea ce ai dat tu lumii.

Paragraful 12. Omul ar trebui să remarce deosebirea dintre starea minţii sale şi starea sufletului său. Mintea spune una şi alta, şi că numai asta şi asta sunt posibile. Sufletul se ştie nemuritor, se ştie Maestru, şi nu-şi schimbă niciodată activitatea. Cea mai profundă dorinţă a ta este exact maniera în care ar acţiona orice Maestru.

Paragraful 13. Devotamentul complet faţă de un ideal este secretul îndeplinirii lui. Nu-i de ajuns să dorim şi să sperăm ca lucrurile să se indrepte, ci trebuie lucrat perseverent pentru atingerea deplină a ţelului.

CAPITOLUL XII
PRANA

1. Este un fapt bine cunoscut astăzi că Forţa Vieţii Cosmice înconjură şi interpenetrează orice situaţie şi orice atom, şi că Forţa Vieţii poate pătrnde în corpurile noastre chiar prin respiraţia noastră. Orice gest poate fi în acord cu Forţa Vieţii. Orice gând al nostru poate fi în armonie cu ea.

2. Remarcaţi că s-a spus că Forţa Vieţii poate fi atrasă în noi prin respiraţia noastră. Dar această Forţă a Vieţii nu poate fi condusa în corpul omului doar prin simplul act al respiraţiei. Fără o atenţie specială acordată respiraţiei ca proces fizic, aceasta nu-şi îndeplineşte complet funcţia. Este vorba de o forţa vitală atât de fină, încât ea nu este afectată de procesele fizice obişnuite, decât cel mult în aceeaşi măsura în care cineva şi-ar putea încărca fiinţa cu electricitate prin simplul act al respiraţiei. Desigur că o anumită cantitate de electricitate, sau de ceea ce numim noi electricitate, este preluată în sistemul nostru prin orice proces, şi la fel se întâmplă şi cu Forţa Cosmică a Vieţii, care uneori este numită Prana. Dacă aţi observat, orice lucru spre care este îndreptată atenţia noastră impresionează mintea. La rândul ei, aceasta impresie este dezvoltată într-o idee, iar ideea este exprimată în cuvinte. Este un fel de respiraţie mentală, nu-i aşa? Ei bine, există şi o atenţie interioară, i-aţi putea spune dorinţă profundă, de a fi perfecţi în orice aspect al fiinţei noastre. Când atenţia exterioară este asociată cu această atenţie interioară, sau când este permanent îndreptată spre perfecţiunea Universului, aşa cum face ceea ce Seneca numea ochiul sufletului, atunci în fiinţa omului sunt atrase elementele forţelor cosmice din jurul nostru, de pretutindeni. Misticii au spus totdeauna că atenţia este secretul reuşitei în folosirea Forţelor Cosmice. Atenţia profundă, sinceră, perseverentă, îndreptată asupra etherurilor spirituale înconjurătoare, un corp relaxat perfect, un interes receptiv la toate şi o completă deschidere a minţii, acestea sunt atitudinile necesare pentru ca omul să poată

realiza aşa-numita respiraţie interioară. Aceasta este respiraţia sufletului, sau lăsarea Eului să se extindă în etherurile sale de origine – atotpătrunzătoarea forţă a vieţii sau etherurile spirituale, cum le numea Steinmetz, – până ce, prin actul de atenţie, acestea sunt atrase în întreaga fiinţă a omului.

3.Această Forţă a Vieţii, fiind Cosmică, trebuie să pătrundă în toate elementele. Ea este, de fapt, forţa care stimulează orice creştere celulară, permite înmulţirea celulelor şi astfel are loc dezvoltarea corpului, şi la fel este şi la plante. În realitate, ea este profund implicată în orice tip de proces de creştere, şi este elementul care susţine viaţa. Ea devine cea care imprimă viaţa, căci, ca orice altă forţă, este atât pozitivă cât şi negativă, acţionează şi reacţionează în ea însăşi, exact aşa cum curenţii de aer turbionari acţionează şi reacţionează înlăuntrul lor. S-ar putea spune că aerul respiră sau se mişcă şi, totodată, acţionează în sine şi asupra sa.

4. Metoda de a aborda conştient universală Forţa Cosmică a Vieţii, sau Prana, este numită de obicei Pranayama. Ar putea fi numită respirarea Pranei, sau practica respirării conştiente a Forţei Cosmice a Vieţii. Procedura exactă este greu de stabilit şi ne-ar lua prea mult timp şi spaţiu ca să redăm întreaga tehnică a respiraţiei Pranice. Tehnica pentru a începe această operaţie este respiraţia corectă, după care fiecare, cu grijă şi sinceritate, îşi va găsi propria metodă pentru a echilibra procesul. După cum spuneam mai sus, atenţia este un element de importanţă fundamentală în acest proces – atenţia îndreptată spre cea mai înaltă sursă de energie care există, acea prezenţă de pretutindeni pe care o numiţi Dumnezeu. Mintea trebuie să fie detensionată, şi următorul pas în procedura corectă va fi constituit de metoda care eliberează cel mai bine mintea de tensiune. De fapt, Prana sau substanţa spirituală este atât de fină şi de sensibilă încât este respinsă de cea mai slabă forţă. Aţi încercat vreodată să prindeţi un fulg sau un puf care plutea în aer? Orice mişcare bruscă sau orice efort de a-l prinde îl îndepărta, dar cu calm, lăsându-l să se aşeze pe degetele voastre după voia lui, reuşaţi să-l prindeţi. Este un exemplu foarte sugestiv. La fel este şi atunci când încerci să-ţi aminteşti ceva ce ai uitat. Dacă faci un efort mental serios, nu-ţi aminteşti, dar dacă laşi mintea să se odihnească, să reflecteze în linişte, atunci ideea apare repede în minte. La fel se întâmplă cu Prana, ea este aspirată în fiinţa noastră prin linişte şi încredere. Orice fază a minţii trebuie să fie liberă, iar corpul – complet relaxat. Trebuie să simţi o libertate deplină şi o expansiune completă, ca şi cum celulele corpului s-ar desprinde, efectiv, unele de altele, până ce aproape se separă între ele. Acest exerciţiu poate fi continuat până când dispare orice simţ al limitării fizice, şi atunci te afli în cea mai perfectă stare, mental şi fizic, pentru a primi această Substanţă Universală în toată fiinţa ta. Atunci ea are acces la orice celulă a fiinţei tale; ea devine elementul care îţi susţine şi îţi revigorează viaţa, şi în special corpul fizic. Această metodă de control al respiraţiei menţine corpul tânăr şi vibrant.

5. Este o practică de menţinere şi revigorare care permite celulelor şi ţesuturilor corpului să-şi extindă funcţiile, realizând o mai bună oxigenare a corpului. Este o aerisire complet spirituală a fiecărei celule din corp, până la etherurile originare din care a provenit acesta. Aşa cum în raza de lumina găseşti diferite culori, la fel şi în Prana găseşti toate elementele vieţii, adică esenţa reală a tuturor forţelor mai mărunte. Prana nu este oxigenul, ci ceea ce dă viaţă oxigenului, viaţa efectivă dinlăuntrul oxigenului. Este ceea ce dă forţa electricităţii, ceea ce dă minţii conştienţa. Cu alte cuvinte, este realitatea existentă înlăuntrul şi în spatele tuturor forţelor mărunte care susţin viaţa. În Scripturi este numită Spiritul lui Dumnezeu, Sfântul Duh. Pranayama – respiraţia spirituală – permite distribuirea corectă a tuturor elementelor preluate în corp pentru creşterea lui şi, datorită acestei distribuiri, toate organele sunt oxigenate sau aerisite, aşa cum spunem când expunem lucrurile la aer sau la soare ca să le împrospătăm. Tot aşa se întâmplă atunci când corpul este relaxat, când mintea şi spiritul sunt eliberate, când întreaga fiinţă se deschide pentru a permite conştient Pranei să o penetreze, şi întreaga fiinţă este împrospătată, revitalizată, hrănită, renăscută. Aceasta este Pranayama, sau arta respiraţiei spirituale. Dar secretul fundamental al exersării ei este atenţia. Până şi Soarelui trebuie să-i acorzi atenţie pentru a obţine cel mai mare profit dintr-o baie de soare.

6. Prin această practică, unii Yoghini sunt capabili să-şi oprească, pentru un timp, bătăile inimii. Aceasta relaxează tot sistemul şi îl reânnoieşte pentru a contacta originea sau sursa lui. El este restaurat şi elementele vieţii originale sunt contactate iarăşi de carnea însăşi. În acelaşi fel şi cu aceleaşi rezultate, ei îşi opresc respiraţia. Este ca atunci când ieşi din apă la aer liber, după o vreme de stat sub apă. A încerca să-ţi opreşti bătăile inimii şi respiraţia, literal ar însemna să te sufoci singur. Dar a-ţi extinde sinele şi astfel a te relaxa până ce incepi să simţi conştient etherurile dătătoare de viaţa, aceasta te face atât de viu, te umple cu

atâta viaţă, te împrospătează şi te hrăneşte într-atât încât nu mai ai nevoie de respiraţia exterioară sau de activităţile exterioare ale corpului. Atunci eşti viu lăuntric.

7. Pe cât de mult vitalizează corpul, pe atât de mult această practică însufleţeşte mintea. Motivul pentru care oamenii nu gândesc bine este acela că mintea este prea tensionată, prea încordată – ca să spunem aşa – ca să funcţioneze liber. Prin practica Pranayama, întreaga fiinţă este extinsă şi funcţionează mai liber şi mai complet. Este ca atunci când se slăbesc şuruburile prea strânse ale unei maşini şi se Lasă uleiul să pătrundă printre ele. Atunci ea se mişcă mai liber. În acest caz, memoria vine dintr-o mie de surse diferite, şi omul îşi aminteşte ce a fost la început. Aceasta apare fără pic de efort, şi orice lucru pe care el vrea să-l ştie îi apare instantaneu şi cu uşurinţă în minte. Deoarece Prana penetrează totul, trebuie că există o relaţie strânsă între Prana şi această funcţionare a minţii. Prana nu permite diviziunea în funcţionare, căci ea uneşte toate funcţiile individuale cu cea Universală. Este, desigur, Universală şi deschide calea pentru toate activităţile, mii şi mii de activităţi simultane. Prana este o energie radiantă care există în orice substanţă. Desigur, substanţa este energie în starea ei originară, iar energia este substanţa. Ceea ce cunoaştem noi ca energie şi substanţă sunt doar două aspecte ale aceleiaşi energii primare, care este Prana sau Spiritul.

8. Am putea spune, mai limpede, că Prana este unul din elementele Spiritului, căci Spiritul nu este doar energie, ci şi inteligenţă, şi substanţă. Este mai subtilă decât etherul. Lumea Occidentală defineşte etherul ca Prana, deşi există o deosebire în subtilitatea şi activitatea Pranei şi etherului. Etherul este la origine, în timp ce Prana este permanent activă. Etherul este Prana când vine în manifestare. Toate forţele mai subtile ale naturii, ca electricitatea şi celelalte elemente care animă creaţia, sunt diviziuni şi mijloace în care şi prin care lucrează Prana.

9.Atunci când corpul omenesc sau orice formă materială se descompune, ea se întoarce în Prana, mai întâi în diverse forme de energie iar apoi în forţa Universală şi primară. Dacă Prana ar fi absorbită constant în întreaga fiinţă a omului, carnea ar fi etern stimulată sau ar deveni mereu mai însufleţită, mereu mai vie, şi ultimul inamic ar fi învins. Există oameni care înving bătrâneţea şi moartea cu sau prin înţelegerea corectă a Pranei. Ei îşi refac corpul prin influenţa Pranică. Acest lucru se petrece, într-o măsură mai mică, ori de câte ori ne culcăm sau ne odihnim, dar atunci când cineva este atent, conştient, la prezenţa Pranică, relaxându-şi complet mintea şi corpul, atunci atenţia aspiră atotprezentă Prana în şi prin întreaga lui fiinţă, şi astfel se dobândeşte, în cel mai înalt grad, reînnoirea minţii şi a corpului.

10. Vedeţi, inteligenţa este atributul primordial al fiinţei, iar activitatea conştiinţei este Prana, sau forţa vitală a creaţiei, în timp ce substanţa este forma prin care acţionează primele două. Inteligenţa, Viaţa şi Substanţa constituie triada elementelor cauzei prime, aşa cum este ea definită de lumea Apuseană. Inteligenţa este aspectul care CUNOAŞTE. Viaţa este aspectul care ÎNSUFLEŢEŞTE sau vitalizează. Substanţa este aspectul care are capacitatea de a da FORMA. Prana este folosită, de obicei, ca să cuprindă atât substanţa, cât şi elementul vieţii, şi ambele sunt vehicule sau mijloace prin care inteligenţa acţionează spre a dirija şi determina formele create.

11. Această inteligenţă, viaţa şi substanţa, primare, sunt chiar Dumnezeul Atotputernic în acţiune, dar acest lucru trebuie să devină o realitate conştientizată în orice individ. Ele ajung astfel la îndemâna individului, şi acesta le poate folosi conştient, după alegerea sa.

12. Raza cosmică de care vorbeşte Millikan este o undă Pranică. Savanţii vor descoperi 9 diviziuni ale razei Cosmice, care este clar că sunt de origine Pranică. Ele pot aduce mari beneficii dacă sunt folosite corect. Aceste 9 raze sunt emanaţii de energie Pranică, exact aşa cum cele 7 culori sunt emanaţii ale unei raze de lumină albă pură. Creaţia este doar despărţirea şi recompunerea influenţelor sau energiilor, cum le numim noi, care radiază din etherurile Pranice.

13. Când ne întoarcem la centrul tuturor lucrurilor, el este lumină curată, şi aceasta este lumina de care vorbea Isus. Este lumina Iluminării. Cu cât trezirea spirituală a omului este mai mare, cu atât mai intensă este lumina. Nu aţi observat că acela care se trezeşte bine dispus are o înfăţişare radioasă? Când cineva este trezit spiritual, lumina este la fel de strălucitoare. De aceea artiştii îl pictează pe Isus cu un halou de lumină în jurul Lui. Lumina este viaţa. Este lumina care a luminat orice om la venirea lui pe lume, şi este focul prin care trebuie să păşească iniţiaţii şcolilor oculte spre a se arăta demni de iluminare. Această iluminare este tot ce se află în jurul nostru, şi este o emanaţie a etherurilor Pranice. Este lumina de la începutul şi sfârşitul creaţiei. Atunci când vei trăi în lumină aşa cum trăieşti acum prin simţurile trupului, vei fi nemuritor, căci lumina nu moare niciodată. Am primit o relatare despre o lumină care strălucea

undeva în Transiordania, deşi arheologii erau absolut siguri că în locul acela nu există nici o urmă a vreunei civilizaţii vechi. Cei care au urmărit lumina, au ajuns foarte repede la nişte vestigii arheologice. Acelaşi lucru s-a petrecut şi în Persia. Încă n-am văzut aşa ceva în Gobi. Totuşi, există o legendă care spune că lumina se arată mereu în regiune. Avem, de fapt, o întreagă poveste despre lumina care s-a arătat deasupra primului turn din Babel, un turn care fusese construit din piatră, sub forma unei piramide în trepte. Oricum, această lumină este văzută cu Ochiul Unic, acea atenţie specială prin care toate simţurile şi facultăţile omului sunt îndreptate în aceeaşi direcţie, şi această direcţie trebuie să fie spre ceea ce Scripturile numesc lumina chipului Sau.

14. Aceasta este lumina Noului Ierusalim, amintită de Ioan în Apocalipsa sa. Ioan ştia foarte bine cum să folosească Lumina Pranică. El îşi extindea viziunea pentru a o absorbi complet. Este, desigur, mult mai mult decât ceea ce numim clarviziune, deşi clarviziunea este o fază a ei, şi de fapt este un pas îndărăt în evoluţie. Este ca şi cum ai trăi în lumina împrumutată de la altul, când lumina care luminează orice om este înlăuntrul lui.

15. Trebuie să mergem direct spre acea Lumină, şi simţurile inferioare, care ne opresc sau ne îndepărtează de la dreptul nostru de moştenitori, vor ceda. Activităţile inferioare ne îndepărtează de înţelegerea şi folosirea Luminii Pranice în sensul ei cel mai înalt. Facultăţile psihice vor apare pe rând şi vor putea fi preţuite cu adevărat atunci când este asimilată Lumina Pranică. Lumina Pranică vibrează mult mai presus de forţele psihice. Mai mult, mediumnitatea şi aşa-zisa dezvoltare psihică nu sunt paşi spre asimilarea directă a Luminii Pranice.

16.Întotdeauna se poate face apel la Lumina Pranică pentru a depăşi orice forţe denaturante care i se opun, aşa cum este pusă în funcţiune lumina pentru a risipi întunericul. Ea poate fi centrul Eu Sânt. Afirmaţia Eu Sunt forţa Luminii Pranice, şi o văd ca atotputernică va învinge oricând condiţii aduse de aceste forţe sau voci contrare. Dar ea trebuie să fie spusă de voce Christului însuşi, care este adevăratul Eu Sânt din fiecare individ. Acest Eu Sânt nu este deasupra ta sau în afara ta, ci chiar în centrul fiinţei tale. Asta arăta Isus când a spus: Nu am altceva decât ceea ce vine în Numele şi prin Puterea lui Christ. Aceasta implică asimilarea cea mai înaltă a Pranei.

17. Transfigurarea, Schimbarea la Faţă a lui Christ a avut loc atunci când conştiinţa lui Isus a fost plină de realizarea faptului că Inteligenţa, Viaţa şi Substanţa sunt, într-o ultimă analiză, Un SINGUR Lucru, şi acel Unul era ceea ce El numea Tatăl, sau cauză prima, după cum diferitele culori revin, toate, în raza de lumină albă curată.

18. Există o singură Conştiinţă, un Unic Principiu, un Unic Simţ. Este complicat doar atunci când facem prea multe diferenţieri sau vedem funcţii şi atribute aparent diferite. A vedea mintea funcţionând prin mai multe facultăţi înseamnă doar a-ţi împrăştia eul şi a te îndepărta tot mai mult de sursa ta. Aminteşte-ţi, Dumnezeu este Unul. Cu această unică idee sau atitudine, de a vedea forţele Pranice mereu active înlăuntrul ca şi în jurul nostru, devenim uniţi sau una cu Întregul. Ioan a spus că ceea ce este în afară este, de fapt, înlăuntru. El se referea direct la această mare forţă Pranică, totdeauna existenţa, totdeauna activă, iar această acţiune este Unica acţiune din cuprinsul întregii creaţii şi al întregului spaţiu.

PENTRU INSTRUCTOR

Lecţia aceasta, primită de la domnul Spalding în timpul unei călătorii prin India, se ocupă de un subiect vital pentru orice student. Ea dezvăluie strânsa legătură care există între concepţiile savanţilor Hinduşi de la Universitatea din Calcutta şi ale celorlalţi cercetători orientali, şi religiile Orientului. Ne apropiem repede de vremea când zidurile care ne despart vor fi complet desfiinţate, iar în final va fi unanim recunoscută uniunea religiei cu ştiinţa, ele fiind unul şi acelaşi lucru, deşi adeseori ele pot aborda aceeaşi realitate din puncte de vedere diferite.

Paragraful 1. În chestiunea unei vieţi reuşite, ar trebui înţeles limpede că omul nu este susţinut de ceea ce el a considerat, de obicei, ca fiind esenţial. Adevărata sa energie trebuie să fie cuprinsă în acţiunea forţelor care au operat spre a-l crea la început. Printre aceste forţe se află toate elementele din care s-a format creaţia vizibilă, şi numai printr-un contact conştient cu toate aceste forţe originare poate omul să spere să-şi trăiască viaţa pe deplin, cu toate posibilităţile ei.

Paragraful 2. Respiraţia Cosmică nu se referă la respiraţia fizică, cieste vorba de contactul conştient cu forţele Vieţii care acţionează în etherurile spirituale din jurul nostru. Să respiri înseamnă să primeşti în fiinţa ta elementele din aer, şi apoi să elimini ceea ce corpul nu a asimilat. Respiraţia spirituală înseamnă ca omul să primească în conştiinţa lui ceea ce se găseşte în etherurile spirituale, şi aceasta are loc prin atenţia tăcută şi calma a minţii. Oamenii au asociat-o adesea cu respiraţia fizică, dar ea nu trebuie confundată cu acest proces. Oricum aţi face, primiţi impresii legate de ea în conştiinţă, şi tot ce faceţi este o expresie a ceea ce v-a impresionat astfel. Acordând atenţie etherurilor spirituale, atrageţi elementele lor în fiinţa voastră şi întreaga exprimare a vieţii voastre este stimulată şi impulsionată, datorită însăşi naturii lucrului care vă ocupă atenţia.

Paragraful 3. Omul trebuie să contemple prezenţa atotpătrunzătoare a tuturor forţelor Existenţei până ce devine tot atât de conştient de aceste forţe, pe cât de conştient este de forme. Acesta este secretul dezvoltării unei nelimitate puteri sau conduceri.

Paragraful 4. Respiraţia Pranică nu este ceva mistic sau dificil, şi nu necesită multă instruire. Este uşor ca omul să absoarbă imediat energia Soarelui, căci natura luminii solare este de a penetra toate obiectele peste care străluceşte. Şi mai pătrunzătoare sunt energiile vitale ale etherurilor spirituale. Secretul constă în atenţia relaxată, calmă.

Paragraful 5. Tensiunea fizică este o contracţie a cărnii cauzată de contracţiile mentale. Contracţiile mentale sunt provocate de viziunea aparentelor limitări ale formei şi mediului. O viziune mai largă asupra vieţii eliberează mintea care, la rândul ei, eliberează trupul. În fiecare zi, caută să dai întregii tale fiinţe o bună aerisire Pranică şi observă creşterea oricărei capacităţi a fiinţei tale.

Paragraful 6. Suspendarea bătăilor inimii nu este doar o chestiune de oprire a funcţiilor corpului. Este vorba de a se identifica pe sine cu o acţiune superioară care satisface toate cerinţele fiinţei fizice; atunci, aşa-numitele funcţiuni normale nu sunt necesare. Superiorul întotdeauna se suprapune peste inferior şi îndeplineşte cerinţele inferiorului. Nu încercaţi să nu mai mâncaţi sau să va opriţi respiraţia sau bătăile inimii.Apropiaţi-vă de prezenţa Divină până ce veţi descoperi că ea vă însufleţeşte întreaga fiinţă.

Paragraful 7. Vitalitatea, sau energia vieţii, nu este rezultatul hranei sau al respiraţiei. Ea este activitatea forţei de viaţă a Universului, care reînsufleţeşte fiinţa omului.

Paragraful 8. Spiritul este activitatea întregului angrenaj creator al Universului; este Dumnezeu în acţiune. Această acţiune implică toate elementele din natura lui Dumnezeu şi, de aceea, conţine toate elementele implicate în creaţie.

Paragraful 9. Moartea şi degenerarea reprezintă doar o lipsă de stimulare din partea sursei propriei fiinţe, exact ca şi sărăcia sau nereuşita.

Paragrafele 10 şi 11. Cauza Universală ştie ce face şi ştie ce ar trebui să faceţi voi ca să-i îndepliniţi scopurile. Atenţia constantă faţă de toate activităţile Spiritului înseamnă a cunoaşte şi a avea puterea să faci.

Paragrafele 12 şi 13. Lumina este viaţa, dar există forme superioare de lumină, după cum există şi forme mai înalte de ether şi energie. Numai individul care exersează Prezenţa lui Dumnezeu poate cunoaşte exact cum este acea lumină, pe când cel care se dedică meditaţiilor profunde, adesea doar o întrezăreşte.

Paragraful 14. Adevărata clarviziune – viziunea clară – nu înseamnă a vedea forme şi umbre, ci este acea luciditate a minţii care vede şi cunoaşte acţiunea pură a Spiritului.

Paragraful 15. Nu te aştepta să obţii aşa-zisa realizare înainte de a simţi că merită să intri pe calea care duce spre iluminare. Intră în lumină şi las-o să ardă tot ceea ce este fals. Renunţă la greşelile, bolile, condiţiile tale indezirabile. Priveşte lumina, şi aceste condiţii nu mai există.

Paragrafele 16 şi 17. Lumina Pranică, sau lumina Spirituală, nu este mai dificil de obţinut decât este lumina fizică. Ea totdeauna vine spre tine şi lucrează la fel de rapid prin cele mai înalte idealuri ale tale, ca şi prin cele mai neânsemnate nevoi, cu o precizie infinită, exact aşa cum lumina fizică străfulgeră instantaneu prin orice deschizătură, largă sau îngustă.

Paragraful 18. Reducerea tuturor lucrurilor la unitate simplifică întreaga chestiune a vieţii şi a progresului spiritual.

CAPITOLUL XIII
TEORIA CUANTICĂ

1. În studiul teoriei cuantice sunt necesare cunoştinţe de fizică. Este teoria distribuţiei energiei în natură. A fost enunţată la Universitatea din Berlin, ca rezultat al investigaţiilor asupra radiaţiilor corpurilor negre. Această cercetare a condus la concluzia că toate corpurile emit o anumită energie şi că în lume nu există masă inertă. Orice corp conţine o anumită cantitate de energie, iar această energie este o emanaţie particulară a energiei care umple spaţiul infinit. Cantitatea de energie emisă de orice formă particulară este direct proporţională cu relaţia pe care acea formă o are cu energia Universală.

2. Aşa cum un pendul oscilează cu un balans mai mare sau mai mic, în funcţie de forţa exercitată la pornire pentru a-l pune în mişcare, tot aşa toate formele păstrează cantitatea de energie care a fost necesară la punerea lor în mişcare. Această energie este păstrată de fiecare formă exact în gradul în care ea îşi păstrează relaţia cu energia care a acţionat-o iniţial. Dacă pendulul se opreşte, asta se datorează faptului că forţa iniţială a încetat să-şi mai exercite influenţa asupra lui. Materia devine din ce în ce mai puţin activă, pe măsură ce îşi pierde contactul cu forţa propulsoare de la început, care a pus-o în mişcare. Când această energie încetează să mai acţioneze înlăuntrul formei, atunci forma se dezintegrează.

3. Din punct de vedere metafizic, acest lucru este de o importanţă vitală pentru cei din lumea Vestică. Emigrarea în Statele Unite a survenit sub impulsul crizei economice, şi tot ce ne spune asta este că nu a existat nici un fundament real. Adică totul s-a fondat doar pe o jumătate de adevăr. Realitatea este baza metafizicii noastre, dar această realitate a fost omisă sau greşit înţeleasă de cei mai mulţi exponenţi ai metafizicii din Statele Unite. Acelaşi lucru va fi discutat şi cu privire la teoria cuantică.

4. În lumea Orientală, cei cu o gândire mai înaltă au cunoscut realităţile exprimate în teoria cuantică. Pe scurt, ei se ocupă de o singură realitate, cea a universalităţii tuturor lucrurilor şi, în consecinţă, referindu-se la acest unic fapt, ei au o bază sigură atât pentru ştiinţă, cât şi pentru metafizică. Psihologia lumii Occidentale este mai degrabă un joc de copil. Ea se bazează, în cea mai mare parte, doar pe teorie.

Când iei în consideraţie diviziuni ale domeniului mental, material sau fizic, atunci te obligi să-ţi fondezi cel puţin 75% din raţionamente doar pe teorie. Divizarea nu înseamnă unitate, şi nici unitatea nu este divizare, iar baza întregii creaţii constă în faptul că ea este o unitate. Eu Sunt cel ce Sunt şi în afară de Mine nu există altceva, iată eterna declarare a unităţii tuturor lucrurilor. O violare directă a acestei unităţi fundamentale apare în a considera că mintea are faze sau facultăţi când, în realitate, mintea este o singură unitate, nu numai înlăuntrul individului, ci şi aşa cum există ea în şi din Univers. Forma materială nu este ceva izolat şi independent de Univers, ci este una în şi cu substanţa Universală. Corpul fizic nu este o fază izolată a schemei creatoare, ci se află în Energia Universală şi este unit cu ea. A încălca această unitate fundamentală înseamnă a te izola într-o stare hipnotică în care pari a fi o fiinţă separată şi, de aceea, te rupi complet, te devitalizezi şi în final îţi distrugi propria abilitate de a te manifesta în continuare în acest plan. A nega relaţia dintre vizibil şi invizibil înseamnă să te împingi singur în afara trupului tău, şi direct în invizibil.

5. Filosofia Orientală nu se bazează deloc pe teorie. Ea este bazată pe realităţi sau principii ştiinţifice clare. Aceeaşi idee o exprima şi Einştein în teoria cuantică. El a pus-o în evidenţă mult mai limpede deci oricare om de ştiinţă din Occident. Mulţi spun că ea este puntea care lipsea între ştiinţă şi fizică, şi adevărata gândire religioasă.

6. Orientalul nu priveşte deloc chestiunea gândirii religioase ca pe o teorie. De fapt, el dovedeşte că nu este doar o teorie. De aceea, el dobândeşte acest lucru şi posibilităţile implicate în el. Nu-i veţi vedea pe filosofii Orientali enunţând doar teorii despre ceva. Ei se bazează totdeauna pe fapte reale. Desigur, aceste fapte nu sunt reale doar fiindcă le declară ei astfel, ci pentru că sunt fondate în mod ştiinţific. Iată o realitate clar exprimată de Christ când a spus Eu şi Tatăl meu, UNA suntem, referindu-se la unitatea sa cu întregul. Aceasta este baza pe care trebuie să evolueze orice trăire în sensul realizării, şi numai în gradul în care această unitate este menţinută în individ, el începe să realizeze energia care i-a dat fiinţa. Aceasta este baza teoriei cuantice, aplicată din punctul de vedere al religiei pure sau al metafizicii pure, şi acesta este motivul pentru care filosofii Orientali acordă atâta atenţie teoriei cuantice. Ei văd că oamenii de ştiinţă ai lumii se reântorc spre bazele propriei lor gândiri religioase, vechi de mii de ani.

7. Einştein nu a mers până la capăt, ca să spună că totul este Spirit. În consecinţă, ar fi rezultat clar că tot ce este fizic sau material nu este ceva real, dar el a arătat că totul se bazează pe o determinare unică,comună tuturor lucrurilor. El a enunţat un Principiu general, unic, corelând sub aceeaşi conducere toate legile fizicii – după cum spunea el. Este exact ceea ce maeştrii gândirii Orientale au determinat cu mult timp în urmă – faptul că există un Principiu Unic, o unică bază ştiinţifică, şi aceasta este una cu Existenţa.

8. Acum, cei din lumea Occidentală tot nu revin ca să raţioneze pe baza acestui Principiu. Ei lucrează prin acest principiu din exterior, şi în consecinţă aceasta nu este o formă justă de raţionament; adică felul lor de a raţiona nu este cu adevărat ştiinţific. Orice raţiune justa porneşte de la principiu spre manifestarea lui, şi nu de la manifestare spre principiu. Imaginaţi-vă că încercaţi să rezolvaţi o problemă raţionând invers, sau încercând să găsiţi Principiul studiind mărimea, forma, aspectul şi construcţia generală a unui ansamblu de lucruri. Occidentalii, în încercarea lor de a dezlega enigma vieţii, exact asta fac. Prin acest procedeu, ei devin profund cerebrali sau, cum spun ei, intelectuali. Iar după cum ştim deja, cunoaşterea lor intelectuală este permanent supusă revizuirii, căci ea nu se dovedeşte absolută. De aceea unul dintre savanţii noştri moderni a spus că toate lucrările ştiinţifice mai vechi de 10 ani ar trebui să fie arse. Orientul merge dincolo de nivelul intelectual, sau al intelectualului mediu. Desigur, principiul şi raţiunea justă, bazate pe Realitatea Unică, reprezintă forma cea mai înaltă a intelectului. Dar ipoteza adoptată de Orient pune toată problema pe o bază cu adevărat intelectuală, conducând la o concluzie clară.

9. Intelectul lumii Vestice acoperă o arie largă, dar nu ajunge la concluzii absolute în ipotezele şi teoriile sale. Toată ştiinţa Occidentului este bazată pe aceste ipoteze sau teorii. Oamenii din Vest au progresat până în punctul în care ştiu de existenţa anumitor factori determinanţi, dar ei nu merg niciodată direct la simpla enunţare a Principiului Unic atunci când abordează realitatea. Filosofii orientali şi-au bazat întotdeauna premizele pe un singur Fapt Real, şi aici este baza teoriei cuantice: un Fapt Real Unic, din care emană sau operează toate formele, iar ca forţa animatoare a formei create stă distribuţia Universală a energiei.

10. Diferenţa dintre concepţia Hindusă şi teoria Monistă este aceea că ultima elimină totul în afară de forţa oarbă a naturii sau creaţiei. Hindusul întotdeauna a considerat-o o forţă activă, inteligentă, care ştia

ce face, o forţă energetică, şi care a realizat o creaţie inteligentă, care acţionează într-un scop inteligent, şi prin care oricine poate realiza orice lucru dacă lucrează cu inteligenţa acestei forţe.

11. Punctul crucial al întregii chestiuni este, în concluzie, cunoaşterea corectă. Ceea ce numeam cunoaştere este depăşit. Adevărata cunoaştere este în afara simţurilor. Adevărata bază a cunoaşterii constă în a cunoaşte forţa dinamizatoare şi ţelul spre care acţionează ea; căci acest simţ al mişcării, sau simţul interior al tendinţei forţei dinamizatoare a Universului, este acela care a adus în existenţă toate lucrurile la început, şi acela care va aduce toate lucrurile în manifestare prin individul care simte şi lucrează în armonie cu scopul său.

12.Adevărata cunoaştere vine prin Samadhi, sau linişte. Ea vine printr-o percepţie interioară sau o cunoaştere intuitivă. Este exact ceea ce noi numim a înţelege. Cu tot ce primeşti, dobândeşti înţelegere. Atunci când ne supunem la ceea ce simţim lăuntric, ajungem la realizare şi atunci avem cunoaşterea corectă, căci ea se bazează pe ceea ce promovează Principiul. Acesta este modul în care apare orice cunoaştere adevărată, nu numai în lucrurile spirituale, ci şi în legătură cu principiile pe care le folosim zilnic. Descoperim anumite principii, le aplicăm, rezultatele apar, şi din aceste rezultate ne formulăm cunoaşterea.

13. Atunci când duci această cunoaştere complet în afara lumii hipnozei, atunci ajungi la realitatea sau adevărul fundamental. Cunoaşterea nu există în mod necesar în realitatea fundamentală. Această realitate este anterioară şi mai presus de cunoaştere. Cunoaşterea, după cum spun Hinduşii, vine direct din exprimarea realităţii fundamentale.

14. Atunci când Biblia spune că trupul de carne nu foloseşte la nimic, de fapt ea nu spune că nu înseamnă nimic carnea. Carnea nu are altă realitate decât ceea ce ţine de Spiritul care a produs-o. Carnea nu este o sursă; ea nu produce nimic, căci ea este produsul. Spiritul este cel care produce. Carnea este Spiritul în formă, după cum afirmă ei. Ei nu fac nici o deosebire între carne şi Spirit, sau între material şi spiritual. În consecinţă, ele sunt unul şi acelaşi lucru pentru ei, şi aici este realizarea lor. Cuvântul întrupat în carne este adevărata formă spirituală.

15. Atunci când Spiritul lucrează în forma manifestată, el se supune unei manifestări a legii. Dacă poţi cunoaşte acea Lege, atunci poţi cunoaşte deplin Spiritul. Aşa cum spune Pavel, Credinţa este substanţa Spiritului. Asta înseamnă că acea Credinţă făcută prin cunoaştere este totul. Cunoşti, în loc să ai credinţă. Este punctul în care textele Sanscrite nu deviază niciodată. Această expresie concretă a Spiritului, care este mai întâi credinţă şi apoi cunoaştere, creează. Prin această expresie concretă creează oamenii totdeauna, nu prin simţuri sau prin perceperea a ceea ce este material sau fizic, ci văzând orice substanţă ca Spirit.

16. Credinţa este principiul activ al minţii. Mintea care acţionează bazându-se pe percepţia interioară sau pe înţelegere, se desăvârşeşte în cunoaştere, sau devine cunoaştere absolută. Intuiţia spirituală este cunoaşterea directă; ea contactează conştiinţa infinită direct la sursa ei. Această putere de cunoaştere directă este înnăscută în fiecare individ. Unii o manifestă de timpuriu în viaţă, mai ales pentru că sunt mai puţin hipnotizaţi. Adică, cu cât cineva este mai puţin tributar presupusei cunoaşteri a rasei sale, care în realitate este ignoranţa, cu atât mai repede va urma ceea ce cunoaşte şi simte el instinctiv ca adevărat. Întotdeauna este ceva dinlăuntrul individului şi trebuie scos la iveală.

17.Isus a spus: Nu am nimic în afară de ceea ce vine în Numele şi prin Puterea lui Christ, punându-se astfel pe sine în stare de receptivitate directă faţă de intuiţia spirituală. Ceea ce făcea Isus este cu adevărat o lecţie despre cum ar trebui să procedeze orice om în orice situaţie din viaţă. Să fii una cu Tatăl, aşa cum era el una cu Tatăl, iar legătura lui era totdeauna prin Christ, Cuvântul lui Dumnezeu, care este realitatea interioară a tuturor oamenilor. Christ este totul şi în toţi, şi Christ este realitatea lăuntrică a oricărui individ.

18.Există un singur tip de intuiţie, aşa cum există un singur tip de vedere fizică. Cu ajutorul ochilor poţi să priveşti în faţa ta şi să descoperi tot ce doreşti. Poţi căuta frumuseţea şi urâţenia, şi foloseşti aceiaşi ochi. Una este de dorit, cealaltă este indezirabilă. Îţi poţi exersa intuiţia pentru a căuta principiul determinant şi operaţiunile sale; o poţi exersa în planurile psihice ca să afli ce se petrece acolo; sau o poţi exersa pe aproapele tău şi să descoperi gândurile şi motivele sale secrete. Dar intuiţia, orientată în orice altă direcţie decât spre a descoperi operaţiile Principiului însuşi, este o pervertire a acestui simţ, mai prejos de toate simţurile, iar rezultatul este hipnoza, căci ea obstrucţionează percepţia clară a individului. Singura cale pentru a scăpa de orice grad de hipnoză este antrenarea intuiţiei pe căile cunoaşterii directe. Aceasta este calea de lumină, şi orice pervertire a simţului intuitiv este o cale de întuneric.

19. Vechea teorie din ocultism, că simţurile trebuie să fie distruse sau ucise, sau inversate, nu corespunde cu învăţăturile filosofiei pure a Hinduşilor. Ei spun că totul este Spirit, că simţurile sunt Spirit, dar ele trebuie folosite ca atare şi trebuie păstrată adevărata lor semnificaţie spirituală. Ele devin căi de exprimare pentru ceea ce intuiţia descoperă ca venind din Spirit. Această cunoaştere directă este şi manifestare directă. Dacă noi acceptăm faptul dezvăluit în Principiu, acel fapt devine imediat manifestat pentru noi. Este incredibil de simplu. Occidentalul n-a făcut decât să îngroape acest lucru în complexitate.

20. Când înţelegi corect natura a ceea ce numeşti materie, ca substanţă pură a Spiritului, atunci poţi vedea exact de ce este aşa. Hindusul spune: Contractă cubul, şi vei avea o substanţă diferită. Dilată-l, şi vei avea o altă substanţă. Această substanţă nu este definită ca materială sau fizică, deoarece prin contracţie sau dilatare nu se schimbă natura ei, ci doar poziţia relativă a atomilor. Apa şi gheaţa sunt, în aceeaşi măsură, H20, dacă nu luăm în considerare forma, şi această putere de dilatare sau de contracţie este a patra sa dimensiune. În acelaşi fel, puterea oricărui lucru de a se dilata, de la o mărime la alta, prin simplă rearanjare a atomilor, este a patra sa dimensiune, iar acesta nu schimbă caracterul său intrinsec. Dacă toate lucrurile sunt făcute din substanţă Spirituală, nu există nici o delimitare între ceea ce numim Spirit şi manifestarea sa. Numai atunci când omul este într-o stare de hipnoză, el îşi imaginează că există ceva în afara unităţii tuturor lucrurilor şi a unicităţii tuturor lucrurilor. Prin starea sa de hipnoză, el impune formei influenţe false, şi aceste denaturări sunt produsele propriei sale ignoranţe.

PENTRU INSTRUCTOR

Paragrafele 1 şi 2. Lecţia constituită de această explicare a teoriei cuantice oferă o ocazie deosebită pentru a imprima, în mintea individului, faptul că orice lucru care îi lipseşte se datorează separării sale de cauza primă, originară. Exact aşa cum un motor se opreşte atunci când este deconectat de la curentul electric, sau aşa cum lumina se stinge când se acţionează comutatorul, tot aşa şi omul încetează să funcţioneze în acelaşi grad în care se separă de Spiritul lui Dumnezeu.

Paragraful 3. Când reduce totul la manipularea lumii prin gândire, încercând s-o demonstreze prin afirmaţii, mai curând sau mai târziu omul îşi epuizează abilitatea de a izbândi. Numai printr-o profundă meditaţie asupra identităţii tuturor lucrurilor, asupra unităţii omului cu Dumnezeu, puterea lui este reânviată astfel încât să revină la poziţia de putere care îi aparţine de drept. Omul, de la el însuşi, nu poate face nimic, Spiritul este cel care îl impulsionează şi, atunci când mintea şi fiinţa lui sunt reânsufleţite de Spirit, cuvintele şi faptele lui devin vii, şi numai atunci el acţionează cu putere.

Paragrafele 4, 5, 6 şi 7. Este o mare deosebire ca omul să acţioneze bazat pe o ipoteza adevărată sau bazat pe o ipoteză falsă, ori presupusă. Concluziile la care ajunge el în calculele sale depind de fundamentul său principiul cu care operează. Dacă acel fundament este fals, concluzia trebuie să fie falsă. Deoarece creaţia a început în marele Întreg Universal, omul nu poate găsi alt punct solid de referinţă, în activităţile sale, decât bazat pe acelaşi lucru. Omul nu poate să adapteze un principiu după propriile sale idei, ci trebuie să se adapteze el însuşi la acţiunea principiului, iar ideile sale trebuie să se dezvolte din acel principiu. La rândul ei, acţiunea lui trebuie să se conformeze aceluiaşi principiu, şi numai atunci el poate spera să obţină rezultatele corespunzătoare naturii sale fundamentale.

Paragrafele 8 şi 9 se referă la diferenţa dintre adevărat şi fals, dintre logica inteligentă şi logica falsă. Minţile noastre funcţionează complet pe dos atunci când lucrăm din exterior, sau când lucrăm doar pentru rezultatele exterioare care ne imaginăm că sunt conforme cu ideile noastre despre lucruri. Există o ordine determinată în Univers, şi numai aliniindu-ne la această ordine naturală a lucrurilor, putem spera la obţinerea de rezultate.

Paragraful 10. Forţa care a proiectat şi creat Universul nu poate fi considerată a fi lipsită de inteligenţă sau oarbă, acţionând fără o direcţie conştientă. Electricitatea trebuie comandată cu inteligenţă în treburile noastre zilnice, altfel nu am putea să avem lumină, căldură, putere rezultând din ea. Electricitatea în sine este o forţă oarbă, dar fiind supusă controlului inteligenţei, ea produce rezultate constructive. Astfel, orice forţă creatoare a Universului trebuie să fie supusă conducerii inteligenţei, altfel n-ar putea exista o creaţie ordonată.

Paragrafele 11, 12 şi 13. Cunoaşterea justă apare prin a deveni atât de liniştit încât să simţi înlăuntrul tău acţiunea forţelor Universale, Spiritul lui Dumnezeu. Activitatea Lui nu numai că devine o influenţă vitalizatoare, dar trezeşte înţelegerea în mintea omului. Inspiraţia Atotputernicului dă înţelegere. După cum, în matematică, trebuie să înţelegi mai întâi modul de operare al unui principiu printr-o supunere tăcută faţă de reguli, tot aşa trebuie să contempli acţiunea Principiului Divin până ce îi înţelegi operaţiunile. Cunoaşterea este acumulare de idei, dar adevărata cunoaştere este rezultată din a vedea cum se manifestă Spiritul lui Dumnezeu. Cunoaşterea vine să completeze acest proces. Înţelegerea alege calea spre rezultate.

Paragraful 14. Nici mintea, nici materia nu au nici o putere de a crea sau de a produce. Puterea de a produce este în Suflet sau în Spirit. Spiritul este cel care dinamizează. A-şi păstra ideile neschimbate şi a-şi conduce corpul, asta îl epuizează pe om. Viaţa este reânnoită şi puterea este trezită prin comuniunea cu Spiritul.

Paragrafele 15 şi 16. Credinţa este mijlocul prin care este recunoscut şi aplicat Principiul. Mai întâi, credinţa permite minţii să se relaxeze de la propriile sale activităţi, pentru a dobândi un nou impuls. Apoi ea se bazează pe acel impuls până ce dă rezultate. Credinţa este un fel de convertor mental în care ideile neconcretizate sau puterile nemanifestate sunt aduse în manifestare.

Paragraful 17. Secretul puterii lui Isus era în faptul că el se baza complet pe ceea ce simţea că acţionează în cea mai profundă parte a fiinţei sale, ceea ce el numea Tatăl lăuntric. Legea lui Dumnezeu este înscrisă înlăuntrul tău, şi a te supune explicit la ceea ce acţionează dinlăuntrul înseamnă a aduce capacitatea lăuntrică la manifestare exterioară. Ceea ce acţionează în cea mai profundă parte a fiinţei omului este acţiunea lăuntrică a Principiului Universal.

Paragraful 18. Intuiţia este doar o altă cale prin care poate fi sporită conştienţa. Prin intuiţie se obţine accesul la realităţile interioare ale vieţii. Antrenat în Atotcunoaşterea lui Dumnezeu, sau în inteligenţa atotcuprinzătoare, omul poate înţelege orice lucru şi orice situaţie din punctul de vedere al cunoaşterii absolute.

Paragraful 19. Simţurile exterioare sunt porţi sau căi prin care exprimăm cunoaşterea lăuntrică în lumea exterioară. Simţurile exterioare nu trebuie condamnate sau distruse. Făcând asta, îţi distrugi porţile spre lume. Caută ca funcţionarea întregii tale fiinţe să se alinieze la tendinţele cele mai profunde ale fiinţei tale, până ce exprimi ceea ce eşti în ochii lui Dumnezeu.

Paragraful 20. Să cunoşti adevărata natura a tuturor lucrurilor, nu ca diviziuni separate sau izolate, ci ca unul şi acelaşi lucru în diferite stadii de evoluţie, înseamnă să fii în posesia puterii şi autorităţii care îţi aparţin ca produs al Cauzei Unice Prime.

CAPITOLUL XIV
CONCLUZII

În acest volum am intenţionat mai mult să oferim cititorului din învăţăturile şi practicile concrete ale Maeştrilor, şi mai puţin să relatăm performanţele lor. Nu am pus un accent prea mare pe ântâlnirile noastre din India, dar deja am povestit destule lucruri din călătoriile şi întâlnirile noastre pentru a-i satisface pe aceia care doreau să afle mai multe despre expediţiile în sine. Dacă am fi relatat toate întâmplările şi experienţele trăite acolo, nu ne-ar fi ajuns timpul şi spaţiul ca să prezentăm acea învăţătură esenţială care îl va ajuta pe student să trăiască, în propriile sale experienţe, ceea ce trăiesc şi demonstrează Maeştrii. Studentul obişnuit este mai interesat de filosofia şi ştiinţa Maeştrilor. Numai printr-o asemenea cunoaştere, individul poate afla cum să procedeze pentru a-şi dobândi desăvârşirea şi propria calitate de Maestru. În plus, faptele miraculoase şi maniera în care trăiesc Maeştrii au fost suficient de larg relatate, desigur, în primele 3 volume.

Acest periplu ne-a adus multă cunoaştere practică, iar acum scopul nostru este de a recapitula ideile principale, pentru ca ele să rămână fixate în mintea studentului. Astfel, el poate avea o bază de lucru clar definită, de la care să pornească în a-şi reorganiza viaţa în acord cu acele aspiraţii prin care iluminaţii au

ajuns la stadiul de Maestru. Acest lucru este posibil pentru fiecare, dar starea aceasta nu se obţine prin citit, studiu sau teoretizare, ci trăind efectiv viaţa pe care o trăiesc Maeştrii.

S-a stabilit clar că viaţa trăită de individul mediu este hipnotică; adică, majoritatea bărbaţilor şi femeilor nu trăiesc deloc viaţa aşa cum ar trebui. Nici măcar unul dintr-un milion nu simte libertatea de a trăi aşa cum simte el, lăuntric, ca ar trebui să trăiască. Omul a ajuns să se supună părerii lumii despre el, mai mult decât legii propriei sale fiinţe. Din această cauză şi în măsura în care face asta, el trăieşte sub o vrajă hipnotică. Trăieşte în iluzia că este o biată fiinţă umană, trăitoare într-o lume doar materială, şi de care speră să scape doar atunci când moare şi merge în ceea ce el numeşte Cer. Nu aceasta s-a intenţionat în planul şi scopul vieţii. Supunerea faţă de propria fiinţă interioară, exprimarea vieţii aşa cum simte omul instinctiv că ar trebui să fie exprimată, este adevărata fundaţie a vieţii pe care Maeştrii o dezvăluie ca unicul mod adevărat de a trăi.

Diferenţa dintre învăţăturile şi practicile Maeştrilor, şi cele ale fakirilor, constă în faptul că fakirul nu face decât să intensifice situaţia hipnotică a minţii. Imaginile false şi materiale sunt atât de adânc imprimate în minţile senzitive ale oamenilor, încât ei sunt aruncaţi în stări mai adânci de hipnoză. Maestrul spune: Ceea ce apare la exterior, nu există deloc, iar prin asta el înţelege ca nu ceea ce este aparent constituie realitatea vieţii. Realitatea vieţii este ceea ce provine din însuşi centrul fiinţei omului. Maeştrii caută, pe toate căile, să-şi cureţe minţile de impresiile lumeşti şi stau, pentru perioade îndelungate, în Samadhi – linişte – pentru a putea vedea limpede acea tendinţă lăuntrică a fiinţei lor. Apoi, următoarea lor încercare este de a trăi prin gând, cuvânt şi faptă acea mişcare pe care au perceput-o înlăuntrul lor. Adevărata stare de Maestru constă în a trăi instrucţiunile învăţătorului lăuntric, Eul Interior, şi nu de a privi la opiniile lumii.

Metodele fakirilor nu se deosebesc prea tare de multe dintre ideile şi practicile lumii metafizice din Apus. Colectarea de idei de la învăţători şi din cărţi, asimilarea lor în natura conştientă a propriei fiinţe, înseamnă a stabili o determinare falsă, puternic hipnotică. Chiar şi a modela conştiinţa cuiva, pentru ca el să se acorde cu ideile dezvoltate de alte minţi, înseamnă a impune acelui individ condiţii false. A manipula trupul, procesele lui, sau a te concentra înlăuntrul trupului spre a-i trezi centrii sau funcţiile, înseamnă doar a-l ţine mai departe pe individ în afara adevăratei cauze a vieţii, şi starea finala a omului devine mai rea decât la început. Învăţătura primită din afară trebuie preluată în mental şi asimilată, analizată, confruntată cu cele mai profunde realităţi ale propriei noastre fiinţe interioare, pentru a determina dacă este adevărată pentru Sine. Este mult mai bine să-ţi consulţi Sinele mai întâi, şi astfel să dobândeşti, de la prima mână, cunoaşterea lui exterioară. Prima metodă este lentă şi întârzie progresul, în timp ce ultima este armonioasă şi eliberatoare. Observaţi deosebirea între cazul când acţionaţi conform instrucţiunilor cuiva şi cazul când ascultaţi de ceea ce simţiţi intuitiv că este corect. Acest lucru, el singur, ar trebui să ne înveţe că drumul vieţii este dinlăuntrul spre înafară.

Forţele vieţii sunt tăcute, şi acesta este principalul motiv al naturii tăcute a Maeştrilor. Este modul prin care ei se menţin în armonie cu viaţa însăşi. Chiar şi Scripturile noastre afirmă, concret, că multe cuvinte nu sunt fără păcat. Numai atunci când vorbim în armonie cu ceea ce simţim lăuntric, ne exprimăm în armonie deplină cu adevărata cauză a vieţii. Nu aţi remarcat că atunci când spuneţi ceea ce simţiţi, ca şi atunci când faceţi ceea ce simţiţi că este just, sunteţi liberi? Tot aşa, simţiţi că v-aţi limitat sau v-aţi îngrădit singuri atunci când spuneţi ceva ce nu este confirmat de propriile voastre simţuri lăuntrice.

Aceasta este filosofia non-rezistenţei, promovată de Gandhi şi predominantă în învăţăturile Hinduse. Christ a accentuat aceste învăţături. Atunci când vorbeşti sau acţionezi într-un mod care nu este în armonie cu tine însuţi, creezi o rezistenţă care este o influenţă a practicilor hipnotice. Ea limitează fiinţa omului şi îl împiedică să exprime ceea ce este el cu adevărat. Nu numai că această rezistenţă apare în fiinţa omului, dar atunci când ea este făcută vizibilă pentru ceilalţi, ei o amplifică şi, astfel, întreaga lume este ţinută în întuneric. Tatăl, care vede în taină, te va răsplăti deschis. Nimeni nu ar trebui să respingă vibraţiile de bucurie pură, chiar dacă este foarte trist, dar încearcă să vorbeşti cuiva cu bucurie şi o va respinge. Spune-i unui om sărac că nu este necesar să fie sărac, şi el va fi gata să respingă ideea aceasta şi să aducă tot felul de scuze în apărarea sărăciei lui, dar adu-l sub influenţa tăcută a abundenţei, şi sufletul său adevărat se va dezvălui. Încearcă să desparţi doi oameni care se luptă, şi ei vor fi în stare să te atace pe tine, dar trimite un sentiment de pace din propria ta fiinţă lăuntrică, şi atunci ei vor fi mult mai apţi să-l recepţioneze şi să se oprească din luptă. Doctrina non-rezistenţei nu este pasivă, ci reprezintă o revărsare dinamică a Eului Interior.

Reorganizarea socială şi reforma economică trebuie să emane din trezirea conştiinţei omului. Nu se poate să se guverneze sau să se emită legi care îl pun pe om sub un val de hipnoză. Nu poţi organiza ideile şi motivaţiile oamenilor până ce ei nu se conformează propriilor lor naturi. Aici este toată diferenţa. Un om este egoist, altul este altruist. Unul este un învingător, altul este un învins. Unul are o putere şi o abilitate neobişnuită, în timp ce altul este slab şi incapabil. Unul se gândeşte numai la bunăstarea lui materială, în timp ce altul se gândeşte doar la progresul lui spiritual, dar ambii complet rupţi de fiinţa lor interioară. Cum ar putea fi organizate într-un ansamblu armonios idei şi sentimente atât de divergente? Numai în cea mai profundă parte a fiinţei sale, omul este identic cu aproapele său în gândire şi motivaţie, şi numai scoţând la lumină ceea ce este înlăuntru, poate fi pace şi armonie pe pământ.

Ceea ce acţionează în fiinţa cea mai profundă a omului este identic cu marea Minte Universală, sau Dumnezeu. Legea lui Dumnezeu este înscrisă în adâncul tău. A fi Maestru înseamnă a aduce la suprafaţă ceea ce este ascuns înlăuntru. Acest lucru se realizează numai printr-o profundă meditaţie şi consultare a SINELUI, care este singurul Maestru pe care îl poate găsi cineva, şi care îl poate conduce spre ţinta vieţii.

A ajunge acolo, este doar o chestiune de a abandona toate condiţiile iluzorii ale minţii, corpului şi problemelor, şi a începe viaţa de la început. Începi cu ideea că tu eşti acel Eu care doreşti, în sinea ta, să fii, şi astfel te va preocupa într-atât să fii acel Eu, încât orice altceva va fi dat uitării. Odată ce ţi-ai descoperit Eul şi ai devenit acel Eu, eşti un Maestru şi un sprijinitor al lumii. Mulţi oameni, lucrând împreună în Tăcere, vor răspândi asupra lumii o influenţă mai puternică decât orice mişcări generate de industria organizată, de război sau de reformele sociale. Eficienţa vieţii cuiva nu constă atât de mult în ceea ce face, ci în cum o face, iar acest cum este determinat de gradul în care el s-a descoperit pe sine.

Doar faptul de a rosti cuvinte şi de a se baza pe puterea din ele sau pe efectul vibratoriu al cuvântului nu-l ajută niciodată pe om să devină un Maestru. Cuvintele conţin doar acel grad de putere la care le limitează conştiinţa individului care le foloseşte. Puterea constă în profunzimea realizării sau în gradul de conştienţă dindărătul lor. Nu cuvintele produc conştienţă, şi nu ele vindecă trupul sau modifică situaţiile. Realizarea trezirii produce cuvintele şi impulsionează acţiunea exterioară, iar cuvântul sau gestul este puternic numai pe măsura acestei treziri interioare.

Faptul de a vorbi sau acţiona din motive exterioare, nu numai că produce o condiţie hipnotică, dar Lasă loc şi ideii că ar exista două minţi opuse şi, mai departe, şi ajunge să divizeze mintea în mai multe acţiuni separate. Mintea este o Unitate şi lucrează ca o Unitate, iar ceea ce pare a fi dualitatea minţii este doar un ansamblu dual de idei, o parte dezvoltate din impresiile exterioare, iar cealaltă pornind din starea naturală a minţii, aşa cum lucrează ea la origine. Mintea este complet unificată şi armonizată prin negarea sau respingerea oricărui gând sau impuls care nu provine din adâncul fiinţei. Aceasta purifică tot canalul conştiinţei şi Lasă individul liber să gândească şi să acţioneze aşa cum ar trebui, în armonie perfectă cu Mintea Universală. Aceasta este adevărata esenţă a stării de Maestru.

A vorbi şi a trăi în această unitate, fără simţul divizării, este cel mai mare dar al omului, căci i s-a dat o minte întreagă, după Scripturi. Cu alte cuvinte, el a fost adus în existenţă într-o perfectă uniune cu sursa lui; era complet, întreg, şi Isus a spus că omul trebuie să revină la această stare de împlinire. Trăieşte în Ierusalim până ce Spiritul Sfânt – întreg – coboară asupra ta, sau până când revii la acel simţ al unităţii cu Mintea Universală.

Spiritul este Cauza, şi atunci când omul se întoarce la Cauză, Sursa să, el devine întreg şi sănătos. Atunci el este sănătos nu doar la minte, ci şi la trup, şi în treburile sale, căci întreaga sa fiinţă este unită în marea Unitate care este natura esenţială a tuturor lucrurilor. Este întregirea şi unificarea tuturor lucrurilor în şi cu Sursa lor. Acestea nu pot semnifica altceva mai mic decât întregul. Nu se pot referi la vreo parte individuală a întregului. Obligatoriu se referă la unitatea întregului. Orice lucru este un centru al unităţii, sau un centru unde trebuie să se păstreze şi să se manifeste unitatea tuturor lucrurilor. A localiza sau separa un fapt, înseamnă a-l scoate complet din natura lui şi a-i pierde semnificaţia. Când Christ spunea Lucruri ca acestea, şi mai mari veţi face, sau când Emil spunea Şi voi puteţi face aceste lucruri la fel de uşor, ei vorbeau din conştiinţa adevăratei unităţi, desăvârşirea individului în relaţia sa cu întregul.

Viaţa Maeştrilor este această viaţă în unitate, şi fiecare o poate trăi dacă îşi abandonează alianţele cu instituţii, religii, rase şi naţiuni, şi acceptă alianţa sa cu Universul. Acesta este chivotul legământului care a permis copiilor lui Israel să învingă, dar când el a fost pierdut, ei n-au mai reuşit să-şi păstreze libertatea în faţa inamicilor.

Orice separare este doar o ipoteză individuală. Nici un individ nu poate fi cu adevărat separat de întreg, căci a fost creat înlăuntrul întregului şi este o parte a lui, asemenea lui. Iubirea este marele unificator din conştiinţa omului, şi a te menţine permanent în atitudinea de a iubi înseamnă a progresa spre unitate. Ea este singurul protector al vieţii,sănătăţii şi al oricărei abilităţi. Nu este nevoie să încerci să iubeşti pe oricine, ci trebuie să cauţi permanent să-ţi menţii fiinţa întreagă prin sporirea iubirii. Când fiinţa cuiva se extinde prin iubire, el se va găsi, mai curând sau mai târziu, în atitudinea de a iubi toţi oamenii, şi în această situaţie el se înalţă nu numai pe sine, ci pe toţi cei din jurul său, în aceeaşi unitate. Nu există divizare într-un sentiment treaz de iubire.

Starea de Maestru sau iluminarea nu se dobândeşte mergând în India şi stând la picioarele unui Maestru. Starea de Maestru se dobândeşte ascultând cele mai profunde adevăruri ale propriei tale fiinţe şi supunându-te la ceea ce afli astfel. Orice ajutor necesar este, instantaneu, la îndemână, dacă omul se îndreaptă în această direcţie şi acţionează pornind de la această realitate. Toată puterea Universului se află îndărătul oricărei cauze înalte, în orice impuls adevărat care străbate fiinţa interioară a omului.

Este precum germenul vieţii înlăuntrul seminţei, şi toate forţele naturii acţionează pentru a-l scoate la lumină, la exprimarea deplină a tuturor potenţialităţilor sale. Aceasta este metoda Maeştrilor, iar învăţătura lor spune că trebuie să fii sincer faţă de Sine, să trăieşti viaţa Sinelui, să exprimi ceea ce este adevărat înlăuntrul tău până ce eşti, la exterior, ceea ce doreşti lăuntric să fii.

Când omul revine la această motivaţie a vieţii, tot ce există în Univers începe să acţioneze asupra lui, să se manifeste prin el. Omul trebuie să aibă nu numai inteligenţa care să-l conducă şi puterea de a face ceea ce trebuie făcut, dar şi substanţa care îl hrăneşte şi îl susţine în ceea ce face. Nu există lipsuri decât în lumea ideilor hipnotice care au separat mintea omului de realitate. Revenit la unicitatea sa originară, unde el primeşte conştient ceea ce Universul revărsa asupra lui, nu mai pot exista nici un fel de lipsuri, în nici o fază a fiinţei sale şi nici în problemele lui.

Teoria cuantică este apropierea ştiinţei de realitatea fundamentală a vieţii, şi în afara indestructibilei şi indisolubilei unităţi a tuturor lucrurilor nu poate exista nici o adevărată ştiinţă, religie, structură socială, şi nici vreo viaţă trăită cu succes.

Aceasta este calea conducerii de sine, Viața Maeștrilor, și singura viață adevărată. Ea poate fi descoperită exact în cele mai tainice unghere ale propriei tale ființe. Maeștrii spun că eliberarea poate fi obținută numai și numai pe această cale. Christ, vorbind prin omul Isus, a spus același lucru: Nimeni nu ajunge la Tatăl, decât prin Mine. Același Christ din tine îți transmite același mesaj. Singurul tău contact real cu un Maestru este prin propria ta calitate de Maestru, dinlăuntrul tău.

Volumul 5

schiţă biografică

Oriunde există o pâlpâire de interes general în legătură cu o personalitate sau cu realizările ei, aşa cum au dovedit-o cititorii cărţii "Viaţa şi Învăţăturile Maeştrilor din Extremul Orient", poţi fi sigur că există alături de ea şi o flacără a Adevărului spiritual.

Puţini oameni, în epoca modernă, au stârnit un la fel de viu interes ca Baird T. Spalding, al cărui nume a devenit legendar în cercurile metafizice şi de căutare a Adevărului din prima jumătate a secolului XX. Puţini au simţit flacăra de inspiraţie spirituală care străbate lumea, aşa cum a simţit-o domnul Spalding. Natura acestui om, maniera în care el şi-a prezentat mesajul, şi Mesajul însuşi, toate stau drept vie mărturie a Adevărului cuvintelor sale, ale nobleţii şi sincerităţii mesajului său.

Nenumăratele scrisori primite de-a lungul anilor din întreaga lume demonstrează ajutorul deosebit adus de mesajul conţinut în aceste volume, şi astfel de scrisori continuă să sosească, la mulţi ani după ce el a plecat spre o mai înaltă şcoală a vieţii.

Baird T. Spalding a părăsit această lume pe 18 Martie 1953, la Tempe, Arizona, la vârsta de 95 de ani. A fost activ în cadrul întreprinderilor sale miniere până în ultimul moment.

Douglass C. DeVorss l-a cunoscut, probabil, destul de bine pe domnul Spalding, datorită numeroşilor ani de colaborare, şi cităm din discursul său rostit la ceremonia organizată în memoria domnului Spalding la Tempe, pe 22 Martie 1953:

Domnul Spalding era un foarte discret şi modest slujitor al tuturor celor pe care îi întâlnea. Niciodată nu mi-ar fi permis, în nici o situaţie, să-l prezint publicului, să-i zugrăvesc personalitatea sau numele ca pe cele ale unui om cu mari realizări. Din 1935 am avut ocazia unică să călătoresc cu el prin peste 200 de oraşe din America de Nord. Şi, deşi în acei ani am trăit alături de el 24 de ore pe zi, într-o tovărăşie foarte strânsă, trebuie să fiu sincer şi să vă spun că eu cred că nici o persoană sau grup de persoane nu a înţeles cu adevărat acest mare suflet, care acţiona pe multe căi, în atât de multe şi diverse domenii de activitate. Făcând aceste câteva observaţii personale, sunt convins că veţi înţelege că o facem într-un mod foarte umil, căci el a fost nu numai prietenul nostru, ci şi un om care era ca un tată pentru mulţi dintre noi.

Nu a existat nici un oraş, câtuşi de mic, oriunde în lume, unde domnul Spalding să nu fi putut să intre în casa cuiva şi să cineze. Întotdeauna era binevenit. Iar în ultimii 25 de ani el a trăit foarte mult, după cum spunea el însuşi, ca o pasăre. Părea că atinsese un nivel de realizare la care lucrurile materiale nu mai aveau mare importanţă pentru el. Deşi, timp de multă vreme, sursele sale personale de venituri ne-au fost necunoscute, mie şi nouă tuturor, el nu trecea deloc drept un om avut. Posesiunile sale materiale sunt puţine. Marea moştenire pe care ne-a lăsat-o este formată din descoperirile sale unice cu privire la învăţăturile lui Isus. Domnul Spalding nu a scris şi nu a vorbit niciodată pentru profit sau câştig financiar, şi era un canal deschis pentru orice sume care ajungeau la el, distribuindu-le imediat. Nu avem cum să cunoaştem extinderea acţiunilor sale filantropice, căci tuturor celor care l-au abordat din nevoia de ajutor material, el le dădea tot ce avea, şi în consecinţă era întotdeauna un om foarte prosper. De fapt, nu cunosc pe nimeni altul care să fie, într-un anumit fel, la fel de bogat ca domnul Spalding, şi mulţi dintre noi invidiau realizarea deosebită la care ajunsese el prin excepţionala sa înţelepciune, şi pe care, fără îndoială, o dobândise foarte timpuriu în viaţă.

Avea cam 65 de ani atunci când a făcut primele din aceste descoperiri cu privire la Isus şi la vieţile Marilor Maeştri. A călătorit şi a discutat cu Marii Maeştri din lumea vizibilă, la fel ca domnul Steinmetz, marele cercetător, al cărui admirator era. Am văzut imagini cu domnul Spalding şi domnul Steinmetz împreună. Atât Steinmetz, cât şi Edison, au prezis că va veni timpul când ne va fi posibil să facem înregistrări ale Legământului de pe Munte, din momentul când Isus însuşi făcea acest legământ.

Multe alte descoperiri şi dezvăluiri, cum îmi place să le denumesc, au fost făcute de domnul Spalding în timpul îndelungatei sale vieţi de dăruire şi activitate în toate colţurile lumii. Acum aş vrea să revin la ideea modului în care au ajuns să fie publicate aceste cărţi. Persoane care îl cunoscuseră pe domnul Spalding la Calcutta, în India, în primii ani din secolul XX, îmi spuseseră că el se hotărâse să scrie, pe larg, relatările câtorva dintre experienţele sale din India. Câţiva prieteni l-au rugat să le scrie la maşina de scris ca să poată avea şi ei copiile, şi timp de mulţi ani el a purtat cu sine aceste povestiri scrise (care aveau să devină apoi Volumul I). Oamenii le citeau şi le transmiteau de la unul la altul până când, în cele din urmă, o foarte influentă doamnă din Oakland, California, al cărei soţ era constructorul căilor ferate municipale din Oakland, l-a întrebat pe domnul Spalding dacă are ceva împotrivă ca ea, dispunând de o tipografie proprie, California Press din San Francisco, să tipărească 1000 de copii ale scrierilor sale pe o hârtie relativ ieftină; ea dorea să dea câte o copie fiecăruia dintre prietenii săi. Domnul Spalding şi-a dat consimţământul şi, curând după aceasta, a plecat în Anglia.

Cărţile au fost tipărite şi au circulat printre prietenii doamnei, ca daruri ale ei. În 60 de zile, în mod fenomenal, au fost primite peste 20 de mii de cereri pentru copii ale cărţii! Când domnul Spalding s-a întors din Anglia, bineânţeles că a fost uimit de interesul pentru descoperirile şi experienţele sale, astfel că i-a permis doamnei să se ocupe de publicarea noilor sale scrieri care aveau să devină Volumul II.

A urmat apoi o perioadă de circa 10 ani în care domnul Spalding nu a mai scris deloc. Dar aproape în fiecare seară el era invitat la cineva sau îşi vizita prietenii şi, după cină, urmă o convorbire cu întrebări şi răspunsuri, mod în care s-a întâlnit cu foarte mulţi oameni. După ce îşi încheia munca zilnică, de inginer-cercetător, răspundea la numeroasele întrebări care i se puneau la aceste mici întruniri, şi cele spuse de el s-au răspândit foarte repede. Această activitate a fost întreruptă în perioada în care Cecil B. De Mille a făcut filmul "REGELE REGILOR". Domnul Spalding a fost angajat de domnul De Mille în calitatea de consilier tehnic pentru problemele Biblice din acel film.

Propria mea experienţă cu domnul Spalding a început cam cu 25 de ani în urmă.

Mă interesau în mod special cărţile şi difuzarea lor în întreaga lume. Pe vremea aceea exista un mare interes pentru Noua Gândire şi pentru lecturi şi studii spirituale, şi foarte mulţi oameni aşteptau cu nerăbdare ca domnul Spalding să scrie o altă carte. În cele din urmă, unul dintre prietenii săi cei mai apropiaţi l-a invitat la o cabană, în mijlocul naturii, unde el a putut să lucreze nestingherit, şi astfel a terminat ceea ce este cunoscut ca Volumul III. Această carte a fost publicată imediat.

Începuse să circule prin ţară un zvon că domnul Spalding ar fi decedat, astfel că, din moment ce urma să plece spre India şi într-o călătorie în jurul lumii abia la 4 Octombrie, i-am sugerat să călătorim împreună până la New-York, oprindu-ne în câteva din oraşele mai mari de pe traseu, şi întâlnindu-ne cu numeroşii cititori ai cărţilor sale ca să dezminţim zvonurile false. Domnul Spalding a fost de acord că era o idee bună dacă putea fi realizată în vreo 30 de zile. Astfel încât, la sfârşitul lui August 1935, am ales 30 din cele mai mari oraşe şi am decis să facem acest tur în 30 de zile. Vă spun asta ca să scot în evidenţă faptul că, aşa cum mulţi dintre voi o ştiu, domnul Spalding, chiar până acum câteva zile, avea o energie fizică aproape nelimitată. Niciodată nu era obosit. Putea să trăiască 2 – 3 săptămâni cu numai 3 – 4 ore de somn pe noapte.

Niciodată nu cerea nimic pentru sine. Niciodată nu a susţinut că ar fi un mare vindecător sau practician al metafizicii, clarvăzător, medium sau altceva de genul acesta. Şi pot să vă asigur că şi-a scris toate cărţile exact aşa cum voi v-aţi aşeza şi aţi scrie o scrisoare cuiva. Materialul nu era obţinut niciodată prin scriere automată, claraudiţie sau clarvedere, sau altceva de acest fel. Nu era necesar aşa ceva, căci el i-a cunoscut pe oamenii despre care scria, exact la fel cum i-a cunoscut şi pe marii oameni de ştiinţă şi cercetători ai religiilor, ca doctor Steinmetz şi doctor Norwood. Ultimul era un celebru pastor din New-York, şi unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai domnului Spalding.

Cred că aceste lucruri v-ar putea interesa, deşi probabil că el nu ar aproba ce facem noi în această după-amiază, căci el realiza că trupul fizic are foarte puţin de-a face cu Viaţa reală a individului. După cum vă amintiţi, el spunea: 'Christ este în fiecare dintre voi', şi acesta este cel mai important lucru pe care el dorea ca fiecare să-l realizeze. Uneori, când oamenii îl întrebau Câţi Maeştri sunt în Statele Unite?', el spunea: 'Trebuie să fie cel puţin 150 de milioane de Maeştri în ţara asta'. Aceasta era viziunea lui, că fiecare individ va deveni conştient de Unitatea sa cu Dumnezeu şi cu Christ, şi nu se va mai mulţumi să servească unor crezuri, dogme sau secte.
Oricare dintre voi, dacă aţi fi acum în locul meu, aţi putea spune o poveste uşor diferită. Nu ar exista două povestiri identice, pentru a relata ce a însemnat domnul Spalding pentru voi ca individ, sau ca frate al vostru, căci pentru scrierile şi cuvintele sale, pentru a răspunde la întrebările voastre, el niciodată nu ducea lipsă de timp. L-am văzut vorbindu-i toată noaptea unui prieten pentru a-l ajută să depăşească un obstacol mental sau financiar. Părea să deţină o deosebită putere intuitivă, care îl făcea un atât de mare cunoscător. A studiat la Heidelberg. A lucrat în toate marile laboratoare ştiinţifice, pe rând, şi mai ales în cercetări geofizice. A fost unul dintre pionierii cercetărilor atomice. Era interesat indeosebi în a-l ajută pe individ să se ajute pe sine. Ciudat astăzi, şi lucrul cel mai greu de înţeles pentru oameni, este faptul că posesiunile materiale însemnau atât de puţin pentru el. Căci el realizase, ca şi Isus, că lucrul cel mai mare, pe care îl putem face atunci când ne exprimăm în planul fizic, pe acest pământ, este să trăim Viaţa lui Christ şi să nu mai acordăm atenţie limitărilor. Desigur, asta am încercat să facem şi noi în această după-amiază, căci ştim că domnul Spalding este cu noi, ca întotdeauna, şi că avem ocazia, continuu, să trăim Viaţa aşa cum a făcut-o el şi în modul pe care el a încercat să ni-l arăte.

Capitolele următoare sunt extrase din conferinţele susţinute de domnul Spalding în Sudul Californiei, în ultimii doi ani ai vieţii sale.

CAPITOLUL I

VIZIONAREA EVENIMENTELOR TRECUTE

Aceste experienţe, descoperiri şi revelaţii ale cercetărilor noastre vin din umbra Himalayei şi până la nesfârşita întindere a desertului Gobi, din New York şi până în America de Sud şi Centrală, din San Francisco până în Filipine, Alaska şi Canada.

Am desfăşurat această muncă vreme de peste 40 de ani, la început traducând documentele găsite în Gobi, în Tibet şi în India, şi lucrarea a condus la o organizaţie alcătuită din vreo 26 de oameni interesaţi de continuarea şi rezultatele ei.

Oamenii de ştiinţă încep să ne acorde tot mai mult credit; de fapt, cu doi ani în urmă ei se convinseseră că, ajutându-ne de camera noastră de luat vederi şi de ceea ce numeam captarea imaginilor

evenimentelor trecute, aveam să fim capabili să mergem în urmă cu cel puţin un milion de ani, ca să arătăm civilizaţia care exista pe atunci.

Deocamdată este deja remarcabil faptul că putem să ne întoarcem şi să captăm imagini clare a ceea ce se petrecea cu sute de mii de ani în urmă. S-au făcut multe lucruri în acest sens. Am avut onoarea să începem acest lucru asistaţi de doctor Steinmetz. Am lucrat eu insumi cu doctor Steinmetz şi în tot acest timp el şi-a pus în practică afirmaţia: "Vom construi o cameră de luat vederi care va merge îndărăt în timp şi va capta orice eveniment din trecut, după dorinţă". Apoi a continuat cu detalii. În continuare, a desenat planurile aparatului şi noi le-am urmat intocmai, şi astăzi putem afirma cu hotărâre ca suntem capabili să ne întoarcem în timp şi să captăm orice eveniment din trecut. Desigur, este un volum de lucru care devine copleşitor, dar noi selectăm evenimentele trecute şi, aşa cum spuneam, oamenii de ştiinţă admit astăzi şi sunt complet convinşi că vom merge îndărăt în trecut până la un milion de ani.

Munca noastră de la început, cu prima cameră, a fost impulsionată de doctor Steinmetz. Am lucrat cu doctor Steinmetz vreme de circa 9 ani, şi permanent el susţinea că aveam să ajungem la evenimentele trecute şi să aflăm tot ce s-a întâmplat, adică să arătăm ce au făcut civilizaţiile vechi, cum operau şi ce s-a întâmplat cu ele.

Prima noastră experienţă a fost legată de discursul inaugural al lui George Washington. Era în New York, în locul cunoscut ca Federal Hall. În imagine pot fi distinse clar toate personalităţile aflate cu el pe estradă, iar George Washington se mişca înainte şi înapoi în faţa grupului, rostându-şi discursul inaugural. Din vremea respectivă nu s-a făcut nici o imagine exactă cu acel discurs sau cu acel grup. Au fost pictate tablouri, dar încă nu se făceau fotografii. Acum avem imaginea exactă, cu vocea lui George Washington pe bandă de sunet. O vreme, toţi spuneau că era un fals, ca noi "fabricasem" filmul făcând imaginea să se mişte. De fapt, este imaginea reală care acum, pur şi simplu, poate fi văzută cu ajutorul unui mecanism cinematografic obişnuit.

Apoi am cercetat Cuvântarea de pe Munte. Acum ştim că Isus, omul, nu era altfel decât noi. Avem o istorie completă a vieţii familiei sale, pe o durată de peste 20 de mii de ani, şi ştim că era o familie foarte bine situată, iar El era un om cu o mare influenţă, cu un caracter foarte ferm. Era înalt de aproximativ 1,89 metri şi, stând în picioare în mulţime, imediat îl remarcai şi îţi spuneai despre El: "Este un om capabil de mari realizări", şi într-adevăr El le-a realizat. Istoria a păstrat aceste lucruri până astăzi, iar noi ne întoarcem până la desfăşurarea lor şi aflăm adevăratele Sale cuvinte.

Ne preocupă foarte mult întreaga Să viaţă şi am urmărit-o pe o durată îndelungată. Nu numai ca am cunoscut omul văzându-l de-a lungul unui umăr de ani, dar ştim azi şi că El nu a trecut niciodată prin moarte.

Isus din Nazaret nu a susţinut niciodată despre sine mai mult decât ar fi capabilă să facă orice persoană obişnuită. Ştim asta cu siguranţă acum. În plus, El ne-a spus că moartea a fost învinsă.

Cuvântarea de pe Munte s-a păstrat mereu ca o bijuterie spirituală. Oamenii o văd astăzi tot aşa, ba chiar mai mult decât au făcut-o vreodată înainte, şi încep s-o înţeleagă şi să o aducă în viaţa lor.

Astăzi vă putem arăta, în fotografii, că nimeni nu a adus nimic atunci, în afară de băieţelul cu cele 5 pâini şi cei 2 peşti. Aceasta nu este o alegorie. De fapt, nu-l vom găsi pe băieţel în imagine. Şi nici mulţimea. Tot ce a spus Isus a fost: "Aşezaţi-vă şi pregătiţi-vă pentru ospăţ", şi a fost abundenţă pentru toţi.

Apoi avem iarăşi un moment când ucenicii i-au spus lui Isus: "Învăţătorule, avem nevoie de pâine, dar mai sunt 4 luni până la seceriş". Răspunsul lui a fost: "Priviţi ogoarele, sunt deja gata de seceriş", şi aşa şi sunt, chiar în imagine.

Cu aceste imagini am fost capabili să corectăm multe erori care s-au făcut. Am lucrat vreme de 8 ani la imaginea Cuvântării de pe Munte, înainte de a determina identitatea omului Isus. Căutăm tot timpul un om descris ca în pictura lui Leonardo da Vinci.

În legătură cu asta am avut o experienţă interesantă. Trei dintre noi eram la Vatican şi discutam cu un cardinal foarte vârstnic, care ne întrebase cum mergea treaba cu imaginea Cuvântării de pe Munte. Era foarte interesat de ceea ce făceam, şi ne-a spus că puteam să obţinem foarte multe informaţii noi dacă luăm cartea lui de vizită şi mergeam la Paris, la Luvru, unde trebuia să întrebăm de un anumit bărbat şi să-i cerem să vedem scrisorile lui da Vinci. Pentru noi era un fir nou, şi imediat am plecat la Paris. Ne-am dus direct la Luvru, de cum am ajuns, şi am fost primiţi cu toată atenţia. Scrisorile lui Leonardo da Vinci sunt astăzi acolo toate, lucru care poate fi verificat.

Întotdeauna bănuisem că tabloul lui da Vinci este un portret al lui Isus aşa cum Îl văzuse pictorul însuşi. Astăzi s-a dovedit, şi avem scrisorile lui da Vinci ca să o confirme, că el a văzut Christul în figură modelului pe care şi-l alesese să-i pozeze pentru portret. El spune că era un bărbat tânăr, pe cale să se căsătorească, şi în ochii săi era o lumină frumoasă. Da Vinci a văzut în asta Christul şi astfel a pictat portretul. Acestea se petreceau în perioada Renaşterii, când părul lung şi barba erau la modă. Nu ştim că Isus să fi purtat vreodată păr lung şi barbă, şi nici robă. Poate alţii aşa Îl ştiu, dar acest lucru a apărut din mâna lui da Vinci.

Doi ani mai târziu, pictorul s-a decis să picteze un portret al lui Iuda, trădătorul. A căutat, vreme de aproape doi ani, o figură suficient de vrednică de dispreţ ca să-l ilustreze pe trădător. În fine, într-o dimineaţă mergea prin cartierul vagabonzilor din Paris şi iată că într-o firidă, murdar şi zdrenţăros, era omul căutat! S-a apropiat de el şi i-a spus: "Am pictat un portret al lui Christ, acum caut pe cineva care să-mi pozeze pentru portretul lui Iuda, trădătorul". Omul l-a privit şi i-a spus: "Domnule, eu v-am pozat pentru Christ". Era exact acelaşi om! Da Vinci spune deschis în scrisorile sale că acel om, dacă nu l-ar fi trădat pe Christ, niciodată n-ar fi ajuns în firida din cartierul apaşilor parizieni. El merge mai departe, afirmând că, ori de câte ori folosim expresia "nu pot", negăm Christul lăuntric.

Astăzi putem dovedi că, prin orice cuvânt negativ pe care îl foloseşti, trădezi Christul dinlăuntrul tău. Da Vinci recunoaşte deschis şi că el niciodată nu s-a gândit că pictează chiar figura lui Isus, Christul, dar că într-adevăr a văzut Christul în acea figură.

Leonardo da Vinci a fost un om absolut remarcabil. A scris multe articole ştiinţifice foarte profunde, deşi ele nu au fost publicate niciodată. Le poţi citi doar intrând într-o cabină de sticlă, păzit fiind de 3 oameni în timp ce le citeşti. Sunt foarte preţioase. A fost un om excepţional, şi mereu vorbea de Christul lăuntric. El spune cât de minunat este să-l reprezinţi pe Christ, să-l vezi pe Christ în orice figură. Pe când picta la Vatican şi cardinalii, găsindu-l adormit pe schele, l-au mustrat pentru asta, el le-a spus: "Când dorm lucrez mai mult decât atunci când sunt treaz". Căci dormind, el vedea în faţa lui orice lucru pe care trebuia să-l picteze, exact în culorile necesare, iar apoi se trezea şi picta. El spunea: "Tot ce văd este o reprezentare perfectă, iar vibraţiile imaginii pe care o pictez pe perete sunt vibraţiile pe care le simţ, şi le pot exprima şi da formă cu cea mai mare uşurinţă după ce le văd în somn".

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Cum selectaţi evenimentele din trecut?

Răspuns:Toate se află într-o anumită bandă de frecvenţă. Tot ce spui, vocea şi cuvintele tale, merg direct într-o anumită bandă de frecvenţă vibratorie, şi aşa este mereu.

Întrebare:Care este calea cea mai bună de urmat pentru a obţine iluminarea?

Răspuns:Calea este chiar înlăuntrul tău. Caută tot mai adânc în tine însuţi. Cunoaşte că această mare Lumină îţi aparţine. Este tot ce este necesar.

Întrebare:V-aţi născut în India?

Răspuns:Da, m-am născut în India, şi tatăl meu la fel. Am urmat o şcoală pregătitoare şi apoi Universitatea din Calcutta. Pe vremea aceea, doctor Vose şi soţia lui lucrau acolo de 68 de ani.

Întrebare:Isus şi ucenicii lui, şi alte personaje din Biblie, au trăit în carne şi oase, aşa cum ştim noi?

Răspuns:O, da. Avem multe imagini din viaţa lor, cu ajutorul camerei de captat imagini din trecut.

Întrebare:Cum arăta Isus când l-aţi văzut?

Răspuns:Este un bărbat înalt de circa 1,89 metri Dacă El ar fi în grupul nostru astă-seară, L-aţi recunoaşte drept ceea ce este, un om cu mari realizări, aşa cum îl vedea El pe oricare, cu puterea de a îndeplini orice, şi asta a făcut El, şi face mereu. L-am fotografiat exact aşa cum v-am fotografia pe dumneavoastră. Avem imagini ale lui mergând alături de Luther Burbank, de doctor Norwood şi de alţii.

Întrebare:Sunt, oare, complet depăşite toate aceste probleme care afectează mintea omului, dacă trăim viaţa Maeştrilor?

Răspuns:Da. Afirmaţia clară a lui Isus este că Adevărul te eliberează ,.

Întrebare:Cum poate scăpa cineva de ideea că omul nu este Dumnezeu?

Răspuns:Refuzând să accepte acest enunţ negativ. Afirmaţia "Sunt Dumnezeu" te eliberează de enunţul negativ că nu eşti Dumnezeu. Este mai bine să afirmi Adevărul, decât neadevărul.

Întrebare:Dacă faci afirmaţia "Eu sunt Dumnezeu" şi nu eşti capabil să-ţi accepţi unitatea, nu înseamnă asta credinţa oarbă?

Răspuns:Dacă afirmi asta bazat doar pe credinţa oarbă, se produce o ruptură şi în curând eşuezi de la ţelul tău. Este mai bine să spui "Pot" şi apoi să mergi direct la "Sunt". Dacă accepţi atitudinea lui "nu pot", atunci ai acceptat o separare de Dumnezeu.

Întrebare:Dacă omul este Dumnezeu şi Dumnezeu este Spirit, cum a apărut corpul fizic?

Răspuns:Ca o influenţă hipnotică din mintea omului. El nu are nici o bază în realitate. Omul a făcut să existe ceea ce este material. Trupul muritor este un trup hipnotic, şi când omul iese din această stare, i se pare că a fost un coşmar. Atunci se trezeşte din vis.

CAPITOLUL II
CUNOAŞTE-TE PE TINE ÎNSUŢI

Prieteni, vom prezenta aici ceea ce s-a arătat şi dovedit în peste 6 ani de cercetări. Astăzi avem dovada ştiinţifică a faptului că toate funcţiile şi toate lucrurile, din întregul univers, sunt Divine. Puteţi numi cum doriţi această Divinitate: cel mai mare nume al ei este cuvântul "DUMNEZEU". De ce? Vă putem demonstra astăzi că acest cuvânt vibrează la o frecvenţă de 186 de miliarde de vibraţii pe secundă, şi cunoaştem persoane capabile să intoneze acest cuvânt. Dar frumuseţea stă în faptul că, în momentul în care realizezi această vibraţie, tu însuţi eşti acea vibraţie, tot timpul.

Ea sălăşluieşte în orice formă. Nu numai în corpul tău sau în corpul altuia, ci în orice lucru şi, fără această divinitate, astăzi se poate demonstra că nu am putea fotografia lucrurile. Căci nu ar exista nici un corp în această cameră, ca să îl fotografiem astăzi, dacă nu ar fi această divinitate.

Acum avem dovada absolută a acestui lucru. Atunci de ce să spun că eu nu sunt divin? Elimină-l pe "nu" din această frază şi vei vedea diferenţa. Eu Sunt divin! Şi acesta este adevărul despre tine însuţi. Neadevărul este: eu nu sunt divin. Adevărul este: Eu Sunt Divin. Completează fraza şi mergi mai departe: "Dumnezeu, Eu Sunt".

Facem aceste afirmaţii din simplul motiv că astăzi ştim. Da, ţi s-a spus asta, dar ceea ce îţi spune altcineva, fie că primeşti deschis, fie îţi poţi spune: "Ei, poate că el nu ştie", dar astăzi noi ştim, din experienţele cu fotografii pe care le-am mărit foarte mult, şi putem să luăm orice persoană, s-o rugăm să se aşeze în faţa acestei camere de luat vederi şi, mărindu-i foarte mult imaginea, îi putem arăta oricând această divinitate.

Trupurile noastre pornesc de la o singură celulă şi, prin multiplicare, ea construieşte corpul. Şi astăzi putem demonstra, printr-o mărire puternică a imaginii, că această lumină nu încetează niciodată. Ea este transmisă de la o celulă la alta, pe măsură ce corpul este construit. Indiferent de ceea ce gândeşti sau spui tu despre asta, ea este clar localizată în această frecvenţă vibratorie şi nu iese din ea niciodată.

Există astăzi dovezi ale acestui lucru. Ochiul, unul dintre lucrurile cele mai măreţe din corpul nostru actual, este modificat în mod similar; celulele şi bastonaşele, şi retina, sunt astfel modificate, încât pot prelua această divinitate, şi în momentul în care realizăm divinitatea, ochiul nostru este adaptat la ea şi la frecvenţa care o animă, şi se poate demonstra că aceia care nu-şi alterează viziunea văd ei înşişi, aproape imediat după acceptare, că sunt divini.

Deci, Divinitatea este Dumnezeul din orice lucru, din orice formă. Christ reprezintă puterea de a realiza această divinitate lăuntrică. Atunci, oare nu vedem noi Christul în orice chip, în orice formă? Aceasta a fost una din primele afirmaţii făcute de Isus. Noi am descoperit asta în cercetările noastre. "Văd Christul în orice figură, în orice formă. Când s-a născut primul copil, s-a născut Christ".

Acesta este Christul biruitor, cel care învinge, Maestrul, Stăpânul tuturor lucrurilor. Nu este vorbă de cineva anume, ci de ceea ce înseamnă învăţătorul, maestrul. De obicei, în clipa când vorbeşti despre aşa ceva, oamenii încep să caute un maestru. Dar în momentul în care cauţi un maestru în exterior, uiţi complet de maestrul, învăţătorul dinlăuntrul tău, şi omenirea a făcut marea greşeală de a-L căuta pe Dumnezeu sau de a încerca să-L vadă pe Dumnezeu. De ce? Deoarece cauţi ceea ce se află chiar înlăuntrul tău, şi atunci când afirmi că tu eşti acela, chiar eşti, oricând. Vă putem demonstra că, folosind cuvântul "Dumnezeu" o singură dată, cu înţelegerea înaltei lui semnificaţii, corpul vostru nu mai revine niciodată la aceeaşi frecvenţă vibratorie la care era înainte de folosirea cuvântului.

Un alt lucru pe care vi-l putem arăta, este că acest cuvânt, "Dumnezeu", este atât de puternic înscris într-o carte, încât acea carte are o influenţă deosebită datorită prezenţei cuvântului. Avem trei persoane care pot intona acest cuvânt la 186 miliarde de vibraţii pe secundă. I-am rugat să meargă la meridianul de 180 de grade, locul la care te poţi îndepărta cel mai mult de meridianul Greenwich, pe această planetă. Apoi,

într-un moment stabilit de comun acord, am pregătit acest instrument ca să înregistreze vibraţia intonată de ei. De îndată ce vibraţia a sosit, acul s-a şi deplasat până în punctul respectiv. Am pus sub instrument cea mai veche Biblie de la Muzeul de Istorie Naturală din Londra. Apoi, treptat, am scos de sub instrument Biblia şi am împins în locul ei o carte în care cuvântul "Dumnezeu" nu era înscris, şi acul a coborât. Am luat o a treia carte, în care cuvântul "Dumnezeu" era înscris doar de 3 ori, şi instrumentul a reacţionat imediat. Un singur cuvânt, "Dumnezeu", era responsabil de acest răspuns în frecvenţă. Dacă el poate face asta cu un lucru neânsufleţit, atunci ce va face el pentru corpul nostru, prin folosirea şi acceptarea lui pozitivă?

Când vocile celor trei intonează cuvântul "Dumnezeu" la frecvenţa de 186 de miliarde de vibraţii pe secundă, graficul se întinde pe 30 de unităţi de film. Apoi, când aceiaşi oameni intonează cuvântul "Iehova", el marchează doar 5 unităţi pe acelaşi film. De ce? În momentul în care foloseşti cuvântul "Dumnezeu" cu înţelegere, credinţă şi cunoaştere, atunci emiţi cea mai înaltă vibraţie cunoscută astăzi, iar această influenţă vibratorie acumulează substanţa şi, în clipa când îţi exteriorizezi gândurile, obţii o condensare a acestei substanţe, pe care de fapt, ca s-o aşezi în ordinea corectă, nu poţi s-o ţii pentru tine însuţi. Este vorbă de ceva ce aparţine oricui – orice lucru bun pe care îl poate folosi cineva. Emiţi această influenţă vibratorie şi ea se manifesta aici şi acum.

Există un principiu foarte clar la care lucrăm astăzi, acest principiu al divinităţii din toate lucrurile. Acest lucru a fost demonstrat cu camera noastră de luat vederi, captându-se imagini ale evenimentelor trecute. Putem arăta că orice fir de iarbă, orice copac, orice tufă, orice floare, orice sământă este divină, iar fără această divinitate, sămânţa nu ar încolţi, nici planta nu ar creşte, nici copacul, şi putem demonstra prin fotografii clare că germenul din sămânţă este replica fidelă a formei căreia îi va da naştere. Şi atunci, de ce tot continuăm să spunem că nu înţelegem? Oare nu este mult mai bine să spunem: "Înţeleg"? Într-adevăr, înţeleg! Această înţelegere este chiar înlăuntrul tău. Tu eşti maestrul, stăpânul acestor lucruri şi, renunţând la aparenţe, stăpâneşti lucrurile lăuntrice, acceptând şi recunoscând că tu eşti maestrul!

Mulţi oameni ne scriu şi ne întreabă dacă pot să meargă şi să-i vadă pe Maeştri, sau ce ar trebui să facă spre a-i vedea pe Maeştri. În clipa când păşeşti în exteriorul tău, cu ideea că vrei să întâlneşti un Maestru, atunci pierzi din vedere Maestrul lăuntric. Când recunoşti şi devii conştient de Maestrul lăuntric, atunci eşti cu Maestrul şi eşti alături de toţi Maeştrii.

Dacă spune cineva "Eu nu sunt Dumnezeu", să ne oprim o clipă şi să-l eliminăm pe "nu". Acesta este un cuvânt negativ, care nu are nici o frecvenţă vibratorie. Pronunţându-l, tu îi dai energia care îl menţine viu, iar în momentul în care refuzi să-l pronunţi, el nu mai are nici o energie.

Există astăzi o cameră de luat vederi care îţi demonstrează asta. Efectiv, poţi să te aşezi în faţa ei şi să faci o afirmaţie, fără să rosteşti ceva, ci doar gândind-o, şi îţi vom arăta chiar gândurile tale în imaginea de pe film. Apoi îţi vom cere să faci o afirmaţie cu un cuvânt negativ, ca să vezi ce se întâmplă, şi când ajungi la cuvântul negativ nu mai apare nici o imagine pe film. Pur şi simplu, el nu este înregistrat.

Acest aparat arătă azi cea mai mare frecvenţă de vibraţie a corpului omenesc şi, dacă această frecvenţă nu ar exista, nu am putea s-o atingem; iar dacă s-ar folosi cumva hipnoza, nu s-ar inregistra nimic.

Am realizat peste 4-5 sute de imagini ale fakirilor din India şi, ori de câte ori se folosea hipnoza, aparatul nu inregistra. Printre aceste sute de imagini, avem vreo câteva de-a dreptul remarcabile. Odată, în India, veneam spre casă şi în poartă stătea un bărbat. El pusese o sămânţă de portocal în pământ, o acoperise cu haina lui, şi imediat a răsărit un portocal, iar după 45 de minute, aparent era acolo un copac cu crengi, muguri, flori, frunze şi cu portocale coapte. Am fotografiat acest lucru. Aveam 12 aparate în grupul nostru, şi noi înşine am fost foarte dezamăgiţi când ne-am apropiat ca să culegem portocale din pom, iar pomul nu exista!

Câţiva dintre noi au developat două dintre filme, în timp ce eu l-am ţinut de vorbă pe tânărul fakir până ce ei s-au întors cu filmele. Am derulat un film în faţa lui şi i-am spus: "Cum vine asta? Ne-ai păcălit pe noi, dar n-ai păcălit aparatul!" A fost destul de tulburat, şi ne-a spus: "Veniţi mâine şi o să vă arăt". Am convenit să ne întâlnim a doua zi la ora 11.

În ziua următoare eram cu toţii prezenţi la întâlnire, la ora fixată; schimbasem aparatele. De data aceasta, tânărul fakir a adus cu el un om pe care nici unul dintre noi nu-l mai ântâlnise. Acesta a păşit hotărât înainte şi a pus sămânţa în pământ; în acest timp, grupul nostru filma. Copacul a apărut în acelaşi mod. Am văzut toţi asta. De astă-dată nu am mai încercat să culegem portocale din pom, căci fusesem prea

dezamăgiţi în ziua precedentă. În cele din urmă, Şeful spuse: "Ei, la ce bun? Dacă nu există, hai să vedem!" s-a apropiat şi a cules o portocală din copac, şi a mâncat-o, şi am făcut toţi la fel. Acel copac, şi astăzi face portocale în curtea noastră din India!

Iată ce se întâmplase. Tânărul fakir era ucenicul bătrânului guru. Când i-am explicat bătrânului ce se petrecuse cu o zi în urmă, el a fost foarte supărat, l-a alungat pe ucenic şi a refuzat să mai aibă de-a face cu el. Ne-a povestit că ei îşi învăţau ucenicii toate cele 12 metode de influenţă hipnotică, pentru a le arăta că nimic nu este real în materie, că nimic nu există cu adevărat, dar că, dacă renunţăm la toate şi suntem un lucru, atunci tot ce creăm apare imediat.

Era vorba de arta sau de legea sugestiei, şi noi am studiat-o în India. De exemplu, vedem că apare un om cu o frânghie în mână. Un mic grup de curioşi se strânge în jurul lui, iar el, aparent, aruncă frânghia în sus şi cheamă un băiat din grup ca să se caţăre pe frânghie. Băiatul poate să dispară la capătul de sus al frânghiei, şi asta-i tot. Omul strânge câteva monezi, suficiente ca să-i asigure traiul pentru câteva zile. Am făcut fotografii la peste 500 de asemenea spectacole, şi pe film nu apare nimic altceva decât bărbatul stând în faţa grupului. Iată ce înseamnă puterea sugestiei tale. Se manifestă atât de clar, încât pur şi simplu stai şi crezi că aşa este.

Bătrânul guru lucrează astăzi cu noi în India. Noi luăm un grăunte, îl plantăm în pământ, udăm solul mecanic, şi în 7 minute apare o tulpină de porumb cu doua spice deja dezvoltate. Când bătrânul guru pune grăunţa de porumb în pământ, planta apare în faţa lui înainte ca el să se ridice! El nu are nici un fel de mijloace mecanice. El doar ştie. Aceasta este cea mai bună dovadă, pentru toată lumea, că suntem perfect capabili de orice realizare. Dacă cineva a făcut vreodată asemenea lucruri, atunci toţi au acelaşi privilegiu. Este la îndemâna oricui. Nimeni nu este ales, fiecare are înlăuntrul său această capacitate. Nu este ceva complicat, de fapt este foarte simplu, şi nu avem nevoie de nici o lecţie. Este vorba de a ajunge în punctul în care înţelegi sau devii conştient de avantajul acceptării acestor lucruri, şi de a mulţumi că ele există.

Această putere este prezentă şi lucrează în orice lucru, în viaţa noastră zilnică, chiar şi în banii pe care îi folosim. Nu este deloc necesar ca oamenilor să le lipsească ceva. De fapt, nimic nu lipseşte. Pur şi simplu noi ratăm această experienţă, şi o numim "lipsuri". Acum haideţi să renunţăm la alt "eşec". Nu există nici un eşec!

Mulţi savanţi din medicina contemporană spun că în viitor omul va trăi cu sute de ani mai mult decât astăzi. Vârsta este doar o stare de conştiinţă, şi când omul învaţă să renunţe la bătrâneţe, atunci el merge tot mai departe. Un an nu aduce nici o modificare în structura gândirii noastre, decât când spunem că a mai trecut un an. Atunci imediat ne spunem că suntem cu un an mai bătrâni, pe când dacă ne-am gândi la el ca la un an de mari impliniri şi realizări, un an de mai mare iluminare şi înţelegere, atunci exact aşa ar fi.

Cel mai mare lucru pe care îl putem face este să vedem divinitatea în orice chip, în orice formă. Cel mai mare privilegiu al nostru este să vedem Christul în orice figură, şi aceasta este puterea nelimitată de a-L cunoaşte pe Dumnezeul lăuntric.

Astăzi putem să revenim la toate aceste lucruri şi să le demonstrăm. Nu vă cerem să acceptaţi totul pe loc. Vă puteţi demonstra singuri, pentru voi înşivă, renunţând la bătrâneţe, la limitare, la orice gând negativ, refuzând să le folosiţi sau să le acceptaţi în lumea voastră.

Ştim că, aproximativ cu 3000 de ani în urmă, exista o limbă vorbită care nu avea în ea nici un cuvânt negativ, şi acea limbă datează de peste 200 de mii de ani.

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare:Oare cuvântul "Dumnezeu", spus în tăcere, are mai multă putere decât acelaşi cuvânt rostit cu voce tare?

Răspuns:Are la fel de multă putere. De fapt, pentru mulţi oameni are mai multă putere atunci când gândesc cuvântul "Dumnezeu", decât când îl rostesc cu glas tare.

Întrebare:Cum putem pune în mişcare această mare putere lăuntrică pentru a ne exprima pe noi înşine?

Răspuns:Pur şi simplu ştiind că această putere îţi aparţine. Tu eşti Puterea Supremă. Tu eşti Înţelepciunea Supremă şi, în momentul în care accepţi acest lucru, atunci eliberezi energia care arată că eşti liber de orice limitare, în orice situaţie.

Întrebare:Vor fi mari distrugeri pe această planetă înainte să vină pacea universală?

Răspuns:Distrugerea este cea pe care o generăm noi înşine. Gândurile pe care le emitem noi. Dar, presupunând că noi toţi refuzăm să mai folosim cuvântul "distrugere", ar mai exista aşa ceva? Deloc.

Întrebare:Ce anume opreşte cunoaşterea marilor Maeştri să se răspândească imediat în întreaga lume?

Răspuns:Este propria noastră vină, nimic altceva nu ne poate ţine pe loc. În momentul în care noi acceptăm şi ştim că suntem ca şi Ei, şi ca aşa am fost întotdeauna, nimic nu ar mai opri-o. Nimeni nu o poate ţine departe de noi, decât noi înşine.

Întrebare:Oare hipnotismul încalcă vreo lege prin subjugarea voinţei omului?

Răspuns:În general, se consideră că hipnotismul este un lucru care nu ar trebui folosit asupra corpului omenesc sau asupra creierului uman.

CAPITOLUL III

EXISTĂ DUMNEZEU?

Există Dumnezeu? Această întrebare ni s-a pus mai des ca oricare alta.

Ştiinţa a acordat acestui subiect, în ultimii ani, mai multă atenţie şi duce o activitate măreaţă cercetând în această direcţie. Cercetarea a fost sugerată de un grup de savanţi din medicină şi durează deja de mai mulţi ani.

Desigur, există o convingere clară că în spatele tuturor lucrurilor se află un mare Principiu. Ideea lui este atât de veche, încât de-a lungul timpurilor i s-au pierdut originile. Noi ajungem să realizăm că el a existat întotdeauna, şi există şi astăzi, şi nimic nu poate face acest Principiu să se abată de la legea şi ordinea absolută.

Cea mai mare întrebare pe care şi-a pus-o şi încă şi-o mai pune omenirea este: "Există Dumnezeu?" Din punctul de vedere ortodox, se acceptă, prin credinţă, că există Dumnezeu, o divinitate denumită Tatăl omului. Acest lucru este valabil pentru o mare parte a omenirii. Totuşi, nemulţumiţi să se bazeze numai pe credinţă, ei ne întreabă: "Aveţi vreo dovadă incontestabilă a existenţei Divinităţii?"

A revenit ştiinţei sarcina de a investiga materia şi de a găsi răspunsul la această întrebare, un răspuns care vă satisface mintea raţională. Prin cercetările ştiinţifice din ultimii ani, s-a descoperit că există o Forţă Universală, denumită Energie Universală, o energie primară, care penetrează întregul univers şi umple spaţiul infinit. Astăzi descoperim că energia pe care o manifestă acest Principiu este mai mare decât cea a bombei atomice. Că ea emană din tot spaţiul, din orice condiţii, din orice lucru. Nu este dată doar unei persoane, sau unui grup, ci este totul-în-tot şi aparţine oricui. Ea lucrează cu oricine, indiferent dacă el îşi dă seama de asta sau nu. Neconştientizarea ei nu are nici o importanţă. Ea nu este închisă în cărţi sau în locuri întunecoase. Este atotprezentă, omniprezentă, pătrunzând în toate lucrurile. Ea este însăşi substanţa şi principiul în care noi trăim, ne mişcăm şi din care ne tragem fiinţa. Fără acest Principiu, fără această Divinitate din orice persoană, nu am fi putut să facem o fotografie a unui grup de oameni. Ne-a demonstrat-o experienţa. Acest Principiu Divin sălăşluieşte înlăuntrul oricărui lucru şi penetrează orice lucru, orice mod de a trăi şi orice experienţă. Această influenţă Divină, această Energie Divină, este permanentă, inepuizabilă, atotcuprinzătoare. Noi am dovedit asta prin fotografii, căci fără această Energie Divină nu s-ar fi putut face nici un fel de fotografii. Imaginile înregistrate pe film sunt doar vibraţiile emise de un obiect sau o persoană căreia i se face fotografia.

Aceasta este dovada Divinităţii din orice formă. Dacă noi căutăm această Divinitate în exterior, nu vom reuşi s-o găsim, căci căutăm în afara noastră ceea ce se află la fel de aproape ca şi mâinile şi picioarele noastre, ca şi inima noastră, chiar înlăuntrul nostru. Dacă mergem înlăuntru, vom găsi Divinitatea în toate aspectele ei. Atunci de ce să ne pierdem timpul căutându-L pe Dumnezeu în exterior?

La fel sunt şi Maeştrii, sau Fraţii Mai Mari. Ei sunt chiar aici, înlăuntrul oricărei forme. Sunt la fel de aproape de noi ca şi inima noastră. Nu este nevoie să călătoreşti până în India sau în altă ţară ca să-i vezi pe aceşti Maeştri. Îi poţi vedea chiar acolo unde te afli. "Când discipolul este pregătit, apare Maestrul".

Astăzi este binecunoscut că, prin intermediul unei măreţe civilizaţii, cu foarte multe milenii în urmă, a fost construit un mare rezervor – cum este numit -, în acord cu principiile, calităţile şi atributele lui Dumnezeu, care au fost generate şi s-au manifestat de-a lungul a nenumăraţi ani, şi acest rezervor de binefaceri nu poate fi atins de nici o condiţie negativă. Marele rezervor sau impuls al binefăcătoarei energii şi al imaculatei purităţi Divine ne stă la îndemână tot timpul, şi în momentul în care ne gândim la acest principiu de înaltă vibraţie şi pulsaţie, atunci devenim conştienţi de prezenţa lui înlăuntrul nostru. Acest

vast rezervor al binelui este gata oricând şi ne aşteaptă să-l folosim în orice situaţie. Nu avem decât să ne racordăm la el, să devenim una cu el.

Această energie a primit numele de "Dumnezeu", cuvânt care este receptiv la cea mai mare influenţă vibratorie cunoscută astăzi.

Atunci când folosim acest cuvânt cu înţelesul lui corect (şi dacă este folosit altfel, nu va avea vreo influenţă), acţionând asupra oricărei substanţe, asupra oricărui principiu, asupra întregii legi şi ordini, şi ceea ce pronunţăm, în formă bună, deja ne aparţine. Exact aşa cum spunea Isus: "Înainte să cereţi, v-am şi răspuns, şi în timp ce vorbiţi, v-am şi auzit". Gândiţi-vă! Când emitem Cuvântul în ordinea şi forma definită, în acelaşi moment ceea ce afirmăm ne şi aparţine! Nu există timp sau spaţiu.

Astăzi este bine ştiut faptul că perfecţiunea nu a putut fi creată niciodată. Întotdeauna ea a fost şi este. Dacă ne gândim să creăm perfecţiunea prin acţiunile noastre, ieşim complet din noi înşine, deoarece perfecţiunea este deja creată, şi este aici şi acum; de aceea, folosind cuvintele juste, gândurile juste, acţiunile juste, orice cuvânt atinge această mare influenţă vibratorie. Mai întâi gândul, şi apoi cuvântul exprimat.

În Biblia noastră se spune: "La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu".

Pe măsură ce învăţăm să renunţăm la orice gând, sentiment, cuvânt sau act negativ, noi conservăm această energie înlăuntrul propriului nostru corp. În clipa când rostim un cuvânt negativ, irosim energia pură şi perfectă a lui Dumnezeu; de aceea, cu cât învăţăm să ne disciplinăm pentru a gândi, simţi, vorbi şi acţiona pozitiv şi constructiv, cu atât mai puternică este energia pe care o generăm pentru a ne împlini cererile şi a ne manifesta perfecţiunea.

Orice afirmaţie făcută de Isus se manifestă aici şi acum. În cuvintele Sale nu există viitor, totul era acum. În limba originală nu există nici un cuvânt pentru viitor, şi nici pentru trecut. Orice cuvânt din acea limbă este o expresie pentru aici şi acum. În aceeaşi manieră, se ştie astăzi că orice cuvânt pe care îl rostim într-un sens pozitiv, constructiv, este înregistrat şi nu dispare niciodată.

Afirmaţia foarte fermă "Eu Sunt Dumnezeu" este un factor determinant pentru progresul umanităţii. Cu un asemenea ideal, progresăm.

Fiecare individ îşi poate demonstra această afirmaţie pentru sine. Este vorba de cel care este capabil să proiecteze un ideal, pe care apoi îl păstrează nealterat în viziunea sa şi îl îndeplineşte, adeseori fără să-şi dea seama cum de a reuşit.

A te dedica unui ideal, nu este o acţiune inutilă. Este necesar să depui un efort pentru a-ţi îndeplini idealul. Acest ideal, păstrat intact în gândire, trebuie să apară în formă. Gândul însuşi aduce lucrul acela în forma vizibilă. Viziunea îl proiectează atât de limpede, încât el este chemat de la sursa tuturor lucrurilor şi este concretizat pe de-a-ntregul. Îl precedă o viziune clar prezentată.

Este important să ai în vedere o singură condiţie la un moment dat. Să nu permiţi niciodată gândurilor tale să hoinărească la întâmplare, sau să proiecteze o altă formă înainte ca prima să fie îndeplinită. După ce acţiunea este încheiată, abandonează complet gândul la ea şi treci la următoarea acţiune.

Aceasta este înţelegerea clară pe care o avea Isus. "Sunteţi Dumnezei, şi fii ai Celui Preaînalt". Acesta era gândul Lui în privinţa existenţei umane. Întotdeauna cel mai înalt; întotdeauna cel mai nobil; întotdeauna cel mai pur; întotdeauna, Lumina. Niciodată ceva ce ar putea limita viaţa şi energia. Niciodată eşuând, niciodată îndoindu-se. Întotdeauna, acelaşi gând direcţionat spre un singur ţel. Această viziune proiectată poate purta umanitatea dincolo de orice teamă sau condiţie discordantă din gândire, poate menţine omenirea permanent la acel nivel de înalte realizări, mergând spre domenii de utilitate din ce în ce mai mari.

La fel a evoluat şi sistemul nostru planetar. Sorii tuturor sistemelor solare se exprimă la fel, absorbind energie pentru a putea emite o energie mai mare. Dacă Soarele nostru ar fi fost doar un uriaş bulgăre de cărbune, el s-ar fi consumat. Dar el există de sute de milioane de ani. Absoarbe forţă, putere, energie, pentru a le pune la dispoziţia lumii noastre, ca şi a celorlalte lumi. Omul trebuie să înveţe aceeaşi lecţie a schimburilor de energie.

În momentul în care ne reţinem forţele, se produce stagnarea. Dar, dacă dăm mai departe ceea ce avem, altceva nou curge şi umple spaţiul lăsat liber de ceea ce a fost dat mai departe. Energia este

inepuizabilă dacă o folosim în mod corect şi în direcţia justă. Iată de ce corpul nostru este reânnoit. Dacă energia se află în afara noastră, ea este şi înlăuntrul nostru.

Dacă divinitatea se află înafară, n-o putem opri să fie şi înlăuntru. Este necesar doar ca fiecare să devină un canal pentru forţa divină. Ea pulsează neâncetat, şi nu poate fi epuizată. Aceasta este explicaţia esenţială a nemuririi omului. Este nemurirea din orice gând, din orice gest şi din orice cuvânt. Este o forţă reunită, căreia omul nu-i poate scăpa. Ceea ce generează şi emite omul, împlineşte faptul care a existat întotdeauna. Realitatea oricărei fiinţe a existat întotdeauna în spirit, fără de început şi fără de sfârşit.

Omul pune mereu întrebări despre începutul tuturor lucrurilor. Nu este uşor de conceput ceva lipsit de un început. În ce-l priveşte pe om, începutul fiinţei sale coincide cu apariţia conştiinţei sau a identităţii sale separate. Înainte de asta, omul era spirit, şi aceasta este starea în care el se va întoarce.

Noua atitudine faţă de ştiinţă şi religie ne va permite să realizăm lucrurile minunate care ne-au fost promise. Ele sunt aici, acum, când ne deschidem să le primim.

Dumnezeu nu are deloc forma unei fiinţe omeneşti. Dumnezeu este acea Putere Inteligentă Supremă care penetrează orice formă şi orice atom din întregul Univers. Când realizezi că această Putere Inteligentă Supremă este complet concentrată înlăuntrul fiinţei tale, şi când recunoşti pe deplin că ea acţionează prin tine, atunci eşti acea Putere. Orice individ are capacitatea de a fi această Putere. Aceasta este Împărăţia lui Dumnezeu dinlăuntrul oricărui individ născut şi, de îndată ce omul vede şi ştie aceasta, el este în Împărăţia lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare:Care este prima lege?

Răspuns:Prima lege este Eu Sunt. Acesta este cuvântul uitat. Începem să înţelegem asta. Dumnezeu Eu Sunt.

Întrebare:As vrea să ştiu mai multe despre Eu SUNT, aşa cum vi l-au prezentat Maeştrii.

Răspuns:Eu Sânt este al doilea cuvânt din limbaj. El înseamnă completa acceptare a faptului că tu eşti Dumnezeu. Dumnezeu Eu Sunt. Cuvântul "DUMNEZEU" este primul, datorită vibraţiei sale, care este cea mai înaltă, şi apoi acceptarea ta se exprimă prin "Eu Sunt".

Întrebare:Ce este Sfântul Spirit, Duhul Sfânt?

Răspuns:Sfântul Spirit reprezintă întregul spirit al lui Eu Sunt în acţiune completă în orice formă.

Întrebare:Cum ajunge cineva să-L exprime pe Christ?

Răspuns:Christ trebuie să se nască în fiecare. Isus ne-a dat un exemplu pentru această. Ajungi să exprimi ceea ce este înlăuntrul tău îndreptându-ţi atenţia şi concentrându-te chiar asupra acelui lucru. Christ este înlăuntrul tău.

Întrebare:Dacă aceşti Maeştri despre care scrieţi sunt capabili să-şi părăsească trupurile, cum se face că atât de puţini oameni ştiu despre asta?

Răspuns:Pentru că oamenii nu o cred! Dar Maeştrii nu-şi părăsesc corpurile, aceasta este o expresie care face ca ei să nu fie înţeleşi. De fapt, Maeştrii îşi iau corpurile cu ei.

Întrebare:V-aţi întâlnit vreodată cu Saint-Germain?

Răspuns:Ştim despre Saint-Germain şi despre viaţa lui. A fost o viaţă deosebită. Nimeni nu ştie ca Saint-Germain să fi trecut efectiv prin moarte. Fratele meu adoptiv şi cu mine am avut o experienţă interesantă în legătură cu asta. El a fost angajat într-un mare proiect guvernamental de inginerie în această ţară. După ce a terminat, a fost chemat telegrafic la Paris. Era nevoie de specialişti pentru drenarea unei mari mlaştini din zona Cetăţii Parisului (Isle de la Cité) şi transformarea ei în teren arabil pentru grădinărit. Începând lucrările, Sena a început să se reverse peste mormântul lui Saint-Germain, şi ei şi-au dat seama că erau nevoiţi să-l mute. El mi-a telegrafiat şi m-a chemat acolo, căci probabil aveau să-l deschidă şi puteam să vedem rămăşiţele. M-am dus. Sicriul a fost deschis şi înăuntru nu era decât un femur de câine! Amintiţi-vă de miile de vindecări care au avut loc în locul acela. Bolnavii se gândeau doar la marile realizări ale lui Saint-Germain, îşi pierdeau complet din vedere infirmităţile, şi se manifesta deplină perfecţiune. La fel se întâmplă astăzi cu toate raclele cu moaşte sfinte.

Întrebare:Când dorim un lucru care ne aparţine prin dreptul nostru divin, este just să-l cerem?

Răspuns:Dacă un lucru îţi aparţine prin drept divin, nu va fi nevoie să-l ceri. Propria noastră acceptare a iluziilor este cea care neagă binele dorit. Când exprimi natura divină dinlăuntrul tău, vei găsi la îndemână orice lucru de care ai nevoie. Realizarea acestui lucru îţi permite să ştii că binele se îndeplineşte înainte ca tu să-ţi poţi exprima gândul. Nici măcar nu trebuie să apară nevoia.

CAPITOLUL IV

VIAŢA ETERNĂ

Începând de la prima amiba, Imaginea Divină nu se schimbă deloc. Ea guvernează forma ideală şi perfectă, şi trece neschimbată, în această formă perfectă, la fiecare celulă nou-creată în forma completă. Astfel, orice celulă din corpurile întregii rase umane, nu numai ca are imaginea perfectă, dar chiar este imaginea perfectă a Inteligenţei Supreme. Avem astfel dovada de netăgăduit a faptului că omul sau umanitatea este inteligenţa divină, supremă, care este Dumnezeu, Christul biruitor, omul-Dumnezeu, rezultatul deplinei uniuni a Treimii. Într-adevăr, orice sământă conţine imaginea completă a ceea ce va produce.

Să stăm şi să reflectăm în linişte la această primă amiba şi la capacitatea ei de a se reproduce, de a emite şi de a implanta fără eroare imaginea ei perfectă în fiecare celulă care, prin multiplicare, formează nu numai corpul uman, ci şi orice copac, orice fir de iarbă, orice floare, orice cristal, orice piatră, ca şi orice fir de nisip. De fapt, examinând ândeaproape cristalele, structura oricărei roci poate fi clasificată imediat. La fel este cu orice grăunte de nisip, ca şi cu orice mineral. Această cristalizare este punctul în care noi aflăm despre relaţia lor cu întregul, ca şi despre valoarea lor economică şi relaţia lor cu omenirea.

Să revenim la fotografia care este developată rapid şi la mărirea ei. Descoperim că sământa cea mai minusculă, dacă îi fotografiem, mărită, celula-germene, are exact forma a ceea ce va produce cu maximă precizie, şi ea emite o lungime de undă sau o frecvenţă vibratorie care însoţeşte întregul ei ciclu de dezvoltare. Şi prin această frecvenţă vibratorie, ea atrage către sine energia necesară pentru dezvoltarea ei până la maturizare; iar această frecvenţă vibratorie, care este esenţa vieţii divine, nu numai că dă viaţă copacului, florii şi vegetalelor, ca şi oricărei substanţe minerale şi metalice, ci ea este însăşi viaţa acelei substanţe.

Astfel încât suntem liberi să spunem că orice substanţă are viaţă, şi prin orice substanţă se exprimă viaţa. Şi nu există nici o modificare faţă de acel plan divin al perfecţiunii, până ce omul, prin gândurile sale, îi sporeşte sau îi reduce perfecţiunea. S-a descoperit şi că omul este capabil să influenţeze aceste vibraţii ale perfecţiunii, spre o mai largă şi mai mare eficienţă, prin generarea de gânduri de eficienţă tot mai înaltă şi de perfecţiune mereu mai abundentă.

Să revenim încă o dată la amiba, sau la prima celulă. Aceasta celulă fiind complet diferită de celula vegetală sau minerală, frecvenţa ei de vibraţie este mult mai mare şi nu poate fi comparată cu cea a regnului mineral sau a celui animal. S-a descoperit că vibraţia ei este forţa care atrage spre ea energia sau substanţa ei, ceea ce îi determină dezvoltarea până la noi celule, care în final alcătuiesc un corp uman, ca şi transmiterea, în fiecare celulă nou-creată, a formei primare, perfecte şi nemodificate, a divinităţii. Se poate vedea clar acum că, dacă omenirea cooperează cu idealul divinităţii, şi nu-l alterează în nici un fel, prin nici un gând sau exprimare, atunci corpul uman este ideal, este perfect. Atunci putem spune ca el este corpul lui Dumnezeu, pur şi perfect.

Să vedem această energie divină şi acest principiu inteligent emanând din prima celulă sau amiba, al cărei principiu de mare frecvenţă vibratorie începe să absoarbă energie şi să se dividă, să se multiplice până când devine un mare punct de concentrare, un corp, în care poate să genereze şi să dirijeze toate formele, precum şi să dea naştere la forme după propriul său chip. Omenirea nu a deviat niciodată de la această matrice sau imagine perfectă. Fotografia arată aceste forme perfecte, şi nu numai pe cele care înconjoară orice corp, ci şi alte forme perfecte pe cale să apară.

Deoarece savanţii duc lipsă de dovezi, am înaintat cu efort către cunoaşterea deplină a faptului că noi înşine suntem acea înaltă frecvenţă emisă. Aşează-te în linişte pentru câteva momente, cu afirmaţiile "Dumnezeu Eu Sunt, aşa cum sunt toate", "Dumnezeu Eu Sunt, Inteligenţa Divină" şi cunoaşte asta, şi admite, pentru tine însuţi, înlăturând orice îndoială, "Eu Sunt Principiul Divin", "Eu Sunt Iubirea Divină, şi ea curge prin mine spre întreaga lume". Apoi să te vezi pe tine însuţi ca pe Dumnezeu şi să vezi pe oricine, pe care-l întâlneşti, ca pe Dumnezeu, şi vei vedea ceea ce se petrece în zona submicroscopică a vieţii, căci vei vedea o picătură aproape invizibilă, de protoplasmă, transparentă, ca o gelatină, capabilă să se mişte, absorbind energie de la soare. Ea este deja capabilă să folosească lumina soarelui pentru a descompune bioxidul de carbon din aer, forţând atomii să se despartă, să preia hidrogenul din apă şi să producă astfel hidraţi de carbon, preparându-şi hrana din cei mai încăpăţânaţi compuşi chimici.

Această celulă unică, această picătură transparentă, conţine în ea germenul întregii vieţi. Nu numai că deţine germenul, dar are şi puterea de a distribui această viaţă tuturor fiinţelor vii, mari sau mici, şi să

adapteze creatura căreia îi dă naştere la mediul ei oriunde există viaţă, de la fundul oceanului până la universul de deasupra. Timpul şi mediul au modelat forma oricărui corp viu, astfel încât să înfrunte infinita varietate de condiţii, şi aceste fiinţe vii îşi dezvoltă individualitatea, îşi sacrifică o parte din flexibilitatea lor ca să se schimbe, să se specializeze şi să se fixeze, pierzându-şi puterea de a se mai întoarce dar dobândind o adaptare mai bună şi mai mare la condiţiile existente.

Puterea acestei picături de protoplasmă şi a conţinutului ei este mai mare decât a vegetaţiei care îmbracă pământul în verde, mai mare decât a tuturor animalelor care respiră suflarea vieţii, căci din ea provine toată viaţa, şi fără ea n-ar fi existat sau n-ar fi putut să existe nici o fiinţă vie.

Vei afla totul despre acest adevăr absolut, pas cu pas. Omenirea va şti, aşa cum ştim şi noi, că omul este sursa universală a acestei vieţi. Omul este stăpân în lumea animală, ca şi în cea vegetală şi minerală, fiind dăruit complet cu Inteligenţă Supremă; în realitate, el este sufletul tuturor lucrurilor. El nu a pierdut niciodată această Inteligenţă Divină. Doar că a devenit jenant de inconştient de adevărata sa moştenire Dumnezeiască, stabilindu-şi propria sa structură mentală deformată. În acest punct este bine să se oprească şi să abandoneze, să uite şi să ierte această structură deformată a gândirii, şi să-şi aleagă structura reală ca OM, Inteligenţa Supremă, stăpânul tuturor lucrurilor; Dumnezeu şi omul, unul şi acelaşi.

O amiba este o celulă microscopică vie, perfecţionată, compusă din neumărate milioane de atomi într-un aranjament ordonat. Mărimea nu înseamnă nimic în faţa Infinitului. Atomul este la fel de perfect ca şi sistemul solar. Această celulă se divide şi formează două celule. Cele două se divid, şi dau naştere la patru, şi tot aşa, la nesfârşit, cum se întâmplă cu celulele din orice creatură vie. Fiecare celulă conţine înlăuntrul ei puterea de a produce individul întreg. Celulele înseşi sunt nemuritoare. Ele formează celulele tuturor creaturilor animale şi vegetale de astăzi, şi sunt replici exacte ale părinţilor lor. Noi, ca şi toată omenirea, suntem replici bine organizate ale miliardelor şi miliardelor de celule similare, fiecare celulă fiind un mic cetatean care îşi îndeplineşte inteligent şi pe deplin, sarcina sa. O celulă are şi puterea de a folosi lumina soarelui pentru a desface compuşii chimici şi a-şi prepara propria sa hrană, care ajunge şi pentru celula vecină. Veţi vedea că această diviziune este, în mod absolut, o bază esenţială a vieţii. Se mai poate nega faptul că omul este nemuritor, când aici avem toate dovezile despre nemurirea şi divinitatea lui?

Toate lucrurile vii pornesc dintr-o singură celulă, şi această celulă îi determină pe toţi descendenţii săi să servească şi să urmeze fără abatere proiectul creaturii al cărei duplicat este celula originală, indiferent că este vorba de un om, de o broască ţestoasă sau de un iepure. S-a descoperit că aceste celule au o inteligenţă distinctă, atât instinct cât şi putere de a raţiona, căci se ştie bine că după diviziune, o parte dintre celule sunt forţate să-şi schimbe complet structura pentru a satisface nevoile fiinţei din care vor face parte. De ce? Deoarece este trasat şi de neânvins planul ca ele să se transforme, şi din acest motiv omul este divin, perfect şi invincibil. Indiferent de structura de gândire pe care o dezvoltă omul, acest plan este absolut irezistibil şi nu poate fi schimbat; este primul principiu, dominant şi diriguitor, şi el constituie şi motivul pentru care omul este pe deplin capabil să atingă cele mai înalte culmi. În cazul în care el nu reuşeşte să atingă cea mai înaltă înţelegere, tot ce are de făcut este să-şi schimbe structura de gândire, structura mentală cu care s-a încercuit, cu adevărata structură mentală care este fixată clar în mintea lui, a cărei intuiţie el o are în mod inerent, şi să construiască o structură mentală dominantă care îi va permite să atingă concepţia cea mai înaltă la care pot aspira gândurile. Cea mai uşoară şi mai directă cale de a atinge acest ţel înalt este să renunţe pentru totdeauna la structura mentală care l-a înlănţuit de roata repetiţiei şi să treacă imediat la acţiunea prin care va construi o invincibilă structură mentală care nu va da niciodată greş şi îl va conduce spre culme.

Prima sugestie este să-ţi plasezi în minte ideea şi cuvântul "DUMNEZEU", ştiind limpede că este punctul unic din care provine orice succes, tot ce s-a îndeplinit, şi tot ce se îndeplineşte.

Apoi să fixezi această idee de succes cu gândul "Dumnezeu Eu Sunt succes".

Următoarea formulă: "Dumnezeu Eu Sunt perfect capabil să reuşesc în orice efort pe care îl fac cu sinceritate".

Afirmaţia ta următoare va fi: "Dumnezeu Eu Sunt cunoaşterea exactă care însoţeşte abilitatea de a reuşi".

Următoarea afirmaţie este: "Dumnezeu Eu Sunt Iubire infinită care atrage spre mine orice substanţă care îmi asigură succesul".

Cunoscând că iubirea este cea mai mare forţă de coeziune din univers, următoarea ta afirmaţie va fi: "Dumnezeu Eu Sunt inteligenţa care conduce tot succesul meu pe căi drepte şi binefăcătoare".

Aceasta va fi urmată de: "Dumnezeu Eu Sunt divina cunoaştere şi înţelepciune care asigură perfecţiunea oricărui succes al meu".

Şi apoi: "Dumnezeu Eu Sunt perfectă treime, Dumnezeu Christul Biruitor, Omul-Dumnezeu, punctul focal unic al întregii creaţii".

Este vorba acum de celulele Divine care niciodată nu se pierd şi nu se schimbă în nici un fel, astfel că omul nu poate să-şi piardă Divinitatea. Creierul omului este construit din aceste celule Divine, şi acesta este adevăratul motiv pentru care mintea nu se schimbă niciodată. Gândurile se pot schimba de mii de ori într-o clipă, căci ele sunt doar reflectări ale subconştientului. Pentru aceasta dispune omul de liberul-arbitru, ca să poată determina subconştientul să creadă şi să păstreze orice gând exprimat sau pe care el îl percepe sau îl aude de la altcineva. Acest subconştient nu este o porţiune a creierului, ci este vorba, efectiv, de un ganglion de celule situat chiar sub centrul inimii. Aceste celule nu cunosc nici impuritatea, nici imperfecţiunea. Ele acceptă şi memorează tot ce este gândit şi rostit, şi nu au nici o cale de a discerne. De asemenea, ele repetă ceea ce au memorat, şi în curând omul începe să creadă că este adevărat ceea ce i se repetă. În scurt timp, el devine incapabil să discearnă ce este adevărat de ceea ce este fals. Oricum, acest grup de celule poate fi influenţat să abandoneze toate afirmaţiile şi ideile false, pur şi simplu vorbindu-le direct. Sugerează-le să renunţe la toate calităţile, gândurile şi afirmaţiile false şi negative, şi în curând vei observa că numai afirmaţiile adevărate şi constructive sunt înregistrate în lumea ta, care le va reflecta, la rândul ei, în tine şi prin tine. Apoi va apare conştientizarea unei mari limpeziri a ţelului tău. Aceste celule nu au cum să facă vreo discriminare, decât aşa cum sunt învăţate. Vei descoperi că sunt foarte maleabile şi dispuse să fie conduse sau influenţate de adevăr. În zilele noastre, mulţi oameni se preocupă profund de aplicarea acestui adevăr.

Sute de miliarde de celule sunt determinate să facă lucrul cel mai just la momentul potrivit şi la locul potrivit şi, într-adevăr, ele totdeauna se supun, în măsura sincerităţii individului.

Viaţa îl îndeamnă pe om să construiască, să repare, să extindă şi să creeze noul şi binele, cu un impuls şi o energie irezistibile, care nu sunt cuprinse şi nu sunt găsite în lucrurile neânsufleţite. S-a descoperit că există un instinct inteligent şi o influenţă diriguitoare care penetrează fiecare celulă a corpului uman, oricât de departe s-ar fi abătut oamenii de la această Divină influenţă Conducătoare. Noi avem privilegiul să-i vedem pe oameni în această stare în care nu se gândesc deloc la ceilalţi, sau care îi menţine sub un val hipnotic. Este un adevărat privilegiu să vezi că unul sau toţi cei aflaţi sub această vrajă, în realitate sunt înzestraţi cu infinit de complexa structură celulară denumită creier omenesc. Acelaşi creier are şi capacitatea de a-l purta pe om sau întreaga omenire spre cele mai înalte realizări ale sale. Ce privilegiu divin este să vezi că întreaga omenire face parte din această mare structură numită Mintea lui Dumnezeu!

Încearcă formula: "Eu Sunt din nobila Minte a lui Dumnezeu", şi vezi cum ea deschide ferestrele cerului şi lasă să se reverse prin ele o binecuvântare care umple toate căile de exprimare. Toţi cei credincioşi vor spune: "Dumnezeu Eu Sunt principiul atotcunoscător". Aceasta îţi deschide ochii asupra abundenţei universale care nu lipseşte niciodată. Încearcă asta, ştiind clar că vei reuşi. Ca şi Ilie, ţine cupa până ce se umple, gata să dea pe dinafară. Nu te îndoi niciodată de capacitatea Minţii Unice. Întotdeauna ea este gata să facă minuni, pe măsură ce omenirea se armonizează cu Mintea lui Dumnezeu.

Până acum, omenirea are destule dovezi care îi satisfac pe savanţi pentru o istorie de cel puţin un milion de ani din trecut, dar trebuie să înţelegem că această perioadă nu este decât un minimum convenit, căci în realitate omul are o vechime care depăşeşte orice înţelegere omenească. Poţi vedea pe loc că eşti capabil să-ţi extinzi viziunea, prin includerea Minţii lui Dumnezeu sau a Minţii Unice, astfel încât să înapoiezi omenirii acel fundament care a rămas adevărat pentru om şi Mintea Divină; şi că poţi să armonizezi imediat procesul gândirii tale cu Mintea Divină, declarând: "Dumnezeu Eu Sunt Mintea Divină", ştiind limpede că afirmaţia ta este adevărată şi în deplin acord cu Principiul şi Legea Divină.

În acest fel, eşti complet conştient că cerul este pretutindeni în jurul tău. Acesta este momentul potrivit ca să ştii că toţi sunt la fel de liberi să realizeze acest lucru, ca şi tine. Realizezi acum că materia nu a fost niciodată concepută înainte ca gândul să-i acorde realitate. Aminteşte-ţi ca materia niciodată nu zâmbeşte şi nu dispune de nici o putere sau energie pentru a se conduce pe sine; de asemenea, ea este lipsită de instinct sau de voinţa proprie. Este complet exterioară oricărei alte substanţe.

O pasăre vede, efectiv, destinaţia migraţiei sale, şi astfel nu are nevoie de nici un instrument care să o ghideze; instrumentul este chiar în acele mici celule din creier. Cu atât mai mult te poate ghida pe tine acest instrument, căci el se află chiar în celulele creierului tău, iar mintea îl controlează direct, de îndată ce omul ştie că el se află sub controlul deplin al acţiunii minţii. Pasărea, chiar dacă zboară peste o mie de mile de ocean, nu-şi pierde niciodată direcţia.

Omul dispune de acelaşi simţ pentru a vedea, dar şi-a pierdut această capacitate prin faptul că l-a exclus din structura gândirii sale. Nimic nu se pierde din Mintea Divină, şi aceasta pentru că ea aparţine omului, căci omul este la fel de divin ca şi mintea. Astfel, el niciodată nu se abate de la adevăr şi nu eşuează în îndeplinirea vreunui lucru, atunci când se uneşte iarăşi cu Mintea Divină.

Animalul nu-şi pierde niciodată instinctul şi intuiţia, din simplul motiv că el nu este capabil să-şi construiască o structură de gândire opusă. Atunci când un câine este trimis pe urmele unui om sau ale unei fiare, el nu este capabil să gândească "Pot eu să fac asta?" şi, în consecinţă, porneşte şi merge pe urme până ce se întâmplă ceva care îl opreşte, sau până ce îşi atinge ţinta.

Omul este mult mai capabil decât animalele sau păsările, şi totuşi el îşi permite să cadă mai jos decât animalul.

Cu adevărata percepţie a înzestrării sale complete şi cu deplină înţelegere a comuniunii sale cu Mintea lui Dumnezeu sau Mintea Divină, omul este imediat capabil să se deplaseze dintr-un loc în altul cu o viteză nelimitată, creierul sau fiind acum complet dotat cu Adevărata Minte şi, în măsură cooperarii sale cu această Minte Adevărată, atotvăzătoare şi atotştiutoare, el poate atinge orice culme, în mod perfect şi instantaneu; nu există îndoieli, calea este limpede, evidentă se dezvăluie cu toată siguranţa şi certitudinea.

Poţi să întinzi mâna şi să-L simţi pe Dumnezeu. Pune mâna pe propriul tău corp, şi ambele îl vor vedea şi simţi pe Dumnezeu. Dacă în timpul zilei ai întâlnit 100 sau 1000 de oameni în activităţile tale, l-ai văzut pe Dumnezeu de 100 sau de 1000 de ori. Acest lucru se poate repeta în fiecare zi. Păstrează-l pe Dumnezeu lângă tine, văzând orice fiinţă vie ca pe Dumnezeu. Atunci Dumnezeu va fi atât de aproape de tine, încât niciodată nu-l vei mai inchide în vreun cer indepărtat sau în vreun templu, şi vei descoperi templul nefăcut de mâini. Vei descoperi şi faptul că propriul tău corp este primul şi cel mai mare templu construit vreodată, şi că este singurul templu în care locuieşte Dumnezeu. Atunci vezi Christul Biruitor şi Omul-Dumnezeu înlăuntrul acestui templu. Aceasta este adevărata viaţă care îţi întreţine corpul. Dă-l deoparte pe Dumnezeu, sau separă-l pe unul de celălalt, şi atunci trupul tău va muri.

Omul a construit toate marile temple care au existat sau există pe pământ, dar niciodată nu a reprodus acest mare templu al corpului său. Acesta nu este doar cel mai mare laborator construit vreodată, ci are şi puterea de a se reproduce pe sine.

Omul a profanat acest templu al trupului său până la limita la care este obligat să-l părăsească în aşa-numita moarte. Şi totuşi, el reinvie triumfător!

Supus limitării, omul nu este capabil să facă nici măcar un ochi omenesc, dar dacă abandonează orice limitare, atunci el poate să făurească sau să regenereze un ochi sau orice parte a corpului, şi chiar să învingă moartea.

Există o inteligenţă şi un principiu divin, dar care nu este opera unei singure fiinţe sau a unui singur om. Ea este opera unei mari civilizaţii, de sute de milioane de oameni. Această idee a fost generată atât de dinamică, încât ea a saturat orice atom din întregul Univers, ca şi orice atom din corpul omenesc, şi a dobândit o influenţă conducătoare asupra tuturor lucrurilor. Ea a fost înzestrată cu o asemenea putere, încât a devenit o forţă conducătoare a acţiunii minţii, în care nimic nu se schimbă. Astfel, ea şi-a imprimat puterea în fiecare celulă a trupului omenesc, iar lumina care indică această inteligenţă divină a fost plasată în prima celulă, în aşa fel încât s-a transmis de la o generaţie la alta, vreme de miliarde de ani, fără nici o schimbare a adevăratei Imagini Divine a fiecărei unităţi a umanităţii. Şi va continua să rămână neschimbată încă o sută de miliarde de ani, căci este definită ca Lege Umuabilă, şi o lege a cosmosului nu poate fi modificată. Legea trebuie să fie Domnul, căci există o singură lege, un singur Domn al oricării acţiuni stabilite de minte. Omul este Domnul care controlează pe deplin legea divină.

Această acţiune măreaţă a generat milioane de ani de pace şi mulţumire profundă. Fiecare era Regele-Christ al propriului său domeniu, şi în acelaşi timp era gata să ajute şi să lucreze la ceea ce era pentru binele tuturor, fără a se gândi la sine sau la scopuri egoiste, căci toate lucrurile erau, din abundenţă, la dispoziţia tuturor.

Apoi, grupuri reclamând libertatea de gândire şi de acţiune au început să se izoleze în cercuri proprii. Doreau o schimbare; vroiau să cunoască lucrurile materiale şi să se gândească la ei înşişi mai mult decât la întregul grup. Astfel, mulţi s-au retras din comunitatea principală, cum se numea pe atunci. În cele din urmă, grupurile de dizidenţi s-au aliat şi au crescut într-atât, încât ideile lor au devenit haotice, iar elementele naturale au fost aruncate într-un adevărat haos şi a avut loc o mare erupţie solară, care a durat peste un milion de ani.

La diferite intervale au venit planete şi stele din universul nostru solar. Cu toată această situaţie haotică, omenirea deja definise clar, prin acţiunea minţii, un echilibru divin, şi haosul a fost ordonat atât de exact şi de perfect, încât locul ocupat în fiecare moment de orice planetă sau stea să poată fi determinat matematic, la secundă. Acest echilibru a fost atât de perfect încât, vreme de un miliard de ani, nu a existat nici o abatere. Aceasta reprezintă, în mod cert, o eternitate. Astfel puteţi recunoaşte de îndată legea perfectă, sau Domnul în acţiune, şi ea a luat fiinţă printr-o mare civilizaţie a familiei umane şi prin voinţa lor de înţelegere perfectă în cadrul oricărei civilizaţii.

Acestei înţelegeri divine i-a fost atribuit cuvântul sau numele DUMNEZEU. Se ştia pe deplin că acest cuvânt poate fi intonat la cea mai înaltă frecvenţă vibratorie, şi el a fost plasat în fruntea oricărei limbi. La început, acest cuvânt nu reprezenta deloc o formă umană, ci marele Principiu Divin stabilit de întreaga rasă umană. Această rasă trăia în ceruri, căci pentru ei eternul Principiu Divin şi armonia din trupul omenesc, care este mintea numită Dumnezeu, erau şi sunt cerurile. Din acest cuvânt, cunoscându-i originea şi preceptele divine, omenirii îi vine întreaga condiţie divină. Această lege divină şi perfectă, sau acest Domn, domneşte în întreg Universul. O vedeţi acum în tot sistemul solar, dar noi ştim că este la fel de prezentă în tot regnul uman, ca şi în regnurile animal, vegetal şi mineral.

În timpul acelei perioade haotice, aproape toţi cei care se retrăseseră din marele grup au fost distruşi. Cei rămaşi au fost nevoiţi să-şi caute adăpost în peşteri sau oriunde se puteau simţi protejaţi. Hrana a început să le lipsească, şi problema ei a devenit atât de gravă, încât mulţi dintre ei au devenit canibali. Aceste condiţii, pe care ei înşişi şi le-au atras, şi care nu i-au izolat doar de marele grup, ci şi intre ei, i-au silit să formeze triburi ca să-şi continue existenţa, ceea ce i-a făcut să uite toată cunoaşterea lor anterioară şi să devină nomazi.

Aceştia au fost strămoşii acestei rase numite "materială". Şi, cu toate ca această separare a durat mult peste un milion de ani, încă mai există ceva ce poate fi numit un rest de instinct care îi face să simtă că au făcut parte din planul divin. Mulţi dintre ei ies astăzi fără teamă în faţa şi îşi proclama Divinitatea, iar o parte au avansat până la punctul în care s-au eliberat complet de orice limitare.

Aceia care au rămas uniţi în marele grup au parcurs acele schimbări haotice în pace şi calm, fără nici o pierdere a divinităţii lor, căci ei ştiau că divinitatea nu poate fi pierdută şi nu le poate fi luată. De aceea, ei nu reclama nici un fel de discriminare, şi nici puterea asupra lucrurilor care sunt la îndemâna tuturor.

În perioada în care această mare civilizaţie domina pământul, marile întinderi terestre, ca şi mările, erau paşnice. Nu existau catastrofe terestre sau marine, brizele erau blânde şi înviorătoare, şi toţi oamenii călătoreau liber oriunde doreau, căci nu exista greutate sau gravitaţie, nu existau limitări în spaţiu şi timp. Ei gândeau în termenii eternităţii. Toate gândurile şi cuvintele erau considerate precepte divine şi aveau un scop atât de clar, încât erau ferm fixate şi înregistrate ca precepte în mintea divină, iar aceasta era fundamentul şi zidul unui mare rezervor care putea fi folosit pentru orice nevoie, orice acţiune şi orice întreprindere. Astfel, omul avea la îndemână o sursă universală pentru tot ce întreprindea şi realiza. Căci întreaga omenire era văzută ca omul-Dumnezeu, iar Trinitatea, sau totalitatea, sau punctul focal, era Dumnezeu, Christul-Biruitor, omul-Dumnezeu, Trinitatea completă în toate.

Nu exista în limbaj nici un cuvânt negativ, şi nici vreun cuvânt pentru trecut sau pentru viitor; totul era aici şi acum, complet îndeplinit şi finalizat. Orice realizare pentru care se luptă azi omenirea ca să revină la această stare superioară a fost îndeplinită de acea înaltă civilizaţie, şi toate realizările sunt înregistrate şi vor fi accesibile umanităţii de îndată ce ea va privi dincolo de această aşa-zisa eră materială, plină de un talmeş-balmeş de precepte divizate şi impliniri personale. Toate acele realizări sunt finalizate şi complet înregistrate în marele depozit al substanţei minţii universale. Ele vor putea fi solicitate de omenire de îndată ce se va linişti larma celor care, din propria lor voinţă, au atras calamităţile. Cea mai mare speranţă este legată de generaţia viitoare. Este foarte evident că această generaţie este cel mai bine dotată fizic, mental, ca şi din punct de vedere mecanic; îi lipseşte doar diplomaţia şi o judecată temperată prin

experienţă. Aceste calităţi îi vor determina maturizarea. Cel mai mare instrument şi ghid este deprinderea, căci o deprindere bună este la fel de uşor de dobândit, pe cât de greu este de înlăturat o deprindere greşită.

Este o gândire bine organizată de către supravieţuitorii acelei mari civilizaţii, o gândire care i-a ajutat pe toţi să străbată acele mari tulburări haotice, şi ale cărei precepte au fost atât de ferm conturate şi atât de adânc înscrise în substanţa minţii universale, încât nimic nu s-a pierdut din ea. Este bine cunoscut faptul că orice cuvânt pozitiv, exprimat cu sinceritate şi cu o intenţie clară, este atât de complet şi de inteligent înregistrat în substanţa Minţii Divine, pe care o numim Mintea lui Dumnezeu, incluzând orice acţiune şi nuanţă, încât el poate fi reactualizat, până la a se capta imagini atât de clare încât oricine să poată vedea şi auzi toate acele evenimente.

Se ştie bine că o parte a acestei mari civilizaţii a supravieţuit şi şi-a păstrat identitatea. Deşi s-au retras într-o izolare mai mare sau mai mică, ei au aşteptat mereu să vină vremea, care acum este aproape, când vor putea să se ridice şi să-şi declare identitatea. Se afirmă că această vreme soseşte atunci când suficient de mulţi oameni vor renunţa la ideile lor preconcepute despre un Dumnezeu personal sau despre o mare fiinţă din afara lor, şi vor accepta că Trinitatea – Dumnezeu, Christul-Biruitor, omul-Dumnezeu – este în toţi şi se poate exprima în şi prin întreaga omenire.

Acele înregistrări nu pot fi modificate sau alterate în nici un fel, nici măcar din cauza trecerii timpului. Nu sunt miracole sau experienţe supraomeneşti; sunt condiţii naturale, stabilite. De fapt, ele provin din aceleaşi legi stabilite care guvernează toate sistemele planetare din univers. Minunea constă în faptul că această lege şi influenţele ei vorbesc mult mai clar decât orice cuvinte despre măreţia abilităţii omului de a realiza orice. Marea ei frumuseţe şi puritate constă în faptul că acea rasă nu a fost deloc o rasă supranaturală sau de cuceritori; ei erau ca tine şi ca mine astăzi, toţi în acelaşi chip şi după aceeaşi asemănare, acelaşi unic Dumnezeu. Astfel, să slujim împreună acestui unic, mare, nobil Om-Dumnezeu, văzându-L pe Dumnezeu în toţi, apoi văzând Christul-Biruitor în orice chip, unindu-i pe toţi în omul-Dumnezeu; ştiind că orice imagine din afara omului este doar un idol cu picioare de lut care oricând poate fi sfărâmat de cuvântul rostit. Cu acestea, puteţi îmbrăca orice ştiinţă şi orice religie în acelaşi veşmânt, din aceeaşi sursă unică, căci totul este acelaşi adevăr. Adevărul este legea oricărei ştiinţe. Gândind la divinitate, omul stabileşte divinitatea înlăuntrul său şi adaugă la marele rezervor de energie şi forţă cosmică, acea forţă devenind o mare putere înlăuntrul său. Sunteţi capabili să generaţi o asemenea forţă şi să o dirijaţi spre activităţi de cel mai înalt nivel. Milioane de fiinţe adaugă permanent la această forţă şi, dacă doriţi, vă puteţi alătura lor.

ÎNTREBĂRI şi RĂSPUNSURI

Întrebare:De unde vin ideile inspirate?

Răspuns:Lumea ideilor este pretutindeni în jurul nostru. Poţi avea una din multe alte concepţii, despre înţelesul ideilor inspirate. Multe aşa-numite idei inspirate sunt expresii emoţionale care diferă prea puţin de sentimentele profunde. Alte idei inspirate sunt acele fulgerări de clarviziune care îi permit cuiva să acţioneze înţelept în caz de urgenţă. Probabil cel care întreabă se referă la profunzimea de gândire dobândită de filosofi şi de sfinţi cu ajutorul disciplinelor lor. Aceasta este respiraţia reală, conştientă a spiritului de înţelepciune universală care penetrează tot spaţiul.

Întrebare:Cum obţinem ideile inspirate?

Răspuns:Într-un fel, noi le generăm înlăuntrul nostru prin disciplinarea corpurilor spre a ne servi drept canale prin care să recepţionăm curenţii minţii universale şi să transformăm această forţă unică în aşa fel încât să interceptăm legile universale exprimate în diverse fenomene.

Întrebare:De ce ideile noastre par să vină din surse exterioare?

Răspuns:În stadiul actual al evoluţiei noastre, nu suntem pregătiţi să recunoaştem sursa tuturor forţelor care acţionează înlăuntrul nostru. Viaţa este o forţă universală pe care noi o recunoaştem în ţesuturile vii, dar nu ştim de unde vine ea sau unde merge atunci când părăseşte trupul. Electricitatea este folosită în fiecare zi; ştim ca ea poate fi generată dar nu ştim de unde vine. A descrie gândul ca pe o forţă exprimată în ideile care sunt generate, acest lucru poate fi şi mai puţin tangibil, dar analogia este evidentă. Gândim, dar sursa acestei energii este ascunsă; totuşi, ştim că putem să sporim capacitatea şi eficienţa gândirii noastre. Să ne mai minunăm că mintea omului obişnuit este derutată atunci când i se spune că gândurile vin dînlăuntru? S-ar părea că ele ar trebui să vină dinafară; dar la fel este şi cu electricitatea, şi cu viaţa. Pregăteşte-le anumite condiţii, şi vei vedea că viaţa şi puterea electromotoare îţi stau la dispoziţie. Pregăteşte mintea şi ideile inspirate vor apare înlăuntrul ei, cu aceeaşi siguranţă.

Întrebare:Care este atitudinea dvs. faţă de stresantele condiţii sociale actuale?

Răspuns:Nu le acord nici o putere. Dacă le-am retrage cu toţii energia pe care noi le-o acordăm gândindu-ne la ele, şi dacă, folosind aceeaşi energie, am construi propriile noastre condiţii de manifestare, atunci am putea corecta imediat orice situaţie.

CAPITOLUL V

MODELUL DIVIN

Voi aborda un subiect referitor la ce poate realiza cineva prin acest mod de gândire. Experienţele noastre în acest sens au fost foarte bogate în perioada expediţiilor făcute de noi în Tibet şi India, ca şi în Mongolia, şi am remarcat puterea pe care o poate avea un singur om, nu numai pentru a se proteja pe sine, ci şi un întreg popor.

Ar putea părea o întreprindere fantastică, dar dacă ne amintim de viaţa lui Isus şi dacă realizăm ceea ce a făcut El pentru omenire şi ceea ce face astăzi, atunci ne vine mai uşor să înţelegem şi să acceptăm asta. Învăţăturile lui nu au dispărut vreme de două mii de ani. Au continuat să lucreze, şi astăzi sunt la fel de vii ca şi atunci.

Am povestit despre Maeştrii care mergeau pe apă şi despre cei doi discipoli care au mers cu ei. În această demonstraţie se află o lecţie mare. Ea arată cum putem controla şi folosi forţele naturale în avantajul nostru, nu neapărat ca să mergem pe apă, ci ca un simbol al faptului că, atunci când ieşim din starea obiectivă, în care ni se pare că suntem pe punctul să ne scufundăm, şi trecem în starea subiectivă, putem folosi această putere ca să ajutăm complet acest trup. În această stare, reuşim. Nu mai suntem supuşi schimbării. Schimbarea înseamnă doar obiectul care se schimbă. Subiectul nu se schimbă niciodată. Spiritul niciodată nu este modificat, în nici un fel. Principiul de bază se păstrează întotdeauna.

Dacă ne raportăm totdeauna la Principiul de bază, devenim acel Principiu. Unii ar putea crede că asta ne va duce într-o situaţie statică. Dar cum ar putea? Aceasta este adevărata atitudine în care putem să reuşim, şi atunci mergem mai departe fără schimbare, dar indeplinind ceva într-o direcţie definită, ştiind exact ceea ce îndeplinim, şi nu doar că suntem pe cale să îndeplinim.

Dacă trăim cu acea unică atitudine a gândirii permanent supuse înţelegerii noastre, atunci nu ne putem schimba. Progresul este permanent. Acest lucru ne aminteşte direct de o altă stare sau condiţie, care este bătrâneţea.

Bătrâneţea este obiectivă. O realizăm noi înşine. Dar este ea necesară? Deloc. Să presupunem că am putea călători prin spaţiu atât de departe încât să ne desprindem complet de Pământ. Acolo nu există timp. Nu am mai putea îmbătrâni. Să presupunem că am sta acolo vreme de o sută de ani, după cum măsurăm noi timpul. Nu am fi mai bătrâni. Aceeaşi situaţie poate fi adusă şi pe Pământ. De fapt, ea este valabilă şi aici – nu există timp şi spaţiu – ci noi le determinăm. Medicii ne spun că nici un corp nu există mai mult de nouă luni de zile. Suntem supuşi schimbării pe care o vedem noi înşine. Tinereţea ne aparţine. Fără această condiţie perfectă, nu am mai avea deloc tinereţe. Dacă tinereţea nu ar fi permanent stăpână, atunci nimic nu ar mai fi tânăr. Dacă tinereţea nu s-ar supune voinţei noastre, atunci toţi am fi bătrâni.

Acum să facem ca bătrâneţea să fie supusă voinţei noastre. Se naşte un copil. Părinţii lui îi dau, în gândul lor, vreo 70 de ani de viaţă. Copilul se va supune gândurilor părinţilor săi. Nu-i dăm acelui copil nici măcar şansa de a-şi modela singur viitorul. Hinduşii spun că 70 de ani este vârsta la care omul ajunge la maturitate, când începe să se realizeze. De aici, el poate continua oricât de mult doreşte, fără nici o limitare, cu tinereţea supusă pe deplin voinţei sale.

S-a spus că noi avem succes în tot ce întreprindem. Dacă avem un eşec, facem şi din asta un succes. Dacă ne ocupăm cu perfecţiunea, facem şi din ea un succes. Este cu mult mai bine să prezinţi perfecţiunea, şi nu imperfecţiunea. Fie şi dacă doar îl ajutăm pe un vecin, este mult mai bine decât să-i oferim imperfecţiunea. Am obţine mult mai mult de la viaţă şi nu ne-ar costa nici un ban. Nu ne costă nimic să-l întâmpinăm cu un zâmbet. Oferiţi-i dragoste, şi perfecţiunea va urma exact pe aceeaşi cale.

Imaginaţi-vă o mulţime care se adună având în vedere acelaşi lucru: tinereţea, frumuseţea, puritatea şi perfecţiunea! Ne costă ceva să trăim conform acestor idealuri? Dacă am trăi punând permanent pe primul plan aceste idealuri, situaţia noastră s-ar schimba într-o săptămână. Am văzut acest lucru realizându-se într-o clipă.

Oare nu a spus Isus: "Dacă ochiul tău este unul, tot trupul tău este plin de Lumină"? Astăzi este imposibil să luăm învăţăturile lui Isus şi să găsim în ele vreun lucru exprimat la timpul viitor. El a dat omului cel mai mare ţel, acela de a-şi folosi gândurile într-un sens definit, şi acel sens este realizarea.

Am cunoscut un singur om capabil să realizeze o situaţie în care nimic nu-l putea atinge. Oricum, nu era un aşa-zis Maestru. Era un amerindian Sioux, şi asta s-a petrecut chiar în America. Astăzi ştim că există indieni americani care pot trasa în jurul satelor lor o linie peste care nimeni nu poate trece dacă are ura în suflet. De două ori s-a încercat asta, şi de fiecare dată deznodământul a fost dezastruos.

Isus a spus: "Iubindu-vă unul pe altul, sunteţi cuprinşi de Iubire". El considera iubirea ca pe una dintre cele mai mari puteri. Când întoarcem puterea noastră în cealaltă direcţie, ajungem într-o stare de tulburare. El a spus că eşti stăpânul cerului şi pământului, şi al tuturor lucrurilor din ele. Există vreo limitare în asta? El văzuse că omul nu şi-a atins posibilităţile, şi a prezentat omenirii lipsa de limitare.

Dacă un singur atom ar fi greşit plasat în trup, atunci trupul nu ar putea rămâne în existenţă. Luaţi un singur atom de la locul său, şi întregul univers va exploda. Isus a prezentat aceste lucruri într-o manieră simplă, directă. Cuvintele sale originale sunt extrem de simple. El a arătat idealul atât de clar, încât să nu-l putem uita. L-a prezentat ca "Dumnezeu". Astăzi se ştie că influenţa vibratorie a acestui cuvânt ne scoate imediat din starea hipnotică pe care o făurim în trupurile noastre. Dacă am îndrepta spre Dumnezeu toată energia pe care o investim în această stare, atunci am putea construi atât de limpede această condiţie divină, încât nu ar mai exista nici o separare.

Dar cei mai mulţi dintre noi privim totul dintr-un punct central şi îngăduim gândurilor noastre să se împrăştie. Viziunea lui Isus mergea spre un punct unic, acea condiţie subiectivă care există totdeauna. Obiectul se schimba, dar adevărul nu se schimba niciodată. Dacă noi ne-am schimba şi am investi toată energia noastră în acea atitudine orientată spre un punct unic, atunci corpurile noastre ar emite lumină. Când am intra într-o cameră, acea cameră s-ar lumina. Am văzut asta de multe ori. Nu este vorba de un fenomen psihic. Este ceva ce poate fi fotografiat, şi nu poţi fotografia un fenomen psihic. Ne putem întoarce de la condiţia instabilă în care am ales să trăim până acum, la condiţia stabilă, şi ne ia exact tot atâta timp cât ne trebuie ca să acceptăm ideea ei. Chiar în clipa când ne-am întors gândirea spre acest Adevăr, spre Dumnezeu, deja este cu noi şi suntem chiar acest lucru.

Nu avem nevoie de nici un fel de lecţii. Lecţiile doar ne ajută să devenim conştienţi. Da, ele sunt puternice, dar suntem în stare să acordăm mai multă importanţă lecţiei decât semnificaţiei sale. Pentru cei doi discipoli care au mers pe apă cu învăţătorii lor, nu a fost nevoie decât de o singură demonstraţie, pe când ceilalţi au rămas pe mal. Mulţi rămân pe mal deoarece nu se întorc spre condiţia stabilă. Aceeaşi cantitate de energie pe care ei o acordă instabilităţii, i-ar putea purta pe deasupra apei. Nu avem nevoie să plecăm de aici ca să învăţăm să mergem pe apă. Aşa cum nu avem nevoie să plecăm de aici ca să învăţăm despre principiul unic. Există un singur principiu, şi este chiar aici, înlăuntrul nostru. Noi nu-l putem schimba. Când te întorci spre lumină, descoperi că tu eşti lumina. Oare Isus a trebuit să meargă spre lumină? El era Lumina, adică, aşa cum a explicat El, lumina adevărului, lumina iubirii, Lumina lui Dumnezeu.

Isus nu a folosit niciodată vreun gând care să nu fie îndreptat spre principiu. Cu această atitudine, toţi putem merge pe această cale foarte simplă. Aceia care trăiesc în această manieră atât de simplă, nu iau nimic de la altcineva, ci aduc totul dinlăuntrul lor. Aşa se face pentru procurarea hranei şi pentru orice lucru necesar. Singura diferenţă dintre ei şi restul omenirii este că ei şi-au proiectat viziunea pentru a cuprinde un orizont mai larg. Oricine poate face asta pentru sine. Odată ce am reuşit-o, am învăţat regula. Urmăm propria noastră cale, şi atunci ştim. Pot fi prezentate căi şi pot fi arătate metode, dar dacă nu folosim propria noastră cale, nu putem ajunge la realizare. Dacă privim la alţii, adaugăm energie şi impulsuri la ceea ce face altcineva, şi dăm această energie chiar din corpul nostru. În momentul în care prezentăm propria noastră cale, atunci sporim energia corpului nostru şi avem energie din abundenţă pentru a da şi altora. Astfel apare o situaţie care îi ajută pe toţi. Nu luăm ideile altuia ca să construim pe baza lor. Ne construim propriile idei într-o condiţie universală care este în beneficiul întregii omeniri.

S-a spus că nimeni nu realizează un lucru, cât de mic, fără să ajute astfel întreaga rasă umană. Tocmai energia pe care o adăugăm, îndreptată spre o unică, măreaţă atitudine a gândirii, este cea care poartă omenirea înainte. Aceasta nu se face construind pe bază altcuiva, ci construind pe propria noastră fundaţie. Atunci avem la dispoziţie toată energia universului, ca s-o folosim.

Orice lucru pe care îl gândim în numele lui Dumnezeu, şi cu această vibraţie, ne aparţine. Aceasta include toată hrana, cunoaşterea, puritatea, perfecţiunea, tot binele.

Poţi dobândi controlul complet de îndată ce îţi orientezi întreaga gândire asupra faptului că Divinitatea este deja stabilită înlăuntrul tău. Recunoaşte, tot timpul, că Divinitatea nu se află în altă parte

decât înlăuntrul tău, şi că numai tu ai învăluit-o şi ai ţinut-o în afara conştiinţei tale, prin propriile tale idei contrare.

Vorbeşte cu Divinitatea dinlăuntrul tău. Spune-I că ştii că este acolo şi că acum ai devenit complet conştient de prezenţa Ei. Cere-I să iasă la lumină şi să devină factorul conducător al vieţii tale. Spune: "Acum abandonez şi elimin din viaţa mea orice idee contrară. Mulţumesc pentru faptul că Divinitatea este complet stabilită în întreaga mea fiinţă". Decide că nu vei mai fi un animal, că tot trupul tău este atât de pur încât Sfânta Prezenţă a Dumnezeului celui Viu a luat complet în stăpânire acest templu al trupului, şi are acum puteri depline. Păstrează consecvent în minte aceste idei.

Apoi spune: "Acum cunosc fericirea şi mulţumirea care izvorăsc din uniunea sufletului cu Christul Viu, şi acestea sălăşluiesc în mine pentru totdeauna. Ştiu că Prezenţa Christului celui Viu este complet stabilită în mine, şi Eu Sunt neprihănita puritate a lui Christ". Menţine aceste afirmaţii în faţa subconştientului sau a minţii subiective, şi în curând vei trăi bucuria şi satisfacţia care ţi-au aparţinut mereu prin Prezenţa Christului celui Viu.

În curând vei descoperi că generezi forţe mentale care iau locul tuturor gândurilor, sentimentelor şi acţiunilor opuse. Efectiv construieşti un impuls de gândire pură, care este irezistibil şi guvernează întreaga ta lume. Clipa fortificării acestui Templu Sfânt şi spiritual este atunci când eşti împăcat cu propriul tău suflet. În acest fel, ne educăm mintea subiectivă astfel încât ea să nu exprime altceva decât impresii Divine. Acestea pătrund adânc în conştiinţa noastră şi operează pe toată durata somnului nostru. Atunci când găsim o slăbiciune în gândurile, cuvintele sau faptele noastre, este necesar să ne punem la lucru toată voinţa pentru a întări şi fortifica aceste crăpături din structura noastră. Curând, învăţăm să învingem automat orice gânduri adverse, şi numai gândurile şi sentimentele lui Dumnezeu rămân să locuiască în lumea noastră. Atunci, cu adevărat, armatele gândurilor şi sentimentelor noastre sunt atât de disciplinate încât nu poate pătrunde nimeni altcineva decât Dumnezeu. Acesta este nivelul Conducerii absolute, la care se atinge abilitatea de a face să se manifeste Principiul Divin. Suntem, atunci, la baza întregii Puteri Spirituale. Veţi descoperi că ea vă aduce mari beneficii dacă o faceţi să lucreze în viaţa voastră. Vedeţi acum zorile unei noi zile, şi dobândiţi o mai profundă înţelegere a Legii.

Nu există altă cale mai eficientă de a-ţi elibera mintea şi lumea de discordie, decât prin a şti limpede că toată mintea ta şi tot trupul tău formează Templul Dumnezeului Viu. De asemenea, poţi folosi această afirmaţie cu conştiinţa faptului că, prin influenţa discretă, dar pătrunzătoare, a gândurilor Divine, întreaga omenire, şi de fapt întregul Univers, profită şi se înalţă prin orice gând, sentiment şi cuvânt constructiv, emis de tine. Cu cât te gândeşti mai mult la nemuritoarea Iubire a lui Dumnezeu, cu atât mai puternic se manifestă iluminarea omenirii. Aşa poţi vedea şi înţelege, într-o anumită măsură, extraordinarul privilegiu şi prilej pe care îl avem ca să ajutăm la înălţarea şi iluminarea omenirii. Mai mult, avem responsabilitatea şi obligaţia, faţă de viaţă, să ajutăm la înlăturarea şi dizolvarea a ceea ce este negativ în lumea oamenilor, şi una din cele mai puternice căi pentru a face asta este refuzând de a vedea, auzi sau accepta negativul, şi emiţând conştient Iubirea Divină către oricine şi orice. Cunoaşteţi hotărât că "Spiritul Divin al Christului Biruitor transcende orice discordie".

Cunoaşteţi totdeauna că voinţa voastră este Voinţa Divină, Voinţa lui Dumnezeu, şi că Dumnezeu acţionează prin voi în orice clipă! Orice gând căruia îi atribuiţi această idee dominantă vă sporeşte puterea de voinţă, şi voinţa voastră devine atât de puternică încât însuşi gândul vostru devine irezistibil. Faceţi asta şi aşteptaţi-vă cu toată sinceritatea la reuşită, şi nimic nu vă va putea perturba.

Folosirea consecventă, zilnică, a unor cuvinte şi idei atât de puternice şi de pozitive, repetate cu o mare intensitate, dezvoltă celulele adormite ale creierului, şi în curând veţi şti că sunteţi Domnul aflat la conducerea deplină. Exersaţi-vă voinţa şi cuvântul în toate ţelurile voastre, şi nu mai acceptaţi calităţile negative din lumea dimprejurul vostru. Dacă sunteţi credincios câtorva lucruri, veţi deveni stăpânul tuturor lucrurilor. Creaţi, prin cuvântul vostru, condiţia care vă aparţine de drept, şi veţi fi stăpânul tuturor condiţiilor.

Psihologii afirmă astăzi ca celulele care alcătuiesc trupurile noastre au puterea de a primi impresii şi de a le transmite în toată structura celulară a corpului omenesc; de asemenea, că ele au puterea de a compara impresiile, deci au putere de judecată, şi pot face diferenţa intre impresiile bune şi cele imperfecte. S-a mai stabilit clar că mintea subiectivă sau subconştientă reprezintă energia şi inteligenţa colectivă a tuturor celulelor corpului. Exprimând numai impresiile Divine, toate celulele redevin conştiente

de Divinitatea fiecărei celule, şi ele transmit această Divinitate în fiecare celulă a trupului omenesc. Dacă acest lucru n-ar fi adevărat, atunci nu s-ar putea face nici o fotografie a corpului uman.

Pe măsură ce acest lucru este cunoscut de individ, fiecare celulă îl acceptă şi lucrează în armonie cu voinţa organului sau centrului de care aparţine şi la care este ataşată. Puterea voinţei tuturor celulelor este aceea care alcătuieşte organul sau centrul, şi ea este adusă în armonie conştientă cu voinţa centrală a întregului organism uman. Atunci, dacă folosim cuvintele "Dumnezeu Eu Sunt", acest lucru se manifestă pe deplin în tot corpul. Ele sporesc puterea cuvintelor pe care le rostim mai departe, cum ar fi "Eu Sunt Puterea Divină, Eu Sunt întreaga Abundenţă", s.a.m.d., ca şi "Prin acest Cuvânt plin de Putere Eu Sunt liber de orice limitare!”

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Vreţi să ne explicaţi ce înţelegeţi prin Dumnezeu?

Răspuns: Dumnezeu este principiul căruia îi suntem fideli. Dacă începi să-L defineşti, El este mai presus de acea definiţie. O definiţie nu face decât să incerce să-L limiteze pe Dumnezeu în sfertul de măsură al intelectului omenesc.

Întrebare: Unii folosesc cuvântul Dumnezeu, alţii îi spun Spirit, alţii – Principiu. Cum este cel mai bine?

Răspuns: Cel mai mare cuvânt este Dumnezeu. Cu acest cuvânt, nu poţi crea o condiţie hipnotică. Cu altele, se poate. Dacă te îndrepţi direct spre un punct unic, ajungi la cea mai mare realizare. Nu poţi pronunţa cuvântul "Dumnezeu" prea des.

Întrebare: Spuneţi despre Isus, că vedea lumina albă-aurie. Înseamnă asta cea mai înaltă atitudine?

Răspuns: Nu ştim. Era ceva mult mai presus de natura obiectivă. Nu poate să o pătrundă nici un lucru de potenţialitate mai scăzută.

Întrebare: Ce metodă ar trebui folosită pentru a contacta Puterea Divină?

Răspuns: Nu există nici o formulă fixă. Dacă ne raportăm la lege, legea este întotdeauna acolo unde suntem. Dacă ne acordăm ferm cu legea, întregul Univers ni se deschide. Dacă Universul este deschis în faţa noastră şi vedem orice lucru din Univers, atunci ne manifestăm sub controlul acestei legi şi devenim una cu ea. Se face, pur şi simplu, Cunoscând că suntem una cu ea, neîngăduind niciunei îndoieli sau temeri să pătrundă.

Întrebare: Este lumea occidentală pregătită să primească aceste lucruri?

Răspuns: Lumea occidentală se pregăteşte, şi pregătirea se desfăşoară atât de rapid, încât nimeni nu este exclus. Cei excluşi, se exclud singuri. Pregătim terenul atunci când ne deschidem spre a înţelege. Acest teren se poate extinde până la a cuprinde tot Universul. Universul corpului nostru este una cu întregul universal, tot timpul, şi numai de noi depinde să ne extindem înţelegerea pentru a deveni una cu întregul universal.

Întrebare: Cum să putem deosebi gândurile pe care să le proiectăm?

Răspuns: Dacă nu suntem capabili să le deosebim, ar trebui să exprimăm Iubirea cu toată capacitatea noastră, şi să refuzăm să exprimăm orice altceva. Aceasta ne va conduce către concluzii armonioase. Isus punea Iubirea înaintea oricărui alt lucru.

Întrebare: Cum se face că Avatarii sunt trimişi atât de des pe Pământ?

Răspuns: Ceea ce voi numiţi alegerea unui Avatar, este Prezentarea Principiului. O asemenea persoană trăieşte foarte aproape de Principiu. Calea pe care o arată el, sau viaţa pe care o trăieşte, devine o cale pentru toţi.

Întrebare: Apariţia şi revenirea lui depinde de o anumită situaţie a activităţilor spirituale de pe Pământ?

Răspuns: Nu, el trece dincolo de orice acțiune și trăiește unit cu Spiritul.

CAPITOLUL VI

"CUNOAȘTE Că ȘTII"

Mi s-a cerut să dau o formulă pentru vindecare.

În realitate, nu ne vindecăm decât pe noi înşine. Este un factor foarte puternic în asta, căci în momentul în care vezi Divinitate, pe Dumnezeu, înlăuntrul individului, atunci tu şi Dumnezeu sunteţi întotdeauna majoritari. Iar Dumnezeu, sau Principiul Divin, nu ştie absolut nimic despre imperfecţiune. Astăzi ştim exact ce se petrece în locurile sacre de vindecare din întreaga lume. Mergând în locurile acelea,

oamenii îşi îndreaptă gândurile complet spre dobândirea şi realizarea sănătăţii perfecte, acceptând vibraţia emisă de acele locuri, şi are loc vindecarea.

Putem arăta asta în fotografii. Un foarte priceput doctor din unul din marile noastre oraşe a lucrat cu noi. El i-a rugat pe colegii săi să-i trimită anumite cazuri care nu au putut fi vindecate de organizaţiile medicale, ca şi fişele şi radiografiile lor.

Camera foto utilizată ne arăta unde se aflau părţile bolnave ale corpului. Acolo unde se păstrau viaţa şi sănătatea, filmul arăta corpul cu scânteieri, radiind lumină. Am fotografiat pacienţi a căror lumină ajungea la peste 3 metri de corp! Nici o persoană, din cele 98 de cazuri tratate, nu a trebuit să rămână în faţa camerei mai mult de 3 minute ca să se vindece complet şi să plece pe picioarele ei.

Noi nu făceam decât să spunem: "Uite, eşti foarte atent la petele întunecate, da? Nu te uiţi deloc la lumină şi la locurile luminoase de unde vine lumina. Acum abandonează complet petele întunecate. Îndreaptă-ţi toată gândirea şi atenţia asupra luminii!" În 98 de cazuri, în care fiecare fusese adus pe o targă, pacientul a plecat pe picioarele lui, în stare foarte bună! Nu este aceasta o dovadă că te vindeci pe tine însuţi? Te tratezi tu însuţi, şi acest lucru are o putere absolută.

Dacă am adera la aceste exprimări pozitive, am vedea în curând că nu ar mai exista nici o boală. I s-a dat un nume fiecărei boli, şi noi îl tot repetăm într-una. Dar gândurile şi denumirile sunt lucruri şi, dacă noi le exprimăm în sensul absolut în care au fost formulate şi în frecvenţa vibratorie de care aparţin ele, atunci perfecţiunea se va manifesta. Acest lucru este adevărat în cazul oricărei invenţii care s-a făcut vreodată. Foarte mulţi dintre noi consideră că trebuie doar să pătrundem tot mai adânc şi să săpăm într-una.

Am descoperit asta în cercetările noastre. Nu am folosit nici un fel de logaritmi. Noi singuri i-am făcut să pară necesari. Am putea să ajungem departe şi acolo să ne dăm seama că am făcut o greşeală, şi atunci trebuie să ne întoarcem şi să o luăm de la capăt. Suntem ca nişte copilaşi care învaţă să meargă. Dar astăzi suntem capabili să mergem, căci avem instrumentele mecanice şi construim tot mai multe aparate care vor prelua sarcinile de acolo de unde le-am lăsat noi.

Iată o întâmplare de-a noastră care îmi va lămuri ideea. Aveam nevoie de un om pentru o anumită treaba. Lucrasem multă vreme la o anumită problemă şi se părea că am ajuns la o răscruce, când a venit acest tânăr de la Universitatea Columbia. El nu avea deloc experienţă în acest gen de lucrări, şi totuşi, în 5 minute ne-a rezolvat problema! Noi lucrăm la asta de 4 ani de zile!

Ce s-a întâmplat? El cunoştea că ştie în fiecare clipă, şi intra în birou spunându-şi: "Cunosc situaţia asta", şi scotea la iveală soluţia, pur şi simplu ştiind.

Mi s-a întâmplat acelaşi lucru şi ştiu că este adevărat. Eram la Universitatea din Calcutta. Intrasem la şcoala pregătitoare pentru Universitate de la vârsta de 4 ani. Din prima zi de şcoală, învăţătorul mi-a spus: "Acesta este alfabetul, ce crezi tu despre asta?". Am răspuns "Nu ştiu", şi el a replicat: "Ei bine, dacă o ţii aşa, n-o să ştii niciodată. Acum întoarce-te de jur împrejur şi renunţă la 'Nu ştiu', şi cunoaşte că ştii ce este", şi exact în felul acesta am urmat toată durata şcolii şi mai departe am absolvit Universitatea din Calcutta la vârsta de 14 ani.

Aceste lucruri sunt foarte simple atunci când le depăşim. Dar ne gândim că mergem la universitate şi că trebuie să intrăm şi să tot săpăm, să cercetăm totul din cărţi. Tot ce s-a scris vreodată în cărţi este deja cunoscut. Dacă adopţi această poziţie, atunci vei cunoaşte şi tu. Dar faci din carte o cârjă cu care să te descurci, în loc să accepţi că ea deja se află înlăuntrul tău. Tu eşti maestrul. Stăpâneşti aceste lucruri. Iar acest lucru este posibil pe toate căile vieţii, şi începem să recunoaştem asta pe măsură ce învăţăm să ne ridicăm din condiţia sau conştiinţa noastră negativă. Treptat, aflăm că ea nu ne-a fost de mare folos, aşa că de ce s-o mai păstrăm? De preţ este să cunoşti şi să fii exact acel lucru pe care îl rosteşti, şi de aici vei continuă să mergi înainte.

Aproape toţi cei care merg înainte, cu diferite planuri, adoptă astăzi această atitudine. Aşa se întâmplă cu mai bine de 90 % din invenţiile care apar astăzi. Şi vedeţi bine ce se realizează azi. Realizăm şi am realizat în ultimii 6 ani mai mult decât în cei 80 de ani anteriori.

Am trecut prin aceste experienţe, şi încă prin altele, şi ştiu exact cum am ajuns treptat până aici; am ajuns la asta tocmai din cauză că stăm ferm pe picioarele noastre şi cunoaştem că ştim aceste lucruri. Ele sunt aici. Dacă o invenţie nu ar exista deja, atunci nimeni nu ar atinge nici măcar frecvenţa de vibraţie necesară ca să o facă să fie cunoscută. Această frecvenţă există şi dacă îţi antrenezi mintea şi gândurile, vei şti exact ce vrei să exprimi. De aceea noi am ajuns astăzi atât de departe.

Desigur, există mult mai multe căi spre asta, care nu mai au nevoie să fie prezentate. Foarte mulţi o recunosc, dar cei care nu o recunosc vor trebui să depună eforturi deosebite ca să afle ca ei, efectiv, ştiu, şi să fie consecvenţi acestei declaraţii. Această declaraţie te conduce de fiecare dată mai departe.

Adesea s-a spus că nu există nimic nou în Univers, şi acest lucru este adevărat. Dacă nu ar fi aşa, atunci nu ar exista acea vibraţie particulară pe care o atinge cineva ca să se gândească la acel lucru reprezentat de ea. Toate domeniile cunoaşterii sunt legate de anumite influenţe vibratorii. Întreaga noastră viaţă este vibraţie şi, desigur, noi distingem asta într-o oarecare măsură, dar când începem să realizăm că suntem capabili să ne acordăm la aceste vibraţii şi să le facem să ne aparţină, atunci toate aceste lucruri devin pentru noi perfect naturale. Aproape orice inventator realizează astăzi că el nu înregistrează şi nu produce nimic altceva decât ceea ce deja a fost înscris cândva în frecvenţa vibratorie. Acelaşi lucru este valabil în literatură. Orice carte scrisă vreodată a fost înscrisă la un moment dat în frecvenţa vibratorie. Nici un cuvânt rostit nu dispare din existenţă. Toate se găsesc în acel domeniu cunoscut ca domeniu sau câmp de energie sau influenţă vibratorie.

Iubirea este un cuvânt care se apropie foarte strâns de cuvântul "Dumnezeu" ca influenţă vibratorie, şi cunoaştem mii de vindecări care au fost realizate prin folosirea lui. Orice boală cunoscută cedează locul puterii iubirii pe care o emitem. De asemenea, Iubirea dă naştere, în jurul individului, la imagini sau modele remarcabile. Aproape că se poate vedea cu ochiul liber acolo unde oamenii emit iubire. Este ca o armura în jurul lor.

Un prieten medic a fost numit, cu 6 ani în urmă, administrator al Rezervaţiei Indienilor Sioux. I-am făcut o vizită acolo şi m-a invitat să văd o experienţă făcută de aşa-numitul Vraci al tribului; oricum, s-a dovedit a nu fi un vraci obişnuit. Acest om se izolase şi stătuse în meditaţie vreme de 5 ani, iar la ieşirea din meditaţie era pregătit să fie un vindecător.

A început uşor la prima sa încercare. Şi-a vârât braţul într-un cazan cu apă fierbând şi a scos din cazan o bucată de carne. Braţul era nevătămat. L-am cunoscut şi am stat cu el vreme de două luni după această experienţă, şi nu avea nici o urmă de arsură pe braţ.

La a doua experienţă, stătea liniştit, la o anumită distanţă, în faţa a trei dintre cei mai buni trăgători cu arma din trib. Dr. N... şi cu mine am scos cartuşele din arme, le-am golit de pulbere şi am pus din nou pulbere în ele, ca să se ştie că nu erau falsificate. Toate gloanţele s-au turtit de pieptul vraciului. Încă mai păstrez două dintre aceste gloanţe turtite.

După ce el şi-a luat locul în micul lui cort, oricine mergea la el cu orice diformitate, boală sau tulburare, pleca vindecat complet. Am văzut asta de repetate ori. M-am imprietenit cu el şi l-am întrebat cum făcea asta, şi mi-a spus că era exact ca atunci când noi exprimăm iubirea divină. Omul acesta încă mai trăieşte şi şi-a continuat lucrarea de vindecare. Niciodată n-am citit ceva despre el în ziare. Trăieşte într-o retragere absolută şi niciodată nu iese de acolo ca să vorbească despre opera lui. Odată a spus: "Rolul meu în viaţă este să dau oamenilor toată iubirea pe care o pot exprima, şi prin asta primesc cea mai mare răsplata". Există, deci, un Indian Sioux de care foarte puţini oameni au auzit, şi care slujeşte cu adevărat Iubirea Divină, în tăcere, renunţând la sine.

În Texas, cu mai mulţi ani în urmă, am auzit povestindu-se despre o fetiţă în vârstă de 5 ani, care era o vindecătoare naturală, prin iubire. M-am dus să o cunosc şi mama ei mi-a spus că fetiţa spunea mereu, tuturor, că îi iubeşte. Ea adăugă: "Văd iubirea pretutindeni, împrejurul tuturor şi în jurul meu". Ori de câte ori afla despre cineva care era bolnav, o ruga pe mama ei s-o ducă la acea persoană şi, aproape chiar în clipa când ea intra în camera bolnavului, acesta se ridica imediat din pat, perfect sănătos. Copila aceasta a continuat să evolueze şi astăzi face lucruri minunate.

Sunt multe asemenea exemple. Am cunoscut o fetiţă în Olanda. Au acolo un trifoi roşu care creşte până la 50-60 de ţoli (aproximativ 1,25-1,50 metri) de la sol, cu flori minunate. Ajunge cam la nivelul verandei caselor lor de ţară. Eram într-o vizită acolo, într-o duminică după-amiază, şi şedeam pe veranda din faţa casei, când a apărut fetiţa aceea, mergând peste lanul de trifoi pe o distanţă de vreo 25-30 de metri, păşind chiar pe vârfurile firelor de trifoi. Nu a atins deloc pământul cu picioarele, ci doar a ieşit, a venit îndărăt şi a păşit direct pe verandă.

Am întrebat-o cum făcea asta. Ne-a spus: "Nu ştiu, pur şi simplu iubesc orice lucru, iubesc trifoiul şi el mă ţine deasupra". Şi am constatat că aşa era. Ne-a vorbit despre prietenii ei de joacă şi ne-a spus că îi iubeşte pe toţi şi că toţi o iubesc, şi astfel nu li se putea întâmpla nimic. Am cunoscut-o pe fata aceasta

până când a împlinit 21 de ani. Apoi s-a mutat în Belgia şi i-am pierdut urma. Tatăl ei îmi spusese ca singurul cuvânt pe care o auzise folosindu-l era iubirea pentru toţi.

Iar această iubire vindecă! Oricare dintre noi poate face acelaşi lucru. Este atât de simplu să radiezi o imensă iubire către oricine, aşa cum făceau aceşti copii!

Pe când ma aflam în Spania, la una dintre cele mai mari mine de cupru din lume, s-a mutat acolo o familie din Rusia, cu o fetiţă de 11 ani, iar tatăl ei lucra în mină. Ei mi-au spus că fetiţa lor avea ceea ce este numit "atingere vindecătoare". Îşi punea mâinile deasupra unei persoane şi spunea: "Te iubesc, şi te iubesc atât de mult încât toată boala ta a dispărut, s-a dus. Am umplut tot locul ei cu iubire", şi am constatat că este adevărat. În cazul unei diformităţi, corpul devenea absolut perfect. Am văzut pe cineva aflat aproape în cel mai grav stadiu de epilepsie. Fetiţa şi-a pus mâinile pe el şi a spus: "Tot trupul tău este plin de iubire şi văd numai Lumină". În mai puţin de 3 minute, maladia dispăruse complet. Lumina şi iubirea care emanau de la fetiţă au fost atât de puternice încât efectiv le-am văzut şi le-am simţit.

Pe când eram doar un băieţel, mă jucam cu alţi copii în împrejurimile casei noastre din Cocananda, India. Noaptea se apropia cu paşi mari, căci în ţara aceea nu exista amurg. Un băiat a luat un băţ şi m-a lovit peste braţ, astfel încât mi-a rupt ambele oase, şi mâna mea dreaptă a căzut inertă. Bineânţeles, la început a fost teribil de dureros, dar apoi gândurile mele s-au îndreptat spre o frază pe care mi-o spusese învăţătorul meu: "Când intri în beznă, pune-ţi mâna în mâna lui Dumnezeu, căci aceasta este mai bună decât o lampă şi mai sigură decât o cale cunoscută". Atunci Lumina m-a înconjurat şi, aproape instantaneu, durerea a dispărut complet. M-am căţărat într-un banyan mare, ca să fiu singur, şi lumina a rămas cu mine. Am văzut-o ca pe o Prezenţă, dar niciodată nu aveam să uit incidentul, iar în timp ce stăteam în copac, mâna s-a îndreptat de la sine. Am rămas în copac toată noaptea. În dimineaţa următoare nu mai aveam nici un semn că mâna ar fi fost ruptă, în afara unei umflături în jurul celor două oase care fuseseră rupte. În acest timp, părinţii mei credeau că servitorii avuseseră grijă de mine şi mă duseseră la culcare. Când le-am spus ce s-a întâmplat, nu m-au crezut şi m-au dus imediat la un medic. El le-a spus că oasele fuseseră rupte, dar că acum erau perfect sudate. De atunci, mâna aceea nu m-a supărat niciodată.

Nu fac decât să citez câteva exemple, atât de simple şi de naturale încât oricine poate face aşa ceva. Am văzut cum o întreagă clădire răspundea la iubirea emisă de o mulţime adunată acolo.

Aşa cum spunea nemuritorul Gautama Buddha: "Să acorzi cinci minute realizării adevăratei iubiri divine înseamnă mai mult decât să dai o mie de farfurii cu mâncare unui flămând, căci, dind iubire, ajuţi orice suflet din Univers".

Aceasta corespunde direct, desigur, cu cuvintele pe care le folosim şi cu gândurile şi sentimentele pe care le avem. Cuvintele sunt lucruri. Gândurile sunt lucruri. Acolo unde sunt gândurile tale, eşti şi tu. Când învăţăm să ne disciplinăm şi să ne controlăm gândurile şi sentimentele, şi când folosim numai cuvintele pozitive, constructive, emise cu iubire divină, atunci trupul şi mintea noastră răspund la această metodă corectă – justa lor folosire. Utilizarea lor justă şi selectarea cuvintelor este de o importanţă vitală, dar la fel de important este şi sentimentul dindărătul cuvintelor, căci sentimentul este puterea mobilizatoare care face cuvintele să prindă viaţă. Asta nu înseamnă că trebuie să mergem şi să spunem tot timpul "iubire, iubire, iubire". Vorbim doar o dată, cu sentiment, cu o viziune clară, cu convingere, cu acceptare deplină, şi instantaneu legea trece la acţiune pentru a îndeplini ceea ce trebuie. "Înainte ca voi să vorbiţi, Eu v-am şi răspuns". Deja este acolo. La fel şi în cuvintele lui Buddha: "Foloseşte iubirea, concentrează-te asupra ei, acorda-ţi iubire dimineaţa, la prânz şi seara. Când te aşezi la masă, foloseşte iubirea, gândeşte-o, simte-o, şi hrana ta va avea un gust mult mai bun".

Există multe asemenea nestemate rostite de Buddha, niciodată tipărite. Poetul Tagore a folosit multe dintre ele în scrierile sale. El a fost un om care ştia cum să folosească şi să exprime Iubirea. El o cunoştea. Era Iubire. Este.

"Iubirea este, de departe, lucrul cel mai important dintre toate. Este poarta aurită a Paradisului. Roagă-te ca să înţelegi Iubirea; meditează zilnic asupra ei. Ea înlătură teama; este împlinirea legii; învinge o mulţime de păcate. Iubirea este complet invizibilă. Ea va birui totul. Nu există nici o boală pe care iubirea să nu o învingă cândva. Nici vreo uşă pe care iubirea să nu o deschidă. Nici vreun zid pe care iubirea să nu-l dărâme. Nici vreun păcat pe care iubirea să nu-l mântuiască". (După "The Cloud of the Unknowing")

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Am cunoscut un medic care a petrecut 7-8 ani în India. Când s-a întors de acolo, el a lansat o provocare Societăţii Medicale a Comitatului. Le-a cerut să-i prezinte eşantioane din cel mai virulent agent al tifosului şi din alţi germeni patogeni. A băut mostrele, într-o cantitate care ar fi fost suficientă să ucidă o întreagă armată de tineri, şi nu i s-a întâmplat nimic. Ulterior am aflat că era vorba de controlul conştient al tiroidei. Se pare că el controla sistemul imunitar.

Răspuns: Da, se poate obţine imunitatea faţă de orice boală.

Întrebare: Cun ajunge controlul voluntar al glandei tiroide să afecteze aciditatea, atât de esenţială în paza împotriva efectelor bacteriilor?

Răspuns: Aciditatea este controlată, într-o mare măsură, prin controlul conştient asupra glandei tiroide. Aceasta poate fi dirijată şi stimulată în aşa fel încât să controleze aciditatea aproape fără limitări. I-am auzit pe mulţi hinduşi spunând că acesta este motivul pentru care ei pot controla bacteriile. Aciditatea pur şi simplu ucide bacteriile. Tiroida este stimulată prin anumite exerciţii care trebuie conduse de cineva versat în aceste tehnici. Metoda lor este de a stimula tiroida până când ea generează nivelul de fluid necesar corpului.

Întrebare: Paratiroidele au aceeaşi utilizare?

Răspuns: Da. Paratiroidele sunt de foarte mare ajutor. Ele controlează metabolismul calciului şi al oxidului de calciu. Pot fi stimulate până când calciul poate fi adus în sistem pentru a forma, oricând, un rând nou de dinţi.

Întrebare: Cum sunt stimulate ele?

Răspuns: Elementul important în stimularea lor este concentrarea asupra tiroidei printr-o influenţă spirituală, şi este exact lucrul despre care vorbim.

Întrebare: Puteţi aduce această idee în domeniul oxidării şi al controlului respiraţiei?

Răspuns: În respiraţie, este vorba tot de exerciţii spirituale. Adică de exersarea gândirii printr-o orientare spirituală.

Întrebare: Prin concentrare, vă referiţi la vizualizarea tiroidei funcţionând perfect?

Răspuns: Da, în perfectă ordine şi armonie.

Întrebare: Oare nu există o asociere clară intre respiraţie şi acţiunea tiroidei, prin postura [asana din Yoga] şi exerciţii de respiraţie?

Răspuns: Ba da, acesta este motivul pentru care sunt date posturile şi exerciţiile de respiraţie, ca să aducă întreaga activitate a corpului sub influenţa spirituală. Oricum, nici un învăţător nu va da elevului aceste exerciţii fără o activitate spirituală, care să activeze şi gândirea spirituală. Mulţi oameni pot pune în funcţiune şi pot folosi activ aceste activităţi spirituale, datorită unei anumite influenţe pe care o poartă ei.

Întrebare: Dar glandele suprarenale?

Răspuns: Suprarenalele sunt în legătură cu presiunea sanguină. Tiroida le controlează pe toate celelalte. La rândul ei, tiroida este controlată de glanda pituitară şi de glanda pineală. De aceea trebuie să deveniţi precum copiii. La o autopsie, se constată că glanda pineală este foarte atrofiată. În asemenea cazuri, ne-am rupt de Împărăţia Cerurilor. Pineala este centrul principal de control al tuturor glandelor endocrine. Ea este Maestrul, acel Eu Sunt al corpului fizic.

Întrebare: Unii mari Maeştri nu discută, oare, despre acest subiect al ameliorării activităţii glandelor endocrine, din punctul de vedere al Pranei şi al respiraţiei?

Răspuns: Concepţia lor este că, dacă accepţi Prana, atunci accepţi influenţele spirituale. Se întorc direct spre influenţele spirituale. Aceasta este cea mai mare activitate şi cel mai activ factor. Ei declară că acest lucru activează ideea tinereţii. Atunci pituitara şi pineala intră imediat în acţiune.

Întrebare: Vreţi să trageţi concluzia că Isus şi-a instruit discipolii în legătură cu acest sistem de lucru asupra glandelor endocrine?

Răspuns: Da, prin metoda Creştină, care este Iubirea în acţiune. El spunea mereu că dacă veţi deveni ca nişte copilaşi, atunci veţi intra în Împărăţia Cerurilor.

Întrebare: Aceste materiale ştiinţifice, care descoperă miracolele moderne al biochimiei, sunt inspirate de către Maeştri?

Răspuns: Da, lucrarea aceasta este transmisă rasei prin aceşti oameni, în beneficiul întregii omeniri.

CAPITOLUL VII

REALITATEA

Hindusul spune: "Când Dumnezeu a vrut să se ascundă, a ales să se ascundă înlăuntrul omului". Acesta este ultimul loc în care omul îl caută pe Dumnezeu.

Problema actuală a celor mai mulţi oameni este că ei încearcă să devină ceva ce deja există înlăuntrul lor. Cercetăm şi căutăm pretutindeni în afara noastră ca să-L găsim pe Dumnezeu, mergând la numeroase conferinţe, întâlniri, grupări, citind o mulţime de cărţi, ascultând de învăţători, personalităţi şi lideri, în timp ce Dumnezeu este chiar înlăuntrul nostru, permanent. Dacă oamenii ar renunţa să mai incerce şi ar accepta că ei sunt, în curând ar fi pe deplin conştienţi de Realitate.

Isus ne-a spus de multe ori că nici unul nu este diferit de un altul, că fiecare este o fiinţă Dumnezeiască, cu toate atributele şi calificările posibile.

L-am pus deoparte pe Isus pentru atâta vreme, gândind că El ar face parte dintr-o altă categorie decât noi. Dar el nu este diferit. Niciodată nu a pretins ca ar fi diferit. El continuă să ajute omenirea, tot timpul. Nu este un personaj mai legendar decât suntem noi înşine, şi niciodată El nu a declarat că ar fi capabil să facă vreo minune. Lucrările Lui nu au fost minuni, ci doar împlinirea naturală a legii. Acest lucru a fost demonstrat astăzi. Au fost fenomene naturale, care vor fi accesibile oricui dacă împlinim legea.

Fiecare dintre noi este capabil să controleze orice aşa-numite condiţii dificile în care lucrăm şi, în momentul în care renunţăm la ele, ele încetează să mai existe. Pentru mulţi poate părea incredibil, dar este absolut adevărat. Noi ne atragem aceste lucruri prin propriile noastre gânduri adverse.

Să presupunem că aceste gânduri şi cuvinte nu ne-au aparţinut niciodată, că nu le-am auzit niciodată, că niciodată nu au existat în vocabularul nostru sau în lumea noastră. Astăzi cunoaştem patru limbi diferite, în care nu există nici un cuvânt negativ, şi nici cuvinte la timpul trecut sau viitor. Totul este aici şi acum, deja îndeplinit. Dacă am putea realiza şi accepta asta, în scurt timp ne-am ridica din situaţia noastră negativă. Este vorba de numele pe care îl dăm unui lucru, şi de sentimentul cu care îl rostim. Cuvintele, sentimentele, condiţiile negative nu au absolut nici o putere în afară de aceea pe care le-o dă individul însuşi. În momentul în care încetăm să le mai alimentăn cu energie, ele nu mai au viaţă, şi astfel încetează să mai existe.

Astăzi s-a demonstrat clar că Biblia s-a păstrat astfel până acum deoarece este înscris în ea cuvântul "Dumnezeu". Este cartea care se vinde cel mai mult în lume astăzi. Deci, dacă acest cuvânt menţine astfel o carte, un lucru neânsufleţit, ce va face el cu propriul nostru corp, dacă îl folosim? Nu este necesar să repetăm tot timpul "Dumnezeu, Dumnezeu"... Rosteşte acest cuvânt o dată, cu un înţeles clar, sincer, şi asociindu-l cu ceea ce se doreşte exprimat, şi atunci el nu va mai trebui să fie repetat. De ce? Deoarece te vei afla chiar în acea bandă de vibraţie care corespunde exact afirmaţiei tale. Acesta este motivul pentru care s-a menţinut Biblia, iar noi continuăm să accentuăm acest cuvânt special. Apoi, important este să nu-l negăm, ci să continuăm consecvenţi cu îndeplinirea afirmaţiei noastre.

Unii indivizi din India merg cu mâinile ridicate deasupra capului, spunând "Om Mani Padme Om". În scurt timp, nu-şi mai pot coborâ mâinile. La fel ar fi dacă noi am spune tot timpul "Dumnezeu, Dumnezeu". Dar putem să gândim cuvântul şi să ştim ferm că el ne aparţine; suntem chiar ceea ce vrem să exprimăm şi nu avem nevoie să repetăm la nesfârşit. Pur şi simplu, suntem acel lucru.

S-a spus că greşeala cea mare a omului este aceea că el încearcă să devină Dumnezeu, în loc ca, pur şi simplu, să fie. El a căutat ceva ce se află deja înlăuntrul lui. Noi nu încercăm să devenim Dumnezeu, ci trebuie doar să fim. Suntem Dumnezeu, şi declarăm asta cu hotărâre. Dacă nu o credeţi cu adevărat, atunci încercaţi măcar pentru un timp, să zicem pentru două săptămâni. V-aş sugera s-o afirmaţi o singură dată, şi să o recunoaşteţi, iar mai departe să fiţi aşa. Va aparţine. Va aparţine, ca să stăpâniţi.

Raiul este armonia atotprezentă dinlăuntrul individului, oriunde s-ar afla el. Aveţi toată libertatea, prin propriile voastre gânduri şi sentimente, să-l preschimbaţi în iad, dacă vreţi, şi nu este prea greu s-o faceţi dar, dacă vă veţi folosi timpul irosit cu obţinerea iadului, ca să creaţi raiul şi să-l aduceţi chiar aici şi acum, atunci veţi avea manifestarea raiului.

Cunoaşteţi totdeauna că Dumnezeu este înlăuntrul vostru. Este cea mai mare binecuvântare pentru omenire. Vedeţi-l pe semenul vostru la fel ca pe voi – Christ, sub orice înfăţişare. Mai mult, este cel mai important exerciţiu al nostru să vedem Christul în orice persoană pe care o vedem şi o ştim. Nu trebuie decât o clipă ca să realizaţi asta în compania oricui, şi veţi descoperi că este ceva minunat. În curând, ajungeţi să realizaţi şi să acceptaţi Christul din fiecare. Toţi suntem la fel, după chipul Lui, întotdeauna.

Referindu-ne tot la cuvinte, gânduri şi sentimente negative, cunoaştem astăzi un grup de 2500 de persoane care, călătorind cu toate tipurile de vehicule, pe mii şi mii de mile, nu au avut niciodată vreun

accident. Cei mai mulţi dintre ei sunt chiar aici, în America, unde a fost înfiinţată asociaţia. La început au fost doar patru fondatori.

Puteţi controla furtunile, condiţiile atmosferice, oricare dintre voi. Puteţi controla orice element natural. Oricare ar fi acesta, tu eşti stăpânul lui, şi ţie îţi este dat să-l controlezi. Dar în loc de asta, noi îl lăsăm să ne doboare, cum spunem noi, şi ajungem să ne supunem în faţa condiţiilor, situaţiei sau circumstanţelor. În încăperea aceasta nu există nimeni care să nu poată controla orice situaţie survenită, dacă ar lua hotărârea şi, pur şi simplu, ar şti că el este stăpânul.

Animalele sunt foarte sensibile faţă de aceste lucruri. Ele răspund când le dăm gânduri bune. Ele îşi dau seama şi când trimiţi celorlalţi gânduri bune. Ciinele recunoaşte imediat sentimentele noastre.

În Alaska am avut peste 1100 de câini pentru serviciile poştale. Multă vreme, poşta ajungea acolo pe anumite trasee, pe sănii. Foloseam peste 1100 de câini la sănii, înainte să apară avioanele, şi să ştiţi că fiecare angajat de-al nostru ajungea, la un moment dat, să nu mai folosească deloc biciul. Câinii erau cât se poate de muncitori, mergând pe orice distanţe dacă omul nu-i tulbura şi nu-i infuria.

Am făcut nouă călătorii cu câini pe acele trasee, pe o distanţă de 1800 de mile. Niciodată nu am schimbat vreun câine la sanie, şi cu toate acestea ei ajungeau la destinaţie într-o formă excelentă. Îi lăsam în voie, fără să-i grăbesc, le spuneam că totul este în ordine, că ei trag foarte bine, şi tot aşa. Şi ceilalţi au început să facă la fel, şi a fost o mare diferenţă. Dacă nu te temi de un animal şi nu-l maltratezi, ci îl lauzi şi îl încurajezi, el îţi va răspunde minunat.

În momentul în care folosim un cuvânt negativ, luăm energie din corp ca să facem acel cuvânt să lucreze; ne hipnotizăm singuri crezând că este ceva real, şi această influenţă hipnotică este cea care ne face să-l tot repetăm. Dar dacă nu ne mai lăsăm hipnotizaţi de aceste gânduri negative şi refuzăm să le mai repetăm, şi chiar să le mai gândim, ele dispar complet din lumea noastră.

Dacă am renunţa la bătrâneţe, la slăbirea vederii şi la imperfecţiunile corpului nostru, aceste condiţii negative nu ar mai apare în manifestarea fizică. Trupul nostru este reânnoit tot timpul şi această este adevărata reânviere. Această reânviere are loc la fiecare nouă luni, pentru întreaga omenire. Noi înşine ne punem amprenta asupra funcţionării acestor celule ale corpului, prin propriile noastre gânduri, sentimente şi cuvinte. Suntem cei care ne trădăm singuri. Pur şi simplu, prin cuvintele "nu pot" îl trădăm pe Christ de fiecare dată când le folosim. Ori de câte ori folosim un cuvânt negativ, trădăm Christul dinlăuntrul nostru. De aceea, haideţi să-L preamărim pe Christ, să binecuvântăm trupul pentru felul în care ne slujeşte, să aducem laude şi mulţumiri pentru nenumăratele noastre binecuvântări, şi în orice moment să fim manifestarea vie a Legii!

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Cum îl văd hinduşii pe Isus în comparaţie cu Buddha?

Răspuns: Ei spun că Buddha a fost Calea spre Iluminare, dar că Isus este Iluminarea.

Întrebare: De ce pare atât de dificil să fii consecvent unui ideal?

Răspuns: Noi nu avem acel antrenament solid pe care îl au cei din Orient. Acolo, până şi copiii îl au. Li se spune că, atunci când îşi proiectează un ideal, trebuie să-l menţină până când ajung la îndeplinirea lui deplină. Educaţia din Occident este oarecum diferită. Ne permitem să ne lăsăm străbătuţi de orice gând, irosindu-ne forţele. Dacă ai un ideal şi crezi pe deplin în el, păstrează-l strict pentru tine, fără să-l destăinui altuia până când el nu ajunge să capete forma concretă. Întotdeauna păstrează-ţi mintea ferm orientată numai spre acel lucru pe care TREBUIE să-l îndeplineşti – şi nu spre ceea ce VREI. Asta menţine o minte limpede. În clipa când permitem unui alt gând să pătrundă, atunci devenim dualişti. Dacă ne îndreptăm energia spre acel unic ideal, atunci avem o minte unită. Asta nu înseamnă că intrăm într-o fundătură, sau că ajungem să gândim limitat, căci nu avem nevoie să ne concentrăm asupra acelui ideal decât pentru o clipă, dacă ne dirijăm spre el toate forţele şi nu ni le irosim. După aceea, nu mai facem decât să mulţumim că el s-a împlinit, aici şi acum.

Întrebare: Să înţelegem că l-aţi văzut personal pe Isus şi aţi dat mâna cu El?

Răspuns: Da. Şi cu mulţi aşa-numiţi Maeştri sau Învăţători. Aceşti oameni nu pretind că ar fi diferiţi de voi sau de mine. Până şi hamalii din India Îl recunosc că Isus din Nazaret. Nu este nici un secret. Tablourile Îl arată ca pe un om obişnuit, cu o mare lumină în jurul Lui. Nu există nimic confuz în privinţa acestor oameni. Există o imagine foarte clară a lor – sunt personaje vii.

Întrebare: Cum se face ca un simplu hamal din India Îl poate vedea pe Isus?

Răspuns: Hamalul a acceptat această idee şi trăieşte cu ea, pe când noi trăim cu o concepţie în care nu acceptăm sau nu credem că El există. Eu, de pildă, nu am nici un fel de vedere psihică. Dar dacă trăim complet în principiu, nu putem să ne conducem greşit. Intuiţia este un factor pe care trebuie să-l realizăm Cunoscând.

Întrebare: De ce Isus nu apare în America?

Răspuns: El nu se localizează undeva anume, şi fără îndoială că lucrează aici la fel de mult ca şi în India.

Întrebare: Isus a suferit fizic pe cruce?

Răspuns: Nu. Cineva atât de iluminat nu putea să sufere fizic. Dacă El nu ar fi dorit să treacă prin acea experienţă, putea să trimită înapoi energia şi aceasta i-ar fi distrus pe cei care îl crucificau. Dar el a arătat calea.

Întrebare: Isus se află pe Pământ de mulţi ani, după crucificare?

Răspuns: Nu ştim ca El să se fi retras din corp, din acest punct de vedere. El trăieşte şi astăzi în acelaşi trup. Acest trup poate fi observat de oricine vine în contact cu El.

Întrebare: Vreţi să spuneţi că în această ţară a apărut un individ numit Isus din Nazaret?

Răspuns: Da. Desigur, dacă noi nu L-am numi astfel, atunci El nu ar mai fi cu noi aici.

Întrebare: Există vreun motiv special care vă face capabil să răspândiţi învăţăturile Maeştrilor?

Răspuns: Nu suntem în nici un fel privilegiaţi faţă de voi. Când i-am întrebat dacă există Maeştri în Statele Unite ale Americii, Ei mi-au spus că aici sunt peste 150 de milioane de maeştri.

Întrebare: Ar apare Isus aici dacă am avea nevoie de El?

Răspuns: El întotdeauna este acolo unde este necesar. Când spunea: "Iată, sunt cu tine totdeauna", chiar la asta se referea.

Întrebare: Christ reprezintă principiul vieţii?

Răspuns: Reprezintă principiul Divin care curge prin individ.

CAPITOLUL VIII

ÎNVINGEREA MORŢII

"Yoghinul mort trăieşte încă!" anunţau titlurile ziarelor din Los Angeles, relatând despre Paramahansa Yogananda, fondatorul Asociaţiei pentru Realizarea Sinelui din Los Angeles, California.

"Specialiştii în funeralii ne-au dezvăluit astăzi uimitoarea poveste a lui Paramahansa Yogananda, al cărui corp se află în starea de Realizare a Sinelui, nu departe de aici. Ei spun că trupul lui încă nu este mort din punct de vedere tehnic, la 20 de zile după deces. Directorul cimitirului ne-a declarat că trupul lui Yogananda, care a decedat la hotelul Biltmore în timpul unui discurs, a rămas sub supravegherea angajaţilor săi de la 7 martie până la 27 martie, când sicriul din bronz a fost sigilat. Absenţa oricăror semne vizibile de descompunere a trupului lui Paramahansa Yogananda ne oferă cel mai extraordinar caz din experienţa noastră', spune directorul cimitirului într-o scrisoare oficială către Asociaţia pentru Realizarea Sinelui."

În ce priveşte trupul lui Yogananda, nu este vorba de nici un miracol. Am văzut trupuri ale căror funcţii vitale erau suspendate, după cum ni s-a spus, de 600 de ani. Stră-străbunicul meu a văzut un astfel de trup cu mult timp în urmă. El se afla la nord de graniţa dintre Kashmir şi Pakistanul actual, şi de atunci a rămas tot acolo. Desigur, a fost depus acolo datorită problemelor apărute în India, mai întâi prin invazia mahomedană, apoi prin căsătoriile impuse copiilor, ca şi datorită apăsătorului sistem al castelor, care a invadat India. Acolo s-a aflat mereu. Sunt cam 14 ani de când l-am văzut ultima oară; am mai fost în apropierea lui şi în timpul primului Război Mondial. În acea vreme, vreo 200 de soldaţi britanici fuseseră împinşi între munţi, la nord de locul acela, şi ceruseră să li se asigure deplasarea în siguranţă prin regiune, iar când au trecut în India, au văzut şi ei trupul acela. Căpitanul lor petrecuse mulţi ani în India şi avea un mare respect pentru poporul hindus, şi hinduşii îl respectau. El le-a spus soldaţilor că, dacă doreau să vadă corpul, aveau să facă un popas acolo ca să-l vadă, dar ei trebuiau să se angajeze, pe cuvânt de onoare, că nu vor încerca să-l atingă, spre a respecta dorinţa localnicilor. Astfel, mulţi dintre ei s-au dus să-l vadă, cum stă aşezat sub un baldachin înconjurat de lespezi de piatră foarte vechi.

După ce l-au văzut, soldaţii s-au dus nu departe de acolo şi şi-au aşezat tabăra pentru noapte. După instalarea taberei, unul dintre sergenţi i-a cerut căpitanului permisiunea să iasă din tabără (am aflat asta direct de la căpitan). El i-a spus sergentului: "Cred că ştiu ce vrei să faci. Vrei să încerci să atingi corpul acela. Dacă nu-mi dai cuvântul tău de onoare că nu vei încerca să-l atingi, nu-ţi dau voie să pleci."

Sergentul şi-a dat cuvântul, a primit permisiunea să plece, şi s-a dus să vadă corpul. Pe vremea aceea, ofiţerii purtau la ei o cravaşă scurtă. Sergentul s-a apropiat de corp şi a încercat să-l atingă cu cravaşa, şi a căzut mort! Căpitanul mi-a spus că eu eram primul căruia îi povestea asta şi, desigur, primul meu gând a fost că acolo era cineva care păzea corpul şi îl împuşcase pe sergent, dar căpitanul mi-a povestit că ei s-au dus imediat acolo şi au examinat atent trupul sergentului, negăsind nici o urmă de aşa ceva. Întâmplarea a fost raportată la Departamentul de Război din Londra şi poate fi găsită şi astăzi în dosare.

În laboratorul nostru am făcut experienţe cu aşa-numita condiţie a morţii. Testele nu au fost făcute doar prin observaţiile noastre, ci cu ajutorul unei camere care realiza mii de expuneri pe secundă. O imagine este dată de mişcarea unui punct luminos. Când se filmează ceva, filmul înregistrează un ansamblu de puncte luminoase care alcătuiesc imaginea completă. Aceasta este reprodusa la o scară mărită şi mişcarea este încetinită până când poate fi redată pe un ecran obişnuit. Apoi ea poate fi cercetată cu raze X, punând astfel în evidenţă structura completă a elementului vieţii.

Mulţi au venit la noi cu maladii în care ştiau că mai aveau doar câteva ore de trăit, oferindu-se ca voluntari pentru observaţii. Un medic observa momentul când are loc ceea ce este numit, de obicei, moarte. Se înregistrează o pierdere în greutate de aproximativ 11 uncii (peste 300 de grame). Emanaţia de lumină din corp este pusă în evidenţă pe aparatul de măsură.

Astăzi ştim că elementul vieţii are inteligenţă, mişcare şi voinţă într-o asemenea măsură încât, dacă îi aplicăm o perturbaţie, el se ridică deasupra acesteia. Iese afară direct prin plafon. Am verificat asta aşezând în diferite locuri patru camere de filmat. Când aparatul de pe podea îl pierdea, un altul aşezat mai sus îl prindea şi continua să pună în evidenţă emisia de energie. Îi puneam în cale obstacole şi trecea prin ele. Emanaţiile treceau chiar prin perete. Când aparatul de pe o parte a zidului pierdea din imagine emanaţia de energie, o capta aparatul de dincolo de zid.

Am construit un dispozitiv conic din aluminiu, folie de plumb şi azbest, cu care am acoperit corpul astfel încât să împiedicăm elementul vieţii să evadeze. În trei cazuri, la mai puţin de un minut după ce închisesem dispozitivul, corpul şi-a revenit la viaţă. Când revenea la viaţă, nu mai avea nici o urmă a bolii dinainte şi era, evident, imun la acea boală. Nu ştim de ce.

Avem un grup care experimentează acum în acest sens, şi vedem cum în viitor se va demonstra că motivul pentru care elementul vieţii era încărcat cu energie, este de aşa natură încât atunci când el revine în corp, determină o stare nouă. Toţi cei trei de care am amintit avuseseră ciumă neagră. Unul dintre ei lucrează acum ca să vindece ciuma neagră, arătând că este imun. Un altul se teme de ea şi nu trebuie să-l forţăm noi ca să iasă din această stare, deşi au trecut 7 ani de la vindecare şi el nu a mai contractat-o. Al treilea nu înţelege deloc ceea ce facem, aşa că nu ne este de vreun ajutor.

Înainte ca acest element al vieţii să părăsească trupul, putem arăta că vibraţiile sunt atât de scăzute încât elementul vieţii nu mai poate rămâne şi este expulzat imediat. Dar atunci când este expulzat, el dispune de voinţa cu care a fost creat şi începe să asimileze energie. Astfel, în foarte scurt timp, el poate să determine o ânnoire a corpului, indiferent de condiţii. Nu putem afirma cu certitudine că aşa este, dar credem că multe trupuri sunt reasamblate în 1-3 ore de la experienţa morţii.

În cazul corpului care are suspendate funcţiile vitale de 600 de ani, ni s-a sugerat că omul acela funcţionează activ într-un alt corp. În cele din urmă am ajuns în locul unde acel om trăia în cel de-al doilea corp. I-am făcut o fotografie şi am comparat-o cu una a corpului neânsufleţit, şi există o asemănare perfectă.

Apoi am văzut şi alte corpuri ale sale. În total, am găsit patru corpuri diferite. Ştim că mulţi îşi deplasează corpul dintr-un loc în altul mult mai repede decât putem noi să călătorim. Aşa ca am pus patru aparate de luat vederi în mâinile a patru oameni care nu puteau fi influenţaţi cumva, şi am aranjat ca ei să înregistreze imagini ale celor patru corpuri exact în acelaşi moment. Când am strâns toate fotografiile la un loc, există o asemănare deplină intre toate cele patru corpuri şi corpul neânsufleţit. Ele aveau acelaşi model.

De mii de ori ni s-a spus că trupurile sunt reasamblate şi că, atunci când cineva trăieşte o viaţă adevărată, în momentul în care survine starea de moarte el îşi poate abandona un corp şi îşi poate reasambla instantaneu un corp nou.

Vedem astfel de ce ar trebui să gândim altfel despre trecerea prin moarte. Este o condiţie pe care noi ne-am atras-o asupra noastră ca să putem trece la o condiţie superioară, cu posibilităţi mai mari.

Isus ne-a spus deseori că devenim ceea ce slujim. Dacă suntem limitaţi, înseamnă că am slujit limitarea. Totuşi, nu există nici o fiinţă umană care să nu poată crede în perfecţiune şi, prin această atitudine, ea iese din limitare.

Se spune astăzi că trupul omenesc poate rezista în orice condiţii. Dacă ne menţinem gândirea orientată ferm spre principiul Divin, atunci aducem în acţiune puterea care ne înconjoară şi o întărim în aşa fel încât nimic nu ne poate atinge.

Perfecţiunea există totdeauna, întotdeauna este activă şi, atunci când suntem una cu ea, operează instantaneu. De multe ori vedem chiar lumina emanând din corpul unei persoane, iar când o fotografiem, lumina poate fi văzută în imagini. Lumina este viaţa sau mediul în care există viaţa.

Este foarte evident că dacă, în loc să privim bătrâneţea ca pe un ţel, aşa cum facem, am pune în locul ei tinereţea şi am merge înainte cu o atitudine fermă, pozitivă, atunci am realiza această stare. Bărbaţii şi femeile de astăzi dobândesc tinereţea eternă. Mulţi filosofi orientali spun: "Dacă veţi sluji tinereţea, frumuseţea, puritatea şi perfecţiunea la fel de consecvent cum aţi slujit bătrâneţea, atunci veţi dobândi această condiţie. Într-adevăr, nu aţi putea obţine altceva". Aceasta nu înseamnă deloc că denigrăm bătrâneţea, ci vrem să arătăm atitudinea din gândire care o aduce pe lume. Oare nu ar fi mai bine ca oamenii să se încline în faţa tinereţii, a frumuseţii, şi să preţuiască perfecţiunea pe care o exprima ele, în locul bătrâneţii? Adevăratul ideal aparţine unui corp care – după cum se acceptă în general – a fost creat după chipul Făuritorului sau. Divinitatea pe care omul o acceptă ca aparţinându-i atinge cea mai înaltă expresie a sa în tinereţe, frumuseţe şi puritate.

Noi proiectăm condiţiile pe care le vom urma. Cu toţii admitem că putem face asta cu o atitudine greşită. Dar dacă lucrăm pentru perfecţiune, atunci trebuie să rezulte perfecţiunea. Nimeni nu realizează ceva decât dacă devine una cu acel lucru, uitând de toate celelalte condiţii. Reducând totul la un fapt foarte simplu, dacă stabilim idei clare, pozitive pe care să le concretizăm, atunci îndeplinim imediat condiţiile respective. Un unic ţel! O unică direcţie! Nu permiteţi niciodată gândului să se apropie, nici măcar pentru o clipă, de vreo condiţie negativă.

Am văzut multe schimbări şi vindecări, condiţii pozitive realizate în împrejurări negative, fără a se fi rostit vreun cuvânt. Pentru noi a fost o dovadă că principiul se manifestă în orice atitudine a gândului pozitiv. Pe cei care şi-au dezvoltat puterea de a îndeplini aceste lucruri după voinţa lor, îi ştim ca Maeştri, Stăpâni, căci ei stăpânesc forţele naturii. Ei nu abordează diferitele condiţii ca şi cum perfecţiunea ar fi un fenomen rar. Perfecţiunea este o stare naturală care poate fi atinsă urmând concluziile naturale – întotdeauna!

Acest trup este indestructibil. Noi înşine permitem ca acest trup să fie distrus. Chiar gândurile şi sentimentele pe care le impunem corpului sunt creatorii vârstei, ai bolii şi dezintegrării lui. Astăzi este bine ştiut că orice celulă din corpul nostru este reânnoită în mai puţin de un an. Una dintre cele mai mari erori impuse vreodată omenirii este limita celor şaptezeci de ani! Cunoaştem bărbaţi şi femei care au peste două mii de ani. Dacă cineva poate trăi două mii de ani, atunci poate trăi pentru eternitate. Este exact ceea ce voia Isus să spună prin: "Ultimul inamic care trebuie învins este moartea".

Isus ne-a învăţat că Tatăl este principiul prin care omenirea poate ajunge la ţel, că Viaţa trebuie să fie trăită, că nu există nici o taină în faptele şi învăţăturile Lui.

Principiul nu se poate schimba. Dacă vrei, îl poţi trece cu vederea pentru eternitate, dar în momentul în care te întorci la el, revii la condiţia perfectă. Corpul tău resimte rezultatul acestei hotărâri. Cine cunoaşte şi foloseşte principiul nu va ezita să meargă pe apă. Vi s-a spus adesea că, dacă unul reuşeşte să realizeze şi să obţină ceva, atunci pot toţi. Puterea aceasta a existat şi va exista întotdeauna. De ce este ţinută deoparte? Pentru că îi punem în faţă bariera necredinţei.

Puterea care aduce în existenţă un dispozitiv mecanic ar putea să dea fiinţă instantaneu condiţiei îndeplinite prin acel dispozitiv. Vorbim la mare distanţă prin intermediul telefonului. Totuşi, există mulţi oameni care vorbesc la mari distanţe fără nici un fel de aparat. Telepatia este recunoscută ca un fapt cert. Există o mare putere în comunicarea mentală. Dumnezeu îi vorbeşte lui Dumnezeu. Mulţi ar spune că această afirmaţie este un sacrilegiu. O asemenea afirmaţie este la fel de clară ca şi aceea că trăim astăzi. Omenirea trebuie să înveţe, în cele din urmă, că este mult mai bine să trăiască permanent sub influenţe pozitive. Atunci vom face marele pas înainte.

Acestea nu sunt numai concluziile grupului nostru. Mulţi oameni şi grupuri lucrează în aceleaşi direcţii. Folosirea acestor adevăruri ne va conduce la armonia deplină, la deplina unitate, în care omul ajunge la ţel.

Nu are nici o importanţă dacă majoritatea oamenilor cred sau nu aceste lucruri astăzi. Când Isus a spus că El a invins moartea, El spunea adevărul. Mii şi mii de oameni astăzi, văzând adevărul, vor şti că acest trup este nemuritor, pur, perfect şi indestructibil. Taina a dispărut şi suntem în pragul înţelegerii depline.

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Cunoaşteţi şi pe altcineva, în afară de Maeştri, care să fi dobândit astăzi controlul complet asupra bătrâneţii şi morţii?

Răspuns: Da, mulţi oameni au realizat asta. Şi tu o poţi face. Cunoaşte că eşti stăpânul situaţiei, şi aşa şi eşti. Am văzut oameni care şi-au revenit complet, cunosc vreo şaisprezece care fuseseră cărunţi şi bătrâni la înfăţişare. Au renunţat complet la ideea zilelor de naştere, la orice idee de vârstă, şi astăzi ei arată cam de 40 de ani.

Întrebare: Ce putem face cu copiii când ei merg la şcoală unde sunt învăţaţi într-un fel, la biserică în alt fel, dacă noi le spunem acasă Adevărul? Nu vor fi ei derutaţi?

Răspuns: Îi puteţi ajuta pe copii astfel încât să nu fie derutaţi de Adevăr. Le puteţi da copiilor cele mai simple afirmaţii ale Adevărului, iar ei le vor lua şi ele vor pătrunde mai profund decât orice alte afirmaţii, de pildă: "Christ este înlăuntrul tău". Veţi vedea ce vor răspunde copiii în final la toate acestea. Mulţi dintre copii au o percepţie mai profundă decât realizează adulţii.

Întrebare: În volumul III afirmaţi că, efectiv, putem să ne înălţăm viziunea ceva mai sus şi să-L vedem cu adevărat pe Isus, dacă atenţia noastră este întoarsă spre interior.

Răspuns: Când vei vedea Christul, vei şti că el este acelaşi cu Isus, şi ca el, Christ, este în oricare, în orice loc, când te uneşti cu el.

Întrebare: L-aţi văzut şi aţi discutat efectiv cu Isus, sau a fost doar o apariţie mentală?

Răspuns: Nu, nu a fost o apariţie. Omul este viu şi real, şi Îl putem fotografia exact cum te putem fotografia pe tine.

Întrebare: Omul fiind, în esenţă, o fiinţă spirituală şi aflată continuu în căutarea luminii, cum va fi capabil să recunoască Adevărul în epoca modernă, când există atât de multe credinţe şi învăţături diferite, şi atât de multă opoziţie?

Răspuns: Omul este spirit. Nu contează ce opoziţie se ridică în faţa spiritului. Omul este, totdeauna. La asta nu există nici o opoziţie; propriile noastre gânduri sunt în opoziţie.

Întrebare: Este adevărat că, atunci când chemăm Christul în ajutor, El este cu noi şi ne aude?

Răspuns: Iată cuvintele Sale despre asta: "Apelează la Christul lăuntric". El este mai aproape de tine – este tu însuţi. Cheamă Christul lăuntric. Nu îl deranjează dacă apelăm la El, căci El lucrează cu toată omenirea în acelaşi timp. Facem greşeala să căutăm Christul în exterior. Apelaţi în primul rând la Christul lăuntric, întotdeauna. Atunci asta se extinde asupra întregului Univers, şi tot ce am cerut ne aparţine.

CAPITOLUL IX

LEGEA NECESITĂŢII

Repetarea mantrelor este hipnotică, şi oamenii îşi stabilesc propriile lor limitări bazându-se pe puterea unor afirmaţii.

În momentul în care spunem "Doresc cutare lucru", am blocat calea pentru mult bine pe care nu-l recunoaştem şi am deschis doar o singură cale de exprimare. Dacă afirmaţia nu este în acord cu toate posibilităţile de expansiune a vieţii, realizarea poate lua o formă neprevăzută. Accentuarea dorinţei poate agrava nevoia de acel lucru, în loc să o satisfacă. În momentul când, printr-o afirmaţie limitatoare, punem o barieră în calea liberei curgeri a substanţei, perturbăm exprimarea perfectă a abundenţei lui Dumnezeu.

Care este cea mai puternică expresie care aduce toate lucrurile? "Eu Sânt abundenţa". Această afirmaţie deschide toate căile de expresie, şi nu inchide nici o cale. Ea recunoaşte prezenţa lui Dumnezeu în toate lucrurile şi unitatea conştientă a sinelui cu sursa tuturor lucrurilor. Veţi descoperi că aceasta a fost şi învăţătura lui Isus. Totdeauna era abundenţă, absolut fără nici o limitare.

"Eu Sânt cunoaştere", "Eu Sânt armonie". Folosirea acestor expresii vă umple de viaţă energia din trup, astfel încât rezultă o nouă conştiinţă a abundenţei, a cunoaşterii, a armoniei. Iar această energie nu se epuizează prin folosirea ei în viaţa de zi cu zi.

Dacă unul singur are abundenţa, atunci şi ceilalţi trebuie s-o aibă. Pe măsură ce ne asumăm această atitudine, ajungem să ştim că dacă unul singur nu are abundenţa, atunci nimeni nu poate prospera. Dacă astăzi constatăm că nu suntem prosperi, aceasta este din cauză ca ne-am izolat singuri de abundenţa care curge liber şi ne-am clădit un idol al lipsurilor.

Am ajuns să credem că suntem doar o simplă parte a întregului. Dar fiecare este contopit cu întregul, căci nu există plenitudine decât în această unitate. Dacă unul singur ar fi în afara ei, atunci nu ar mai fi completă. În momentul când realizăm unitatea noastră cu condiţia completă, descoperim că o exprimăm deschis.

Slujirea lui Dumnezeu, din toată inima şi cu toate forţele noastre, ne eliberează de condiţiile de limitare. Nimeni nu are nevoie să se izoleze. Este posibil să realizezi chiar acum această idee a uniunii cu abundenţa lui Dumnezeu. Prima decizie trebuie să fie cea a unui efort de a scăpa de simţul individual al limitării, pe care ni l-am construit noi înşine. Apoi, mai sunt câţiva paşi care trebuie făcuţi pentru ne elibera de limitare.

Nu există nici o situaţie care să nu poată fi dobândită. Fericirea, prosperitatea şi abundenţa aparţin tuturor. Cel mai mare obstacol este neacceptarea lor.

Când gloata îl batjocorea pe Isus, îi dădea El vreo atenţie? Când îi vedea pe oameni umblând după lucruri care credeau că le aparţin, El le spunea să fie liniştiţi şi să vadă mântuirea venită de la Domnul. El a mers mai departe şi a explicat că omul este Domnul întregii creaţii. El spunea "Pace, fii liniştit" şi îşi învăţa discipolii să recunoască faptul că sunt liberi. Cu această declaraţie, ei au ieşit din ceea ce era văzut drept căile inferioare ale vieţii, pentru a păşi pe calea uceniciei lor. Când Isus îşi alegea un discipol din rândul pescarilor, oare îl vedea El ca pe un pescar? Nu. Îl vedea ca pe discipolul Său, un "pescar de oameni". El spunea: "Urmează-mă". Îi instruia să urmeze expresiile care Îl aduseseră pe El acolo unde se afla. Totul era făcut cu cea mai mare modestie, căci El a arătat clar ca egoismul nu putea pătrunde în Împărăţia Cerurilor.

Perspectiva asupra condiţiilor actuale de pe Pământ ne arată că aparenta discordie ne plasează într-o poziţie în care gândim că suntem separaţi de vecinul nostru şi că am fi doar indivizi izolaţi în marele plan al existenţei. Dar nici un trup nu poate să fie scos în afara acestui plan, iar planul să continue să se manifeste. Fiecare individ este la fel de necesar pentru întregul plan, ca şi numărul de atomi pentru o moleculă. Când, prin exprimările noastre, arătăm continuu unitatea existenţei, realizăm că niciodată nu am fost separaţi sau în afara unităţii cu întregul.

Isus ne-a învăţat, cu cuvinte simple, că obiectivul acestei vieţi nu este moartea, ci o expresie superioară a vieţii. Fiecare este o unitate în cadrul întregului principiu operând în armonie, unde fiecare individ se găseşte în domeniul său, într-un acord perfect. Din acest motiv veţi descoperi, dacă studiaţi învăţăturile simple ale lui Isus, că El consideră afirmaţia "Eu Sânt Dumnezeu" ca putând fi utilizată pentru orice individ. Ea nu este o parte a Principiului, ci Principiul însuşi.

Doctrinele religioase au pus prea mult accentul pe teorie în locul practicii. Repetarea unei astfel de atitudini ne limitează înţelegerea Adevărului la lucrurile fizice, şi pierdem semnificaţia spirituală. Când Isus era întrebat despre răspunsul la rugăciune, El spunea că motivul pentru care nu se răspunde la rugăciune este cererea greşită. Veţi descoperi că dacă sunteţi fermi şi consecvenţi cu o declaraţie pozitivă, nu veţi avea deloc nevoie să folosiţi cuvinte. În momentul când realizezi înlăuntrul tău că deja există abundenţa, în aceeaşi clipă ea se manifestă pentru tine. Atunci nu ai nevoie de nici o sugestie exterioară. Eşti în armonie perfectă cu Principiul. În clipa când te gândeşti la orice condiţie, eşti una cu ea. Vei descoperi că, dacă eşti consecvent cu o anumită situaţie, nu este nevoie să repeţi cererea. Ea este împlinită înainte să ceri. Isus spunea: "În timp ce ei îmi cer, Eu deja am auzit". Apoi continua: "Înainte să fie rostită, deja este împlinită".

Oare avem nevoie să cerem într-una o condiţie care este deja îndeplinită? De câte ori poate fi împlinită o condiţie? Oare trebuie să cerşim ceva ce deja ne aparţine? Nu! Puteţi urmări vieţile celor mai mari oameni ca să vedeţi că ei acceptau împlinirea. Adânc în subconştient, calea de împlinire există deja. Eliberaţi de orice simţ al limitării, ei erau capabili să exprime ceea ce deja există.

Numai prin completa lipsă a divizării putem să fim una cu Principiul. Cum am putea să mai ducem lipsă de ceva, dacă Îl punem pe Dumnezeu în locul a ceea ce ne lipseşte? Principiul este armonios şi curge în acord cu legile stabilite, cu care omul trebuie să înveţe să lucreze.

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare: Spuneţi că niciodată nu trebuie să revenim asupra cererii, când cerem ceva.

Răspuns: Aceasta ar implica îndoiala, întotdeauna. Dacă mergem drept înainte, atunci suntem mai presus de orice îndoială şi teamă. Dacă lucrul cerut nu ar fi deja împlinit, atunci niciodată nu ne-am gândi la el.

Întrebare: Cu alte cuvinte, să căutăm, să recunoaştem şi să alcătuim o imagine mentală a împlinirii?

Răspuns: Da, absolut. Dacă noi căutăm soluţia în Mintea Divină, îi deschidem toate căile. Dacă ne proiectăm pe noi înşine, atunci închidem toate căile, cu excepţia egoului nostru. Egoul face greşeli. Celălalt nu greşeşte niciodată.

Întrebare: De ce nu putem şi noi să întindem mâinile şi ele să fie pline imediat, aşa cum fac Maeştrii?

Răspuns: Pentru că nu facem asta. Este exact din cauza că spunem că nu înţelegem. Întindeţi mâinile şi mulţumiţi. Este ceea ce a făcut Ilie. Astăzi se face acest lucru în milioane de forme.

Întrebare: În ce mod v-au ajutat Maeştrii în munca dumneavoastră?

Răspuns: Pot spune că, fără ajutorul Lor, această lucrare nici măcar nu ar fi putut să inceapă, dacă ar fi trebuit s-o facem singuri. Niciodată nu a trebuit să apelăm la vreo organizaţie sau la vreun individ din afara grupului nostru, care este ca o familie. Fără ajutorul Lor nu am fi fost capabili să facem ceva, chiar dacă am fi dispus de finanţare. De multe ori ne-am ghidat după propriile noastre concluzii, dar de fiecare dată am fost nevoiţi să ne întoarcem tot la concluziile Lor, care sunt bazate pe cunoaşterea chimiei şi a dispozitivelor tehnice păstrate de la civilizaţiile străvechi.

CAPITOLUL X

"ADEVĂRUL Vă VA ELIBERA"

Isus ne-a spus că Adevărul ne va elibera. Când cineva se află în acest curent liber, dinamic, al puterii universale, nimic nu poate să-l atingă, să-l impiedice sau să-l oprească. Christ este Dumnezeu curgând prin individ. Cel aflat în această atitudine poate folosi totul, şi întregul Principiu curge prin el.

De ce această putere a devenit statică, inactivă şi surdă în atât de mulţi dintre noi? Numai datorită propriei noastre atitudini faţă de ea. Atitudinea mentală a oricărui individ poate controla complet utilizarea ei, deşi ea curge continuu într-o abundenţă universală. Când cineva este conştient de faptul ca această putere curge prin el, atunci el poate să-i dea o exprimare conştientă.

Când Isus făcea afirmaţia cu privire la unitatea Sa cu Tatăl, ştia ca întreaga omenire poate fi aşa cum a fost şi este El. Adevărul ne eliberează de orice condiţie negativă cu care ne confruntăm. Noi înşine atragem asupra noastră aceste condiţii negative, şi tot noi ne putem elibera de ele schimbându-ne gândirea. Isus cunoştea tehnica de a exprima această libertate. El ştia că omenirea avea să urce din treaptă în treaptă, spre realizări tot mai mari, pe măsură ce tot mai mulţi indivizi dobândeau Adevărul.

Abia începem să ne dăm seama de posibilităţile noastre. Toate încep să iasă la iveală prin schimbările din lumea ştiinţifică. Oamenii de ştiinţă află că, dacă vor lucra în mod consecvent cu Principiul, îşi vor desfăşura cercetările mult mai eficient şi mai rapid. Această atitudine înseamnă să renunţe, în munca lor, la starea de a lucra pe ghicite.

Denaturarea lui Dumnezeu este moartea. Nu există moarte, decât prin pervertirea lui Dumnezeu. Isus ne-a arătat calea ca să ne întoarcem la Dumnezeu. "Slujeşte-L pe Dumnezeu cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată mintea ta şi cu toată puterea ta". În starea de pervertire, am slujit condiţiile exterioare, ne-am făurit toţi idolii posibili şi i-am slujit. Omul trebuie să exprime Dumnezeul dinlăuntrul său, prezentându-L astfel pe Dumnezeu în faţa întregii lumi.

Mulţi oameni ne-au întrebat cine ne-a investit cu autoritatea de a face asemenea afirmaţii. Puteţi descoperi singuri asta dacă luaţi o Biblie Ebraică şi un dicţionar şi traduceţi voi înşivă textul. Veţi descoperi povestea completă a milioane de ani de evoluţie, în primul capitol al Genezei. Descoperim că au existat epoci măreţe pentru omenire. Prin denaturarea învăţăturilor iniţiale, omenirea a fost instruită că se găseşte în afara graţiei Divine, trăind într-o condiţie materială în care trebuie să muncească. Dar Dumnezeu nu-l alungă niciodată pe om în afara Sa. Omul însuşi şi-a făurit iluzia unei existenţe materiale, de muritor, în care Dumnezeu trebuie căutat prin rugăciuni şi prin acceptarea formalităţilor religioase.

Totuşi, indiferent ce atitudine am adopta, nu putem altera Perfecţiunea. Ea rămâne mereu mai presus. Pentru Principiu, nu contează în ce formă îţi construieşti trupul prin gândurile tale. Nu poţi altera nicicum Principiul dacă îţi construieşti, prin ceea ce gândeşti, un trup imperfect. Putem să ne menţinem oricâte îndoieli vrem, dar într-o zi adevărul iese la suprafaţă. Când renunţăm la îndoieli, ne întoarcem la Perfecţiunea în care ne este locul. Isus ne-a spus că suntem propriii noştri mântuitori. Cum ar putea o iubire

atotcuprinzătoare să uite de ceva? Cum ar putea desăvârşitul Principiu să uite ceva? De fapt, noi suntem cei care uităm de noi înşine, prin această separare.

Această mare rasă de astăzi se află chiar în momentul când acceptă marea ordine a lui Christ – Christul dinlăuntrul individului. Oare nu putem vedea că, dacă ne întoarcem complet spre Principiul Christic, prezentând atributele Christice în locul gândurilor distructive, devenim conştienţi de această mare condiţie cu care putem schimba natura întregii omeniri? Acum suntem faţă-n faţă cu ea. Când vom accepta asta, o vom cunoaşte şi ne va cunoaşte.

Această mare perioadă în care ne aflăm astăzi reprezintă împlinirea ciclului, când Christ se va înălţa iarăşi triumfător. Christ este întotdeauna biruitor. Întreaga Biblie este o completă demonstrare a acestei condiţii, indicând exact aceste vremuri ale venirii lui Christ, în sensul că fiecare dintre noi să-l intruchipeze pe Christ.

În momentul în care vom accepta asta, trupul nostru va deveni un trup de lumină. Apoi, vom începe să folosim puterea de care atâta timp nu am fost conştienţi.

Am trecut prin aşa-numita Eră de Aur a filosofilor naturalişti, care şi-a atins apogeul cam cu 150 de ani în urmă. Acum suntem pe deplin conştienţi de miracolele naturii şi de Planul ei Divin, proiectat perfect, ca şi de faptul că divinitatea se află în oricare individ uman. La fel şi în orice copac, în orice plantă, în orice floare şi în toată viaţa vegetală. Cu toate că şi mineralele au viaţă, ele s-au aflat iniţial într-o sferă complet diferită de influenţa a existenţei.

Pe măsură ce întreaga omenire va învăţa să-şi folosească şi să-şi aducă sub un control activ toate facultăţile minţii, oamenii vor descoperi că înlăuntrul minţii se află întreaga capacitate de a controla, a crea şi a aduce complet în existenţă orice atom şi orice planetă. Atunci, din orice substanţă se va putea crea orice altă substanţă şi orice formă. Acest factor reprezintă inteligenţa supremă sau Inteligenţa Divină, care acţionează în şi prin toate lucrurile şi este creatoarea tuturor lucrurilor. Omul a fost dintotdeauna în această poziţie de Conducător Divin, adevărat guvernator şi creator al tuturor lucrurilor. Dar dacă cineva începe să devieze de la acest măreţ şi nobil plan, atunci gândul său poate crea un gândac, un vierme sau un lucru vicios, care sâcâie şi tulbură omenirea, şi el chiar poate să se distrugă pe sine sau să distrugă o parte a omenirii. Însă şi dacă milioane de indivizi folosesc gândurile contra lor înşişi, acele gânduri nu vor afecta nicicum întregul plan. Ele pot afecta, în aparenţă, o mare parte a omenirii, şi totuşi deplinul echilibru Divin va menţine totul în acord complet şi de nezdruncinat cu planul original, astfel încât nici un atom să nu fie mişcat din locul său.

În acest caz, oare este dificil de conceput că, aşa cum totul apare dintr-o singură celulă, la fel acel punct de Inteligenţă Infinită a omenirii, acea divinitate infinită, controlează absolut totul şi prin toate lucrurile? Această Inteligenţă Infinită guverna cu mult înainte ca Universul să înceapă să apară. Deci, să slujim această mare Inteligenţă ca unică şi completă cauză, şi pe noi înşine ca fiind exact acelaşi lucru, iar aceasta ne va conduce la o înţelegere mai clară a Ei şi a tuturor lucrurilor.

Dacă nu ne fixăm cu tenacitate pe această direcţie şi nu o acceptăm ca un fapt adevărat şi absolut, întotdeauna pierdem din vedere punctul dominant al întregii noastre existenţe. Prin alegerea făcută de Principiul Divin s-a născut Christ, şi adevăratul Christ din orice formă este creaţia întregii rase umane. Aceasta este adevărata concepţie imaculată pe care a prevăzut-o Maria, şi concepţia totală a oricărui copil născut. Adevăratul Christ este perpetuat prin întreaga omenire. Astfel, întreaga omenire este eternă şi nemuritoare, adevărata fiinţă a lui Dumnezeu.

Priviţi miracolele creaţiei şi naşterii. Dacă doriţi, mergeţi înapoi cu 800 de milioane de ani, şi veţi găsi acest Principiu Divin, Christul, în fiecare individ, conducând toată umanitatea. Urmăriţi-l până în prezent şi îl veţi descoperi la fel de suveran, la fel de dominant, cu aceeaşi putere de lege ca şi în epoca aceea. Nu are importanţă cum a fost el ascuns prin gândirea ignorantă, negativă sau materialistă a omului. În momentul când cineva zăreşte acest atotcuprinzător şi permanent Adevăr, se deschide întregul curent al gândirii, cu influenţele cele mai benefice.

Tocmai această influenţă este aceea care a plasat şi susţinut stratul gros de oxigen la distanţa optimă de suprafaţa pământului, astfel încât el să constituie un ecran protector care filtrează razele dătătoare de viaţă ale soarelui şi lasă să treacă doar ceea ce este necesar pentru a menţine viaţa pe această planetă. De îndată ce omenirea va vedea această mare acţiune benefică şi va înţelege ce înseamnă ea pentru fiecare individ, atunci principiul Christic va ieşi iar la iveală prin toţi oamenii, şi ei vor vedea unicul, universalul

Principiu Inteligent Divin care guvernează cu precizie, cu înţelepciune şi în totalitate. Nu vor mai exista plăsmuiri de falşi dumnezei sau chipuri cioplite.

Acest Adevăr total, acest sens unitar, niciodată nu este deviat de furtună sau de condiţia emoţională. El rămâne neclintit deasupra furtunii. Pacea lui imensă nu este nicicum afectată deoarece, pe măsură ce ne deschidem gândirea către influenţa sa şi, pur şi simplu, o lăsăm să curgă prin întreaga noastră fiinţă, gândurile noastre sunt atât de saturate de influenţa sa divină încât în curând descoperim că mintea noastră este cu adevărat iarăşi acasă, şi suntem unicul instrument care a realizat complet transcendenţa dincolo de spaţiu şi timp. Am ajuns iarăşi în minunata grădină a Principiului Inteligent Divin; am ajuns acasă chiar aici, pe pământ, unde există şi întotdeauna au existat cu adevărat frumuseţile tuturor cerurilor.

Mergi direct înlăuntrul tău ca să-L descoperi pe Dumnezeu, Inteligenţa Supremă. Când faci asta din toată inima şi ştii că Dumnezeu este, cu adevărat, tu însuţi, întreaga ta fiinţă, atunci vei găsi orice răspuns şi vei fi etern, stabil şi atotcunoscător. Atunci vei afla că eşti chiar acasa la tine; vei mai descoperi că tu eşti toate lucrurile, cunoşti toate lucrurile şi eşti capabil să exprimi toate lucrurile, şi eşti Adevărul deplin. Este bine să ştii că fiecare individ este la fel ca tine, şi să acorzi tuturor indivizilor aceleaşi privilegii pe care le ai tu.

În măsura în care te conduci spre această realizare şi ştii că domini toate piedicile, poţi să mergi oriunde vrei, să faci tot ce vrei şi să-L exprimi clar pe Dumnezeu în toate lucrurile, şi atunci nu va exista nici o limitare în gândurile tale pentru alţii.

Aceste transformări nu-ţi vor lua decât timpul pe care tu însuţi li-l vei acorda; acordă-le o clipă, şi s-au îndeplinit. Pur şi simplu, bucură-te de Dumnezeu, însuşi sinele tău, şi abandonează orice limitare; mai aminteşte-ţi că o clipă este toată eternitatea.

"Îţi mulţumesc, Doamne, pentru viaţa şi lumina abundentă, deplină şi liberă; pentru perfecta abundenţă, bogăţie şi putere, şi pentru libertatea nestânjenită".

Folosind această rugăciune, întotdeauna gândeşte-te şi menţine-ţi gândurile îndreptate asupra perfectului şi întregului templu al trupului tău, şi cunoaşte că forma acestui templu pe care îl vezi este Dumnezeu. Când îţi priveşti corpul, priveşti la templul în general şi perfect al lui Dumnezeu.

Corpul tău este chiar primul templu care a apărut în formă. De aceea, este primul şi cel mai curat templu în care Dumnezeu ar putea locui. Atunci, de ce nu am iubi şi sluji acest templu perfect al lui Dumnezeu? Iubindu-l şi slujindu-l ca templu Divin, perfect şi complet, trebuie să fim absolut conştienţi că acest trup este templul complet al lui Dumnezeu, căci a iubi, a gândi şi a accepta reprezintă adevărata devoţiune.

Niciodată nu a existat vreun templu ca acest Templu al Dumnezeului celui Viu. Nici un templu construit de mâini nu poate fi comparat cu acest templu al trupului. Ele sunt imagini şi forme generate de minte, concepute şi construite apoi în formă. Totuşi, ele nu reuşesc nici pe departe să îndeplinească vreuna din funcţiile acestui frumos templu al trupului. În toată lumea, nu există nici un laborator capabil să facă tot ce face acest laborator al trupului, fără să se gândească măcar la procesul în sine: să preia hrana şi să o transmute în viaţă, sau să dea naştere unei forme vii care perpetuează rasa; sau chiar să contracte un muşchi, şi singur să gândească, să acţioneze, să se mişte, să vorbească şi să perceapă ceea ce este prezentul, trecutul şi viitorul; capacitatea de a construi, de a făuri, ca şi de a merge mai departe şi a-şi transmite cunoştinţele, pregătind realizări mai mari; să ajute posteritatea; să exprime ceea ce este bun şi nobil, plin de demnitate şi magnific.

Deci, gândiţi-vă. Există, în afară de acest corp, vreun templu care să poată să exprime toate aceste virtuţi, fără să fi fost înzestrat cu ele de acest glorios templu al trupului, primul şi unicul templu nefăcut de mâini omeneşti? Nu este un miracol că Dumnezeu a ales să sălăşluiască şi să fie acasă înlăuntrul acestei glorioase forme a trupului, această formă Divină, acest Templu Divin al trupului care singur se reânnoieşte complet?

Acum să încercăm să vedem cum şi de ce acest trup s-a degradat într-atât. Am fost învăţaţi, de indivizi blasfemiatori, escroci, ignoranţi şi profitori, dar cu o scânteie de adevăr, ca acest trup este slab, păcătos, imperfect, inferior, anormal, supus bolii, degenerării şi morţii; că este conceput în nelegiuire şi născut în păcat, şi toate celelalte gânduri şi expresii pe care le poate născoci un asemenea om imoral.

Mai întâi să ne gândim şi să privim la trecut, ca să vedem şi să înţelegem exact în ce punct aceste învăţături, gânduri şi cuvinte ne-au atras în teribilul vârtej al păcatului, duplicităţii, bolii, eşecului, şi în final, cel mai dezonorant din toate, moartea. Haideţi să vedem, cu o viziune limpede, rezultatele acestei

perfidii necinstite şi în ce măsură ne-a condus ea spre pângărirea acestei forme perfecte a trupului lui Dumnezeu.

Apoi, din momentul acela, haideţi să le iertăm, efectiv, şi astfel să le uităm, să le eliminăm complet din vieţile noastre, din gândurile noastre, din acţiunile noastre şi din întreaga noastră experienţă. Să continuăm a ierta şi a uita până când orice urmă a acestei experienţe este complet ştearsă din gândurile noastre subconştiente. Tocmai în procesul gândirii subconştiente, acest lucru a fost înscris, prin repetiţie, ca într-o fotografie, prin influenţa vibratorie, astfel încât să ne facă să reluam iar şi iar aceste înregistrări, până când am ajuns să credem că ar fi adevărate.

Fotografia ta sau a oricărui prieten ori individ nu este altceva decât înregistrarea vibraţiei acelei forme a trupului. În acest fel, formele mentale sau formele cuvântului rostit sunt înregistrate, ca vibraţie, în subconştient şi acesta are capacitatea să ţi le repete. Acum să ne gândim o clipă cum ne-am antrenat noi să acceptăm, să credem şi să slujim aceste neadevăruri degradante.

Apoi să presupunem, pentru o clipă, că niciodată nu am fi auzit şi nu am fi aflat aceste cuvinte de neadevăr, şi că ele nu ar fi pătruns niciodată în vocabularul nostru. Atunci niciodată nu le-am fi acceptat, nu le-am fi învăţat, nu le-am fi crezut şi nu le-am fi slujit.

Dacă suntem capabili să le învăţăm şi să le credem, cu atât mai mult suntem capabili să ne dezvăţăm de ele, cerând ca ele să plece ori de câte ori apar sau ne sunt repetate de subconştient. Spune-le doar: "V-am iertat complet, deci lăsaţi-mă în pace". Apoi spune-i subconştientului tău: "Şterge toate acestea şi nu mai accepta alte înregistrări decât cele ale adevărului pe care îl exprim".

Cum ai putea să exprimi tinereţea, frumuseţea, puritatea, divinitatea, perfecţiunea şi abundenţa, dacă nu văzându-le, simţindu-le, auzindu-le şi cunoscându-le, şi prezentându-le în gândire, cuvânt, acţiune şi expresie, deci prin slujirea lor? Făcând astfel, le imprimi în gândirea ta subconştientă, iar aceasta reflectă aceste gânduri înapoi spre tine conform imaginilor pe care i le-ai prezentat, prin vibraţia pe care le-ai stabilit-o. În curând vei descoperi că pentru subconştient nu este cu nimic mai greu să repete adevărul pe care îl exprimi, decât să repete neadevărurile pe care i le impuneai înainte. Cu cât imprimi mai mult adevărul în subconştient, prin iubire şi slujire, cu atât mai mult ţi-l va întoarce el. Aici eşti tu stăpânul. Căci, iertând neadevărurile şi abandonându-le, vei descoperi că le-ai dominat. Eşti deasupra lor şi dincolo de ele; ele sunt iertate şi uitate.

Îţi vei descoperi subconştientul, vorbind propriului tău trup, şi tot ce spui, ştiind că este adevărul absolut, se va concretiza. Căci dacă ceea ce-i spui corpului tău nu ar fi adevărul, atunci nu ai mai avea un trup, nu ai mai fi capabil să gândeşti, să acţionezi, să te mişti, să vorbeşti, să simţi, să vezi, să auzi, să respiri sau să trăieşti.

Apoi, cel mai mare privilegiu din lume este să ştii că toţi sunt la fel şi au aceeaşi putere pe care o ai tu. Că ei, la fel ca şi tine, au aceleaşi puteri şi, ca şi tine, nu şi le-au pierdut niciodată. Ca şi tine, şi ei şi-au pervertit gândurile despre această putere, dar aceste gânduri pervertite nu au modificat şi nu au diminuat în nici un fel, niciodată, acea putere. Căci, atunci când ne întoarcem la gândurile, acţiunile şi cuvintele adevărate, descoperim că acea putere curge prin trupul nostru şi imediat simţim amploarea răspunsului ei.

Puterea de a realiza acest lucru îţi aparţine complet. Ţi-ai acordat un control limitat asupra gândurilor tale. Pur şi simplu sparge această cochilie în care ţi-ai permis să te inchizi şi vei fi Libertatea însăşi.

"Cunoaşte Adevărul, şi Adevărul te va elibera.”

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

Întrebare:Este adevărat că aţi fost personal în India şi aţi trăit fizic aceste lucruri descrise în cărţile pe care le-aţi scris?

Răspuns:Niciodată noi n-am fost capabili să călătorim în stare astrală, şi nu am folosit nici o metodă în afara metodelor fizice cunoscute astăzi. Au fost, efectiv, experienţe fizice.

Întrebare:Dacă ştiaţi că Isus poate fi contactat oriunde, de ce aţi mers în India ca să descoperiţi aceste adevăruri?

Răspuns:Nu pentru asta ne-am dus acolo.

Întrebare:Personal, v-aţi teleportat vreodată corpul fizic sau astral?

Răspuns:Nu ştiu nimic despre corpul astral. Ne-am teleportat de multe ori corpurile fizice. Niciodată n-am ajuns să determinăm cum se întâmplă asta, din simplul motiv că îndeplinirea acestui lucru este dovada că el poate fi realizat din nou. Este nevoie doar să abordezi corect problema.

Întrebare:Lipsa iertării limitează puterea iubirii noastre?

Răspuns:Nu există limite pentru iubire, pentru iertare sau pentru principiu. Le putem folosi în orice direcţie, pentru orice condiţie. Trebuie doar să renunţi la condiţie şi să revii la Principiu. În momentul în care am iertat, deja ne-am întors la Principiu.

CAPITOLUL XI

OAMENI CARE AU MERS ALĂTURI DE MAESTRU

Cred că mulţi dintre voi au plantat seminţe sau au cultivat plante pe care le-au iubit şi le-au privit cum cresc. Plantele reacţionează imediat la iubire. Luther Burbank nu scotea din grădina sa nici o plantă dacă aceasta nu reacţiona la vocea lui. George Washington Carver făcea la fel. Am lucrat cu George Washington Carver şi l-am cunoscut pe Luther Burbank încă de când avea 6 ani.

Luther Burbank spunea totdeauna, şi asta îi tulbura foarte tare pe părinţii săi, pentru că nu înţelegeau, că Isus lucra tot timpul cu el.

Într-o duminică după-amiază el a mers cu tatăl său într-o vizită la un vecin. Au luat-o pe o scurtătură peste câmpuri şi treceau printr-o plantaţie de cartofi. Ca toţi copiii, micul Luther Burbank alerga în faţă. Era la vremea când florile de cartof se deschideau complet. O tulpină era ceva mai înaltă decât toate celelalte, şi Luther s-a oprit să o privească, iar tatăl său a povestit că, atunci când l-a ajuns din urmă, floarea se legăna înainte şi înapoi, iar băiatul i-a spus: "Tată, ea îmi vorbeşte". "Ei bine", îi spunea tatăl lui, tatălui meu, "am crezut că băiatul se înşeală şi l-am grăbit ca să mergem mai departe la vecini". Tot timpul cât au stat acolo, Luther a fost nerăbdător să se întoarcă, şi într-un târziu, după ora 3 şi jumătate, au pornit îndărăt spre casă. S-au întors prin acelaşi câmp de cartofi, băiatul grăbindu-se înainte şi ducându-se drept la aceeaşi plantă. Pe câmp era un calm deplin, nu se mişca nici o frunză ,. Când tatăl a ajuns la locul unde stătea băiatul, acea tulpină înaltă se mişca iar înainte şi înapoi, şi Luther a spus: "Tată, vreau să rămân aici. Isus îmi vorbeşte şi îmi spune ce să fac". Tatăl l-a luat acasă, l-a pus să-şi facă temele şi apoi l-a trimis la culcare. După puţin timp, l-a prins că se strecura pe scări, încercând să iasă din casă. De trei ori la rând, în noaptea aceea, băiatul a fost trimis înapoi la culcare. Se făcuse ora 11 şi părinţii au crezut că el a adormit.

A doua zi dimineaţa, Luther nu era de găsit. Tatăl s-a dus la câmpul cu cartofi şi l-a găsit dormind încolăcit strâns în jurul muşuroiului de cartof. Când s-a trezit, a spus: "Tată, Isus mi-a vorbit toată noaptea şi mi-a spus că, dacă ingrijesc acest mic tubercul până când ajunge mare, şi îl iau şi îl păstrez, şi dacă îl plantez la primăvară, atunci va da un cartof care mă va face faimos" – şi exact aşa s-a întâmplat!

Luther Burbank a lucrat şi cu cactuşi. A luat pulpa ţepoasă şi a pus-o într-o cuşcă de sticlă în care ea era perfect protejată. Timp de 5 luni şi jumătate, el stătea zilnic câte o oră în faţa cuştii şi vorbea cu cactusul, cam aşa: "Acum eşti apărat, nu ai nevoie de aceşti ţepi, renunţa la ei". Peste 7 luni şi jumătate, ţepii căzuseră. El obţinuse un cactus fără ţepi.

Luther Burbank obişnuia să spună: "Ei da, merg şi vorbesc cu Isus, şi El cu mine. El mă învaţă! El îmi spune ce să fac".

L.Rawson a fost fratele lui Sir Rawson-Rawson, unul dintre marii ingineri ai Angliei. A fost chemat de ziarul Daily Mail ca să investigheze Ştiinţa Creştină şi a întreprins o muncă atât de remarcabilă,încât toţi au fost uimiţi. Prima sa afirmaţie era: "Nu există decât Dumnezeu în lumea perfectă a lui Dumnezeu. Omuleste imaginea, asemănarea, transmiterea ideilor lui Dumnezeu către semenul său cu deplină precizie şi uşurinţă".

Într-o zi când îl vizitam pe d-l Rawson la Londra, stăteam la o fereastră şi priveam peste stradă. Cu ani în urmă, la Londra se foloseau căruţe cu două roţi, trase de un cal. Peste drum se ridica o construcţie şi un cal trăgând o căruţă pe două roţi a venit pe stradă, s-a oprit, a dat îndărăt, căruţaşul s-a dus în spatele căruţei şi deodată, înainte ca noi să ne dăm seama ce se petrece, căruţa s-a răsturnat şi şi-a deşertat tot conţinutul de pietre drept peste el. Afirmaţia lui F.L.Rawson a fost: "Nu există decât Dumnezeu", şi omul a apărut, ieşind parcă direct prin pietre, şi nu avea nici măcar o zgârietură.

Un alt lucru s-a întâmplat în aceleaşi împrejurări. Calul a făcut ceva nepotrivit şi stăpânul lui a început să-l bată. Tot ce a făcut d-l Rawson a fost să ciocănească în fereastră pentru a atrage atenţia omului. Imediat, calul a venit şi şi-a lipit nasul de fereastră!

F.L.Rawson a condus o sută de oameni în Primul Război Mondial şi toţi s-au întors fără nici o zgârietură, deşi trecuseră prin unele misiuni foarte dure. El se menţinea absolut în afirmaţia: "Nu există decât Dumnezeu".

Putem continua la nesfârşit să arătăm ce se întâmplă dacă adoptăm atitudinea justă faţă de un lucru. Acum ştim că, dacă privim un lucru şi dăm îndărât, spunând ca acel lucru este imposibil, atunci următorul lucru pe care îl ştii este că, în scurt timp, apare altcineva şi îl realizează ,. Aşa a fost, practic, cu orice lucru.

Alexander Graham Bell a fost un bun exemplu pentru asta. Familia noastră l-a cunoscut foarte bine. El trăia la Jamestown, New York. A venit cale de 60 de mile, de la Jamestown la Buffalo, New York, ca să-i întâlnească pe tatăl meu şi pe cei doi fraţi ai lui, care pe atunci erau mici funcţionari de bancă în Buffalo, şi le-a cerut două mii de dolari ca să ajungă la firma Boston Tech pentru a-şi perfecţiona aparatul şi a-l instala la Expoziţia Secolului de la Philadelphia, din 1876. I-au acordat împrumutul. Când directorii băncii au aflat de împrumut, au venit la tata şi la unchii mei cerându-le să-şi dea demisia, căci erau siguri că Bell n-avea să-şi realizeze niciodată telefonul. Dar la Expoziţie au fost instalate cabine telefonice şi, pentru 5 cenţi, oamenii intrau în cabină şi vorbeau cu prietenii lor aflaţi în altă cabină, şi acest mic dispozitiv a stârnit atâta interes încât a adus mai mulţi bani decât orice alt lucru existent la Expoziţie.

Vedeţi, dacă ne închistăm gândirea, pierdem avantajele ei.

Alexander Graham Bell a fost cu adevărat un personaj minunat. Motivul pentru care nu avea bani era că permanent îi ajuta pe orbi. Îşi cheltuia şi ultimul bănuţ ca să-i ajute pe orbi.

Doctor Norwood obişnuia să spună micii sale comunităţi că ieşea să se plimbe prin pădurea din spatele bisericii, iar acolo Isus i se alătura şi se plimbau împreună mai departe.

Doctor Norwood avea o bisericuţă în Nova Scoţia într-o mică aşezare unde locuiau doar 29 de pescari cu familiile lor. S-a aflat cumva despre asta şi am auzit şi noi, şi atunci am mers acolo cu ideea de a face fotografii. Am înregistrat imagini cu o cameră foto Bell&Howell cu lentile obişnuite, şi încă mai avem acele imagini.

După un timp, Doctor Norwood a fost chemat la Biserica Sfântului Bartolomeu din New York City şi, în mai puţin de 5 luni, această biserică era atât de plină încât a fost nevoie să se pună difuzoare afară pentru ca toţi cei veniţi să-l poată auzi.

În perioada Crăciunului, în timpul unei şedinţe de vindecare în biserică, a fost văzut Isus, ieşind din spatele altarului şi venind în lungul culoarului principal al bisericii. Am discutat cu peste 500 de oameni dintre cei care erau adunaţi acolo şi văzuseră ce s-a întâmplat, şi salutul lui Isus era: "Pregătiţi-vă să exprimaţi iubirea pentru întreg Universul".

Ucenicii [chela] din India au o rugăciune foarte frumoasă care, veţi observa, nu este o rugăciune de implorare:

"Pătrund astăzi în toate lucrurile complet cuprins în Dumnezeu şi în abundenţa Divină. Christul biruitor se înalţă unit cu abundenţa Divină şi în orice activitate a acestei zile. Acum ştiu că sunt întâiul-născut al lui Dumnezeu. Mă mişc, în fiecare moment al acestei zile, cufundat în Dumnezeu şi în iubirea divină a lui Dumnezeu. Dumnezeu! Dumnezeu! Dumnezeu! Marea flacără a iubirii curge prin fiecare atom al întregii mele fiinţe. Eu Sunt curata flacără aurită a lui Dumnezeu. Revărs această flacără divină prin corpul meu fizic. Christul biruitor Te salută, Doamne, Tată al meu. Pace! Pace! Pace! Marea pace a lui Dumnezeu învinge!”

CAPITOLUL XII

CREDO

ŢELUL este Dumnezeu. Vă puteţi începe ziua cu Dumnezeu, adresând primul tău gând către Dumnezeul dinlăuntrul propriului tău trup. Vă spun că ţelul este stabilit şi întotdeauna a fost stabilit. Sunteţi divini. Chipul Divin, Dumnezeu, Christul lui Dumnezeu. Bărbaţi-Dumnezeu. Femei-Dumnezeu.

Vă mai spun că nu există nimeni şi nimic care să vă poată obliga să gândiţi aceste lucruri. Trebuie să fie o devoţiune liber consimţită faţă de Dumnezeul dinlăuntrul vostru:

Dumnezeu Eu Sunt unit cu viaţa şi puterea universală, şi toată această putere este concentrată în întreaga mea fiinţă, făcându-mă să fiu atât de contopit cu energia perfectă a lui Dumnezeu, încât o trimit către orice formă, şi o fac atât de hotărât, încât totul poate fi transformat în armonie şi perfecţiune. Ştiu că toate lucrurile sunt în acord cu viaţa infinită şi cu libertatea şi pacea lui Dumnezeu.

Mintea mea este complet orientată spre Inteligenta Înţelepciune Infinită. Orice facultate a întregului meu trup îşi găseşte libera exprimare prin mintea mea, şi întreaga omenire exprima acelaşi lucru.

Inima mea este umplută până la revărsare de pacea, iubirea şi bucuria Christului biruitor. În orice chip văd acest Christ biruitor. Inima mea este întărită prin iubirea lui Dumnezeu şi ştiu că ea umple

inimile tuturor oamenilor. Viaţa lui Dumnezeu îmi îmbogăţeşte tot sângele şi îmi umple trupul cu puritatea Vieţii Divine.

Dumnezeu este întreaga viaţă. Inspir viaţa la fiecare suflare, şi plămânii mei primesc viaţa cu fiecare inspiraţie, iar aceasta îmi umple sângele cu viaţa însufleţită.

Dumnezeu stomacul meu este energia care asimilează viaţa inteligentă şi atotputernică. Fiecare organ din trupul meu este plin de sănătate şi armonie, şi întregul meu organism funcţionează în armonie deplină.

Ştiu că toate organele mele sunt inundate de inteligenţa lui Dumnezeu. Toate sunt subconştienţa de sarcinile lor şi colaborează pentru sănătatea şi armonia întregii mele fiinţe.

Dumnezeu Eu Sunt energia care umple tot spaţiul. Preiau constant această energie din atotpătrunzătoarea viaţă Divină. Ştiu că Dumnezeu este acea atotştiutoare şi iubitoare inteligenţă care împarte cu mine puternica viaţă Divină, şi realizez deplina stăpânire de la Dumnezeu, Prezenţa Lăuntrică din întregul meu trup.

Îl slăvesc pe Dumnezeul lăuntric pentru perfecţiunea tămăduitoare a vieţii. Totul este viaţă, şi las întreaga viaţă să se exprime.

Christul biruitor spune: "Cuvintele mele sunt Spirit şi sunt viaţă" şi "

Dacă un om păstrează cuvintele Mele, el nu va vedea niciodată moartea".

Inteligentul Christ, Christul biruitor, trimite abundenţă şi iubire întregului Univers.

Mintea Supremă este orice lucru. Eu Sunt Mintea Supremă!

Eu Sunt Suprema Înţelepciune, Iubire şi Putere. Din adâncul inimii mele, îmi rostesc cu tărie mulţumirile, pline de bucurie, pentru faptul că Eu Sunt această sublimă şi neobosită Înţelepciune, şi cer să o atrag spre mine şi să devin complet conştient de această Înţelepciune inepuizabilă.

Amintiţi-vă că GÎNDURILE ŞI CUVINTELE ROSTITE Sânt LUCRURI!

Strigaţi fericita veste a bucuriei că sunteţi liberi, complet eliberaţi de toate condiţiile limitatoare. Apoi CUNOAŞTEŢI că sunteţi liberi şi mergeţi înainte liberi, triumfători!

Sânt RENĂSCUT Îm PUTEREA PERFECTĂ A MINŢII SUPREME A Lui DUMNEZEU. DUMNEZEU Eu Sânt.

Să păşim printre oameni cu realizarea deplină a faptului că existăm pentru a împărtăşi oricărui suflet fericita Lumină a Iubirii. Acesta este, în realitate, cel mai mare privilegiu. Căci dacă noi revărsăm această nelimitată iubire a lui Dumnezeu asupra oricărui suflet, atunci sufletele noastre vibrează cu Sfântul Spirit; şi simţim iubirea lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Să simţi şi să cunoşti asta înseamnă să simţi şi să cunoşti Christul biruitor în toată omenirea. Aceasta te înzestrează cu puterea vindecătoare şi cu înţelepciunea cu care este înzestrat Isus.

ADDENDA

În timpul conferinţelor din ultimii doi ani ai vieţii sale, Baird Spalding recita adesea cuvintele unui poem scris de John Gillespie Magee junior, pilot în aviaţia militară canadiană, care a fost doborât deasupra Angliei pe 11 decembrie 1941, la vârsta de 19 ani.

Cu puţin înainte de dispariţia sa, John Magee trimisese mamei sale acest poem, Zbor înalt, care curând a devenit cunoscut în întreaga lume şi este considerat şi astăzi cel mai mare poem inspirat de Al Doilea Război Mondial.

Deoarece erau versurile lui favorite, credem că domnului Spalding i-ar place să includem în acest volum versurile poemului.

ZBOR ÎNALT

Lunecam peste sumbrele lanţuri ale Pământului
Şi în ceruri dansam pe aripi râzând argintiu,
Spre soare urcam, însoţind saltul vesel al norilor
De soare străpunşi – o sută de lucruri făceam,
La care tu nici n-ai visat – mă roteam, m-avântam
Şi mă legănam sus, în însorita tăcere. Planând,
Vânam zglobiul vânt în lung şi-n lat, şi-mi năpusteam
Zelosul şoim prin săli de aer necălcate de picior...
Deasupra, peste-ntinsul frenetic azuriu
Am atins înălţimi graţios mângâiate de vânt,

Unde nici ciocârlie, nici vultur n-a zburat –
Şi cu o minte calmă, înaltă, am păşit
În netulburata sfinţenie a spaţiului,
Am întins mâna şi-am atins faţa lui Dumnezeu.
Sfârşit

Corectată de Dumitru Ciobanu